

Giới thiệu Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống

Vạn Linh Thần Giới là một bộ truyện cực kì nổi tiếng, Nguyên Du là một fan lớn của bộ truyện này.

Say mê đến nỗi hắn có đủ mô hình nhân vật.

Một ngày, hắn đang say sưa đọc truyện, lại không ngờ chiếc điện thoại đang sạc dần nóng lên, sau đó phát nổ.

Và....hắn đi đời!

Tỉnh dậy một lần nữa hắn thấy mình đã xuyên không, còn có được một cái hệ thống. Nhưng không ngờ hắn lại xuyên không vào một nhân vật quần chúng ở Vạn Linh Thần Giới.

"Vãi, kịch bản hình như hơi sai nha!"

Cùng đi theo hắn chinh phục hết mỹ nữ, bốn hành cho main, làm bá chủ thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên không

"Mẹ cha cái thằng nhân vật chính, bố hơi cay mày rồi nhá." Nguyên Du vừa đọc Vạn Linh Thần Giới vừa bức xúc mắng tên nhân vật chính, hắn không phải ghét tên nhân vật chính, hắn chỉ đang hơi gato mà thôi, cái tên nhân vật chính này vận khí đúng là quá mức chó táp mà, thờ một hơi thôi mà cũng có đầy đủ mỹ nữ vây quanh, truyền thừa thì đi bộ chút là gặp được, sự phụ thì toàn là nhân vật máu mặt, không phải thần thì cũng là thánh. Càng đọc, hắn lại thấy càng gato với nhân vật chính, hắn ước mình chỉ cần có một nửa vận khí của tên này là được.

Nguyên Du say mê đọc truyện mà hồn nhiên không biết điện thoại hắn đang quá nhiệt, pin đang bị phồng. Ngay khi hắn cảm nhận được có gì đó không đúng, hắn muốn vứt điện thoại qua một bên thì điện thoại hắn bị rút ngay mặt, mà không biết mà xui quýt khiến thế nào ngay khi điện thoại vừa chạm mặt, hắn chưa kịp cảm nhận được cơn đau thì điện thoại phát nổ, thế là hắn hưởng dương hai mươi bốn tuổi.

Nguyên Du hoảng sợ nhắm mắt lại, chờ đợi thần chết đến mang đi nhưng cơn đau không ập tới như hắn tưởng tượng, hắn chậm rãi mở mắt ra. Bầu trời bên ngoài, hoàn toàn là một màn đêm tĩnh mịch cùng hàng vạn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, xung quanh hắn toàn nước là nước, Nguyên Du hoảng sợ mở to mắt, cái quái gì vậy? Ta đang ở trong phòng mà, đây là đâu, ta là ai? Hàng trăm câu hỏi liên tục chạy trong đầu Nguyên Du, đúng lúc này, một cơn đau đầu ập đến, cơn đau gần như khiến Nguyên Du ngất đi, hắn phải chịu đựng cơn đau suốt hai tiếng đồng hồ nó mới dần dần dịu bớt. Sau khi cơn đau kết thúc, trong đầu hắn bỗng nhiên nhiều ra rất nhiều thông tin. Lướt qua những thông tin này, hắn mới biết được mình đang ở đâu, nhưng biết được điều này hắn mới cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Hắn hiện tại đang ở Vạn Linh Thần Giới, hắn ở thế giới này cũng tên Nguyên Du, là một nhân vật đúng chất quần chúng, không gây ra bất kỳ ấn tượng gì cho mọi người, hôm nay trời nóng, hắn muốn tắm sông giải nóng nhưng vô tình làm sao lại bị sốc nhiệt mà chết, vậy mới tạo cơ hội cho Nguyên Du kia chiếm lấy thân xác của hắn. Nguyên Du lật người, bơi vào bờ, sông cũng không lớn, bơi tầm năm phút là hắn đã vào bờ. Nằm xả lai trên nền cỏ, Nguyên Du ngửa đầu ngắm trời đêm, không thể không nói bầu trời này thật sự đúng là quá đẹp. Ngay lúc hắn đang say mê ngắm trăng ngắm trời thì một giọng nói vô cùng máy móc vang lên trong đầu hắn.

"Tài gói tài nguyên, thời gian dự tính 10 giây, đồng ý hoặc không." Giọng nói vang lên vô cùng đột ngột, Nguyên Du khá là bất ngờ, nhưng rồi dần bình tĩnh lại, theo kinh nghiệm đọc truyện hệ thống của hắn, sau khi xuyên không thì nhân vật chính thế nào cũng sẽ có một hệ thống vô cùng OP, hắn thậm chí nghĩ đúng là thời tới, cần không được. Không chần chờ bất cứ giây phút nào, hắn ngay lập tức nói đồng ý. Tiếng đồng ý của hắn như một hiệu lệnh, trong đầu hắn bỗng vang lên rất nhiều tiếng máy móc, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng bánh răng xoay tròn.

"Tài nguyên hoàn thành...5%.....30%.....50%.....75%.....80%.....100%, hoàn thành tài gói tài nguyên, chào mừng kí chủ đã đến với Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống, phần thưởng cấp nhất đã gửi vào túi đồ." Sau khi hoàn thành, giọng nói đó vang lên vô cùng máy móc, Nguyên Du sau mười giây chờ đợi đã rất muốn biết mình có hệ thống bá như thế nào rồi. "Người có thể làm gì, có thể giúp ta thành thần sao?" Nguyên Du vô cùng mong chờ mà hỏi hệ thống.

"Có thể." Hệ thống trả lời vô cùng bình thản, cứ như nó đang trả lời dùm người khác vậy. Nguyên Du sau khi nghe câu trả lời đã sớm kích động hồng rồi. Thành thần à, hắn hiện tại đang ở Vạn Linh Thần Giới, vô cùng có khả năng là thế giới trong bộ truyện mà hắn hâm mộ, nếu thật là vậy thì tên nhân vật chính kia xác định ăn hành là cái chắc.

"Hệ thống có thể giúp kí chủ trở thành thần nhưng với điều kiện kí chủ có đủ kiên nhẫn cùng chịu khó." Hệ thống sau khi để Nguyên Du vui mừng, nó liền xối cho hắn một gáo nước lạnh. Nguyên Du nghe nó nói cũng không có bao nhiêu thất vọng, nếu chỉ hơi chút là có thể thành thần, hắn sẽ đúng là rất mạnh nhưng kinh nghiệm thực chiến cùng thú vị khi phiêu lưu của hắn cũng mất đi rất nhiều. So với hơi chút là thành thần, hắn lại càng thích tự thân tu luyện, hắn cũng không ngại có thêm hệ thống trợ giúp đâu. "Tự giới thiệu đi." Nguyên Du nhẹ giọng nói với hệ thống.

"Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống có nhiều chức năng như: túi đồ, không gian yêu linh, shop đồ, cây kỹ năng, hệ thống lớp nhân vật, bảng trạng thái." Nguyên Du nghe hệ thống giải thích, hắn cứ chốc chốc lại gật đầu, mấy thứ này về cơ bản giống như hắn đọc được, cũng kinh nghiệm chơi game của hắn, không khác mấy. "Mở túi đồ." Nguyên Du nhớ tới phần quà lúc này hệ thống nhắc tới, hắn nhẹ giọng phân phó. Một cái bảng màu xanh nhạt hiện ra trước mắt hắn, ở góc trên cùng bên trái hắn thấy hai hộp quà nằm yên vị ở đó, khi hắn đưa mắt tới, tên của vật phẩm hiện lên: Quà tân thủ cùng Phần thưởng cập nhật.

Trong đầu hắn hiện lên giọng nói máy móc hồi nãy, nội dung chỉ là có muốn mở hay không mà thôi. Nguyên Du không chờ đợi, ngay lập tức chọn có, phần thưởng cập nhật được mở đầu tiên.

"Nhận Long Chi Huyết x99

Nhận Long Lâm Giáp x 1

Nhận 10.000 vàng"

Nguyên Du nhìn mấy thứ mình nhận được, phần vàng cùng Long Lâm Giáp hắn có thể hiểu đại khái, giáp thì chắc chắn là để bảo vệ còn phần vàng thì chắc để dùng trong shop đồ. Hắn đưa mắt nhìn về Long Chi Huyết, thông tin của nó ngay lập tức hiện lên. Long Chi Huyết, Long nổi tiếng là cường đại nhưng ít người biết đến nó là một sinh vật tham lam cùng vô cùng dâm dục, máu của nó có tác dụng như một loại chất kích thích khiến người sử dụng cực độ ham muốn. Đọc đến đây, Nguyên Du còn chỗ nào không biết, nói là Long Chi Huyết cho sang mồm thôi, chứ thật sự ra nó là một loại thuốc kích dục cực mạnh thôi. Nguyên Du cũng không bài xích vật phẩm này, kiếp trước hắn F.A cả hai mươi bốn năm, ông chủ đập nước của hắn dùng để xả lũ là chủ yếu, nắm tay, hôn môi hắn cũng từng làm qua nhưng về bản chất hắn vẫn là tên giai tân.

Không nghĩ về Long Chi Huyết, hắn tiếp tục mở quà tân thủ.

"Nhận Hắc Long Huyết Mạch

Nhận Chân Nhân

Nhận Long Nha Đao

Nhận 5 lượt quay miễn phí"

Nguyên Du gật gật đầu, quà thế này cũng không tồi. Nhìn về phía Hắc Long Huyết Mạch và Chân Nhân, hắn vô cùng hài lòng, tâm niệm vừa động, hắn và Hắc Long Huyết Mạch cùng Chân Nhân dung hợp với nhau.

Lần đầu viết truyện, mong các bác đừng ném đá

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hệ thống nghịch thiên (1)

"Chuẩn bị dung nhập Hắc Long Huyết Mạch." Tiếng nói máy móc đó vang lên trong đầu Nguyên Du, hắn chưa kịp chuẩn bị gì thì một cơn đau ập tới, nó đau đến mức hắn gần như ngất đi. Cảm giác lúc này của hắn giống như từng giọt máu của hắn liên tục bị kéo ra ngoài, cảm giác này của hắn kéo dài gần 1 giờ đồng hồ mới chấm dứt. Nguyên Du lúc này da quắt khô queo, tím tái, hơi thở đứt đoạn, hắn đã đến mức gần đất xa trời, Nguyên Du nhớ lúc trước hắn từng đọc được con người có thể sống thiếu không khí năm phút, hắn tự hỏi nếu mình sống thiếu máu thì sẽ cảm cực được mấy phút.

Đúng lúc này, một tiếng ting vang lên trong đầu hắn, "Xác nhận đã rút hết máu, tiến hành dung nhập Hắc Long Huyết Mạch?" Nghe đến đây Nguyên Du mừng đến gần khóc rồi, mẹ nó cái hệ thống, nói trước đúng một câu đã thực hiện, bây giờ hắn sắp chết mới cho phép lựa chọn, có còn nhân tính hay không? Không chần chờ bất cứ giây phút nào, hắn ngay lập tức đồng ý, tính mạng hắn bây giờ đã như ánh nến trước bão, dập tắt lúc nào không hay.

Nhận được sự đồng ý của Nguyên Du, hệ thống lập tức hành động, Nguyên Du cảm tưởng lần này sẽ đau đớn như lần rút máu kia, nhưng không, cảm giác lần này vô cùng khác biệt. Nguyên Du cảm tưởng như có từng dòng nước ấm chạy quanh cơ thể, từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân, cảm giác hết sức khoan khoái, hắn cảm tưởng có lẽ câu khổ trước sướng sau là có thể áp dụng vào tình cảnh như thế này, nhưng không, một cơn đau khác từ từ chi bích hải ngay lập tức ập tới. Nguyên Du muốn lăn lộn để có thể xả bớt một ít nỗi đau nhưng hắn chợt nhận ra mình không thể động đậy được, cơn đau này hắn cảm thấy dường như từng cái mạch máu trong cơ thể bị xé rách rồi lại được hồi phục rồi lại bị xé rách, dây thần kinh hắn cũng không khá hơn, cũng bị xé đi xé lại đến mười mấy lần trong một giây, Nguyên Du cảm tưởng mình có lẽ sắp chết vì đau rồi.

"Xin kí chủ yên tâm, cái này chỉ đau như kiến cắn thôi, không chết được." Đúng lúc này trong đầu Nguyên Du lại vang lên lời nói của Hệ Thống, nghe thấy những lời Hệ Thống nói, Nguyên Du chỉ muốn chỉ thẳng vào nó rồi chửi ầm beng trời đất lên, "Con mẹ nhà ngươi, cái này mà là đau như kiến cắn!? Kiến nhà ngươi là kiến đàn à!? Không chết được?! Lão tử sắp bị đau đến chết rồi đây!?" Tuy rất muốn nhưng lại hữu tâm vô lực, Nguyên Du hiện giờ

đang chống chịu với cơn đau, còn có hơi để ý Hệ Thống? Cơn đau kéo dài gần 1 tiếng đồng hồ mới kết thúc. Nằm trên nền cỏ, Nguyên Du ngửa mặt lên trời thở từng hơi đứt đoạn, cái cảm giác này dù có cho vàng hăn cũng không muốn cảm nhận lại.

"Chúc mừng kí chủ đã thành công dung nhập Hắc Long Huyết Mạch, hiện giờ kí chủ có thể sử dụng một số đặc tính của huyết mạch." Giọng nói của hệ thống vang lên.

"Có những đặc tính nào?" Tuy rất muốn chờ nhưng hăn hiện tại quá mệt nên đành để nó qua một bên, để lúc nào đỡ rồi thì chờ tiếp.

"Điều khiển bóng tối Lv.1

Đề kháng bóng tối Lv.1

Thôn phệ Lv.1

Long uy Lv.1" Hệ thống lên tiếng.

"Chỉ có nhiêu đây?" Nguyên Du thật sự muốn chờ lắm rồi đấy, lão tử chịu cực chịu khổ mà chỉ nhận được những cái này? Nguyên Du chuẩn bị lên tiếng trách móc thì giọng nói của hệ thống đã vang lên chặn họng hăn.

"Ký chủ cứ bình tĩnh, ngài cứ xem chi tiết từng thứ sẽ cảm thấy được sức mạnh của chúng." Hệ thống nói một cách vô cùng bình thản mà hồn nhiên không cảm nhận được có một đôi mắt hình viên đạn theo dõi từng lời nói của nó. Bực thì bực thật, nhưng nghe hệ thống nói, Nguyên Du cũng theo lời nó nói nhìn chi tiết từng cái, nhìn xong mắt hăn chữ A mồm chữ O ngay lập tức.

Điều khiển bóng tối [Chủ Động]

Điều khiển bóng tối một cách thuần thục, nơi càng tối, sức mạnh càng lớn. Nhưng chỉ có thể sử dụng khi có bóng tối ở gần, phạm vi bị hạn chế 2 mét xung quanh nơi phát động.

Đề kháng bóng tối [Bị Động]

Tăng sức đề kháng đối với bóng tối, cấp bậc kỹ năng càng cao, sức đề kháng càng mạnh.

Thôn phệ [Chủ Động]

Hấp thụ sức mạnh của đối tượng, có 30% tỷ lệ nhận được một số kỹ năng của đối phương, cấp độ kỹ năng càng cao tỷ lệ nhận được kỹ năng của đối phương càng cao. Kỹ năng chỉ có thể hấp thụ đối phương hơn bản thân 5 cấp độ (có thể thay đổi tùy theo cấp độ kỹ năng hoặc cấp độ bản thân), tuy nhiên khi đối phương đã chết hoặc gần kề cái chết, có thể hấp thụ bất chấp cấp độ của đối phương.

Long uy [Bị Động] (Có thể chủ động duy trì hoặc không)

Tạo ra uy áp, gây áp lực lên đối phương, nếu ý chí đối phương kém có thể trực tiếp phá hủy tâm trí hăn hoặc có thể nô dịch đối phương.

Mấy cái kỹ năng này cũng bá đạo quá a, Nguyên Du trầm nghĩ trong đầu, thử nghĩ mà xem, đang đánh nhau mà hăn cứ từng chút từng chút thôn phệ sức mạnh đối phương, vậy thì tới khi nào hăn mới thua được. "Hệ thống, kỹ năng mạnh thật đấy, nhưng chỉ có bốn kỹ năng thì người nói ta đánh đấm thế nào a?", Nguyên Du nói với Hệ Thống, kỹ năng của hăn tuy ít nhưng được cái ở chất lượng, chưa kể đến kỹ năng Điều khiển bóng tối hăn có thể tùy ý thao túng muôn hình vạn trạng thì còn đánh đấm thế nào a.

"Còn chê ít? Vậy thì mời kí chủ tiếp tục dung nhập Chân Nhân." Hệ thống vô cùng khinh thường nói, tuy giọng nói của nó vô cùng nhẹ nhàng cùng bằng lãnh nhưng bất cứ ai nghe câu này của nó đều sẽ có cùng một suy nghĩ bị nó khinh bỉ trong lòng. Nguyên Du nghe hệ thống nói, lông gà lông vịt nổi hết lên, còn muốn dung nhập cái chân nhân, còn muốn người khác sống không hă.

"Hệ...Hệ thống, người có chắc dung nhập Chân Nhân sẽ không chết người chứ." Nguyên Du nuốt nước miếng hỏi, hăn bị cảm giác lúc dung nhập Hắc Long Huyết Mạch dọa sợ.

"Ký chủ yên tâm, tỷ lệ tử vong rất thấp." Hệ Thống vẫn rất bình tĩnh trả lời. Nghe nó nói, Nguyên Du cũng yên tâm, chỉ cần không chết là được, đau đớn một xíu mà có được kỹ năng bá đạo cũng xem như thỏa đáng, hơi cân nhắc lợi và hại Nguyên Du lập tức chọn đồng ý, hăn rất muốn biết sau khi dung nhập Chân Nhân mình sẽ có kỹ năng gì.

"Phải rồi, tỷ lệ tử vong là bao nhiêu?" Nguyên Du sau khi đồng ý, hiếu kì hỏi, ai ngờ câu trả lời của Hệ Thống khiến hăn cảm thấy rợn cả người.

"Ký chủ yên tâm, tỷ lệ sống sót là 1/10, tỷ lệ tử vong rất thấp, vậy nên mong kí chủ đừng lo lắng, chuẩn bị dung nhập Chân Nhân

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hệ thống nghịch thiên (2)

"Con mẹ nhà ngươi, cái hệ thống chó má!" Không kiềm được cảm xúc, hắn chửi thẳng luôn. Cái chó má gì mà tỉ lệ tử vong rất thấp, chín phần mười thì thấp con mắt ngươi a. Nguyên Du lúc này vô cùng hoài nghi mình có thực sự được xuyên không hay bị đập thẳng xuống địa ngục rồi, cái hệ thống chó má này chỉ để che mắt người. "Kí chủ cứ bình tĩnh, cho dù tỷ lệ tử vong có là 10/10 thì hệ thống vẫn có cách để kí chủ không đắp chiếu."

"Chắc ta tin!?" Nguyên Du âm thầm rủa cái câu không chết của hệ thống. Chuẩn bị chửi hệ thống thì một cơn đau khác ngay lập tức ập tới đôi mắt của hắn.

Bị bắt ngờ cùng quá mức đau đớn, Nguyên Du nằm phịch xuống đất, hai tay che mắt lần qua lần lại hòng giảm bớt đau đớn. Cảm giác lúc này của hắn cũng đau không kém cảm giác lúc dung nhập Hắc Long Huyết Mạch, cảm giác lần này của hắn giống như những đôi mắt của mình vào dầu xanh hiệu con ó rồi sau đó để một bầy kiến tùy ý hành quân, rồi cuối cùng là giống như lửa đốt đôi mắt của hắn. Nguyên Du lúc này tự hỏi nếu mình thất bại thì sẽ được chuyển kiếp hay thành một đại hiệp mù lòa.

Nhìn từ bên ngoài, Nguyên Du đang ôm chặt lấy đôi mắt, lần qua lần lại trên nền cỏ, tuy rằng không có bất kì tiếng động nào phát ra nhưng chỉ cần là người có chút óc quan sát đều phát hiện được hắn đang chịu lấy cái gì. Từng dòng máu đỏ tươi dần thấm thấu ra ngoài qua các khe hở của lòng bàn tay, nhưng lạ một nỗi khi mấy giọt máu rỉ xuống đất chúng đều biến mất một cách khó hiểu giống như ai đó đã xóa sự hiện diện của chúng ra khỏi thế gian này vậy. Nguyên Du cứ thế lần lộn qua lại trên nền cỏ khoảng nửa tiếng thì cảm giác dần dịu bớt, hắn lúc này mới đem hai tay dần rời khỏi đôi mắt, hắn mong muốn mở mắt nhưng rồi chợt phát hiện mình không thể nhìn thấy gì, Nguyên Du cũng không hết hoảng do đã có kinh nghiệm từ lần dung hợp Hắc Long Huyết Mạch, lúc ấy hắn cũng bị rút hết máu rồi mới có thể dung nhập, Nguyên Du đoán lần này là loại bỏ đôi mắt của mình rồi sau đó mới dung nhập Chân Nhân được. Đang lúc hắn suy nghĩ thì một cơn đau khác đã ngay lập tức ập tới nhưng lần này lại dịu nhẹ hơn rất nhiều, Nguyên Du cảm thấy như có lửa nóng đang ở trước mắt mình, nhưng ngay sau đó hắn lại cảm giác như có một tảng băng lạnh đặt trên cơn mắt, hai cảm giác khó hiểu này cứ liên tục luân chuyển qua lại, chốc chốc lại lạnh, chốc chốc lại nóng, cảm giác này ngắn hơn lúc loại bỏ cơn mắt của hắn, chỉ kéo dài khoảng 10 phút rồi dịu lại rồi biến mất. Nguyên Du mở đôi mắt đôi của mình, nếu nhìn từ bên ngoài đôi mắt của hắn chỉ còn lại một màu đen thăm thẳm tựa thiên không vĩnh hằng.

Sau khi mở mắt, cảm giác chói ngay lập tức đập vào mắt Nguyên Du khiến hắn ngay lập tức nâng tay lên che lấy mắt mình, sau khi cảm thấy đã thích ứng, hắn từ từ hạ thấp tay xuống, nhìn xung quanh, Nguyên Du lập tức liền ngạc nhiên. "Quá sáng!" Nguyên Du nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ từ cái lá từ một cành cây nào đó đến một con kiến đang bò cách đó vài mét hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Ngay lúc hắn đang ngạc nhiên thì một cảm giác đau khác ngay lập tức ập đến đôi mắt khiến hắn phải ôm lấy mắt một lần nữa nhưng cảm giác đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ kéo dài chưa tới 5 giây đã biến mất, cảm giác sáng sủa ngay lập tức biến mất, thay vào đó Nguyên Du chỉ có thể thấy mờ mờ mọi vật và mặt trời đỏ chót đang dần dần mọc lên sau rặng núi, ngay lúc hắn đang bối rối thì giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

"Chúc mừng kí chủ dung nhập thành công Chân Nhân, nhận được

Xuyên Thấu Lv.1

Ảo Ảnh Lv.1

Phát hiện điểm yếu Lv.1

Sao chép Lv.1" Giọng nói của hệ thống vẫn vang lên một cách đều đều như trước giờ, Nguyên Du ngay lập tức tìm hiểu kĩ năng của mình nhận được, hắn chịu đau chịu khổ chỉ để chờ mấy cái này mà thôi. Sau khi nhìn một lượt, Nguyên Du không thể không kích động, mấy kĩ năng này nghe thì có vẻ chuốt nhưng chúng thật sự rất mạnh a.

Xuyên Thấu [Chủ Động]

Có khả năng nhìn xuyên vật thể, vật càng dày mức độ tiêu tốn năng lượng càng lớn, tùy thuộc vào cấp độ kĩ năng mà độ rõ ràng sẽ được điều chỉnh. Có 40% nhìn thấu được chiêu thức của kẻ địch.

Ảo ảnh [Chủ Động]

Đưa đối thủ vào một vùng ảo ảnh do bản thân làm chủ, tùy thuộc vào chênh lệch hai bên và cấp độ kĩ năng mà thời gian đối thủ kẹt trong ảo ảnh sẽ thay đổi, có thể đưa đối thủ vào không gian ảo mộng vĩnh hằng nếu sức mạnh tinh thần của đối thủ đã cạn kiệt hoặc sức mạnh tinh thần của người phát động mạnh hơn của đối phương.

Phát hiện điểm yếu [Chủ Động]

Phát hiện ra các điểm yếu của đối thủ hoặc tìm ra các sơ hở trong chiêu thức của địch nhân. Tiêu tốn năng lượng càng nhiều, sơ hở tìm được sẽ càng lớn, càng chết người. Có 10% tìm ra tử huyệt của kẻ địch hoặc có thể ngay lập tức tìm ra nếu chênh lệch hai bên quá lớn hoặc cấp độ kĩ năng cao.

Sao chép [Chủ Động]

Sao chép lại những cử động của đối phương kể cả chiêu thức hay thậm chí là cách thở. Tiêu hao càng nhiều, sao chép càng hoàn mỹ hoặc có thể sao chép hoàn toàn nếu cấp độ người thi triển lớn hơn đối phương.

Sau khi xem hết một lượt, Nguyên Du thăm mò cở trong bụng, quá mức là sướng a, mới chuyển sinh được bao lâu mà hắn đã có được bao nhiêu là chiêu thức mạnh mẽ thế này thì còn chơi bởi gì nữa a, đừng nói nghiền ép cùng cấp, thậm chí vượt cấp giết địch cũng chả nói chơi. Nguyên Du lúc này cảm

thấy mình chịu khổ là đáng lắm, nếu mấy cái sức mạnh thế này cứ khơi khơi mà rơi vào đầu hần thì ai biết được nó có tác dụng phụ gì. Ngay lúc vui sướng, Nguyên Du chợt nhớ lại mình còn một cây Long Nha Dao chưa thử nữa, không kịp chờ đợi, hần ra lệnh cho hệ thống lấy dao ra.

Hệ thống hiểu ý hần, chưa tới một giây sau một cây dao cắm thẳng trước người Nguyên Du, mũi dao ghim chặt vào nền đất, mô tả ra một khí thế vô cùng hung hãn khiến cho Nguyên Du vừa nhận được một mớ sức mạnh cũng không khỏi nổi da gà. Cây dao này không lớn, chỉ tầm 1m5, ngoại hình thì lại quái dị vô cùng: lưỡi dao dài mà chạm khắc lên đó là vài dòng chữ mà Nguyên Du cũng chả hiểu nó có ý nghĩa gì, dao có xu hướng nhọn dần về phía đầu, Nguyên Du cũng không bắt ngờ lắm, nếu đã làm từ Long Nha thì có hơi nhọn cũng không phải là không có khả năng, cán dao được làm từ một loại kim loại gì đấy mà Nguyên Du không biết nhưng có thể nói rằng nó vô cùng chắc chắn, chuôi dao là một viên ngọc mà trong đó đôi lúc Nguyên Du có thể nhìn thấy một thứ gì đó khá giống một con rồng đang bay lượn ở trong đó, thậm chí hần đôi lúc hần còn nghe thấy tiếng rồng gầm.

Bước lại gần cây dao, Nguyên Du nắm lấy nó, nhắc lên, khác với vẻ ngoài, nó có vẻ không quá nặng và chỗ cầm cũng không quá gồ ghề, đủ để hần múa qua múa lại trong một hai tiếng trước khi cảm thấy hơi mệt. Lúc cầm cây dao lên, Nguyên Du cảm thấy như một phần tâm trí của mình có một mối liên kết kì lạ với cây dao này, thậm chí lúc hần cầm nó lên, thân dao cũng hơi rung động nhẹ như chào đón chủ nhân của mình. Ngay lúc Nguyên Du đang cảm nhận cây dao này một giọng nói máy móc vang lên trong đầu hần, "Kí chuur hiện có thể sử dụng một số kĩ năng đặc thù của vũ khí." Nguyên Du lúc đầu thì hơi ngờ nhưng sau một lát hần chợt hiểu được ý nghĩa của lời nói đó. Nguyên Du thầm than đúng là khổ trước sướng sau thế mới giàu a, chưa gì hần lại có thể sử dụng thêm một số kĩ năng của vũ khí, Nguyên Du định hỏi về kĩ năng đặc thù của nó nhưng chợt dừng lại giữa chừng, hần nghĩ nếu cái gì cũng hỏi hệ thống thì còn gì thú vị a, vậy nên hần quyết định tự thân tìm hiểu. Nhìn về phía mặt trời mọc, Nguyên Du có thể cảm thấy từng tia nắng ấm áp qua làn da của mình, hần vô cùng cơ thể hần vô cùng thích thú nhưng một phần nào đó trong tâm trí hần vẫn cảm thấy có chút bài xích ánh sáng, Nguyên Du đoán có lẽ đó là do Hắc Long huyết mạch của mình. Không nghĩ về nó, Nguyên Du hưởng thụ ánh nắng, đồng thời trong tâm trí không ngừng mặc niệm cho tên nhân vật chính xui xẻo kia.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Vân nhược hần

Nhìn quanh một lúc, Nguyên Du mới chợt nhớ ra mình có vẻ như vẫn còn đang trong thời kì ngồi trên ghế nhà trường và hần thực sự cực kì ghét cái thời kì này bởi lẽ điểm thi của hần phần lớn đều dưới trung bình và hần cảm thấy không có động lực gì để học thế là dần dần hần cảm thấy không thích học. Nhưng đó là lúc còn ở thế giới kia, hần chỉ có thể nghe được những bài giảng nhảm chán và chép bài nhiều như tờ số, tuy nhiên ở thế giới này hần chắc chắn chuyện đó sẽ không xảy ra bởi lẽ trong đầu hần có kí ức của tên Nguyên Du kia. Hần thấy được học hành ở đây vẫn nhảm chán như vậy nhưng khác biệt ở một điểm là giảng viên vô cùng xinh đẹp, mỗi lần vào lớp là sĩ số lớp lại tăng lên gần gấp đôi. Tuy nhiên, không biết hần có phải con của tác giả hay không mà vào được lớp của giảng viên xinh đẹp nhất học viện, mà không những vậy còn "được" học chung với nhân vật chính. Ngẫm nghĩ về thân hình bốc lửa của giảng viên đó trong đầu mình lúc hần còn đọc truyện, Nguyên Du cảm thấy nàng vô cùng xinh đẹp nhưng hiện tại có cơ hội được chiêm ngưỡng tận mắt hần cảm thấy chắc chắn nàng sẽ còn bốc lửa hơn.

Nghĩ xong, hần nở một nụ cười mà-ai-cũng-hiểu, chậm rãi bước về phía học viện, Nguyên Du trong lòng thầm than cho cái số phận của tên nhân vật chính kia, xui xẻo quá mức, mới ngày đầu đã gặp ngay hần. Bước về phía học viện, do dòng sông cách học viện cũng không xa lắm nên Nguyên Du chỉ tốn chưa tới nửa tiếng đã đến nơi, đứng trước cổng, hần nhìn xung quanh một chút. Hiện tại mặt trời chỉ vừa mới lên núi, người đi đường còn không thấy một bóng nào nói chỉ là một học sinh, nhìn tới nhìn lui rồi quay lại nhìn bộ dạng của bản thân, hần chợt nhớ ra mình lụm thuộm thế nào, áo quần đầy mồ hôi thậm chí vài chỗ còn dính vài vết máu đỏ, hần đoán đây là do hồi tối lúc tiếp nhận Huyết Mạch hay Chân Nhân tạo thành, đầu tóc bù xù, quầng mắt hơi thâm do tối qua không ngủ.

Lục lọi trong trí nhớ, Nguyên Du nhìn về một hướng rồi đi về hướng đó, nó dẫn tới nhà của hần. Nhà cách học viện cũng không tính là xa, cuộc bộ chưa tới mười phút đã thấy căn nhà xập xệ kia xuất hiện trước mắt. Giương mắt nhìn về phía ngôi nhà, rất chi là cũ nát và xập xệ a. Đứng là nhân vật quần chúng luôn không được tác giả chú ý. Hơi thở dài, Nguyên Du đẩy cửa vào nhà, trái với hình ảnh xập xệ bên ngoài, trong đây cũng tính là gọn gàng hoặc có lẽ đồ đạc quá ít khiến hần nghĩ nơi này gọn gàng, bên trong cũng không âm u, ánh sáng vẫn có thể lọt vào, thậm chí có vài tia nắng cũng xuất hiện bên trong ngôi nhà. Theo Nguyên Du biết thì thời xưa xây nhà khá âm u vậy nên thường phải thắp đèn nhưng ở đây cũng xem như sáng sủa khiến hần hơi ngạc nhiên.

Quay đầu nhìn về phía tủ đồ đặt ở một góc, Nguyên Du bước tới mở cửa tủ, bên trong cũng không có nhiều quần áo nhưng đa phần chúng đều không có dấu vết may vá, xem như tên này cũng không phải dạng bản hàn gì đi. Chọn đại một bộ rồi thay vào, sau đó chải chuốt một chút bộ dáng bên ngoài. Bây giờ hần mới xem như ra dáng con người đi, đưa mặt soi vào trong gương đồng, Nguyên Du không khỏi tự luyến, "Tên này vậy mà cũng bảnh trai phết chứ ừa." Chỉnh lại một chút, sau đó lục lọi trí nhớ một lát rồi nhìn về một góc, ở đó là nơi chủ cũ giấu tiền, bây giờ xem như cho Nguyên Du xài, thuận tay cầm lên, đi ra đường mà không có tiền cũng ngại chết a, rồi hần đi ra ngoài, thuận tay đóng cánh cửa lại, cũng không thêm khóa bởi nhà hần có còn cái gì đâu mà sợ, Nguyên Du thậm chí còn tội nghiệp cho tên trộm nào đột nhập vào nhà mình, tài sản duy nhất là túi tiền cũng bị hần đem đi rồi a.

Rảo bước trên đường, đường đi hiện tại cũng xem như có chút rộn nhịp, đa phần là các chủ quầy bắt đầu bày sạp ra bán đồ hoặc chủ tiệm bắt đầu mở cửa kinh doanh. Nguyên Du nhìn xung quanh một chút, tặc lưỡi một cái, không khí sáng sủa quả nhiên nhộn nhịp. Nhưng thứ khiến hần chú ý nhiều hơn là đi trước mặt hần là một nữ nhân mặc một bộ trang phục tím nhạt, tóc đen dài xuống tận hông, vô cùng mượt mà, một số theo gió bay thấp thoáng trong không khí. Cơ thể nàng vô cùng trắng trẻo và gợi cảm, cặp hông to tròn ẩn hiện đằng sau lớp áo mỏng, vòng eo thon gọn vô cùng, nàng mặc áo hở vai, lộ ra một bờ vai vô cùng quyến rũ. Nguyên Du đi chếch sang, nhìn lấy cặp ngực khủng của nàng. Cặp ngực to lớn rung động theo từng bước chân của nàng, do đi đằng sau hần cũng không biết đằng trước thế nào nhưng chỉ từ những thứ quan sát được ở đằng sau đã khiến hần chắc tám phần mười đây là một đại mỹ nữ. Nhìn mấy vị đại thúc ai cũng có biểu cảm vô cùng si mê thậm chí một số còn lộ ra ánh mắt dâm tà, mấy cái biểu hiện này khiến hần

càng xác nhận nhận định đây là một đại mỹ nữ của mình là đúng.

"Ting, hệ thống thông báo nhiệm vụ!"

Một tiếng ting máy móc vang lên trong đầu Nguyên Du khiến hắn tỉnh lại từ cơn mê, sau khi nghe được nội dung thông báo trong lòng hắn không khỏi mừng thầm, nhiệm vụ a, đây là thứ bắt buộc phải làm nếu muốn mạnh lên nhanh chóng bên cạnh việc farm quái và cường hóa vật phẩm, Nguyên Du thật muốn biết nội dung là gì, đã là thứ xuất phát từ hệ thống hắn là sẽ không kém đi?

"Phát hiện nhân vật chính tuyến bị đe dọa, nhiệm vụ bắt buộc: hệ thống yêu cầu kí chủ nhanh chóng giải cứu, phần thưởng 50 vàng và 20 kinh nghiệm." Hệ thống không mặn không nhạt nói ra, tốc độ vô cùng chậm rãi. Nguyên Du sau khi nghe thấy nhiệm vụ, mắt không khỏi sáng lên, đây là một cơ hội làm quen với mỹ nữ a, không những vậy còn được phần thưởng, đây đích thực là một mũi tên trúng hai con chim. Nguyên Du tỉnh lại khỏi cơn mơ màng thấy mỹ nữ kia đã đi xa, hắn không chút nào bối rối bởi trước mắt hắn là một cái bản đồ nhỏ giống như trong mấy trò chơi, đại mỹ nữ kia được đánh dấu màu vàng, còn hắn là một mũi tên màu xanh, hệ thống rất là thông tình đạt lí chỉ chỗ tới tận nơi. Trên bản đồ hắn thấy dấu màu vàng kia bị bao vây bởi mấy chấm tròn màu đỏ, hắn mạnh dạn đoán đó là kẻ địch. Chần chừ không dừng lại chút nào nhanh chóng phóng tới chỗ mỹ nữ đó.

Do có Hắc Long Huyết Mạch liên tục tẩy rửa mọi lúc khiến cơ thể hắn vô cùng mạnh mẽ và nhanh nhẹn, như trên bản đồ thì nếu là hắn trước kia muốn tới chỗ đại mỹ nữ kia thì cũng phải mất tầm 3 4 phút mà hiện tại chỉ mất chưa tới 1 phút đã gần đến nơi, lúc này hắn thả chậm bước chân, từ từ chậm rãi đi bộ tới nơi đó, tốc độ không nhanh cũng không chậm, theo như mấy cuốn tiểu thuyết hắn hay đọc thì tới sớm không bằng tới đúng. Sớm cũng không được mà trễ cũng không được, bây giờ hắn cứ vậy mà đi tới thôi, hắn thậm chí còn mong mấy tên kia mạnh một tí, tốt nhất là rách ít quần áo để hắn có thể chiêm ngưỡng cơ thể của đại mỹ nữ một cách quang minh chính đại.

Sáng hôm nay Vân Nhược Hân không biết vì cái gì mà tâm tình có chút rộn ràng như có điều gì hạnh phúc sắp xảy đến với nàng. Chịu không được tâm tình này, hôm nay nàng quyết định tới học viện sớm hơn bình thường, nàng cũng rất muốn biết thứ có thể khiến tâm tình của mình trở nên rộn ràng tốt cực là cái gì. Nàng sinh ra trong một đại gia tộc, có vô số người vì mong muốn được đặt chân vào đại gia tộc đã hao tốn không ít tiền của theo đuổi nàng, thậm chí còn có rất nhiều đại công tử vì sắc đẹp mà không tiếc vận dụng năng lực của gia tộc chỉ để khiến nàng chú ý đến bọn hắn.

Dù cho từ nhỏ đã sống trong sự bảo bọc và theo đuổi bởi vô số người, Vân Nhược Hân không vì vậy mà trở nên kiêu ngạo, ngược lại nàng còn rất hiểu thời cuộc, hiểu cảm xúc người khác và hiểu bản chất của thế giới này là như thế nào. Ngay từ nhỏ dù được bảo bọc nhưng nàng vẫn luôn phải học tập rất nhiều và luôn bị cha mình nhắc nhở bản thân mình sinh ra chỉ vì lợi ích của gia tộc. Dù lúc nhỏ nàng thấy bản thân hi sinh vì gia tộc là điều hiển nhiên nhưng theo thời gian ngày càng trưởng thành của mình, nàng mới nhận ra người duy nhất toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng đến cuối đời chỉ có bản thân nàng, vậy nên cảm xúc của nàng ngày càng trở nên băng lãnh, không ai có thể thấy được bất kì một biểu cảm nào khác trên gương mặt quyền rũ của nàng, tất cả cảm xúc người khác có thể thấy chỉ là thờ ơ.

Bước đi trên đường, càng đến gần học viện, tâm tình của nàng lại càng rộn ràng. Vân Nhược Hân đoán hôm nay hắn là có biến cố gì đó xảy đến với mình, và địa điểm nó diễn ra là ở học viện. Nghĩ như thế, bước chân nàng không khỏi đi nhanh hơn một chút, trong nỗi người ai cũng có một chút tò mò với thứ chưa biết chứ nói gì đến một người đã mất cảm xúc với mọi thứ xung quanh. Đi tới một con đường vắng người qua lại, Vân Nhược Hân không chút chần chờ bước vào, đây là một đường tắt để đến học viện cũng là một con đường giám sát bởi người soi mói cơ thể nàng, dù là người không có cảm xúc thì vẫn sẽ cảm thấy tức giận khi có người cứ nhìn chằm chằm vào cô thể mình với con mắt thèm muốn. Đi tầm 5 phút, một nửa của con đường, từ một ngách nhỏ bên cạnh đi ra mấy vị tráng hán chặn đường đi của nàng, đằng sau cũng có người, nàng bị bao vây.

"Mỹ nữ, hôm nay đi sớm thật a." Một tên đô con bước lên một bước, nhìn khắp cơ thể Vân Nhược Hân với một đôi mắt cực kì dâm tà đặc biệt khi nhìn vào cặp ngực như muốn xô ra ngoài kia nước miếng hắn lập tức chảy ra khỏi miệng. Thấy Vân Nhược Hân không đáp, hắn cũng không ngoài ý muốn, cười một cách dâm tà, nói, "Đi sớm như vậy, học viện cũng chưa mở cửa, chỉ bằng ở lại đây "thoải mái" với huynh đệ chúng ta một lát, đảm bảo khiến ngươi sướng như lên trời.~"

Vân Nhược Hân nghe thấy hắn nói cũng không đáp lại, nàng biết căn bản dù đáp lại cũng không có bất kì ý nghĩa gì, như vậy chỉ bằng cứ im lặng là tốt nhất. Nhìn bộ dáng của bọn hắn cùng lời thoại, nàng đoán bọn hắn đã điều tra nàng rất lâu, đủ để biết lộ tuyến hành tung của nàng. Vân Nhược Hân thừa nhận mình rất quyền rũ nhưng vẫn chưa tới mức độ để người khác bắt chước cái chết như này, nàng to gan đoán hắn là có một tên công tử nào đó vì bị nàng từ chối mà vùng tiền thuê đám này làm nhục nàng, rồi sau đó tung tin đồn, nàng cũng không có cách chứng minh bản thân, mà dù có nàng cũng không làm gì được, thanh danh của nàng cũng sẽ vì thế mà lao xuống dốc, tên kia hẳn là nhắm tới cơ hội này rồi sau đó làm một bộ người cuối cùng bên cạnh nàng, lúc đó nàng hẳn sẽ cảm động mà đồng ý đi, còn mấy tên này lúc đó chắc người ta đã tìm thấy xác rồi.

Nhưng suy đoán ném về suy đoán, tình hình hiện tại của nàng thật đúng là không ổn tí nào, tên có vẻ là cầm đầu kia có tu vi bằng nàng nhưng thực lực không biết, còn mười mấy người có tu vi gần bằng. Trong một cuộc chiến của hai người có tu vi bằng nhau thì chỉ cần một sự can thiệp nhỏ cũng có thể ngay lập tức phân ra thắng bại. Nhìn xung quanh, lòng mày nàng nhíu lại, nàng có lòng tin giết hết đám lâu la nhưng tên cầm đầu kia cũng sẽ không để nàng làm vậy, kết quả cuối cùng vẫn là nàng sẽ bị làm nhục. Trong mắt hiện lên vẻ quyết tâm, Vân Nhược Hân nàng dù có chết cũng sẽ không bị đám này vấy bẩn, đưa tay rút thanh kiếm bên hông, nàng ngay lập tức thủ thế chuẩn bị sẵn sàng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Anh hùng cứu mỹ nhân

Thấy Vân Nhựt Hân không có vẻ gì là hợp tác, hắn cũng không ngoài ý muốn, hắn được lệnh biến hiện trường càng giống một vụ hãm hiếp càng tốt, sau đó cho Vân Nhựt Hân nếm chút đau khổ, xé nát y phục nàng, nói tóm lại chỉ cần biến nơi này thành hiện trường của một vụ hãm hiếp là được, việc sau đó sẽ có người thay hắn đảm nhiệm. Nghĩ tới trảng cảnh một lát nữa sẽ được nhìn thấy cơ thể băng thanh ngọc khiết của Vân Nhựt Hân khiến nước miếng của hắn không khỏi chảy ra. Vân Nhựt Hân à, đây là một đại mỹ nữ mà bất kì ai cũng phải thèm muốn vậy mà hắn cùng với mấy tiểu đệ một lát nữa sẽ có điểm phúc chiêm ngưỡng cái vẻ đẹp này.

Không thể không nói Vân Nhựt Hân rất thông minh, đoán được gần như cả kế hoạch nhưng bị nhầm một chỗ, tên kia không những muốn thanh danh của nàng tuột dốc mà còn muốn cơ thể của nàng bị mọi người nhìn ngắm khiến thanh danh của nàng tuột xuống tận đáy. Vân Nhựt Hân không nói một lời, hai chân tụ lực phóng đến trước mặt, thanh kiếm không chút lưu tình chém ra. Mấy tên kia thấy nàng phóng tới không chút hoang mang cầm lấy binh khí bên hông vung ra đỡ lại thế công.

Tiếng kim loại va chạm vang lên giữa không gian căng thẳng kia, thấy thế công của Vân Nhựt Hân bị chặn lại, đám loi choi đằng sau cũng không bỏ lỡ cơ hội, nhanh chóng lao lên, lần này vì muốn hạ thấp thanh danh của Vân Nhựt Hân mà bọn hắn mang đủ thứ vũ khí sắc bén với mục đích chính là xé nát y phục của Vân Nhựt Hân. Thấy thế công của mình bị chặn lại, đằng sau lại có thêm một đám loi choi đang lao lên, Vân Nhựt Hân không chút hoang mang đá một cước vào tên trước mặt, hắn thấy thế liền một tay chặn lại, Vân Nhựt Hân lợi dụng lúc này, bật một cái thật mạnh ra đằng sau, thanh kiếm huy động chém tới tấp mấy tên này, bọn hắn cũng không hoang mang, mỗi tên chỉ cần lại đòn đánh ở chỗ mình còn chỗ khác thì có mấy tên khác lo, nhờ vậy mà bọn hắn không một ai bị thương. Đáp xuống đất, lui vào một góc, liếc hai bên, hai chân lại tụ lực, phóng tới một bên, tiếp tục tìm đường sống.

Thanh kiếm chém ra, vẫn như cũ bị chặn lại, mấy tên kia lại nhân cơ hội này tiếp tục áp sát, Vân Nhựt Hân không khỏi chặc lưỡi, hành động của mấy tên này vô cùng đơn điệu và dễ đoán, một bên bị tấn công thì bên còn lại sẽ nhân cơ hội đó tiến lên áp sát nhưng cái sự đơn điệu này lại gây ra một sự khó chịu vô cùng với nàng, cứ dây dưa mãi thế này thì cũng không phải là ý hay. Nhìn về phía tên cầm đầu nàng đang có ý định tiến lên tấn công hắn, cuộc một lần cuối cùng, nghĩ là làm nàng nhảy về phía sau, lấy đà. Ngay lúc nàng đang chuẩn bị phóng tới thì một đòn tấn công ập tới buộc nàng phải chống đỡ, ngay lúc đó một thanh kiếm hướng về phía eo nàng mà chém, trong lúc nguy kịch, nàng lấy sức đẩy tên kia ra rồi phóng sang một bên né tránh.

Nàng đã né được nhưng vết chém vẫn kịp chém lên y phục của nàng tạo thành một vết cắt, thậm chí nó còn chém nàng bị thương, dù không sâu nhưng chảy máu vẫn là có. Đưa tay chạm lên vết thương, một cảm giác đau nhói ngay lập tức chạy dọc vết thương, nàng đoán lúc này mình mà không né kịp thì vết thương đã nghiêm trọng hơn rồi.

"Ày, đại mỹ nữ, hà tất phải khổ sở như vậy, cứ quỳ xuống xin tha rồi sau đó để huynh đệ chúng ta nếm thử tư vị của nguoi một chút không phải được rồi sao?" Thấy Vân Nhựt Hân bị chém, tên cầm đầu vô cùng dâm tà nói ra, đồng thời ánh mắt không ngừng nhìn khắp cơ thể nàng, trong người hắn có một đoàn dục hỏa đang cháy một cách rạo rực, ngay cả "cây kiếm" của hắn cũng bắt đầu nhô lên. Vân Nhựt Hân nghe hắn nói vậy, ánh mắt sắc lạnh, không nói lời nào, tiếp tục lao lên chiến đấu.

Mấy tên kia thấy nàng kháng cự như vậy, dục hỏa trong người bọn hắn càng cháy mãnh liệt. Bọn hắn có một sở thích đó là đập diệt mọi sự kháng cự vô ích của đối phương rồi sau đó dưới sự cầu xin vô ích đó bọn hắn sẽ bắt đầu hãm hiếp các nàng. Mỗi lần nhớ lại chuyện đó trong lòng bọn hắn không khỏi trở nên hưng phấn vô cùng. Cảm tưởng một lát nữa sẽ có một đại mỹ nữ sẽ phải cầu xin bọn hắn dừng tay, sự hưng phấn càng dâng cao, từ hưng phấn chuyển thành động lực, hôm nay mỹ nữ này sẽ buộc phải khỏa thân trước mắt bọn hắn cho bọn hắn chiêm ngưỡng. Vân Nhựt Hân thấy ánh mắt của bọn hắn, trong lòng không khỏi trở nên lạnh lẽo, quả nhiên nhiều người dù có tiền hóa thêm vài chục lần nữa thì vẫn sẽ chỉ là động vật suy nghĩ bằng thân dưới.

Nén cơn đau, nàng nhìn chăm chăm vào tên cầm đầu, hai chân bắt đầu tụ lực, chỉ có giết hắn nàng mới có một tia sinh cơ, tên kia thấy ánh mắt sắc bén của Vân Nhựt Hân nhìn về phía mình, hắn không chút hoang mang, chậm rãi cầm lấy thanh chùy giắt bên hông. Hắn đoán được mình hắn sẽ là mục tiêu đột phá của nàng, nở một nụ cười dâm tà, ánh mắt khiêu khích nhìn Vân Nhựt Hân. Vân Nhựt Hân thấy ánh mắt đó, mặt vẫn không biểu cảm, phóng tới tên cầm đầu. Tên kia thấy nàng phóng tới liền quật thanh chùy ra với một tốc độ cực kì kinh khủng. Vân Nhựt Hân bằng một cú xoay người trên không tuyệt đẹp, nhẹ nhàng tránh thoát đòn tấn công. Đối với những người sử dụng binh khí loại hình đập thì cú đầu tiên sẽ tụ rất nhiều lực do đó tốc độ sẽ rất nhanh, mục đích chính là để làm choáng kẻ địch và sẽ có đà để vung cú tiếp theo, vậy nên chỉ cần né được phát đầu đối phương sẽ không kịp lấy thăng bằng và sẽ không rút vũ khí về kịp.

Kiểm kĩ, Nhất Kiếm Phá Phong

Niệm một kiếm kĩ trong lòng, tuôn năng lượng về phía mũi kiếm, hình thành một vỏ bọc bằng linh khí vô cùng kiên cố. Đây là một loại kiếm kĩ tập trung hết linh khí vào một điểm rồi sau đó bộc phá với tốc độ và sức mạnh kinh người. Tên kia thấy nàng nhẹ nhàng như vậy đã tránh được đòn đánh của mình cũng không quá ngạc nhiên, ngược lại nở một nụ cười đắc ý như nàng đã vào tròng. Vân Nhựt Hân sau khi tránh thoát đòn đánh, tốc độ không giảm tiếp tục tiến lên tấn công, khi mũi kiếm chỉ cách tim tên kia chưa tới 10cm thì một cảm giác nguy cơ bất chợt ập tới ngay sau lưng nàng, hiện tại nàng buộc phải lựa chọn giữa tiếp tục tiến lên và lãnh đòn kia hoặc an toàn rút lui. Răng nghề khế cần, nàng buộc phải lựa chọn phương án thứ hai và rút lui, nhảy bật ra đằng sau lui lại một góc, chưa tới 1 giây sau, ngay vị trí đứng lúc trước của nàng đã xuất hiện một vết cắt sâu. Nàng bây giờ mới để ý, không phải chỉ có một người có tu vi bằng nàng mà có tận hai người. Tên cầm đầu thì không nói mà bên cạnh hắn đang đứng một người cực kì gầy, giống như chỉ có da bọc xương, nhưng cũng nhờ vậy mà từ nãy đến giờ nàng cũng không phát hiện hắn do hắn chỉ đứng sau đám đàn em.

Không để cho Vân Nhựt Hân có cơ hội hồi thần, hắn ngay lập tức tiếp tục tấn công, một thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay phải. Tốc độ của hắn rất nhanh, vị trí của hắn với Vân Nhựt Hân cũng phải 4 5m mà chỉ chưa tới 1 giây hắn đã xuất hiện trước mặt nàng, đoản kiếm chém ra, Vân Nhựt Hân trong cơn bối rối lập tức đưa kiếm lên đỡ lại, tên kia thấy đòn đánh của mình bị cản lại cũng không có biểu cảm gì, ngược lại nở một nụ cười tự mãn rồi từ cánh tay còn lại bất chợt xuất hiện thêm một thanh đoản kiếm nữa, hắn chém tới, mục tiêu là y phục giữa khe ngực nàng. Vân Nhựt Hân đoán được ý định của hắn, lấy sức đẩy thanh đoản kiếm kia ra rồi nhảy mạnh về một bên, nhưng tốc độ nàng dù nhanh nhưng tên kia vẫn kịp chém vào khe giữa đó, Vân Nhựt Hân trong lòng không khỏi mắng tên kia hạ lưu đồng thời lấy một tay che lấy cặp ngực lớn của mình.

Mấy tên kia cười một cách dễ tiện và dâm tục, nhìn vào cơ thể Vân Nhục Hân với con mắt thèm muốn, chúng tiếp tục trò chơi mèo vờn chuột, không có ý tấn công Vân Nhục Hân mà chỉ muốn từng bước xé nát y phục của nàng. Cuối cùng, chỉ chưa tới 5 phút, nhờ sự chống phá vô cùng nhiệt tình từ hai kẻ kia và tinh thần xé nát y phục cực cao của đám này mà hiện tại y phục của nàng đã rách rất nhiều. Nhiều chỗ lộ ra da thịt trắng nõn như em bé, đặc biệt là khu vực thân bí kia, da thịt cứ như ẩn như hiện sau lớp y phục rách nát lập tức đánh thức con mãnh thú trong lòng bọn hắn khiến thể công ngày càng dồn dập hơn, Vân Nhục Hân tỏ ra đang quá miễn cưỡng. Nếu như không có đám này quấy rối nàng nắm chắc trong vòng 10 chiêu giết hai tên kia nhưng bị đám này quấy rối thành ra vẫn không đụng đến được chéo áo của bọn hắn. Từ chí trong mắt nàng dâng cao, dù có chết cũng không thể để đám này vấy bẩn cơ thể, răng ngà khê cắn, nàng quyết định một lát nữa nếu bị bọn hắn bắt được nhất định sẽ cắn lười tự vẫn. Đúng lúc nàng đang tuyệt vọng này, bất chợt có một giọng nam hơi chưa thành thực vang lên, nó như mặt trời chiếu rọi trong tim nàng.

"Èo, chỉ lèo tèo mấy tên nam nhân đi ức hiếp phụ nữ, các người cảm thấy rất có thành tựu sao?" Nguyên Du đến vô cùng đúng lúc, nếu tới trễ một chút nữa thì hẳn vẫn sẽ thấy được đại mỹ nữ kia nhưng còn sống hay không thì không biết. Đưa mắt nhìn về phía Vân Nhục Hân, trái tim hắn không khỏi nhảy lên một cái, nhan sắc này không khỏi quá đẹp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phô diễn sức mạnh

"Tiểu tử, người là ai mà dám xen vào chuyện của chúng ta!" Tên cầm đầu thấy việc tốt sắp thành thì từ đâu ra một tên mao đầu tiểu tử hi mũi chưa sạch càn đường, ánh mắt âm trầm gần giọng hỏi. Nguyên Du lúc này không thêm để ý đến hắn bởi toàn bộ sức chú ý của hắn đều nằm trên người của đại mỹ nữ kia rồi. Gương mặt quyến rũ, đôi mắt màu tím yêu dị, mỗi một cái liếc nhìn đều mang một tia câu dẫn người đối diện, dưới khóe mắt là một nốt ruồi nhỏ càng làm tăng thêm sự quyến rũ của người này, mũi ngọc tinh xảo, đôi môi đỏ hồng căng mọng khiến bất kì nam nhân nào cũng muốn chiếm đoạt nó làm của riêng, dưới khóe miệng là một tia máu khiến người ta thương tiếc không thôi. Nguyên Du nhìn nàng, nàng cũng nhìn Nguyên Du, trong đầu nàng nhanh chóng suy nghĩ mao đầu tiểu tử này là ai nhưng rồi nàng không tìm thấy bất cứ thứ gì, cũng đúng thôi, đã là nhân vật quần chúng sống qua được một dòng đời là may mắn a. Mặc dù nàng không nhớ người này là ai nhưng cảm giác rộn ràng trong tim nàng bất chợt mãnh liệt hơn bao giờ hết khiến nàng không khỏi giật mình ngẩn ngơ.

"A, há, người vừa mới nói gì?" Nguyên Du lúc này mới thức tỉnh khỏi vẻ quyến rũ chết người của đại mỹ nữ trước mắt, quay đầu, mắt đối diện với tên cầm đầu, vô cùng ngây thơ nói ra. Tên kia thấy Nguyên Du không chút chú ý đến mình, khóe mắt co giật, giọng nói trầm vô cùng, gần xanh nổi lên, mém chút ra tay đánh người. Nguyên Du nghĩ tới nghĩ lui thì cuối cùng cũng đoán được tên kia nói gì, bởi vì câu này phải nói là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn với hắn.

"A, ta biết người định nói gì rồi, là: Mao đầu tiểu tử, nếu muốn sống thì cút khỏi đây. Phải không?" Nguyên Du mặt nghiêm túc vô cùng nhìn đối mặt với tên cầm đầu kia, câu thoại của mấy tên quần chúng thì cuối cùng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu đó, lâu lâu may mắn thêm được chút thoại. Tên cầm đầu thấy Nguyên Du đoán được mình sắp nói gì, gần xanh nổi nhiều hơn, quát giọng, "Lên ngay cho ta, đem đầu tiểu tử kia về đây!" Hắn đây là rất gấp a, nếu bởi vì tên nhóc này mà kế hoạch thất bại, khỏi nói cũng biết cái kết của hắn là như nào chứ chưa nói tiểu tử kia từ nay đến giờ hoàn toàn không xem hắn ra gì, cái này hỏi sao không tức cho được?

Nguyên Du thấy đám tiểu quỷ kia xông lên cũng không biểu hiện ra chút bối rối nào, kĩ năng trong người hắn cũng không thiếu, đặc biệt là chiến Điều Khiển Bóng Tối là một chiêu thức AOE rất mạnh a, đặc biệt là trong hoàn cảnh như hiện tại. Nguyên Du không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Vân Nhục Hân, một tay đưa ra, vô cùng thân sĩ nói, "Mỹ nhân, nàng không sao chứ?" Theo như những gì hắn đọc được thì trong một hoàn cảnh nhân vật nữ đang ở trong tuyệt cảnh mà có một cánh tay giang ra bảo hộ nàng thì tám chín phần mười cảm phải tăng vùn vụt, chưa nói tới đây là một cách bắt chuyện lần đầu và gây hảo cảm không thể hiệu quả hơn trong thế giới này.

Vân Nhục Hân mặt hơi đỏ, đây không phải lần đầu nàng được gọi là đại mỹ nhân nhưng không hiểu vì sao tim nàng lại bất giác đập rộn hơn, rụt rè đưa tay đặt lên lòng bàn tay của nam nhân trước mặt, trong lòng nàng không khỏi xuất hiện một cảm giác an toàn dù hai người đang giữa vòng vây. "Khô... Không sao..." Lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu, nàng mới mở miệng nói chuyện, giọng nói của nàng vô cùng quyến rũ, mang theo một tia mê hoặc nhân tâm, Vân Nhục Hân sau hơn hai mươi năm rốt cuộc biết được thiếu nữ mới biết yêu là thứ gì.

Cảm nhận được hơi ấm ở lòng bàn tay và một cảm giác mềm mại xuất hiện khiến trong lòng hắn trở nên rạo rực, rộn ràng, cuối cùng a, hắn đã sắp thoát kiếp ế chồng mộng đêm đêm làm bạn với bàn tay rồi. Ôn nhu nắm lấy bàn tay Vân Nhục Hân, vô cùng nho nhã nâng nàng dậy, Vân Nhục Hân thuận thể đứng lên, bất giác bước đến gần hắn hơn. Nguyên Du lúc này mới chú ý đến tình cảnh xung quanh, nở một nụ cười tự tin nói, "Mỹ nữ, ta biết người có nhiều chuyện muốn hỏi nhưng hiện tại để ta giải quyết đám tiểu quỷ này đã." Ôn nhu cười một tiếng, Nguyên Du khẽ kéo tay, ôm Vân Nhục Hân vào ngực mình, một mùi thơm nhanh chóng xộc lên mũi. Làn da mềm mại của thiếu nữ, độ đàn hồi của cặp ngực khủng, hơi ấm cơ thể, mùi thơm đặc biệt của mỗi người, tất cả đều xảy đến cùng một lúc khiến Nguyên Du cảm tưởng như đang trên thiên đường, nếu không phải cần giữ hình tượng thì bây giờ có lẽ hắn đã hét lên một tiếng sung sướng rồi.

Đù rồi, thật sự là đù rồi, đám kia thấy hai tên này vậy mà ở tình thế như hiện tại chim chuột với nhau, bọn hắn ít nhất phải nghĩ đến cảm nhận của người xem chứ, chúng ta ít nhiều cũng là con người a. Từ nổi ghen tức hóa thành phần nộ, đòn tấn công của bọn hắn lại càng trở nên hung mãnh, thậm chí một số tên còn hiện ra vẻ điên cuồng, ngay cả 2 tên cầm đầu kia cũng biểu hiện ra một vẻ dữ tợn, nhiệm vụ này mà thất bại thì hạ tràng của bọn hắn nhất định rất thảm, dù lo sợ nhưng bọn hắn vẫn chưa đến mức mất lí trí, đứng tại nguyên chỗ, muốn dùng đám lâu la này thăm dò thực lực của đối phương. Nguyên Du thấy bọn hắn xông lên, khóe miệng vô thức hiện ra một nụ cười chế giễu.

Ngay lập tức cách sử dụng kĩ năng này ra sao ngay lập tức hiện ra trong đầu hắn, cứ như thể chúng đã ở đó từ trước. Vô cùng bình thản, từ Điều Khiển Bóng Tối hiện ra một nhánh, nó gọi Ảnh Mâu. Nguyên Du thầm hiểu nó là một phân nhánh chiêu thức của Điều Khiển Bóng Tối, cũng không bất ngờ gì lắm. Giương mắt nhìn về phía địch nhân, hắn đây rất muốn thử chiêu này cường đại như thế nào.

"Ảnh Mâu" Trong lòng khê niệm, tức thì từ dưới bóng của bọn hắn hiện ra vô số trường mâu đâm thẳng, đâm chéo, chặt kín cả cái bóng, mỗi cây ít nhất cũng cao 1m cao nhất 2m như trong mô tả đã nói. Bất ngờ, bàng hoàng, vô số cảm xúc hiện ra trong đầu đám kia, bất ngờ tập kích từ dưới đất, bất cứ ai cũng phải giật mình, không để bọn hắn di động, trường mâu đã đâm vào cơ thể bọn hắn, nhất thời vô số tiếng la tuyệt vọng cùng đau đớn vang lên, nhưng chưa tới một giây sau, một đầu trường mâu khác đã đâm vào cổ họng bọn hắn khiến tất cả im bật không nói được lời nào. Tuy vậy có một điều kì lạ là dù gây được thực chất sát thương nhưng máu của bọn chúng lại không dọc theo trường mâu chảy xuống mà tất cả lại dọc theo cơ thể của bọn hắn chảy xuống.

Nguyên Du trong lòng giật mình, chiêu này không khỏi quá mạnh rồi a, từ dưới bóng địch nhân mọc lên vô số trường mâu đâm xuyên cơ thể, cái này thì né bằng mắt à. Mà lại mấy cái trường mâu lại chắc chắn cùng sắc bén vô cùng, đâm một cái là xuyên người bọn hắn, không chút dây dưa dài dòng. Giải trừ kĩ năng, trường mâu từ từ hóa thành ảo ảnh rồi biến mất trong không khí như trước giờ chưa từng xuất hiện qua. Sau khi kĩ năng được giải trừ, đám người kia đồng loạt ngã xuống, máu nhanh chóng theo các lỗ hồng trào ra ngoài, bọn hắn lúc này đã chết đến không thể lại chết. Chỉ một chiêu, hơn 20 người lập tức bị giết, mà hung thủ chỉ là một tên mao đầu tiểu tử.

Vân Nhục Hân núp trong ngực Nguyên Du cũng chứng kiến tất cả, nhất thời không biết nói gì cho tốt, người này quá mạnh, mạnh đến mức phi lí, đồng thời một cảm giác ón lạnh chạy dọc xương sống của nàng, nàng tự hỏi nếu mình gặp phải chiêu này liệu có thể hóa nguy thành an hay không, chưa tới một giây sau nàng đã đưa ra kết luận là không thể. Chiêu này quá kì dị, trực tiếp mọc lên từ dưới đất, nếu muốn tránh thì ít nhất cũng phải biết bay để tránh đòn này.

Vân Nhục Hân kinh hãi một, hai người kia kinh hãi mười, chỉ một chiêu đã giết hết đám tiểu đệ của bọn hắn, dù là người ngu ngốc thế nào cũng biết đây tuyệt đối là một đại cao thủ, nếu muốn sống thì đừng động vào. Về mặt logic thì bọn hắn có thể chịu được nhưng nếu xét về mặt cảm tình thì không, đám này đã đi theo hai người bọn hắn rất lâu a, ít nhiều cũng có chút cảm tình, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Nguyên Du tràn đầy thù hận.

"Tuy không biết các hạ là ai, nhưng nếu đã dám can thiệp vào nhiệm vụ của thiếu gia thì mong người cũng có gan tiếp nhận sự trả thù vô tận!" Thả ra một câu ngoan thoại rồi sau đó cả hai cùng chạy đi, Nguyên Du mặt không biểu tình đứng yên tại chỗ, motif này hắn quen thuộc lắm rồi, mấy con creep lúc nào cũng sẽ thả ra ngoan thoại rồi sau đó về méc, sau đó người kia sẽ vì mặt mũi cùng với xả hận sẽ tìm đến hắn, sau đó hắn lại sẽ hành tên kia, rồi tên kia lại méc tên mạnh hơn. Cái vòng luân quần này Nguyên Du đã thấy nhiều rồi, cũng xem như đề cốt truyện phát triển thả hai tên kia đi. Nhìn xuống mũi nhân đang nằm trong lòng ngực mình, Nguyên Du không khỏi tham lam hít sâu vài hơi, mùi thơm của thiếu nữ quả nhiên là độc nhất vô nhị, vỗ vào tấm lưng mềm mại của Vân Nhục Hân, Nguyên Du ôn nhu nói, "Đã không sao rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiên cảnh trong hẻm tối

Cảm thấy lưng mình có dị động, như một phản xạ vô điều kiện, Vân Nhục Hân bắt giác ngừng đầu nhìn lên, thứ đối diện với đôi mắt của nàng là đôi mắt vô cùng trong sáng của Nguyên Du khiến hai má của nàng không khỏi đỏ lên một chút, nhanh chóng tách ra, nam nữ thọ thọ bất thân, đạo lí này nàng hiểu. Sau khi tách ra, cảm giác rạo rức trong lòng nàng bất chợt nổi lên cùng với đó đó là một cảm giác xấu hổ vô cùng, mình là một nữ nhân mà bị người lạ ôm như thế mà không có chút phản ứng gì.

Nguyên Du sau khi thấy đại mỹ nhân chủ động tách ra, trong lòng không khỏi hiện lên một chút thất vọng, xúc cảm này đúng là rất tốt a, nhưng vẫn chưa thỏa mãn được hắn. Nhưng Nguyên Du rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, mình dù gì cũng gây được một hảo cảm rất lớn cho đối phương, vậy thì hắn không lâu sau đó mình sẽ có cơ hội nếm thử tư vị thoát khỏi kiếp giai nhân. Vân Nhục Hân thấy đối phương đang có vẻ suy nghĩ cũng không tiến lên bắt chuyện, cả hai cứ thế đứng nhìn nhau gần cả phút đồng hồ, cuối cùng Nguyên Du ho nhẹ một cái phá vỡ không khí đầy gượng gạo này.

"Khụ khụ, không biết mỹ nhân đây tên gọi là gì để ta dễ bề xưng hô?" Nguyên Du hỏi ra một vấn đề mà hắn cho rằng rất quan trọng, chỉ có biết được danh tính đối phương là gì thì sau này dù có mất liên lạc thì cũng có thể thông qua một vài biện pháp tìm tới người.

"Ta gọi Vân Nhục Hân, còn ngươi?" Vân Nhục Hân đỏ mặt nói ra, nàng bây giờ mới để ý chính mình và hắn thậm chí còn không biết tên nhau mà nàng lại có thể tin tưởng nằm im trong ngực hắn như vậy. "Ta gọi Nguyên Du." Sau khi trả lời, bầu không khí gượng gạo lại quay trở về, cả hai lại không có chủ đề gì để tiếp tục cuộc trò chuyện. Nguyên Du ho nhẹ một cái để tạm thời xua tan cái bầu không khí khó chịu này, gật đầu với Vân Nhục Hân một cái rồi hướng bước về phía học viện, bây giờ mặt trời chỉ vừa mới lên chưa tới một giờ, hắn là chưa có trở học đi. Đi được vài bước, Nguyên Du phát hiện Vân Nhục Hân vậy mà cũng đi cùng tuyến đường với mình, hắn không khỏi hiểu kì.

"Vân Nhục Hân cô nương, ngươi cũng là người trong học viện sao?" Nguyên Du không kìm sự hiếu kì hỏi nàng. Vân Nhục Hân sau khi nghe câu hỏi cũng khẽ gật đầu biểu thị đúng là như vậy, sau đó cả hai lại tiếp tục giữ bầu không khí ngột ngạt như vậy. Nguyên Du lúc này bất ngờ nhìn sang Vân Nhục Hân, Vân Nhục Hân bị hắn nhìn chằm chằm như vậy trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, vừa định hỏi chuyện gì thì đã nghe hắn nói.

"Vân cô nương, tuy rất không có ý tứ nhưng người không thể cứ mặc bộ y phục rách rưới như vậy tới học viện chứ?" Nguyên Du có chút không có ý tứ hỏi, đồng thời con mắt không khống chế được nhìn một lượt cơ thể nàng, quả nhiên là cực phẩm a, bộ ngực đồ sộ như muốn nhảy xổ ra ngoài, làn da trắng trẻo mịn màng như em bé, mùi thơm tự nhiên bốc ra khiến bất kì nam nhân nào cũng phải trở nên điên cuồng. Nghe Nguyên Du không có ý tứ nói ra, Vân Nhược Hân lúc này mới chú ý tới y phục của mình do trận đấu lúc nãy đã rách không ít, nàng vô cùng không có ý tứ nói.

"Y phục thay thế thì ta có nhưng phiền người che cho ta một chút được chứ?" Được liền chứ sao không, Nguyên Du trong lòng một vạn cái đồng ý nhưng lại giả vờ thân sĩ nói, "Vậy sao được, ta dù sao cũng là nam nhân, không thể tránh khỏi sẽ có chút hành động." Vân Nhược Hân nghe hắn nói rất cực mới chú ý tới toàn cục, người này dù sao cũng là nam nhân mà đã là nam nhân khi thấy mỹ nhân sẽ không tránh khỏi có chút không yên phận. Dù biết là thế nhưng mà xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại gạt đầu đồng ý, không những thế mà còn vô cùng tự nhiên như đó không phải là việc gì lớn. Nguyên Du thấy nàng đồng ý, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nếu như vì cái câu vừa nãy mà nàng quyết định không thay y phục thì chắc là hân tiếc chết mất. Đi tới một góc tối, Vân Nhược Hân và Nguyên Du đi sâu vào trong, cuối cùng khi thấy đã đủ sâu, Nguyên Du vô cùng thức thời đứng hộ pháp ngay phía trước còn Vân Nhược Hân mặt đỏ tới mang tai lấy một bộ y phục từ không gian giới chỉ, chậm rãi thay lên.

Nguyên Du hẳn là một nam nhân, mà đã là nam nhân thì sẽ có một sự hưng phấn rất lớn đối với phái nữ, đặc biệt là khi một đại mỹ nữ đang thay y phục sau lưng mình, nói hắn không động tâm chính là nói dối. Khẽ liếc mắt ra sau lưng, hắn thấy Vân Nhược Hân đứng đưa lưng về phía hắn, chậm rãi cởi từng lớp y phục, mà sau từng lớp y phục đó, Nguyên Du nhìn thấy thấp thoáng làn da trắng nõn mềm mại kia đang chậm rãi hiện ra trước mắt hắn. Dù cởi chậm thế nào nhưng cũng chỉ tốn chưa tới 10 giây toàn bộ y phục của nàng đã cởi xong, để lộ ra một tấm lưng trắng không tì vết, đôi chân dài thon thả, cùng mái tóc tím dài xuống tận hông vừa che vừa hở cặp hông căng mọng của nàng, mà sau lớp tóc đó chính là khu vực thần tiên mà thằng con trai nào cũng muốn đặt chân tới, nó cứ thấp thoáng sau lớp tóc khiến trong lòng của Nguyên Du không khỏi bứt rứt, mà thứ khiến cho hắn khó chịu hơn nữa chính là cặp ngực khủng của nàng đã xổ ra ngoài mà hắn thì lại không thể nhìn toàn cảnh mà chỉ có thể thấy mé mé cặp ngực to tròn mềm mại kia cùng tới đâu ti màu hồng nhạt cứ thấp thoáng lấp ló khiến hắn vô cùng khó chịu, chỉ muốn lao đến đè nàng ra sau đó làm chút "nghiên cứu" khắp cái cơ thể đầy mê hoặc kia, khẽ nuốt nước miếng một cái, cơ thể này đối với hắn quá quyến rũ.

Thay đồ ra xong, Vân Nhược Hân cực kì nhanh chóng mặc lên một bộ y phục mới màu trắng nhạt. Nàng đỏ mặt đi đến bên cạnh Nguyên Du, không có ý tứ kéo lấy tay áo hắn, nàng biết trong quá trình mình thay y phục hắn cũng có nhìn lên chút chút nhưng nàng không những không thấy phản cảm mà ngược lại có cảm giác hạnh phúc khiến nàng không khỏi tự hỏi bản thân có mắc phải bệnh gì hay không. Kéo lấy tay áo Nguyên Du, nàng cũng không dám đối mặt với hắn mà chỉ đỏ mặt quay đầu, chạy một mạch về phía học viện, hoàn toàn không có chút cảm giác thiếu nữ lạnh lùng như băng nào tồn tại, mà chỉ có thiếu nữ xấu hổ lúc mới biết yêu mà thôi. Nguyên Du sau khi bị nàng kéo tay áo mới thoát khỏi cái chốn tiên cảnh kia, cảnh tượng thật sự là đẹp a, khiến hắn có chút xúc động tiến lên bắt nàng lại rồi sau đó giờ trò đùa bại, nhưng dù gì hắn cũng là con nhà có gia giáo, không thể hành xử như một kẻ t*ng trùng lên não như thế được.

Nhìn về phía Vân Nhược Hân vừa chạy đi, khoe miệng hắn không khỏi nhếch lên một chút, con chim non này sớm muộn rồi cũng sẽ lọt vào tay hắn mà thôi. Nở nụ cười của một kẻ chiến thắng, hắn chậm rãi đi tới học viện, trong lúc hắn đang bay bổng trong ảo tưởng của mình thì một tiếng "ting" máy móc lại hiện ra trong đầu hắn khiến hắn không khỏi lại nở một nụ cười vui sướng, hệ thống có thông báo a.

"Hoàn thành nhiệm vụ, nhận thưởng 50 vàng và 20 kinh nghiệm!" Giọng nói máy móc vang lên, nhưng đằng sau lại có thêm một tiếng "ting" nữa khiến Nguyên Du không khỏi bất ngờ.

"Chúc mừng kí chủ đạt 50 điểm hảo cảm với Vân Nhược Hân, hệ thống tặng một bộ song tu công pháp: Âm Dương Nhất Quán" Hệ thống vẫn cứ một giọng đều đều nói ra, nhưng cái tin tức hắn mang tới cho Nguyên Du mới khiến hắn đứng hình, Một bộ song tu công pháp, thứ này dùng để làm gì không nói cũng biết, Nguyên Du nở một nụ cười vui sướng, quả nhiên có hệ thống là có tất cả a,

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 8: Thiên văn học viện

Thiên Văn học viện, một trong những học viện lớn nhất ở Thánh Linh Đại Lục, có lịch sử và truyền thừa trên vạn năm, trở thành một trong những nơi các Chiến Hồn giả muốn tới học tập nhất. Thiên Văn học viện có hàng trăm phân viện rải rác ở khắp các nơi trên đại lục, vậy nên cũng không nói ngoa khi Thiên Văn học viện là nơi tụ tập cường giả nhiều nhất và ở Thanh Phong Quốc này cũng tương tự có một cái phân viện của Thiên Văn học viện.

Nguyên Du bước tới trước cổng học viện, thay vì quang cảnh không một bóng người như lúc nãy thì bây giờ đã có chút hơi người khi có từng tốp học viên bắt cặp nói chuyện với nhau tiến vào trong học viện. Nguyên Du cũng theo chân bọn hắn vào trong học viện, vì là một nhân vật đậm chất quân chủng nên cũng không ai chú ý tới hắn. Đi vào bên trong hắn mới cảm thấy học viện này to lớn cỡ nào, học viện xây theo hình chữ U, mái trường lợp gạch tạo một cảm giác cổ kính, hai bên đường đi cũng trồng thêm các loại cây xanh, hoa lá. Sân trước nằm lọt thỏm giữa chữ U, dù vậy nhưng nó cũng rất rộng, đủ để chứa vài ngàn người mà không lộ ra chen chúc, sân trước cũng đặt một số cái ghế và trồng một ít cây xanh tạo cảm giác thoải mái, thoáng đãng. Nhìn sang hai bên, hắn thấy lớp học ở đây tổ chức cũng rất có trật tự, khu sơ cấp bên trái, trung cấp bên phải và cao cấp nằm chính giữa, ngoài ra, dãy nhà ở chính giữa được xây thành hai lầu, lầu dưới dùng làm chỗ giảng dạy cho học viên và lầu trên dùng làm nơi nghỉ ngơi cho các giảng viên.

Nguyên Du khẽ tấm tắc thầm khen một cái rồi cũng không có thêm bất kì biểu hiện nào, nơi này quả thật rất lớn nhưng so với trường học ở Trái Đất thì cũng chênh lệch hơi nhiều, vậy nên ngôi trường này cho hắn rung động cũng không quá lớn. Lọc lõi trí nhớ một chút, hắn dựa theo những gì mình tìm được vô cùng bình yên vào tới lớp sơ cấp, theo như những gì hắn tìm được trong trí nhớ thì hắn hiện tại chỉ là một học viên mới vào trường vậy nên phải vào lớp sơ cấp cũng là điều dễ hiểu. Đi dọc hành lang, thỉnh thoảng nhìn ngó xung quanh, hắn cũng không khỏi cảm thấy nơi đây đúng là rất lớn, đi tầm

vài phút hần đi đến lớp của mình, kéo nhẹ cánh cửa rồi bước về chỗ của mình một cách bình yên.

Chỗ ngồi của học viên được xây theo kiểu bậc thang để học viên dễ quan sát bài giảng và giảng viên cũng sẽ dễ quan sát các học viên của mình hơn. Ngồi xuống chỗ của mình, hần phát hiện mình đang ngồi ở một góc không chút nổi bật nào để thu hút ánh mắt người khác. Nguyên Du cũng không thêm quan tâm mấy cái này, sau khi ngồi xuống chỗ của mình, hần liền gục đầu xuống bàn, chuẩn bị nường một giấc đến lúc giáo viên tới, hành động của hần cũng không đưa tới ánh mắt chú ý của bất kì ai, hần cứ thế yên bình nằm ngủ tới tận lúc giáo viên tới.

Vân Nhựt Hân ngồi trong phòng riêng của mình, nhớ lại tình cảnh sáng nay khiến nàng không khỏi đỏ hết cả mặt lên, ta thật sự là một nữ nhân dễ dãi sao?. Nàng thậm chí còn chưa biết đối phương là ai mà đã tùy ý để hần ôm ấp, không những vậy sau đó còn thay đồ sau lưng hần, dù biết hần có nhìn lên cũng không nói cái gì, nhớ lại mấy tình cảnh đó khiến nàng xấu hổ chết mất. Đặc biệt là khi bị hần ôm vào lòng, một mùi hương nam tính xộc lên mũi nàng khiến nàng không khỏi mê mẩn, nhớ tới mùi hương đó khiến mặt nàng lại càng đỏ hơn, thậm chí trên đầu còn có vài tia khói trắng bốc ra, nếu có người đi vào lúc này hần là giết mình chết đi, ai mà ngờ được một mỹ nhân băng lãnh như Vân Nhựt Hân lại có ngày bày ra vẻ xấu hổ lúc mới yêu cơ chứ?

Lắc đầu qua lại, nàng muốn vung mấy cái kí ức đáng xấu hổ đó ra khỏi đầu mình nhưng càng làm vậy ngoài cảm thấy chóng mặt ra thì cũng không có gì khác xảy ra, giống như mấy điều đó đã in sâu vào trong tâm trí nàng vậy. Bình tâm lại một chút, nàng lại bất giác nhớ tới trảng cảnh hần bộc lộ sức mạnh, lúc ấy nàng nằm trong ngực hần hưởng thụ cảm giác an toàn còn hần lại vì nàng mà bộc lộ sức mạnh giết hết kẻ địch, nhớ tới mấy cái này nàng lại đỏ mặt lên. "Thùng, thùng" tiếng trống trường vang lên, báo hiệu giờ học đã tới, Vân Nhựt Hân điều chỉnh tâm tình một chút rồi bước ra khỏi phòng, khôi phục bộ dáng mỹ nhân băng lãnh cách người ngàn dặm, nào còn có cảm giác thiếu nữ mới biết yêu lúc trước?

Bước về phía một phòng học, vừa đi vừa điều chỉnh tâm tình của mình, hôm nay nàng tới một lớp khác với danh nghĩa giáo viên dạy thay vài hôm, nàng đáng ra cũng không muốn chấp nhận nhưng ai biết đối phương là một trong những người bạn ít ỏi của nàng cơ chứ? Người đó đã mở miệng thì nàng cũng không tiện cự tuyệt. Bước đi tới lớp học với một tâm trạng không chút gọn sóng, thở dài một hơi rồi nàng mở cửa bước vào lớp học, tiến tới bàn giáo viên đặt ở giữa lớp, đặt giáo án xuống, háng giọng một cái, nàng nói lớn.

"Giáo viên chủ nhiệm của lớp này đang tạm bận một chút công việc, vậy nên từ bây giờ cho đến lúc có người đảm nhiệm lớp, tôi sẽ tạm thời làm giáo viên dạy thay. tôi gọi Vân Nhựt Hân." Nói xong nàng nhìn quanh khắp lớp xem như nhớ mặt học viên. Khỏi cần nàng nói thì học viên trong lớp này cũng đoán được hôm nay sẽ có giáo viên dạy thay do hôm qua đã có người thông báo cho bọn hần, mấy tên nam học viên nhìn lấy thân hình bốc lửa vô cùng quyến rũ kia, dục hòa không ngừng tăng cao, hạ bộ cũng bắt đầu ngồng lên khiến bọn hần phải ngồi gần bàn hơn để che giấu cái dị động này, đám nam học viên nhìn nhau cũng chỉ cười một tiếng đồng cảm. Nam học viên đã thế, nữ học viên nhìn về nữ giảng viên mà trong lòng không khỏi hâm một cái thân hình quyến rũ kia. Cả lớp nghĩ giáo viên chủ nhiệm lớp mình đã là quyến rũ nhất rồi nhưng bây giờ mới biết có người cũng có thể so sánh với chủ nhiệm lớp mình.

Vân Nhựt Hân nhìn thấy dị động của đám con trai cũng không nói cái gì, bởi vì ngay cả nam sinh lớp nàng cũng sẽ có một số học viên có biểu hiện giống như vậy, nhìn về phía đám nữ sinh, thấy vẻ hâm mộ trong mắt chúng nàng cũng không nói gì. Nhìn quanh khắp lớp, cuối cùng ở ngay một góc không có bất kì thu hút nào, nàng lại thấy một thân ảnh quen thuộc đang nhìn nàng. Cái quái? Nàng tự hỏi trong lòng, một người có thực lực như hần sao lại ở cái lớp sơ cấp này, ít nhất hần cũng phải ở lớp trung cấp hay cao cấp mới đúng. Thấy hần đang nhìn mình, cố nén vẻ xấu hổ, cố gắng duy trì hình tượng một giáo viên lạnh lùng, nàng cầm lấy một cuốn sách rồi sau đó quay người lại cầm lấy một viên phấn chuẩn bị giảng bài học hôm nay.

Nguyên Du hần cũng là rất giật mình a, ai mà ngờ được một đại mỹ nhân như nàng lại dạy ở lớp hần, mà theo như nàng nói thì nàng là giáo viên dạy thay vài ngày cho tới khi chủ nhiệm đến lớp trở lại, nó cũng đồng nghĩa với việc hần và Vân Nhựt Hân sẽ có cơ hội gặp gỡ nhiều hơn tăng tiến tình cảm, nó một nụ cười "xấu xa" hần quan sát bộ dáng đầy đặn vật của Vân Nhựt Hân cố gắng che đi sự xấu hổ của mình, đặc biệt là khi nàng nhìn thấy hần. Nguyên Du có thể cảm thấy nàng đang bối rối như nào bởi vì ngay trước mắt hần là một bảng thông tin của Vân Nhựt Hân và ở một góc chính là nhịp tim của nàng, thay vì nhảy bình thường như lúc mới vào lớp thì bây giờ nó lại đang nhảy loạn lên. Nguyên Du nở nụ cười nhìn xem bài giảng ngày hôm nay, dù không nghe giảng nhưng ngắm một mỹ nhân cũng không tệ a.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Giờ học nhàm chán

"Như chúng ta đã biết, các Chiến Hồn giả ở Thánh Linh đại lục gồm có Tụ Hồn Cảnh, Khởi Hồn Cảnh, Vô Hồn Cảnh, Chiến Linh Cảnh, Chiến Sư Cảnh, Chiến Vương Cảnh, Chiến Hoàng Cảnh, Chiến Tôn Cảnh và cuối cùng là Chiến Thánh cảnh. Vậy điểm khác biệt chính yếu giữa các cảnh giới là gì?...." Giọng của Vân Nhựt Hân vang lên đều đều giữa lớp học nhưng kì lạ là không ai ngủ gật, kể cả một kẻ không thích học như Nguyên Du. Hần không ngủ bởi vì hần còn đang bận ngắm giảng viên quyến rũ đang giảng bài kia, còn mấy tên kia vì sao không ngủ thì hần không biết nhưng hần là có chung lí do với hần đấy.

Nhìn ngắm thân hình bốc lửa của Vân Nhựt Hân, trong lòng hần dâng lên một đoàn dục hòa, bất chợt trong đầu hần hiện ra một ý nghĩ điên rồ: dùng khả năng Xuyên Thấu để nhìn xuyên qua lớp y phục kia, nhìn ngắm thân thể trần như nhộng của nàng, nhưng một chút lí tính còn lại lại cản đường hần, Nguyên Du hần không phải một tên biến thái tới ngày thích soi hàng con gái nhà lành. Nhưng sau một hồi đấu tranh tư tưởng, hần lại quyết định chọn phương án dùng Xuyên Thấu để xem hàng của Vân Nhựt Hân, nhưng trước khi hần kịp làm như vậy thì một bảng thông báo đã hiện ra trước mắt hần.

"Cảnh báo! Dựa theo tính toán và đo nhịp độ tim, hệ thống cực kì không tán thành việc sử dụng Xuyên Thấu để xem hàng đối tượng Vân Thanh Nhu!"

Hệ thống phát hiện ra ý định của Nguyên Du, lập tức xuất hiện ngăn cản hẳn, hệ thống đã tính toán đến việc khi xem được hàng của Vân Thanh Nhu thì kí chủ của nó sẽ trở nên cực kì hưng phấn, mà khi Vân Thanh Nhu thấy kí chủ đang trở nên hưng phấn khi nhìn mình thì chắc chắn nàng sẽ trở nên bối rối. Khi nàng bối rối thì cả lớp sẽ phát hiện ra dị động của nàng và kí chủ, từ đó sẽ có một số lời đồn không hay truyền ra, tuy không lớn nhưng ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng kí chủ sau này, đặc biệt là ngay lúc Vân Nhượng Hân thấy kí chủ đang nhìn mình thì sẽ đẩy cả hai vào một tình cảnh vô cùng bối rối, rất có thể điểm hảo cảm sẽ giảm xuống một ít, Từ những điều trên, hệ thống quyết định đứng ra ngăn cản.

Nguyên Du sau khi đọc hết cái nguyên nhân khiến hệ thống đứng ra ngăn cản mình khiến hẳn không khỏi tấm tắc, quả nhiên là hệ thống rất có ý nhìn xa trông rộng a, nếu là hẳn thì lúc đó sẽ chỉ nghĩ đến soi hàng cho bằng được chứ không nghĩ đến những chuyện sau này. Nguyên Du sau khi nghĩ lại càng cảm thấy hệ thống có lí, hẳn dù là một nhân vật quần chúng nhưng nếu có một ít lời đồn truyền ra, từ đó sẽ khiến bản thân bị người khác chú ý, mà khi bị người khác chú ý thì một số hành động lén lút hẳn sẽ khó mà thành công được do hẳn lúc đó đã trở nên bất mắt hơn. Nguyên Du hẳn cũng không quan tâm danh tiếng của mình ra làm sao nhưng đối với Vân Nhượng Hân thì hẳn không chắc, mà dù nàng không quan tâm thì gia tộc của nàng hẳn cũng sẽ quan tâm, từ đó bọn hẳn sẽ phái người đi truy sát hẳn, nếu chỉ truy sát không thì hẳn không nói nhưng nếu vượt giới hạn thì rất có thể vì một giây phút điên tiết nào đó mà hẳn giết ngược trở lại, san phẳng gia tộc của nàng. Hẳn cũng không muốn thấy cảnh nàng làm tất cả để có sức mạnh chỉ để giết hẳn báo thù. Tuy trên lý thuyết hẳn không dám xem hàng, nhưng vẫn có chút tò mò hỏi.

"Hệ thống, nếu như ta sử dụng Xuyên Thấu thì có thể xem trong bao lâu?" Nguyên Du có chút tò mò hỏi, xem như là thang đo để sau này mình đi xem hàng người khác cũng xem như có kinh nghiệm. Hệ thống sau khi nghe câu hỏi thì một dòng chữ "Đang tính toán..." hiện lên trước mắt hẳn, giống như mấy cái máy tính khi hẳn nhập quá nhiều phép tính thì nó cũng sẽ hiện ra một dòng như vậy. Nguyên Du đoán cái này có lẽ sẽ tính rất lâu, bởi vì còn dựa vào rất nhiều yếu tố, hẳn nghĩ phải mất mười mấy giây mới có thể tính toán xong nhưng chưa tới một giây sau đã có kết quả.

"Tính toán hoàn thành, hệ thống đưa ra dự đoán là: xấp xỉ 3,6 giây! Tính toán dựa trên các yếu tố: khoảng cách từ kí chủ đến đối tượng, độ dày y phục, cường độ chuyển động của đối tượng, cường độ di động của y phục, độ thành thực của Xuyên Thấu, mức độ tiêu hao năng lượng mỗi giây, cách biệt sức mạnh giữa hai bên, độ phòng chống nhìn trộm,..." Hệ thống sau khi tính toán hoàn thành, nói cho hẳn nghe kết quả rồi liệt kê ra một tràng dài các yếu tố quyết định đến kết quả, Nguyên Du sau khi nghe không khỏi choáng váng, cái quần què gì vậy!/? Chỉ là tính toán thời gian xem lên là bao lâu thôi mà có nhiều yếu tố quyết định đến mức này á!? Áo vải cả chương, hẳn nhớ lại kiếp trước đọc truyện, xem truyền hình, hề là người có năng lực xuyên thấu thì chỉ cần muốn là có thể nhìn xuyên nhưng bây giờ hẳn mới biết được có nhiều yếu tố tới vậy.

Hệ thống nói trọn vẹn gần 2 phút mới dừng lại, Nguyên Du sớm đã nghe không vô, cứ để nó nói vô tư. Nguyên Du cũng không thể không bội phục khả năng tính toán của hệ thống, cả đồng phép tính thế này mà nó chỉ tính trong một giây, chưa kể đến sai số. Nguyên Du nghe xong cũng không nói gì, chỉ tiếp tục tập trung vào bài giảng trước mắt, còn hệ thống thì cứ tạm thời vớt sang một bên. Dù không thể dùng Xuyên Thấu để xem hàng của Vân Nhượng Hân nhưng xem thế này cũng rất tốt, mặc dù nàng không mặc đồ sẽ tốt hơn.

"Thùng thùng!" Tiếng trống trường vang lên, báo hiệu đã đến giờ nghỉ trưa, Nguyên Du lúc này mới tỉnh hồn lại. Suốt cả buổi học kéo dài mấy tiếng hẳn nghe vô một chữ nào hẳn chết lịm, từ đầu chí cuối hẳn chú ý chỉ có nữ nhân đang tích cực giảng bài trước mắt hẳn. Thấy Vân Nhượng Hân chậm rãi kết thúc bài học, chào lớp một cái rồi đi ra khỏi lớp học, trước khi nàng đi, hẳn chắc chắn thấy rõ nàng đã nhìn hẳn một cái rồi cực kì bối rối ra khỏi lớp học, may mà ở đây không ai chú ý đến dị động của Vân Nhượng Hân với hẳn.

Aaaa, hẳn làm gì vậy chứ!/, Vân Nhượng Hân vừa đi vừa đỏ mặt, nàng không biết vì sao mà từ đầu tới cuối Nguyên Du chỉ chăm chú nhìn vào nàng với một vẻ mặt say mê vô cùng, cái này khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng rất khẩn trương a. Vân Nhượng Hân vừa đi vừa nghĩ không biết tại sao Nguyên Du cứ nhìn chăm chăm vào nàng, khiến nàng không khỏi suy đoán vài thứ "linh tinh". Nàng cứ vậy đi đường, vừa đi vừa suy nghĩ viễn vông, bất chợt nàng đâm sầm vào một người. Nàng vội ngừng đầu lên, khỏi phục về mặt của một thiếu nữ lạnh lùng nhìn lấy người kia.

"A, ra là Tiểu Hân Hân a, người không sao chứ?" Người kia thấy Vân Nhượng Hân, trong mắt lóe ra một tia kinh ngạc nhưng rồi nhanh chóng thay thế bằng một nụ cười đầy giả tạo. Khoảnh khắc lúc này tuy nhanh nhưng sao trốn thoát khỏi mắt nàng? Thấy vẻ mặt đó của hẳn khiến một số suy đoán trong lòng nàng bắt đầu thành sự thật.

"Ta không sao, đa tạ Lâm công tử quan tâm. Nhưng ta vẫn phải nhắc ngài một điều: ta với ngài không quen tới mức tùy ý gọi tên nhau." Vân Nhượng Hân nói xong liền bỏ đi, mặc kệ tên Lâm công tử kia. Lúc này hẳn hiện lên một tia kinh ngạc khiến suy đoán của nàng đang trở thành sự thật mà hẳn chính là hung thủ, nàng không khỏi cảm thấy may mắn, nếu như không phải nửa đường tự nhiên xuất hiện Nguyên Du nàng cũng không dám nghĩ mình sẽ bị chà đạp như thế nào.

Nguyên Du thấy Vân Nhượng Hân đi ra khỏi lớp, hẳn cũng không đuổi theo, nhìn về phía tên "Nhân Vật Chính" đang ngồi một góc, khóe miệng hẳn nhếch lên một chút. Hẳn đang suy nghĩ lại, một là bán hành cho tên nhân vật chính kia, hoặc thu hẳn làm một tiểu đệ. Nguyên Du là một nam nhân, mà đã là nam nhân thì sẽ luôn có chí lớn, hẳn từ nhỏ luôn mong muốn mình là nhất bang chí chủ, hoặc ít nhất là một phương che trời, nhưng lúc đó hẳn còn là con nít kèm không có tài cán gì nên không dám mơ mộng, nhưng bây giờ hẳn đã có hệ thống, mong ước đó không chừng có thể thành sự thật. Nguyên Du nhìn về phía tên kia, hẳn không nói gì, cũng không động chạm gì đến hẳn, chỉ lẳng lặng nhìn một chút rồi bỏ đi. Điểm xuất phát của Nguyên Du đã cao hơn của tên nhân vật chính kia, nếu hẳn muốn giết thì chỉ cần một ý niệm là có thể nhưng hẳn không làm vậy, không phải là hẳn khinh thường tên kia, mà đó là một sự đồng cảm giữa những kẻ yếu đuối với nhau, hẳn quyết định dù có giết tên kia thì cũng sẽ đường đường chính chính chiến đấu, sau đó lấy mạng hẳn. Nguyên Du quay người bước đi, bỏ lại ánh mắt hiếu kì của người kia mà không biết rằng chính mình sẽ trở thành một trong những người quan trọng nhất cả cuộc đời hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chuẩn bị lập uy

Bước ra khỏi lớp học, Nguyên Du theo trí nhớ đến nhà ăn, nơi này là chỗ cho cả học sinh và giáo viên có thể nhân lúc được nghỉ trưa nghỉ ngơi. Nhà ăn cách lớp học của hắn cũng không xa, đi 5 phút là tới, nhà ăn được xây ở sân sau, vừa thuận tiện cho việc buôn bán, vừa thuận tiện cho cả giáo viên và học viên, đặc biệt là sau một buổi huấn luyện thực chiến.

Bước đến cửa nhà ăn, hắn quan sát một chút. Nơi này cũng không tính là lớn nhưng chứa năm sáu trăm người thì vẫn dư sức. Ở đại sảnh bày rất nhiều cái bàn cùng mấy cái ghế xung quanh, còn sâu vào trong chính là nơi bán thức ăn hoặc cũng có thể ngồi tại chỗ và đợi tiểu nhị tới hỏi. Về cơ bản nơi này cũng không khác căn tin thời hiện đại là mấy, chỉ là có thêm chút cảm giác xưa cũ thôi. Thấy Nguyên Du bước vào cũng không ai thèm để ý, dù là mấy cái tiểu nhị, ai bảo Nguyên Du ăn mặc rất bản hàn đâu. Hắn cũng không thèm quan tâm mấy thứ này, bước đến chỗ bán thức ăn, nhìn thực đơn, hắn phát hiện thức ăn nơi đây cũng không khác thức ăn ở Trái Đất là mấy, chỉ khác là ở nguyên liệu mà thôi, chọn nhanh vài món ăn, trả tiền rồi sau đó bưng ra một bàn trống ngồi ăn.

Hắn cũng không quan tâm lắm cái sự ồn ào của nơi này, bởi lẽ hắn đã quá quen thuộc rồi, hồi còn là sinh viên hắn còn phải chịu đựng nhiều thứ hơn cơ. Cầm đầu ăn uống, đồ ăn ở đây cũng không tệ, ít nhất là so với mặt bằng chung. Đang ăn thì mấy tiếng ồn xung quanh đột nhiên im bặt, thậm chí một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe tiếng, hơi hiếu kỳ, hắn khẽ ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên hắn thấy chính là một cơ thể đầy nóng bỏng hiện ra trước mắt hắn. Một thiếu nữ có làn da trắng ngần và mái tóc đen tuyền đứng ngay cửa, gương mặt không chút biểu cảm, đôi mắt đỏ nhạt nhìn xung quanh nhà ăn rồi sau đó tập trung lại chỗ Nguyên Du khiến hắn không khỏi thắc mắc. Thiếu nữ kia sau khi nhìn thấy Nguyên Du liền bước đến chỗ hắn, ngồi đối diện, gương mặt vẫn không chút biểu cảm nhìn hắn.

Nguyên Du cũng không thèm che đậy đánh giá thiếu nữ trước mắt này, làn da trắng ngần, đôi mắt đỏ không có chút sắc thái tình cảm nào, một cái mũi ngọc tinh xảo, một đôi môi căng mọng, gương mặt nàng rất xinh đẹp, thậm chí có thể so với Vân Nhược Hân. Từ lúc này nàng tiến đến, Nguyên Du đoán nàng cũng có một đôi chân rất dài. Xem xét tổng thể mà nói nàng có thể so với Vân Nhược Hân, thậm chí nhìn hơn một chút khi sở hữu gương mặt và khí chất khiến bất kỳ ai cũng có ham muốn chinh phục cho bằng được nàng. Nhưng sau khi xem xét kỹ lại, có một thứ nàng không thể so với Vân Nhược Hân, đôi mắt của nàng dò xuống bộ ngực của nàng, nó nhỏ hơn Vân Nhược Hân rất nhiều, hắn đoán Vân Nhược Hân hẳn phải là F, còn thiếu nữ này có lẽ là E đi, đó là hắn đoán, còn thực tế là bao nhiêu thì hắn cũng không biết, chỉ biết là chúng rất lớn và xúc cảm rất tốt.

Thiếu nữ kia thấy Nguyên Du cứ nhìn chằm chằm vào ngực mình khiến trong lòng nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng, quả nhiên chỉ là một tên sắc lang. Quan sát Nguyên Du một vòng, nàng không phát hiện bất cứ điểm đặc biệt nào ở hắn nhưng không biết vì sao tâm trí nàng lại cho rằng hắn rất đặc biệt, không những vậy còn đặc biệt bắt mắt dù đang ở chỗ đông người. Khẽ lắc đầu một cái, nàng đoán hôm nay mình có chút hơi mệt, đứng dậy một cách tao nhã rồi bước ra cửa, trước khi đi nàng còn không quên nhìn lại chỗ hắn một lần cuối, chỉ thấy hắn cười nhẹ một cái rồi lại cầm đầu ăn, cái này khiến nàng không khỏi tự hỏi liệu sức mị hoặc của mình có vấn đề hay không. Không nghĩ về điều đó, nàng bước ra khỏi cửa, bỏ lại mấy con mắt thèm thuồng của nam học viên và một sự hỗn loạn sắp diễn ra.

Thấy nàng đi, Nguyên Du trong lòng cười khổ, cô nương, người muốn đến muốn đi thì đi nhưng cái hậu quả là ta dọn a, có lòng thương người chút đi. Nhìn xung quanh, không cần nghĩ cũng biết đám nam sinh đang nhìn Nguyên Du bằng con mắt như thế nào. Theo như hắn đoán thì sắp tới sẽ có một đám bước tới, nói hắn tránh xa thiếu nữ lúc này ra hoặc cái gì đó đại loại vậy. Trong lòng không khỏi thờ dài, ở đâu có mỹ nữ ở đó có loạn a. đúng là hồng nhan họa thủy. Nguyên Du nhìn xung quanh, chờ đợi một tên không nào nào đẩy tiến tới thách đấu hắn, nếu đã không thể điệu thấp thì ta đành phải lập uy vậy. Hắn cứ ngồi đấy chờ đợi, nếu như bây giờ bỏ đi thì sau này kiểu nào cũng sẽ có rất nhiều phiền phức, thậm chí đắc tội với một số gia tộc, nếu đã như vậy thì chi bằng ở đây chỉ đánh một người, chỉ lập uy một lần và cũng chỉ đắc tội một thế lực "hơi lớn" một chút.

Cả phòng ăn vẫn chưa có bất kỳ tiếng động nào, Nguyên Du ngồi chờ, đoán hắn là sẽ có một con cá lớn tới để hắn lập uy đi. Quả nhiên như hắn đoán, không tới 10 giây sau, một tên công tử bước vào, hắn ăn mặc nho nhã, tay phe phẩy cái quạt giấy, miệng nở một nụ cười thâm hiểm như rắn, đôi mắt thì híp lại cứ như chưa bao giờ mở ra. Đi đằng sau hắn là 4 tên hộ vệ cao to, 2 tên cỡi trần để lộ ra làn da cứng rắn cùng với cơ bắp vừa to vừa thô, trên người còn có một số vết sẹo từ đao kiếm, cái này là để tạo áp lực. Nhìn về phía bọn hắn, Nguyên Du trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, cái này hẳn là đủ đi. Âm thầm tính toán một chút, hắn không định dùng Ảnh Mâu, chỉ với đám này thì có lẽ chỉ cần thuần sức mạnh cơ bắp là đủ, không cần vận dụng thực lực. Đứng nhìn Nguyên Du thân thể nhỏ yếu mà khinh thường hắn, cơ thể hắn tuy nhỏ một chút nhưng có Hắc Long Huyết Mạch liên tục tẩy rửa, chỉ thuần sức mạnh cơ bắp hắn có thể một quyền đâm nổ tảng đá lớn, nếu vận dụng thêm các loại sức mạnh thì có lẽ một quyền đủ tạo một cái hố to đi.

Tên công tử kia đi đầu, nếu Vân Nhược Hân ở chỗ này hẳn là sẽ nhận ra đây là Lâm công tử đi. Nguyên Du nhìn con mồi của mình đang đi đến, hắn đang tính toán có nên giảm bớt sức mạnh hay tăng sức mạnh đây. Lâm công tử thấy bộ dáng không quan tâm của Nguyên Du mà chỉ nhìn chằm chằm vào 4 tên hộ vệ khiến hắn không khỏi tự hỏi tên này liệu có khẩu vị độc đáo hay không. Đi tới trước mặt Nguyên Du, hắn hắng giọng một cái, nói.

"Tiểu tử, ta không biết ngươi là ai, nhưng nếu muốn sống tốt thì tốt nhất tránh xa Liễu cô nương một chút, nếu không---" Biết ngay, Nguyên Du thờ dài trong lòng, mấy tên nhân vật phụ cũng chỉ có mấy lời thoại này, thoại đi thoại lại cả trăm lần rồi. Không để tên kia nói xong, hắn đứng dậy ngoắc ngoắc bốn tên to cao kia, khiêu khích nói.

"AAA, ta biết ngươi muốn nói gì, muốn giáo huấn gì thì nhanh lên, ta còn ngủ trưa nữa." Đưa tay ngoắc mấy tên kia, chưa hề bọn hắn phản ứng, Nguyên Du đã dẫn đầu ra ngoài. Bên ngoài trời khá nắng nhưng nếu muốn ngủ thì vẫn có thể được. Trước cửa nhà ăn là một cái sân chuyên dùng học viên luyện tập thực chiến, cũng có thể là nơi đề học viên giải quyết ân oán với nhau. Tên Lâm công tử kia thấy Nguyên Du vậy mà không quan tâm đến mình, sắc mặt âm trầm đi sau lưng hắn. Nguyên Du đứng một bên vừa ngoắc vừa nói, "Tới đây!"

Mấy tên kia vậy mà thật theo đi tới, đứng trước mặt Nguyên Du, tên Lâm công tử kia định nói thứ gì đã nghe Nguyên Du nói, "Tốt, biết nghe lời vậy là tốt." Đồng thời Nguyên Du còn bày vẻ mặt hài lòng, ánh mắt của hắn nhìn đám kia giống như nhìn mấy con cún giữ nhà, chỉ biết sửa chứ không biết cắn. Tên Lâm công tử kia trán nổi gân xanh nói, "Tiểu tử, ta không biết ngươi là ai, nhưng hôm nay ngươi chắc chắn chết ở chỗ này."

"Ồ? Biết đâu là bốn con chó của ngươi thì sao?" Nguyên Du khiêu khích nhìn tên kia. Nếu đã có hệ thống hỗ trợ mà vẫn thua thì hắn nên tìm cái gối nào

đó đập đầu chết là vừa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nghiền ép

Lâm công tử thấy tên tiểu quỷ trước mắt này vậy mà dám khiêu khích mình, khuôn mặt hắn trở nên âm trầm, nụ cười biến mất thay vào đó là một vẻ lạnh lùng. Bốn tên hộ vệ kia nhìn thấy sắc mặt của thân chủ mình không tốt, khẽ gạt đầu hiểu ý nhau, bọn hắn cùng tiến lên, muốn tiêu diệt tên tiểu tử này. Nguyên Du thấy cả bốn cùng tiến lên, hắn cười lạnh, cả bốn lên một lúc đỡ mất công hắn phải hạ từng người, bày ra một thế thủ, Nguyên Du sẵn sàng đón địch. Hắn trước kia cũng là từ khu ổ chuột đi lên, kinh nghiệm làm gì thì hắn không có chứ nói về đánh nhau thì phải nói là kinh nghiệm đầy mình.

Động tĩnh bên này lập tức thu hút sự hiếu kì của những người khác, dần dần một đám người bu lại xem nhưng sau khi thấy một bên là Lâm công tử thì cổ hơi rụt lại, nhìn về phía đối diện thì thấy một tiểu tử thủ một thế vô cùng kì lạ khiến bọn hắn không khỏi cười nhạo.

"Hahaha, tiểu tử đó đang làm gì? Chuẩn bị múa sao?"

"Đám đối đầu với Lâm công tử, tiểu tử này hẳn là khó sống qua ngày mai."

"Hừ, sống qua hôm nay hay không còn chưa nói rõ nói gì tới ngày mai."

"Ta cược một viên Trung Phẩm Linh Thạch, tiểu tử này sống không qua một phút."

"Hừ, nguoi vậy mà đề cao hắn, ta cược hai viên hắn không qua nổi mười giây"

"..."

Vô số tiếng thảo luận vang lên nhưng tuyệt nhiên không có ai coi trọng Nguyên Du, bọn hắn hoặc là nịnh bợ Lâm công tử hoặc là sẽ đập Nguyên Du xuống, nâng cao uy phong của tên kia. Nguyên Du nhìn xung quanh một chút cũng không nói cái gì, đây là phản ứng tự nhiên của mọi người, thà tung hô một kẻ có quyền có thế còn hơn tung hô một kẻ thậm chí không ai biết là ai. Tập trung vào đối thủ trước mắt, dù là có hệ thống hỗ trợ nhưng ai biết được sẽ có biến cố gì xảy ra?

Đúng lúc này, một thân ảnh quyền rũ bất chợt xuất hiện bên cạnh Nguyên Du, không cần nói cũng biết đó là Vân Nhược Hân. Nàng nhìn xung quanh rồi nhìn thẳng vào Nguyên Du, ánh mắt hỏi thăm chuyện gì đang xảy ra. Nàng vốn đang định đi tới nhà ăn ăn chút gì đó nhưng đi ngang qua chỗ này thấy mọi người bu đến bu đi, nếu là bình thường thì nàng cũng không thêm quan tâm làm gì nhưng lần này không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại đi tới xem náo nhiệt, mà khiến nàng bất ngờ hơn chính là người xuất hiện ở đây. Đứng bên kia chính là Lâm công tử, hung thủ cuộc tấn công lúc sáng và đứng bên cạnh nàng lại là ân nhân cứu mạng mình, Nguyên Du.

Nguyên Du thấy nàng xuất hiện cũng chỉ cười cười, thu lại thế thủ, đứng thẳng người lên, khẽ nghiêng đầu với nàng cười nói, "Không có gì đâu Vân lão sư, chỉ là có chút chuyện cần giải quyết ấy mà." Vân Nhược Hân sau khi nghe câu trả lời của Nguyên Du nàng tin tưởng hắn mới lạ, tên Lâm công tử kia cũng không phải loại ranh rồi gì mà đi tìm một người không có chút danh tiếng nào như Nguyên Du chỉ để đánh nhau. Nhưng nàng cũng không có cách nào, tên này mạnh hơn nàng còn tên kia thì có gia tộc sau lưng khiến nàng cũng phải dè chừng. Đặt tay lên vai Nguyên Du, nàng nói nhỏ với hắn.

"Muốn làm gì tùy người. nhưng đừng chết người là được." Sau khi nói xong nàng định rút tay về thì một bàn tay khác đã đặt lên tay nàng, nhìn lại chủ nhân của bàn tay, nàng phát hiện đó là Nguyên Du, hắn cười nhẹ, nói với nàng.

"Yên tâm đi, ta tự có chừng mực, đảm bảo sẽ không chết người, nhưng có bị tàn phế hay không thì ta không biết." Nghe hắn nói, trong lòng nàng thầm thở dài, sự việc là tên này quấy lên vậy thì nàng hẳn phải giúp hắn dọn dẹp đi. Khẽ gạt đầu với hắn một cái, nàng quay người bước đi về phía nhà ăn, không quan tâm những gì sắp xảy ra tiếp theo bởi vì không cần coi nàng cũng biết kết quả như thế nào rồi. Nguyên Du nhìn về khuôn mặt âm trầm của tên kia, bẻ cổ, bẻ tay một chút rồi lại thủ thế một lần nữa.

"Tiểu tử, nguoi hôm nay không chết, ta gọi nguoi làm cha." Tên Lâm công tử kia nén giận nói nhưng bất cứ ai cũng biết chỉ cần thêm một chút xúi chất xúc tác nữa là hắn hẳn sẽ nổi điên. Bốn tên kia không hẹn mà lên cùng một lúc. Nguyên Du mặt không biểu tình nhìn lấy bọn hắn, trong lòng chậm rãi phân tích thực lực của cả bốn tên, hai tên Võ Hôn cảnh sơ kì, hai tên Khôi Hôn cảnh đỉnh phong, đẳng cấp chỉ có nhiều đây thì Nguyên Du thật không xem là cái gì.

Không chờ bọn hắn tới nơi, chân sau hắn tự lực rồi bật một cái cực mạnh phóng đầu về phía trước, một quyền vung lên, không có bất kì thứ gì trên đó cả, hoàn toàn chỉ là một cú đâm bình thường. Bốn tên kia thấy Nguyên Du vậy mà ngu ngốc đến mức xông lên, khỏe miệng bọn hắn không khỏi nở một nụ cười chiến thắng, nhưng nụ cười đó nhanh chóng ngưng lại trên mặt bọn hắn. Nguyên Du một quyền đâm lên, trong mắt bọn hắn chỉ như một con kiến nhưng bọn hắn lại không ngờ rằng con kiến này lại là kiến đàn, một đám ngay giữa mặt, một tên bay ra một khoảng cách vài mét rồi mới chậm chậm nằm xuống trước con mắt kinh hãi của nhiều người.

"Thằng kẻ tiếp!" Nguyên Du khinh thường nói, đẳng cấp chỉ có nhiều đây mà cũng dám tìm ta để giáo huấn, ảo tưởng sao? Đưa tay ngoắc một tên, chưa

để tên kia hoàn hồn lại thì hắn đã xông lên, lần này thay vì đâm, hắn làm một cú chặt gót từ trên xuống, tên kia xem như có chút kinh nghiệm, hai tay đỡ lại. Thấy cú chặt gót không xuống thêm một chút nào, hắn không khỏi nở một nụ cười tự mãn, hai tên kia cũng nắm chặt cơ hội xông lên. Một quyền bên trái, một cú đá bên phải ở sau lưng, Nguyên Du trong đầu nhanh chóng phán đoán phương hướng tấn công của mấy tên này, hắn cũng không muốn vận dụng sức mạnh của Chân Nhân, không phải vì hắn không thể mà là vì hắn lười, chỉ để giết mấy tên này mà còn phải dùng cả Chân Nhân thì hắn thực sự là vô dụng.

Vận sức vào cái chân đang bị giữ kia, lấy cái chân đó làm trụ, hắn bật ngược lên, trong gang tấc tránh thoát hai đòn đánh. Phui phui cái áo một xú, Nguyên Du khinh thường nhìn bọn hắn, chỉ có nhiều dây mà đòi đánh trúng ta, đang mơ hay gì? Hai tên kia thấy Nguyên Du nhẹ nhàng như vậy đã tránh thoát khỏi đòn tấn công của mình, trong lòng nộ hỏa dâng lên, lần này là hai bọn chúng chủ động tiến đánh. Nguyên Du thấy hành động của hai bọn hắn, trong lòng không khỏi thờ dãi, bọn hắn quá dễ dàng để cảm xúc chi phối. Đợi bọn hắn tiến đủ gần, Nguyên Du hạ thấp người xuống, một chân quét đất, hai tên kia không kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy chân mình bị gạt một cái thật mạnh rồi cảm giác mất thăng bằng ập đến khiến bọn hắn ngã xuống đất.

Chưa kịp để bọn hắn hoàn hồn thì một cảm giác đau đớn từ hạ bộ nhanh chóng truyền đến nào bọn hắn. "Bịch" Nguyên Du trong một thời khắc vô tình đã nhờ chân đá trúng vào hai trái "trứng cút" của bọn hắn, mà hắn vận dụng lực cũng hơi mạnh, hai tên kia ngay lập tức bị đá về chỗ cũ, thân thể không tổn hao gì, chỉ là mất đi cơ hội duy trì nổi giống mà thôi. Trong lòng hắn mặc niệm cho hai người kia, ngoài mặt vẫn giữ một bộ các người quá yếu, khiêu khích nhìn về tên duy nhất còn sót lại kia, hỏi.

"Một là tự ngã, hai là ta đánh cho ngã." Không cho tên kia cơ hội trả lời, hắn đã xông lên. Một quyền đâm ra, tên kia thấy vậy cũng hoảng sợ tay lên chặn đòn nhưng ngay lập tức một cơn đau buốt ọc từ hạ bộ nhanh chóng ập tới, nhìn lại chỉ thấy Nguyên Du đang giơ một chân giữ nguyên tư thế đá vào hạ bộ của mình. Trong lòng mắng hắn vô sỉ, nhưng chưa kịp nói ra thành lời thì mắt đã trợn trắng, miệng sùi bọt mép ngã xuống.

Nguyên Du thắng một cách áp đảo, ngoại trừ thủ đoạn hạ gục ba tên kia có chút vô sỉ, hạ lưu một chút nhưng chung hắn vẫn là thắng. Nhìn về phía tên kia, con mắt thâm kín nhìn xung quanh một chút, hắn thấy mọi người đang có xu hướng tránh xa hắn đồng thời trong mắt mọi người lộ ra vẻ dè chừng vô cùng, đây là kết quả hắn muốn thấy, nếu đã không cho hắn điều thấp thì hắn đành phải lập uy một chút, Nhìn về phía tên công tử mặt trắng bệch kia, Nguyên Du vô cùng khiêu khích nói.

"Lần sau có muốn giáo huấn ai thì tốt nhất nên đem người mạnh một chút." Nói xong Nguyên Du quay người đi về phía lớp học, chỗ này tên kia hẳn sẽ dọn dẹp cho hắn đi, còn nếu hắn không dọn thì Nguyên Du không ngại cho thế giới thêm một cái thái giám đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Quay người đi về lớp học trước con mắt e ngại của mọi người và con mắt hình viên đạn của tên công tử kia, hắn không chút hoang mang bước đi. Vừa đi, Nguyên Du vừa nghĩ chuyện hôm nay hẳn là sẽ truyền khắp khối sơ cấp này, thậm chí là trung cấp cũng có thể. Chuyện này lan đi vừa có hại lại vừa có lợi cho hắn, hại ở một điểm là sau này làm việc gì cũng sẽ dễ bị người ta chú ý, còn lợi là hắn sẽ bớt được chút phiền phức vì chuyện hôm nay, thậm chí nếu có ngày hắn thiếu tiền hay gì đó thì cũng có thể tạm thời trấn lột bọn hắn, bọn hắn hẳn sẽ vì e ngại danh tiếng của Nguyên Du mà giao ra.

Ngồi trở lại vị trí của mình, Nguyên Du lại gục đầu nằm xuống ngủ trưa, do giờ nghỉ được tận một hai tiếng nên hắn cũng có thể ngủ khá khá, xem như miễn cưỡng học tới chiều mà không buồn ngủ. Nguyên Du cứ nằm đấy yên bình mà ngủ, không ngoài dự liệu của hắn, chuyện ở nhà ăn cũng nhanh chóng truyền ra khắp ngõ ngách của học viện. Lâm công tử vốn được xem là người thừa kế chính thức của Lâm gia, vậy mà hôm nay đem theo bốn tên hộ vệ thì cả bốn đều bị đánh cho ngất ngỏi, còn bản thân hắn thì không dám động dù chỉ một chút chứ đừng nói là tiến lên đánh nhau. Mà dù hắn có muốn đánh thì cũng đánh không lại Nguyên Du, hắn chỉ là một cái Khôi Hồn cảnh trung kì nhỏ nhoi mà thôi, chỉ vì có được một cái đại gia tộc đứng sau chống lưng nên hắn mới dám ngông nghênh, người khác dù bị đánh thì cũng chỉ cười làm lành, cũng nhờ vậy hắn mới được ở trong khối cao cấp.

Tin tức trưa hôm nay như một cơn bão, nhanh chóng lan truyền đi, chỉ cần đi vài bước là có thể nghe thấy tiếng nghị luận về việc này. Hầu hết đều là khuôn mặt thán phục thực lực của Nguyên Du, còn lại thì gần như tất cả đều hạ hê khi tên Lâm công tử kia rốt cuộc cũng có ngày bị dọa sợ đến mức không dám động đậy, còn có một số nhỏ người hiện ra khuôn mặt lo lắng, bọn hắn chính là người đi theo tên Lâm công tử kia hàng ngày ở nơi này làm không ít chuyện thất đức, bọn hắn sợ đám học viên kia sẽ không còn e ngại thân phận của Lâm công tử mà quyết định đứng lên dọn dẹp bọn hắn. Nếu là lúc trước bọn hắn được đi theo Lâm công tử thì đều là một khuôn mặt hạnh phúc nhưng bây giờ thì chỉ có lo lắng.

Tiếng trống tiếp tục vang lên, báo hiệu thời gian nghỉ đã hết và tiếp tới sẽ bắt đầu bài học mới. Tiếng trống trường tuy lớn nhưng vẫn chưa đủ để đánh thức Nguyên Du dậy, so với việc đặt bên tai cả cái đồng hồ báo thức mà vẫn có thể ngủ nướng được thì nhiều đây thật sự vẫn chưa thấm vào đâu. Bỗng nhiên một bàn tay lay người hắn dậy, Nguyên Du mở mắt, đập vào mắt hắn không phải là một đại mỹ nữ nào đó mà chính là tên nhân vật chính kia, hơi ngượng một chút, hắn hỏi.

"Chuyện gì?" Nhìn thấy khuôn mặt ngờ ngác của Nguyên Du, hắn không khỏi nén cười, đây mà là vẻ mặt của một kẻ vừa đá đít tên Lâm công tử kia sao? Hắn đích thực là tin, nếu không thì tên kia sẽ để danh tiếng của mình bị hủy hoại sao? Cố nén cười, hắn nói.

"Tối giờ học rồi, tiếp tiếp theo là học ở sân ngoài." Hắn cười một cái rồi giải thích.

"Vậy sao? Đi thôi." Nguyên Du vẫn là một mặt ngờ ngác, ngái ngủ đứng lên, thấy tên kia vậy mà đứng im không di chuyển, hắn không khỏi hiếu kì, quay

đầu lại hỏi.

"Còn chuyện gì sao?" Tên kia nghe được câu hỏi cũng chỉ cười nhẹ một cái, một ngón tay chỉ chỉ ngay dưới khoe miệng của mình. Nguyên Du lúc này khó hiểu, cũng làm theo thì phát hiện mình vậy mà chảy nước miếng, không khỏi xấu hổ một chút, chuẩn bị nhà vệ sinh. Nhục thật a, đang ngủ vậy mà chảy nước miếng, may mà cả lớp không còn ai, nếu không thì hẳn phải giết người diệt khẩu mất, danh tiếng của hắn nếu như vì chuyện này mà trở thành trò cười thì chắc hẳn chết vì nhục mất.

Thấy Nguyên Du vội vàng chuẩn bị, hắn cười nhẹ một cái, tên này vậy mà rất thú vị a. Từ lúc mới nghỉ trưa hắn thấy Nguyên Du nhìn chằm chằm mình một lúc rồi mới bỏ đi khiến hắn không khỏi hiếu kỳ, hắn có thứ gì khiến một người mạnh như Nguyên Du chú ý sao? Đáp án chắc chắn là không, hắn tự nghĩ trong lòng. Vậy thì hắn có thứ gì khiến người này phải chú ý đây, hắn tự hỏi trong lòng, đồng thời bước về phía sân sau tập hợp với lớp của mình.

Nguyên Du sau khi rửa mặt cũng không chút vội vàng bước về phía sân sau. Trong lòng không ngừng rửa xả hệ thống, vậy mà không nói cho hắn, để hắn mất mặt như vậy, hệ thống cũng chỉ chịu trận nghe hắn nói chứ không thể hiện ra cái gì. Nguyên Du sau khi rửa mặt xong thì cuối cùng cũng bước tới sân sau. Lí do mà hắn không chút vội vã là vì dù có đánh nhau đi nữa thì cũng không ai dám bắt cặp với hắn chứ nói chi là đánh nhau, đây cũng là một trong những điều hại khi lập uy: trở thành độc cô cầu bại. Nhưng suy nghĩ một lát hắn thấy bất cập với tên nhân vật chính kia cũng không tệ, để đảm bảo sau này mình có một trận đánh cân tài cân sức thì bây giờ tạm làm bão mẫu một chút đi,

Lâm Vũ Thần bước đi đến sân sau với một tâm trạng không mấy vui vẻ, mỗi lần đến tiết này là hắn chỉ có nước ăn đòn chịu đánh từ mọi người, cũng không ai thèm quan tâm đến hắn sau khi bọn hắn đã xả giận xong, bởi lẽ nơi này là một thế giới ăn thịt người, chỉ có kẻ mạnh mới có quyền sinh tồn, còn kẻ yếu thì chỉ là thứ tiêu khiển cho kẻ mạnh. Ở một thế giới sống nay chết mai, ngay cả tính mạng bản thân cũng không chắc thì làm gì có thời gian quan tâm người khác? Nếu có quan tâm cũng thì cũng sẽ có một lí do nào đó, quan hệ ở đây chính là quan hệ lợi dụng.

Thấy Lâm Vũ Thần đi đến, mấy tên nam sinh không khỏi cười lạnh, trong mắt bọn hắn thì tên yếu đuối kia chỉ là nơi xả giận cho bọn hắn, hắn chỉ là bao cát cho mọi người chà đạp, chỉ là một con chó bị mọi người đuổi đánh. Ngay từ nhỏ trong đầu bọn hắn đã sớm bị gieo rắc một điều: kẻ yếu không có quyền được sống. Đó cũng là lí do duy nhất khiến bọn hắn thích đem Lâm Vũ Thần ra làm trò tiêu khiển, nếu không phải nơi đây cấm giết người thì hẳn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Lâm Vũ Thần lẽ từng bước chân nặng nhọc đi tới, hắn luôn khao khát sức mạnh, hắn cũng đã tập luyện nhiều hơn người khác cả vạn lần nhưng kết quả vẫn vậy, điều này khiến hắn vô cùng tức giận, bất mãn, không cam tâm, đủ loại cảm xúc tiêu cực hiện lên trong đầu hắn. Hắn thề nếu một ngày hắn có được sức mạnh trong tay, hắn sẽ chứng minh cho cả thiên hạ thấy Lâm Vũ Thần ta không phải là một phế vật đồng thời cho đám người đã khinh bạc hắn trả giá đắt, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết, hắn đi tới.

"Ây da, đây không phải Lâm thiếu a? Ngươi làm gì ở đây?"

"A, xem chút quên mất ngươi chỉ là phế vật a, hahahaha"

"..."

Vô số tiếng cười nhạo vang lên, một số người còn ác ý mắng chửi hắn, Lâm Vũ Thần đứng đấy chịu trận, không nói cái gì, chỉ lặng lẽ đi tới xếp hàng. Đối với những lời chế nhạo này hắn đã sớm bỏ ngoài tai không muốn quan tâm. Hắn không muốn gây sự không đồng nghĩa với người khác không muốn, một tên ác ý đưa chân ra gạt giò hắn, khiến hắn xem chút vồ vếch. Chậm rãi lấy lại thăng bằng, hắn đứng thẳng lên, con ngươi quét một vòng, ánh mắt khắc lên vẻ không chịu khuất phục, những lời chế nhạo này, những lời nhục nhã này, tất cả đều sẽ trở thành động lực cho hắn.

"Ây da, Lâm thiếu, mới gặp mà đã muốn quỳ trước mặt ta, cái này không được a?" Một tên ác ý nhìn Lâm Vũ Thần, thấy hắn không phản ứng, ánh mắt sắc lạnh, không nói một lời liền một quyền đâm ra. Lâm Vũ Thần chỉ là Tụ Hồn cảnh nhất tầng làm sao chịu được một đòn của Tụ Hồn cảnh Ngũ Tầng, hắn lập tức bị đánh bay, đụng vào cái cây đằng sau mình mới có thể miễn cưỡng dừng lại được. Lâm Vũ Thần không chịu khuất phục, dần đứng thẳng lên, hắn chính là như vậy, vĩnh viễn không thể gục ngã trước mặt địch nhân, càng không thể gục ngã trước những tên chỉ biết khinh thường kẻ yếu nịnh nọt kẻ mạnh, những kẻ đã mất đi cái tôi của mình.

Thấy Lâm Vũ Thần vậy mà không ngã xuống, ngược lại còn đứng lên, bọn hắn cười lạnh một cái tiếp tục tiến lên, đây chính là thứ duy nhất bọn hắn nhìn trúng ở Lâm Vũ Thần, một tên cứng đầu không chịu gục ngã trừ khi bị đánh nát. Một tên nỏ một nụ cười, một tay nắm thành quyền, tụ linh khí ở đầu nắm đấm, đâm thẳng vào mặt Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần thấy nắm đấm ngày càng to ra trước mắt mình, hắn hai tay đỡ lại, đồng thời nhắm mắt chờ đợi cơn đau ập đến, nhưng một giây, hai giây, ba giây, cơn đau không ập đến mà trước mắt hắn là một bàn tay khác chụp lại nắm đấm của tên kia, nhìn dọc theo cánh tay, hắn thấy người đỡ đòn cho hắn vậy mà lại là Nguyên Du khiến hắn không khỏi ngỡ ngàng, chưa để hắn hoàn hồn thì đã nghe Nguyên Du nói.

"Cho các ngươi ba giây, rút khỏi ra khỏi tầm mắt của ta bằng không kết quả giống tên này." Lời nói vừa dứt, chỉ thấy Nguyên Du đưa một chân lên, đạp gãy chân của tên kia khiến hắn la ó um sùm lên, mấy tên kia sợ đến xanh mặt, nào còn dám ở lại? Chưa kịp để Nguyên Du đếm đã biết mất tăm hơi. Nguyên Du lúc này trong mắt của Lâm Vũ Thần đột nhiên trở nên cao lớn vô cùng, đồng thời khoe mắt hắn không khỏi có chút ướt.

- - - - -

sorry các bác, hôm nay cúp điện nên up hơi trễ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Tiết học thực chiến

Lâm Vũ Thần khỏe mặt hơi ướt, hần vốn là một tên phế vật bị chính gia tộc của mình ruồng bỏ, toàn bộ ánh hào quang của hắn đều bị mấy cái đường huynh cướp đi, những người duy nhất còn ở bên cạnh hắn chỉ có ca ca và cha mẹ vậy nên hắn rất trân trọng họ. Nhưng vì bản thân từ khi sinh ra đã là một phế vật không có bất kì thiên phú gì, kinh mạch lại vỡ khiến linh khí khó lòng mà vận chuyển trong người hắn, chuyện hắn đạt được Tụ Hồn cảnh nhất tầng hoàn toàn là may mắn. Trong hơn mười sáu năm qua hắn hoàn toàn lệ tự lực tự cường, hoàn toàn không nương tựa bất cứ một ai tất cả chỉ để chứng minh một điều: Hắn không phải phế vật. Nhưng trời lại thích trêu ngươi, hắn càng cố gắng bao nhiêu thì lời nhục mạ nhận được lại càng nhiều bấy nhiêu, hắn càng hi vọng nhiều thì càng thất vọng nhiều.

Hắn ở tại gia tộc mình thứ hắn nhận được chỉ là ánh mắt ghê lạnh cùng khinh miệt, hoàn toàn không nhận được bất cứ sự trợ giúp nào ngoại trừ chính ca ca và cha mẹ của mình, nhưng thứ họ trợ giúp được chỉ là trên tinh thần, còn trên thực tế thì lại không có bất kì thứ gì, nhưng những lời động viên ấy đối với hắn lại càng quý trọng hơn bất cứ thứ gì. Ở tại gia tộc đã như thế thì còn nói gì bên ngoài? Ở bên ngoài luôn lưu truyền những câu chuyện chế nhạo hắn, nào là lên lút ngấm mấy cô nương tắm rửa thì bị bắt gặp, nào là ăn trộm mật bảo của học viện bị bắt gặp, bị đánh gần chết, đủ thể loại chuyện. Chính bởi những câu chuyện ấy mà danh tiếng của hắn hoàn toàn rơi xuống đáy vực, mọi người luôn nhìn hắn bằng một con mắt miệt thị, thương hại, khinh thường. Lâm Vũ Thần bởi vậy hoàn toàn sống trong sự cô đơn mà lớn lên, không có bất kì một người bạn nào.

Lâm Vũ Thần cứ vậy mà lớn lên, lớn lên trong sóng gió, bao nhiêu cuộc hành hung, bao nhiêu lần bị nhục mạ trước mặt đám đông, bao nhiêu lần bị đồ oan nhưng hắn không vì vậy mà trở nên chán nản, ngược lại những thứ đó lại trở thành một loại động lực cho hắn tiến lên về phía trước. Nhưng có động lực không đồng nghĩa với ngay lập tức mạnh lên, hắn vẫn như vậy, tu vi không tiến lên thêm một bước nào, hắn vẫn bị hành hung, vẫn bị chà đạp như một con kiến. Hắn nghĩ cuộc đời mình chỉ có như thế, nhưng không, hôm nay đã khác, đã có một bàn tay vươn ra giúp đỡ hắn. Lâm Vũ Thần run rẩy đứng đây, trong lòng cảm cực cố gắng không cho nước mắt trào ra, hắn không phải người yếu đuối mà ngược lại còn cực kì kiên cường, nhưng mấy ai hiểu được cảm giác khi bản thân đã quá tuyệt vọng đột nhiên có một người dang tay giúp đỡ? Đó là cảm giác bước từ địa ngục đến thiên đường.

"Hừm, ngươi có thể khóc nhưng ít nhất không phải ở đây, hãy để một mặt yếu đuối của ngươi thể hiện ra nhưng không phải trước mặt địch nhân mà là cho chính những mặt khác của ngươi xem, hiểu chứ?" Nguyên Du quay qua đã sắp khóc Lâm Vũ Thần, một tay đặt lên vai hắn nói. Đích thực khóc lóc là không tốt nhưng trong một số trường hợp thì khóc chính là phương tiện tuyệt hảo nhất để giải bày nỗi lòng, một người đã bị cái xã hội ở đây kìm nén quá lâu như Lâm Vũ Thần có quyền khóc, nhưng không phải để hắn cảm hận những gì đã xảy ra mà là để hắn cảm ơn những việc đó đã xảy ra, đó sẽ là một bóng ma đồng thời cũng là một động lực trong tâm can của hắn giúp hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghe Nguyên Du nói Lâm Vũ Thần gạt đầu một cái thật mạnh, hai tay nhanh chóng lau lấy mấy giọt nước mắt, chưa tới hai phút sau một chàng trai tiêu sái xuất hiện trước mặt hắn, cười một cái thật tươi rồi chạy về phía lớp của mình. Nguyên Du nhìn lấy bóng lưng của Lâm Vũ Thần, trong lòng khẽ thở dài, nghĩ kĩ về quá khứ của Lâm Vũ Thần một chút, Nguyên Du không dám chắc mình có thể chịu đựng được tới bây giờ mà hắn lại có thể làm được khiến Nguyên Du không khỏi bội phục hắn. Bước về phía Lâm Vũ Thần, đứng kế bên hắn, chờ đợi giáo viên đến.

Cũng không lâu sau đó, một người đàn ông cao to lực lưỡng bước đến trước lớp. Chào lớp một chút rồi bắt đầu vào bài học luôn, không nói một lời thừa thãi nào.

"Được rồi các con giỏi, tập trung lên đây nào, tiết trước các ngươi đã học được làm thế nào để điều khiển được linh khí, vậy thì tiết này các ngươi sẽ học cách làm cách nào để linh khí có thể trở nên hữu dụng trong thực chiến..." Ông ta vừa nói vừa thực hành khiến bọn học viên rất khó tập trung nhưng đối với Nguyên Du mà nói mấy cái này quá dễ, hắn cảm tưởng như chỉ cần hắn muốn hắn có thể dễ dàng trong người mình làm bất cứ thứ gì hắn muốn. Nhìn sang bên trái của mình, hắn thấy Lâm Vũ Thần vô cùng tập trung vào bài giảng, Nguyên Du cũng không làm phiền hắn học tập, bây giờ cứ để hắn hưởng thụ một chút tri thức đi, bởi không lâu sau này Lâm gia sẽ diệt vong, tất cả đều sẽ chết ngoại trừ hắn bởi hắn là nhân vật chính, nhưng theo Nguyên Du nhớ thì khoảng cách đến lúc đó cũng phải một hai năm nữa, lúc đó cả hắn và Lâm Vũ Thần đều đã trở thành thanh niên sức dài vai rộng rồi. Theo như trí nhớ thì Nguyên Du đoán Lâm Vũ Thần hẳn sắp đạt được một cái kì ngộ thay đổi cả cuộc đời hắn đi, Nguyên Du cũng không thêm cái này bởi vì hắn đã có hệ thống, mấy cái truyền thừa gì đó đều là thứ không đáng nhắc tới ở đây,

Nghe bài giảng nhàm chán của giáo viên khiến Nguyên Du không khỏi ngáp lên ngáp xuống, may mà ở đây không có ruồi bầy không tí lệ ăn phải một con ruồi của Nguyên Du là rất cao. Mấy cái ngáp của hắn cũng nhanh chóng đưa tới sự chú ý của nhiều người nhưng rồi ai cũng sợ hãi quay mặt đi, cái kì ức lúc này còn quá mới mẻ, tên này không phải là dạng hiền lành gì, một lời không hợp liền đập gãy chân người ta, nhưng cái nghĩa nhiều người ở đây cũng bao hàm cả giáo viên, hắn thấy trong lúc mình đang giảng vậy mà có một tên tiểu tử dám ngáp ngay trong lớp khiến hắn ném một ánh mắt không hài lòng về phía Nguyên Du. Nguyên Du nhìn thấy ánh mắt của giáo viên cũng chỉ cười một tiếng ngượng ngùng nhưng rồi đầu lại vào đây, không phải hắn không tôn trọng giáo viên mà đích thực là do bài giảng quá chán, thậm chí có thể so với mấy giờ học triết Mác Lênin lúc còn học đại học, không nói về tính chất chứ cái sự buồn ngủ thì y chang nhau.

Đến lúc giáo viên giảng bài xong thì Nguyên Du đoán mình cũng đã phải ngáp cả mấy chục lần, nguyên do duy nhất hắn chưa ngủ là vì hắn đang đứng, chứ nếu ngồi trên lớp thì hắn đã say giấc mộng đẹp từ này giờ rồi. Giáo viên giảng bài xong, nhìn xung quanh lớp một chút rồi con mắt nhìn chăm chăm vào Nguyên Du, tiểu tử này từ đầu đến giờ hoàn toàn không chú ý tới bài giảng khiến hắn cực kì bức bối, bây giờ có cơ hội xả giận hắn ngay lập tức tóm ngay.

"Cậu kia, cái cậu đang ngáp bước lên đây làm mẫu cho cả lớp một chút." Giáo viên cười lạnh, hắn cũng là từ một cái đại gia tộc đi ra, không ai dám đối với hắn bất kính vậy mà có một tên tiểu tử dám ngủ trong giờ của hắn, nói hắn không bức là không thể nào, bây giờ hắn có cơ hội gọi tiểu tử kia lên làm mẫu, nói là làm mẫu cho sang chứ thật ra là làm nhục công khai trước cả lớp. Nguyên Du thấy mình bị điểm danh liền vể oải bước lên, bài giảng lúc này hắn chỉ nghe vô lúc đầu chứ mấy lúc sau hoàn toàn không nghe gì cả, tai hắn cứ vù hét cả lên, nhưng về cơ bản hắn vẫn hiểu,

Bước tới một hình nhân bằng gỗ, hắn nắm tay lại thành quyền, vung ra, tốc độ không nhanh không chậm, đủ để mọi người có thể nhìn thấy. Cái kĩ thuật giáo viên lúc này dạy cũng chỉ là làm thế nào để linh khí bao bọc năm nắm đấm khiến nó trở nên cứng cáp hơn, sức mạnh lớn hơn, về cơ bản thì có thể phân thành hai kiểu, kiểu đầu tiên chính là dàn đều linh khí lên cả năm nắm đấm giúp bảo vệ và tăng sức mạnh lên một chút, nhưng sức chiến đấu tăng không nhiều.

Nhóm thứ hai chính là chỉ tập trung vào một điểm, sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều nhưng nó có một nhược điểm là chỉ nơi được tập trung được bao bọc trong linh khí, còn nơi khác không được bao bọc bằng gì cả khác với kiểu một, nhưng sức phá hoại của kiểu hai sẽ lớn hơn do kiểu một tập trung dàn đều cả tấn công và phòng thủ.

Một quyền đâm trúng, hình nhân lập tức vỡ vụn, trên đầu nắm đấm của Nguyên Du đôi khi lại hiện lên màu xanh lam nhạt, chứng tỏ hắn sử dụng kiểu hai. Kỹ thuật này kì thực không khó, chỉ cần điều khiển được linh khí là được. Quay đầu nhìn lại giáo viên với ánh mắt hỏi thăm, chỉ thấy hắn gật đầu cùng khuôn mặt mừng rỡ khiến Nguyên Du hơi khó hiểu, bước xuống chỗ của mình, Nguyên Du nhìn thấy ánh mắt sùng bái của Lâm Vũ Thần, hắn chỉ hơi gật đầu một chút rồi lại đứng yên ngáp ngáp.

"Được rồi, tất cả đã nhìn rõ, vậy thì bắt cặp tập luyện đi." Lời giáo viên vừa dứt, các học viên đã nháo nhào đi tìm đồng bạn của mình, riêng chỉ có Nguyên Du và Lâm Vũ Thần vẫn đứng im một chỗ. Nguyên Du thì do hung danh của hắn khiến không ai dám bắt cặp, còn Lâm Vũ Thần thì do hắn là phế vật, bắt cặp chỉ tốn thời gian, vậy nên ngay từ đầu Nguyên Du và Lâm Vũ Thần đã định sẵn sẽ là một cặp.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hết một ngày

Đúng như hắn đoán, cả hai người là một cặp, cả Nguyên Du và Lâm Vũ Thần đều không quá bất ngờ, quay đầu sang Lâm Vũ Thần, Nguyên Du nói.

"Khi nào hết giờ thì gọi ta." Vừa nói Nguyên Du vừa chỉ về phía một gốc cây rậm rạp bóng mát, đợi sau khi nhận được cái gật đầu của Lâm Vũ Thần hắn mới bước về phía đó mà ngủ. Lâm Vũ Thần nhìn theo bóng lưng của Nguyên Du, trong lòng không khỏi hâm mộ, quả nhiên là thiên tài, không cần tập luyện vẫn có thể trở nên mạnh mẽ, không như hắn, sinh ra đã là phế vật, dù có tập luyện nhiều hơn người khác cả trăm cả vạn lần cũng không thể bằng một người bình thường tập luyện mười lần. Nhìn xuống hai bàn tay đã chai sần của mình, hắn nắm chặt lại, quyết tâm dâng cao, bắt đầu thực hành bài giảng lúc này.

Lần học này kéo dài tới tận chiều tà, khi mặt trời đã bắt đầu lặn xuống sau những ngọn núi, bầu trời cũng đã bắt đầu chuyển đỏ. Lâm Vũ Thần bước tới bên cạnh Nguyên Du, lay hắn dậy, Nguyên Du lần này không còn quá ngỡ ngàng như hồi trưa mà tỉnh táo hơn một chút. Gật đầu với Lâm Vũ Thần một cái, hắn cất bước ra về nhưng không ngờ Lâm Vũ Thần lại đi theo đằng sau hắn, khẽ ngoảnh cổ lại phía sau, hắn hỏi.

"Có chuyện gì sao?" Nghe Nguyên Du hỏi, Lâm Vũ Thần bối rối mở miệng, "Nếu không phiền thì ngươi có muốn về nhà chung với ta không?" Nguyên Du sau khi ngẫm nghĩ một chút cũng gật đầu, đường tới Lâm Gia cũng sẽ đi qua nhà hắn, đi chung một đoạn cũng không có gì. Thấy Nguyên Du gật đầu, Lâm Vũ Thần cũng thở nhẹ ra, tiến lên đi song song với Nguyên Du. Cả hai cứ thế bước đi trong im lặng, Nguyên Du không nói Lâm Vũ Thần cũng không dám nói, bầu không khí nhất thời trở nên vô cùng trầm mặc. Nguyên Du thì không biểu hiện ra cái gì, hắn đã quá quen với mấy thứ như này rồi nhưng Lâm Vũ Thần, hắn cứ nhiều lần muốn nói lại thôi, Nguyên Du thấy hơi ngứa mắt, nói với Lâm Vũ Thần.

"Đàn ông con trai phải dạn lên, muốn nói gì thì nói đi." Nghe Nguyên Du nói Lâm Vũ Thần hơi giật mình, hơi mong chờ hỏi.

"Nguyên Du ca, vì cái gì mà ngươi mạnh như vậy?" Hắn đã tôn Nguyên Du lên làm đại ca của mình, chỉ cần Nguyên Du nói một lời hắn đều sẽ không do dự đi làm, miễn là nó không phạm vào luân thường đạo lý. Nghe Lâm Vũ Thần hỏi, Nguyên Du bày vẻ hơi suy tư, vì cái gì mình mạnh nhưng hắn yếu? Hơi suy nghĩ một chút, Nguyên Du nói.

"Vi sao ta mạnh ư? Ta cũng không biết, có lẽ vì ta đã trả một cái giá xứng đáng cho nó đi?" Nguyên Du có chút không chắc chắn nói, hắn mạnh là nhờ hệ thống, nhờ Hắc Long Huyết Mạch, nhờ Chân Nhân, nhưng có cái nào hắn có thể yên bình tiếp nhận? Cái nào không phải là đau xé tâm can? Cái nào không phải trả qua đau đớn cũng có thể nhận được? Vậy nên đối với câu hỏi của Lâm Vũ Thần hắn cũng chỉ có thể trả lời như thế.

"Nhưng ta rõ ràng đã trả giá nhiều hơn người khác cả ngàn cả vạn lần nhưng vì cái gì ta vẫn không thể có được sức mạnh?" Lâm Vũ Thần nghe được câu trả lời của Nguyên Du, trong lòng uất ức nói lên.

"Nghe này, ở quê hương ta có một câu: Có công mài sắt có ngày nên kim. Ngươi hiểu nó nghĩa là gì sao?" Nguyên Du hơi cười ngoảnh đầu nhìn bên cạnh Lâm Vũ Thần, chỉ thấy hắn đang mờ mịt lắc đầu. Không phải Lâm Vũ Thần ngốc, nếu nói về nghĩa đen thì hắn có thể hiểu nhưng hắn không hiểu Nguyên Du nói câu đó ở đây là có ý gì.

"Nó có nghĩa là nếu ngươi kiên trì làm một việc gì đó thì sẽ có một ngày ngươi nhận lại được thứ ngươi mong muốn. Ngươi hãy cứ xem như thử thách của mình lớn hơn của người khác đi, ngươi chỉ cần nhớ trong đầu, thử thách càng lớn, thành quả nhận được càng mỹ mãn. Ta sợ dĩ trở nên mạnh mẽ là bởi vì đã hoàn thành thử thách của bản thân." Nguyên Du cười nói với Lâm Vũ Thần, đích thực câu này là câu thích hợp nhất trong tình cảnh hiện tại, vừa giải thích cho Lâm Vũ Thần vừa khích lệ hắn cố gắng bước tiếp.

"Vậy Nguyên Du ca, thử thách của ngươi là gì?" Lâm Vũ Thần sau khi nghe Nguyên Du nói xong trong lòng lại càng có thêm động lực để mạnh lên. Sau nghi ngẫm nghĩ một chút, Lâm Vũ Thần không khỏi tự hỏi thử thách của Nguyên Du là gì mà hắn lại có thể mạnh mẽ như vậy.

"Thử thách của ta? Nhiều lắm, nhiều đến mức ta không nhớ hết." Thanh âm của Nguyên Du có chút trầm xuống, thử thách của hắn đích thực có rất nhiều a, nhiều đến mức hắn cũng không nhớ có chính xác bao nhiêu cái, nhưng có một cái khiến hắn dù có chết cũng sẽ không quên. Lâm Vũ Thần sau khi

nghe Nguyên Du trả lời, trong lòng không khỏi bội phục, vậy ra Nguyên Du mạnh như vậy đều là có lí do cả a, hắn đã đối mặt với nhiều thử thách đến mức còn không nhớ rõ vậy thì bản thân chỉ đối mặt mới vài cái thì có xá là gì mà dám bỏ cuộc? Trong lòng hắn Nguyên Du dần dần trở thành một hình tượng để hắn hướng đến.

Sau cuộc trò chuyện cả hai lại tiếp tục im lặng, không ai nói lời nào. Bầu không khí im lặng lập tức quay lại, khác chăng chỉ là một tên luôn nhìn người bên cạnh bằng con mắt sùng bái còn tên còn lại không quan tâm gì đến những thứ đang diễn ra xung quanh. Do nhà của Nguyên Du cũng không xa, cộng với cuộc nói chuyện lúc nãy chẳng mấy chốc đã tới nhà hắn. Nguyên Du vô cùng tự nhiên bước vào nhà trước con mắt kinh ngạc của Lâm Vũ Thần, hắn thật không tin được một thiên tài như Nguyên Du lại ở trong một căn nhà ọp ẹp thế này, so với Nguyên Du hắn phát hiện mình vẫn còn may mắn khi vẫn được ăn uống no đủ, chăn ấm nệm êm mỗi ngày. Chào Nguyên Du một cái, Lâm Vạn Thiên chậm rãi rời đi, Nguyên Du cũng không quan tâm lắm đến tiểu tử kia, thứ hắn quan tâm bây giờ là tối nay nên nằm trên giường hay nằm dưới đất và hắn nên ăn cái gì tối nay.

Mở cửa bước vào căn nhà, hắn phát hiện vậy mà căn nhà lại bị lục tung hết cả lên khiến Nguyên Du trong lòng không khỏi tội nghiệp cho tên ăn trộm xấu số nào đó mà lại có thể mò trúng vào nhà hắn. Nhìn xung quanh một chút, ngoại trừ hơi lộn xộn một chút ra thì cũng không mất gì. Bỏ ra vài phút dọn dẹp lại, căn phòng giờ đã thoáng đãng hơn một chút, miễn cưỡng có thể coi là sạch sẽ. Ngồi lên cái phản gỗ, tiếng cọt kẹt vang lên khiến hắn cảm tưởng như nó có thể vỡ bất cứ lúc nào. Thở dài một hơi, hắn nghĩ mình nên sớm chuyển nhà chứ nơi này không thể ở lâu, lúc này khi nhìn quanh nhà hắn thấy có một chút vết nứt xung quanh tường, căn nhà có vẻ sắp sập. Đốt đèn lên, hắn nằm lên phản nghĩ ngợi một chút rồi chuẩn bị ra bờ sông tắm một chút. Ngay lúc hắn chuẩn bị đặt lưng xuống thì một tiếng "ting" máy móc vang lên trong đầu hắn khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

"Tiến độ hợp nhất đạt 5%, cho phép kí chủ mở bảng trạng thái." Tiếng nói máy móc của hệ thống vang lên trong đầu Nguyên Du khiến hắn sực nhớ từ tối qua đến giờ hắn vẫn chưa xem bảng trạng thái của mình. Nhưng bỏ qua thứ đó, hắn có thứ quan trọng hơn cần hỏi.

"Hệ thống, tiến độ hợp nhất đạt 5% nghĩa là sao?" Nguyên Du hỏi.

"Hệ thống không phải xuất phát từ kí chủ vậy nên cần một đoạn thời gian hợp nhất kí chủ và hệ thống lại làm một, tiến độ càng cao càng mở được nhiều chức năng, dĩ nhiên khi đã hoàn toàn hợp nhất kí chủ vẫn phải đáp ứng một số điều kiện mới có thể tiếp tục mở khóa thêm chức năng mới." Hệ thống vẫn với tông giọng cũ chậm rãi trả lời. Câu trả lời này khiến Nguyên Du ngó người ra, hèn gì hắn thấy sai sai ở chỗ nào đó mà không nhớ ra, thì ra là chỗ này, theo như những gì hắn đọc được trong truyện thì bảng trạng thái sẽ tự động nhảy xổ ra mà không cần nhân vật ra lệnh, còn hắn thì không được như vậy mà còn phải đợi hợp nhất, mà cũng do hắn không quá để ý nên giờ mới sực nhớ ra mình còn có thứ gọi là bảng trạng thái này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bảng trạng thái

"Vậy hệ thống, chính xác là ai tạo ra người?" Nguyên Du thắc mắc hỏi, là một cái hệ thống thì hắn phải có người tạo ra, hắn rất muốn biết người này là ai để sau này còn bái phỏng, hắn dám chắc người này phải mạnh hơn Chiến Thánh cảnh, chỉ là không biết giới hạn ở đâu mà thôi.

"Cấp độ, quyền hạn không đủ, không thể trả lời." Lần đầu tiên từ lúc bắt đầu đến giờ, hệ thống lộ ra một vẻ nghi hoặc cùng mờ mịt, ai là người tạo ra nó? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây? Mục đích của người đó khi tạo ra nó là gì? Tại sao nó phải phục vụ con người thấp hèn này? Tất cả đối với nó chính là một màu đen mờ mịt, hư vô, nó chỉ nhớ khi nó lần đầu nhận biết thế giới thì nó phát hiện mình đã trong đầu người này rồi. Nó không thể nói trừ khi tên kia bắt đầu, cũng không thể hỏi về xuất xứ đồng thời cũng không thể nhớ mình là ai, mình đang làm gì và mình phải làm gì.

Nguyên Du nghe câu trả lời từ hệ thống, đồng thời một góc nào đó trong tâm trí hắn cảm nhận được vẻ mờ mịt, bối rối cùng cô đơn của hệ thống. Cái này khiến hắn không khỏi giật mình, hệ thống không lẽ là một vật sống? Nếu không thì tại sao nó lại có thể biểu thị ra cảm xúc? Nhưng rồi hắn cũng chậm chậm trầm tĩnh lại, còn quá sớm để kết luận hệ thống có phải vật sống hay không. Nhưng cứ cho rằng hệ thống là một vật sống thì hắn có thể làm gì? Đáp án là không gì cả, một người có thể tạo ra một cái hệ thống thế này nếu muốn giết hắn thì cũng chỉ là chuyện một cái hắt hơi. Căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng hơn, chỉ còn lại tiếng thở của Nguyên Du, hắn tự hỏi mình có thứ gì khiến người đó phải chú ý, nếu so về tiềm lực thì không phải chọn Lâm Vũ Thần sẽ tốt hơn sao, hắn tự nhận bản thân khó mà vượt qua được Lâm Vũ Thần nếu chỉ so về tiềm lực tương lai.

"Aaa, như thế quá, để sau này tính vậy." Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng không ra kết quả gì, Nguyên Du hơi ôm đầu la hét một chút giảm căng thẳng rồi nằm xuống tắm rửa, bỏ qua mấy cái suy nghĩ phức tạp kia, hắn nghĩ nếu đến lúc thì hắn ắt sẽ biết. Căn phòng sau tiếng la của hắn cũng dần trở nên có sức sống hơn một chút, hệ thống cũng trở lại trạng thái bình thường, không còn bất kì vẻ cô đơn hay mờ mịt nào mà thay vào đó chỉ là một sự trầm tĩnh đến đáng sợ. Con mắt đảo quanh phòng rồi cuối cùng nhìn lên trần nhà, Nguyên Du quyết định chuyện này tạm thời cứ để sang một bên, có lẽ một lúc nào đó hắn sẽ tìm thấy câu trả lời cho hắn và có lẽ là cho cả hệ thống. Hơi trầm ngâm một chút hắn nói với hệ thống.

"Hệ thống, mở bảng trạng thái cho ta." Chuyện của hệ thống thì cứ tạm thời để sang một bên đi, bởi đã không có manh mối thì dù có nghĩ cũng sẽ không ra cái gì, còn về cảm xúc của hệ thống thì tạm thời hắn cứ xem nó như một vật vô tri đi vậy mặc dù sâu trong lí trí hắn cực lực phản đối điều đó. Hệ thống sau khi nghe Nguyên Du ra lệnh thì lập tức một bảng thông tin hiện ra trước mắt của hắn.

Tiến độ hợp nhất: 5%

Tên: Nguyên Du

Giới tính: Nam, tuổi:16

Chủng tộc: Bán Hắc Long

Cấp độ: 1 (20/100 exp)

Tu vi(dự tính): Tụ Hồn cảnh nhất tầng

HP: 7500/7500 (5HP/s)

MP(bao gồm linh khí và các loại năng lượng): 3000/3000 (2MP/s)

Sức mạnh: 210 (+330)

Phòng thủ: 340 (+250)

Tốc độ: 220

Độ chính xác(ảnh hưởng đến tỉ lệ chí mạng, sát thương gây ra): 68 (+29)

Ngộ tính: 70

Thiên phú: 50

Danh vọng: 2150

Kĩ năng: Điều khiển bóng tối lv.1; Đề kháng bóng tối lv.1; Thôn phệ lv.1; Long uy lv.1; Xuyên thấu lv.1; Phát hiện điểm yếu lv.1; Ảo ảnh lv.1; Sao chép lv.1;

Tổng kết lực chiến(dự tính): 1500

Nguyên Du nhìn lên nhìn xuống bảng trạng thái của mình, hai con mắt hơi nháy một xiu, lực chiến tổng kết của mình vậy mà chỉ là 1500, Chỉ có như thế mà mình đã bá đạo như vậy rồi, sau này còn mạnh hơn thì sẽ như thế nào nữa. Nguyên Du thở sâu, hệ thống quả nhiên buff hẳn lên tới tận nóc a. Sau khi đã thỏa mãn, hắn tiếp tục hỏi hệ thống.

"Hệ thống, ta tạm thời có thể sử dụng những chức năng nào?" Nguyên Du hỏi, hệ thống hiện ra dòng chữ "Đang tải..." vài giây rồi sau đó cho hắn kết quả.

"Hệ thống hiện tại có thể sử dụng một số chức năng: Túi đồ, bảng trạng thái, shop đồ trang đầu tiên. Ngoài ra khi hợp nhất đạt 10% mở khóa shop đồ trang thứ hai, vòng quay may mắn và cây kĩ năng." Hệ thống chậm rãi đáp lại câu hỏi. Nguyên Du hơi gật đầu, ra lệnh mở shop đồ, nhất thời trước mặt hắn hiện ra một cái bảng bán trong suốt, các món hàng được xếp từ thứ tự rẻ nhất đến mắc nhất. Shop đồ ngoài bán vũ khí và giáp ra hắn phát hiện còn có một số thẻ loại khác nhưng hiện tại tạm thời hắn chưa thể mở khóa. Đạo một vòng giữa các loại vũ khí, rẻ nhất là 100 vàng và mắc nhất là hơn 10.000 vàng, vừa khít với số tiền hắn được tặng lúc mới bắt đầu. Sau khi dạo một vòng hắn cũng không phát hiện thứ gì khiến hắn động tâm, đóng lại giao diện, hắn nằm xuống tám phản nghĩ ngợi một chút.

Sau khi nằm mười hai mươi phút hắn chậm rãi ngồi dậy, cầm lấy túi tiền, chuẩn bị ra ngoài mua ít đồ ăn, dù sao hắn vẫn là một con người cho dù hệ thống có nói hắn là Bán Hắc Long. Ra khỏi cửa, khung cảnh bên ngoài vô cùng nhộn nhịp, kẻ đến người đi, Nguyên Du đoán bây giờ hẳn là thời gian mọi người nghỉ ngơi đi, Nguyên Du hai mắt nhắm lại, đầu ngón tay động đậy không theo một quỹ tích nào, sau năm giây nó dừng lại, Nguyên Du nhìn theo hướng ngón tay chỉ, hắn quyết định tối nay cứ thử đi theo hướng ngón tay chỉ đi, biết đâu có bất ngờ.

-----
sorry các bác, chương này hơi ngắn tại không có ý tưởng gì để viết tiếp

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đạo bước trên con đường nhộn nhịp, Nguyên Du hết ngó đông lại nhìn tây, hắn đang tìm thứ gì đó để ăn nhưng không biết ăn gì a. Ở đây đích thực có quá nhiều món ăn hắn chưa từng nhìn thấy, giống như một món thịt gì đó được nướng chung với rau ở một quây đồ ăn tỏa ra mùi thơm khiến hắn khó lòng kiềm chế, nhưng bên kia lại có một loại bánh có nhân là gì đó có vẻ rất ngon và còn rất thơm, chưa để hắn quyết định xong thì mùi hương đồ ăn từ bốn phương tám hướng nhanh chóng xộc lên mũi của hắn khiến hắn cực kì khó lựa chọn trong việc nên ăn món nào và bỏ món nào. Nhìn xung quanh

một vòng, hàng chục loại đồ ăn bắt mắt hiện lên trong tầm mắt của hắn khiến cái bụng sớm đã đói meo của hắn reo lên. Đứng ngây người một lúc, hắn quyết định không bỏ món nào cả, hôm nay mỗi món một ít. Bước tới quầy bán thịt nướng gần đó, hắn mua vài xiên thịt nướng.

Vừa đi vừa thưởng thức mùi vị này, hắn không khỏi cảm thán món này đúng là ngon a, nhìn sang một tiệm bán bánh, hắn không nghĩ ngợi chút nào ăn hết mấy xiên thịt nướng rồi bước vào tiệm bánh. Chưa tới mấy phút sau hắn đã ra ngoài, trên tay còn cầm hai ba cái bánh, miệng không ngừng thưởng thức. Lại nhìn sang một chỗ khác, Nguyên Du không chờ đợi chút nào liền bước tới đó, hắn quyết định tối nay phải thử hết mấy món này mới được. Một lần thử thưởng thức toàn bộ món ăn của hắn tiêu tốn gần cả tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng ăn gần hết, không phải quán ăn ở đây nhiều mà là do túi tiền của hắn không đủ a, nếu như có nhiều hơn thì tối nay hắn đã có thể mỗi thứ một miếng rồi.

Đi dạo quanh các con đường để tiêu hóa đồ ăn, Nguyên Du không khỏi cảm thán đồ ăn đúng là một đại hung khí sát hại túi tiền a, hắn chỉ thử chưa tới 15 món đã gần hết tiền, hắn quyết định điều cần thiết nhất hiện tại mình cần làm chính là kiếm tiền. Sau khi lên quyết tâm thì hắn lại lập tức xiu xuống, cho dù quyết tâm cỡ nào nhưng không có phương pháp kiếm tiền thì có thể làm được gì a? Ánh mắt chán nản nhìn xung quanh, hiện tại đi dạo đối với hắn đã mất đi gần như tất cả sức hút, nếu không phải hắn cảm thấy bụng còn hơi căng thì còn lâu mới đi tiếp.

Dạo quanh những con phố nhộn nhịp nhưng bây giờ tâm tình của hắn không tốt, thành ra cái dạo phố này cũng không có gì quá thu hút hắn, đúng lúc này, ngay khúc mắt hắn, một bóng dáng quyến rũ hiện lên, lập tức thu hút mọi ánh mắt của người đi đường. Nguyên Du cũng thuận tầm mắt ngoảnh đầu lại thì thấy bóng dáng quyến rũ đó là Vân Nhược Hân, không chần chừ, hắn lập tức bước đến bên cạnh nàng, cảm giác ừ ừ lúc này biến mất tâm mà bây giờ thay vào đó là một sự vui vẻ ra mặt. Đi chơi với người đẹp ai mà không thích?

"A, Nguyên Du, người vậy mà cũng ở đây sao?" Vân Nhược Hân đang đi dạo thì thấy Nguyên Du lập tức nói lớn nhằm thu hút sự chú ý của hắn nhưng rồi nàng chợt hối hận, nàng gọi lớn như vậy, nếu như hắn thật bước lại gần nàng thì tên tuổi của hắn sẽ bị truy khắp thành phố. Nguyên Du không nghĩ nhiều như vậy, không nói một lời liền bước tới bên cạnh Vân Nhược Hân, hoàn toàn bỏ qua con mắt ghen ghét, đố kỵ của mọi người xung quanh. Vân Nhược Hân thấy hắn vậy mà thật đi tới, còn đi bên cạnh nàng trong lòng không khỏi thở dài, nếu thật có chuyện gì xảy ra nàng cũng sẽ chịu trách nhiệm chung với hắn, xem như là tạ lỗi.

"Vân cô nương, người cũng đi dạo sao?" Nguyên Du hỏi, hoàn toàn không xem mấy ánh mắt kia ra gì, nếu có bản lĩnh thì lại đây cướp nữ nhân với ta, đứng đó trừng mắt làm được gì. Vân Nhược Hân sau khi nghe Nguyên Du hỏi cũng chỉ khẽ gật đầu, dẫn bước đi trước, Nguyên Du cũng không nhanh không chậm đi song song với nàng. Cả hai cứ thế tiến bước, không ai mở miệng nói câu nào, Nguyên Du thì là do không biết cách mở miệng với người khác phái, còn Vân Nhược Hân thì do căng thẳng, đi chung với một nam nhân, lại còn không có hộ vệ hay gì, nếu người ngoài nhìn vào không nói đây là một đôi mới sợ a. Vân Nhược Hân bất giác nghĩ về một chuyện, nếu mình với hắn thật sự là tình nhân, sau đó mình và hắn sẽ làm một số cử động thân mật, rồi sau đó a, hắn sẽ cưới nàng, sau đó cả hai sẽ động phòng.

Nghĩ tới đó thôi đã khiến Vân Nhược Hân mặt đỏ như cà chua chín, nàng không phải là loại con gái không đứng đắn tới ngày chỉ nghĩ về chuyện ấy, nhưng không biết tại sao mỗi lần đi bên cạnh Nguyên Du mấy suy nghĩ đó lại cứ liên tục hiện lên trong đầu nàng. Thấy Vân Nhược Hân mặt đỏ như vậy, hai bàn tay còn nắm chặt lại, Nguyên Du không cần nghĩ cũng biết một tảng băng như nàng hiện đang suy nghĩ cái gì đó bấy bọ. Khẽ cười một tiếng, hắn cũng không quan tâm nàng nghĩ cái gì bởi cuối cùng nàng vẫn sẽ thuộc về hắn mà thôi. Vân Nhược Hân khẽ ngẩng đầu lại thấy Nguyên Du đang dùng một con mắt xấu xa nhìn nàng khiến nàng không khỏi cúi thấp đầu xuống.

"Vân cô nương, công việc dạy học ở học viện vật và sao?" Nguyên Du bất giác hỏi, nếu công việc đó có nặng quá thì về đây hắn nuôi, dù hoàn cảnh có thể hơi cực một chút nhưng vẫn có thể chịu được, chưa kể đến hắn còn có hệ thống, chưa chắc gì hắn đã nghèo. Vân Nhược Hân nghe câu hỏi của hắn, hơi trầm ngâm một chút rồi nói.

"Cũng không hẳn là vất vả, chỉ là bị học sinh của mình soi mói cảm giác cũng không dễ chịu." Vân Nhược Hân thở dài, đây là một hành động vô cùng bình thường của nam nhân, nhưng bị học sinh của mình soi mói cảm giác cũng không dễ chịu a. Nghe Vân Nhược Hân phàn nàn, Nguyên Du gật gù đầu, gặp người đẹp như này không quay lại nhìn mới là có vấn đề a. Nguyên Du hắn cũng không ngại để nữ nhân của mình trở thành mục tiêu mà vạn người theo đuổi buổi đó chính là khẳng định cho sắc đẹp của nàng trong mắt người khác, còn trong mắt Nguyên Du thì nàng lúc nào cũng xinh đẹp rồi. Có được một chủ đề chung, cả hai bắt đầu nói chuyện với nhau, tuy vẫn có lúc im lặng nhưng tần suất và thời gian đều ngắn hơn.

Vân Nhược Hân càng nói càng hăng, nàng là bị chất chứa cảm xúc quá lâu mà không có người thổ lộ, nay lại gặp được Nguyên Du, người có thể im lặng lắng nghe nàng tâm sự và đưa ra phương hướng giải quyết cho nàng, dù hầu hết không có mấy tính thực tiễn nhưng nàng lại rất vui, vui vì cuối cùng cũng có người lắng nghe nàng tâm sự một cách thật sự chú tâm. Nguyên Du đi kế bên cũng thở dài, Vân Nhược Hân thứ phải gánh chịu thật sự là không ít, đầu tiên là luôn sẵn sàng làm vật thông hôn cho gia tộc, thứ hai là luôn phải sẵn sàng để làm vật bồi thường... Dù từ nhỏ được hưởng những thứ tốt nhất nhưng Vân Nhược Hân thật sự không có một ngày nào vui bởi lẽ trên vai nàng gánh chịu chính là gia tộc của mình. Chỉ có tiêu diệt gia tộc của nàng mới thật sự có thể giải phóng nàng khỏi những xiềng xích đó. Nguyên Du ngoài mặt cười nói nói nhưng trong lòng thì lại đang lên kế hoạch làm thế nào để kéo dài tiêu diệt Lâm Gia qua tiêu diệt luôn Vân gia, như thế thì hắn sẽ bình an vô tổn. Nhưng nếu không có cách hắn cũng không ngại chơi ngón chân đầu, dám dùng nữ nhân của hắn như một vật thể thân thì bọn hắn phải sẵn sàng chịu cảnh diệt vong, hắn cũng không phải lần đầu làm loại chuyện này.

Vân Nhược Hân sau khi giải bày toàn bộ nỗi lòng, nàng thở dài một hơi, trong lòng nàng hiện tại cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, khuôn mặt của nàng cũng có chút giãn ra, không phải về xấu hổ của một thiếu nữ mà là về mặt của một người thoát khỏi nỗi cô đơn khi phải gánh chịu mọi thứ quá lâu. Nàng nở một nụ cười chân thành với Nguyên Du khiến hắn ngỡ cả người, nó làm lu mờ mọi thứ xung quanh, tất cả mọi thứ đứng cạnh nụ cười này cũng chỉ có thể làm nền cho nó, nụ cười này không phải xinh đẹp, không phải quyến rũ mà là một vẻ bình thản, vô tư của một thiếu nữ, tuy kéo dài không lâu nhưng hình ảnh đó vẫn đọng lại trong trí óc của hắn khiến hắn không khỏi cảm khái.

"Vân cô nương, người cười lên quả nhiên mới là đẹp nhất." Nghe Nguyên Du khen mình, Vân Nhược Hân hơi đỏ mặt, nam nhân quả nhiên miệng lúc nào cũng dẻo a. Vân Nhược Hân đưa tay lên miệng mình, đã bao lâu rồi nàng mới có thể cười vô tư như thế? Mười năm? Hai mươi năm? Hay còn lâu hơn thế? Nàng đã sống vì gia tộc quá lâu rồi, hôm nay nàng muốn vì mình mà sống, sống một cuộc sống nàng có thể nở một nụ cười mãn nguyện khi đi vào những giây phút cuối đời mình, sống một cuộc sống nàng cảm thấy mình đã thực sự được sống. Năm lấy tay của Nguyên Du, người vẫn còn chưa hoàn

hồn vì nụ cười của nàng, Vân Nhượng Hân khẽ kéo tay hắn, dẫn đầu đi đến những nơi nàng muốn đến, trong lòng đồng thời mong muốn Nguyên Du thực sẽ là người cưới nàng, nếu thật là vậy dù nàng có chết cũng không có gì hối tiếc. Hôm nay là ngày duy nhất nàng có thể sống, vậy nên cái gì mà băng lãnh tiểu thư, cái gì mà tiểu thư đài các đều vứt đi hết đi, hôm nay nàng sẽ là nàng.

"Chúc mừng kỉ chủ đạt 100 điểm hảo cảm với Vân Nhượng Hân, hệ thống kiến nghị đưa nàng vào Hậu cung." Nguyên Du lúc này chợt tỉnh vì một tiếng "ting" vang lên trong đầu, hóa ra là hệ thống thông báo, đọc xong Nguyên Du không khỏi trố mắt, vậy là hắn sắp thoát khỏi kiếp giai tân rồi. Nhìn về phía Vân Nhượng Hân, nào còn có chút vẻ gì là tiểu thư khuê các? Hoàn toàn là dáng vẻ của một thiếu nữ a, Nguyên Du hơi cười, nàng đã gánh chịu quá nhiều rồi, hôm nay hãy để nàng là chính nàng vậy.

Sorry các bác, hôm nay việc hơi nhiều nên đăng trễ xui

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cuộc trò chuyện

Một cặp đôi nắm tay nhau chạy trên những con đường nhộn nhịp của tòa thành. Nữ quyền rũ đến mê người, từng cử chỉ, hành động đều mang theo vẻ câu dẫn nam nhân, mị lực vô hạn, trong khi người còn lại hình dáng vô cùng phổ thông, thậm chí dù có bỏ hẳn vào một tốp người nhỏ đi nữa cũng không chắc sẽ có người phân biệt được hắn với người khác. Hai hình ảnh đối lập này khiến người ta không khỏi rủa thầm câu: Hoa lại cấm bãi út trâu.

Nếu so sánh thực tế ra thì đúng vậy thật, trong khi Vân Nhượng Hân xinh đẹp, quyền rũ như vậy thì Nguyên Du hoàn toàn không nổi bật chút nào. Nhưng Nguyên Du không vì vậy mà tự ti, ngược lại có chút cao ngạo, ánh mắt nhìn từng người ghen ghét kia như muốn nói: Có bản lĩnh thì چرا được nàng ấy xem nào.

Vân Nhượng Hân cùng Nguyên Du đã đi dạo hết các con phố trong tòa thành này, Nguyên Du thì không mấy chú ý tới việc đi dạo bởi hắn hiện hoàn toàn bị thu hút bởi vẻ trẻ con của Vân Nhượng Hân, nàng hiện tại nào còn là tiểu thư? Hoàn toàn là một cái thiếu nữ, cái gì cũng muốn mua, cái gì cũng muốn ăn. Nàng cứ thỏa thích mua sắm, chỉ khổ cho Nguyên Du khi luôn phải đi đằng sau nàng nhằm ngăn chặn mấy kẻ có tâm lí may mắn đụng vào người nàng.

Cả hai cứ thế đi suốt cả mấy tiếng, cũng gần đến nửa đêm, các con đường cũng không còn nhộn nhịp như lúc nãy mà đã vắng vẻ hơn một chút, các chủ quầy cũng bắt đầu thu dọn bàn ghế chuẩn bị ra về. Vân Nhượng Hân nhìn xung quanh một lúc, biểu cảm hơi thất vọng, nàng còn chưa chơi xong a. Nguyên Du bên cạnh thấy nàng biểu cảm như vậy không khỏi cười một cái, nàng hiện tại vậy mà giống như một đứa trẻ con chơi chưa đủ khiến Nguyên Du cũng chỉ biết cười.

Nhưng dù là đóng hết cũng không có quan hệ với nàng, Vân Nhượng Hân nắm lấy bàn tay non nớt của Nguyên Du, kéo hắn đến một nơi. Cả hai cứ thế mà chạy, một kẻ kéo, một kẻ chạy theo, tuy hình ảnh có chút không đẹp mắt nhưng cả Nguyên Du và Vân Nhượng Hân đều cảm thấy thỏa mãn a. Cả hai cứ thế chạy một mạch, sau khoảng nửa tiếng, hai người bắt đầu rời khỏi thành, hướng thẳng đến một đỉnh núi.

Nguyên Du tay hơi vùng khỏi tay Vân Nhượng Hân, chạy nhanh lên một chút để đi song song với nàng. Ngay lúc này, không biết vì cái gì mà tính tình hơn thua của Vân Nhượng Hân bất chợt nổi lên, nàng hơi phùng má, tốc độ nhanh hơn, thậm chí nàng còn lên sử dụng cả thân pháp của gia tộc. Nguyên Du thấy tính tình hơn thua của nàng vậy mà lớn như vậy, khỏe miệng khê noãn, hắn đoán bây giờ nàng mới thực là nàng, không để ý đến tính tình của của nàng, hắn cũng tăng tốc chạy theo sau.

Hai người cứ thế mà chạy, luôn duy trì một khoảng cách vô cùng ổn định, Vân Nhượng Hân tăng tốc, hắn tăng tốc, Vân Nhượng Hân giảm tốc hắn cũng giảm tốc, cả hai cứ như thế duy trì một khoảng trống. Không phải Nguyên Du thân sĩ hay gì mà chạy theo đằng sau nàng mới thực sự là mỹ cảnh a. Tà áo của nàng vì tốc độ mà cứ phấp phới bay lên, hơi lộ ra bên trong là một bờ mông trắng ngần quyền rũ lòng người. Nhìn ngắm cặp mông kia nảy lên nảy xuống sau mỗi bước đi của nàng khiến trong lòng của Nguyên Du bắt đầu xuất hiện một ít lửa nóng. Hắn quyết định phải ăn sạch nàng càng sớm càng tốt, không thể để thằng khác nâng tay trên được.

Sau khi chạy khoảng nửa tiếng, Vân Nhượng Hân rốt cuộc mới chậm lại rồi dừng hẳn, đứng trên đỉnh núi nàng quay người lại đối diện với hắn. Trăng sáng soi rọi cơ thể nàng, nàng lúc này nở một nụ cười đồng thời gợn tay lên biểu thị chiến thắng, gió lúc này cũng bắt đầu nổi lên khiến tóc nàng hơi bay. Tất cả hình ảnh này gộp lại làm một khiến Nguyên Du lúc này bị lâm tưởng trước mắt mình là chính là thần tiên hạ phàm, dù hắn biết rõ đó là Vân Nhượng Hân nhưng con mắt hắn lại cứ nhìn nàng giống như một cái thần tiên. Nguyên Du lúc này chạy chậm lại, đứng cách nàng một khoảng, dáng vẻ mê mẩn nói.

"Người thật đẹp." Nói rồi hắn mới như tỉnh mộng, chạy đến bên cạnh Vân Nhượng Hân. Vân Nhượng Hân nghe được lời hắn nói, mặt nàng đỏ lên, tên này đôi lúc nói ra mấy câu thật sến súa a. Không quan tâm đến hắn, nàng đi lại một gốc cây rồi ngồi xuống, Nguyên Du cũng học theo nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, bàn tay cũng không quên nắm lấy bàn tay nàng. Cả hai giữ im lặng, không ai nói gì, bất chợt Vân Nhượng Hân nói.

"Nơi này đẹp không?" Nguyên Du không hiểu hết ý của nàng, nhưng khi nhìn xung quanh một chút, hắn phát hiện nơi này ngắm sao tuyệt đối là số một, chỉ cần đưa mắt nhìn một chút liền thấy bầu trời đầy sao, ở phía xa xăm kia lại chính là tòa thành nơi hắn và Vân Nhượng Hân sinh sống. Sau khi nhìn xung

quanh một chút, hần khê gặt đầu, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay của nàng hơn, hần biết sắp có gì đó xảy ra.

"Người biết nơi này có ý nghĩa thế nào với ta sao?" Vân Nhựt Hân thấy Nguyên Du gặt đầu, nàng lại tiếp tục hỏi, khuôn mặt hiện ra cô đơn. Nguyên Du sau khi nghe câu hỏi thì mờ mịt lắc đầu, Vân Nhựt Hân không biểu thị thêm cảm xúc nào, tiếp tục nói.

"Đây là nơi mẫu thân ta thích nhất." Nguyên Du nghe câu trả lời mặt liền viết lên hai chữ nghi hoặc. Mẫu thân người thích thì liên quan gì đến người? Vân Nhựt Hân thấy khuôn mặt đơ ra của Nguyên Du nàng không nhanh không chậm giải thích, hần nghe chăm chú.

"Mẫu thân ta năm xưa từng được xem như một trong những người xinh đẹp nhất Thanh Phong Quốc. Năm đó vì yêu cha ta mà nàng thậm chí chống lại gia tộc theo cha ta bỏ trốn. Trốn được tới đây, hai người thấy nơi đây nhân khí đông đúc liền chọn nơi đây làm nơi định cư. Cha ta không mất mấy năm liền xây dựng lên Vân gia như bây giờ. Nhưng cũng vì thế tình cảm giữa cha và mẹ ta liền xuất hiện vết nứt, trong khi mẹ ta muốn một cuộc sống an nhàn còn cha ta lại muốn quyền cao chức trọng, cũng vì thế mà hần đắc tội với một thế lực...." Nói tới đây, ánh mắt của Vân Nhựt Hân khắc lên vẻ cừu hận cực độ, Nguyên Du hơi chần chờ liền buông tay nàng ra, nắm lấy vai nàng kéo vào ngực mình, xoa lưng trấn an nàng. Vân Nhựt Hân cảm nhận một chút hơi ấm, tiếp tục kể.

"Vì đắc tội thế lực đó mà không tới một năm gia sản của Vân gia liền tuột dốc không phanh. Vân gia lúc đó rơi vào tình trạng khủng hoảng tột bậc. Năm đó thiếu chủ của thế lực đó tới Vân gia ta, ma xui quỷ khiến thế nào hần lại nhìn trúng nhan sắc của mẫu thân ta." Nói tới đây, nước mắt nàng chực chảy ra, Nguyên Du thấy vậy cũng rất ôn tồn lấy ngón tay xoa nước mắt cho nàng, Vân Nhựt Hân tiếp tục kể.

"Đêm đó hần vội mà đột nhập vào phòng của mẫu thân ta... Cường hiếp nàng. Nhưng người biết cái gì khôn nạn nhất không!" Vân Nhựt Hân giọng gần như gầm rú, Nguyên Du thấy vậy cũng không trấn an nàng, cứ để nàng như vậy phát tiết cảm xúc một chút, hần lắc đầu. Vân Nhựt Hân lại kể.

"Cha ta cũng ở đó, nhưng hần lại không làm gì, chỉ đứng yên đấy nhìn mẫu thân ta bị lăng nhục, hần không những không can ngăn mà còn một mặt nịnh nọt, phong tỏa tin tức này, chỉ kếm chút quỹ xuông mời hần xoi hết nữ nhân trong phủ chỉ để tên đó trở thành chỗ dựa cho Vân gia." Vân Nhựt Hân giọng nghẹn ngào, Nguyên Du nghe xong hần cũng cảm thấy tên kia đúng là súc sinh không bằng, vợ mình bị thằng khác hiếp ngay trước mắt vậy mà hần không làm gì ngược lại còn nịnh nọt đối phương, nếu lúc đó là hần thì dù có chết cũng phải cắn tên kia một cái. Nguyên Du nhìn xuống đã khóc nước mắt lưng tròng Vân Nhựt Hân, trong lòng không khỏi xót xa, đưa tay xoa lưng trấn an nàng, hần nhẹ giọng nói.

"Vậy chuyện gì xảy ra tiếp theo?"

"Hần hạ lệnh bắt nàng vào ngục giam để mỗi lần hần tới liền có thể thuận tiện cưỡng hiếp nàng mà không ai nói gì. Sau khi hần tới lần thứ ba, mẫu thân ta liền mang thai ta." Nói tới đây giọng nàng lại nghẹn ngào, Nguyên Du cũng hiểu nàng đã phải khổ sở thế nào, phải gọi tên đã làm nhục mẫu thân mình là phụ thân thật sự quá khó với nàng.

"Sau đó, may mà hần không tới, ta thuận lợi sinh ra đời, nhưng năm ta sáu tuổi hần lại đến. Sau khi cưỡng hiếp mẹ ta, hần vội mà cảm thú đến mức nhìn trúng ta, hần thậm chí còn đòi sau khi ta lớn hần liền tới rước cả mẹ cùng con đi một lúc." Vân Nhựt Hân không che giấu chút nào cừu hận nói lên. Sau đó hần cũng hiểu, tên kia hần là không tới nữa, bằng không làm sao Vân Nhựt Hân còn ở đây với hần. Đưa tay vỗ lưng của Vân Nhựt Hân, hần ôn nhu nói.

"Ồn rồi, ồn rồi, mọi chuyện đều có ta ở đây." Nói rồi hần ôm Vân Nhựt Hân vào lòng, nàng vội mà yên ổn nằm trong ngực hần, không chút cử động nào. Nguyên Du cảm nhận hơi ấm của Vân Nhựt Hân, trong lòng không khỏi có chút tap niệm. Lúc này Vân Nhựt Hân nói.

"Ta thật sự mong rằng giây phút này có thể dừng mãi, Nguyên Du.~" Nguyên Du trong lòng hơi ngớ ra, mấy lời thoại kiểu này thường sẽ được nói ra trước khi có biến cố gì đó xảy ra, cái này khiến hần không khỏi trở nên hơi vội một chút, mở miệng hỏi.

"Nhựt Hân, có chuyện gì? Nói ta nghe?" Vân Nhựt Hân nghe câu hỏi của hần cũng chỉ mỉm cười một cái yếu ớt rồi nói.

"Ta sắp gả đi, mà lại phải gả cho tên khốn kiếp kia." Nguyên Du lúc này mới ngớ ra, Vân Nhựt Hân thực sự được sinh ra để làm con tốt thí của gia tộc. Nguyên Du cô hòng hơi gầm, hỏi.

"Khi nào?" Nguyên Du lúc này là rất điên a, dám đoạt nữ nhân với hần, vậy mà lại đoạt trước mắt hần như vậy, cho là hần mù lòa sao? Chưa kể nàng còn phải gả cho tên khốn kia, nàng cho dù đồng ý đi nữa hần cũng không đồng ý.

"Bây ngày nữa." Vân Nhựt Hân thấy Nguyên Du vì nàng mà trở nên điên như vậy trong lòng không khỏi có chút hạnh phúc, đây có thể xem như thượng thiên ban phước cho nàng đi. Lúc này, từ sâu trong một góc của nàng, một ý tưởng bạo hiện lên trong đầu nàng, một tay sờ má hần, nói.

"Nguyên Du, ta với người tuy quen không lâu nhưng người không thể để người khác hòng dụng ta a, như vậy chỉ bằng hiện tại ta với người cùng nắm trái cảm, thế nào?" Không để Nguyên Du hiểu rõ, môi nàng với hần liền áp sát lại với nhau, đồng thời cặp ngực đồ sộ không quên cọ cọ lên người hần. Đêm nay kiểu nào cũng sẽ có người khó ngủ a.

Ta không có kinh nghiệm viết cảnh nam hoan nữ ái, vậy nên có thể có chút sai sót, mong mọi người góp ý!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Đêm không ngủ

Well, như chương trước đã nói, chương này sẽ có một ít cảnh "Không phù hợp với độ tuổi", vậy nên ai chưa đủ tuổi thì hãy click back và đợi chương mới, hoặc không thì xem cũng được (tui hiểu mà:)))

Nguyên Du bị nàng bắt ngờ tấn công, hai mắt tròn tròn, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, một tay để ở lưng, một tay để sau đầu nàng. Nguyên Du lúc này mới bắt đầu phản công. cái hôn của Vân Nhược Hân chỉ là cái hôn của kẻ nghiệp dư, hôn xong nàng cũng không làm gì tiếp. Hắn lúc này nhân cơ hội cạy mở răng của nàng, lưỡi nhanh chóng tiến vào cuộn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng. Vân Nhược Hân không nghĩ tới Nguyên Du vậy mà phản công, nhất thời sững người, hai mắt nhắm nghiền không dám động đậy.

Nguyên Du thấy nàng vậy mà ngoan ngoãn để hắn bày bố liền không chút cố kỵ xát lưỡi của nàng. Hai cái lưỡi quấn vào nhau như hai con rắn nhỏ cọ xát hết nơi này đến nơi khác trong khoang miệng Vân Nhược Hân. Vân Nhược Hân còn là một thiếu nữ, nào đã trải qua cái này? Nàng lập tức thất thủ trước sự điêu luyện của Nguyên Du. Nguyên Du cứ thế mon trón lưỡi nàng khiến bên dưới của nàng hơi rỉ một ít nước, hai đầu ngực của nàng cũng bắt đầu hơi cương lên.

Hai người cứ thế giữ nguyên tư thế, chỉ là chốc chốc lại có tiếng rên rỉ đầy quyến rũ phát ra khiến người ta trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Sau khoảng hai phút, Nguyên Du thấy nàng vậy mà sắp không thở được liền chủ động buông cái lưỡi nàng ra, lui ra phía sau, lập tức một sợi chỉ bạc lập tức xuất hiện giữa hai đầu lưỡi hai người. Theo lí mà nói, Vân Nhược Hân có thể nhịn thở cả ngày cũng không có chuyện gì nhưng đối mặt với sự kích thích thể này nàng giữ được hai phút đã là rất cố gắng.

Nhìn lấy khuôn mặt ửng đỏ động lòng người của Vân Nhược Hân, Nguyên Du liền không kìm lòng được tiếp tục hôn nàng, khẽ cắn môi dưới của nàng, bắt đầu từng chút gặm nó, Vân Nhược Hân lúc này bị Nguyên Du tấn công trong đầu đã không còn bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào, mặc hắn làm việc, chốc chốc nàng lại rên rỉ. Đối mặt với sự kích thích thể này, bên dưới của nàng bắt đầu rỉ nhiều nước hơn, hai đầu ti đã căng cứng lên khiến nàng không tự chủ được mà đưa một tay xuống xoa bóp ngực mình, một tay lại bắt đầu mon trón bên dưới.

Nguyên Du lúc này khi đã cảm thấy thỏa mãn liền nhả ra, cặp môi căng mọng của Vân Nhược Hân lúc này đã có chút sưng thậm chí hơi rỉ máu. Thấy cảnh thế này hắn lại cảm thấy thương yêu không dứt nhưng sau khi thấy hành động của nàng hắn lại nở một nụ cười xấu xa. Không tiếp tục hôn nàng, hắn một tay ôm, một tay bắt đầu mò xuống bên dưới dâm huyết của nàng. Bị hành động của Nguyên Du làm giật mình, nàng ngay lập tức tỉnh lại, thấy mình vậy mà lại tự mon trón âm đ*o của mình khiến mặt nàng hơi đỏ nhưng sau khi thấy một bàn tay của Nguyên Du đã mò xuống nàng lúc này hơi hoảng nhưng cũng không làm gì, chính nàng là người đề nghị thì nàng sẽ chịu trách nhiệm.

Nguyên Du thấy Vân Nhược Hân không ngăn cản mà còn có ý định mặc kệ hắn liền không chút kiêng nể nào xoa xoa chính giữa "cô bé" của nàng. Hắn hết xoa lên rồi lại xoa xuống, đôi lúc còn hơi đâm sâu vào, Nguyên Du không cảm thấy gì nhưng Vân thì có a. Cảm giác này đối với nàng không thoải mái chút nào, nó vừa ngứa vừa nóng, đặc biệt là khi bị hắn chạm xuyên qua lớp quần lót, nhưng nàng lại thêm muốn nó, không muốn nó dừng lại. Nguyên Du thấy gương mặt đã ửng đỏ của Vân Nhược Hân cùng với đ*m thủy xuất ra ngày càng nhiều hắn liền đoán nàng hẳn là sắp lên đỉnh, ngón tay bắt đầu di chuyển nhanh hơn, thậm chí hắn còn rút ngón tay vào sâu hơn nhưng do có lớp quần lót ngăn cản khiến hắn khó mà tiến thêm nhưng như vậy là đủ. Mon trón lớp thịt non bên trong khiến nước rỉ ra lại càng nhiều, Vân Nhược Hân lúc này đã không chịu được, hai tay ôm lấy cổ hắn, không chút kiêng kỵ rên lên, may mà ở đây không có người bằng không đã sớm khiến người ta điên cuồng. Thấy được cử động của Vân Nhược Hân, ngón tay hắn di chuyển càng nhanh, chưa tới hai phút sau, cơ thể của Vân Nhược Hân co giật một cái thật mạnh rồi một dòng nước từ âm đ*o nàng bắn ra, vãi lên cả quần áo của hắn. Sau khi lên đỉnh, nàng xụi lơ nằm xuống vai của Nguyên Du thở dốc, cơ thể chốc chốc lại giật một cái. Thấy nàng mệt như vậy Nguyên Du không nói gì, một tay xoa sau đầu nàng, kê miệng sát tai nàng, thở một hơi rồi nói.

"Người thật sự rất dâm a." Nghe Nguyên Du nói, mặt nàng đỏ lên, lập tức phản bác.

"Ta...ta không có!" Thấy nàng phản ứng như vậy hắn cười ta một cái, cắn vào vành tai của nàng, tay kia tiếp tục mon trón âm đ*o, bị hắn tấn công bất ngờ, nàng la lên một tiếng yêu kiều, hai mắt hơi đỏ lên, vành tai cũng đỏ lên. Nguyên Du vừa chơi đùa với âm đ*o của Vân Nhược Hân vừa nhìn xung quanh, hắn bắt chợt nhả vành tai nàng ra, bế nàng lên hướng về một phía. Vân Nhược Hân lúc này hoàn toàn mặc kệ hắn, muốn làm gì thì làm. Nguyên Du thấy nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, khoe miệng hơi cong, kể cả lúc này nàng vẫn là rất quyến rũ a, đặc biệt là dòng nước len lỏi giữa hai chân khiến người ta không muốn chú ý cũng khó. Hắn bước về một hướng, đó là hướng về nhà hắn. Do hắn chạy với tốc độ cao, chỉ chưa tới nửa tiếng sau đã tới nhà, mở ra cánh cửa gỗ, tiếng kêu kệt làm Vân Nhược Hân vốn đang yên vị trong lòng của Nguyên Du chợt tỉnh lại. Nhìn xung quanh một chút, nàng mờ mịt hỏi hắn.

"Đây là đâu?"

"Nơi người sẽ chính thức trở thành phụ nữ." Nguyên Du cười tà, bế nàng đi tới tấm phản gỗ, ôn nhu đặt nàng lên, Vân Nhược Hân cũng rất biết điều chủ động rời khỏi vòng tay của hắn. Mặt nàng lúc đó tới mang tai, vậy ra đêm nay thật sự là đêm nàng sẽ chính thức thành phụ nữ sao. Nguyên Du ở một bên chậm rãi cời từng lớp từng lớp quần áo của nàng. Bắt đầu là lớp y phục ngoài, sau đó là lớp áo lót bên trong, từng động tác của hắn vô cùng ôn nhu cùng yêu chiều. Lớp áo lót sau khi được cời ra, cặp ngực khủng của nàng lập tức nảy lên như thoát khỏi sự bó buộc, hai đầu ti hồng hào của nàng đã sớm căng cứng cả lên khiến Nguyên Du rất muốn thương thức chúng, nhưng hiện tại hắn còn nhiệm vụ quan trọng hơn. Tiếp tục cời quần lót của nàng, âm đ*o hồng hào của nàng lập tức xuất hiện trước mắt hắn, lớp lông dưới đây vậy mà cũng được cắt tỉa vô cùng gọn gàng. Đưa một ngón tay vào trong, Vân Nhược Hân kêu khẽ một tiếng mê người.

Khi hắn đưa một ngón tay vào, thịt non hai bên cùng d*m thủy lập tức bao bọc lấy ngón tay của hắn, Nguyên Du ngón tay hơi chuyển động một chút, Vân Nhục Hân lại kêu lên một tiếng. Sau khi chơi đùa bên trong khoảng vài phút hắn rút ra ngón tay ra, ngón tay đó lúc này bị bao phủ bởi dịch của nàng mà trở nên bóng bẩy dưới ánh trăng, đưa vào miệng nếm một chút, Nguyên Du bày ra vẻ mặt say mê rồi đưa tới bên miệng Vân Nhục Hân, nàng lúc này hiểu ý mút lấy ngón tay của hắn, làm sạch toàn bộ ngón tay. Sau khi cảm thấy đã sạch sẽ hắn rút ngón tay đồng thời kéo theo vài sợi chỉ bạc từ miệng nàng, nhìn bộ dáng say mê cùng cơ thể quyến rũ đó khiến hắn trở nên cực kì ham muốn nhưng hắn còn muốn chơi đùa với cơ thể của nàng một chút.

Lại đút một ngón tay vào âm huyết của nàng, lúc này cúi người xuống, một bàn tay lăm lăm bóp lấy một bên ngực đồ sộ kia, sờ nắn nó. Vân Nhục Hân bị Nguyên Du tấn công không còn vẻ thất thố lúc trước mà chỉ là gương mặt đỏ lên cùng hơi rên rỉ một chút. Nguyên Du thấy Vân Nhục Hân vậy mà không quan tâm, hắn lại đút thêm một ngón tay vào âm đ*o nàng, khuấy đảo mọi thứ bên trong, Vân Nhục Hân bắt ngờ rên lớn một tiếng, hắn thấy nàng biểu cảm như vậy lúc này mới hài lòng, bàn tay kia lập tức tăng thêm lực đạo xoa bóp cặp ngực mềm mại, đồ sộ kia. Sau khi xoa bóp chán chê, hắn liền lấy một ngón tay vân vê đầu ti hồng hào. Hắn cứ miết lên rồi lại miết xuống, chốc chốc lại ấn vào đầu ti khiến nó lún vào bên trong nhưng rất nhanh nó lại trồi ra. Nguyên Du như tìm được một món đồ chơi mới, liên tục chơi đùa với đầu ti của nàng, sau khi miết chán chê, hắn lại lấy hai ngón tay kẹp vào đầu ti, khi thì hơi nắm chặt lại, khi thì hơi vịn một chút, một cơn đau từ đầu ti ập tới nhưng không biết vì sao nàng lại thấy rất sướng, bên dưới cơ bóp mạnh liệt hơn, tiếng rên cũng to hơn. Nguyên Du thấy vậy rất hài lòng, hai ngón tay kẹp cả hai đầu ti lại với nhau, hắn cười tà một tiếng rồi giật mạnh về phía mình, một cơn đau thấu trời lập tức ập đến, Vân Nhục Hân mở miệng chuẩn bị la lớn thì lại bị Nguyên Du chặn lại.

Hắn đã chờ giây phút này này giờ, khi nàng há miệng ra thì hắn đã chớp cơ hội hôn nàng một cái thật sâu, đầu lưỡi không chút kiêng nể tiến lên tìm lấy cơn mê của mình. Vân Nhục Hân bị tập kích bất ngờ nhất thời quên mất cơn đau, toàn bộ cơn đau lúc này đã biến thành một cơn sướng run người khiến cơ thể nàng không nhận được mà cơ thể giật một cái. Nguyên Du thấy vậy, đầu lưỡi, ngón tay lại càng ra sức mân mê cơ thể nàng, Vân Nhục Hân lúc đã sướng đến quên cả trời đất, nàng không chút cố kỵ nài rên lên. Nguyên Du cứ thế chơi đùa với cơ thể nàng khoảng 5 phút, sau đó ra một đòn quyết định, hai ngón tay bên trong âm đ*o móc một cái thật mạnh, hai ngón tay đang mân mê đầu ti này giờ bắt chợt kéo đầu ti lên, lưỡi hắn như con rắn liên tục mon trón lấy khắp khoang miệng nàng. Bị nhiều sự sung sướng đánh lại cùng một lúc, cơ thể Vân Nhục Hân cơ thể giật một cái thật mạnh, d*m thủy cũng trào ra lênh láng. Nguyên Du thấy nàng đã lên đỉnh cũng thả ra, hai ngón tay rời khỏi âm đ*o, hai ngón tay tạm dừng chơi đùa với đầu ti, miệng hắn cũng tách ra khỏi miệng nàng, đứng thẳng dậy, Nguyên Du cười tà nhìn lấy thân thể xinh đẹp của Vân Nhục Hân.

Nàng lúc này nằm thờ đờ, bộ ngực sữa lớn chập trùng lên xuống theo nhịp thở của nàng, hai đầu ti bị hắn chơi đùa có chút hơi sưng, âm đ*o cũng không dừng rỉ ra nước, cả cơ thể nàng lúc này đều là mồ hôi nhưng Nguyên Du thấy nàng như vậy ham muốn lại càng tăng, không chút ngại ngần hắn đưa miệng lại gần cổ của nàng, hít một hơi sâu, không có mùi của mồ hôi mà là một mùi gì đó đặc trưng của phái nữ, mùi này khiến ham muốn của hắn lại càng tăng cao, hôn nhẹ một cái vào cổ hắn đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo.

Vân Nhục Hân tuy mê nhưng vẫn biết mọi chuyện xảy ra xung quanh, thấy Nguyên Du đã bắt đầu cởi quần áo, nàng xấu hổ nhắm mắt lại, dù đây là nam nhân của nàng nhưng nàng lại không kìm được sự xấu hổ đó. Nguyên Du cởi đồ rất nhanh, chưa tới mười giây sau hắn đã hoàn toàn lột tả, bước đến bên cạnh nữ nhân của mình, hắn yêu chiều ve vuốt hai mót âm đ*o, một tay cũng không quên tiếp tục chơi đùa bộ ngực lớn của nàng, dương v*t của Nguyên Du sớm đã căng cứng, bây giờ khi sắp đi vào bên trong âm đ*o nó lại có xu hướng trở nên to hơn một chút. Vân Nhục Hân thấy âm đ*o cùng bộ ngực của mình lại bị chơi đùa cùng với cảm giác khô nóng ở dưới khiến nàng hiểu kì mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng chính là một cái dương v*t vừa to vừa thô, lại còn gân guốc khiến nàng không khỏi trợn mắt, cái dương v*t này nói ngắn thì cũng phải 20cm a, nhìn lên Nguyên Du, khuôn mặt nàng không khỏi đỏ lên, hắn mới bao lớn a, vậy mà có dương v*t lớn như vậy. Nguyên Du thấy nàng đỏ mặt khi nhìn thấy cậu em của mình, hắn cười một tiếng, miệng ghé sát bên tai nàng, thở một hơi ngắn nói.

"Nhục Hân, từ hôm nay người sẽ là nữ nhân của ta." Nói rồi hắn đút một cái thật mạnh vào âm đ*o của Vân Nhục Hân, cảm giác khít lập tức bao bọc lấy cả cái dương v*t nhưng không vì thế mà nó dừng lại, thế như chẻ tre tiếp tục tiến lên phá vỡ màng trinh mỏng manh kia, một dòng máu đỏ theo dương v*t của hắn chảy ra hòa cùng với d*m thủy. Nguyên Du sau khi phá vỡ màng trinh của Vân Nhục Hân, nàng liền hét thảm một tiếng, khòe mắt hai hàng nước mắt, cảm giác lần đầu đúng là rất đau a. Nguyên Du thấy bộ dạng của nàng như vậy liền yêu thương không dứt xoa xoa khòe mắt của nàng, đồng thời không quên trấn an nàng một câu, "Ngao, sẽ nhanh thôi."

Vân Nhục Hân nghe Nguyên Du nói như vậy liền cùng phối hợp với hắn, nhất thời cả căn phòng chỉ nghe thấy tiếng giao hợp và tiếng rên rỉ. Nguyên Du dù đang "xếp gạch" với nàng hai tay cũng không quên chơi đùa với bộ ngực khủng kia khiến Vân Nhục Hân cứ hét thảm không ngừng. Nguyên Du tuy nói là nhanh nhưng cũng phải hơn nửa tiếng sau hắn mới miễn cưỡng đạt được khoái cảm, đưa miệng lại gần tai nàng, hắn nói, "Nhục Hân, ta sắp ra."

"Khò...không thể vào... bên trong" Vân Nhục Hân dù đang tận hưởng khoái cảm nhưng nàng vẫn nghe được lời Nguyên Du nói, lập tức từ chối cho hắn bắn vào bên trong, nàng còn chưa sẵn sàng làm mẹ a. Nguyên Du chỉ là nói có lệ, hắn mới không quan tâm nàng có đồng ý hay không, nếu có con hắn sẽ nuôi, đồng thời lấy nàng làm vợ. Vân Nhục Hân thấy vẻ không quan tâm của hắn trong lòng không những phản cảm mà ngược lại còn chờ mong, nàng chờ mong mình thật sự có thể mang thai con của hắn.

Sau khoảng gần mười phút sau, Nguyên Du mới bắt đầu tới giới hạn, hắn bóp mạnh ngực của Vân Nhục Hân, gầm một tiếng rồi bắn vào bên trong. Vân Nhục Hân bị hắn đối xử mạnh bạo như vậy nhất thời cũng lên đỉnh, d*m thủy không ngừng trào ra hòa quyện cùng với tinh dịch trắng đục của hắn. Sau khi lên đỉnh, Vân Nhục Hân mệt mỏi, cơ thể cơ thể giật, nàng từ lúc bắt đầu đến giờ đã ra phải gần chục lần vậy nên mệt mỏi cũng là điều dễ hiểu. Nhưng nàng mệt mỏi còn Nguyên Du thì không, hắn thì thâm vào tai nàng, "Chưa hết đâu, còn hiệp hai."

Nghe hắn nói như vậy nàng vốn muốn ngăn cản nhưng chưa kịp mở miệng hắn đã rút dương v*t ra rồi lại đâm một cái thật sâu vào khiến cơ thể đang cực độ nhạy cảm lập tức lên đỉnh một lần nữa, nàng hét thảm một tiếng rồi nằm im bất động, không có thêm bất kì cử động nào, nàng vẫn chưa ngất mà chỉ là kiệt sức mà thôi. Nguyên Du thấy nàng như vậy, nhất thời phần cơn trong hắn trỗi dậy, lập tức không chút thương hoa tiếc ngọc lật cơ thể nàng lại, vỗ vào mông này nở nàng mấy cái khiến nó in hình bàn tay đồ lên. Cơn đau từ mông truyền đến nhưng lập tức một cảm giác sung sướng theo sau khiến nàng lại thờ đờ rên rỉ, đồng thời trong miệng còn rên rỉ cầu xin hắn nhẹ tay xuống.

Một đêm này Nguyên Du như biến thành một con thú động dục, không ngừng nhấp lấy hông đâm thật sâu dương v*t vào trong âm đ*o của Vân Nhục

Hân khiến cơ thể của nàng vốn đã nhạy cảm nay lại càng nhạy cảm hơn. Một đêm này, tại một căn nhà ngay một góc không ai chú ý, liền có một vụ án mạng xảy ra, một phụ nữ bị người nam liên tục dùng một cây côn th*t đâm vào một chỗ khiến nàng cứ hét thảm không ngừng. Nhưng dù đêm nay có thể nào nó vẫn là đêm nàng sẽ nhớ mãi, đó là ý nghĩ của Vân Nhượng Hân trước khi ngắt đi lần thứ hai trong cuộc chiến này.

Lần đầu viết cảnh nam hoan nữ ái, mong mọi người góp ý!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đi tu luyện

Sáng hôm sau, một buổi sáng tinh mơ như bao ngày, ở một góc không ai quan tâm có một cặp đôi lứa thể đang ôm nhau say giấc, nói đúng hơn là người nữ ôm người nam, ở dưới nàng thậm chí còn chảy ra một ít chất lỏng màu trắng đục, cái này chỉ là người đầu óc hơi đen tối một chút đều hiểu tối qua đã xảy ra đại chiến lớn thế nào. Ánh nắng chiếu vào mắt, Vân Nhượng Hân đôi lông mi khẽ run, nàng chậm chậm mở mắt, hít thở một cái thật sâu tận hưởng khí trời sáng sớm. Thở dài ra, nhớ lại đêm hôm qua quả thực Nguyên Du rất không biết thương hoa tiếc ngọc a, hân cho nàng ngắt lên ngắt xuống mấy lần liên tục dù nàng có van xin thế nào hân cũng không buông tha mà cứ tiếp tục làm theo ý hân.

Do dư chấn từ đêm qua mà sáng nay hai chân nàng vẫn còn đau, cả người thì vô lực, thậm chí âm đ*o của nàng vẫn còn rỉ ra một chút d*m thủy và tinh dịch của hân. Tuy hân không biết nhẹ nhàng thương yêu nàng nhưng nàng lại rất hạnh phúc a, đây là người đàn ông mà nàng yêu dù rằng không lâu sau đó nàng sẽ bị gia tộc bán đi. Nghĩ tới chuyện đó, trong mắt nàng không khỏi hiện lên vẻ u buồn nhưng chưa tới một giây sau thì biến mất sạch, bây giờ nàng cứ ngoan ngoãn làm nữ nhân của hân thôi, còn mấy chuyện kia thì để sau hẵng nói. Nghĩ như thế nàng lại bắt đầu rúc vào ngực hân, nằm lên bờ ngực cứng cáp của hân, không biết tại sao nàng lại rất yên tâm cùng an toàn. Nguyên Du thấy ngực mình có dị động, hân buồn ngủ hơi mở mắt nhìn xuống, thấy Vân Nhượng Hân đang nằm trên ngực mình, hân cười nhẹ một cái, một tay ôm nàng, tay kia xoa xoa gương mặt quyền rũ này.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng hân cảm giác Vân Nhượng Hân hơi khác hôm qua một chút, nhưng khác chỗ nào thì hân không biết chỉ thấy nàng có chút đẹp hân lên khiến hân không khỏi vui vẻ, nữ nhân của hân a, đó tuyệt đối phải là người nam nhân nào cũng phải truy cầu. Vân Nhượng Hân thấy mình bị ôm cùng với bàn tay đang nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của mình nàng liền biết Nguyên Du dậy rồi. Nhưng biết là một chuyện còn có thể làm gì hay không lại là một câu chuyện khác, nàng hiện tại cả người vô lực, hai chân lại đau vô cùng nàng có muốn chạy cũng không thoát a, mà đã chạy không thoát thì chỉ bằng ở lại với hân, dù sao hân cũng không ăn thịt nàng.

Thấy Vân Nhượng Hân một bộ muốn động nhưng không động được khiến Nguyên Du trong lòng hơi xấu hổ, đêm qua a, không biết vì sao mà dục hỏa của hân cao đến vậy, ra bên trong nàng hơn chục lần mà vẫn vô cùng sung sức, thậm chí hiện tại nếu hân muốn hoàn toàn có thể tiếp tục. Nhưng hiện tại hân đã dành lại quyền tự chủ, không còn t*ng trùng lên não như tối hôm qua, khẽ nâng cằm nàng lên, ôn nhu hỏi.

"Có đau không?" Vân Nhượng Hân thấy hân vậy mà ôn nhu như vậy trong lòng không khỏi sinh khí, người mà còn biết thương hương tiếc ngọc sao, tối qua rõ ràng điên cuồng như vậy...

"Ta không sao!" Trả lời xong nàng phùng má quay mặt qua chỗ khác, biểu thị rõ ràng là đang giận hân. Nguyên Du thấy nàng biểu hiện như vậy nào còn không biết nàng đang giận hân, Nguyên Du yêu thương xoa xoa khuôn mặt của nàng đồng thời bàn tay kia không chút tiếng động xoa bóp mông nàng, Vân Nhượng Hân bị đối xử như vậy liền mặt đỏ lên, ngửa mặt lên muốn nói gì đó thì lại bị hân đè ra hôn. Một lần này kéo dài chưa tới 1 phút là kết thúc, mục đích của hân chỉ là để Vân Nhượng Hân nguôi giận mà thôi. Nhìn xuống Vân Nhượng Hân mặt đỏ vô cùng, nàng rất muốn giận hân nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác lại không giận được. Nguyên Du thấy nàng như vậy nào liền cười mỉm, nàng chỗ nào còn là tiểu thư đài các? Hiện tại nàng chỉ là một nữ nhân đang giận dỗi mà thôi. Hôn lên trán nàng một cái hân liền rời khỏi giường, bỏ mặc Vân Nhượng Hân ở chỗ cũ.

Chọn đại một bộ quần áo từ tủ đồ, Nguyên Du rất nhanh chóng thay lên. Vân Nhượng Hân thấy động tác của Nguyên Du nàng cũng bắt đầu thay đồ, may mà đêm qua nàng có mua vài bộ đồ chứ không nàng cũng không biết phải xử lý thế nào. Nguyên Du thấy Vân Nhượng Hân vậy mà thay đồ, trong mắt hiện lên vẻ nuối tiếc, cơ thể đẹp như vậy mà, Vân Nhượng Hân hiểu ánh mắt của Nguyên Du trong lòng không khỏi mắng hân, chẳng phải đêm qua rất điên cuồng sao, vậy mà sáng nay mới biết thương thức sao? Tuy giận là thế nhưng Vân Nhượng Hân rất hạnh phúc a, nàng biết một anh tài như hân sẽ khó tránh được tam thê tứ thiếp, nàng cũng không phản cảm chuyện này, vậy nên được hân thương thức cơ thể cũng xem như một loại thành tựu đi.

Sau khi thay đồ xong, Nguyên Du tiến tới bên giường, một tay ôm nàng vào lòng, thì thầm vào tai.

"Chờ ta..." Không để Vân Nhượng Hân hiểu chuyện gì hân đã hôn môi nàng một cái rồi nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà, bỏ lại ngơ ngác Vân Nhượng Hân, đợi sau khi nàng tiêu hóa hết được ý nghĩa câu nói vừa này, ánh mắt nàng không khỏi hiện lên vẻ hạnh phúc, nàng sẽ đợi hân, dù đó có là trăm năm, ngàn năm, vạn năm, nàng vẫn sẽ chờ.

Nguyên Du sau khi rời khỏi nhà liền lập tức đi tới Lâm gia, hân đoán lúc này Lâm Vũ Thần hân là đã rời khỏi nhà đi. Đúng như hân đoán, sau khi đi chưa tới năm phút liền bắt gặp Lâm Vũ Thần, hân lập tức đi tới, nhìn thấy cặp mắt gấu trúc của Lâm Vũ Thần, Nguyên Du không khỏi ngạc nhiên, tên này tới qua đã là cái gì a.

Lâm Vũ Thần cũng là vô cùng khó chịu a, đêm qua vậy mà có đôi nam nữ nào đó làm chuyện nam hoan nữ ái, tiếng rên rỉ khiến hân khó lòng mà tập

trung vào tu luyện mà tiếng rên đó lại quấy rầy vô cùng a, cái này khiến hắn không có chút dục hòa là không thể nào. Ngẩng đầu nhìn lên thấy Nguyên Du đang đi thẳng tới chỗ mình khiến hắn không khỏi ngạc nhiên đồng thời khuôn mặt cũng hiện ra vui vẻ vô cùng.

"Lâm Vũ Thần, ở đây chỗ nào nhiều yêu thú nhất?" Không chào hỏi một câu Nguyên Du liền đi thẳng vào vấn đề chính, hắn muốn tu luyện để mạnh hơn, đề phòng bất kì trường hợp nào nhưng hắn lại quên hỏi Vân Nhược Hân chỗ nào nhiều yêu thú nhất a, thành ra chỉ có thể hỏi Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần nghe câu hỏi liền theo vô ý thức trả lời.

"Là Bách Thú Sơn Mạch." Nghe câu trả lời, Nguyên Du khẽ gật đầu, nhìn trực tiếp vào Lâm Vũ Thần, nói.

"Nghỉ học vài bữa đi, ta đưa ngươi đi kiểm cơ duyên." Nói dối, nói dối trắng trợn, nhưng cũng không hẳn, theo như hắn đọc được ở nguyên tác thì nhân vật chính đã vào một cái sơn mạch gọi là cái gì Bách Thú Sơn Mạch, ở đó hắn sẽ đạt được cơ duyên thay đổi vận mệnh, hiện tại Nguyên Du chỉ xem như đây nhanh tiến độ một chút a. Không đề ý tới về mặt của Nguyên Du, Lâm Vũ Thần sớm đã kích động hóng rồi, hắn thật không ngờ có một ngày hắn sẽ được người khác đưa đi kiểm cơ duyên mà cũng rất có thể thay đổi cuộc đời hắn.

"Nguyên Du ca, để ta dẫn ngươi đi!" Không đợi Nguyên Du trả lời hắn đã chạy nhanh tới một hướng, Nguyên Du khẽ lắc đầu, tên này chung quy là vẫn còn quá tin người, không nghĩ gì thêm hắn liền phóng theo sau Lâm Vũ Thần, đợi sau khi hắn lịch luyện về liền sẽ đường đường chính chính đón Vân Nhược Hân về.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bách thú sơn mạch

Nguyên Du chạy theo Lâm Vũ Thần tầm nửa ngày rốt cuộc bước tới một chỗ rừng cây um tùm, sâu bên trong thậm chí đôi lúc còn nghe thấy tiếng hổ kêu sói tru. Cây cối rậm rạp, nhưng không quá u ám, vẫn còn có thể miễn cưỡng thấy vài chực mét xung quanh, sâu bên trong đôi chỗ có mấy ngọn núi, mấy ngọn đồi càng làm tăng vẻ nguy hiểm cho nơi đây đặc biệt là khi xung quanh luôn tồn tại vài con côn trùng nhỏ nhưng có khả năng lấy mạng người không có chút tiếng động.

Lâm Vũ Thần chạy tới trước, cúi người thờ dõc nhưng khuôn mặt không biểu hiện ra bất kì vẻ mệt mỏi nào, lớn giọng hô.

"Nguyên Du ca, đi nhanh lên, đây là Bách Thú Sơn Mạch!!"

Nguyên Du chậm rãi dạo bộ từ phía xa nghe thấy cũng chỉ gật đầu một cái, nơi đây cũng xem như là rộng lớn, thậm chí còn được xem là một cái biên giới tự nhiên chắn ngang giữa hai quốc gia. Nguyên Du trong lúc đi cũng nghe Lâm Vũ Thần nói sơ lược về cái này nhưng hiện tại hắn đã quên gần sạch, chỉ nhớ mỗi nơi này tên là Bách Thú Sơn Mạch và càng đi sâu thì yêu thú càng mạnh, chỉ có thế. Đợi Nguyên Du chậm rãi cuộc bộ tới Lâm Vũ Thần cũng đã hồi hết sức lực nhưng trên mặt kích động vẫn còn.

"Nguyên Du ca, ngươi biết cơ duyên ở đâu sao?" Lâm Vũ Thần vô cùng chờ mong câu trả lời từ Nguyên Du.

"Biết chết liền." Nguyên Du vô cùng hơi hợt đáp, hắn mà biết cơ duyên ở đâu còn lâu mới nói cho người khác biết. Lâm Vũ Thần sau khi nghe thấy câu trả lời của Nguyên Du mặt kích động lập tức biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt chán nản vô cùng. Nguyên Du thấy vậy, vỗ vai hắn một cái rồi dẫn đầu tiến vào Bách Thú Sơn Mạch, đồng thời còn không quên nói lớn.

"Vi không biết nên mới phải đi tìm, cơ duyên chứ không phải rau xanh ngoài chợ!" Lâm Vũ Thần ở sau lưng nghe thấy tiếng Nguyên Du vọng lên, ánh mắt hơi lấp lóe, đúng vậy a. Cơ duyên chứ không phải rau xanh, chỉ có thể đi tìm mới mong tìm thấy, còn nếu chỉ đợi người khác chỉ điểm thì lúc đó bát nhang cũng thay mấy cái rồi. Nghe Nguyên Du nói, Lâm Vũ Thần thoát khỏi chán nản, lập tức chạy theo sau Nguyên Du.

"Tu luyện chính là tranh đoạt lực lượng với Trời, mà cơ duyên sẽ là vốn liếng của ngươi, ngươi sẽ không chỉ cướp đoạt cơ duyên của người khác mà còn tranh đoạt cả lực lượng của Trời." Nguyên Du đi đằng trước nói băng quơ mấy lời. Mấy lời này cũng là hắn đọc từ trong tiểu thuyết mà ra, mà nghĩ thì hắn thấy cũng đúng, cơ duyên là hữu hạn mà tu luyện giả thì nhiều vô kể, nói là tranh đoạt với người khác cũng không sai. Lâm Vũ Thần đi theo đằng sau lại nghe một cách say sưa, Nguyên Du đôi lúc sẽ nói mấy lời khó hiểu nhưng hắn càng nghĩ thấy lời đó lại càng có lí, lần này cũng vậy. tuy nghe vô cùng không có ý nghĩa nhưng nghĩ kĩ thì hắn thấy đúng vô cùng.

Nguyên Du đi đằng trước cũng không quan tâm Lâm Vũ Thần đang nghĩ gì, thực lực bây giờ của hắn có thể so với Chiến Linh cảnh sơ kỳ, nói là thế nhưng nếu thật gặp Chiến Linh cảnh sơ kỳ phần thắng của hắn cũng chỉ là 40%, dĩ nhiên nếu thật sự liều mạng thì cũng vẫn có thể giết được đối phương. Đây cũng là nguyên do hắn phải đi lịch luyện, trong sáu ngày này ít nhất hắn phải có đủ lực lượng để toàn thân đào thoát khỏi Chiến Linh cảnh hoặc có thể là giết chết cả Chiến Linh cảnh sơ kỳ. Sức mạnh của hắn hiện tại có thể đi lông nhông ở khu vực ngoài mà không cần kiêng nể gì cả nhưng đi sâu vào trong thì không chắc, hắn có nghe Lâm Vũ Thần nhắc tới ở trung tâm Bách Thú Sơn Mạch rất có thể có Lục giai yêu thú, tương đương với võ giả Chiến Vương cảnh của nhân loại.

Đi gần cả nửa ngày trời, tổ hợp hai người vẫn chưa bắt gặp một con thú hoang nào chứ đừng nói là yêu thú, thậm chí là Nhất giai yêu thú cũng chả thấy một móng, ngược lại cả hai người đi bộ buồn chán vô cùng, đúng lúc này Nguyên Du mới chợt nhớ một kĩ năng bị động của mình, Long Uy, hắn liền hồi hệ thống.

"Hệ thống, Long Uy có đang hoạt động không?" Nguyên Du vô cùng lo lắng hỏi

"Có!" Hệ thống đáp lại một cách dứt khoát. Nghe câu trả lời Nguyên Du không khỏi vỗ trán một cái, hắn bây giờ mới hiểu tại sao đi từ sáng đến giờ mà vẫn chưa thấy con yêu thú nào, hóa ra là do Long Uy a. Có tên nào điên đến độ lao đầu vô miệng cộp không, chưa kể đến bản năng cảnh báo của yêu thú còn cao hơn con người nhiều, vậy nên không thấy một móng nào cũng là dễ hiểu. Nguyên Du ra lệnh tắt kĩ năng, lập tức từ bốn phương tám hướng tiếng sói tru, tiếng hổ gầm, tiếng chim khiêu lập tức vang lên, bọn chúng cũng là bị đè ép cả nửa ngày thậm chí thờ mạnh cũng không dám nói chi là di chuyển? Bây giờ khi cái uy áp kia biến mất bọn chúng mới bắt đầu lộ đầu ra đi săn. Nguyên Du thấy tiếng nào động xung quanh, trong lòng không khỏi thờ dài, hắn mất oan cả nửa ngày trời chỉ vì quên tắt kĩ năng, cái này khiến trong lòng hắn khóc thét, thời gian hiện tại đối với hắn là vàng là bạc a, bị lãng phí vô ích như này nói sao hắn không lên máu.

Lâm Vũ Thần đi sau Nguyên Du quan sát hắn từ đầu chí cuối, thấy biểu cảm của hắn biến đổi liên tục, từ buồn chán sang có tí vui vẻ tới tức giận đến nổi gân xanh. Nguyên Du lúc đầu buồn chán là vì hắn quên tắt kĩ năng thành ra tốn cả nửa ngày vô ích, có tí vui vẻ là vì bây giờ yêu thú bắt đầu đi săn, hắn là hắn sẽ may mắn đụng vài con đi? Còn tức giận là vì tại sao cái hệ thống này lại không nói tí gì cho hắn nghe, cũng không thèm thông báo một tiếng kĩ năng nào đang được sử dụng. Thờ dài một hồi, xem như dọn dẹp tâm tình, nhìn lên bầu trời đã chuyển đỏ, đã sắp trở thành trời đêm mà ban đêm đó chính là lãnh địa của hắn, bất cứ một con yêu thú nào cũng đừng mong trốn được, nếu tối nay không có trăng nữa thì tuyệt, hắn có thể toàn lực săn giết mà không bị bất cứ thứ gì ảnh hưởng. Quay đi nhìn qua Lâm Vũ Thần, hắn chỉ bỏ lại một câu rồi lập tức leo lên cành cây phóng đi giữa khu rừng.

"Theo ta đi săn." Lâm Vũ Thần sau khi nghe thấy câu nói của hắn liền lập tức lên tinh thần, bắt chước Nguyên Du phóng theo sau lưng hắn. Một tổ hợp này đêm nay sẽ khuấy động cả khu rừng này lên, thậm chí nó còn sẽ trở thành một cơn ác mộng đối với bất kì một con yêu thú nào ở đây. Nguyên Du không quan tâm Lâm Vũ Thần có theo kịp hay không, hắn cầm đầu phóng đi, mục tiêu bây giờ của hắn là không ăn không ngủ tiêu diệt thật nhiều yêu thú để tăng thêm sức mạnh, có thêm Thôn phệ phụ trợ hắn là sẽ không mất nhiều thời gian đi, lúc này hắn cũng đã được hệ thống thông báo rằng giết người hay giết yêu thú đều sẽ tăng thêm kinh nghiệm, mà sau khi lên cấp hai tất cả thuộc tính của hắn đều sẽ được cộng một điểm, hắn còn được tặng thêm năm điểm thuộc tính để cộng vào bảng trạng thái, thậm chí giết chóc càng nhiều càng đẩy nhanh tiến độ dung hợp của hệ thống. Vậy nên cuộc đi săn này đối với hắn hoàn toàn có lợi mà không có hại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ác Mộng Bách Thú Sơn Mạch

Đối với yêu thú trong Bách Thú Sơn Mạch, đêm nay đích thực là một cơn ác mộng đối với chúng. Không ngừng có tiếng gầm rú vang vọng khắp núi rừng, trên trời dưới đất nơi nào cũng có, nó nhiều đến nỗi mỗi khi một tiếng gầm rú vang lên là các yêu thú khác tự hiểu rằng đã có thêm một đồng bạn của chúng bị đưa đến suối vàng. Dọc khắp khu rừng cứ cách hai ba bước lại thấy một vũng máu lớn, cách năm bước là y như rằng thấy xác yêu thú. Tuy cách nhau có chút xa nhưng đều có một điểm chung là trên người có rất nhiều lỗ và cơ thể thì khô quắt. Khắp khu rừng không ngừng có mùi máu tanh bốc lên khiến đám yêu thú dù rất sợ hãi nhưng hung tính lại không ngừng dâng cao khiến chúng khó mà kiềm chế được bản thân không đi ra ngoài phát tiết.

Khắp núi rừng liên tục có tiếng gầm thảm thiết của yêu thú, tình cảnh như thế này đã bắt đầu từ khi trời sập tối. Không biết thế lực nào đã tới đây, bọn chúng vậy mà không chút kiêng kị giết yêu thú. Thủ đoạn của bọn chúng vô cùng tàn độc để lại thi thể của yêu thú là một cơ thể đầy rách nát và khô quắt,

Lúc này, ở một góc khác, một tổ hợp hai người nam đang đứng trước xác của một con yêu thú, một người ánh mắt vô cùng sợ hãi còn người kia ánh mắt lại không thể hiện ra bất cứ cảm xúc nào, trước mắt hắn là cái xác của một yêu thú vừa mới chết mà từ trạng y hệt đám kia, chỉ khác là cơ thể nó chưa khô quắt mà thôi nhưng cũng sắp. Người kia tay đặt lên đầu yêu thú, lực lượng không ngừng tuôn vào cơ thể hắn, lực lượng hắn nhận được bao nhiêu thì yêu thú lại càng khô quắt bấy nhiêu. Sau khi cảm thấy đã thỏa mãn hắn bỏ tay ra, lúc này cái xác chỉ còn da bọc xương không còn chút thịt nào, không phải trừu tượng đâu, thật đấy, da của nó thật sự bọc xung quanh xương, thậm chí còn có thể thấy rõ từng khớp xương của nó. Đây là con thứ bảy mươi mốt hắn săn được trong đêm nay, ánh mắt không chút tình cảm nhìn về một hướng, đó sẽ là mục tiêu tiếp theo của hắn, đúng lúc hắn định đi thì một giọng nói run rẩy vang lên.

"Nguy...Nguyên Du ca....Đủ rồi a, chúng ta đã giết nhiều lắm rồi..." Lâm Vũ Thần giọng nói run rẩy đối mặt với con mắt cực kì đáng sợ kia của Nguyên Du, hắn bây giờ nào còn là một người không quan tâm đến thế giới lúc nào cũng có thể cười? Hoàn toàn chính là một cái Sát Thần giết mọi thứ trong tâm mắt a. Hắn lúc này bề ngoài dù mặt đối mặt với Nguyên Du nhưng có ai biết hắn đang chịu áp lực thế nào sao, toàn thân hắn lạnh ngắt, hai chân không ngừng run rẩy, cả cơ thể rơi vào mê mẩn thậm chí nếu không phải hắn kiên cường có lẽ đã ngất xỉu rồi, con mắt này của Nguyên Du quá mức đáng sợ với hắn. Đây mới thực sự là con người của hắn sao?

"Đủ? Chưa đủ?" Đáp lại một câu, Nguyên Du không chút lưu tình xách cổ áo Lâm Vũ Thần giống như xách cổ một con gà, phóng đi sâu vào bên trong. Khu vực ngoài cùng đã bị hắn dọn dẹp một mảng lớn, bây giờ muốn tìm thấy một con yêu thú cũng khó mà kinh nghiệm cũng không được bao nhiêu thành ra hắn phải đi sâu vào trong nếu muốn mạnh hơn. Chạy chưa tới mười phút hắn đã đụng một con yêu thú, chỉ là Nhị giai yêu thú, tương đương với Khởi Hồn cảnh của nhân loại, ánh mắt tùy ý đảo qua lập tức sử dụng Ảnh Mâu giải quyết con yêu thú trước mắt này, nó chưa kịp ý thức được cái gì thì tâm mắt đã tối đen lại, chết đến mức không thể lại chết.

Vẫn như cũ, vẫn một chiêu giải quyết rồi sau đó tiến lên hấp thụ lực lượng còn sót lại của yêu thú, quá trình này đã lặp đi lặp lại bảy mươi mốt lần rồi,

thêm cả lần này là bảy mươi hai. Sau khoảng vài phút hấp thụ lực lượng của con yêu thú, kiểm tra lại một chút, năng lượng của hắn đã tiêu hao không còn mấy, nếu như chỉ đơn giản là sử dụng Thôn phệ thì hắn vẫn có thể tiếp tục nhưng vì rút ngắn thời gian nên hắn đã sử dụng thêm cả Ảnh Mâu thành ra bây giờ năng lượng dư lại cũng không nhiều lắm, ánh mắt nuối tiếc hắn quay đầu lại với Lâm Vũ Thần, con mắt tràn đầy vô tình kia biến mất mà thay vào đó là một con mắt dễ gần như mọi ngày, hắn nói.

"Được rồi, đêm nay chỉ vậy thôi, cắm trại nào." Lâm Vũ Thần sau khi nhìn thấy biến đổi của Nguyên Du trong lòng không khỏi rét run, một cái quay mặt liền thành sát thần, một cái ngoảnh đầu liền có thể trở lại bộ dáng hòa ái, đây là trình độ khống chế cảm xúc cao đến bậc nào. Lâm Vũ Thần trong lòng âm thầm thề, dù có đối đầu với ai tuyệt không thể đối đầu với Nguyên Du, ai biết được đằng sau khuôn mặt tươi cười kia cất giấu con dao sắc thế nào.

Lâm Vũ Thần sau khi nghe Nguyên Du nói liền không chút chần chờ rút ra con dao giắt ở bên hông tiến lên làm thịt con yêu thú trước mắt này. Nguyên Du đứng ở một bên nghĩ về thành quả của cuộc săn tối hôm nay, tối nay tính toán đầu vào đầu ra cũng đã săn bảy mươi hai con yêu thú, còn cụ thể mấy giai thế nào thì hắn chịu. Cấp độ của hắn vậy mà cũng lên được chín cấp, tu vi cũng đã đột phá tới Khởi Hồn cảnh sơ kì, còn tiểu tử Lâm Vũ Thần kia vẫn một mực dậm chân tại chỗ không tiến thêm chút nào. Hắn suy tư cứ tiến độ như vậy hắn là hắn sẽ có đủ thực lực để quang minh chính đại đón Vân Nhược Hân đi. Đang lúc hắn đang suy tư thì một cái vỗ vai khiến hắn tỉnh lại, đối diện với hắn là đôi mắt vô cùng e ngại của Lâm Vũ Thần, hắn câu nệ nói.

"Nguyên Du ca, thịt nướng xong hết rồi, có thể ăn." Nói xong ánh mắt của hắn tránh né cùng Nguyên Du đối mặt, Nguyên Du đoán hắn là do lúc nãy đi, hắn cũng không trách móc gì, chỉ nói.

"Đừng có mà câu nệ, ta cũng không ăn thịt người." Nói xong hắn dẫn đầu tiến lên cầm một miếng thịt lớn bỏ vào miệng ăn. Lâm Vũ Thần cũng học theo bộ dạng của Nguyên Du, cầm một miếng thịt lớn tọng vào họng làm hắn xém chút nghẹn chết may mà hắn cố sức nuốt xuống được. Bữa ăn cứ thế trôi qua một cách êm đềm, sau khi xong xuôi cả hai bắt đầu tìm chỗ ngủ, Nguyên Du thì leo lên cây nằm còn Lâm Vũ Thần ngồi tựa vào gốc cây mà ngủ. Một đêm cứ thế yên bình trôi qua trong những tiếng gầm rú điên cuồng của yêu thú.

Sorry các bác, chương này thật sự không biết viết gì nên chỉ có nhiều đây, thành thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Một ngày săn

Một buổi sáng như thường lệ, chim chóc không dám hét, muông thú không dám gầm bởi bọn chúng không biết được tên sát thần kia còn ở đây hay không. Và lựa chọn của bọn chúng là chính xác, một tiếng gầm đầu đón vang vọng khắp khu rừng, báo hiệu chuỗi ngày ác mộng của bọn chúng vẫn chưa kết thúc. Ở một góc khu rừng, một con yêu thú hình thể lớn như voi chậm chạp nằm xuống, hơi thở tắt ngấm, một con Tam giai yêu thú không có chút cơ hội phản kháng nào cứ vậy bị giết chết. Vẫn một thủ tục cũ, Nguyên Du lại chạm tay lên đầu yêu thú bắt đầu hấp thụ lực lượng còn sót lại của nó, đã là ngày thứ ba từ khi bắt đầu, hắn đã giết cũng gần năm trăm con yêu thú, mạnh có yếu có, thậm chí còn giết được một đầu trọng thương Tứ giai yêu thú, thu hoạch được một khóa yêu đan. Lâm Vũ Thần đứng đằng sau quan sát, ánh mắt đã chết lặng, chuyện này đã trải qua hai ngày nay rồi, Nguyên Du mỗi lần đi săn đều là một bộ hung thần ác sát khiến Lâm Vũ Thần cũng đã quá quen với ánh mắt đó, thậm chí là dù có nhắm mắt lại hắn cũng có thể đoán được bước tiếp theo Nguyên Du sẽ làm gì.

Sau khi đã tiến con yêu thú kia về với đất mẹ, Nguyên Du gạt đầu với Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần mặt không chút biểu tình nào bước đến gần cái xác của yêu thú, lấy ra con dao bên hông bắt đầu xé thịt lột da yêu thú. Từ sáng ngày thứ hai, Lâm Vũ Thần đã gợi ý cho Nguyên Du sau khi giết chết yêu thú thì có thể bóc lột thời gian cho Lâm Vũ Thần thu thập các bộ phận của yêu thú, khi lịch luyện trở về bán chúng đi cũng rất có giá, thậm chí nếu bán hết thì dù có rở một chút cũng đủ để bọn hắn tiêu xài phung phí gần chục năm trời mà không sợ đói, bởi lẽ số lượng yêu thú Nguyên Du săn được là quá nhiều. Lâm Vũ Thần xe nhẹ đường quen lột da yêu thú, chưa tới mười phút sau đã lộ ra một con yêu thú chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu, quay lại gạt đầu với Nguyên Du một cái, hắn hiểu đây là đã xong việc liền không chút dừng lại đến một chỗ khác tiếp tục đi săn.

Cả hai tiếp tục cuộc bộ đi xuyên qua khu rừng, nơi này đang là khu vực chỉ có Tam giai yêu thú hoạt động, sâu bên trong sẽ có một chút Tứ giai yêu thú. Nguyên Du nếu lúc đầu còn có chút kiêng kỵ Tứ giai nhưng bây giờ thì vô tư thôi, chỉ cần không phải là trung kì hay hậu kì thì hắn thật sự không quá sợ. Mà đi chuyển trong khu Tam giai thì cao lắm cũng chỉ có Tứ giai trung kì, vậy nên khu này hắn nói gì chính là cái đó. Cuộc bộ tầm mười phút, cả hai bắt gặp một con Tứ giai sơ kì yêu thú, Độc Nha Lang, một loại yêu thú có đặc tính sống bầy đàn và thường chia cặp đi săn, mỗi bầy thường có một lang vương là Tứ giai đỉnh phong thậm chí có thể là Ngũ giai.

Nguyên Du thấy một con Độc Nha Lang cũng không chú quan, đặc tính của loài yêu thú này hắn cũng nghe Lâm Vũ Thần nói qua là một loại chuyên đi săn theo cặp, nếu đã có một con ở đây thì rất có thể con còn lại cách cũng không xa, Nguyên Du dù không sợ Tứ giai sơ kỳ nhưng nếu là hai con thì có chút khó xoi bởi hắn còn có một tên Lâm Vũ Thần phải chiều cổ. Quay đầu đối mặt với Lâm Vũ Thần hắn khẽ lắc đầu biểu thị từ bỏ con mồi này, chậm rãi rút lui. Lâm Vũ Thần hiểu ý hắn, chậm rãi lui lại không gây bất kì một tiếng động nào. Chưa tới năm phút sau cả hai đã gần hoàn toàn lui ra khỏi khu vực săn của Độc Nha Lang thì một tiếng cành cây loạt xoạt sau lưng bọn hắn vang lên. Lâm Vũ Thần vô cùng nhanh chóng leo lên cây trốn, để lại Nguyên Du ở dưới đất. Đây là một ước định giữa bọn hắn, chỉ cần phát hiện có gì đó không đúng thì Lâm Vũ Thần sẽ lập tức tìm chỗ trốn còn Nguyên Du sẽ ở lại đối phó.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất thì chưa tới hai giây sau một con Độc Nha Lang xuất hiện trước mặt hắn, chưa để hắn kịp xông lên nó đã hú lên một cái bao hiệu cho con còn lại, đây là một loại đặc tính của chúng, khi phát hiện con mồi thì thường sẽ hú lên thông báo cho con còn lại. Nguyên Du không quan tâm con kia sẽ tới kịp hay không lập tức xông lên, một chiêu Ảnh Mâu tung ra lập tức quấy nhiễu đến con yêu thú. Bị tập kích bất ngờ, nó hú lên một cái rồi xông lên, Ảnh Mâu chỉ có thể gây ra những vết thương không quá sâu trên người nó, nhưng lại khiến nó nổi điên lên. Nguyên Du rằng khề cấn, triệu hồi ra Long Nha Dao, đây là lần thứ nhất hắn sử dụng cái đao này trong lòng thầm cầu nguyện nó có thể giúp hắn chống đỡ.

Con sói vừa xông lên thì đao cũng đã xuất hiện ngay tay, chấn vội một cái, dư chấn khiến Nguyên Du hơi lùi lại một xít, để lại trên mặt đất một vết trượt dài nửa mét. Gạt đao sang một bên; hắn vận sức vô tay, vận dụng lực li tâm và quán tính, quay người chém ngang một đao thật mạnh vào người Độc Nha Lang, nó vậy mà nhìn thấu chiêu thức của hắn kịp thời lùi lại, thanh đao chỉ có thể lưu lại trên người nó một vết thương không sâu. Không để nó hồi thần hắn lại tiến lên, một đao chém thẳng từ trên xuống, con sói thấy đòn tấn công của hắn cũng không dám ngánh binh, nhảy sang một bên rồi sau đó dồn lực tấp vào hông hắn. Nguyên Du thấy vì đòn tấn công hụt mà đang tạm mất thăng bằng, thấy con sói kia vậy mà sắp tấp đến hông của mình hắn cười khẩy một cái, một cây thương lớn đen tuyền đâm lên từ dưới đất chấn ngang hắn và con sói. Lợi dụng khoảnh khắc này hắn lùi lại, cây thương kia cũng biến mất, hắn mấy ngày trước phát hiện Ảnh Mâu không nhất thiết phải là bóng của đối phương mà là bóng của bất cứ vật gì cũng được.

Tránh được đòn tấn công Nguyên Du hơi căng thẳng, con sói này vậy mà phản ứng và tốc độ nhanh như vậy khiến mấy đòn tấn công của hắn đều là công cốc hết. Đúng lúc này một đầu sói lớn xông cấn hắn từ phía sau, nó đã sớm tới và mai phục sẵn ở đây, chỉ đợi cho tên nhân tộc này mất cảnh giác là sẽ lập tức lao lên cấn một cái chí mạng, không thể không nói cách này của nó rất chính xác nhưng áp dụng sai người, Nguyên Du từ khi bắt đầu đã sử dụng Xuyên thấu và Phát hiện điểm yếu thành ra sự mai phục của con sói kia chỉ là một trò hề. Không chút hoang mang hắn chém ngang thanh đao, nhất thời con sói không có chỗ tránh do đang ở giữa không trung, nó chỉ có thể cố gắng hạ thấp người xuống cố gắng giảm thiệt hại đến mức tối thiểu, Nguyên Du cười một tiếng, Ảnh Mâu lại phát động, thực ra hắn chém ngang là để có thêm bóng mà thôi, hàng trăm ngọn mâu từ ba cái bóng lập tức hiện ra, bao phủ con sói kia ở trong, nếu đã không để lấy chất lượng vậy thì đành lấy số lượng vậy. Con sói kia thấy có cả trăm ngọn mâu đâm thẳng về phía mình nhất thời ánh mắt trở nên tuyệt vọng, sau đó tiếng rú đau đớn vang lên, Nguyên Du nhân lúc nó đang bị ghim lại lập tức một đao chém thẳng từ trên xuống, chặt đầu con sói.

Vậy là hai kẻ địch của hắn giờ chỉ còn một, con Độc Nha Lang kia thấy hắn nhanh như vậy đã giải quyết đồng bạn của mình, nhất thời ánh mắt trở nên điên cuồng nhưng cảnh giác hơn rất nhiều thậm chí còn có muốn bỏ chạy xu thế. Nguyên Du thấy vậy cũng chỉ cười nhẹ. lập tức xông lên, con sói kia thấy Nguyên Du vậy mà chủ động xông lên, ánh mắt hiện vẻ ngoan độc cũng xông đi lên. Nguyên Du ánh mắt hiện lên vẻ âm hiểm, không tránh không né trực tiếp nhận một đòn cấn từ con sói, nhưng lúc này con sói cũng đã thân đối thân với hắn, thanh đao từ trên chém xuống, chẻ đôi đầu con nó. Kết thúc trận chiến khó nhằn này. Giờ ngón tay cái về phía Lâm Vũ Thần đang trốn, biểu thị mọi thứ đã hoàn thành, hắn cũng hiểu ý nhảy xuống khỏi cây, chuẩn bị công việc của mình.

Sorry, hôm nay hơi bận nên đăng hơi muộn và có thể hôm nay chỉ có 1 chương!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nguyên Du bước tới một cái xác, đưa tay lên người nó, lại hành động cũ, tiếp tục hấp thụ lực lượng còn sót lại, đối với Tử giai thì thời gian hấp thụ sẽ lâu hơn một chút, tầm vài phút mới xong, bước tới con kia, hắn cúi người tiếp tục hấp thụ lực lượng. Sau khi mọi thứ hoàn thành hắn đi sang một bên để Lâm Vũ Thần hoàn thành công việc của hắn. Bắt đầu từ con đầu tiên bị Nguyên Du giết, hắn rất điều luyện lóc từng miếng da, từng miếng thịt ra, sau đó cấn thận từng chút một lấy ra một khẩu yêu đan màu xanh lam. Sau khi giải quyết xong một con, hắn bỏ những bộ phận vừa kiếm được vào một cái túi, gọi là túi trữ vật, giá trị cũng không cao.

Bước tới cái xác còn lại, hít sâu lấy một hơi, hắn tiếp tục công việc của mình, vẫn như cũ điều luyện lột da, lóc thịt nhưng rồi động tác chợt dừng lại, lớn giọng đối với Nguyên Du nói.

"Nguyên Du ca, con này nó đang mang thai!" Giọng nói của hắn vô cùng vội vàng, hắn đối với Nguyên Du cũng không phải rất hiểu nhưng hắn lại lo sợ rằng Nguyên Du cũng sẽ không chút thương tiếc giết chết con nhỏ này, dù sao nó cũng chỉ là một sinh mạng chưa được ra đời a, Nguyên Du nghe Lâm Vũ Thần nói, con mắt hồ hững bắt chợt lấy lại sắc thái, hồ hững nói một câu.

"Thì? Có chuyện gì sao?" Hắn vô cùng hồ hững nói nhưng vào tai Lâm Vũ Thần lại trở nên lạnh lẽo vô cùng. Một sinh mạng chưa chào đời hắn cũng có thể xuống tay, dù đây là yêu thú nhưng hắn ít nhất cũng phải có chút lòng thương cảm chứ? Hình tượng Nguyên Du trong lòng của Lâm Vũ Thần bắt đầu méo mó dần, từ một người hắn luôn hướng tới trở thành một kẻ cuồng sát, không phân biệt gì cả.

Nguyên Du đứng im quan sát từng nhất cử nhất động của Lâm Vũ Thần, giọng nói hồ hững thúc giục Lâm Vũ Thần mau chóng xuống tay kết thúc sinh mạng bé nhỏ kia.

"Người còn chờ gì nữa? Kết thúc đi chứ? Hiện tại ngươi không giết nó, tương lai ai biết được nó sẽ giết bao nhiêu người?" Giọng nói của Nguyên Du hồ hững mà lạnh lẽo thấu tim. Hắn nói đúng, bây giờ không giết nó thì tương lai nó lại có thể giết bao nhiêu người? Có thể sẽ có hàng chục người chết dưới trảo của nó chỉ vì một lần mềm lòng hôm nay? Trong đầu Lâm Vũ Thần lập tức bao bọc bởi hàng ngàn câu hỏi liệu hắn sẽ xuống tay hay tha cho nó? Sau

khoảng vài phút đấu tranh tư tưởng, hần chậm rãi giờ con dao lên.

Nguyên Du đứng từ xa, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn lấy từng hành động của Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần răng cắn chặt, hần đang lâm vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu hần chọn không giết có lẽ Nguyên Du sẽ thất vọng về hần đi? Thậm chí bỏ lại hần ở đây cũng có thể. Còn nếu giết? Hần làm không được, đặc biệt là khi đó còn là một sinh linh vẫn chưa chào đời. Bên tai đột nhiên vang lên một câu nói tuy nhỏ nhưng nó cứ vang vọng trong đầu hần, dù làm thế nào đi nữa cũng không vung đi được. "Giết nó đi, giết nó người sẽ được công nhận, sẽ được cơ duyên thay đổi cả cuộc đời người.~"

Lâm Vũ Thần cắn răng chặt, thậm chí có thể thấy vài giọt máu chảy qua kẽ răng, trên trán nổi gân xanh. Sau một hồi đắn đo cuối cùng hần cũng hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, đâm mạnh con dao xuống, muốn kết thúc sinh mạng của sinh linh bé nhỏ kia một cách không đau đớn nhưng tới giữa chừng thì hần dừng lại, quay mặt đối diện với Nguyên Du, hai hàng nước mắt chảy ra, giọng khản cầu nói.

"Nguyên Du ca, ta...ta làm không được...!" Hai chữ cuối cùng của hần gần như là gào thét lên. Nguyên Du đứng một bên, quan sát từ đầu đến cuối sự đấu tranh tư tưởng của tiểu tử này, cuối cùng khi thấy được kết quả, mặt hần không biểu tình gì bước tới chỗ Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du đang đi tới chỗ mình, hai mắt hơi nhắm chặt lại chờ đợi phán quyết Nguyên Du dành cho mình, mỗi bước đi của Nguyên Du không lớn nhưng nó lại phá lệ rõ ràng trong tai Lâm Vũ Thần, nó như từng hồi chuông báo tử vang lên trong đầu hần.

Nguyên Du đi tới bên cạnh Lâm Vũ Thần, thực tế chưa tốn tới hai phút nhưng đối với Lâm Vũ Thần tựa như cả thế kỉ đã trôi qua, vở vai hần một cái. Một cái vở vai này đối với Lâm Vũ Thần tựa như nặng ngàn cân khiến mồ hôi cả người hần chảy ra ướt đầm cả cái áo. Nguyên Du thấy biểu hiện của Lâm Vũ Thần, chỉ cười một cái rồi nói.

"Làm rất tốt." Nói rồi hần đẩy con dao qua một bên, nhẹ nhàng bế lên con sói con còn đang ướt sũng vì nước ối trong tử cung sói mẹ, hơi thở nó vô cùng yếu ớt tựa như có thể dập tắt bất cứ lúc nào. Khi hần vừa bế nó lên bất chợt một tiếng "ting" thông báo từ hệ thống hiện lên trong đầu khiến hần không khỏi có chút bất ngờ, không lẽ con sói con này có gì đặc biệt?

"Phát hiện dị biến yêu thú, giới hạn biến dị không rõ, yêu cầu kí chủ thiết lập khế ước chủ-tớ với yêu thú!" Nguyên Du nghe nói xong không khỏi bóp một vết mồ hôi, hần xem chút vì muốn thử thách tiểu tử kia mà ném đi một cái bảo vật, may mà tên kia mềm lòng bằng không hần khóc vì tiếc mất. Nguyên Du sau khi cảm thấy may mắn, hần hỏi hệ thống làm thế nào để thu lại làm sủng vật.

"Hệ thống, làm thế nào để thiết lập khế ước?" Nguyên Du vô cùng háo hức hỏi, nhưng ngay sau đó hệ thống lập tức dội cho hần một gáo nước lạnh từ đầu tới chân.

"Tạm thời không thể, yêu cầu kí chủ đạt cấp 30 hoặc tiến độ dung hợp đạt 15% để mở khóa chức năng giao kèo!" Hệ thống vô cùng ung dung nói mà không biết rằng mình vừa tạt một gáo nước lạnh như thế nào. Nguyên Du sau khi nghe xong cũng chỉ biết lắc đầu, chung quy đây là sân nhà của nó vậy nên phải chơi theo luật của nó thôi chứ biết sao giờ. Nhìn xuống đang sắp chết sói con bất chợt hần trở nên có chút vội vàng nói với hệ thống.

"Hệ thống, nó bây giờ sắp chết, phải làm sao đây?" Nguyên Du đoán nó sắp chết là do vẫn chưa đủ ngày mà hần đã cưỡng chế lòi nó ra thành ra hiện tại nó còn chưa phát triển đủ, sống không được bao lâu. Hệ thống sau khi nghe Nguyên Du hỏi thì lập tức trả lời.

"Tạm thời không thể sử dụng chức năng giao kèo, nhưng vẫn có thể sử dụng một cách khác đó là biến nó trở thành một bộ phận của mình hoặc có mối liên kết với sinh mạng với kí chủ!" Nguyên Du sau khi nghe xong cũng gật gù. Phương án đầu tiên hần trực tiếp loại bỏ, biến nó trở thành một bộ phận? Đùa chứ hần vẫn chưa điên đến mức đó. Phương án thứ hai có vẻ hợp lí hần lập tức hỏi hệ thống.

"Làm thế nào để khiến nó có mối liên kết sinh mạng với ta?"

"Rất đơn giản, cho nó uống thật nhiều máu của kí chủ khi số lượng máu của kí chủ trong cơ thể nó chiếm hơn một nửa là thành công, hoặc có thể để nó uống 5 giọt tinh huyết của kí chủ. hoặc có thể là mỗi cái một ít." Nguyên Du sau khi nghe xong, hần không khỏi vỗ trán, phương pháp thật đúng là có nhưng mà hơi thôn a, để số máu trong người nó có một nửa là của mình? Cái này tốn máu cũng không ít đâu, còn 5 giọt tinh huyết? Tinh huyết chứ không phải rau xanh ở đâu cũng có. Bản thân hần cũng chỉ mới ngưng tụ được 5 giọt mà thôi, trong chiến đấu mấy giọt này sẽ giúp ích cho hần rất nhiều a. Sau một hồi đắn đo, hần quyết định cho nó mỗi cái một ít, dù sao giảm bớt tồn thất xuống tới thiểu là được. Cầm Long Nha Dao hần rạch một vết lớn ở cổ tay, áp vào miệng con sói đang thoi thóp kia trước con mắt kinh ngạc của Lâm Vũ Thần.

- - - - -

Chap này hơi nhạt, thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiểu Lang

Từng giọt máu của Nguyên Du chậm rãi tiến vào cơ thể của sói con, không đi thẳng xuống dạ dày mà như có thứ gì đó dẫn dắt chậm rãi hòa tan vào từng thớ thịt bên trong biến mất không một dấu vết. Nguyên Du đứng một bên mặt hơi trắng do thiếu máu nhưng vì lượng máu hôm nay mà có thể đổi

được một trợ lực mạnh mẽ trong tương lai thì vậy cũng đáng. Lâm Vũ Thần đứng một bên hiều kì nhìn qua Nguyên Du nhưng không dám hó hé nửa lời gì.

Nguyên Du cứ như thế tiếp tục thay máu cho sói con khoảng nửa giờ đồng hồ. Con sói nhìn nhỏ nhỏ vậy mà hút máu kinh người thật sự, hán bây giờ mặt trắng xanh đứng cũng không vững chứ nói gì đến đi bộ, lí do duy nhất hán còn trụ là do hệ thống thông báo vẫn chưa nhảy số, vẫn chưa đủ số lượng máu cho nó. Nguyên Du vừa truyền máu vừa rửa thơm, sau này nó mà không trở thành một trợ lực mạnh mẽ thì hán chắc chắn sẽ ném nó vào nồi. Đứng thêm gần mười phút nữa bảng thông báo hoàn thành mới hiện lên, bây giờ hán chỉ cần cho sói con thêm hai giọt tinh huyết nữa là được.

Nguyên Du không chán chừ, ngưng tụ ra hai giọt máu ở hai ngón tay, từng cái đưa vào miệng con sói. Sau khi hoàn thành Nguyên Du đặt con sói xuống đất sau đó không chút chần chờ nằm thẳng xuống nền đất thờ dốc. Lâm Vũ Thần lúc này mới nhân cơ hội rón rén bước tới, hỏi nhỏ.

"Nguyên Du ca, ngươi vừa làm gì?" Nguyên Du mắt hơi liếc Lâm Vũ Thần sau đó vô lực lắc đầu, nói.

"Không có gì. À mà cũng chúc mừng ngươi vượt qua bài kiểm tra của ta." Nguyên Du vô cùng hồ hững nói, cách thử này hán cũng bị bắt phải làm mấy lần rồi, mà đối tượng không phải là động vật sơ sinh. Lâm Vũ Thần sau khi nghe mặt liền nghếch ra, không hiểu nhìn Nguyên Du. Nguyên Du thấy ánh mắt của hán mới thờ dài nói.

"Làm người lúc nào cũng sẽ có điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt của ta là không giết sinh vật mới chào đời dù đó có là con cháu mới ra đời của tử địch!" Nguyên Du mặt không chút biểu cảm nói. Điểm mấu chốt của hán là tuyệt đối đừng động vào và cũng đừng lợi dụng nó, bởi vì hán không biết lúc đó mình sẽ diễn như thế nào đâu. Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói cũng gật đầu, may mà chỉ là kiểm tra chứ không phải hán thật muốn mình giết chết sinh mạng kia. Thờ dài một hồi, hán quay mặt qua đang nằm dưới đất Nguyên Du, trong lòng sùng bái lại tăng thêm, một tên sát thần như hán vậy mà thật cũng có điểm mấu chốt của mình, vậy mà có nhiều người dù bình thường nhưng vẫn thích lấy giết chóc làm vui, bất kể già trẻ lớn bé.

"Còn chờ gì nữa, lấy một ít thịt ra nướng đi, ta sắp đói chết rồi đây!" Nguyên Du thấy Lâm Vũ Thần vậy mà đứng im không nhúc nhích liền mở miệng thúc giục hán. Lão tử đang rất đói a, mắt gần cả lít máu chứ đùa, hệ thống lúc này cũng đã nói cho hán biết thì dù hán có mất máu hay mất nước nhiều thế nào thì chỉ cần ăn thật no là có thể hồi phục tất cả. Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói lập tức chạy đi tìm củi khô, trong lòng không khỏi thắc mắc, thiếu máu liên quan gì đến ăn uống mà hán la đói?

Nguyên Du thấy Lâm Vũ Thần chạy đi kiếm củi khô liền chậm rãi ngồi dậy, đưa mắt nhìn về phía con soi đang yên vị nằm ngủ kia. Trong đầu hán bắt chợt nhiều ra một loại cảm giác quen thuộc với con sói này, cảm giác đó rất lạ, giống như hán có toàn quyền điều khiển cơ thể nó vậy. Hơi vươn tay sờ lên đầu nó một cái, nó vậy mà cũng hơi ngẩng đầu chủ động chạm vào lòng bàn tay của hán, dù đây là một hành động trong vô thức nhưng Nguyên Du dám chắc nó đang dần phụ thuộc vào hán. Lúc này bắt chợt một thông báo thành công hiện ra trước mắt hán.

"Chúc mừng kí chủ nhận một yêu thú Tứ giai biến dị, nhận 50 vàng." Sau khi hán đọc xong bảng thông báo tự động biến mất. Nguyên Du con mắt lúc này nhìn về một góc, ở đó có một thanh máu nhỏ màu xanh lục nằm đó, bên trên không có khắc tên chỉ ghi "Độc Nha Lang". Nguyên Du đoán hán là do hán chưa đặt tên cho con sói nhỏ này đi. Hơi ngẫm nghĩ một chút hán sờ đầu con sói nhỏ rồi nói.

"Tạm cứ gọi ngươi Tiểu Lang vậy." Nguyên Du nói xong nhìn xung quanh một chút, mùi máu ở đây hán sẽ sớm dẫn động một chút yêu thú cấp thấp đi. Chậm rãi đứng lên, không quên bế theo Tiểu Lang nhảy lên một cành cây gần đó, nếu đã muốn đi săn thì vị trí trên cao là tốt nhất, đặc biệt là trong rừng. Ngồi tựa lưng vào cây, hán chuẩn bị đánh một giấc, tiểu tử kia về không thấy hán hán cũng sẽ la lên đi. Đúng như hán đoán, chưa chợp mắt được mười phút thì tiếng la thất thanh của tiểu tử kia vang lên, cái điệu này hán là bị thứ gì đó đuổi đi. Một môi mở mắt nhìn xuống dưới, hán thấy Lâm Vũ Thần vậy mà bị một đám người bao vây còn hán bị giam ở chính giữa. Hoi hiều kì, Nguyên Du chậm rãi nhảy xuống.

"Chuyện gì?" Nguyên Du chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Vũ Thần, hơi một môi hỏi.

"Ta cũng không biết, ta chỉ là vô tình nhìn thấy bọn hán bỏ thứ bột gì đó vào trong đám lửa, vô tình bị phát hiện thành ra bị truy sát đến tận đây." Lâm Vũ Thần vừa thở vừa nói. Nguyên Du nghe đầu đuôi cũng hiểu, cái này hán là nhìn thấy bí mật gì đó của bọn hán nên mới bị truy sát đến tận đây đi. Bước lên trước một bước, bảo vệ Lâm Vũ Thần đằng sau, chậm rãi đem Tiểu Lang giao cho hán rồi mới quay mặt ra chậm rãi nói.

"Các vị, tiểu đệ ta cũng không làm gì các ngươi, các ngươi cũng không tổn thất gì, chuyện này dừng lại ở đây, thế nào?" Nguyên Du vô cùng bình tĩnh nói. Nếu bọn hán không đồng ý hán cũng không ngại tiến vài tên đi gặp ông bà đâu. Chỉ là nhìn thấy bọn hán làm vài việc không đúng đắn mà thôi, cần phải rượt người ta như vậy sao?

"Hừ, tiểu tử, ngươi nói gì?" Nguyên Du không đáp lại, một chiêu Ảnh Mâu tung ra, tên kia ngay lập tức mất mạng. Thứ hán cần bây giờ là có hoặc không còn mấy lời khác hán cũng không rảnh để nghe. "Thứ ta muốn nghe là có hoặc không, các ngươi còn hai cơ hội." Giọng nói vô cùng lạnh lùng của Nguyên Du vang lên, lập tức khiến bọn hán lạnh lẽo từ trong lòng tới bên ngoài. Thật sự là khôn kiếp, hôm nay là ngày gì mà gặp phải tên sát thần một lời không hợp liền giết người này. Tên có vẻ là cầm đầu hơi nuốt nước miếng, cứng giọng nói. "Tiểu đệ của ngươi dám nhìn lên bí mật của chúng ta, ngươi lại vừa giết một tiểu đệ của ta, ngươi hán phải cho một câu trả lời công đạo chứ?"

"Công đạo? Cần thiết sao? Đây là thế giới mạnh được yếu thua, ngươi yếu hơn ta, ta cần cho ngươi công đạo sao?" Nguyên Du vô cùng băng lãnh nói, ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng người, Ảnh Mâu lại tung ra, gần mười người lại xuống gập Diêm Vương. "Các ngươi còn một cơ hội!" Tên có vẻ cầm đầu kia lúc này cũng là gặp a, hoặc là tiểu tử kia chết bằng không hán khó mà yên lòng. Loại bột lúc này là một bước ngoặt cực lớn của hán, tuyệt đối không thể để người ngoài biết bằng không hán khó mà sống yên ổn. Đúng lúc hán muốn mở miệng ra nói cái gì thì một giọng nữ nhưng cứng rắn vang lên.

"Các hạ, cũng không cần làm quá tuyệt chứ? Ngươi thả bọn hán, ta thả các ngươi, thế nào?" Từ sâu trong rừng rậm bước ra một nữ tử thân hình mảnh mai nhưng lại đầy đặn, đặc biệt là ngực và mông, phần eo cũng cực kì thon, đôi chân thon dài bạo lộ ra ngoài không khí khiến Nguyên Du có chút ngây ngốc. Nàng có một khuôn mặt không không xinh xắn nhưng lại quyến rũ mang theo một loại phong tình, đặc biệt phối hợp với y phục của nàng tạo cho người khác một loại cuồng dã cũng quyến rũ chết người. Thân hình và khí chất của nàng lập tức thu hút Nguyên Du, để hán trong lòng chậm rãi tính toán

làm cách nào để cưa cẩm nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cơ Thanh Huyền

Nguyên Du ánh mắt thăm kín nhìn ngắm thân thể của nữ tử vừa bước ra kia, càng nhìn dục hỏa của hắn càng tăng cao, nếu Vân Nhược Hân sở hữu vẻ quyến rũ bằng lãnh khiến bất cứ ai cũng muốn chinh phục thì nữ tử này lại có một vẻ quyến rũ cuồng dã như dã thú, tràn đầy nguy hiểm nhưng cũng đầy cảm dỗ. Bộ ngực của nàng nhảy theo từng bước đi, chậm rãi đi đến trước mặt Nguyên Du, đám người kia cũng biết điều tránh đường, ánh mắt che dấu dục vọng nhìn lên cơ thể của nàng.

"Sao nào?" Nàng nhìn về phía thanh niên trước mặt này, ánh mắt lộ rõ vẻ chán ghét, quả nhiên hắn cũng như những đàn ông khác, chỉ ham muốn cơ thể nàng. Nguyên Du sao khi nghe nữ tử kia hỏi liền có chút giật mình tỉnh dậy, hơi chớp chớp mắt, hắn bây giờ mới nhìn kĩ đây là ai, đây không phải là Cơ Thanh Huyền sao, tương lai nàng sẽ trở thành Thanh Huyền Nữ Đế, một trong tam đại Nữ Đế. Nguyên Du không khỏi gật gù, đúng là không thể lấy thân phận mà phán xét một tương lai a. Nhưng trong một tập ngoài truyện kể về quá khứ của Cơ Thanh Huyền nàng bị chính đồng bạn của mình đặt bẫy mất đi thanh bạch, sau đó dưới con cưỡng nộ nàng cũng đã giết hết bọn chúng nhưng sau này nàng cũng đối với nam nhân có thù hận cực sâu kể cả nhân vật chính là Lâm Vũ Thần cũng không thể hóa giải được. Nguyên Du trong lòng tính toán nên làm thế nào để cứu nàng trong tình cảnh đó đây. Khẽ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ, trả lời câu hỏi của nàng.

"Được thôi, tùy người vậy." Nguyên Du không chút nào để ý nhún vai nói, thứ hắn để ý chỉ là Cơ Thanh Huyền mà thôi, còn mấy tên kia thể nào hắn cũng không quan tâm. Với vai Lâm Vũ Thần, hắn dẫn đầu rời khỏi chỗ đó, mấy người kia cũng rất biết điều chủ động tách ra một con đường. Cơ Thanh Huyền thấy Nguyên Du vậy mà dễ nói chuyện như vậy trong lòng chán ghét càng tăng, quả nhiên là chỉ biết nhìn bề ngoài. Nhìn theo bóng lưng của hắn một chút rồi nhìn về những người đã nằm xuống, nàng thở dài nhẹ giọng nói.

"Mang xác họ về an táng đi." Nói rồi nàng dẫn đầu đi về bỏ mặc đám tiểu đệ của mình. Đám kia nhìn theo bóng lưng của Cơ Thanh Huyền ánh mắt không chút nào che dấu ý nghĩ dâm tà. Nguyên Du đứng từ xa cũng quan sát thấy toàn bộ ánh mắt của bọn chúng, sau đó ánh mắt nhìn theo tám lưng trần quyến rũ của Cơ Thanh Huyền, trong lòng cất lực che giấu dục vọng. Nhìn về phía tiểu tử Lâm Vũ Thần, hắn nhẹ giọng nói.

"Đi thôi!" Chuyện của Cơ Thanh Huyền hắn tạm gác qua một bên, việc cần làm bây giờ là nâng thực lực tiểu tử này lên, chỉ mới có Tụ Hồn cảnh nhất tầng, đi theo hắn mấy hôm nay mới lên được nhị tầng khiến Nguyên Du có chút cạn lời, nếu không phải biết hắn là nhân vật chính có lẽ hắn đã sớm ném tiểu tử này đầu đó trong rừng cho rãnh nợ rồi. Dẫn đầu bước về một hướng, đó là hướng về một thung lũng, dựa theo trí nhớ đã từng đọc nguyên tác thì hắn là dưới đó chính là một loại truyền thừa dành cho một vị cường giả Chiến Thánh cảnh dành cho ai may mắn sống sót. Đặt truyền thừa ở đó cũng có một cái lợi là không phải mao đầu tiểu tử nào cũng lấy được nhưng cũng có cái hại là phải rất lâu về sau mới có người biết, Lâm Vũ Thần cũng là bị truy sát mới vô tình phát hiện được. Lâm Vũ Thần nhìn theo hương Nguyên Du bước đi, trong lòng không khỏi hiếu kì, ngày hôm qua bọn hắn đã tìm thấy một cái thung lũng ở hướng đó, Nguyên Du ánh mắt cũng chỉ hiếu kì một chút rồi bỏ đi, bây giờ quay trở lại, không lẽ dưới đó có kì ngộ gì sao?

Bước vội theo bước chân của Nguyên Du, trong lòng hắn vô cùng mong đợi dưới đó sẽ có thứ gì dành cho mình. Cả hai dành gần nửa ngày đường mới đi tới thung lũng, trời lúc này cũng đã bắt đầu chiều, gió lạnh cũng thổi nhiều hơn, đứng bên bờ thung lũng khiến Lâm Vũ Thần cảm thấy có chút lạnh, nhìn xuống phía dưới ngoài một màu đen ra thì hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy gì khác. Nguyên Du đứng một bên tặc lưỡi một cái rồi quay đầu đối với Lâm Vũ Thần nói.

"Tiểu tử, có muốn có được cơ duyên không?"

"Muốn, dĩ nhiên muốn!" Lâm Vũ Thần ra sức gật đầu, Nguyên Du thấy vậy cũng khẽ gật đầu, cơ mặt cũng giãn ra, vô cùng bình thản nói."Nhảy xuống đi!"

"Hề? Hà? Gì? Nhảy xuống á? Ta chưa muốn chết!" Lâm Vũ Thần nội tâm gào thét nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện một bộ khó làm, muốn hắn nhảy xuống vậy là muốn mạng hắn rồi.

"Ừ nhảy xuống đi, hoặc ta giúp ngươi nhảy xuống!" Nguyên Du cực kì nghiêm túc nói, Lâm Vũ Thần sau khi nghe trong lòng chửi mẹ, bây giờ hắn còn muốn chính tay ném mình xuống kia.

"Nguyên Du ca, ngươi không đùa chứ, nhảy xuống là mất mạng a!" Lâm Vũ Thần trong lòng khóc thét, rốt cuộc ở dưới là cơ duyên bực nào mà cần phải cựa mạng vậy.

"Chắc, tiểu tử ngươi..." Nguyên Du thở dài, chưa để Lâm Vũ Thần phản ứng liền nắm lấy cổ áo hắn cùng nhau nhảy xuống thung lũng, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc. Lâm Vũ Thần sau khi cảm thấy mát trọng lực liền hét lên một tiếng bất lực rồi sau đó im bặt, hắn là bị độ điên của Nguyên Du dọa sợ.

Cơ Thanh Huyền sau khi trở lại doanh trại, nàng ngay lập tức trở về phòng ngủ của mình, cởi bỏ thanh kiếm bên hông kê lên tường, gỡ bỏ một số giáp nhẹ trên người, sau một hồi rút cuộc nàng cũng thoải mái. Toàn bộ cơ thể bốc lửa của nàng gần như bộ lộ ra ngoài, làn da hơi ngăm của nàng là một điểm nhấn tô điểm thêm cho sự quyến rũ đầy cuồng dã của mình. Mái tóc tím dài tùy ý che chắn bờ lưng gợi cảm rồi xoa tới tận mông, phủ lên cặp mông cực kì đầy đặn và mềm mại. Cặp ngực không quá to nhưng đủ để bất kì nam nhân nào cũng thêm muốn gần như bạo lộ trong không khí, hai đầu ti nhỏ

nhỏ xinh xinh hồng hồng nằm thấp thoáng đằng sau lớp áo trắng mỏng của nàng khiến người ta khó kìm lòng. Thậm chí nhìn từ chính diện tiểu huyết hồng hào cùng lớp lông mao cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy đằng sau lớp y phục mỏng manh. Đôi chân thon dài cùng cặp đùi săn chắc tùy ý bạo lộ khiến nam nhân nào nhìn thấy đều sẽ có một cổ dục hỏa bốc lên. Trái với vẻ quyền rũ băng lãnh của Vân Nhược Hân, nàng chính là một vẻ đẹp quyền rũ, gợi cảm nhưng đầy hoang dã khiến bất kì ai dù có dục vọng cũng phải ước lượng phân thượng mình tới đâu.

Bước tới cái giường của mình, ngón tay thon dài khẽ móc một thứ gì đó dưới gối, chưa tới hai giây sau thứ đó đã bạo lộ, là một cây dao găm tinh xảo, điều khắc vô cùng công phu. Nàng nhìn về phía nó, ánh mắt khắc lên vẻ cừu hận, chính vì nó mà cả gia đình nàng đều bị giết, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng bị truy sát tới tận bây giờ, tất cả chỉ vì nó. Sau một hồi bình tâm tĩnh khí, nàng chậm rãi cất nó về vị trí cũ, nàng làm như vậy là để nhắc nhở bản thân, chính nàng còn có một mối huyết thù với gia tộc mình, nàng vĩnh viễn không được quên. Bất chợt nhớ lại nam nhân lúc nãy, trong lòng nàng bất chợt rộ lên một cổ cảm xúc không tên, nó không làm gì nàng chỉ là khiến nàng càng muốn xóa hẳn khỏi kí ức thì nó lại càng bám chặt hơn khiến nàng vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chiến thánh cường giả động phủ

Trở lại với Nguyên Du và Lâm Vũ Thần, cả hai hiện đang rơi ở một độ cao không xác định nhưng theo tính toán thì hẳn là đã vượt qua một trăm mét đi. Nguyên Du nhìn vùng tối bên dưới, chỗ đó sẽ là nơi bọn hắn dừng lại chứ không cứ rơi thế này xuống đây có mà chết. Trong nguyên tác Lâm Vũ Thần cũng là rớt xuống một mạch nước ngầm dưới đó mới sống được nhưng vẫn bị tan xương hết hơn nửa tháng mới hồi phục được. Nguyên Du nhìn lên miệng thung lũng, hẳn cũng không nhớ Lâm Vũ Thần nhảy ở đâu nên bây giờ mới phải tìm cách để đáp xuống.

Trái với vẻ điềm tĩnh đến đáng sợ của Nguyên Du thì Lâm Vũ Thần hiện đang cực độ hoảng loạn, hẳn còn chưa báo hiếu cha mẹ, vẫn chưa để mấy tên kia sáng mắt, vẫn chưa khiến những kẻ nhục mạ hắn trả giá, còn hơn thế là hắn vẫn chưa muốn chết a. Lâm Vũ Thần hơi nhìn Nguyên Du trước mặt mình, hẳn còn trẻ như vậy tại sao lại muốn chết, còn kéo cả hắn theo? Nhưng bây giờ có nghĩ cũng chẳng làm được gì, Lâm Vũ Thần hoảng loạn nhìn xung quanh tìm kiếm chỗ sống nhưng hắn chỉ thấy ngoài vách đá phẳng ra thì không còn gì nữa. Thấy được tình cảnh lúc này hắn mới không khống được nỗi sợ của bản thân, thét dài.

Nguyên Du nhìn ra sau kẻ tâm lý yếu kia, trong lòng không khỏi khinh bỉ, chỉ như vậy mà đã sợ rồi sao? Không để ý đến Lâm Vũ Thần, Nguyên Du từ từ đặt Tiểu Lang vào trước ngực mình, may mà hắn sớm ôm nó bằng không thể nào cũng bị tên Lâm Vũ Thần kia ném đi. Nguyên Du hơi nâng cằm suy nghĩ, làm thế nào để đáp xuống mà không chết đây. Nếu như liền một mạch dừng luôn thì sẽ khá thốn, quán tính sẽ tiếp tục kéo hắn xuống, Nguyên Du còn chịu được nhưng chưa chắc gì tiểu tử kia chịu được nên đành phải bày cách khác vậy.

Nhìn xuống vực sâu đen thẫm thẫm đó trong đầu hắn chợt nảy ra một ý, nếu đã không thể một mạch dừng hẳn vậy thì tại sao không từ từ mà dừng hoặc cũng có thể như nhảy dù, sau khi tới độ cao cần thiết thì bung dù ra, mặc dù ý tưởng này rất được nhưng cấp độ Điều khiển bóng tối hiện tại của hắn lại không cho phép nên chỉ có thể đành sử dụng phương án một vậy. Nắm chặt cổ áo của Lâm Vũ Thần, cả hai hiện đang sắp tiến vào vùng tối của vực sâu, mà nơi đó sẽ là nơi cả hai hạ cánh.

Sau khi rơi thêm khoảng mười phút cả hai tiến nhập vào vùng tối, Nguyên Du lúc này một chiều Ảnh Mâu tung ra dính chặt quần áo hai người vào vách nhưng chưa tới một giây sau đã biến mất, quá trình này cứ thế lặp lại nhưng khoảng cách ngày càng ngắn cho tới khi dừng hẳn lại. Nguyên Du lúc này thở dài một hơi, còn tên Lâm Vũ Thần kia vẫn còn la hét trong vô vọng. Không để ý đến tên kia, hắn cúi đầu nhìn xuống, đã sắp đến đích rồi, hít sâu một hơi lấy tinh thần, Nguyên Du sử dụng Điều khiển bóng tối tạo ra một cái thang bộ dưới chân mình mặc dù trong mắt của Lâm Vũ Thần ngoài màu đen ra thì không thấy bất kì thứ gì. Nguyên Du lúc này khi thấy cầu thang đã tạo ra xong mới hơi ngoái đầu nói.

"Nếu không muốn chết thì đi theo ta!" Nói xong Nguyên Du không cho hắn trả lời đã bắt đầu bước đi trên bậc thang do chính mình tạo ra. Mặc dù không phải một chiều phân nhanh nhưng hắn có thể dùng Điều khiển bóng tối tạo ra một số thứ dù cho chất lượng hơi kém một chút, cái cầu thang này cũng vậy, theo tính toán của Hệ thống thì chỉ có thể trụ không tới hai phút là sập. Lâm Vũ Thần sau khi nghe Nguyên Du nói mới từ từ bình tĩnh lại, nhìn theo bước chân của hắn mới bắt chước đi theo. Sau khi bước xuống bước đầu tiên hắn liền tám tấc lạ kì, ngự không phi hành là tiêu chí chỉ có Chiến Linh cảnh cường giả mới có, hắn không phải là bay nhưng hiện tại nếu nhìn từ bên ngoài hẳn cũng không khác bay là mấy, điều này khiến hắn ngày càng hiểu kĩ thân phận thực sự của Nguyên Du.

Hai người cứ thế bước đi, sau khi đi cả nửa tiếng mới tới đáy của thung lũng. Nguyên Du nhìn xung quanh, không có bất kì thứ gì ngoài bóng tối, đây đúng là một nơi tuyệt vời để đánh nhau của hắn a. Lâm Vũ Thần sau khi xuống, theo bản năng tiến đến gần Nguyên Du để tìm lấy sự an toàn nhưng không ngờ một tiếng "rắc" hiện lên khiến hắn sồn gai ốc không dám động đậy, Nguyên Du theo hướng kêu nhìn lại thì chỉ thấy một khúc xương bị Lâm Vũ Thần đạp gãy. Nguyên Du lúc này nhìn kĩ xung quanh một chút mới phát hiện nơi đây vậy mà xương khô nhiều vô kể, thậm chí một số còn được chất thành núi, xung quanh cũng nằm la liệt binh khí cùng giáp rì. Hắn đoán nơi đây hẳn từng là một chiến trường, hơi thở dài một hơi, trấn an Lâm Vũ Thần một câu, Nguyên Du lập tức lên đường.

Tại của hắn đã nghe thấy một tiếng nước chảy gần đây, mặc dù rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe được, Nguyên Du đoán nếu cứ đi theo tiếng nước thì chẳng mấy chốc hẳn sẽ tới thôi. Lâm Vũ Thần từ đầu đến giờ vẫn mờ mịt, hẳn ở dưới này hoàn toàn không nhìn thấy bất kì thứ gì vậy thì vì sao Nguyên Du vẫn nhìn thấy? Không những vậy còn có vẻ rất rõ đường đi, kìm lại sự tò mò, hắn biết ai cũng sẽ có bí mật của riêng mình vậy nên hắn cũng không dám ho he với Nguyên Du câu nào, nhanh chóng đuổi theo bước chân của hắn. Hành trình nhàm chán cứ thế tiếp tục khoảng một tiếng mới tới một chỗ có vẻ như là một dòng sông nhỏ, cảm nhận hướng chảy của con sông, Nguyên Du bắt đầu tìm về thượng nguồn của nó bởi trong nguyên tác động phủ được xây bên

cạnh một cái thác nước, hẳn đoán hẳn là không còn xa. Cả hai cứ thế bước đi trong im lặng khoảng gần hai mươi phút thì từ đằng xa chợt ầm ầm hiện ánh sáng. Nguyên Du nhìn thấy đoán chắc hẳn là đã tới, bước chân không khỏi nhanh hơn một chút cũng không quên kéo theo tiểu tử kia. Dù nhìn gần là thế nhưng cũng phải chạy bộ mười phút mới tới, Nguyên Du còn tốt chứ tiểu tử kia thì toàn lấy hơi lên như sắp chết tới nơi, nhưng cuối cùng vẫn là tới.

Trước mặt bọn hắn là một động phủ to lớn, trước cửa thậm chí còn có hai con sư tử đá mặt mày dữ tợn như thật. Động phủ xây cao hơn vị trí xung quanh nên có một cầu thang bộ dẫn đến trước cửa. Mặc dù nơi đây tối tăm ảm đạm nhưng xung quanh cỏ hoa vẫn mọc um tùm, thậm chí còn có một vài gốc cổ thụ trồng trước cửa. Động phủ như có như không tỏa ra một ánh sáng dịu nhẹ làm sáng lên màn đêm tăm tối nơi đây. Nhưng thứ khiến Nguyên Du chú ý nhất là bốn cây trụ chống lấy mái của động phủ, trên đó điêu khắc nào rồng nào phụng nào kì lân, đủ mọi loại thần thú trên đó khiến người khác không muốn chú ý cũng khó, quay đầu nhìn về phía Lâm Vũ Thần, Nguyên Du bình thản nói:

"Tiểu tử, chuẩn bị đi, nơi đây sẽ thay đổi cả cuộc đời ngươi!" Nguyên Du chậm rãi, bình tĩnh nói. Lâm Vũ Thần sau khi nghe xong đầu đã không nhận thêm bất kì thông tin nào nữa, mặt nghech ra sau đó hồ reo vui sướng. Nguyên Du thấy hắn như vậy cũng chỉ lắc đầu, một tay vỗ vai hắn, dẫn đầu đi tới, đồng thời cũng không quên nói cho Lâm Vũ Thần:

"Đi thôi!" Lâm Vũ Thần chờ cũng không chờ, lập tức đi song song bên cạnh Nguyên Du.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vào động phủ

Hai người Lâm Vũ Thần và Nguyên Du lúc này đang ở trong động phủ, Lâm Vũ Thần không khỏi choáng ngợp bởi độ rộng lớn của nơi này, mặc dù bên ngoài nhìn cũng đã rất lớn nhưng bên trong thật sự còn lớn hơn nhiều, Nguyên Du cũng chỉ là hơi ngạc nhiên rồi thôi. Đi được vài bước Lâm Vũ Thần lại tiếp tục trầm trồ bởi độ xa hoa của nơi này, sàn được lát bằng đá cẩm thạch, xung quanh được ốp một loại đá gì đó mà hắn không biết tên nhưng chính nó là thứ đã tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ cho nơi này. Bên trong cũng có một số cây cột, mỗi cây lại được điêu khắc khác nhau nhưng nếu nhìn từ trên nhìn xuống thì nó sẽ tạo ra một bức tranh tuyệt mỹ khác, không những vậy nó còn được tạo ra bởi Thiết Khô Mộc, một loại gỗ còn cứng hơn cả sắt thép, thậm chí là cường giả Chiến Hoàng cảnh cũng đừng hòng chặt đứt, không những vậy nó còn khó tìm cực kì, giá trị cũng cực kì kinh người, có thể lập tức biến một tên ăn mày còn ăn sung mặc sướng hơn cả quốc vương của vương quốc giàu nhất. Đó cũng chỉ là miêu tả ngắn gọn về loại gỗ này, và ở đây đếm sơ sơ cũng phải có hơn trăm cây cột được điêu khắc bằng Thiết Khô Mộc. Cái này khiến Lâm Vũ Thần cực kì tò mò không biết ai là chủ nhân của nơi này.

Cả hai bước đi, trái với một bộ binh tình ung dung của Nguyên Du thì Lâm Vũ Thần mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng cứ như là sợ làm bẩn nơi này cùng bất kính với vị cường giả khuất mặt khuất mày kia. Nguyên Du nhìn mọi hành động của Lâm Vũ Thần trong lòng cũng không nói gì, miễn là cường giả đều đáng được tôn kính dù đó có phải kẻ gây ra bất kì cuộc thảm sát nào. Hắn không phải là người ở thế giới này nên không hiểu rõ lắm cái tư tưởng đó nhưng nếu so sánh cường giả với các vị danh nhân ở thế giới kia thì Nguyên Du cũng hiểu được phần nào tâm tính của Lâm Vũ Thần.

Tiếng giầy vang lên đều đều qua mọi góc ngách của động phủ, bọn hắn đã đi được gần một tiếng đồng hồ nhưng ngoài mấy thứ đã nói lúc đầu ra thì không thấy thêm bất kì thứ gì. Nguyên Du cũng không gấp, con mắt chậm rãi bình tĩnh đảo quanh nơi này. Theo nguyên tắc thì khi nào tới một ngã ba mới là nơi chân chính khảo hạch, còn hiện tại cứ xem như là phòng chờ đi. Sau khi đi thêm mười phút, cả hai rốt cuộc chạm tới một ngã ba, một ngã ba hắn đang đứng, một ngã trái và một ngã phải, Nguyên Du chỉ ngón tay cái về phía ngã trái, nói:

"Mỗi người một đường!" Nguyên Du chọn một lối khác là vì truyền thừa chỉ có một cái, hắn cũng không định giành giật với Lâm Vũ Thần làm gì vậy nên quyết định đi hướng này xem như thế nào. Nào ngờ tên Lâm Vũ Thần kia nhảy dựng lên, xém chút khóc nói:

"Nguyên Du ca, ta không có sức mạnh, ngươi bỏ đi ta sống thế nào a!" Nguyên Du nghe hắn nói cũng chỉ biết vỗ trán một cái, thật sự cực kì nghi ngờ một tên yếu đuối ẻo lả này có thể là nhân vật chính đây trời ạ. Hết cách hắn đành đi theo Lâm Vũ Thần đi qua bên phải, bỏ qua dự định thám hiểm ban đầu của mình. Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du vậy mà đi theo mình, trong lòng mừng hết lớn, lập tức vui vẻ ra mặt đi tiên phong dẫn đường. Nguyên Du thì chỉ có thể thờ dài theo sau lưng hắn. Theo Nguyên Du nhớ thì bọn hắn hẳn phải trải qua vài cạm bẫy "nhỏ" mới tới được nơi truyền thừa. Nơi đây hẳn không giống nơi khác, tùy theo tu vi của người khảo hạch mà điều chỉnh chứ không thì Lâm Vũ Thần trong nguyên tác đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Lần này đáng lẽ ra sẽ là vậy nhưng do có hắn mó tay vào nên độ khó hẳn sẽ tăng một chút đi.

Hai người đi bộ thêm khoảng vài phút thì gặp cái bẫy đầu tiên. cực kì đơn giản nhưng dễ ăn, bẫy chông. Chỉ cần đi nhầm một bước thôi là sàn nhà sẽ sụp và hai người bọn hắn sẽ bị mấy cái chông ở dưới xiên đến chết, tuy trong mắt người khác đây là một trò càn cược rất nhiều vào vận may nhưng đối với Nguyên Du nó như một trò đùa vậy, hắn có Chân Nhân thì mấy cái bẫy này chẳng làm gì được. Nắm lấy cổ áo của Lâm Vũ Thần, Nguyên Du vô cùng nhẹ nhàng bình thản bước đi như dạo chơi, hoàn toàn không có chút gì vội vã. Lâm Vũ Thần bị Nguyên Du nắm cổ áo cũng chỉ biết nghe lời đi đằng sau hắn, nếu đã để Nguyên Du làm vậy hẳn là đang có thứ gì đó rất nguy hiểm xung quanh đây. Đoạn đường tuy nhìn rất ngắn nhưng cả hai phải tốn tới hơn một phút mới đi qua được, Lâm Vũ Thần hiểu kì tính hỏi Nguyên Du thì chỉ thấy hắn cầm một hòn đá tùy ý thấy vào trong, lập tức sập nhà sập xuống để lộ ra một bãi chông lớn cùng với vài bộ xương người dưới đó, không tới mấy giây sau thì sàn nhà lại trở lại như cũ. Nguyên Du lúc này mới đưa con mắt nhìn về phía Lâm Vũ Thần như muốn nói: Đã hiểu chưa?. Lâm Vũ Thần thấy con mắt đó liền gật đầu lia lịa, đại ca, ngươi làm gì cũng đúng, ta làm làm gì cũng sai vậy nên đừng nhìn ta bằng con mắt đó!

Lần này tới lượt Nguyên Du dẫn đường, dù gì hắn cũng biết rõ mấy cái bẫy này hơn Lâm Vũ Thần, để tên kia dẫn có khi hắn chưa kịp phản ứng thì cả

hai đã ăn gà rồi vậy nên thôi cứ để hân đi tiên phong cho chắc. Hai người cứ thế tiếp tục tiến lên, mặc dù con đường đôi lúc cũng sẽ gặp một vài cái bẫy nhưng đều bị Nguyên Du vô cùng nhẹ nhàng hóa giải, không mất bao lâu hai người đã đi tới một căn phòng bằng đá nằm cách biệt hoàn toàn với quang cảnh xung quanh, Nguyên Du không chút chần chờ đẩy cánh cửa đá ra tiến vào trong.

Bên trong cũng không lớn, diện tích chắc cũng không qua một trăm mét. Nhưng thứ nổi bật nhất chính là một cái vương tọa ở giữa căn phòng cùng hai cái ghế đằng sau nó, biểu thị vị thế và thân phận của người ngồi cái ghế đầu tiên kia. Nguyên Du nhìn về phía Lâm Vũ Thần, mặt không đổi sắc nói:

"Ngồi đi!" Nói xong hân không chần chờ tí nào ngồi một trong hai cái ghế đằng sau.

"Nguyên Du ca! Không được!" Lâm Vũ Thần chỉ có thể hồi hã nói, người như Nguyên Du ngồi đằng sau hân sao mà hân chịu được đây.

"Có gì không được? Chỉ là một chỗ ngồi mà thôi." Nguyên Du mặt mỉm cười đáp lại, nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du như vậy cũng bỏ qua cái ghế nổi bật kia, ngồi cái ghế bên cạnh hân. Khi hân vừa ngồi xuống, lập tức có một ánh sáng trắng vô cùng dễ chịu và ấm áp bao phủ cả người hân, chẳng mấy chốc hân đã ngủ thiếp đi kể cả Nguyên Du cũng như vậy, hân không chống cự chút nào để con buồn ngủ tùy ý mang hân đi. Sau khi hai người vừa mới rơi vào giấc ngủ thì chưa tới một giây sau, một thân ảnh tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt bọn hân.

Nàng mặc một bộ y phục trắng tinh, mái tóc dài mượt cũng là màu trắng bạc, kể cả làn da cũng là trắng như tuyết, chỉ có duy nhất đôi môi đỏ căng cùng đôi mắt màu đỏ vô cùng yêu dị câu hồn đoạt phách là khác màu. Đôi chân trắng thon dài của nàng hơi lộ ra qua những nét xẻ trên y phục, ngực nàng cũng rất lớn nhưng cũng thua Vân Nhược Hân, hông nàng cũng không quá to nhưng phối hợp với cơ thể lại tạo ra cho người khác một loại ham muốn chà đạp khó cưỡng. Nàng nếu như đứng cạnh Vân Nhược Hân thì không khó phân ra người thắng là nàng. Lúc này đôi môi đỏ mọng khê mở, một làn hương thơm từ miệng nàng truyền ra nhưng không ai có điểm phúc được người chúng, giọng nói mềm mại cùng dễ nghe truyền ra:

"Thật lâu mới có người không vì thể diện mà chọn cái ghế kia, hai người này thật đáng mong đợi."

Sorry, đạo này hơi bận nên một ngày thường sẽ không đủ 2 chương nên chỉ có thể đăng bù thêm vào ngày hôm sau, xin lỗi vì vấn đề này!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Ảo cảnh

Lâm Vũ Thần tỉnh dậy một lần nữa, hân thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ, ngồi thẳng lưng dậy, mờ mịt nhìn xung quanh. Đầu hân hiện có chút choáng, hân cảm thấy như bản thân quên mất một thứ gì đó nhưng lại hoàn toàn không nhớ ra được, hơi vung vẩy đầu óc một chút cho tỉnh táo, hân chậm rãi đứng thẳng lên tận hưởng gió trời. Hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả ra, hân quay đầu nhìn về một hướng, đó là gia tộc của hân, Lâm Gia. Hơi chần chờ một giây hân chậm rãi đi về hướng đó.

Lâm Gia là một trong tam đại gia tộc ở Ô Dung Thành, gồm có Lâm Gia, Vân Gia và Lý Gia cùng nhau thống trị nơi này. Tuy nói là cùng thống trị nhưng thật ra cũng chỉ bằng mặt không bằng lòng, bên trong vẫn liên tục minh tranh ám đấu, thậm chí đến mức đệ tử mỗi gia tộc đi ra ngoài mà gặp đệ tử của gia tộc khác là lập tức có một trận chiến. Điều này người dân trong thành ai cũng hiểu và âm thầm chấp nhận nó bởi dù họ có bất mãn cũng không làm gì được, dân đen thấp cổ bé họng thì cũng chỉ có thể yên phận bị người ta chà đạp.

Lâm Gia, Lý Gia cùng Vân Gia phân chia nhau ngự trị ở ba hướng trong thành: Lâm Gia phía Nam, Lý Gia phía Bắc, Vân Gia phía Tây, còn phía Đông là nơi tập hợp của một số bất nhập lưu gia tộc, trung tâm chính giữa nhất là Phủ Thành Chủ cùng học viện, nếu không phải có uy thế của học viện thì nơi đó sớm đã bị một trong ba gia tộc kia chiếm đoạt rồi. Nơi Lâm Vũ Thần đang hướng đến hiện giờ là Lâm Gia ở phía Nam. Gia tộc của hân vốn thành danh là bởi tính tình có thể xem là ôn hòa nhất trong tam đại gia tộc, bởi vậy dù thực lực có chênh hai gia tộc kia một chút nhưng lại được lòng dân thành ra được xếp vào hàng ngũ tam đại gia tộc.

Lâm Vũ Thần chạy nhanh đến gia tộc, đứng trước cổng, hân cúi người thờ dõc. Sau khi thờ xong hân mới chậm rãi đẩy ra đại môn đang đóng chặt, từ từ tiến vào trong. Bên trong vẫn như vậy, vẫn là một khung cảnh quen thuộc với hân, con đường được lát đá sạch sẽ và hai bên trồng một số cây cỏ cho có chút sinh cơ. Dọc theo con đường lát đá, hân tiến vào một nơi, tiền viện, là nơi dành cho việc chiêu đãi khách khứa, tập luyện và tổ chức một số lễ hội truyền thống vậy nên sân tiền viện rất lớn, ít nhất cũng phải hơn trăm trượng.

Đi ngang qua tiền viện hân tiến về phía trung viện, nơi ở của đa số thành viên trong gia tộc, và một số đệ tử dòng chính có thành tích nổi bật. Và cuối cùng là hậu viện, nơi ở của các đệ tử tạp dịch và hạ nhân, đây đồng thời cũng là nơi ở của Lâm Vũ Thần. Lâm Gia nói gì thì nói, dù yếu nhất trong tam đại gia tộc nhưng trong mắt các tiểu gia tộc khác thì đây vẫn là một con quái vật khổng lồ, việc một kẻ phế vật sinh ra đời đã khiến Lâm Gia bị chê cười trong một thời gian dài vậy nên ở đây không mấy người hoan nghênh hân, đó cũng là lí do một số đệ tử nhìn thấy hân đi ngang qua đều là một mặt khinh bỉ. Lâm Vũ Thần đã quá quen với cảnh như thế này, bản thân hân đã sống mười lăm mười sáu năm trong hoàn cảnh như này thì một số sức dè dặt kháng thì vẫn là có. Không quan tâm tới mấy ánh mắt giễu cợt kia, hân đi nhanh về phía hậu viện, nơi hân có thể tạm thời quên đi buồn phiền trong lòng.

Mở ra cánh cửa gỗ đã mục nát kia, một mùi ẩm ướt và gỗ mục nhanh chóng thâm nhập vào lỗ mũi hân nhưng Lâm Vũ Thần không có vẻ gì là khó chịu ngược lại còn tỏ ra có chút thoải mái. Bước vào trong, hân cũng không quên đóng cửa lại, do không được lắp cửa sổ nên sau khi đóng lại thì mọi thứ

trong phòng tối om nhưng nếu cố gắng thì vẫn có thể nhìn thấy vài thứ. Lâm Vũ Thần ngồi lên tấm phản vô cùng rách nát kia, khi hần vừa đặt mông xuống thì một tiếng "kêu kệt" dài vang lên, tạm xua đi sự im lặng của nơi này. Hơi thở ra một hơi, hần nhắm mắt lại, bắt đầu nhập định với ý đồ tu luyện.

Nhưng năm phút, mười phút trôi qua, mọi thứ vẫn vậy, hần vẫn không thể cảm nhận bất kì một tia linh khí nào, hơi thở dài, hần đã thử đi thử lại chuyện này vài năm rồi nhưng kết quả vẫn chỉ như cũ, cái này khiến hần không khỏi tự hỏi bản thân chẳng lẽ thật sự là một tên phế vật không thể tu luyện? Lắc đầu vung đi mấy suy nghĩ đó hần bước ra cửa, mở cửa ra hưởng thụ một chút gió trời. Sau khi cảm thấy thỏa mãn, hần hướng về phía nhà kho, nhiệm vụ hằng ngày của hần là chẻ củi và vận chuyển một số đồ đạc vào trong kho, đây vốn là nhiệm vụ của đệ tử tạp dịch và hạ nhân nhưng ai bảo hần còn chả đánh lại ai đâu, thành ra đây có thể coi như là lợi dụng một chút tác dụng của một tên phế vật như hần đi.

"Ây dô, đây không phải là thiếu gia nhà ta sao, đang làm gì ở cái chốn bẩn thỉu này vậy?" Một giọng nói mỉa mai cùng vô cùng gọi đồn vang lên, Lâm Vũ Thần không cần quay mặt cũng biết đó không ai khác chính là Lâm Hạo, hay còn được người khác gọi là Lâm công tử, một trong những người xuất sắc nhất trong thế hệ này của Lâm Gia. Lâm Vũ Thần vô cùng bình tĩnh quay đầu, không nhanh không chậm nói:

"Thay vì quan tâm tại sao ta ở đây thì tại sao ngươi không quan tâm làm thế nào mới che giấu được mưu đồ của mình." Lâm Vũ Thần vô cùng bình tĩnh đáp lời, nếu so người chống lưng thì hần thật không sợ Lâm Hạo. Lâm Hạo nghe thấy lời của Lâm Vũ Thần, ánh mắt không khỏi âm trầm lại, hần và cha mình đã sớm mưu đồ giết gia chủ để lên thay thế nhưng không ngờ bị Lâm Vũ Thần phát hiện. Đối với một kẻ vô dụng như Lâm Vũ Thần bọn hần muốn giết lúc nào cũng được vậy nên mới đại phát từ bi tha cho hần một mạng nhưng không ngờ sau khi về gia tộc thì một số lời đồn thổi liên quan đến vị trí gia chủ lại truyền ra, hai cha con hần không cần nghĩ cũng biết ai là thủ phạm thành ra ghi hận Lâm Vũ Thần đến giờ, thậm chí còn dùng một số thủ đoạn để ám sát hần nhưng không biết Lâm Vũ Thần đáp trúng vận may cắt chỏ gì mà mỗi lần đều an an ổn ổn vượt qua.

"Lên đi, đánh gãy một cái chân là được rồi." Lâm Hạo mặt âm trầm nói, hần thật sự muốn giết cái tai họa ngầm này nhưng nếu làm vậy thì một số lời đồn sẽ có căn cứ mà nghiễm nhiên trở thành sự thật, làm cản trở kế hoạch của cha con hần. Giết không được nhưng cho hần nếm chút đau khổ vẫn là có thể. Hai tên người hầu nghe Lâm Hạo nói, nghe răng cười một tiếng, lập tức tiến lên đón đánh Lâm Vũ Thần.

Lâm Vũ Thần nghe Lâm Hạo nói, trong lòng phát lạnh, chuẩn bị chạy thì một nắm đấm từ đằng sau đã đánh bay hần lên. Lâm Vũ Thần tuyệt vọng quay người nhằm phản đòn nhưng chưa kịp xoay hết người thì một cú đánh lập tức đánh vào vùng eo của hần khiến hần đập người xuống sân. Lâm Vũ Thần sau khi rơi xuống, cả người liền mất đi cảm giác, thậm chí cả mắt cũng bắt đầu mờ dần, một dòng máu đỏ tươi từ trán chảy xuống, chảy qua khe mắt hần. Tiếng động bên này lập tức thu hút một số người hiếu kì, từ một nhóm bắt đầu có nhiều người tới hơn, tất cả đều một vẻ phi báng cái sự vô dụng đến khó coi của Lâm Vũ Thần. Hai tên kia thấy Lâm Vũ Thần nằm bất động, miệng càng cười gằn hơn, chậm rãi đi đến bên người hần. Một tên đứng trên đầu nắm lấy tóc hần, giơ lên cho con mắt của hần tập trung nhìn vào đôi chân của mình. "Rắc" một tiếng kêu thanh thúy vang lên cùng một nỗi đau thấu trời xanh nhanh chóng tràn ngập tâm trí Lâm Vũ Thần, hần rất đau đớn nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể trân trân nhìn lấy chân mình bị đánh gãy. Hai tên kia sau khi xong việc liền nhổ một bãi đờm lên người Lâm Vũ Thần, sau đó vô tình quay người bước đến sau lưng Lâm Hạo cùng khuôn mặt nịnh nọt. Lâm Hạo thấy thành quả, gật đầu một cái cũng phun một bãi nước bọt rồi quay người bỏ đi.

Thấy Lâm Hạo bỏ đi, mấy tên đệ tử kia mới bắt đầu không chút kiêng nể khinh bỉ Lâm Vũ Thần, một số thậm chí còn nhổ nước bọt, nếu hiện tại không phải đông người thì có lẽ đã có vài tên đá lên mặt hần rồi. Sau khi rửa xả chân chề, bọn hần mới bắt đầu lục tục rời đi, bỏ lại một tên phế vật nằm giữa sân đá.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Giác mộng

Lâm Vũ Thần nằm im bất động ở đó, con mắt không chút sắc thái nào, hay nói đúng hơn hần đã muốn từ bỏ mọi thứ, cha mẹ, đại ca, tất cả đều đã trở thành vô nghĩa với hần. Mây mưa bắt đầu kéo đến, trời đất bắt đầu trở nên tối hơn, không lâu sau một cơn mưa chậm rãi trút xuống, xóa đi vết nước bọt trên người hần nhưng lại không thể xóa đi sự nhục nhã trong lòng hần. Vì CÁI GÌ!? Lâm Vũ Thần trong lòng gào thét, vì cái gì hần sinh ra đã là phế vật? Vì cái gì điểm xuất phát của hần đã vạch thua cuộc? Vì cái gì hần phải chịu lấy sự nhục nhã này? Hỡi Thượng Thiên, Vì CÁI GÌ!??

Lâm Vũ Thần trong lòng gào thét điên cuồng, hần không phục, hần muốn lật đổ cái số phận chó má này, hần muốn những kẻ đã trào phúng hần phải cảm nhận cái chết từ từ và đau đớn, hần muốn NGHỊCH THIÊN, suy nghĩ vừa xẹt qua trong lòng, tức thời một tia sét cũng vì thế xuất hiện, một tiếng nổ lớn xuất hiện nơi thương khùng. Lâm Vũ Thần nhìn lấy, hần cười, cười một cách điên cuồng, đến Thượng Thiên cũng đã bỏ rơi hần vậy thì vì cái gì hần còn phải tiếp tục cố gắng? Tiếp tục bầu víu vào một hi vọng ảo tưởng? Lâm Vũ Thần chậm rãi nhắm lại đôi mắt, tùy ý để người khác nhục mạ hần cũng không muốn phản ứng nữa.

Hần bắt đầu mơ, mơ về một tương lai, nơi hần chính là chủ cuộc chơi chứ không phải kẻ chịu nhục nhã như thế này. Đó là giấc mơ đẹp nhất với hần, nhưng mơ chung quy lại vẫn chỉ là mơ, nó không phải hiện thực, rồi sẽ có lúc hần phải tỉnh lại... Lâm Vũ Thần chậm rãi mở mắt ra, xuất hiện trong mắt hần chính là một cái trần nhà hần chưa thấy bao giờ, hơi di động cổ nhìn xung quanh, căn phòng được bày biện rất tinh tế và ưu mỹ nổi bật lên về cổ kính nhưng không kém phần thanh tao. Lâm Vũ Thần nhìn ngắm một chút, ánh mắt lại hướng về phía trần nhà, đôi mắt lại nhắm lại, hần muốn tiếp tục mơ.

Lần này, hần mơ không phải là mỹ nhân vô số hay sức mạnh vô biên mà chỉ đơn giản là một căn nhà rách nát, cũ kĩ, thậm chí nếu so với nơi hần ở thì cũng chỉ hơn được một chút xúi. Hơi chân chờ một khắc, hần chậm rãi bước vào, không biết vì sao, từ tận đáy lòng mình, hần cảm thấy cực kì tôn kính cùng kính sợ nơi này, giữ lấy nghi hoặc trong lòng, hần tiếp tục tiến lên, chưa tới mấy bước liền tới trước cửa. Theo bản năng hần sẽ đẩy cửa tiến vào nhưng lần này thì không, hần vô cùng thấp thòm chậm rãi gõ ba tiếng lên cánh cửa, không thấy động tĩnh, tâm tình hần càng trở nên thấp thòm, gõ thêm

ba tiếng nữa, lúc này mới cánh cửa mới bắt đầu mở ra. Lâm Vũ Thần lo sợ bước vào đó, cảm giác này đối với hắn rất lạ lùng, vì cái gì hắn lại trở nên thấp thòm dù đã từ bỏ mọi thứ? Không tìm lại hiểu kì, hắn bước vào trong.

Bên trong là một không gian khác, xung quanh chỉ là một màu đen tuyền cùng vài chỗ hơi sáng lấp lánh lên. Nhưng thứ thu hút hắn không phải là hình dạng của nơi này mà là một thân ảnh tay chấp sau lưng đang nhìn ngó một thứ gì đó. Cảm thấy hắn bước vào, người kia đầu hơi quay xuống, con mắt liếc Lâm Vũ Thần, con mắt này đối với hắn vừa lạ mà lại vừa quen thuộc nhưng hắn lại không thể nhớ được đã nhìn thấy nó khi nào. Người kia cùng Lâm Vũ Thần nhìn nhau tròn vẹn một phút, một giọng nói vang lên phá vỡ sự yên tĩnh này,

"Tiểu tử, không có.... bên cạnh nhìn người tàn tạ thật đấy!" Người kia mở lời, giọng nói không chút nào che giấu mỉa mai. Lâm Vũ Thần nghe thấy lời này, thay vì cảm thấy không có gì thì ngược lại hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Người kia thấy Lâm Vũ Thần không nói lời nào cũng không dấy đưa vấn đề này mãi, sau khi im lặng một chút hắn đôi chủ đề:

"Trên đời này không có gì là tuyệt đối, vậy nên đừng có vì vậy mà buông tay. Hãy luôn nhớ bản thân luôn cố gắng vì điều gì, đó sẽ là kim chỉ nam cho người. Và hãy nhớ, chỉ cần người trả giá đủ nhiều, người tự khắc sẽ có được thứ mình mong muốn!" Nói xong, người kia lại quay đầu lại nhìn về một hướng. Lâm Vũ Thần câu hiểu câu không, hơi chấp tay cảm tạ liền quay về, trước khi đi còn không quên nhìn thân ảnh quen thuộc mà lại xa lạ kia. Vừa bước ra khỏi căn nhà, không gian xung quanh bắt đầu sụp đổ, Lâm Vũ Thần mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Mở mắt một lần nữa, vẫn là cái trần nhà quen thuộc kia, hắn không khỏi thở dài một cái, nhớ lại giấc mơ lúc nãy, hắn thấy thật kì lạ, đặc biệt là thân ảnh chấp tay sau lưng vừa lạ mà vừa quen đó. Hơi vung vẩy đầu một chút, xóa đi mấy cái ý nghĩ kia, bất chợt một cái ôm bất ngờ khiến hắn đau nhe răng trợn mắt.

"Vũ Thần, rốt cục người cũng tỉnh rồi!" Một giọng nói nam vang lên, mang theo vẻ thật thà và chất phác. Lâm Vũ Thần nhìn người đang ôm mình, trong lòng không khỏi có chút ấm áp, hắn rốt cục vẫn là có nơi trở về a. Sau khi ôm chán chê, người kia buông tay, hai tay ấn xuống đầu vai của Lâm Vũ Thần, mặt vô cùng nghiêm túc nói:

"Vũ Thần, nói cho ta biết, có phải là tên khốn Lâm Hạo kia đánh gãy chân người không!?" Lâm Minh nhìn xuống cái chân gãy của Lâm Vũ Thần, rằng không khỏi nghiêng mấy cái, mấy tên khốn kiếp kia chỉ biết bắt nạt đệ đệ của hắn, lần này hắn không ra mặt thì thật không đáng được Lâm Vũ Thần gọi đại ca.

Lâm Vũ Thần thấy vẻ mặt tức điên của Lâm Minh, trong lòng ấm áp hơn, vẫn có người vì hắn mà ra mặt a. Lâm Minh thấy Lâm Vũ Thần không nói lời nào mà lại nhìn mình bằng con mắt vô cùng kì lạ, cái này khiến hắn không khỏi có chút gấp, không lẽ đệ đệ mình bị đánh thành ngu ngốc rồi!? Nếu cái này là thật hắn chắc chắn sẽ giết Lâm Hạo.

"Đại ca, không có gì, thù của ta thì tự ta báo!" Lâm Vũ Thần thấy vẻ mặt của Lâm Minh, miệng không khỏi nở một nụ cười miễn cưỡng trấn an đại ca của mình. Hắn nếu không can thì chín phần mười tên kia đập chiedoắt. Lâm Minh thấy vẻ mặt của Lâm Vũ Thần, trong lòng nộ khí rút cuộc dịu xuống một chút, bàn giao hỏi thăm vài câu hắn liền rời đi cho Lâm Vũ Thần dưỡng bệnh. Lâm Vũ Thần nằm im trên giường, nhìn lấy cái chân gãy của mình, nộ khí ngất trời, thù này hắn không báo thì bọn hắn lại coi hắn là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp. Chưa nghỉ ngơi được vài phút thì cánh cửa phòng lại bị đẩy ra, một mỹ phụ vội vã bước vào, theo sau chính là một trung niên nhân. Hai người nhìn qua đều có vẻ rất gấp gáp, thấy Lâm Vũ Thần, cả hai không hẹn mà cùng hỏi chung một câu:

"Thần Nhi, người rốt cục tỉnh!?" Lâm Vũ Thần thấy hai người, miệng cười tươi đáp lại. Hai người thấy thế liền hơi thở xuống một hơi, mấy tiếng này hai người bọn hắn là đứng ngồi không yên a, nếu thật sự Lâm Vũ Thần có chuyện gì thì dù có bị trục xuất gia tộc thì bọn hắn cũng nhất định giết bằng được tên Lâm Hạo kia. Thấy vẻ mặt hai người, Lâm Vũ Thần liền biết cái tình nóng nảy là do ai, hắn lúc nãy cùng là trấn an mấy câu mới khiến nộ hỏa của hai người giảm xuống. Hai người ngồi kế bên giường hắn, bắt đầu hỏi thăm sức khỏe. Thấy cảnh này, trong lòng hắn cực độ ấm áp, đúng là chỉ có gia đình mới có thể đem đến cho hắn sự ấm áp như vậy, nhưng hắn không biết rằng đây chỉ là quãng nghỉ trước cơn bão...

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Bất lực

Đêm nay, đối với Lâm Vũ Thần là một đêm vô cùng bình thường không có gì khác biệt, trăng thanh gió mát, nhưng không hiểu vì sao hắn lại không thể ngủ được, trong lòng hắn luôn có một dự cảm bất an vô cùng, giống như sắp có đại sự gì đó xảy ra với gia đình hắn hay đúng hơn là với bản thân hắn. Hắn cứ thế nằm trằn trọc lăn trái lăn phải rồi cuối cùng ngồi phất dậy, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu. Bất chợt, hắn nghe thấy ở ngoài có tiếng la hét và chém giết, nghe thấy chúng hắn cảm giác bất an lại càng lớn, hắn đang định đi ra ngoài thì cửa phòng của hắn chợt bị đập bay, một tên cầm đao chậm rãi nhàn nhả đi vào. Thấy một tên phế vật như Lâm Vũ Thần hắn không khỏi khinh bỉ:

"Hừ, chỉ là một tên phế vật!" Tuy thất vọng là thế nhưng hắn vẫn đi lên, Lâm Vũ Thần thấy vậy định chống cự lại nhưng bản thân lại không nghe lời, giống như bị ai đó điều khiển, thế là hắn cứ thế nhanh chóng rơi vào tay tên kia. Tên kia xách hắn như xách một con gà đi lên tiền viện, Lâm Vũ Thần phát hiện ở đây vậy mà cũng đã tụ tập không ít người, hầu hết đều là bị trói, có mấy tên thậm chí bị đánh gãy tứ chi. Tên kia thấy đã đến nơi, không chút lưu tình ném Lâm Vũ Thần vào trong. Bị ném vào trong, Lâm Vũ Thần một lần nữa nhìn các khuôn mặt quen thuộc này, toàn bộ đều là người của Lâm Gia, nhưng chỉ có nam nhân, còn nữ nhân thì tập trung ở phía cổng, cách bọn hắn cũng gần hai chục mét.

Sau khoảng gần hai mươi phút, tất cả người của Lâm Gia đều bị bắt tới đây, Lâm Vũ Thần cũng thấy hình ảnh đại ca và cha mình cách đó không xa, tuy rất muốn đến gần họ nhưng cơ thể của hắn lại vô lực. Cảm giác giống như thân thể không còn là của hắn, nhìn về phía nữ nhân bên kia, hắn thấy tập hợp

ở đây gần như toàn bộ nữ nhân của Lâm Gia bao gồm mẹ của hắn, một số không thấy thì hắn là bị giết rồi, nhìn ra ngoài cổng đang mở toang, hắn thấy vậy mà tụ tập rất đông người nhưng không một ai có ý định tiến lên giúp đỡ bọn hắn, thấy cảnh này Lâm Vũ Thần tâm không khỏi nguội lạnh, thường ngày dân đen thấy Lâm Gia là nhất cung tất kính nhưng bây giờ thì chỉ có hờ hững, uống cho lúc trước bọn hắn còn giúp những người này. Sau khi tập hợp toàn bộ người của Lâm Gia, một tên công tử khí chất âm tà, nở một nụ cười đậm dục về phía nữ nhân rồi sau đó không chút che giấu khinh bỉ nói:

"Ta là thiếu tông chủ Huyết Âm Tông, các ngươi rất may mắn làm vật bỏ sung tu vi cho chúng ta!!!" Sau khi ngao mạn tuyên bố, không ít lời mắng chửi vang lên nhưng chỉ được một lúc thì im bặt, tất cả những tên to mồm kia toàn bộ bị lời ra trước mặt đám người, tên thiếu tông chủ kia thấy bọn hắn, nở một nụ cười âm tà, gật đầu với một thuộc hạ, tên kia hiểu ý, bắt đầu tiến lên, miệng nở một nụ cười khát máu. Hắn giơ đao lên, cực kì chậm rãi lọc ra lớp da của người kia, tiếng gào đau đớn vang lên giữa không gian tĩnh lặng, bắt đầu từ mặt, Lâm Vũ Thần thậm chí có thể thấy từng mô mỡ dưới lớp da và có cả cơ dưới đó nữa. Chưa thỏa mãn với tác phẩm của mình, hắn lột hết da của người kia, lộ ra một cơ thể chỉ cơ là cơ, người nạn nhân khốn khổ kia đã sớm la đến khản giọng nhưng vẫn không thể ngừng được tên kia, thậm chí còn gọi lên thú vui bệnh hoạn của hắn.

Tên kia bắt đầu lôi ra một hũ mật ong, trét lên hết cả người người kia, sau đó không chút do dự thả ra một đám ruồi nhưng con nào con nấy cũng phải to như ngón tay út, thấy mật ong, bọn chúng bắt đầu tiến lên hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn dành cho mình. Cảm giác được đám ruồi bâu khắp người từng chút từng chút gặm lấy cơ thể mình, người kia hoảng hốt la to, hắn chuẩn bị chạy thì tên kia mất lộ vẻ không thú vị liền một đao vung lên chặt đứt hai tay hai chân của hắn, chậm rãi cho hắn cảm nhận được cái chết từ từ mà đau đớn. Mấy tên lúc nãy to mồm mặt lúc này tái xanh hết cả lên, một tên thậm chí còn trực tiếp đái ra quần, nhưng cũng không trách hắn được.

Thấy tác phẩm đầu tiên của mình thành công như vậy, hắn liền bước đến người thứ hai, mỗi bước chân hắn đi đều vô cùng chậm chạp giống như đang treu đùa con mồi. Sau đó, khác với tên thứ nhất, hắn lôi ra những món đồ chơi khác, bắt đầu một quá trình hành hình mới, tên thiếu tông chủ kia thấy cảnh này, miệng nở một nụ cười tà, ánh mắt đậm tà nhìn về phía đám nữ nhân đang run rẩy kia, miệng vô cùng lãnh khốc nói:

"Bắt đầu bữa tiệc thôi!" Nói rồi, hắn bước về phía một nữ nhân, không chút lưu tình xé nát quần áo người kia, bắt đầu hưởng thụ chiến lợi phẩm của mình. Mấy tên còn lại thấy như vậy, miệng cũng nở một nụ cười tà, không chút khách khí đi về một nữ nhân bắt đầu chà đạp cơ thể họ. Khu vực bên kia bắt đầu trở thành một tràng thác loạn, tuy nhiên, do không đủ nữ nhân nên tràng cảnh hai ba nam nhân cưỡng hiếp một người cũng không hiếm, không ngừng có tiếng la thất thanh cầu xin nhưng đáp lại vẫn chỉ là một khuôn mặt lạnh lùng cùng hưởng thụ của bọn hắn. Mẹ của Lâm Vũ Thần hiện tại cũng bị một người chà đạp cơ thể, Lâm Vũ Thần ngồi bên kia, miệng không nói lời nào thậm chí cơ thể cũng không thêm biểu hiện ra một chút nhưng bên trong hắn thực chất đang kêu gào, gào thét cơ thể hành động, dù có chết cũng được, nhưng đáp lại lời hắn vẫn chỉ là sự bất động đến vô cảm của thân xác này.

Tràng cảnh thác loạn này diễn ra gần hai tiếng đồng hồ, nữ nhân bên kia toàn bộ đều là người, một số tu vi không đủ đều bị hút cạn thành cái xác khô, vô tình ném sang một bên như một cục rác. Tuy gần hai tiếng trôi qua nhưng độ thác loạn vẫn không giảm, một số tên sau khi cảm thấy đã thỏa mãn liền đưa cho người khác sử dụng như một món đồ. Mấy tên sau khi đã giải quyết nhu cầu sinh lý bắt đầu nhìn về phía đám nam nhân, miệng không khỏi nở một nụ cười gằn, ngoài đầu nhìn về phía đang chiến đấu sung sức thiếu tông chủ, hỏi:

"Thiếu tông chủ, sang giai đoạn hai a."

"Đúng vậy, nên sang giai đoạn hai a."

"...."

Tên thiếu tông chủ kia sau khi nghe đám cấp dưới của mình cũng chỉ hờ hững gật đầu. Mấy tên kia sau khi được lệnh, lập tức cười lạnh một cái, không chút lưu tình cầm đao xông đi lên chém giết cho thỏa mãn hung tính. Một tràng cảnh tu la địa ngục diễn ra trước mắt Lâm Vũ Thần, không ngừng có người bị giết trước mắt hắn, người thì bị chém mất nửa thân, người bị tươi sống moi ruột, người chậm rãi bị lột từng mảng thịt, từng tiếng kêu la ai oán cùng tràng cảnh huyết tinh trước mắt lập tức khắc sâu vào trong lòng hắn, tràng cảnh này dạy cho hắn biết, bản thân không đủ mạnh mẽ đó chính là một cái tội.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cái chết

Lâm Vũ Thần bất lực nhìn mọi thứ diễn ra, hắn rất muốn hành động nhưng cơ thể lại không nghe theo hắn, chỉ ngồi đấy trơ mắt nhìn những thứ diễn ra xung quanh. "Bộp" một cái đầu rơi ngay trước mắt hắn, cái đầu ấy hắn rất quen thuộc, không phải là Lâm Hạo đây sao, mới hồi chiều còn sai người đánh gãy chân hắn nhưng bây giờ đã thành một cái xác không đầu, quả báo đúng là đến sớm. Tuy hận là vậy nhưng Lâm Vũ Thần trong lòng không khỏi có chút bi thương, dù trước kia địa vị có cao thế nào nhưng rơi vào hoàn cảnh thế này thì cũng chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Tròng mắt hơi đảo xung quanh, chưa tới hai mươi phút đã gần có một phần ba người bị tiến đi tuổi vàng, trong đó không ít là cao tăng của Lâm Gia. Thường ngày hống hách đã quen, không ít đệ tử dòng chính thậm chí vứt bỏ tự tôn quỳ xuống cầu xin tha thứ, một số khác thậm chí còn tè cả ra quần, Lâm Vũ Thần nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng chỉ thầm thở dài, những người chưa từng trải qua gió tanh mưa máu gặp cảnh này thì cũng sẽ có hành động như vậy thôi, hắn cũng là rất ngạc nhiên, trừ khi hắn nhìn lấy cha mẹ hay đại ca thì cảm xúc mới có rung động mãnh liệt, còn nhìn về phía mấy tên đệ tử kia thì cảm xúc của hắn lại bình thản vô cùng, tựa như nhìn lấy đám côn trùng đang giết nhau vậy.

Tràng cảnh hỗn loạn của Lâm Gia ngay lập tức loạn đi toàn thành, không ai là không biết chuyện đang diễn ra ở đây, thậm chí ngay cả Lý Gia và Vân Gia đều đã cử người sang tận hiện trường xem xét, có lẽ là lấy thông tin để dễ bề hầu hạ mấy cái sát thần này nếu có tới gia tộc của bọn hắn. Hiện tại Lâm Gia đang cực độ hỗn loạn, một bên là tràng cảnh đồ sát đầy huyết tinh, bên còn lại là một tràng thác loạn, không ít tiểu thư khuê các hàng ngày mát cao hơn đầu hiện tại bị người ta chơi đùa đến mức người không ra người, ma không ra ma.

Sau khi bắt đầu đồ sát được mười phút thì rốt cục đến chỗ cha và đại ca của hắn,, hai người mắt đã nhắm đồ lên, chỉ cần cời trói là ngay lập tức tiến lên giết người, thử hỏi mẹ mình, vợ mình đang bị hiếp trước mắt mà còn có thể bình thần đứng nhìn thì có đáng mặt đàn ông hay không. Hai người không hẹn mà cùng quay sang Lâm Vũ Thần, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng, thấy mẹ của mình bị người khác làm nhục mà hắn lại có thể đứng bình chân như vại, dù thường ngày có chiều chuộng hắn thế nào nhưng hiện tại hai người có chỉ là chán ghét cùng thất vọng với hắn.

Lâm Vũ Thần thấy ánh mắt hai người, tuy rất muốn giải thích nhưng cơ thể của hắn lại không nghe lời, chỉ có ngồi yên một chỗ chờ chết. Hắn tận mắt nhìn thấy cha mình đã chết một cách bất lực thế nào, người của ông trực tiếp bị chẻ ra làm hai, sau khi ngã xuống, huyết dịch cùng nội tạng của hai bên từ từ trào ra, hắn thậm chí thấy rõ quả tim rõ ràng còn đang đập một cách yếu ớt, máu từ miệng vết thương không chút chậm chạp nào phun ra phủ đầy người tên đồ tể kia. Bộ não cũng từ từ chảy ra, Lâm Vũ Thần có thể thấy rõ, chất lỏng màu trắng đục từ hai bên hộp sọ chậm rãi chảy ra, rơi vãi xuống đất, nhưng thứ khiến hắn ám ảnh nhất chính là đôi mắt kia, đôi mắt ấy dù có mỗi bên một con nhưng tất cả chúng đều nhìn thẳng vào hắn.

Tên đồ tể chưa thấy thỏa mãn với việc giết chóc này, con mắt lạnh lùng nhìn sang đại ca của hắn, miệng nở một nụ cười kinh dị, đao trên tay không chút do dự chặt ngang, nửa thân trên và nửa thân dưới của đại ca hắn nhanh chóng bị tách ra. Nửa thân dưới nằm bất động một chỗ, còn nửa thân trên bị chém văng ra cả mét sau đó mới chậm rãi dừng lại, ruột gan nhanh chóng từ chỗ miệng vết thương nhanh chóng trào xuống đất. Cảm thấy chưa thỏa mãn, tên đồ tể kia chậm rãi đi tới nửa thân trên của đại ca hắn, một tay cầm vào đoạn ruột, không chút chờ đợi kéo ra, ngay lập tức, gần như mọi cơ quan trên người của Lâm Minh đều bị lòi ra ngoài không khí. Hắn chỉ có thể há miệng, hai tay bất lực với tới những bộ phận kia. Cảm thấy gần như là thỏa mãn, tên đồ tể lúc này mới một đao chặt đầu Lâm Minh, kết thúc mạng sống của hắn.

Lâm Vũ Thần chứng kiến mọi thứ từ đầu đến cuối, trong lòng gào thét cơ thể hoạt động. Hắn lúc này cực kì hận cái cơ thể vô dụng này, tại sao ngay lúc quan trọng lại không thể sử dụng được chứ. Lúc này bất chợt trông mắt không theo điều khiển của hắn đảo qua chỗ mẹ của hắn, người đang bị hiếp đến sức tàn ma dại. Nàng từ một mỹ phụ tuổi ngoài ba mươi, lúc này đang bị từ từ bị hút khô, da dẻ mịn màng chậm rãi biến thành làn da nứt nẻ, khô khốc như nhánh cây. Khuôn mặt xinh đẹp kia lúc này cũng đã dần biến thành một bà lão, nếp nhăn xuất hiện khắp khuôn mặt, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ bị hút thành một cái xác khô như những người kia.

Lâm Vũ Thần trong lòng đã sớm chết lặng, không còn gào thét trong vô vọng, không còn nguyên rủa cái cơ thể chó chết này, thứ còn lại của hắn chỉ là cam phận. Hắn đã cam chịu, hắn không thể làm bất cứ thứ gì cả, bây giờ kể cả khi hắn có thể di chuyển thì sao? Chẳng có gì xảy ra cả, có cũng chỉ là có thêm một vong hồn dưới đao của bọn hắn mà thôi, Lâm Vũ Thần thờ dài, chấp nhận số phận của một con kiến tùy người giẫm đạp. Lúc này, tên đồ tể đã kết liễu đại ca và cha hắn bước đến, nghe răng cười một tiếng, thấy hắn tiến đến, Lâm Vũ Thần tâm không một chút gọn sóng, hắn đã chấp nhận số phận của mình.

Tên kia thấy hắn vậy mà không có ý định phản kháng, miệng hiện một vẻ thất vọng, nhanh chóng chém xuống, muốn một đao trực tiếp kết thúc mạng sống của hắn, đối với những kẻ không muốn phản kháng hắn sẽ cho họ cái chết nhanh gọn nhất. Lâm Vũ Thần thấy lưỡi đao nhanh chóng hướng đầu mình bổ xuống, con mắt khẽ nhắm, hắn đã chấp nhận số phận. Một con đau thấu trời từ đỉnh đầu tới hạ bộ nhanh chóng chạy dọc trong bộ não của hắn. Lâm Vũ Thần chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ tung, ngã về một bên, bên tai còn không ngừng vang lên tiếng gào thét, con mắt hắn chậm rãi nhắm lại, thứ cuối cùng hắn thấy chính là vẻ mặt cực độ tức giận của mẹ mình.

Lâm Vũ Thần bất chợt tỉnh dậy một lần nữa, hắn thấy mình đang đứng ở một chỗ vô cùng quen thuộc, xung quanh là bóng đêm cùng những đốm sáng li ti như ngôi sao, đứng trước mặt hắn hiện tại chính là thân ảnh mà hắn không biết vì sao vô cùng kính sợ. Người kia nhìn Lâm Vũ Thần khoảng hai phút mới chậm rãi nói, trong giọng nói không chút nào che giấu thất vọng:

"Người... thật sự khiến... thất vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 32: Thoát khỏi mộng cảnh

Lâm Vũ Thần nghe thân ảnh kia nói vậy không khỏi xấu hổ cúi đầu xuống, không dám đối mặt với hắn. Cuối cùng lấy hết dũng khí mới dám nói:

"Nhưng ta cuối cùng có thể làm gì chứ? Bất kể ta có làm gì thì cuối cùng họ vẫn sẽ bị giết mà thôi!" Dù rất muốn kiếm chế nhưng Lâm Vũ Thần không nhịn được mà nghẹn ngào, nhớ lại tình cảnh lúc này trong lòng hắn dâng lên một cỗ nộ khí và một loại tâm tình vô cùng ảm đạm. Thân ảnh kia thấy hắn như vậy, hơi lắc lắc đầu, tên này chung quy lại vẫn là quá dễ gục ngã và bỏ cuộc. Thân ảnh kia không nói lời nào, chỉ đứng đó và quan sát bộ dạng chật vật của Lâm Vũ Thần.

Trong không gian chỉ còn sót lại tiếng sột sột của một người và một tiếng thờ dài thăm thẳm tựa vĩnh hằng. Sau khi đã khóc chán chê, Lâm Vũ Thần mới chậm rãi nâng đầu lên, đối mặt với thân ảnh kia. Người kia thấy hắn lâu như vậy mới dọn dẹp xong tâm tình, trong lòng đánh giá đối với hắn lại giảm thêm một bậc. Hơi vung vẩy đầu dẹp bỏ hết mọi ý nghĩ, hắn lúc này mới ngẩng đầu lên đối với Lâm Vũ Thần đặt câu hỏi:

"Vậy nếu kết quả đã như nhau, tại sao trước khi chết người không đánh bạn hấn một cái? Đẳng nào chẳng chết, tại sao người lại chấp nhận một cái chết bất lực như vậy?" Thân ảnh kia thờ dãi đặt câu hỏi với Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần nghe thấy câu hỏi, trong lòng hơi trầm ngâm, hấn đang tự hỏi bản thân tại sao lúc ấy lại chọn một kết cục như vậy, nếu như kết quả là chết thì chi bằng trước khi chết cũng cắn được bạn hấn một cái. Lâm Vũ Thần càng nghĩ lại càng không tìm thấy câu trả lời, hấn muốn có được lực lượng nhưng vì cái gì hấn lại có thể dễ dàng gục ngã bởi những thứ này?

Thấy Lâm Vũ Thần lơ mơ tìm kiếm câu trả lời, thân ảnh kia vẫn một mực đứng đấy quan sát từng nét mặt của hấn. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, sau nửa tiếng đồng hồ Lâm Vũ Thần rốt cục mờ mịt ngẩng đầu lên đối mặt với thân ảnh kia. Người kia thấy hấn bày ra vẻ mặt như vậy cũng không có bất kì biểu cảm nào, hay nói đúng hơn là khuôn mặt của hấn luôn được bao bọc trong một màn khói trắng khiến người khác không thể thông qua khuôn mặt của hấn để phán đoán cảm xúc. Sau khi trầm ngâm một lúc, thân ảnh kia lên tiếng:

"Bỏ qua câu hỏi lúc này, nói cho ta biết người muốn có sức mạnh vì điều gì?" Lâm Vũ Thần ngó người, chậm rãi suy tư, không phải là vì câu hỏi quá khó khăn mà là vì nó quá dễ, thậm chí nếu hỏi đứa trẻ sáu tuổi nó cũng có thể dễ dàng trả lời, có sức mạnh không phải là có mọi thứ trong tay sao, vậy thì vì cái gì lại hỏi câu hỏi ngu ngốc thế này? Nhưng Lâm Vũ Thần lại không nghĩ người đối diện mình là ngốc, một người như hấn hỏi ra câu hỏi này hấn là phải có một dụng ý gì đó. Sau khi trầm ngâm một lát, Lâm Vũ Thần ngẩng đầu, vô cùng chậm rãi đáp:

"Có sức mạnh, không phải là để có được những thứ mình muốn sao?" Người kia nghe thấy câu trả lời cũng chỉ gật đầu, sau đó nói:

"Đúng, nhưng nhiều thứ người mất đi rồi thì dù có mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể có được!" Người kia nói tới câu này giọng không biết vì sao trầm hơn một chút, trong đó không khó nghe ra một chút thất lạc. Lâm Vũ Thần nghe thấy người kia nói lại tiếp tục lâm vào trầm tư, đúng thật là có nhiều thứ mất đi thì dù hấn có mạnh như thế nào đi nữa cũng không bao giờ có thể tìm lại được, mình chứng rõ ràng nhất chính là gia đình của hấn, nếu như hấn mạnh mẽ hơn, gan lì hơn và quyết tâm hơn thì mọi chuyện biết đâu đã đi theo chiều hướng khác, một chiều hướng dù hấn có chết cũng miễn nguyện. Thấy Lâm Vũ Thần lại trầm tư, người kia cũng không nói gì, chỉ là nhìn lên bầu trời, ánh mắt xa xăm như nhìn về một thứ gì đó.

Sau khi đã suy nghĩ thấu đáo, Lâm Vũ Thần khom người, hai tay chấp lại bái người kia một bái, giọng vô cùng cung kính nói:

"Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm, ta đã biết bản thân phải cố gắng vì điều gì!" Thân ảnh kia thấy hấn nói như vậy cũng chỉ là gật đầu hài lòng một cái, sau đó không nhanh không chậm nói:

"Nếu người đã hiểu thì cũng đến lúc rời khỏi nơi này rồi..." Nói xong hấn vung tay một cái, không gian xung quanh bắt chợt xuất hiện từng vết nứt rồi sau đó vỡ vụn ra, Lâm Vũ Thần giật mình tỉnh dậy trên ghế. Sau khi thoát khỏi cơn mơ, mồ hôi của hấn không kiểm soát được mà tuôn ra ướt cả áo, sau khi lấy lại được nhịp thở hấn mới hít sâu một cái lấy lại bình tĩnh. Cảm giác lúc này đích thực khiến hấn rụng hết cả tim, cảm giác ấy giống như thiên địa sụp đổ, sinh mạng của hấn như bị đè bẹp dưới sức mạnh to lớn ấy. Sau khi bình tĩnh trở lại, trong lòng hấn lại dâng lên một loại quyết tâm cháy bỏng, hấn hiện tại không còn tìm kiếm sức mạnh để chứng tỏ bản thân, để người khác công nhận mà là để bảo vệ những thứ hấn yêu thương cùng quý trọng nhất. Nhìn sang đang còn trong giấc mộng Nguyên Du, Lâm Vũ Thần ánh mắt không khỏi lại dấy ngọn lửa quyết tâm.

Nhìn xung quanh một chút, cảnh vật vẫn như vậy, không có chút thay đổi kể từ khi bạn hấn bước vào đây. Lâm Vũ Thần nhìn sang Nguyên Du, chỉ thấy hấn đang nở một nụ cười vô cùng nhẹ nhàng khiến Lâm Vũ Thần không khỏi tự hỏi Nguyên Du đang mơ thấy gì mà có thể khiến hấn trở thành như vậy. Lâm Vũ Thần cứ thế yên lặng quan sát lấy từng biểu cảm của Nguyên Du nhưng từ đầu đến cuối hấn vẫn chỉ duy trì một nụ cười nhẹ nhàng như vậy khiến hấn lại càng hiểu kĩ hơn.

Nhưng người hiểu kĩ không phải chỉ có một mình hấn mà còn có một người khác. Đó là người xuất hiện sau khi bạn hấn bước vào mộng cảnh, nàng đôi lông mày khẽ nhíu, vô cùng hứng thú cùng hiểu kĩ nhìn về phía Nguyên Du. Đối với những người tham gia thí luyện ở đây nàng đều có thể hoàn toàn tự do quan sát và thao túng giấc mộng của bạn hấn theo ý của nàng. Lần này cũng giống như vậy nhưng chỉ là tên tiểu tử ngồi vào cái ghế bên phải kia, nàng quan sát lấy giấc mộng của hấn và cảm thấy khá thất vọng với nghị lực của tên này. Khi nàng đặt hi vọng ở tên còn lại thì phát hiện mình vậy mà không thể vào trong giấc mộng của hấn để quan sát hay động tay động chân một chút, ngược lại nàng có bị thứ gì đó phản phệ xém chút mất nửa cái mạng, cái này khiến nàng vô cùng hiểu kĩ, trên người tiểu tử kia có thứ gì có thể đã thương một cái Chiến Thánh Cảnh như nàng đây.

Nàng đã trực tiếp bỏ qua tên tiểu tử kia mà chỉ quan sát tên này từ đầu đến cuối, nàng phát hiện hấn vậy mà vẫn chỉ một mực giữ lấy nụ cười kia trên môi mà không có bất kì biểu cảm đặc sắc nào giống như tên ngồi ghế bên phải, biểu cảm luôn thay đổi rất nhanh chóng. Nàng rất hiểu kĩ hấn đã thấy thứ gì và tại sao nàng lại không thể đột nhập vào giấc mộng của hấn, một điều nữa, đó là mỗi giấc mộng nàng cho bạn hấn khảo hạch đều là ác mộng vậy thì vì cái gì hấn vẫn có thể cười như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bạch Vô Thiên

Nguyên Du hiện tại đang đứng ở một nơi tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón. Ở trước mặt hấn lại là một cánh cửa đang phát sáng vô cùng, giống như là ngọn hải đăng trên biển nhưng so với màn đêm ở đây thì nó không đáng là gì, chỉ chiếu sáng chưa tới hai bước đã tắt. Nguyên Du hiện tại vô cùng phân vân không biết có nên đi vào hay không bởi hấn biết cánh cửa này sẽ dẫn hấn tới đâu.

"Ký chủ, thời gian của ảo cảnh sắp hết, có muốn rời đi?" Bảng thông báo của hệ thống vẫn một mực lơ lửng trước mặt như muốn tạo áp lực cho hấn. Ảo cảnh của hấn thay vì nói là thí luyện chỉ bằng nói là cho hấn một chuyến quay về quá khứ mới đúng. Ở trong ảo cảnh này hấn đã làm nhưng điều hấn chưa

làm được, nói những thứ chỉ có thể giấu trong lòng, tuy biết đây chỉ là một cái ảo cảnh nhưng Nguyên Du vẫn cực kì miễn cưỡng. Sau cùng, thờ dài một cái, hần lựa chọn bước vào cánh cửa kia, trở lại thực tại của mình, một thực tại tàn khốc.

Mở mắt ra một lần nữa, một con đầu đầu nhẹ ập vào đầu hần nhưng chưa qua vài phút đã biến mất, hơi vung vẩy đầu một chút hần liền đứng lên. Lâm Vũ Thần thấy hần đã tỉnh lại cũng liền đứng lên theo hần. Nguyên Du hơi ngáp dài một cái, vươn vai rồi nhìn về một hướng, hệ thống cũng hiện một bảng thông báo trước mắt hần:

"Phát hiện có người theo dõi!" Hệ thống sau khi thông báo cho hần liền xuất hiện một cái ra đa ngay kế bên. Trên ra đa có một chấm đỏ nhấp nháy mỗi khi ra đa quét qua, vị trí cách hần cũng chỉ chưa tới mười mét. Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du nghiêm mặt như vậy liền biết chuyện đứng im một bên, thờ mạnh cũng không dám. Nguyên Du sau khi xác định có người theo dõi mình, khoe miệng hơi nhếch lên bởi hần biết là ai làm, đây là một trong những mỹ nhân có nhan sắc tuyệt trần nhất a, thậm chí ngay cả khi người này không có thật ngoài đời thì vẫn có nhiều người trầm mê cái nhan sắc kia, trước đây Nguyên Du cũng là một trong những người như vậy nhưng theo thời gian thì cũng có thể tém tém lại chút. Hơi mở miệng, Nguyên Du hướng về nơi người đó đang đứng, nói lớn:

"Quan sát chúng ta từ đầu đến giờ người cũng nên ra mặt rồi nhỉ?" Không gian chìm vào im lặng. Lâm Vũ Thần lúc này kinh hãi tột độ, vậy mà có người quan sát bọn hần từ đầu đến giờ mà bọn hần không hề hay biết, sau đó môi hơi lạnh sau lưng chợt ủa ra, nếu trong lúc bọn hần trong ảo cảnh mà người kia có ý hại bọn hần thì bọn hần trốn được sao? Dĩ nhiên là không. Sau khi thờ phù một cái nhẹ nhõm vì chưa chết, hần lo lắng nhìn về phía Nguyên Du đang nhìn, tâm thần căng cứng đến cực hạn. Bọn hần chờ, 1 phút... 2 phút... 5 phút... 10 phút trôi qua nhưng không có bất cứ chuyện gì xảy ra, cái này khiến hần không khỏi hoài nghi Nguyên Du có phải hay không quá đa nghi. Chưa kịp để hần hỏi vài câu thì Nguyên Du đã lên tiếng, giọng nói vô cùng mát kiêu hãnh:

"Còn định trốn tới bao giờ? Ta biết người đang ở đâu!" Nói xong liền sử dụng Ảnh Mâu công kích vào một góc tối, nơi hần quan sát từ đầu đến giờ, không ngoài dự đoán của hần, một cái tấm chắn ngay lập tức xuất hiện ngăn cản gần như toàn bộ ảnh mâu do hần tạo ra. Lâm Vũ Thần thấy sự biến hóa này, trong lòng lại ngay lập tức khâm phục lên, người kia có thể dễ dàng chặn được đòn đánh của Nguyên Du nói rõ rằng nếu có đánh nhau thì tám chín phần mười hần sẽ chết, còn Nguyên Du có lẽ sẽ chỉ ngạc nhiên mà thôi.

Từ trong tấm chắn kia chậm rãi bước ra một thân ảnh vô cùng xinh đẹp, nàng mặc trên mình một bộ quần áo trắng tinh như mây trời, mái tóc trắng bạc búi lên cao cùng với những cây trâm cài tóc vàng được điêu khắc vô cùng ưu mỹ, tôn lên vẻ đẹp của nàng. Làn da trắng muốt như tuyết, khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ và quyến rũ, tình tứ đến mức có lẽ nàng sẽ không có bất kì một bức tượng nào tạc về mình bởi chúng sẽ vậy bản gương mặt xinh đẹp của nàng, đôi mắt ngọc ngà, đẹp đẽ như những viên ngọc trai cao quý nhất và cả những viên đá quý đẹp đẽ nhất, hia con ngươi đỏ tươi như máu nhưng lại vô cùng yêu dị cùng quyến rũ một cách khó cưỡng, cái mũi ngọc tinh xảo, nhỏ nhắn vô cùng hòa hợp với toàn thể gương mặt đẹp một cách tuyệt đối của nàng, đôi môi đỏ căng mọng như quả dâu tây mới chín, chỉ cần một nụ cười từ đôi môi ấy là có thể khiến cho hàng triệu sinh linh mất mạng. Nàng từ trên cao nhìn xuống, cao cao tại thượng nhìn xuống bọn hần, kết hợp cùng với khí chất băng lãnh, cao quý tỏa ra khiến nàng hiện tại giống như một vị nữ hoàng cao quý đang đối thoại với hai kẻ ăn mày.

Nguyên Du nhìn thấy khí chất cùng tướng mạo của nàng trong lòng nhanh chóng xác định nàng là ai. Trảm Không Nữ Đế hay còn gọi là Bạch Vô Thiên, một trong tam đại Nữ Đế. Trong nguyên tác, nàng là sư phụ của Lâm Vũ Thần, dẫn dắt hần từ một tên phế vật trở thành một tên cường giả ngông nghênh không sợ trời không sợ đất. Tình tới thời điểm hiện tại thì nàng là người có nhiều kiến thức về không gian nhất, một nhát chém của nàng có thể tùy tiện đảo lộn không gian, tuy thiên phú cao là thế nhưng nàng lại đoán mệnh, theo như những gì hần đọc được, nàng lấy thân mình hóa thành không gian che mắt Thiên Đạo, cho những người tu luyện có thời gian thờ trước khi cuộc Đại Thanh Trùng diễn ra. Sau này Lâm Vũ Thần cũng đã tìm nhiều cách đưa nàng trở lại nhưng do đã hóa thành không gian che mắt Thiên Đạo lại bị nó đoạt xá, đánh tan toàn bộ hồn phách không thể chuyển kiếp, nó lấy thân xác đó làm loạn khắp nơi, cuối cùng Lâm Vũ Thần hết cách, đành phải tự tay giết chết sư phụ của mình, nhớ lại tràng cảnh lúc đó hoa lá nở xum xuê, ánh nắng ấm áp dịu nhẹ tỏa xuống người hần và cả thi thể sư phụ như một lời giễu cợt của Thiên Đạo đối với những kẻ dám lừa gạt mình.

Nhớ lại diễn biến cuộc đời nàng Nguyên Du thầm thờ dài, nói là che chở cho Chiến Hồn giả cho người khác đồng cảm vậy thôi chứ mục đích chính của nàng chính là tranh thủ thời gian cho Lâm Vũ Thần đột phá, sau cùng thì lừa gần rơm lâu ngày cũng cháy, hần đi theo nàng gần ngàn năm nói nàng không có tình cảm đặc biệt đối với hần chính là nói dối. Nhìn lên Bạch Vô Thiên, hần thờ dài cho số phận của nàng, nếu hôm nay hần không ở đây mà chỉ có một mình tên Lâm Vũ Thần thì số mệnh của nàng hần là sẽ đi theo số mệnh đã được an bài kia. Hần cũng đồng thời thờ dài cho chuyện tình giữa nàng và Lâm Vũ Thần, sau cùng thì thứ giết chết mối tình đó chính là miệng lưỡi thiên hạ, sự vô tâm của Lâm Vũ Thần và cả sự chần chừ của nàng, đến cuối cùng, ngày mà nàng chết đi nàng vẫn không thể nói cho hần biết được tình cảm của mình.

Đôi mắt ngọc ngà của Bạch Vô Thiên nhìn thấy ánh mắt thương cảm cùng cái thờ dài đầy ắp ý nghĩa của Nguyên Du trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ nộ khí, nàng đường đường là Chiến Thánh cường giả mà hần dám nhìn nàng bằng con mắt ấy sao. Cố gắng nén cơn tức giận, ngón tay thon dài khẽ nâng lên, chỉ vào người Nguyên Du, giọng nói băng lãnh vang lên:

"Người! Sẽ là người tiếp nhận toàn bộ truyền thừa của ta!"

"Không có hứng thú!" Nguyên Du sau khi nghe liền không nhanh không chậm từ chối trước con mắt ngỡ ngàng của cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lâm vũ thần tiếp nhận truyền thừa

Nghe thấy câu trả lời của Nguyên Du, cả hai người liền đơ mặt ra, biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

"Người có vẻ vẫn chưa hiểu rõ đây là chuyện may mắn bậc nào, ta đường đường là một Chiến Thánh cảnh cường giả, truyền thừa của ta mà người cũng dám từ chối sao!" Đây là để trả thù cho ánh mắt lúc nãy của hắn, trong lòng nàng chậm rãi mừng tượng ra khuôn mặt kinh ngạc tốt bậc của hắn khi nghe chuyện này rồi sau đó quỳ xuống cầu xin nàng cho hắn truyền thừa, chỉ nghĩ tới đây nàng đã cảm thấy có chút vui sướng, Chiến Thánh uy nghiêm không thể phạm.

Lâm Vũ Thần nghe được thân phận của nàng trong lòng khiếp sợ tột độ, đây là Chiến Thánh cường giả a, truyền thừa chắc chắn không phải phạm phạm, mà Nguyên Du vừa nãy đã từ chối cái hồng phúc này, nghĩ tới đây thôi sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi, vội vàng quỳ xuống dập đầu, thay Nguyên Du tạ lỗi:

"Đại nhân, chúng ta có mắt không thấy thái sơn, mong người đừng trách tội!" Nếu chỉ có một mình hắn ở đây hắn chấp nhận cái chết để chuộc lỗi nhưng đằng này lỗi lầm là của Nguyên Du, hắn không muốn thấy cảnh Nguyên Du phải chết, nếu như bắt buộc phải có một người chết hắn chấp nhận là người hi sinh. Nguyên Du thấy hành động của Lâm Vũ Thần hai đầu lông mày lập tức nhu lại, con mắt hiện lên vẻ tức giận, quát lạnh:

"Đứng lên cho ta, đầu gối nam nhân chỉ có thể quỳ trước phụ mẫu tuyệt đối không quỳ dưới bất kì ai!" Nguyên Du thấy Lâm Vũ Thần vẫn còn quỳ đấy, hai mắt hơi nổi tia máu, một cước đạp bay hắn, quát:

"Tự tôn của người đâu! Kiêu ngạo của người đâu! Đầu gối không phải muốn quỳ là quỳ!" Nguyên Du tuy nói rất nhập tâm, Lâm Vũ Thần cũng nghe hết tất cả nhưng khổ nỗi không thể đáp lại lời của hắn, một cước lúc nãy của Nguyên Du khiến hắn bây giờ muốn thở cũng khó chứ đừng nói đến nói chuyện hay di chuyển, một cước của Khởi Hồn cảnh không phải là thứ hắn có thể dễ dàng chịu đựng, chưa nói đến đây là một cước của Nguyên Du, sức mạnh khỏi phải bàn, hắn chưa chết coi như là may mắn. Nguyên Du hơi liếc Lâm Vũ Thần một chút rồi nhìn về phía Bạch Vô Thiên, hắn hiểu tại sao Lâm Vũ Thần quỳ xuống, tên đó muốn thay hắn gánh tội a nhưng như hắn nói lúc nãy, đầu gối nam nhân không phải muốn quỳ là quỳ, chưa kể đến hắn còn có một kí ức không mấy vui vẻ về cái chuyện quỳ này. Ngửa đầu nhìn thẳng Bạch Vô Thiên, khóe miệng hắn hơi nhếch lên một chút, khí thế bắt đầu tỏa ra.

Không gian xung quanh lập tức trở nên u ám, lạnh lẽo vô cùng, một loại uy áp mạnh mẽ từ người hắn tỏa ra, lập tức áp đảo lấy khí thế của Bạch Vô Thiên. Hắn nhìn Bạch Vô Thiên, khóe miệng vẫn nhếch như cũ, hắn bây giờ giống như một con cự long đang hứng thú quan sát con mồi của mình. Bạch Vô Thiên tuy rất kinh ngạc sự chuyển biến của Nguyên Du nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi chút nào, khí thế áp bức ngay lập tức tăng cường, nhưng tăng tới đâu nàng đều bị cái khí thế bá khí kia của Nguyên Du áp một đầu, không thể vượt qua. Cuối cùng, phần thắng thuộc về Nguyên Du với một chiến thắng áp đảo, Bạch Vô Thiên lúc này nhìn về Nguyên Du một cách vô cùng kiêng kị, không khỏi mở miệng hỏi:

"Người thật ra là ai!" Trong giọng nói của nàng không che giấu chút nào kiêng kị cùng có chút hoảng, một người có khí thế như hắn hẳn không phải chỉ là người bình thường, nếu thật sự hắn là người có thể lực thì tháng ngày yên bình của nàng sẽ ngay lập tức tan biến.

"Nguyên Du, một tiểu tử Khởi Hồn cảnh sơ kỳ mà thôi." Nguyên Du thu lại khí thế, nhún vai hồ hững đáp lại. Bạch Vô Thiên muốn so khí thế với hắn căn bản chính là muốn chết, hắn có Long Uy, chỉ cần tốn thêm một chút năng lượng thôi là hắn có thể tùy ý nâng cao khí thế của mình, cấp độ của Long Uy chỉ là ảnh hưởng tới mức độ tiêu hao và khí thế mặc định mà thôi, vậy nên hiện tại cơ bản thì không ai có thể so khí thế với hắn.

Bạch Vô Thiên nghe thấy câu trả lời, trong lòng một vạn cái không tin nhưng cũng không thể làm gì, ai biểu nàng hiện tại chỉ là hồn thể, động nhiều thêm chút nữa là nàng đi luôn cho nên nàng hiện tại chỉ có thể nhẫn. Nguyên Du nhìn thấy Bạch Vô Thiên khó chịu ra mặt, trong lòng không khỏi thở dài, đôi khi sự thật nó khó tin vậy đấy. Hơi lắc đầu một cái, hắn lại nhìn lên Bạch Vô Thiên, giọng nói vô cùng hồ hững:

"Vây, ta đã từ chối truyền thừa thì người duy nhất có thể tiếp nhận là tên tiểu tử đang nằm đằng kia, người không có ý kiến chứ?" Bạch Vô Thiên nghe Nguyên Du vậy mà tự tiện định đoạt trong lòng nổi cơn tam bành nhưng lại không thể phát tác khiến khuôn mặt nàng đỏ hết cả lên, trên trán nổi cả gân xanh. Nàng tuy giận là vậy nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của hắn, theo như quy định nàng đặt ra thì miễn là có thể vượt qua mộng cảnh thì đều có tư cách tiếp nhận truyền thừa, ở đây chỉ có hai người mà một người đã từ chối thì cũng chỉ đành trao cho người còn lại. Nàng oán giận nhìn về phía Nguyên Du, nhất định nàng sẽ khiến hắn hối hận vì đã không chấp nhận truyền thừa ngày hôm nay.

Hơi gật đầu một cái, nàng chậm rãi bay về phía đang nằm một đồng Lâm Vũ Thần, ngón tay mảnh khảnh khẽ đặt lên trán hắn, tức thì một dòng nước ấm từ đỉnh đầu lập tức tuôn trào khắp cả cơ thể hắn khiến hắn vô thức nhắm mắt lại. Lâm Vũ Thần sau khi ăn một cước của Nguyên Du thì một mực nằm im bất động ở đây, cũng nhờ thế hắn mới nhìn thấy được Nguyên Du bá khí đến mức nào, chỉ trên phương diện khí thế đã có thể áp vị cường giả kia một đầu. Hắn cũng nghe thấy Nguyên Du chấp nhận từ bỏ truyền thừa, trao nó cho hắn, dù trong lòng vô cùng phản kháng nhưng hắn cũng cảm thấy vô cùng áy náy với Nguyên Du, chỉ vì một tên phế vật như hắn mà một thiên tài như Nguyên Du đã chấp nhận từ bỏ cơ duyên lần này. Lâm Vũ Thần âm thầm thì, sau này miễn là Nguyên Du mở lời thì dù có chết hắn nhất định cũng sẽ làm theo.

Quá trình tiếp nhận truyền thừa của Lâm Vũ Thần diễn ra một tiếng đồng hồ, trong một tiếng này cảnh giới của hắn từ từ nhận được đột phá, từ Tự Hồn cảnh chậm rãi đột phá đến Khởi Hồn cảnh trung kỳ, cao hơn Nguyên Du một cái tiểu cảnh giới. Nguyên Du đứng một bên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn qua Lâm Vũ Thần, trong lòng không khỏi khinh bỉ, tiếp nhận truyền thừa như vậy mà chỉ có thể đột phá cao hơn hắn một tiểu cảnh giới.

Sau khi trao truyền thừa cho Lâm Vũ Thần, cơ thể Bạch Vô Thiên mở hẳn đi, thậm chí phải nheo mắt mới có thể nhìn thấy nàng rõ ràng, Bạch Vô Thiên lúc này thờ đốc, dù nàng là hồn thể nhưng bị rút nhiều lực lượng như vậy nàng không tránh khỏi có chút mệt mỏi. Nhìn qua đang nhập định Lâm Vũ Thần cùng đang lạnh nhạt quan sát Nguyên Du, nàng thở dài một cái, chuẩn bị đi vào cơ thể của Lâm Vũ Thần thì một bàn tay nắm lấy vai nàng, đồng thời một tiếng nói mà nàng vô cùng chán ghét vang lên:

"Truyền thừa là của hắn, nhưng người là của ta!" Nguyên Du vô cùng tự nhiên nở một nụ cười, truyền thừa hắn có thể tùy ý cho Lâm Vũ Thần nhưng mỹ nhân thì không, chưa kể nếu Bạch Vô Thiên đi theo Lâm Vũ Thần thì kết cục của nàng chỉ có cái chết mà thôi, như vậy chi bằng để hắn thử thay đổi tương lai của nàng xem thế nào.

Chương 35: Ràng buộc bạch vô thiên

Bạch Vô Thiên nghe Nguyên Du nói liền kinh ngạc ra mặt, tên này hẳn có biết mình đang nói gì không đây? Hẳn có thể từ bỏ truyền thừa của nàng, là thứ có giá trị cao nhất hiện tại, và thứ hắn cần là bản thân hồn thể của nàng. Nếu như nàng còn là lúc toàn thịnh hẳn nói ra câu này nàng cũng sẽ không quá ngạc nhiên, nếu hấp thụ được năng lực mạnh thần thức của hắn sẽ được tăng cao một cách đáng kể, nhưng hiện tại nàng đã suy yếu đến mức một tên Khởi Hồn cảnh bình thường cũng có thể dễ dàng tiêu diệt, hấp thụ năng lực cũng không nhận được bao nhiêu tăng trưởng, vậy dụng ý đằng sau câu nói này của hắn là gì? Bạch Vô Thiên trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

"A, không cần suy nghĩ nhiều, ta chỉ có hứng thú với mỹ nhân còn truyền thừa ta không quan tâm mấy!" Nguyên Du thấy vẻ mặt dăm chiêu của nàng liền cười nói. Hẳn đích thực đối với mấy cái truyền thừa kia không có mấy hứng thú, hẳn đã có một cái hệ thống ở đây rồi thì dù có thêm vài trăm cái truyền thừa nữa tùy ý hắn tiếp nhận thì hắn cũng lười nhận. Thay vì mấy cái truyền thừa khô khan thì hắn lại cảm thấy có hứng thú với mỹ nhân hơn. Người khác dù có trăm mê mỹ nhân tới mức nào thì cũng sẽ có điểm giới hạn nhưng hắn thì không, hắn thậm chí có thể vì một mỹ nhân mà đắc tội với một cái thế lực không rõ, ví dụ điển hình nhất là Văn Nhược Hân, bây giờ là Bạch Vô Thiên.

"Người bệnh sao?" Bạch Vô Thiên vô cùng khinh bỉ nói. Nàng bây giờ là hồn thể, hẳn dù có dục vọng thì có thể làm gì được nàng? Kể cả sau khi nàng có lại được thân thể cũng chưa chắc nàng đã cho hắn đụng vào. Nói thật cuộc trao đổi này Bạch Vô Thiên nghĩ thế nào cũng thấy tên Nguyên Du này lỗ to.

"Tùy người nghĩ vậy..." Nguyên Du cũng lười tranh luận với nàng. Trước mắt hắn hiện tại là một bảng thông báo từ hệ thống, nội dung đại khái giống như lúc chạm vào Tiểu Lang, cũng là yêu cầu kí kết khế ước. Nguyên Du tuy rất muốn làm vậy nhưng tiến độ hợp nhất và cấp độ của hắn lại quá thấp thành ra không làm được. Hơi suy nghĩ một chút, nếu dùng cách tương tự khi làm với Tiểu Lang để biến nàng thành của mình liệu có thể hay không. Suy nghĩ chưa tới hai giây hắn đã lắc đầu, bản chất của hai việc này là khác nhau, Tiểu Lang là thân thể máu thịt và nó còn quá yếu nên hắn có thể cưỡng ép biến nó thành của mình, còn Bạch Vô Thiên là hồn thể thì làm gì có máu thịt để hắn thay máu? Mà kể cả khi nàng có thân thể máu thịt đi nữa hắn cũng không đủ máu để cung cấp cho nàng. Quanh đi quẩn lại nan đề vẫn còn đó, đầu hàng trước vấn đề này, Nguyên Du đành hỏi hệ thống:

"Hệ thống, có cách nào biến nàng thành của ta hay không, hoặc ít nhất là khiến nàng có một mối liên kết chặt chẽ với ta?" Nguyên Du thở dài hỏi.

"Có ba cách, một là kí kết khế ước với nàng, hai là đưa nàng vào không gian hồn thể, ba là để nàng tiến vào cơ thể kí chủ." Hệ thống rất nhanh chóng trả lời câu hỏi. Cách thứ nhất hắn trực tiếp loại bỏ, nguyên do thì hệ thống đã trình bày lúc trước, cấp độ và tiến độ dung hợp không đủ. Cách thứ hai hắn cũng bỏ qua, không gian hồn thể hẳn phải có một mối liên kết mật thiết với giao kèo, bằng không sau khi kí kết giao kèo xong thì mấy thứ kia sẽ đi đâu. Sau khi sử dụng phương pháp loại trừ, chỉ còn một cách là hắn có thể thực hiện được. Nguyên Du thở dài, hỏi hệ thống:

"Làm cách nào để nàng tiến vào cơ thể của ta?"

"Có hai cách, một là đối phương tự nguyện tiến vào, hai là cưỡng ép." Nguyên Du nghe xong ngay lập tức chọn phương án hai, để nàng tự nguyện tiến vào cơ thể hắn? Mơ sao? Hiểu ý của kí chủ mình, hệ thống ngay lập tức lên tiếng trình bày các bước thực hiện phương pháp thứ hai:

"Cưỡng ép là dùng chính sức mạnh thần thức và linh hồn để ép buộc nàng đi vào cơ thể chính mình, đồng thời tạo ra một sự ràng buộc một chiều." Nghe tới đây Nguyên Du cũng dần hiểu phương pháp thực hiện thế nào. Sức mạnh thần thức nói rõ ra chính là sức mạnh của trí não, hay có thể giống với mấy khả năng liên quan đến điều khiển đồ vật ở khoảng cách xa bằng suy nghĩ, có điều đây là bản năng cấp cao hơn mà thôi. Còn sức mạnh linh hồn chính là linh hồn của hắn, thứ quyết định hắn có thể được đầu thai chuyển kiếp hay không. Thần hồn nói rõ ra chính là sự kết hợp giữa thần thức và linh hồn, một thứ giữ vai trò bảo vệ trong khi thứ còn lại giữ vai trò cung cấp sức mạnh, hai cái thiếu một cái không được, Hồn thể của Bạch Vô Thiên cũng là đi theo khái niệm này, hiện tại chỉ cần sử dụng đồng thời cả hai sức mạnh thần thức và linh hồn là có thể kéo nàng vào cơ thể của bản thân.

Nguyên Du hơi gật đầu, miệng nở một nụ cười tà. Bạch Vô Thiên nhìn thấy nụ cười này không biết vì sao lại cảm thấy có chút ớn lạnh, từ sau khi nói câu kia hẳn một mực im lặng đồng thời khuôn mặt còn ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ khiến nàng hơi hiểu kì, nhưng càng dần dà về sau cơ thể của nàng lại cảm thấy có chút lạnh dù có là hồn thể, đặc biệt là sau khi thấy nụ cười lại cảm thấy vô cùng bất an.

Nguyên Du sau khi thấy vẻ mặt bất an của Bạch Vô Thiên, kìm nén lại sự yêu thương dành cho nàng, sức mạnh thần thức như thủy triều xông ra bao lấy hồn thể của Bạch Vô Thiên, đồng thời cơ thể hắn còn có một loại hấp lực liên tục lôi kéo nàng đi vào cơ thể của hắn. Bị tấn công bất ngờ, Bạch Vô Thiên sắc mặt tái nhợt, muốn phản kháng nhưng cơ thể lại như bị đông cứng không thể cử động, nàng ngay lập tức dùng một con mắt cảm thụ đến tận xương tủy đến Nguyên Du, cơ thể dù không thể cử động nhưng nàng vẫn luôn cố gắng thoát khỏi sự trói buộc này. Nàng rất muốn mở miệng ra nằng nặc chửi hắn nhưng cơ thể của nàng lại không cho phép điều đó, ngoại trừ đôi mắt của nàng thì bất cứ bộ phận nào cũng không thể cử động dù chỉ một cm, Nguyên Du thấy nàng bất lực như vậy trong lòng bất chợt nổi lên một chút ý nghĩ dừng lại cùng thương tiếc nàng nhưng chúng ngay lập tức bị xóa đi, thay vào đó chỉ là một khuôn mặt lạnh như băng của Nguyên Du.

Bạch Vô Thiên tuy nhìn đã rất suy yếu nhưng Nguyên Du tốn hơn nửa tiếng mới có thể miễn cưỡng đưa cả hồn thể của nàng vào người. Bạch Vô Thiên tuy chống trả rất quyết liệt nhưng cũng không thể chống lại cỗ hấp lực kia, nhanh chóng bị hắn đưa vào trong cơ thể, trước khi hoàn toàn đi vào, Bạch Vô Thiên vô cùng thù hận nhìn chằm chằm vào hắn tựa như muốn vĩnh viễn khắc ghi khuôn mặt của tên này. Bạch Vô Thiên sau khi hoàn toàn vào trong tức thì vô số sợi xích từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bay tới quấn chặt lấy cổ tay cổ chân nàng, một sợi còn quấn chặt lấy cổ, kéo nàng đi xuống

dưới đây. Bạch Vô Thiên lúc này tuyệt vọng nhắm chặt đôi mắt, trong lòng phát thê, nếu thật còn có kiếp sau nàng nhất định sẽ khiến tên khốn này trả một cái giá thật đắt vì những chuyện hôm nay.

Sau khi đưa toàn bộ hồn thể Bạch Vô Thiên vào người, ngay lập tức bên trong hắc hắc hàng trăm hàng ngàn sợi xích vàng nhanh chóng giăng lên, chặn hoàn toàn lối vào. Sau khi tất cả hoàn thành, Nguyên Du một mình ngã người nằm xuống, đồng thời không quên hỏi hệ thống:

"Hệ thống, nàng không sao chứ?" Tuy hắc hắc lúc thực hiện nhìn vô cùng lạnh lùng nhưng thực ra lại rất quan tâm đến nàng. Hiện tại để nàng chịu khổ, sau này nhất định sẽ hảo hảo mà bù đắp.

"Ngoài cảm xúc thù hận tốt cùng, có chút tuyệt vọng và hoảng loạn ra thì tình trạng hồn thể của nàng vẫn ổn. Kí chủ có thể dùng sức mạnh thần thức và linh hồn của mình từ từ bồi bổ cho hồn thể của nàng." Nguyên Du sau khi nghe xong tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc rốt cuộc xuống, nếu nàng thật có bị gì hắc hắc chắc chắn sẽ điên lên mất. Nhìn qua đang nhập định Lâm Vũ Thần, Nguyên Du cũng chỉ có thể thở dài hộ pháp cho hắc hắc, theo cái điệu này thì hắc hắc cũng sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vòng quay may mắn

Lâm Vũ Thần hiện tại đang đứng trên một khu vực rộng lớn, trước mắt hắc hắc là một bức tường bán trong suốt vô cùng mỏng manh nhưng hễ hắc hắc chạm tay vào là lại như có một loại lực lượng gì đấy liên tục gây thương tổn cho vị trí tiếp xúc giữa bàn tay của hắc hắc với bức tường. Loại lực lượng này tuy dai dẳng nhưng không gây sát thương qua lớn, nếu hắc hắc muốn hoàn toàn có thể tự do bước qua bức tường này. Lâm Vũ Thần lúc này hít một hơi thật sâu, sau đó không chút chần chừ lao về phía bức tường.

Bức tường nhìn tuy mỏng manh nhưng lại dẻo như cao su, dù hắc hắc có đẩy thế nào cũng không lọt qua được mà ngược lại cơ thể hắc hắc liên tục nhận thương tích từ nó. Chạm rồi lùi lại, hắc hắc thở dốc, hồn thể của hắc hắc lúc này rách nát vô cùng, nhiều chỗ khuyết thiếu xương cốt, nếu hiện tại là cơ thể máu thịt thì dù hắc hắc không bị bức tường kia giết chết thì cũng sẽ thiếu máu mà chết. Ngồi bệt xuống đất, hắc hắc chậm rãi tìm hướng đột phá.

Nguyên Du ở bên ngoài liên tục ngấp ngáp ngấp ngáp dài quan sát Lâm Vũ Thần, hắc hắc buồn chán nhìn quang cảnh xung quanh, vẫn không có gì khác biệt so với lúc hắc hắc mới vào đây. Không tìm thấy cái gì mới hắc hắc đành thở dài, hắc hắc cũng không thể tìm Bạch Vô Thiên trò chuyện, nàng bây giờ đang hạn hắc hắc thấu xương, tùy tiện bắt chuyện có khi còn khiến nổi cảm hận của nàng tăng thêm. Buồn chán thở dài, Nguyên Du ngồi dựa lưng vào tường chuẩn bị đánh một giấc thì một tiếng "ting" máy móc vang lên trong đầu khiến mọi cảm giác buồn ngủ của hắc hắc ngay lập tức tan biến.

"Hoàn thành ràng buộc Bạch Vô Thiên với kí chủ, thu thập được một hồn thể Chiến Thành cảnh, tặng 500 vàng và 200 kinh nghiệm"

"Hệ thống dung hợp đạt 10%, mở khóa chức năng: Cây kĩ năng, vòng quay may mắn, cửa hàng trang thứ hai." Hệ thống liên tục đưa ra thông báo khiến Nguyên Du có chút kích động, cuối cùng dung hợp cũng đạt 10%, mà cấp độ hiện tại của hắc hắc cũng đã lên tới cấp 12, chỉ riêng hai cái này thì hắc hắc tin có thể dễ dàng chiến thắng Chiến Linh cảnh sơ kỳ.

Nguyên Du có chút kích động mở vòng quay may mắn, đây chính là thứ quyết định đời hắc hắc lên voi hay xuống chó. Nhận được lệnh từ Nguyên Du, một bàn quay nhanh chóng hiện ra trước mắt hắc hắc, hình dạng giống như mấy cái máy quay thường ở Trái Đất, chỉ khác là có hơi nhiều rỗng phượng khắc lên mà thôi. Nguyên Du quan sát tổng thể, rồi nhìn đến bàn quay, có tất cả sáu màu: đen, trắng, đỏ, vàng, xanh lục, nâu. Ngay lúc Nguyên Du đang thắc mắc mấy cái màu này tượng trưng cho cái gì thì một bảng luật lệ đã xuất hiện ngay trước mắt hắc hắc:

"Chào mừng kí chủ đến với Vòng Quay May Mắn, chức năng này cho phép kí chủ đánh cược vào vận may của mình để mở khóa một số vật phẩm có thể không bán trong cửa hàng và một số vật phẩm cấp cao. Chức năng còn một số trò chơi khác nhưng hiện tại tạm thời không thể mở khóa, mong kí chủ thông cảm. Sau đây hệ thống xin phép giải thích một số quy tắc:

1.

Mỗi lần quay tốn 10.000 vàng(giá cả sẽ có điều chỉnh). Tuy nhiên mỗi đầu mỗi tháng và năm kí chủ đều sẽ nhận được một lượt quay miễn phí hoặc có thể thông qua một số nhiệm vụ đặc biệt để nhận.

2.

Mỗi lần quay không trúng ô vật phẩm sẽ tăng điểm may mắn, khi điểm may mắn đạt 100 sẽ đặc cách loại bỏ ô không có phẩm một lần đồng thời cài lại điểm may mắn. Tuy nhiên nếu quay trúng ô có vật phẩm trước khi được đặc cách toàn bộ điểm may mắn cũng sẽ bị tụt về 0.

3.

Vật phẩm sẽ tùy theo cấp độ của kí chủ mà điều chỉnh, tuy nhiên một số sẽ không.

4.

Bàn quay gồm có 6 ô màu, mỗi màu tượng trưng cho một loại vật phẩm. Màu đen: Ô trống; màu trắng: Công pháp, kĩ năng; màu đỏ: Trang bị, vũ khí; màu vàng: Vật phẩm đặc thù; màu xanh lục: Đan dược, thảo dược, hạt giống, yêu thú; màu nâu: Táp vật(vàng, kinh nghiệm, một số nhu yếu

phẩm,...) Tỷ lệ mỗi ô là: đen 80%, các ô màu còn lại mỗi cái 4%

5.

(Sẽ tiếp tục cập nhật nếu phát hiện **gian lận** hoặc lỗi)"

Nguyên Du sau khi đọc xong trên trán không không chế được mà nổi gân xanh, người có ý gì khi vừa in đậm vừa viết nghiêng chữ "gian lận"? Là một công dân lương thiện, con ngoan trò giỏi người nghĩ ta sẽ bản hàn đến mức gian lận sao! Nguyên Du trong lòng không ngừng gào thét lấy, cái hệ thống này đúng là không chút nào tin tưởng vào hắn mà. Phát tiết khó chịu một hồi Nguyên Du rút cuộc khôi phục lại khuôn mặt thường ngày, nhìn vào bàn quay, máu đỏ đen trong người hắn nổi lên, hiện tại hắn có năm lượt quay miễn phí và 10.000 vàng, nếu đổi ra hắn có tất thấy sáu lượt quay, năm miễn phí và một trả phí. Nguyên Du trong lòng bắt đầu tính toán nên sử dụng mấy lượt quay này như thế nào cho hợp lý, nếu hiện tại hắn sử dụng hết thì có thể sẽ được một sức mạnh áp đảo ở thời điểm hiện tại nhưng cũng chưa chắc đã quay trúng cái gì bởi tỷ lệ quá thấp, chỉ có 4%. Còn nếu để dành cho tương lai thì hiện tại nếu dùng phải đối thủ quá mạnh hắn sẽ bị thọt hơn đối phương rất nhiều, tương lai có tới được hay không cũng sẽ là ẩn số. Nguyên Du sau khi đắn đo suy nghĩ đành phải chọn phương án dùng một nửa còn một nửa để cho tương lai, tuy nhiên tâm tình của hắn sẽ thấy rất khó chịu, đây là tâm tình chung của mấy con bạc, khi đã đặt tay vào trò đỏ đen rồi thì rất khó quay lại bởi cảm giác hồi hộp khi quay, thất vọng và vui sướng khi thấy kết quả đích thực tạo cho người ta cảm giác rất nghiện.

Kim nén sự háo hức, hắn tiến lên, nắm lấy cần gạt, gạt xuống một cái, tức thì các ô màu nhanh chóng xếp lộn xộn rồi mũi tên trong bàn quay nhanh chóng xoay tròn, Nguyên Du đứng ở bên ngoài, lo lắng, hồi hộp đợi chờ kết quả từ bàn quay, mũi tên xoay tròn khoảng ba mươi giây rồi bắt đầu chậm dần lại, nơi mũi tên hiện đang chỉ vào là màu đen nhưng nó vẫn chưa dừng lại hẳn, vẫn còn tiếp tục di chuyển. Thấy cảnh này Nguyên Du trong lòng cầu nguyện, khiếp trước hắn biết được bao nhiêu vị thần thì bấy nhiêu vị bị hắn gọi tên cầu may mắn. Cảm giác hồi hộp lúc chưa biết kết quả thế nào tuy khó chịu nhưng lại không mấy ai kim lại được cảm giác này, giống như lúc thi xong không ít người trong đầu thầm nhủ không dò đáp án nhưng kiểu nào thì kiểu cũng sẽ không được mấy người kim lại được cái cảm giác hồi hộp khi dò kết quả đó.

Nguyên Du hai mắt nhìn trừng trừng vào mũi tên, chỉ một xú, một xú nữa thôi là vào ô trắng. Đích thực mũi tên hiện tại cách ô trắng chỉ chưa tới 2mm nhưng cái 2mm này lại như rạch trời, nói thế nào mũi tên cũng không vượt qua. Nguyên Du đứng quan sát thấy mũi tên mãi không di chuyển mặt mới ngêch ra, vô cùng tiếc nuối thờ dài, cùng lúc đó điểm may mắn cũng từ số 0 cũng chuyển thành 1. Nguyên Du thấy chỉ gần một chốc nữa thôi là được, không cam lòng, hắn lập tức gạt cần gạt thêm một lần nữa, các ô màu sắp xếp lại một lần nữa và mũi tên cũng bắt đầu di chuyển.

Nguyên Du lần này thờ cũng không dám thờ, vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm vào bàn quay. Tuy thực lực của hắn bây giờ cũng được xem là mạnh nhưng Nguyên Du hoàn toàn không thấy được mũi tên đâu, điều này nói cho hắn biết với trình độ hiện tại thì việc quan sát được mũi tên là điều xa vời, nó cũng từ gián tiếp chứng minh thực lực của người tạo ra hệ thống mạnh tới đâu. Thấy quan sát cũng không có tác dụng hắn đành thờ dài, suy nghĩ viễn vông chờ mũi tên chậm lại. Giống lần trước, vừa đủ ba mươi giây nó bắt đầu chậm lại. Đây là thời khắc tạo nên sức hút của mấy trò đỏ đen, thời khắc quyết định. Nguyên Du hai mắt nhìn chăm chăm vào mũi tên, trong đầu lại nhanh chóng rêu tên mấy vị thần phù hộ cho hắn dù biết rằng có làm thế thì kết quả cũng sẽ không thay đổi nhưng hắn lại không dừng được. Mũi tên dần dần di chuyển chậm lại, năm giây sau đã gần như tiếp cận với tốc độ rùa bò. Nguyên Du thấy mũi tên vẫn còn nằm trong ô màu đen trong lòng bắt đầu khẩn trương lên, mẹ cái hệ thống, cho tỷ lệ thấp đến sợ. Không đáp lại kỳ vọng của hắn, mũi tên mũi rũi chạy vào ô màu đỏ, ngay lúc hắn định hét lên vui sướng thì nó lại tiếp tục di chuyển sang ô màu đen bên cạnh, điểm may mắn đồng thời tăng thêm 1 điểm, thấy cảnh này mặt hắn giận đến đỏ bừng, trên trán nổi gân xanh, tổ cha cái hệ thống, ta biết người đang dụng tay dụng chân!

Lâm Vũ Thần lúc này chậm rãi mở mắt ra, trong thế giới lúc này hắn đã vượt qua được bức tường đầu tiên và thu thập được một bản công pháp vô cùng cường hãn, thực lực của hắn cũng vì thế mà tăng theo nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ đến tột cùng của Nguyên Du hắn liền không chút do dự nhắm mắt lại giả vờ còn nhập định. Hắn chưa mất trí đến mức tin tưởng loại lực lượng được hắn hấp thụ kia có thể chống lại Nguyên Du, tròng cảnh hắn một mình chấp hai con Tử giai yêu thú vẫn còn nguyên trong đầu hắn. Không thể không nói lựa chọn của hắn là đúng, nếu bây giờ mở mắt ra thì truyền thừa lại phải tìm kẻ tiếp nhận khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cơ thanh huyền nguyên cơ

Nguyên Du tuy cầm đầu vào trò may rủi này nhưng vẫn cảnh giác với mọi vật xung quanh, hắn đã nhìn thấy tên tiểu tử kia tỉnh rồi mà còn giả vờ. Vốn đang điên trong lòng hắn muốn tìm thứ gì đó để giải tỏa mà trùng hợp làm sao tên tiểu tử kia vừa tỉnh dậy nên hắn cũng đành giận cá chém thớt lên tiểu tử đó. Nguyên Du chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Vũ Thần, bàn tay nắm lại thành quyền thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng rắc của mấy khớp tay. Nguyên Du không chút lưu tình đâm thẳng một quyền xuống đầu Lâm Vũ Thần khiến tên đó đang từ trạng thái ngồi ngay lập tức sang trạng thái vô ech, đầu hắn chậm rãi sưng lên một cục. Quả nhiên bạo lực là phương pháp giải tỏa bức dọc nhanh gọn nhất. Thấy tên kia còn đang như trong mộng mới tỉnh, Nguyên Du ngay lập tức tìm một cái cơ bao biện cho hành vi giận cá chém thớt vừa rồi của mình:

"Tỉnh rồi mà không báo ta một tiếng, muốn chết sao!" Lâm Vũ Thần nghe câu này trong lòng lập tức oan uổng, đại ca, người lúc ấy đang nổi cơn tam bành, chào người một tiếng không bằng nói ta đi chết cho nhanh gọn. Tuy cảm thấy oan uổng là thế nhưng Lâm Vũ Thần không chút nào cảm thấy bức dọc vì hành động vừa rồi của Nguyên Du dù biết rằng mình là một đối tượng xui xẻo bị hắn chọn trúng để trút giận. Nguyên Du đã vì hắn mà từ bỏ cả một cái đại cơ duyên thì một đám này có xá chi, chưa kể đến việc hắn sớm đã xem Nguyên Du là đại ca của mình, cho dù Nguyên Du có nói con chó là con mèo thì hắn cũng sẽ nói con chó là con mèo mà không cãi lại.

Thấy Lâm Vũ Thần ăn một đám của mình mà không có chút bực dọc nào khiến Nguyên Du cảm thấy có chút tội lỗi, Lâm Vũ Thần đang yên đang lành tự nhiên lãnh trọn một đám của hắn, là người bình thường đã sớm lên cơn mà Lâm Vũ Thần lại có thể nhịn được. Lâm Vũ Thần nhanh chóng đứng dậy, phúi phúi quần áo, đối với Nguyên Du nói:

"Nguyên Du ca, bây giờ truyền thừa đã lấy, chúng ta ra bằng đường nào?" Hắn không dám hỏi tại sao Nguyên Du nổi cơn, nếu vì câu hỏi đó mà hắn tiếp tục nổi cơn tam bành thì thật sự là xui xẻo vậy nên Lâm Vũ Thần chỉ có nước hỏi một câu không liên quan. Nguyên Du nghe câu hỏi mặt hơi suy tư một chút, trong nguyên tắc thì Lâm Vũ Thần sau khi lấy được truyền thừa thì sẽ được Bạch Vô Thiên đưa ra ngoài nhưng bây giờ Bạch Vô Thiên lại không ở đây. Hơi suy nghĩ một chút, hắn nói:

"Vào đường nào thì ra đường đấy." Nói xong hắn không chút chần chờ bước về phía cánh cửa, đi theo lối cũ trở về. Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói cũng chỉ biết gật đầu chấp nhận không phản bác, nhanh chóng đi theo bước chân của Nguyên Du đi ra khỏi nơi này. Trên đường đi vẫn gặp các loại bầy khi bọn hắn vừa vào đây, tu vi của Lâm Vũ Thần cũng đã tăng lên rất nhiều nên độ khó của mấy cái bầy cũng vì thế mà tăng lên. Nhưng mấy cái này đối với Nguyên Du không chút nào liên quan, mặc kệ mấy cái bầy tăng đến tình trạng nào thì hắn vẫn có Chân Nhân là khắc tinh của mấy cái bầy ả này, vì thế cả hai không chút hao tổn vượt qua như lúc mới vào.

Không mất bao lâu cả hai đã đi tới ngã ba rồi từ ngã ba chậm rãi đi tới đại sảnh, hành trình cả hai không ai nói lời nào thành ra không khí hết sức ngột ngạt. Nguyên Du thì không có chuyện gì để nói trong khi Lâm Vũ Thần lại sợ không dám nói. Đi tới đại sảnh, cả hai nhanh chóng bước ra khỏi đại môn, trở lại với đáy thung lũng tối đen như mực kia. Tới đây mới thật sự là nan đề, nửa dưới hắn có thể dễ dàng đưa cả hai lên nhưng ở bên trên lại không có bóng thành ra mấy kĩ năng của hắn trở thành vô dụng, nếu muốn thoát thì chỉ có nước chờ đến khi tới mà hiện tại bầu trời chỉ mới chuyển đỏ, khoảng cách đến đêm còn một đoạn thời gian, Nguyên Du quay đầu nói với Lâm Vũ Thần:

"Tạm thời nghỉ ngơi một lát." Lâm Vũ Thần nghe thấy Nguyên Du nói cũng chỉ biết làm theo, kiếm một chỗ đất bằng bắt đầu nhập định tu luyện, lúc trước hắn không thể tu luyện được nhưng giờ thì có, vậy nên phải tận dụng mọi cơ hội tu luyện, vì một tương lai sánh bước với các cường giả. Nguyên Du nhìn thấy bộ dạng bùng cháy nhiệt huyết của Lâm Vũ Thần, trong lòng thở dài, tên đó sau này đích thực sẽ trở thành cường giả nhưng cái giá hắn phải bỏ qua đích thực là quá lớn, tuy hiểu rằng không có sự trưởng thành nào mà không có đau thương nhưng của Lâm Vũ Thần quả thực là không ai tin được. Quan sát hắn một chút Nguyên Du quay đầu tìm một chỗ ngồi nghỉ, chờ cho đêm đến.

Cùng lúc này, ở một góc nào đó trong khu rừng, Cơ Thanh Huyền sau một ngày tập luyện vất vả chậm rãi đi về phòng mình, đã một ngày kể từ khi nàng gặp nhóm của Nguyên Du, tuy một ngày qua đi nhưng hình ảnh của hắn vẫn cứ ám mãi trong đầu của nàng, dù vùng thế nào cũng không đi mà ngược lại còn bám chặt hơn, cái này khiến nàng vô cùng khó chịu, đối với Nguyên Du có thành kiến rất lớn bởi nàng cho rằng nàng mãi không vùng được hắn đi là do hắn đã dụng tay dụng chân gì đấy. Cũng bởi chuyện này mà nguyên ngày hôm nay tâm tình của nàng luôn rất tệ, bình thường luôn điềm tĩnh, lạnh lùng cách người ngàn dặm thì hôm nay lại nóng nảy hơn rất nhiều.

Ngồi xuống giường, nàng mệt mỏi giãn người, cảm giác sau khi giãn người xong quả thực rất thoải mái. Sau khi giãn người xong nàng bắt đầu nhập định, thứ nàng cần nhất hiện tại chính là lực lượng để báo thù, nàng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được sức mạnh ấy. Cơ Thanh Huyền bắt đầu nhập định nhưng dù nàng có cố gắng tới mức nào thì cũng không thể giữa vững tâm thái bình tĩnh để nhập định, một phần là do có một cảm giác bất an cứ lớn vồn trong lòng nàng, phần còn lại là do tên Nguyên Du chết tiệt kia, mỗi lần nàng nhắm mắt nhập định là y như rằng khuôn mặt đáng ghét của hắn lại hiện lên trong đầu nàng. Tuy rất giận nhưng nàng lại không biết hắn ở đâu để tới nói chuyện phải trái vậy nên chỉ đành phải chịu đựng, đây mới là lí do chính khiến nàng bực mình mấy ngày qua, thời gian đối với nàng là vàng là bạc mà lại bị tên kia ám đến mức ăn ngủ không ngon thậm chí tu luyện cũng không được.

Nghiến răng một cái Cơ Thanh Huyền rời khỏi phòng, đi quan sát doanh trại của mình. Bình thường nàng không cần phải làm mấy việc thế này bởi đã có người thay nàng quản lí, việc cần làm của nàng chính là trấn trảng khi địa bàn bị xâm phạm và giải quyết vài chuyện hơi lớn một chút. Đi ngang qua vài người, trước mặt thì ai cũng mang theo vẻ nịnh hót gặp nàng thì cung kính cúi đầu nhưng sau lưng lại là có ý nghi dâm tà đối với cơ thể nàng, Cơ Thanh Huyền biết chuyện này nhưng nàng lại không thể làm gì, nếu nàng phản ứng quá mãnh liệt thì có thể bọn hắn sẽ tạo phản đến lúc đó một mình nàng sẽ khó có thể bảo toàn trinh tiết, nhưng nếu không làm gì bọn chúng sẽ nhận cơ hội ấy mà lần tới cho tới khi leo lên đầu nàng mà ngồi, vì hai nguyên do ấy mà nàng chỉ có thể trừng mắt bày tỏ sự tức giận rồi sau đó cố gắng mất ngủ mất ngủ để bọn chúng.

Mấy tên kia thấy Cơ Thanh Huyền đi qua, cặp mắt không chút nào dè chừng ngắm nghía cặp mông tròn trịa của Cơ Thanh Huyền cùng đôi chân dài gầy như bọ lột tất cả ra không khí kia. Bọn hắn biết vì sao Cơ Thanh Huyền có thể chấp nhận chuyện này nhưng cũng không dám quá mức lộ liễu, con giun xéo lắm cũng quằn, ai biết được khi bị dồn vào đường cùng nàng sẽ kéo theo ai đem lưng.

Cơ Thanh Huyền đi đến chỗ lửa trại, chỗ này có thể xem như là trung tâm của doanh trại, mục đích chính của nó tổ chức mấy buổi ăn mừng lớn hay làm đèn chỉ đường cho những người có nhiệm vụ đi tuần buổi tối. Khi cách đám lửa chưa tới hai mươi bước chân, lông mày của nàng khẽ nhíu lại, mùi khói hôm nay có chút khác biệt với mọi ngày, không phải là nàng quá mức cảnh giác mà là vì mũi của nàng đã sớm quen với mùi khói kia, bây giờ bắt chợt có mùi khói khác nói nàng không để ý là không thể nào. Tuy hơi thắc mắc nhưng nàng nhanh chóng tự trả lời câu hỏi của mình, mùi khói khác thường ngày hẳn là bọn hắn lấy ở chỗ khác, nàng nghĩ là thế nhưng không biết rằng chính mùi khói hôm nay sẽ thay đổi cả cuộc đời của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Bách Thú Sơn Mạch Náo Động

Không nghĩ về mùi khói này nữa, Cơ Thanh Huyền đi về phòng lấy một bộ y phục rồi chậm rãi đi ra bờ sông gần đó tẩy rửa cơ thể. Đám nam nhân thấy nàng chuẩn bị ra bờ sông nhưng không ai dám đi theo cho dù lúc này biểu hiện rất can rở, trước đây cũng có một tên không biết trời cao đất dày, t*ng trùng lên nảo đi theo rình Cơ Thanh Huyền, kết cục là bị nàng đánh gãy tứ chi rồi, lột da sau đó quăng vào miệng yêu thú, hần bây giờ chỉ còn là một đồng phân.

Bởi vì chuyện này mặc dù dục vọng của bọn hắn có cao đến đâu cũng không dám quá mức can rở với nàng, bằng không kết quả của bọn hắn còn thảm hơn tiểu tử kia nhiều. Tuy không đi theo rình trộm nàng nhưng gần như tất cả nam nhân đều có ánh mắt vô cùng dâm dục nhìn ngắm cơ thể nàng, đồng thời còn có vẻ như sắp lâm loạn. Cơ Thanh Huyền chỉ lo bọn hắn đi theo rình trộm mình, nào có tâm tư quan sát sắc mặt, con mắt của bọn hắn? Nàng chỉ thấy không ai dám đi theo, thờ dài một cái rồi đi tiếp ra bờ sông.

Bờ sông cách doanh trại cũng không xa, đi bộ chỉ mười phút là tới. Cơ Thanh Huyền chậm rãi cởi y phục của mình xuống, chưa tới vài nửa phút sau một cơ thể trần như nhộng của Cơ Thanh Huyền đã bạo lộ ra ngoài không khí. Làn da hơi ngăm tạo cho người khác giới một loại cảm giác dị vực phong tình, mái tóc tím dài hơi dính vào người do mồ hôi. Hai đầu ti hồng hào lộ ra trong không khí, tiểu huyết hồng hào cùng với lớp lông mao mỏng ở trên, nếu để người khác nhìn thấy cơ thể trần như nhộng này vô cùng dễ dàng khiến người khác chìm đắm trong dục vọng xác thịt với nàng. Cơ Thanh Huyền một tay vén tóc sau lưng, lộ ra một bờ lưng vô cùng gợi cảm, nhưng lại có thứ gì đó hần trên lưng nàng giống như là một tấm bản đồ nhưng lại thiếu rất nhiều chi tiết. Cơ Thanh Huyền một tay vòng ra sau lưng, khẽ sờ lên lớp da cháy nhám do bị đốt, một cảm giác tê cùng ngứa ngáy lập tức hiện lên trong đầu nàng. Vết thương này, hay nói đúng hơn là tấm bản đồ này là do cha mẹ của nàng lấy lửa vẽ lên lưng nàng cách đây hơn mười năm.

Mỗi lần sờ lên vết bỏng này trong đầu nàng lại không tự chủ được hiện lên về mặt lạnh lùng khi thực hiện của cha mẹ mình, tuy nàng biết họ có nỗi khổ riêng nhưng cũng không ngăn cản được sự oán hận dâng lên trong lòng nàng. Nàng ít nhiều cũng là con của bọn họ nhưng họ lại có thể lạnh lùng lấy từng que đóm vẽ từng chi tiết lên lưng của nàng. Lắc đầu, thoát khỏi kí ức, nàng chậm rãi đi về phía dòng sông, ngụp đầu xuống dòng nước mát lạnh. Nhất thời những cảm giác tiêu cực cùng một môi tan biến, đây có thể xem như là quãng nghỉ trong cuộc sống hối hả của nàng.

Cơ Thanh Huyền tìm một tảng đá, dựa vào rồi chợp mắt một chút, cảm nhận từng dòng nước mát lạnh chảy qua làn da của mình, Trong đầu nàng bắt chợt lại hiện về khung cảnh ngày xưa, ngày mà nàng được cha mẹ nuông chiều hết mực, được làm những gì mình muốn, nhưng hiện tại những thứ đó lại không thể tái diễn lại, nàng bây giờ là một tướng cướp người người hô đánh, trong doanh trại có ý muốn phản cũng không ít, một số còn muốn đem nàng thành nữ nhân của bọn hắn. Thờ dài một hồi, Cơ Thanh Huyền không khỏi tự hỏi hai ngày nay nàng làm sao thể này, Kể từ khi gặp gỡ thiếu niên tên Nguyên Du kia thì mấy kí ức về thời thơ ấu của nàng cứ thể chậm rãi hiện lên trong đầu nàng, tuy rất không muốn nhưng nàng lại không thể từ chối.

Không nghĩ về mấy chuyện đó, Cơ Thanh Huyền đi lên bờ, vận dụng linh khí hong khô cơ thể, mặc đồ lên sau đó trở về doanh trại, một quá trình quen thuộc vô cùng đối với nàng nhưng nàng lại không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận nó. Đi về doanh trại, nàng thấy khói tỏa ra nhiều hơn bình thường, mĩ mầu khẽ nhăn, tóm đại một tên, nàng hỏi:

"Hôm nay làm sao nhiều khói như vậy?"

"Thủ lĩnh, gỗ này hơi ướt nên khói hơi nhiều một chút, nó làm ngài khó chịu sao?" Tên kia vô cùng nịnh nọt hỏi Cơ Thanh Huyền. Cơ Thanh Huyền hơi lắc đầu một cái, thả tên kia ra, chậm rãi đi về phòng mình. Ngày hôm nay càng nghĩ lại càng kì quái, đầu tiên mấy tên nam nhân kia ít nhìn ngắm cơ thể nàng hơn hẳn, cái này khiến nàng hơi khó hiểu, ánh mắt mấy tên đó thông thường vẫn là như muốn đề nàng ra sau đó giờ trò một chút, nhưng hiện tại lại hoàn toàn nội liễm. Sau đó là mùi khói khác thường hơn so với bình thường, khói cũng nhiều hơn rất nhiều. Càng nghĩ nàng lại không có manh mối, chỉ biết nâng cao cảnh giác với bọn hắn rồi thôi.

Không lâu lắm màn đêm đã buông xuống, lúc này cửa phòng nàng vang lên ba tiếng gõ, Cơ Thanh Huyền đang nhập định chợt tỉnh lại, mở miệng nói:

"Đề đó đi." Người ngoài kia nhận lệnh, tiếng lạch cạch vang lên, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi đi xa dần. Cơ Thanh Huyền nhìn ra bên ngoài, thấy trời đã tối cũng hiểu mình đã nhập định được một thời gian. Lúc này không biết vì cái gì mà nàng lại có thể vô cùng đơn giản nhập định, đơn giản hơn bình thường rất nhiều, nếu bình thường nàng cần tới vài phút mới có thể vào trạng thái tu luyện thì lúc này chỉ cần ngồi xuống đã có thể làm được. Không nghĩ về cái đó, nàng bước ra cửa cầm lấy khay đồ ăn sau đó không chút chần chờ trở về phòng của mình. Nàng là thủ lĩnh vậy nên không cần phải tranh ăn giành uống với đám kia, tới giờ sẽ có người đến đưa cơm cho nàng.

Nhìn vào khay cơm của mình, thịt có, rau có, cá có, đủ mọi loại thức ăn. Cơ Thanh Huyền hít một hơi sâu, mùi thơm từ đồ ăn nhanh chóng xộc vào mũi nàng khiến cái bụng sớm đã đói meo từ chiều đến giờ reo lên. Không để ý hình tượng của mình, Cơ Thanh Huyền cầm đũa lên bắt đầu ăn. Không lâu sau đó một khay đồ ăn đã dọn dẹp xong, lấy một miếng vải lau miệng sau đó đem khay cơm ra cửa, sẽ có người tới dọn.

Sau khi cơm nước xong xuôi Cơ Thanh Huyền ngồi trở lại giường, tiếp tục tu luyện. Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến nửa đêm, Cơ Thanh Huyền bất chợt tỉnh dậy bởi tiếng gầm rú của yêu thú. Thường ngày một vài tiếng gầm rú vẫn có nhưng tối hôm nay nó có vẻ điên cuồng hơn rất nhiều, giống như nổi điên.

Lúc này, lấy doanh trại làm trung tâm, yêu thú vài km xung quanh đều như bị phát cuồng, hai mắt đỏ ngầu, hướng về một phía mà chạy. Cơ Thanh Huyền ra khỏi phòng, cơ thể vũ trang đầy đủ, thậm chí mang theo cả con dao găm kia bởi nàng có dự cảm đêm nay sẽ là một đêm vô cùng loạn. Bước tới một tên, Cơ Thanh Huyền hỏi:

"Chuyện gì đang xảy ra?"

"Thủ lĩnh, không biết vì sao đêm nay yêu thú có vẻ điên cuồng hơn rất nhiều, một số đã hướng nơi này chạy tới." Cơ Thanh Huyền nghe xong gật đầu một cái. Đối với mọi người nói:

"Chuẩn bị chiến đấu." Nói xong nàng cũng rút ra thanh kiếm kề bên hông, chủ động đi tới trước cổng đón đánh. Trong lòng nàng bắt chợt hiện lên một ngọn lửa cháy âm ỷ vô cùng khó chịu, mặc dù nó không làm gì nhưng nàng lại bắt chợt cảnh giác với đám thuộc hạ của mình hơn thường lệ. Tiếng thú

rống ngày càng lớn, càng gần, Cơ Thanh Huyền thủ thế, chuẩn bị chiến đấu. Đây rất có thể là một trận đấu khó khăn nhất từ trước tới giờ của nàng mà lại không biết rằng nhờ trận này mà nàng có thể thay đổi cuộc đời của mình sang một trang mới

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Cơ Thanh Huyền Trọng Thương

Một con Tam giai yêu thú hình thể to lớn tiên phong xông đến trước mặt Cơ Thanh Huyền, nàng không chút hoang mang nâng kiếm lên, chém ra, ngay lập tức con yêu thú đã bị chém thành hai nửa. Cơ Thanh Huyền nhìn cũng không nhìn con yêu thú, vung nhẹ thanh kiếm, ngay lập tức hai con Nhị giai yêu thú hai bên ngay lập tức tắt thở.

Cơ Thanh Huyền lông mày khẽ nhíu, yêu thú cấp thấp về cơ bản không khác dã thú là mấy, rất dễ bị mùi máu thu hút, nàng không sợ mấy con yêu thú cấp thấp nhưng số lượng làm nàng có chút bận tâm. Có một số loài tuy hình thể nhỏ bé cùng sức mạnh không lớn nhưng được cái bày đàn rất đông. Cơ Thanh Huyền vung vẩy thanh kiếm, chủ động bước lên một bước đón đánh.

Lần này tới là đám Nhị giai yêu thú, tuy không cao nhưng rất đông khoảng trên dưới hai mươi con. Cơ Thanh Huyền nhìn thấy số lượng này lông mày hơi nhíu lại, sau lưng hiện lên một con sói không lồ màu trắng bạc, nó ngửa đầu lên, hú một hồi thật dài, nhất thời đám Nhị giai yêu thú run rẩy dừng lại. Nhưng không lâu lắm bọn chúng đã lại tiến lên, Cơ Thanh Huyền thấy tình cảnh như thế này cũng không quá ngoài ý muốn, cầm kiếm xông lên, hơn hai mươi con yêu thú chưa tới một phút đã bị nàng chém giết sạch sẽ, mùi máu tươi nhanh chóng lan tỏa ra.

Con sói sau lưng Cơ Thanh Huyền tiếp tục hú lên, mỗi tiếng hú của nó giống như chất chứa một loại lực lượng nào đó khiến sức mạnh của nàng cứ mỗi giây mỗi phút tăng lên từng chút một. Chiến Hồn của nàng, Khiếu Nguyệt Lang, Ngũ cấp Chiến Hồn, tốc độ cực nhanh cùng sức mạnh đến từ mặt trăng, trăng càng sáng nàng lại có được nhiều sức mạnh.

Nhìn sang xác mấy con yêu thú, Cơ Thanh Huyền lau mồ hôi đọng trên trán. Nhìn về phía sau lưng nàng thấy cấp dưới của mình ai cũng đã bắt đầu đối chiến với một con yêu thú. Không để ý đến bọn hắn, nàng còn thứ nguy hiểm hơn phải quan tâm, đám yêu thú không để nàng có cơ hội nghỉ ngơi, ngay lập tức ba con Tam giai yêu thú đã xông, đi theo sau bọn chúng là hơn ba mươi con Nhất giai cùng Nhị giai yêu thú. Cơ Thanh Huyền rằng ngà khê cần, nàng mặc dù là Chiến Linh cảnh nhưng cùng lúc phải đối chiến với quá nhiều yêu thú cũng có chút ăn không tiêu, Yêu thú thường mạnh hơn nhân loại về thể chất vậy nên chuyện bốn năm người đi săn đồng cấp yêu thú không phải là hiếm, thậm chí dù là bốn năm người cũng rất có thể bị diệt đoàn. Nàng bây giờ mặc dù tu vi cao hơn bọn chúng nhưng bọn chúng lại có số lượng áp đảo, cứ thế này chiến đấu thì chỉ có nước kiệt sức mà chết. Cẩn rằng, nàng quay đầu đối với đám cấp dưới nói lớn:

"Tất cả vừa chiến vừa lui!"

Nói xong nàng nhanh chóng quay đầu đối chiến với đám yêu thú trước mắt này. Bọn chúng hiện tại đang trong trạng thái phát cuồng, vậy nên trừ khi giết chết bọn chúng sẽ tiếp tục tấn công dù có bị thương nặng thế nào. Cơ Thanh Huyền nhìn đám yêu thú, kiếm trong tay nâng lên trước ngực, miêng lầm bầm gì đó, sau đó phóng tới con yêu thú ở cuối cùng, nàng chậm rãi thu kiếm về bao. Ngay lúc kiếm vừa thu toàn bộ yêu thú sau lưng nàng tất cả đều bị một kiếm cắt đứt yết hầu, chết ngay.

Bách Bộ Vô Sinh

Đây là một loại kiếm kỹ kiếm thân pháp của gia tộc nàng, công dụng y như tên, trong vòng một trăm bước toàn bộ sinh mệnh đều không có, Cơ Thanh Huyền mấy năm qua đã rất cố gắng sử dụng thành thạo loại kiếm kỹ kiếm bộ pháp này nhưng mới chỉ đạt đến hai mươi bước đã hoàn toàn kiệt lực. Sau khi tra kiếm vào vỏ, Cơ Thanh Huyền há miệng thở dốc, bộ kiếm kỹ này nếu xem như thân pháp thì tổn linh khí cũng không nhiều nhưng nếu kiếm thêm kiếm kỹ thì linh khí nó tiêu hao quá mức kinh khủng. Nhìn về sau lưng, nàng thấy cấp dưới đã mở một đường máu, Chưa kịp vui mừng thì một trảo từ trên trời đã ụp xuống đầu nàng, trong cơn hoảng Cơ Thanh Huyền chỉ có thể vận dụng thân pháp tránh sang một bên.

Ngẩng đầu nhìn lên hung thủ, một con Tứ giai sơ kỳ, Kim Cốt Thú, một loại yêu thú có khung xương vô cùng chắc chắn, là một nguyên liệu luyện khí vô cùng tuyệt vời. Đúng như tên gọi của nó, cơ thể của nó hoàn toàn cấu tạo từ xương, không có chút da thịt. Cơ Thanh Huyền nhìn thấy hung thủ là con yêu thú này, trong lòng liền khản trương, Kim Cốt Thú nổi danh bạo lực, thích máu me, thường xuyên gây hấn với các loại yêu thú khác trong Bách Thú Sơn Mạch, nó thường ăn thịt các loài yêu thú thậm chí là con người nếu bị bắt gặp để thăng tiến tu vi bản thân. Cơ Thanh Huyền vô cùng khó hiểu tại sao một con Tứ giai yêu thú lại có thể xuất hiện ở đây, tuy nhiên không để nàng nghĩ cho kĩ thì nó đã xông lên, một trảo quét ngang.

Cơ Thanh Huyền nhìn thấy đòn đánh của nó liền không chút hoang mang đưa kiếm chặn lại đồng thời một cước đạp ra, Kim Cốt Thú thấy đòn đánh của mình chặn lại cũng không quá mức ngoài ý muốn, cái đuôi đằng sau lập tức quật lên, Cơ Thanh Huyền sau khi đạp một cước liền thấy cái đuôi của nó đánh nhanh chóng đánh tới liền dồn lực vào chân kia, đạp mạnh xuống khiến Kim Cốt Thú phải cúi đầu, lợi dụng lúc này Cơ Thanh Huyền bật mạnh về phía sau, tránh thoát đòn tấn công của Kim Cốt Thú.

Kim Cốt Thú thấy hai đòn tấn công đều thất bại, nhất thời kích thích hung tính của nó, không suy nghĩ thêm một giây nào nữa, nó xông lên mà không có bất kì phòng thủ nào. Cơ Thanh Huyền thấy nó phóng tới liền vội vàng nằm sấp xuống, trong một khoảnh khắc nàng nhìn thấy một lỗ hồng ngay vị trí yêu đan của nó. Mặc dù hơi khó hiểu nhưng nàng sẽ lợi dụng nó, Kim Cốt Thú thấy mình vô hạn vận dụng cái đuôi quét mạnh vào người Cơ Thanh Huyền. Cơ Thanh Huyền trốn không kịp liền ăn một đòn, văng đập người vào một tảng đá, miệng phun máu, nội tạng của nàng phần lớn đều vì đòn đánh

này mà bị thương. Trượt xuống khỏi tảng đá, Cơ Thanh Huyền lấy kiếm chống lấy thân thể, miệng lại tiếp tục phun máu, một bên tay của nàng đã tạm thời mất đi cảm giác.

Cơ Thanh Huyền nhìn thẳng Kim Cốt Thú, ánh mắt sắc bén. Kim Cốt Thú thấy Cơ Thanh Huyền lãnh trọn một đòn của nó mà không gục xuống, nhất thời lại bị kích thích, lập lại đòn cũ, nó lại tiếp tục vồ, sau đó sẽ dùng đuôi tấn công. Cơ Thanh Huyền đọc hiểu hành động của nó, lại cúi người xuống, nhưng lần này nàng không giơ tay chịu chết, lập tức một kiếm đâm lên ngay vị trí lỗ hổng. Kim Cốt Thú cảm thấy yêu đan bị tấn công, ngay khi nó muốn phản đòn thì cơ thể đã mất đi cảm giác, ánh mắt tối sầm lại, ngay lập tức chết đi.

Cơ Thanh Huyền một kích thành công liền không chần chờ chạy lại chỗ đám cấp dưới, ra lệnh:

"Rút lui!" Sau khi hạ lệnh nàng ngay lập tức nhìn về một hướng, phóng tới. Đám cấp dưới sau khi nghe, con mắt ngay lập tức trở nên dâm tà nhìn vào đang chạy như bay Cơ Thanh Huyền, liếm môi, khuôn mặt của bọn hắn giống như đạt được ý đồ. Cơ Thanh Huyền sau khi hạ lệnh đã sớm chạy trước, đám cấp dưới biết sẽ đi đâu.

Cơ Thanh Huyền lúc này cực kì suy yếu, linh khí tiêu hao rất nhiều, lại bị trọng thương khi chiến đấu với Kim Cốt Thú. Trên đường đi nàng đựng không ít yêu thú vì mùi máu trên người nàng mà đến, tất cả đều bị nàng một kiếm chém chết. Nhưng vùng kiếm càng nhiều Cơ Thanh Huyền cảm thấy cơ thể ngày càng yếu đuối, mệt mỏi, cơ thể cũng hơi nóng lên, làn da ngay chậm rãi nhạy cảm hơn rất nhiều.

Sau khi chạy như bay ba mươi phút, rốt cuộc nàng đi đến một sơn động, Cơ Thanh Huyền không chút chần chờ bước vào tránh nạn. Ngồi tựa vào vách, cơ thể nàng đã sớm đầy mồ hôi pha trộn với máu. Cơ thể nàng không biết vì sao mà trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều, thậm chí mỗi bước đi nàng cũng cảm thấy có gì đó rất lạ chạy trong người mình. Phía dưới của nàng không biết bị cái gì kích thích mà chậm rãi rỉ ra một ít nước, hai đầu ti cũng chậm chậm cương lên. Cơ Thanh Huyền tuy đang ngồi nghỉ nhưng cảm giác lạ trong cơ thể lại khiến nàng giống như đang rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cơ Thanh Huyền Gặp Nạn

Cơ Thanh Huyền không nhận được, một tay khẽ thò xuống, chạm nhẹ vào tiểu huyết âm ướt của mình. Một tiếng rên nhẹ từ miệng nàng phát ra, Cơ Thanh Huyền hốt hoảng một tay bịt miệng lại, một giọt mồ hôi từ trên trán nàng chảy xuống. Cơ Thanh Huyền tự hỏi bản thân từ khi nào lại trở nên nhạy cảm như vậy, còn không tự chủ được chạm vào chỗ đó, miệng cũng không khống chế được phát ra tiếng rên đầy xấu hổ kia.

Thu tay lại, Cơ Thanh Huyền tĩnh tâm thu người vào một góc, vận công chống lại sự cám dỗ của cơ thể, nhưng nàng càng vận công cảm giác rạo rực, nóng bức trong người lại càng tăng thêm. Chưa tới vài phút sau khuôn mặt của nàng đã trở nên đỏ chót như máu, hơi thở khô nóng nặng nề khiến bất cứ ai nghe cũng sẽ có một chút rạo rực. Cơ thể nàng bắt đầu đổ mồ hôi ướt đẫm cả bộ y phục nàng đang mặc, không có mùi hôi của mồ hôi mà ngược lại có một mùi gì đó rất kích thích khứu giác của nam nhân khiến họ khó lòng mà kiềm chế được. Trong hang động bắt đầu vang lên một chút tiếng động nhỏ, đó là tiếng hít thở và tiếng rên rỉ của Cơ Thanh Huyền.

Nàng bây giờ rất nóng, cảm giác trong người như có một đoàn hỏa diễm đang cháy âm ỉ, tiểu huyết của nàng giống như có một đám lửa đang cháy ở đó khiến nàng vô cùng khó chịu nhưng d*âm thủy của nàng lại cứ từng chút một rỉ ra ngoài, rơi xuống chỗ nàng đang tĩnh tọa khiến nơi đó vô cùng ẩm ướt. Đến đám huyết của nàng đã như vậy thì cặp ngực khủng của nàng làm sao nhịn được, hai đầu ti nhỏ như hạt đậu đã sớm cứng lên, in hằn lên y phục của nàng.

Cơ Thanh Huyền ngồi dựa vào tường, không tiếp tục vận công, một tay rón rén sờ xuống đám huyết của mình. Tức thì đám huyết của nàng hơi co giật một chút, Cơ Thanh Huyền một ngón tay nhét vào bên trong, lớp thịt non lập tức bao vây lấy ngón tay của nàng khiến đoàn lửa trong người nàng lại càng mạnh mẽ hơn. Cơ Thanh Huyền chậm rãi di chuyển ngón tay, nàng di chuyển tới đâu "nước" cứ tới đấy mà phun trào, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, bàn tay còn lại kia bắt đầu xoa xoa hột le của chính mình, lập tức Cơ Thanh Huyền co giật một cái, rên rỉ một tiếng thật lớn, một dòng nước từ bên trong bắt đầu chảy ra.

Sau khi lên đỉnh, Cơ Thanh Huyền ngồi thờ đốc, trong đầu nhanh chóng tự hỏi bản thân làm sao thế này? Nhưng chưa kịp để nàng định hình, cảm giác thêm muốn kia lại ngay lập tức ập tới khiến đầu nàng hơi choáng, lần này nó thậm chí còn mãnh liệt hơn lần trước. Cơ Thanh Huyền hơi do dự một chút, cuối cùng khuất phục trước ham muốn của thân thể, hai tay lại tiếp tục hành sự. Cơ Thanh Huyền đút một ngón tay vào trong, di chuyển nhanh hơn lần trước nhưng cảm giác lại không thỏa mãn, lập tức nhét thêm một ngón tay nữa, lúc này nàng mới miễn cưỡng thỏa mãn, bàn tay kia lại tiếp tục xoa xoa hột le của mình, lần này nàng không lập tức lên đỉnh mà phải tiếp tục hành sự.

Nhất thời trong hang động chỉ còn lại tiếng thờ đốc và tiếng rên rỉ gọi tình của Cơ Thanh Huyền, nàng lúc này trong đầu chỉ có theo đuổi dục vọng xác thịt, ngoài ra không còn nghĩ đến thứ gì khác. À mà có, mỗi lần nàng hành sự trong đầu lại không tự chủ được hiện ra hình bóng của người mà nàng vô cùng ghét: Nguyên Du. Nàng không biết vì sao nhưng mỗi lần nghĩ tới hắn cơ thể nàng lại không tự chủ được nhạy cảm hơn rất nhiều.

Sau khi lên đỉnh lần thứ ba, Cơ Thanh Huyền mới miễn cưỡng thỏa mãn, nhìn lại những gì mình vừa làm, Cơ Thanh Huyền bất chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ và thất vọng về bản thân mình, tại sao nàng lại có thể làm ra những hành động đáng khinh như vậy chứ. Ngồi tựa lưng vào vách, nàng tiếp tục thờ đốc, ngón tay không khống chế được tiếp tục sờ trớn miệng tiểu huyết của mình. Cơ Thanh Huyền dù hối hận về hành động của mình nhưng cảm giác thỏa mãn khi lên đỉnh đó khiến đoàn hỏa diễm cháy âm ỉ trong lòng nàng lại phục lên.

Cơ Thanh Huyền tay lại một tay lại mò xuống dưới, tay còn lại xoa bóp bộ ngực đồ sộ của mình. Phải nói đây là lần đầu tiên nàng quan sát kĩ lưỡng lấy ngực mình, một cặp ngực biết bao cô gái "hai lưng" mơ ước mà nàng lại chỉ xem nó như một vương bận. Xoa bóp ngực, một cảm giác lạ kì lập tức ập vào não khiến nàng không khống chế được mà xoa bóp mạnh tay hơn, cảm giác sung sướng không biết vì sao lại mãnh liệt hơn rất nhiều. Nàng lại tiếp tục hành sự thêm vài phút, sau đó "um" một tiếng, cơ thể co giật, d*m thủy trào ra như suối. Sau khi làm xong, Cơ Thanh Huyền há miệng thở dốc, cơ thể không còn chút khí lực nào. Lúc này bất chợt một giọng nói vang lên khiến nàng giật mình:

"Thù lĩnh, xem ra ngươi "tự xử" rất thoải mái a..." Một tên to con chậm rãi đi vào, thấy bộ dạng của Cơ Thanh Huyền khoe miệng không nhịn được mà giương lên một chút. Nếu Nguyên DU ở đây hẳn có thể nhận ra tên này là tên truy sát Lâm Vũ Thần. Cơ Thanh Huyền nghe hắn nói, muốn đứng lên thanh minh liền phát hiện cơ thể vậy mà không còn chút khí lực nào, thậm chí mở miệng nói chuyện cũng không thể. Tên kia thấy Cơ Thanh Huyền chật vật như vậy khoe miệng chảy ra một chút nước miếng, nói với nàng:

"Cơ Thanh Huyền, cô đừng có cố gắng cử động làm gì, càng cử động nhiều được hiệu của tình được lại càng mạnh mẽ. Các huynh đệ, vào đi!" Tên đó nói với Cơ Thanh Huyền sau đó quay đầu ra bên ngoài hồ. Tức thì, gần hai mươi tên nam nhân cao to lực lưỡng xuất hiện, đứng quần đều nổi lên một cục, Cơ Thanh Huyền nhìn thấy tất cả đều là cấp dưới của mình, trong lòng lập tức nổi cơn giận dữ, cơ thể bắt đầu di chuyển, nhưng chưa đi được một cm nào thì đã ngã gục xuống, đúng như hắn nói, mỗi cái cử động nhỏ nàng lại cảm thấy dục vọng lại càng mãnh liệt. Thấy cơ thể đã vô vọng, nàng nhìn chăm chăm vào từng tên như nhớ kĩ từng khuôn mặt hôm nay làm nhục nàng, tương lai nàng nhất định khiến bọn chúng sống không bằng chết.

Thấy Cơ Thanh Huyền cử động cũng vô dụng, bọn hắn mới bắt đầu lần tới, tên cầm đầu đi tiên phong. Hắn bước tới Cơ Thanh Huyền, nâng lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, dâm tà nói:

"Cơ Thanh Huyền, thay vì phản kháng tại sao không để chúng ta thỏa mãn một chút, biết đâu sau này thành danh ta lại nhớ tới một con kỹ nữ như ngươi...?" Cơ Thanh Huyền nghe thấy lời nói vô liêm sỉ như vậy hắn cũng có thể nói, lập tức nàng phun một bãi đờm lên mặt hắn. Tên kia thấy ý tốt của mình vậy mà bị từ chối, không những vậy còn bị làm nhục trước đàn em, ngay lập tức dưới cơn nóng giận, một bạt tai đánh lên khiến nó in lên mặt nàng hình dạng một bàn tay đỏ chót. Cơ Thanh Huyền bị hắn đánh một bạt tay, lập tức lại phun thêm một bãi đờm lên mặt hắn, tên kia bị khiêu khích như vậy nào còn nhịn được? Một cước đá vào bụng nàng, khiến nàng trượt ra cả mét mới dừng lại được, máu từ khoe miệng nàng trào ra. Tên kia có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, muốn tiếp tục đi lên đánh nàng thêm vài cái cho hả giận, nếu không nhờ đám đàn em khuyên nhủ thì hẳn thật đã đi lên, dù sao sao khi chơi chán hẳn cũng sẽ bán nàng vào kỹ viện kiếm ít tiền, hoặc bán đi làm nô lệ, hai thân phận kia cũng đã là bản hàn nhất rồi, vậy nên không ai quan tâm chuyện trên người nàng có vài vết thương đâu.

Không được động tay, hắn bước lên, trực tiếp xé nát y phục của Cơ Thanh Huyền, cơ thể trần như nhộng của nàng ngay lập tức bị phơi bày ra giữa bàn dân thiên hạ. Cơ Thanh Huyền thấy y phục mình bị xé rách liền ra sức gập người lại, che được cái gì thì che. Mấy tên kia thấy nàng chật vật như vậy, thú tính trong người lập tức cuộn trào, cởi quần ra, chuẩn bị lên làm nhục nàng.

Cơ Thanh Huyền càng ra sức gập người, cảm giác ham muốn lại càng cao nhưng nàng lại không thể dừng lại, không thể để bọn hắn vấy bẩn nàng. Cơ Thanh Huyền thấy bọn hắn đi lên, cảm giác tuyệt vọng tuôn trào khắp cả trí óc của nàng. Tên kia dẫn đầu đi trước, hai tay bắt đầu xoa bóp ngực nàng, bóp thành đủ loại hình dạng thậm chí khiến nó có chút biến dạng. Thấy không thú vị, liền banh chân nàng ra, tiểu huyết hồng hào của nàng lập tức hiện ra trước mặt hắn, cảm giác rạo rực trong lòng dâng cao, chuẩn bị đút hung khí của mình vào, Cơ Thanh Huyền nhìn thấy hành động của hắn, nước mắt trào ra, tuyệt vọng nhắm lại đôi mắt. Nhưng thay vì nàng là lên đau đớn thì tên kia lại thét lên. Lúc này từ miệng hang vọng vào một giọng nói chất chứa phần nộ tội bậc:

"Tên nào dám động vào nữ nhân của lão tử! Chết!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cảm Xúc Cơ Thanh Huyền

Giải quyết xong xuôi, Nguyên Du quay đầu nhìn về phía Lâm Vũ Thần, thấy hắn đã sớm đem tên kia giết chết, Nguyên Du hài lòng nói:

"Ngươi nên làm như vậy, con đường ngươi đi sau này sẽ dính nhiều máu vậy nên tập cho quen từ bây giờ đi." Nguyên Du vừa nói vừa gật đầu, giọng nói vô cùng hài lòng. Con đường sau này của Lâm Vũ Thần sẽ dính rất nhiều máu vậy nên trước hay sau gì hắn cũng phải giết người thôi, chỉ bằng tập cho hắn ngay bây giờ để sau này có gì khỏi phải ngỡ. Lâm Vũ Thần nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Nguyên Du, trong đầu không khỏi nhớ lại tràng cảnh địa ngục lúc này kết hợp với cảm giác khó chịu khi lần đầu giết người Lâm Vũ Thần ngay lập tức nôn một bãi. Nguyên Du thấy hiện trạng của Lâm Vũ Thần cũng không nói gì, đây là phản ứng vô cùng tự nhiên của con người khi lần đầu giết người, ngay cả hắn khi lần đầu giết người cũng đã mất ăn cả tuần, nôn mửa liên tục khi thấy thịt, mãi sau này mới không còn bị như vậy.

"Nôn mửa xong thì dọn dẹp dùm ta, tiện thể canh cửa hang luôn." Vứt lại một câu, Nguyên Du quay lưng, đi đến bên cạnh đang ngờ ngác Cơ Thanh Huyền, vô cùng nhẹ nhàng bế nàng lên đi sâu vào bên trong hang, ngoài cửa đã có Lâm Vũ Thần canh nên cũng không lo có người đột nhập vào. Cơ Thanh Huyền bị hắn bắt ngờ bế lên vô cùng muốn phản kháng nhưng lại hoàn toàn vô vọng, loại thuốc chó chết kia làm nàng không thể cử động dù chỉ một chút, chưa kể đến này giờ tự xử đã khiến nàng mệt là cả người. Nhớ tới cảm xúc lúc thủ dâm tiểu huyết của nàng lại chợt co giật một cái, d*m thì chậm rãi rỉ xuống đất thông qua cặp đùi thon của nàng.

Không biết vì cái gì mà mỗi bước đi của Nguyên Du, âm đ*o của nàng lại giật một cái khiến đ*m thủy cứ không ngừng trào ra, hai đầu ti của nàng cũng đã cứng lên vô cùng bất mắt, Nguyên Du hiện tại vô cùng muốn đè nàng xuống hiệp nàng một trận rồi đi tiếp nhưng lí trí hần lại không cho phép, nếu hành sự ở đây thì sáng mai dậy nhất định sẽ rất đau người, vậy nên nên đi sâu vào trong, nàng đã tới hang động này thì hần cũng đã có một chút chuẩn bị ở bên trong.

Như hần nghĩ, bên trong là một khoảng trống vô cùng lớn với rất nhiều thùng đồ được xếp lộn xộn, sâu bên trong là một căn phòng được đóng cửa gỗ, Nguyên Du không chút chần chờ mở cửa đi vào, ôn nhu đặt Cơ Thanh Huyền lên chiếc giường mềm mại kia. Cơ Thanh Huyền bị hần đem tới đây thần trí đã sớm nửa mê nửa tỉnh, không nhìn rõ mọi vật chứ đừng nói là biết mình đang ở đâu. Cảm giác kia càng ngày càng mãnh liệt, nó khiến nàng vô cùng khó chịu, cơ thể nàng giống như có một đoàn dục hỏa đang thiêu đốt, nếu không làm gì nàng sẽ chết mất. Cơ Thanh Huyền tuy thần trí không rõ nhưng lại cương quyết không chịu thủدام như lúc này chỉ để mặc đoàn dục hỏa kia hoành hành, hành động đáng xấu hổ đó nàng sẽ không làm lại thêm bất cứ lần nào nữa. Dục vọng thì lớn nhưng lại không có thứ gì để thỏa mãn, dâm huyết của nàng liên tục co giật, nước chậm rãi chảy ra, hai đầu ti hồng hào cương lên cứng như đá, mồ hôi khắp cơ thể đổ ra khiến căn phòng bắt đầu nồng lên mùi vị cơ thể của nàng.

Nguyên Du thấy Cơ Thanh Huyền vậy mà chịu không được liền tiến lên, môi kề môi với nàng. Cơ Thanh Huyền đôi môi bị tiếp cận liền chủ động tiến lên trao đổi với hần, lưỡi nàng như con rắn chủ động luồn vào miệng hần, tìm lấy con mồi của mình. Nguyên Du bị nàng tấn công như vậy nhất thời cũng người nhưng nhanh chóng lấy lại thế chủ động, lưỡi hần quấn quanh lưỡi của Cơ Thanh Huyền mút lấy mút để, sau đó luồn vào trong khoang miệng của nàng khuấy đảo mọi thứ.

"Um... um..." Cơ Thanh Huyền bị hần phản công chỉ có thể bị động nhận đòn, thấy Cơ Thanh Huyền không phản kháng Nguyên Du lại càng dạn hơn. Chiếc lưỡi không chút chần chờ cạo sát khoang miệng của nàng, chiếc lưỡi thom tho của nàng hiện tại bị cái lưỡi của hần quấn chặt, chậm rãi tận hưởng hương vị ngọt ngào của cái miệng này. Sau khoảng năm phút, Cơ Thanh Huyền mặt dần đỏ lên, nàng cũng chỉ là một tên gà mờ trong chuyện hôn hít này, có thể trụ được năm phút xem như là giỏi. Nguyên Du thấy nàng sắp không thể trụ được nữa liền thừa thế xông lên, tiếp tục hôn lấy hôn để đôi môi ngọt ngào này, hưởng thụ hương vị nư hần đầu của Cơ Thanh Huyền. Sau khi thấy thỏa mãn, Nguyên Du chậm rãi tách miệng hần ra, kéo theo cả cái lưỡi nhỏ của nàng thè ra khỏi miệng.

Cơ Thanh Huyền khoang miệng được giải thoát liền nhanh chóng hô hấp lấy không khí. Sau khi nghỉ khoảng hai phút, Nguyên Du tiếp tục đè nàng ra cưỡng hôn, lần này tay hần không chịu để yên, mò xuống cặp ngực đỏ sộ của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp chúng.

"Um..." Cơ Thanh Huyền bị hần bắt ngờ xoa nắn ngực liền yêu kiều kêu lên một tiếng, lúc này thần chí của nàng đã rõ hơn một chút, nhận ra Nguyên Du vậy mà cưỡng hôn, thậm chí xoa nắn ngực mình, nàng liền nhanh chóng đẩy hần ra, hần hần nói:

"Tên... khốn kiếp.... nhất định... ngươi sẽ phải trả giá!" Cơ Thanh Huyền vô lực nói, hai tay nhanh chóng che ngực và âm đ*o của mình, cảnh tượng nửa che nửa mở này khiến Nguyên Du vô cùng rạo rức nhưng hần lại đành phải chịu đựng, không giải quyết được nàng thì còn lâu mới có thể hưởng dụng cơ thể nóng bỏng đó, Nguyên Du giả vờ nghiêm túc nói với Cơ Thanh Huyền:

"Nhưng ngươi có thể làm gì? Ngươi hiện tại ngay cả nói chuyện cũng không được thì nói gì đến chuyện khiến ta trả giá, thậm chí nếu ta muốn ta hoàn toàn có thể cưỡng hiếp ngươi sau đó cưỡng chế thu ngươi làm nô lệ cho ta." Nguyên Du vô cùng vô tình nói, ngồi trước mặt Cơ Thanh Huyền, một tay nâng lên cầm nàng. Cơ Thanh Huyền nghe hần nói, trong lòng ngay lập tức mắng hần vô sỉ nhưng lại không thể không đồng ý với những gì hần nói, nàng hiện tại nói chuyện cũng khó chứ đừng nói đến chuyện chống cự, nếu hần muốn thì trong trắng của nàng hoàn toàn có thể bị hần lấy đi. Cơ Thanh Huyền khóe mắt chậm rãi chảy ra một giọt lệ, đến cuối cùng, cuộc đời của nàng lại không thể do nàng điều khiển, đến cuối cùng nàng vẫn chỉ là một cục rác, ai muốn làm gì thì làm.

Nguyên Du thấy khóe mắt của nàng đã rơi lệ, đôi mắt nhìn hần vô cùng cừu hận liền một tay lau đi giọt lệ đó, tay kia không chút chần chờ vòng ra sau lưng ôm nàng, nói:

"Ta biết ngươi hiện tại đang cảm thấy thế nào, ta cũng đã từng sống một cuộc sống như vậy nhưng sau tất cả, một người đã cứu ta ra khỏi vận mệnh đó..." Nói đến đây không biết vì sao giọng của Nguyên Du lại trầm ấm hơn rất nhiều, thậm chí có thể nghe ra một chút yêu chiều, "Ngươi cũng có thể thoát khỏi vận mệnh đó, chỉ là chưa có người khiến ngươi làm vậy mà thôi, hoặc cũng có thể là chưa có ai đến để đưa ngươi thoát ra." Nguyên Du nói đến đây cười nhẹ một cái, Cơ Thanh Huyền nghe thấy những lời Nguyên Du nói đồng thời nhìn thấy nụ cười đó, một nụ cười hoàn toàn bình thản không chút vương vấn thứ gì khiến trong lòng của nàng một thứ gì đó như bị đánh thức, trái tim cũng bắt đầu đập nhanh và mạnh hơn một chút.

"Chúc mừng kí chủ, đạt 60 điểm hảo cảm với Cơ Thanh Huyền!" Lúc này tiếng của hệ thống vang lên trong đầu hần, Nguyên Du đọc xong bảng thông báo liền thấy số điểm hảo cảm kia tăng vùn vụt, mãi đến 90 mới dừng lại. Lúc này Cơ Thanh Huyền chủ động hai tay vòng lên cổ hần, đè hần xuống giường, rúc đầu vào ngực hần, thò thè hỏi:

"Những gì ngươi nói, có thật không? Sẽ có người đến đưa ta ra khỏi cái số phận này sao?" Nguyên Du nghe nàng hỏi, liền đưa tay xoa đầu nàng, đầu khẽ gật. Cơ Thanh Huyền đạt được khẳng định từ hần, trong đầu không khỏi hiện lên một khung cảnh tuyệt đẹp, nơi nàng và ý trung nhân của nàng thật sự có một cuộc sống bình yên, một cuộc sống không phải lo về thù hận, không phải lo về danh vọng, một cuộc sống nơi mà nàng cùng nam nhân của nàng có thể nở một nụ cười bình thản đến tận lúc chết, một cuộc sống nàng sẽ nhớ mãi cho dù đi vào cõi luân hồi.

Nguyên Du thấy Cơ Thanh Huyền im lặng hần cũng không nói gì, nàng hiện tại hần là đang tưởng tượng về một tràng cảnh hạnh phúc, hần trước đây cũng đã như vậy nhưng người hần muốn đi cùng đến hết cuộc đời đã sớm chết, những mộng tưởng về cuộc sống tươi đẹp đành bị hần ném vào một góc không thể mọc lên của trái tim. Đúng lúc này, Cơ Thanh Huyền bất chợt ngồi lên hông hần, vô cùng nhanh chóng cới quần hần ra, để lộ ra một cây côn th*t to lớn đầy gân guốc. Cơ Thanh Huyền nhìn thấy của Nguyên Du lớn như vậy liền nuốt nước miếng mấy lần, run rẩy nói:

"Này, ta đã chờ quá lâu rồi, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có một mình ngươi đến bên ta, vậy chỉ bằng đánh cược cuộc đời ta vào ngươi, thế nào?" Cơ Thanh Huyền liếm môi một cái, chậm rãi cạo tiểu huyết của mình vào dương v*t của hần.

Vẫn là câu nói cũ, tác viết cảnh nam hoan nữ ái không được hay, vậy nên thỉnh cầu các vị chỉ dạy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cơ Thanh Huyền Trao Thân

Vẫn là câu nói cũ, ai không đủ tuổi thì nhớ khóa cửa cẩn thận nhá:)) (nhắc nhở thân thiện).

"Được thôi, tuy nhiên ta không hứa đây là vụ cá cược đúng đắn nhất mà sẽ là vụ cá cược người sẽ hồng bao giờ hồi hận..." Nguyên Du nói xong một câu liền kéo tay nàng về phía mình, Cơ Thanh Huyền bị hắn kéo mạnh tay như vậy liền mất thăng bằng ngã xuống ngực hắn. Nguyên Du chớp lấy cơ hội này ngồi bật dậy, mỗi kẻ mỗi với Cơ Thanh Huyền, hôn lấy hôn để. Cơ Thanh Huyền lần này không phản kích, tùy ý hắn khuấy đảo khoang miệng của mình, Nguyên Du thấy nàng không phản kháng, lưỡi hắn nhẹ nhàng ma sát với lưỡi nàng, chậm rãi mút lấy.

"Ừm..." Cơ Thanh Huyền bị hắn kích thích trong khoang miệng như vậy liền phát ra một tiếng rên khẽ, tiểu huyết của nàng tiếp tục rỉ nước. Cảm thấy không đủ thỏa mãn Nguyên Du một tay chậm rãi xoa bóp ngực nàng, tay kia nhẹ nhàng mon trón mép tiểu huyết. Cơ Thanh Huyền bất ngờ bị kích thích d*m thủy liền không chút chần chờ trào ra. Nguyên Du thấy nàng vừa mới lên đỉnh liền tách miệng mình ra, Cơ Thanh Huyền được giải thoát liền nhanh chóng hô hấp không khí.

Nguyên Du chưa để nàng hoàn hồn, ngay lập tức miệng áp sát cổ nàng, nhẹ nhàng liếm láp, hai tay không chút dừng lại tiếp tục kích thích khoái cảm. Cơ Thanh Huyền chưa hoàn hồn lại bị hắn tập kích liền rên lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ hắn, đồ gục lên vai Nguyên Du, nàng đích thực là quá mệt rồi, nàng tự thủ dâm lên đỉnh ba bốn lần, bây giờ lại bị hắn kích thích ra thêm một lần nữa, không mệt mới lạ.

Nguyên Du thấy nàng đã sớm mệt là người cũng không dừng lại bất cứ một giây nào, hắn đưa miệng xuống đầu ti nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy. Tay kia vô cùng thô bạo xoa nắn lấy ngực nàng, hai ngón tay kẹp lấy đầu ti, nắn vuốt. Cơ Thanh Huyền bất ngờ bị đối xử mạnh bạo như vậy liền không khống chế được rên rỉ thành tiếng, tuy cảm giác rất đau nhưng theo sau cảm giác đau đó là một khoái cảm khiến nàng vô cùng thêm muốn, bao nhiêu cũng không đủ cho nàng.

Nguyên Du không để ý tới cảm nhận của Cơ Thanh Huyền, chiếc lưỡi nhanh chóng cuộn lấy đầu ti của nàng, nhẹ nhàng mon trón. Tay kia không giảm lực, tiếp tục mạnh bạo xoa bóp ngực nàng khiến nó bị bóp đến mức gần như biến dạng, hai ngón tay liên tục xoa xoa đầu ti. Khoái cảm ập tới, Cơ Thanh Huyền không để ý hình tượng lớn tiếng rên rỉ, trước mắt nàng hoàn toàn mờ đi, trong đầu không nghĩ được bất cứ thứ gì ngoài tận hưởng cảm giác khoái lạc này.

Nguyên Du vừa mút ngực vừa liếm đầu ti, ngón tay đang mon trón dưới tiểu huyết kia bất ngờ chọt vào bên trong khiến cơ thể Cơ Thanh Huyền co giật một cái thật mạnh, d*m thủy trào ra như suối, ướt cả bàn tay của hắn. Tuy biết nàng vừa ra nhưng hắn lại không chút chần chờ tiếp tục đút hai ngón tay vào, ma sát lớp thịt non bên trong khiến cơ thể Cơ Thanh Huyền cứ chốc chốc lại co giật một cái, bên dưới nước ra cũng nhiều hơn. Chơi đùa với tiểu huyết của Cơ Thanh Huyền chán chê hắn liền không chút thương hoa tiếc ngọc đâm mạnh vào ngón tay vào trong, chạm đến màng trinh của nàng, thậm chí xém chút xé toạc nó ra, miệng hắn cắn vào đầu ti, hai ngón tay thô bạo kéo đầu ti của nàng về phía mình. Cơ Thanh Huyền bị hắn đối xử mạnh bạo như vậy chỗ nào chịu được, lập tức lên đỉnh một lần nữa, cơ thể co giật, nàng rên lên một tiếng, d*m thủy như lũ trào ra.

Chậm rãi nhả ra đầu ti đã rướm máu của nàng, Nguyên Du một tay yêu chiều nhẹ nhàng xoa xoa má nàng, hai tay hắn giữ lấy hai tay của nàng, miệng kề sát tai nàng, nói nhỏ:

"Bên dưới người đã ướt nhẹp rồi, cũng đến lúc biến người thành một nữ nhân thực thụ." Nói xong hắn liếm tai nàng một cái, gian tà cười một tiếng, giống như tiểu nhân đạt được mong muốn. Cơ Thanh Huyền nghe hắn nói, há miệng thở dốc, khẽ nhấp nháy môi như muốn nói gì đó nhưng Nguyên Du hiện tại lại không quan tâm, hắn chỉ muốn biến nàng thành nữ nhân của hắn. Nguyên Du đưa cái dương v*t đầy gân guốc của mình chậm rãi ma sát lấy mép tiểu huyết của Cơ Thanh Huyền, sức nóng từ nó khiến nàng dù tâm trí rất không muốn nhưng cơ thể lại vô cùng thêm khát nó, tiểu huyết của nàng đã bắt đầu chảy ra nước giống như mời gọi hắn, đôi chân thon dài kia không chịu sự khống chế của Cơ Thanh Huyền, chậm rãi banh ra để lộ một cái tiểu huyết hoàn toàn ướt át cùng với lớp lông mao đã sớm bị nước dâm của nàng làm cho ướt nhẹp. Nguyên Du nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn lấy tiểu huyết hồng hào kia, dục hỏa trong người hắn lại trở dậy, chuẩn bị đưa cậu nhỏ của mình khuấy đảo bên trong nàng thì một tiếng "ting" vô cùng gọi đồn vang lên, đập tan hết toàn bộ dục hỏa trong hắn, thậm chí ngay cả cảm giác thêm muốn cũng biến mất.

"Hệ thống tích cực đề nghị kí chủ dùng song tu công pháp, gắn kết hai người làm một." Nguyên Du bị gián đoạn giữa trận trong lòng liền nổi cơn lôi đình, cái hệ thống chó chết này thật đúng là không biết xem tình huống, có thông báo thì cũng nên đợi khi hắn xong việc rồi hẵng nói hoặc là trước khi lâm trận thì nói trước cho hắn biết. Sớm không báo, muộn không báo lại báo ngay lúc dục vọng của hắn cao chót vót. Bực tức quy về bực tức, Nguyên Du cũng làm theo lời hệ thống, mở giao diện túi đồ, nhấp vào quyển sách có tựa Âm Dương Nhất Quán sau đó bắt đầu học.

Chưa đầy hai giây sau toàn bộ thông tin của cuốn công pháp đã trong đầu hắn. Cuốn công pháp này về cơ bản là gắn kết hai người hoặc nhiều người lại với nhau, nâng cao tốc độ tu luyện thậm chí nếu tu đến cảnh giới cuối cùng có thể tùy ý chia sẻ tu vi cho nhau hoặc cưỡng chế nâng cao tu vi. Tuy rất bá

đạo nhưng nó lại có một hạn chế là người tu luyện khi bắt đầu hành sự sẽ như một con d* thú và những người tu luyện công pháp này sẽ phải gắn kết cả đời với bất cứ ai h* song tu cùng.

Nguyên Du đọc xong liền bỏ mấy cái này ra sau đầu, h* không quan tâm. Bắt đầu vận hành cuốn công pháp trong đầu, dục vọng vốn đã biến mất của Nguyên Du bắt chợt quay trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước. Cơ Thanh Huyền thấy h* mãi không chịu dứt cây c* th* kia bên trong khiến tiểu huyết của nàng vô cùng khó chịu, giống như hàng ngàn con kiến đang hành quân ở đó, thậm chí nàng còn không khống chế được mà c* c* mép d* huyết của mình vào thân dương v*, giống như đang thúc giục h* mau chóng chiếm lấy nàng. Nguyên Du thấy cảnh này miệng liền nở một nụ cười gian, hông kéo về phía sau, không chút thương hoa tiếc ngọc d* mạnh vào.

Cây c* sắt của h* như thần binh lợi khí không nhận bất cứ sự ngăn chặn nào, thế như chẻ tre d* mạnh vào, màng trinh của nàng cũng chỉ có thể cản h* lại một giây sau đó rách nát, dương v* của h* tiếp tục đi sâu vào trong, chạm tới miệng tử cung nàng mới có thể dừng lại. Cơ Thanh Huyền màng trinh bị rách cùng bị h* đối xử thô bạo, ngay lập tức lên đỉnh, hai tay bấu vào ga giường, mắt rơi lệ, miệng mở lớn. Một dòng máu đỏ men theo cây dương v* to lớn của h* chảy ra ngoài cùng với d*m thủy của nàng.

Thấy hiện trạng của Cơ Thanh Huyền, Nguyên Du lấy lại một chút lí trí, đưa miệng sát gần tai nàng, nói nhỏ:

"Ngoan, rất nhanh sẽ không đau nữa...: Nói xong h* bắt đầu hôn vào miệng nàng, ngậm lấy cái lưỡi không chút phòng bị kia. dương v* của h* chậm rãi rút ra ngoài, bây giờ nó đã phủ toàn bộ d*m thủy và một chút máu của nàng. Sau đó nó lại tiếp tục d* vào, lại một cú lút cán nữa, Cơ Thanh Huyền con đau chưa hết lại bị d* xử như vậy hai mắt lập tức liền rơi lệ. Nguyên Du hôn nàng chán chê, chậm rãi tách khỏi miệng nàng, cầm lấy hai tay, bắt đầu chuyên tâm vào việc chính.

Cây c* th* của h* liên tục d* vào bên trong Cơ Thanh Huyền, nàng lúc đầu rất đau nhưng dần dần cảm giác đau đó biến mất, thay vào đó là một loại khoái lạc, mỗi lần h* dứt vào, cơ thể nàng lại không khống chế được run lên. Nguyên Du lúc này cũng rất thoải mái, bên trong ràng thật sự rất khít, thậm chí so với Vân Nhược H* còn sướng hơn. Nguyên Du thả hai tay nàng, hai tay h* bắt đầu hành sự trên cặp ngực kia. H* hết nhéo rồi kéo, làm mọi thứ theo ý h*, hoàn toàn không chú ý đến cảm giác của Cơ Thanh Huyền.

"A...nhẹ...thời...ta... đau...a...chỗ đó ngứa lắm...um...um" Cơ Thanh Huyền liên tục kêu lên những lời nói vô nghĩa, mà cho dù có nghĩa đi nữa thì Nguyên Du cũng không quan tâm mấy. H* vô cùng thô bạo d* mạnh cây c* sắt của mình vào trong khiến Cơ Thanh Huyền hét th* không ngừng.

Gần hai tiếng trôi qua, Cơ Thanh Huyền đã mệt đến mức không thể động đậy thêm bất cứ một động tác nào nhưng Nguyên Du vẫn còn sung sức, h* giống như một con bò đực đang động dục, không chút tiết chế, tùy ý hành hạ cơ thể Cơ Thanh Huyền. Nàng hiện tại bị h* đè cho nằm sấp, bắt lực rên rỉ dưới cơ khoái cảm do h* tạo ra. Nguyên Du mỗi một lần nhip là một lần h* vỗ vào cái mông tròn của Cơ Thanh Huyền khiến nó in hình năm ngón tay của h*. Mỗi lần bị h* vỗ vào mông một loại khoái cảm không tên lập tức ập vào đầu khiến nàng không thể không rên tí, nhưng qua hai tiếng bị d* vào tiếng rên của nàng đã sớm khàn đi, thậm chí là không lên hơi.

Một tiếng nữa qua đi, Nguyên Du lúc này mới miễn cưỡng đạt đến khoái cảm một lần nữa, lập tức một cú lút cán d* vào đến tận tử cung của nàng, một dòng tinh dịch trắng đục nóng hổi nhanh chóng trào vào bên trong tử cung nàng, cơ thể nàng cũng phản ứng lại, ngay lập tức lên đỉnh. H* đã ra hết th* bốn lần nhưng vẫn còn dư rất nhiều sức, nhưng tinh nhân của h* đã ngắt đi, hai mắt nàng trắng dã, nước dãi không khống chế được chảy ra, nàng đã ra hơn hai mươi lần, không ngắt đi mới lạ.

Yêu thương xoa xoa khuôn mặt của nàng, h* lật nàng lại, ôm nàng vào lòng, nằm lên chiếc giường êm ái, ch* rãi chìm vào giấc ngủ ngon. Vậy là đã có hai nữ nhân trong dàn hậu cung của h*, thật mong đợi tương lai về sau.

Tác viết sắc không hay(đù đã có tham khảo trong Japan anti virus, p*on, haiten), rất mong các vị huynh đài chỉ bảo!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sáng sớm

Cơ Thanh Huyền chậm rãi mở mắt tỉnh dậy, nàng và h* đều ở sâu trong hang nên cũng không rõ bây giờ đã là lúc nào nhưng có lẽ đã tương đối trễ. Cơ Thanh Huyền khẽ ngước nhìn nam nhân của mình, khuôn mặt của h* không được xem là thanh tú thậm chí là phổ thông nhưng trong mắt nàng nó lại trở nên đặc biệt đến lạ, cho dù là bỏ h* vào một đám đông nàng cũng rất nhanh chóng nhận ra. H* hiện tại ngủ rất bình yên, không chút nào phòng bị, thậm chí có một chút trẻ con trong đó, nhưng chính con người này đêm qua đã trở thành một sát thần giết người không ghê tay, hình ảnh đó vẫn ám mãi trong đầu nàng cho đến giờ. Và hiện tại h* lại là nam nhân của nàng, người mà nàng đã trao một thân trong trắng cho h*, nhớ lại đêm qua, dưới tác dụng của thuốc khiến tâm trí nàng không được rõ ràng, ham muốn của cơ thể nàng cũng bị đề lên rất cao thành ra đêm qua quả thực là một đêm vô cùng điên cuồng.

Tay khẽ luồn nhẹ xuống tiểu huyết của mình, nàng khẽ chạm vào khiến nó hơi co giật, một ít dương tinh cùng d*m thủy của nàng và Nguyên Du hơi rỉ ra. Tuy đêm qua rất sung sướng, đến mức nàng ngắt đi trong khi đang hành sự nhưng tới sáng nay thức dậy mới thấy hậu quả, âm đ*o của nàng hơi nhói, đặc biệt là vùng tử cung của nàng, đêm qua bị h* không chút tiếc thương d* vào tuy sướng thì sướng nhưng đau thì cũng rất đau. Đ*o chân của nàng

hiện tại đã mất đi cảm giác, còn sót lại chỉ là vô cùng đau nhức, với cả bộ ngực sữa của nàng đêm qua bị hấn gãy vỡ đến mức mất cả hình dạng nên cũng có chút tụ bầm, đầu ti cũng có chút sưng, cổ nàng đêm qua bị hấn cắn hai cái bây giờ vẫn còn đau, môi của nàng bị hấn gặm đến mức sưng lên, còn hơi rỉ máu, cặp mông căng tròn của nàng đêm qua cũng bị hấn vỗ mấy cái khiến nó bây giờ vẫn còn in dấu tay hấn. Nói một câu ngắn gọn về tình hình hiện tại của nàng là: thương tích đầy mình, trong khi đối thủ vẫn còn nguyên vẹn.

Nhìn lại tình hình của mình, Cơ Thanh Huyền khẽ thở dài, tất cả là do loại thuốc đâm chết tiết kia chuốc cho nàng, nếu không đêm qua nàng cũng không bị hành hạ thế thảm vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vết thương đêm qua lúc chiến đấu với Kim Cốt Thủ cũng nhờ vậy mà không quá đau, thậm chí còn khiến nàng lên đỉnh không một hai lần, loại thuốc bọn hấn chuốc cho nàng khiến mọi sự đau đớn đều biến thành khoái cảm vậy nên nàng không bị đau do vết thương cũng là dễ hiểu.

Nhìn về cơ thể Nguyên Du, nàng không thấy một chút cơ bắp nào cả, giống như một chàng thư sinh bình thường nhưng chính chàng thư sinh này đêm qua khiến nàng lên đỉnh đầu vào đấy hơn hai mươi lần. Khẽ đưa tay về phía lưng khi đêm qua khiến nàng điên đảo, nàng nhẹ nhàng chạm vào, hơi ấm vẫn còn đó, vẫn còn một chút *ng trùng dính ở trên đầu dương v*t. Cơ Thanh Huyền hai mắt hứng thú nhìn nó, tay bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống, bắt đầu nàng còn hơi lo sợ Nguyên Du sẽ tỉnh lại giữa chừng nhưng mãi không thấy hấn tỉnh lại nàng liền bạo hơn, vuốt cũng nhanh hơn, mạnh hơn, dương v*t của hấn cũng vì vậy mà dần trở nên cứng hơn, gân guốc nổi lên, hơi nóng tỏa ra nhiều hơn. Nguyên Du cảm thấy thẳng em của mình có di động liền một môi mở mắt, đập vào mắt hấn là tràng cảnh Cơ Thanh Huyền đang hứng thú vuốt lấy dương v*t to lớn của mình liền không có bất kì di động, hứng thú nhìn lấy hành động của Cơ Thanh Huyền. Gần mười phút đi qua, Cơ Thanh Huyền vẫn miệt mài vuốt lấy nó nhưng đã mất đi sự hứng thú ban đầu, nàng hiện tại chỉ thuần mong chờ cảnh nó bắn ra tinh dịch mà thôi, nhưng không hiểu vì sao nàng càng chờ mong lấy tràng cảnh đó cơ thể nàng lại càng phản ứng mãnh liệt, hơi thở của nàng chậm rãi trở nên khô nóng, hai đầu ti chậm rãi cứng lên, tiểu huyết cũng chậm rãi rỉ nước kèm tinh dịch của Nguyên Du.

Nguyên Du thấy nàng đã mất đi hứng thú liền vỗ nhẹ vào mông nàng khiến nàng giật nảy mình. Nguyên Du thấy nàng vậy mà hốt hoảng như vậy đồng thời bày ra vẻ ngờ ngạc khi mặt làm việc xấu bị bắt tại trận kia khiến Nguyên Du vô cùng có xúc động hiệp nàng mấy hiệp rồi hăng ra ngoài. Xoa xoa cái mông căng tròn của Cơ Thanh Huyền, Nguyên Du hứng thú hỏi:

"Thế nào? Sờ lấy dương v*t của ta rất sướng sao?" Giọng nói của hấn không chút nào che giấu ý xấu, tuy rất muốn hành sự với nàng nhưng hiện tại tình trạng cơ thể nàng không tốt, vẫn là nên để sau này hẵng nói. Tuy là vậy nhưng hấn không ngại trêu ghẹo nàng một chút.

"Không có.... Ta không có sò....!" Cơ Thanh Huyền bị hấn bắt tại trận liền chống chế, nhìn bộ dạng bối rối của nàng Nguyên Du rất muốn cười nhưng lại tiếp tục giữ vẻ mặt xấu xa kia, hỏi:"Thật sao? Vậy tay ngươi đang cảm thấy gì thế kia?" Nghe thấy lời hấn nói Cơ Thanh Huyền liền nhanh chóng buông tay ra, giấu vào cặp đùi căng mọng của mình đồng thời xấu hổ đến mức không dám nhìn vào thẳng vào mặt hấn.

"Nếu ngươi đã muốn như vậy thì ta sẽ cho ngươi xem.~" Nguyên Du nói xong liền nhẹ nhàng lách mình ra, đè nàng xuống, ngồi xồm trên người nàng, nhìn vào cặp ngực mọng nước cùng âm đ*o hồng hào kia hấn không khỏi liếm mép một cái. Thấy tư thế này Cơ Thanh Huyền không khỏi nhanh chóng cầu xin hấn:

"Nguyên...Du, ta đang rất mệt.... có thể để đến tối không...? Ta hứa sẽ nghe lời ngươi..." Nguyên Du nghe giọng nói mềm mại đến mức tan chảy con tim kia cùng với cặp mắt rung rung nước mắt khiến đục hóa trong lòng hấn dâng cao, muốn chà đạp nàng một phen sau đó muốn nói gì thì nói. Tuy dục vọng cao là thế nhưng hấn chỉ đặt dương v*t to lớn của mình vào giữa khe ngực của Cơ Thanh Huyền đồng thời xấu xa nói:

"Có thể, nhưng hiện tại để ta thỏa mãn trí tò mò của ngươi đã..." Cơ Thanh Huyền nghe hấn nói đồng thời nhìn tư thế hiện tại khiến nàng tự hỏi hấn đang làm gì. Chưa tới một giây sau hành động của hấn đã giải đáp nghi hoặc cho nàng, hấn nâng lấy ngực sữa của nàng, kẹp vào dương v*t của hấn sau đó nhanh chóng hành động. Thời gian đầu nàng không cảm thấy gì nhưng chậm rãi, mùi dương v*t nồng đậm của hấn nhanh chóng khơi lên dục vọng trong lòng nàng, khiến một tay của nàng nhanh chóng mò xuống dưới bắt đầu tự xử, miệng nàng cũng không tự chủ mà mở ra giống như muốn thứ đó đi vào bên trong miệng nàng.

Thấy cử động của Cơ Thanh Huyền, Nguyên Du chiều theo ý nàng, đút vào sâu hơn, lấp đầy khoang miệng của nàng sau đó lại rút ra, lại đâm vào. Tuy hành động chỉ có thế nhưng lại khiến Cơ Thanh Huyền rất phấn khích. Hai người cứ thế tiếp tục làm khoảng gần mười phút Nguyên Du bắt đầu xuất ra, tinh dịch của hấn nhanh chóng lấp đầy khoang miệng của Cơ Thanh Huyền nhưng do quá nhiều nên không ít đã rơi ra qua khe miệng của nàng tạo ra một tràng cảnh vô cùng dâm mỹ.

Đưa tay xoa xoa khuôn mặt Cơ Thanh Huyền, Nguyên Du ôn nhu nói:

"Nàng đã là người của ta, thì làm sao ta có thể đối xử tệ bạc với nàng cơ chứ?" Nghe thấy lời hấn nói Cơ Thanh Huyền không đáp lại, chỉ chậm rãi nhắm mắt, lời nói suông không đại diện cho thứ gì cả, chỉ có thời gian mới có thể trả lời tất cả, tương lai sẽ cho nàng biết vụ đánh cược này là đúng hay sai.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sáng sớm (2)

Nguyên Du chậm rãi rút dương v*t của mình ra khỏi khe ngực của Cơ Thanh Huyền, kéo theo một vệt tinh dịch đi dọc theo khe ngực của nàng. Hấn nâng cằm Cơ Thanh Huyền khiến nàng miễn cưỡng khép miệng lại, vô cùng không tình nguyện nuốt hết tinh dịch của hấn. Sau khoảng mười giây hấn mới

chậm rãi mở miệng nàng ra, trong khoang miệng nàng dù đã nuốt hết t*ng trùng nhưng vẫn còn dính lại một ít bên trong cổ họng và lưỡi của nàng. Cơ Thanh Huyền đôi mắt hơi đỏ, rướm lệ nhìn về phía nam nhân của mình, nàng hiện tại có hơi hối hận về quyết định đem qua của mình. Nguyên Du nhìn đôi mắt rướm lệ kia, bất chợt nổi lên một chút hứng thú trêu chọc Cơ Thanh Huyền, hai tay chậm rãi xoa bóp ngực nàng, xấu xa hỏi:

"Mùi vị thế nào?"

"Kính tởm, vừa mặn vừa tanh lại khó nuốt." Nghe thấy lời Nguyên Du nói Cơ Thanh Huyền không chút nề tình nói ra, đồng thời còn biểu hiện ra vẻ sẽ nôn bất cứ lúc nào. Nguyên Du nghe nàng nói, đôi tay lại dùng sức xoa bóp lấy ngực nàng khoảng hai phút sau đó mới nở một nụ cười, vòng tay ra sau cổ Cơ Thanh Huyền, kéo nàng dậy sau đó hôn trán nàng một cái, cười nhẹ nói:

"Được rồi, không trêu nàng nữa, đến lúc ra khỏi nơi này rồi."

"Người định ra ngoài với bộ dạng xộc xệch đó sao?" Cơ Thanh Huyền nhìn tổng quan hần từ trên xuống dưới sau đó hồ hững nói ra. Nguyên Du nghe nàng nói cũng hơi kiểm tra quần áo một chút, sau đó cười nói:

"Vậy nàng có quần áo cho đàn ông sao?" Cơ Thanh Huyền nghe hần nói liền trả lời:

"Không có." Nguyên Du nghe nàng nói mặt hần liền áp sát vào mặt nàng, khuôn mặt cả hai cách nhau chưa tới 3cm, hần thậm chí có thể ngửi thấy hơi thở thơm tho tỏa ra từ mũi và miệng nàng. Cơ Thanh Huyền bị hần áp sát đến mức có thể ngửi thấy từng mùi hương tỏa ra trên cơ thể hần, nàng nhìn thẳng vào mắt hần vài giây sau đó liền đỏ mặt quay đi, tên này có ý gì đây? Đó là suy nghĩ trong đầu nàng, thấy hần cứ nhìn chăm chăm mình như vậy, nàng không thể không lên tiếng:

"Có...có chuyện gì sao?"

"Không có gì, ta chỉ là ngắm nữ nhân của mình một chút mà thôi." Nguyên Du cười đáp, sau đó quay đầu vẫy tay chào nàng một cái rồi đi ra cửa hang bỏ lại đang ngỡ ngàng Cơ Thanh Huyền, tên này lại có ý gì đây?

Nguyên Du hai tay kê đầu, tâm trạng thoải mái đi ra cửa hang, chờ đợi Cơ Thanh Huyền đi ra. Đi khoảng vài phút rồi cuộc tới cửa, mấy cái xác tối hôm qua đều đã được Lâm Vũ Thần dọn dẹp sạch sẽ nhưng nhìn quanh một lúc Nguyên Du lại không thấy hình dáng tiểu tử đó ở đâu. Đi ra cửa hang, nhìn ngó một chút, rồi cuộc hần cũng nhìn thấy tiểu tử Lâm Vũ Thần kia. Tiểu tử kia hiện tại hai tay nắm mấy con cá lớn, hót ha hót hải chạy tới chỗ Nguyên Du, vừa nhìn thấy hần, tiểu tử kia đã vội lên tiếng chào hỏi dù khoảng cách hai người còn khá xa:

"Nguyên Du ca, buổi sáng tốt!" Nguyên Du nghe thấy, gật đầu đáp lại mặc dù không biết tiểu tử kia có thấy hay không. Quay trở lại hang, hần bắt đầu học theo Lâm Vũ Thần, điều chỉnh nhịp thở, hai tay xếp bằng, bắt đầu cảm nhận thế giới xung quanh. Tuy hần có một cái hệ thống nhưng ai biết được một ngày nào đó nó sẽ bất chợt biến mất? Tuy khá là khó xảy ra đến mức gần như không thể nhưng hần vẫn phải tập cho mình một số thứ phòng khi điều đó thật sự xảy ra, và điều hần đang làm cũng là một trong những điều ấy.

Ngồi tĩnh tâm khoảng hai phút, Nguyên Du chậm rãi cảm nhận được những dòng năng lượng liên tục lưu chuyển xung quanh cơ thể mình, cảm nhận kĩ càng hơn một chút hần cảm thấy từng dòng từng dòng linh khí xung quanh không bị bản thân thu hút. Thử hấp thụ một tia linh khí vào cơ thể, Nguyên Du không cảm thấy gì đặc biệt xảy ra với cơ thể mình, hần đoán có lẽ là do số lượng quá ít nên không cảm nhận thấy thứ gì. Chậm rãi mở mắt, Nguyên Du rời khỏi trạng thái tu luyện, bắt đầu tập một số bài tập tăng cường cơ thể. Sau khi tập khoảng gần mười phút thì tiểu tử kia mới rồi cuộc đến nơi. Hần nhìn lấy những động tác Nguyên Du đang tập cũng không hỏi nhiều, đây là mấy động tác Nguyên Du vẫn hay làm buổi sáng nên hần cũng không hỏi, chỉ thông báo cho Nguyên Du một câu:

"Nguyên Du ca, buổi sáng ăn cá không có vấn đề gì a?"

"Không sao." Nguyên Du chậm rãi đáp lời. Nhận được đáp án từ Nguyên Du, Lâm Vũ Thần ngay lập tức lấy cây xiên qua những con cá, nhìn hình ảnh này rồi nhớ lại cảnh tượng tối qua khiến Lâm Vũ Thần cảm thấy có hơi nhột. Nhìn bộ dạng của Lâm Vũ Thần, Nguyên Du cũng là đồng cảm, mới giết người, đặc biệt tối qua còn gặp cảnh xiên người thì sáng nay xiên cá không nhột tay mới lạ. Bỏ dở bài tập của mình, Nguyên Du chủ động đi lên tiếp việc, quay đầu đối với Lâm Vũ Thần nói:

"Đi vào kêu Đại Tẩu của ngươi ra đi, nàng ấy chắc cũng đói rồi." Lâm Vũ Thần nghe thấy mặt không khỏi hơi đỏ một chút, đem qua hai người này rất chi là điên cuồng, mặc dù là ở sâu trong hang nhưng tiếng rên rỉ của Cơ Thanh Huyền hần vẫn là nghe được mặc dù không lớn lắm nhưng chính điều này khiến hần một đêm gần như mất ngủ. Nhận được lệnh, hần lập tức đi vào thông báo cho đại tẩu của mình, lệnh do Nguyên Du nói hần làm sao dám chối.

Thấy Lâm Vũ Thần đã đi, Nguyên Du bắt đầu lu bù lên. Xiên cá, tạo đồng lửa, Nguyên Du rất thành thạo hoàn thành hết tất cả. Chưa tới mấy phút sau, mùi cá nướng lập tức thu hút một số yêu thú cấp thấp nhưng tất cả đều bị Nguyên Du rất nhanh chóng tiêu diệt, đây là bữa sáng cho vợ ta, để các người ăn không phải là mất mặt sao. Nguyên Du nhìn đám yêu thú hần lúc này mới nhất thời nhớ tới một việc, hần ném Tiểu Lang đi đâu rồi? Lục lọi trí nhớ một chút, sau khi phóng đến nơi này hần vẫn một mực ôm tiểu lang trong lòng nhưng sau khi hành sự thì nó đã biến mất một cách vô cùng vi diệu, rồi cuộc là hần đã ném nó đi đâu. Mãi không thấy câu trả lời Nguyên Du đành phải hỏi hệ thống:

"Hệ thống, ta ném Tiểu Lang đi đâu rồi?" Có một điều hần chắc chắn là Tiểu Lang chưa chết bởi thanh máu của nó vẫn còn đầy và không có dấu hiệu suy giảm.

"Trong túi đồ." Hệ thống trả lời lại, câu trả lời của hệ thống khiến Nguyên Du nhất thời sững người, nếu hần nhớ không lầm thì không gian túi đồ thường không thể chứa vật sống, vậy tiểu lang chui vào đó bằng cách nào? Hiểu được nghi hoặc của Nguyên Du hệ thống nhanh chóng trả lời:

"Tiểu Lang là một dạng sống vẫn chưa hoàn chỉnh, đối với túi đồ có cấp độ hiện tại của kí chủ vẫn có thể chứa một số dạng sống không hoàn chỉnh hoặc

một số dạng sống đã cận kề cái chết. Đối với túi đồ có cấp độ cao, hoàn toàn có thể chứa một số sinh vật sống trong một khoảng thời gian nhất định. Đêm qua để tránh gây phiền nhiễu trong quá trình giao hợp, hệ thống đã tự ý đưa Tiểu Lang vào trong túi đồ." Nguyên Du nghe câu trả lời liền gật gù, quả nhiên là hệ thống đôi khi rất hiểu chuyện, nhưng đôi lúc thì không, đặc biệt là tối qua. Không nghĩ về mấy chuyện đó, Nguyên Du truy cập vào giao diện túi đồ, rất nhanh hắn đã tìm thấy Tiểu Lang đang nằm yên vị trong một ô chứa đồ, nhấp vào ô đó, ngay lập tức Tiểu Lang đã xuất hiện trong tay hắn.

Đặt Tiểu Lang sang một bên, Nguyên Du tiếp tục lật cá, mùi cá nướng thật sự rất thơm a, bụng hắn sau một đêm chiến đấu dùng mảnh cũng có dấu hiệu hơi reo lên. Nhắc lên một xiên cá, trong đầu hắn chợt nhớ về một số thứ, nhanh chóng lắc đầu xua tan tâm thần khỏi mấy sự kiện ngớ ngẩn đó, hắn vô cùng nhanh chóng tìm thấy vài cái lá đủ to để đặt cá lên. Một bữa sáng vậy là xong.

Mấy chương tiếp theo có thể hơi chán, nhưng vẫn mong các bác tiếp tục ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sáng sớm (3)

Lâm Vũ Thần nghe theo lệnh của Nguyên Du, chậm rãi đi sâu vào trong, nơi đêm qua đại ca và đại tẩu của hắn hành sự. Nhớ lại đêm qua, hắn không cần nghĩ cũng biết nó đã điên cuồng thế nào, hắn ngồi tận cửa hang còn có thể nghe thấy tiếng tên rên khe khẽ phát ra cơ mà, thậm chí đôi lúc còn là những tiếng hét gọi cảm đến mức khàn cả giọng. Nhớ lại những thứ nghe được đêm qua mặt hắn không không chế có chút hơi đỏ lên, bên dưới cũng bắt đầu hơi rục rịch ngóc đầu dậy. Nhưng ngay lập tức hắn áp chế lấy dục vọng của mình, trong đầu liên tục nhắm đi nhắm lại một câu: Đây là nữ nhân của Nguyên Du ca, nếu người muốn sống khỏe sống tốt thì tốt nhất đừng có chút ý tứ nào với nàng.

Đi không bao lâu hắn đi tới một khu vực rộng lớn bên trong hang, nhìn xung quanh một chút, ánh mắt của hắn ngay lập tức bị thu hút bởi cánh cửa gỗ kia. Hơi nuốt nước bọt, Lâm Vũ Thần chậm chạp đi lên, lo sợ gõ cửa, hắn thật sự sợ nàng không hài lòng thái độ của hắn sau đó nói lại với Nguyên Du, nếu điều đó thật xảy ra không cần nghĩ cũng biết cuộc đời hắn sẽ toang tới mức nào. Gõ cửa ba cái, Lâm Vũ Thần lo trước lo sau nói:

"Đại... đại tẩu... Nguyên Du ca nói... đại tẩu hắn là đang rất đói nên... nói ta tới thông báo bữa sáng đã xong." Đợi khoảng nửa phút không thấy trả lời, Lâm Vũ Thần định nói lại thêm một lần nữa thì một giọng nữ vang lên bên trong căn phòng:

"Ta biết rồi, đi nói với hắn một phút nữa ta sẽ ra." Nghe thấy như vậy thì Lâm Vũ Thần cũng chỉ biết làm như vậy, không dám lơ ngơ thêm một giây nào kéo lại khiến người bên trong ngứa mắt. Nghe thấy tiếng bước chân đã dần đi xa Cơ Thanh Huyền lúc này tạm dừng thay đồ, đưa tay khẽ sờ lên lưng mình, nơi có những vết bỏng do bị đốt. Đêm qua hắn đã lật người nàng lại vậy hắn đã nhìn thấy những vết bỏng này nhưng hắn lại không hỏi nàng bất cứ một câu nào, chỉ có tập trung vào thỏa mãn thú tính trong người hắn. Sau khi sờ một chút nàng quyết định để chuyện đó sang một bên, lúc nào có cơ hội thì hỏi hắn vậy, dù sao hắn cũng không chạy mất. Nhanh chóng thay lên một bộ đồ khác, chải chuốt tóc tai mỡ chút sau đó nàng lại dành ra vài phút kiểm tra toàn bộ, không biết vì sao nhưng một góc nào đó trong tim nàng lại muốn mình xuất hiện trước mặt hắn với bộ dạng hoàn hảo nhất. Hai chân xỏ giày, nàng chậm rãi mở cánh cửa gỗ, bắt đầu đi về phía cửa hang.

Lâm Vũ Thần sau khi đi một lúc rồi cuộc đi đến cửa hang, ngửi thấy mùi cá nướng nước miếng của hắn hơi chảy ra một chút nhưng sau đó đã bị hắn nhanh chóng lau đi. Đi tới đồng lửa, hắn rất vô tư ngồi đối diện với Nguyên Du, dù sao chính Nguyên Du cũng đã nói hắn cũng không cần câu nệ quá mức. Nhưng dù đã có lệnh như vậy thì hắn cũng không dám làm càn quá mức, ai biết được trong một khoảnh khắc nào đấy Nguyên Du cảm thấy ngứa mắt thì hắn chết mất. Dù biết rằng đại ca của mình không phải kiểu người cuồng sát nhưng hắn lại không không chế được ý nghĩ mình có thể bị giết bất kì lúc nào dưới đao của Nguyên Du.

"Đại tẩu nói một phút nữa cô ấy sẽ ra." Không đợi Nguyên Du hỏi tới Lâm Vũ Thần đã nhanh chóng hồi đáp. Nghe thấy câu trả lời Nguyên Du cũng không nói gì nhiều. Thật sự thì hắn đã quen cảm giác giờ cao su rồi, đối với phái nữ thời gian là một thứ gì rất chi là vi diệu, một phút thậm chí có thể bằng cả một tiếng, ở kiếp trước hắn cũng bị mấy lần như vậy. Thờ dài một cái, vung vẩy đầu óc khỏi mấy suy nghĩ đó, Nguyên Du cầm một xiên cá, đưa cho Lâm Vũ Thần, ánh mắt nhìn vào ngọn lửa đang cháy rực kia, băng quơ hỏi:

"Cảm giác lần đầu giết người, thế nào?" Lâm Vũ Thần rất nhanh chóng nhận lấy xiên cá, chưa kịp đưa vào miệng thì đã nghe câu hỏi của Nguyên Du khiến hắn nhất thời không biết ứng đối ra sao. Đặt xiên cá sang một bên, hắn nâng cảm nhớ lại một cách chân thực nhất về cảm giác lần đầu giết người tối hôm qua, sau đó vô cùng nghiêm túc nói:

"Ta cũng không biết diễn tả như thế nào, chỉ cảm thấy rất khó thở, khó chịu, khoảnh khắc lúc đó gần như dừng lại, ta thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng từng dòng máu lưu chuyển trong huyết quản. Cảm nhận rõ ràng hơi ấm của máu bắn ra từ cổ họng hắn, đặc biệt là đôi mắt vẫn còn mở trừng nhìn thẳng lấy ta. Cảm giác lúc ấy thật sự đối với ta vô cùng khó chịu, mỗi lần nhớ về nó ta thật sự chỉ muốn nôn đi." Nguyên Du câu nghe câu không nhưng vẫn tỏ ra rất nghiêm túc. Sau khi nghe hắn nói xong, Nguyên Du mới chậm rãi mở miệng:

"Vậy người có hối hận không?"

"Không, ta không hối hận, nếu phải chọn lại ta vẫn sẽ giết hắn!" Lâm Vũ Thần gần như ngay lập tức trả lời. Nguyên Du nghe hắn nói, miệng hơi nhếch, hỏi lại:

"Tại sao ngươi lại chọn như vậy?"

"Vì trước hay sau ta cũng sẽ bị buộc phải làm như vậy. Ta từ lâu đã nhận ra đây là thế giới ăn thịt người, chỉ có giết chóc mới có thể tồn tại." Lâm Vũ Thần rất nhanh chóng trả lời. Nguyên Du nghe xong, vẫn giữ nụ cười như lúc nãy, nói:

"Ngươi nói đúng, đây là thế giới ăn thịt người, chỉ có giết chóc mới có cơ may sống sót. Nhưng ta thật sự không mong vì vậy mà ngươi trở nên cuồng sát, đối với ta có ba thứ ta không thể giết: sinh linh mới chào đời, nữ nhân và người vô tội, hai cái đầu tiên ta không mong ngươi sẽ làm theo nhưng cái cuối cùng, hứa với ta ngươi sẽ không bao giờ làm, được chứ?" Nguyên Du nói.

"Ta hứa, ta nhất định không bao giờ lạm sát người vô tội. Nhưng ta có thể hỏi tại sao ngươi không giết nữ nhân sao?" Nghe Lâm Vũ Thần hỏi, Nguyên Du cười nói:

"Đối với ta nữ nhân là để nâng niu và yêu thương, nhưng một số nếu đi quá giới hạn ta cũng không ngại cho bọn hắn nằm với đê đầu..." Còn một đoạn nữa hắn vẫn chưa nói, nếu đó là nữ nhân xinh đẹp nhưng tính cách không thuận mắt thì hắn cũng không ngại biến bọn hắn thành đâm nô cả ngày chỉ nghĩ về dương v*t của hắn đâu, dù sao thì hắn còn rất nhiều Long Huyết chưa sử dụng. Chưa kể hắn hiện tại cũng đã là Bán long thì hắn máu của hắn cũng có tác dụng giống vậy đi.

Nghe thấy lời Nguyên Du, Lâm Vũ Thần cũng chỉ gật đầu, không nói lời nào. Cầm lên xiên cá, hắn rất nhanh chóng cắn một miếng cá to. Vị ngọt từ thịt cá nhanh chóng lan tràn khắp cả lưỡi hắn, mùi thơm, hơi nóng từ thịt cá nhanh chóng lấp đầy khoang miệng khiến nó còn thơm hơn khi ăn vào, Nhai nhai mấy cái, hắn nhanh chóng nuốt xuống, vị ngọt vẫn còn đọng lại ở cổ họng và đầu lưỡi khiến hắn không không chế được tiếp tục cắn miếng thứ hai, từ trước đến giờ bữa ăn toàn bộ là do hắn chuẩn bị, lần đầu được thưởng thức tay nghề của Nguyên Du, không ngờ nó lại ngon đến vậy.

Nguyên Du thấy vẻ mặt mê say của Lâm Vũ Thần, trong lòng hơi tội lỗi, cái thứ tiểu tử đó đang ăn là một sản phẩm nướng lố tay, dù sao cũng đã một khoảng thời gian kể từ lần cuối hắn nấu ăn. Tiếng bước chân vang lên trong hang ngay lập tức đánh động sự chú ý của Nguyên Du nhưng hắn cũng không quan tâm lắm bởi hắn không nghĩ cũng biết ai đang đi tới.

Không tới mấy giây một thân ảnh bốc lửa ngay lập tức xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Nàng rất nhanh chóng ngồi kế bên hắn, dù nói thế nào đây là nam nhân của nàng. Nguyên Du cười nhẹ một cái, tay vòng quanh eo của Cơ Thanh Huyền, tay cầm xiên cá ngon nhất đưa tới tận miệng nàng.

"Ngaoan, há miệng ra nào..." Nguyên Du yêu chiều nói.

Tác biết mấy chương này hơi chán nhưng vẫn mong các vị tiếp tục ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thuyết Phục Cơ Thanh Huyền

Cơ Thanh Huyền bị hắn đối xử như trẻ con mặt liên hơi đỏ, không nhận được nhéo đùi hắn một cái. Nguyên Du dù đau nhưng vẫn ngoan cố đưa xiên cá gần miệng nàng, nụ cười yêu chiều vẫn giữ nguyên. Sau khi giằng co vài giây, Cơ Thanh Huyền rốt cục chịu thua hắn, há miệng cắn một miếng cá, sau đó con mắt liếc hắn, hàm ý nàng đã làm theo lời hắn thì hắn cũng nên biết điều chút. Nguyên Du thấy nàng rốt cuộc nghe lời, đưa xiên cá gần miệng, cắn một cái, thưởng thức tay nghề của bản thân.

Cơ Thanh Huyền đã nhiều năm kể từ lần cuối được đối xử dịu dàng thế này, trong lòng rung động mãnh liệt. Miếng cá nàng nhai này giờ bắt chợt hương vị ngập tràn, mùi hương thơm phức lan tỏa khắp khoang miệng. Cơ Thanh Huyền không biết đó là do cá ngon thật hay là do hành động của hắn khiến miếng cá này ngon hơn. Nguyên Du nếm thử tay nghề, chậm rãi thưởng thức miếng cá, đúng là rất ngon đấy nhưng vẫn thiếu nước chấm muối ớt chanh, chỉ có ăn kèm với thứ đó mới có thể khiến cho món cá nướng này lên một tầm cao mới. Nguyên Du bắt chợt nhìn sang Cơ Thanh Huyền, nàng hiện tại gương mặt ửng đỏ, hai mắt mơ hồ nhìn hắn, cái này khiến Nguyên Du không khỏi tự hỏi bản thân có bỏ nhầm nguyên liệu nào có tác dụng kích dục hay không, hơi tò mò, hắn hỏi:

"Tay nghề của ta thế nào?"

"Um, tạm được thôi..." Cơ Thanh Huyền nghe thấy câu hỏi, ngay lập tức giật mình tỉnh dậy, mơ hồ đáp. Nguyên Du thấy vẻ mặt kia liền khẳng định nàng chắc chắn là người ngoài lạnh trong nóng, đối với những người như thế này càng đưa họ vào tình thế càng bối rối thì họ sẽ càng thành thật. Nguyên Du nghe thấy câu trả lời cũng chỉ cười nhẹ một cái, tiếp tục đưa xiên cá đến gần miệng Cơ Thanh Huyền, nàng lần này rất phối hợp cắn một cái. Nguyên Du thấy nàng ngoan ngoãn như vậy khiến hắn vô cùng có xúc động xoa đầu khen thưởng nàng, nhưng xem xét tình hình hiện tại đang có một tên tiểu tử hai mắt chăm chú nhìn thì hắn cũng đành bỏ qua. Cắn một miếng cá, hắn bắt chợt hỏi Cơ Thanh Huyền:

"Cơ Thanh Huyền, nàng đồng ý ta có nhiều nữ nhân sao?" Đây là câu hỏi khiến hắn hơi đau đầu, đối với hắn mỗi một nữ nhân của hắn chính là tính mạng của hắn. Bởi vậy thật sự sẽ rất khó xử nếu những nữ nhân đó không hòa hợp với nhau, chưa kể sẽ có lúc hắn buộc phải lựa chọn một trong hai mà đối

với hán ai cũng quan trọng như ai, nếu thật sự để hán phải chọn hán cũng không biết làm sao. Hán cũng có thể chọn cả hai nhưng khi đó họ sẽ bằng mặt không bằng lòng, không khí cũng sẽ vì thế trở nên rất ngột ngạt, vậy nên việc quan trọng hiện tại là thuyết phục Cơ Thanh Huyền đồng ý việc hán có nhiều vợ nếu nàng không đồng ý, hoặc ít nhất để nàng không phản cảm chuyện đó.

"Hửm? Nhiều nữ nhân sao...? Cũng tức là ngươi dù đã có ta nhưng ngươi vẫn chưa thỏa mãn sao?" Cơ Thanh Huyền nghe Nguyên Du hỏi, mắt liền liếc hán một cái thật sâu, giống như đánh giá lại nam nhân của mình, không khí lúc này trở nên vô cùng ngột ngạt đối với Nguyên Du. Hán có thể cố gắng thuyết phục nàng không phản cảm chuyện đó nhưng trong thâm tâm của nàng hán sẽ vẫn còn khó chịu, đến lúc đó nữ nhân trong nhà đấu đá nhau, đó không phải cảnh tượng hán muốn thấy. Trong trường hợp nàng vẫn không đồng ý hán cũng chỉ đành phải dùng Áo Ảnh, cài cắm trong đầu nàng chuyện đó chỉ là chuyện bình thường mà thôi, nhưng nếu làm vậy thì đó không còn là cảm xúc thật của nàng, đây cũng không phải là thứ hán muốn thấy. Trong lòng hán thở dài, nhiều nữ nhân đúng là rất vui nhưng giải quyết làm sao cho họ thay vì đấu đá thì lại thương yêu nhau như tí muội thân thiết mới là chuyện khó.

Nguyên Du đợi mãi không thấy câu trả lời, trong lòng thấp thỏm không thôi. Nàng đồng ý hay không thì nói một tiếng a, chứ cứ để như này ta thật sự không biết giải quyết làm sao cho tốt, Nguyên Du trong lòng gào thét. Cơ Thanh Huyền thấy khuôn mặt thấp thỏm không thôi của Nguyên Du trong lòng không khỏi phì cười, hán hiện tại nào còn là vẻ ngang tàng hung thần ác sát? nào còn là vẻ thú hoang động dục? Hán hiện tại hoàn toàn chính là một tiểu hài tử đang đợi phán xét a. Cơ Thanh Huyền dù chỉ liếc vài giây nhưng đối với Nguyên Du đó là cả thế kỉ, nàng khẽ nở một nụ cười, hỏi:

"Kể cả ta, ngươi đã có mấy nữ nhân rồi?"

"Kể cả nàng... ta mới chỉ có hai người..." Nguyên Du vô cùng thấp thỏm trả lời, vì một gia đình hạnh phúc không bạo hành, hán phải làm được.

"Hô...~ ngươi vậy mà đã có thêm người khác rồi sao? Ta có thể đồng ý ngươi có nhiều nữ nhân, nhưng ý của các cô ta thế nào ngươi phải lo liệu đấy..." Nguyên Du nghe câu trả lời liền thở dài một cái thật sâu, hán dù có ý định thuyết phục nhưng hán thật không biết thuyết phục thế nào. Ngay lúc hán vừa thở dài, câu hỏi tiếp theo của Cơ Thanh Huyền ngay lập tức khiến hán hơi sững sờ:

"Vậy... Ngươi định có bao nhiêu nữ nhân đây?~" Cơ Thanh Huyền tay đẩy đi xiên cá, một tay khoác lên cổ Nguyên Du, tay kia ôm sau lưng hán, nàng chậm rãi thì thầm vào tai hán, một mùi dễ chịu từ miệng nàng chậm rãi lấp đầy khoang mũi hán. Nguyên Du mặt hơi đỏ. không dám di động cơ thể, có chút yếu ớt nói ra:

"Ta...dự chi khoảng vài người mà thôi..." Hiển nhiên câu trả lời này không thỏa mãn được Cơ Thanh Huyền, lườm nhỏ khẽ lè ra, liếm nhẹ vành tai của Nguyên Du, mê hoặc nói ra:

"Vậy...chính xác là bao nhiêu đây." Nguyên Du bị nàng kích thích nhưng lại không làm gì được bởi vẫn còn một tên "phá đám" đang nhìn chằm chằm kia, cái này khiến hán vừa giận vừa cảm thấy bị kích thích, trong lòng âm thầm thề, sau khi cứu được Vân Nhược Hán nhất định hán sẽ khiến Cơ Thanh Huyền trả giá cho hành động ngày hôm nay. Hán lúc này yếu ớt, chậm rãi nói:

"Nàng nghĩ... mười hay hai mươi người là hợp lý?" Nguyên Du vứt bỏ xiên cá, một tay nắm eo nàng, tay kia nắm lấy cằm Cơ Thanh Huyền, bắt đầu phản công, mặt hán cách mặt nàng chỉ chưa tới vài cm, hán lúc này hỏi. Cơ Thanh Huyền bị hán phản công nhất thời không biết làm gì cho tốt, những hành động lúc này đã là can đảm nhất của nàng rồi. Bị hán hỏi lại, nàng cũng chỉ bối rối trả lời:

"Đối...đối với ta bao nhiêu không quan trọng... miễn là tìm được người vẫn có ta... vậy là được" Nguyên Du nghe câu trả lời của Cơ Thanh Huyền, khẽ cười một cái, ngồi thẳng dậy nhưng vẫn không ôm nàng ra, hán không nói gì, chỉ ôm nàng thật chặt. Nhưng đối với Cơ Thanh Huyền cái ôm này chính là một lời khẳng định hán dành cho nàng, khẽ rúc người vào ngực hán, lúc này, chỉ lúc này thôi hãy để nàng là một nữ nhân đi. Nguyên Du mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu Cơ Thanh Huyền, liếc mắt nhìn tên giai nhân đang đỏ mặt đằng kia, trêu chọc nói:

"Nhìn gì? Chưa thấy tình nhân ôm ấp bao giờ à?" Lâm Vũ Thần bị hán nói như vậy liền đỏ mặt quay đi nhưng con mắt vẫn một mực dừng lại ở chỗ Nguyên Du và Cơ Thanh Huyền, lão đại hán đúng là có sức hút, dù đi vào rừng rồi vẫn có thể của được một nữ nhân, nị lực cỡ này hán đúng là bá phúc. Nguyên Du thấy vẻ mặt của Lâm Vũ Thần trong lòng khinh thường, tiểu tử ngươi sợ cái gì, sau này ngươi thậm chí còn ngựa giống hơn cả ta cơ. Nguyên Du vừa xoa đầu Cơ Thanh Huyền vừa nghĩ về chuyện tương lai, hiện tại dân Hậu cung của hán đã có hai người, và hai người này đều đã đồng ý việc hán có thêm nhiều nữ nhân. Hán quyết định sau này khi người đời nhắc đến tên hán ngoài khả năng chiến đấu ra nhất định còn phải nhắc đến dân hậu cung xinh đẹp như hoa của hán.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xui xẻo

Bữa sáng xong xuôi, ba người bắt đầu khởi hành, trở về thành. Mặc dù Lâm Vũ Thần rất muốn ở lại đây lịch luyện thêm một hai tuần nữa nhưng Nguyên Du đã lên tiếng thì hán cũng không dám cãi, còn Cơ Thanh Huyền nàng cũng không quá quan tâm, dù sao doanh trại của nàng cũng đã bị phá hủy, nàng hiện tại không nơi nương thân vậy nên chỉ có thể đi theo Nguyên Du. Vậy là tổ hợp ba người này lấy Nguyên Du làm đầu não, hán nói cái gì thì chính là cái đó.

Quá trình di chuyển thật sự rất tẻ nhạt, ba người không gặp bất cứ một con yêu thú hay thú hoang nào cả, dù hiện tại hán đã khá mạnh nhưng có thêm

một chút bảo hiểm cũng không thừa. Thấy tình trạng không có bất kì con yêu thú nào xuất hiện, Nguyên Du đành phải hỏi hệ thống:

"Hệ thống, Long Uy có đang được sử dụng hay không?"

"Không." Hệ thống hoàn toàn không chút chần chờ nói ra, giống như nó đang đợi câu hỏi này vậy. Nguyên Du nghe thấy câu trả lời liền hơi ngó người ra, làm sao Long Uy không được sử dụng mà không có bất kì con yêu thú nào chặn đường bọn hắn? Nguyên Du có thể không biết nhưng hai người Cơ Thanh Huyền và Lâm Vũ Thần lại biết rất rõ, trên người Nguyên Du liên tục tỏa ra một loại uy áp lạnh lẽo khiến không có bất kì yêu thú nào dám đến gần, thậm chí ngay cả bọn hắn cũng có hơi hãi khi đi gần Nguyên Du, giống như thứ bọn hắn đang đi cùng không phải là một con người mà là một đầu mãnh hổ đang che giấu răng nanh vậy, tuy nhìn vô hại nhưng lại nguy hiểm tột cùng.

"Há? Vậy tại sao chúng ta đi này giờ thậm chí ngay cả một con thú hoang cũng không gặp được?" Nguyên Du thật sự không hiểu, hắn chỉ có duy nhất Long Uy là chiêu thức đe dọa, mà hiện tại nó lại không được sử dụng vậy thì vì cái gì hắn lại không gặp được bất kì con yêu thú nào? Hiểu được nghi hoặc của Nguyên Du, hệ thống rất nhanh chóng trả lời:

"Hiện tại hồn thể của Bạch Vô Thiên đã tỉnh lại, nàng đang tỏa ra một loại uy áp hùng hồn trấn áp kỉ chủ, ép kỉ chủ thả nàng ra. Với thể trạng hiện tại kỉ chủ không thể ngăn chặn được uy áp của Bạch Vô Thiên tràn ra ngoài, bản năng sinh tồn của các loại yêu thú cảm nhận được nguy hiểm vậy nên gần như sẽ không có con nào dám ngang đường." Nguyên Du nghe giải đáp, trong lòng liền gật gù, quả nhiên là Chiến Thánh cường giả, dù chỉ còn là hồn thể nhưng vẫn có thể phát ra uy áp xuyên qua cơ thể hắn, trấn áp gần như các loại yêu thú ở đây.

Mà nếu đã là nàng làm thì hắn cũng đành chịu, mặc kệ nàng tác quái tác quái đi. Hiện tại hắn mà đi gặp nàng thì khá chắc hắn sẽ không nhận được thứ gì ngoài mấy lời chửi rủa đầu. Hắn cũng không định nhờ hệ thống trấn áp nàng, hiện tại cô nàng đó đang điên mà còn bị trấn áp nữa, thật không biết lúc được thả ra ngoài nàng ấy sẽ hận hắn đến mức nào. Tổng hợp từ mấy điều trên, hắn cũng chỉ có lựa chọn mặc kệ nàng.

Không nghĩ về mấy chuyện đó, Nguyên Du tiếp tục tiến lên, hiện tại có nhiều chuyện hắn vẫn không giải quyết được, mà đã không giải quyết được thì cứ mặc kệ chúng đi, cơ hội đến thì có lẽ hắn có thể giải quyết được. Hai người kia thấy Nguyên Du một lúc trầm tư, một lúc vô tư, sắc thái liên tục thay đổi khiến hai người cũng không dám đi lên bắt chuyện.

Tổ hợp ba người cứ thế tiến lên trong không khí im lặng, ngột ngạt vô cùng, mà nguyên do tất cả là do Nguyên Du, nhưng dù nguyên nhân có là hắn đi nữa thì cũng không ai dám đi lên trách cứ hắn, chỉ riêng cái uy áp kia thôi đã đủ khiến cho người ta một mối rồi, chưa kể đến căng thẳng khi nói chuyện với hắn nữa, vậy nên không một ai trong hai người dám đi lên. Cơ Thanh Huyền mặc dù biết hắn sẽ không hại nàng, nhưng thăm sâu trong linh hồn nàng vẫn e ngại hắn vô cùng, đây không liên quan đến chuyện nàng yêu hắn tới mức nào mà là chuyện liên quan đến bản năng sinh tồn. Nàng dù có muốn đi đến bên cạnh hắn thế nào đi nữa nhưng bản năng sẽ ngăn nàng làm như vậy. Nguyên Du con mắt thâm kín liếc nhìn hai con người đi đằng sau mình, thấy cả hai bọn họ đều giữ khoảng cách, hắn không cần nghĩ cũng biết đó là do uy áp của Bạch Vô Thiên tỏa ra khiến bản năng sinh tồn của hai người đó báo động, làm cho bọn họ luôn giữ khoảng cách với hắn. Nguyên Du hắn cũng không trách họ, dù sao ngoài tình mẫu tử có thể vượt qua tất cả ra thì mấy loại tình cảm còn lại đứng trước nguy hiểm tột cùng vẫn có thể rạn nứt. Chưa kể đến tình cảm của Cơ Thanh Huyền đối với hắn vẫn chưa sâu, vẫn chưa đến mức độ chấp nhận cái chết vì hắn, còn tên tiểu tử Lâm Vũ Thần kia hắn chỉ mới bắt đầu tu luyện, bắt hắn chết ngay lúc này hắn chắc chắn sẽ rất không cam tâm.

Không để ý đến bọn họ, Nguyên Du vẫn một tốc độ cũ tiến lên. Tiểu Lang đã sớm bị hắn bỏ vào túi đồ, dù sao một mực ôm nó cũng không khiến cho nó phát triển hơn, ngược lại bỏ nó vào túi đồ có thể giảm bớt một chút gánh nặng cho hắn. Không khí nhàm chán cứ như vậy duy trì, Nguyên Du dù đang đi bộ nhưng vẫn một mực đưa tay che miệng rồi ngáp, dù mới đi có nửa ngày nhưng hắn cảm tưởng như mình đã đi cả thế kỉ. Hắn lúc này lại mở chức năng vòng quay may mắn lên, dù sao cũng không có gì làm.

Nhận được lệnh, hệ thống rất nhanh chóng mở chức năng đó lên, ngay lập tức một bàn quay lớn với sáu màu sắc bắt mắt bên trong xuất hiện trước mặt hắn. Nguyên Du lúc trước đã sử dụng hai lần vòng quay may mắn, vậy nên điểm may mắn hiện tại của hắn là hai, tính đầu vào đây hắn vẫn còn bốn lượt quay. Nguyên Du hít sâu thở chậm, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Sau khi bình ổn tâm thần khoảng vài phút, Nguyên Du ra lệnh cho hệ thống bắt đầu vòng quay. Nhận được lệnh, cần gạt ngay lập tức bị gạt xuống, lượt quay miễn phí của hắn ngay lập tức giảm xuống một, mũi tên rất nhanh chóng phát huy vai trò của mình, xoay tròn trong bàn quay.

Nguyên Du thấy vụ cá cược đã bắt đầu, tâm tình liền khấn trương lên, mặc dù hắn biết trò này hệ thống ít nhiều sẽ có chút động tay động chân nhưng hắn vẫn không nhận được mà khấn trương. Hắn đánh cược lần này hệ thống sẽ không động tay động chân mà cho hắn thắng. Hai người đi đằng sau thấy Nguyên Du căng thẳng vậy trong lòng liền hơi khấn trương, không lẽ có chuyện gì sắp xảy ra? Cơ Thanh Huyền đánh bạo hỏi hắn:

"Có chuyện... gì xảy ra sao?"

"Không... ít nhất là hiện tại..." Nguyên Du nhanh chóng trả lời, giọng nói không chút nào che dấu khấn trương. Hai người kia nghe hắn nói, ngay lập tức cảnh giác bốn phía. Không khí căng thẳng này dù chỉ có ba mươi giây nhưng cả ba người cảm thấy dường như cả thế kỉ đã trôi qua. Nguyên Du lúc này hai mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào bàn quay, sợ bỏ lỡ bất cứ một giây phút nào. Mũi tên bắt đầu di chuyển chậm dần, hiện tại nó đang hoàn toàn nằm gọn trong ô đen, mà mấy ô màu khác còn cách đó một đoạn xa, Nguyên Du trong lòng ngay lập tức khấn cầu thần thánh phù hộ. Mũi tên như hiểu ý hắn, chậm rãi vượt qua ô màu đen, chậm rãi tiếp cận với các ô màu kia, ô màu đầu tiên là màu trắng, hàm nghĩa nó chứa một kĩ năng hay một cuốn công pháp, mà kể bên nó là một ô màu đen rất hẹp, đến nỗi chiều rộng chưa đến 1cm, hắn đã đi tới bước này mà còn lọt vô ô đó thật sự là hắn xui hết chỗ nói.

Nguyên Du hai mắt lau lau nhìn theo mũi tên, nó đã vượt qua ô màu đen, nằm lọt thỏm trong ô màu trắng, tốc độ lại chậm dần, nhưng với tốc độ này khoảng cách ô đen kia còn xa lắm, vậy nên kĩ năng này hắn ăn chắc, Nguyên Du trong lòng chắc mẩm. Nhưng một lần nữa, hệ thống trên người, mũi tên không dừng lại ở ô màu trắng mà vẫn tiếp tục đi đến ô đen giống như ở đó có gì thu hút nó vậy, sau khi đã tới, nó tiếp tục di chuyển thêm một chút, rồi đứng im, trong khi chỉ cần nhích thêm 0,01mm nữa thôi là vào ô màu xanh lục. Điểm may mắn của hắn tăng lên một trước con mắt đờ đẫn vô cùng của Nguyên Du, cái hệ thống chết tiệt, chó má, lừa người, Nguyên Du trong lòng gào thét trong sự bất lực vô cùng.

Chương 49: Một ngày di chuyển

Hai người Cơ Thanh Huyền và Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du nổi gân xanh như vậy, trong lòng vừa hiếu kì vừa căng thẳng, còn việc gì trên đời ngoài nữ nhân ra có thể khiến hắn điên như vậy sao? Lần này thì không một ai trong hai người dám đi lên làm phiền hắn, Cơ Thanh Huyền không biết hắn có phải là một tên vũ phu hay không, dù sao chung sống vẫn chưa lâu, còn tiểu tử kia thì chỉ là tiểu đệ, ai biết được dưới con nóng giận Nguyên Du có giết hắn hay không.

Không khí căng thẳng bao trùm ba người, Nguyên Du sau vài phút bình ổn tâm tình, rốt cục bình tĩnh lại, nếu chỉ đơn thuần là thua hắn cũng không điên như vậy, nhưng đằng này là mối đến miệng còn rớt, hỏi ai không tức? Sau khi bình tĩnh lại, hắn thở dài một cái, vẫn còn ba lượt quay nữa, nhưng hắn không định sử dụng hết, hắn tự an ủi mình hôm nay không hợp phong thủy hay các thứ tương tự vậy, tất cả nhằm che đi sự thật rằng độ may mắn của hắn còn đen hơn cả chó mực. Thấy Nguyên Du đã bình ổn tâm tình, Lâm Vũ Thần lúc này cả gan hỏi hắn:

"Nguyên Du ca...có...chuyện gì sao?"

"Ồm...không có gì...chắc là vậy." Nguyên Du cố gắng bình tĩnh đáp, hắn cũng chỉ mới vừa ý thức được cái không khí căng thẳng từ này đến giờ hoàn toàn là do một mình hắn tỏa ra. Hắn cũng cảm thấy khá có lỗi về điều đó, hắn không phải là người biết tiết tháo nhưng đó chỉ là khi không xâm phạm đến ai mà thôi.

"Hai người không sao chứ? Lúc này chỉ là ta hơi căng thẳng mà thôi... ha... ha..." Nguyên Du nhanh chóng tìm lấy một cái cớ cùng với nụ cười vô cùng gượng gạo. Hai người kia nghe hắn nói vậy thì cũng chỉ đành nghe theo, Cơ Thanh Huyền lúc này vô cùng nghi ngờ lựa chọn của mình là đúng hay sai, chứ chưa gì nàng đã thấy hắn có chút không bình thường rồi. Nguyên Du nhanh chóng quay đầu, che đi sự bối rối của mình, mẹ kiếp, từ bao giờ tâm tình của ta dễ mất không chế như vậy.

Tổ hợp ba người sau khi khựng lại một khoảng thời gian ngắn, lại ngay lập tức lên đường, trên đường đi Nguyên Du nhiều lần cố tình giảm tốc để đi ngang hàng với hai người kia nhưng họ dường như cũng nhận ra ý định của hắn, hắn giảm bao nhiêu họ cũng giảm xuống bấy nhiêu. Thành ra hiện tại ba người giống như ba cạnh của tam giác vậy, không ai đụng đến ai. Nguyên Du thấy tình trạng này cũng chỉ biết thở dài, uy áp của Bạch Vô Thiên vẫn không giảm chút nào, thậm chí còn có xu hướng tăng thêm, cái này khiến hắn cũng không có bất kì biện pháp nào. Tổ hợp ba người cứ nhăm chán tiến lên, thời gian không mấy chốc đã trở thành chiều, hiện tại bọn họ đã ở rìa Bách Thú Sơn Mạch, dựa theo tiến độ hiện tại thì chỉ cần chưa tới nửa ngày nữa là về thành. Nguyên Du cũng trở về sớm hơn dự kiến khoảng nửa ngày. Thấy sắc trời cũng đã chuyển tối, hắn quyết định đêm nay cắm trại tại đây, dù sao xung quanh ngoài yêu thú ra thì cũng chỉ có dã thú sinh sống.

"Lâm Vũ Thần, lấy ít thịt ra nướng đi." Nguyên Du nhanh chóng hạ lệnh cho Lâm Vũ Thần, còn hắn nhanh chóng leo lên một cành cây, chọn mất một tí. Lâm Vũ Thần bị hắn điểm mặt gọi tên liền hơi nổi da gà, nhưng nghe nội dung cũng chỉ là nói hắn nướng thịt hắn cũng bình tĩnh trở lại. Lâm Vũ Thần vô cùng quen thuộc tìm ít củi khô, sau đó đốt bụi nhùi nhóm lửa, một đám lửa cứ như vậy nhanh chóng được hắn hoàn thành. Sau đó từ trong túi trữ vật hắn lấy ra một ít thịt yêu thú, xiên vào que sau đó nướng lên. Khi cắm vào một miếng thịt, da gà của hắn lại chợt nổi lên, trong đầu không tự chủ được mà nhớ về khung cảnh đêm qua khiến hắn cũng có hơi nhẹn. Nhưng nhẹn thế nào thì nhẹn, Nguyên Du đã có lệnh thì hắn buộc phải theo, mấy xiên thịt rất nhanh chóng được nướng trên lửa dưới bàn tay khéo léo của hắn. Làm xong xuôi, hắn ngồi bệt xuống, chậm rãi chờ đợi thịt chín.

Cơ Thanh Huyền ngồi một bên quan sát lấy tất cả, trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc, nàng đã sớm lấy tu vi Chiến Linh cảnh của mình dò xét thực lực của hai người này, thực lực cũng không quá cao, nhưng nàng thật không hiểu tại sao một tên Khởi Hồn cảnh trung kì như Lâm Vũ Thần cứ nhất nhất nghe theo Nguyên Du, một người chỉ là Khởi Hồn cảnh sơ kì, mà nhìn biểu hiện hắn còn có vẻ rất kính sợ cùng tôn trọng Nguyên Du, mọi hành động của hắn đều là tự nguyện chứ không hề ép buộc. Nhưng nàng nhanh chóng nhớ lại thực lực của Nguyên Du, cái này nghĩ lại cũng hợp lí, kẻ yếu đi theo kẻ mạnh là chuyện thường, mà có thể vượt cấp giết địch phần lớn chính là thiên tài, đi theo một thiên tài như vậy sau này hắn có thành danh thì cũng được thơm lây. Không nghĩ về mấy chuyện đó, nàng chậm rãi tiếp cận Lâm Vũ Thần, khi khoảng cách của hai người chỉ còn một mét rưỡi nàng mới dừng, dù gì hiện tại nàng cũng là hoa đã có chủ, vẫn là nên hạn chế tiếp xúc quá thân mật với nam nhân khác thì hơn. Sau khi cảm thấy đã đủ gần, nàng chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt vô định nhìn vào ngọn lửa, sau đó mới chậm rãi lên tiếng:

"Người gọi Lâm Vũ Thần đứng không?"

"A, đứng vậy đại tẩu, ta gọi Lâm Vũ Thần!" Lâm Vũ Thần bị nàng bắt ngờ hỏi liền vô ý thức trả lời, hắn trả lời xong mới nhớ tới Nguyên Du vẫn còn nằm kia, chỉ cần hắn có chút dị động nào thì khá chắc hắn sẽ sớm đi gặp ông bà.

"Không cần căng thẳng, tên kia cũng không giết người..." Cơ Thanh Huyền có chút không xác định nói ra, thật sự thì nàng không hiểu rõ hắn vậy nên cũng không biết hắn có giết tiểu tử này hay không.

"..." Lâm Vũ Thần mặt gần như mếu, Đại tẩu, người lỡ nói ra rồi thì làm ơn có chút xác định vào lời mình nói đi, chứ cứ mập mờ thế này con tim nhỏ bé của ta không chịu nổi, Lâm Vũ Thần trong lòng khóc thét.

"Người đối với hắn hiểu bao nhiêu?" Cơ Thanh Huyền không để ý dị động của hắn, tiếp tục hỏi.

"Thật sự, ta cũng không quá hiểu Nguyên Du ca, tính đầu vào đây ta cũng chỉ mới đi theo hần chưa được mấy ngày..." Lâm Vũ Thần có chút khó xử nói, hần đối với Nguyên Du hiểu cũng chỉ là mấy cái Nguyên Du đã biểu hiện ra, còn tính cách thật sự của hần thế nào Lâm Vũ Thần cũng chỉ bó tay. Cơ Thanh Huyền rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời thế này, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn vào Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần bị nàng nhìn như vậy, đành tiếp tục tìm lời mà nói:

"...Ta thật sự không hiểu rõ hần, nhưng theo như những gì ta đã quan sát được mấy ngày qua, ta có thể cho đại tâu một số thông tin có thể tham khảo mà thôi. Nguyên Du ca hần là một con người lúc nào cũng có thể nở một cười nhưng đôi khi đối với cuộc sống lại không quá lạc quan. Hần cũng rất thích ngủ, hần sẽ tận dụng bất cứ cơ hội nào để chớp mắt tuy nhiên tinh thần cảnh giác của hần cũng rất cao. Theo lời Nguyên Du ca nói, hần có niềm hứng thú rất lớn đối với mỹ nữ, thậm chí một trong ba thể loại hần không được giết nữ nhân được xếp ở số hai. Ngoài những cái đó ra, Nguyên Du ca thực sự rất máu lạnh, tàn nhẫn..." Lâm Vũ Thần càng nói càng nhỏ, hần thật sự sợ đánh thức Nguyên Du dậy, nói xấu sau lưng rất dễ khiến người khác chán ghét người ngoại trừ mấy người nhiều chuyện. Chưa kể đến đây đang nói xấu một sát thần, lựa lời không đúng thì cơ hội được về với đất mẹ là rất cao.

"Hề... hần máu lạnh đến mức nào?" Hiển nhiên câu nói lúc này của Lâm Vũ Thần đã khơi lên lòng hiếu kì của Cơ Thanh Huyền, nàng thật sự muốn biết nam nhân của mình máu lạnh đến mức độ nào để nàng còn suy nghĩ kĩ về mối quan hệ này.

"Ta không dám nói, đừng nói Nguyên Du ca đang ở đây, dù có ở một mình ta cũng không dám nói." Lâm Vũ Thần nghe nàng hỏi liền sợ đến tái mặt. Ở thế giới này thật sự rất kiêng kị việc người khác bói móc độ máu lạnh của mình, bởi chúng cũng không phải là thứ gì đáng để khoe khoang, chưa kể đến Nguyên Du còn nằm kia, kể cho đại tâu nghe hần máu lạnh đến mức nào khác nào vạch áo cho người xem lưng? Đại tâu có thể không lộ da hần nhưng Nguyên Du thì chưa chắc.

"Hề, có gì mà không dám, ta cũng rất muốn biết bản thân máu lạnh đến mức nào đây...!" Nguyên Du nằm nghiêng người trên cành cây, đối mặt với Lâm Vũ Thần, nở một nụ cười nhẹ, chậm rãi nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vân nhược hần trọng thương

"Nguyên...Nguyên Du ca... ta không có ý nói xấu người..." Bị Nguyên Du chỉ tên điếm mặt, Lâm Vũ Thần mặt lập tức xanh như đất nhái, lắp bắp nói ra.

"Haha, căng thẳng làm gì, ta đây cũng chẳng quan tâm ngươi nói gì đâu!" Nguyên Du cười nhạt một cái, từ trên cây nhảy xuống, ngồi bên cạnh Cơ Thanh Huyền, một tay ôm eo nàng nói. Lâm Vũ Thần nghe là vậy nhưng cũng không dám động đây, ở thế giới này nhiều người hỷ nộ vô thường, hần không biết Nguyên Du có thuộc loại như vậy hay không, thôi thì cứ đề phòng trước. Nguyên Du không quan tâm lắm tới biểu hiện của Lâm Vũ Thần, cảm lên một xiên thịt. lật qua lật lại trong ngón lửa, sau một lúc, xem như thịt chín, hần để trước mắt quan sát.

Sau khi hài lòng về màu sắc cũng như mùi thơm tỏa ra hần mới đưa đến cho Cơ Thanh Huyền, để nàng ăn trước. Hần có thể rất máu lạnh, tàn nhẫn trong một số trường hợp, nhưng đã là người của hần, hần tuyệt không bạc đãi, trừ khi người đó phản bội hần. Cơ Thanh Huyền tiếp nhận xiên thịt, quan sát thần thái của hần mấy giây mới chậm rãi đưa vào miệng cắn. Mùi thịt nướng nhanh chóng lan tỏa khắp khoang miệng, cắn một cái, miếng thịt nướng mọng nước kia lập tức tràn ra một vị ngọt vô cùng tự nhiên, miếng thịt rất ít mỡ nhưng chúng lại đóng một vai trò rất quan trọng đó là kích thích vị giác của nàng, khiến miếng thịt trong miệng nàng phút chốc trở nên ngon hơn rất nhiều. Tuy ngon là vậy, nàng lại cảm thấy nó còn thiếu một chút gia vị, thành ra miếng thịt trong miệng nàng vẫn chưa được bung hết hương vị.

Nguyên Du ngồi một bên quan sát lấy sắc thái của Cơ Thanh Huyền, thấy nàng biểu hiện ra có một chút thiếu thiếu gì đó, hần cũng không biết làm gì hơn, thịt này nếu như được ướp thêm một số gia vị thì vị của nó còn có thể trở nên ngon mất, ngon miệng hơn rất nhiều, đáng tiếc quanh đây lại không có mấy loại nguyên liệu đó.

"Thế nào?" Nguyên Du băng quơ hỏi, hần cũng đã ngậm một miếng thịt trong miệng, cảm nhận rõ mùi vị, cùng xem như hiểu được nàng đang cảm thấy thế nào.

"Cũng được, nhưng ta cảm thấy nó còn thiếu thứ gì đó." Cơ Thanh Huyền ăn hết một xiên thịt mới chậm rãi nói. Tuy ngon thật nhưng nàng thật vẫn cảm thấy thiếu gì đó. Nguyên Du nghe nàng nói khẽ gật đầu xem như tiếp nhận, vấn đề này tạm thời hần không giải quyết được, trong cửa hàng có lẽ có bán nhưng hiện tại nó mới chỉ nở trang vũ khí mà thôi, muốn mở được mấy trang khác hần là còn khá lâu. Nguyên Du bất chợt nhìn lấy đang ngồi im như tượng Lâm Vũ Thần, thậm chí muỗi đốt cũng không dám gãi, hần hơi tò mò:

"Tiểu tử, sao không ăn đi, ngồi im đó làm gì?" Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói liền máy móc làm theo lời hần, Nguyên Du khoe mắt hơi giật, cũng không thêm quan tâm đến tên hần. Tay kia ôm mỹ nhân, tay này nhắm mỹ vị, chi thiếu thêm vỏ rượu nữa thôi là có thể khiến bao người phải ghen tị với hần. Nguyên Du với Cơ Thanh Huyền cứ tình chàng ý thiếp suốt cả tiếng đồng hồ, hai người đó không cảm thấy gì nhưng Lâm Vũ Thần thì có, hần ngồi một bên, hai mắt ghen tị, cầm lấy xiên thịt, chậm rãi nhắm nháp thịt nướng nhưng trong miệng toàn mùi cầu lương. Một bữa tối cứ thế yên bình trôi qua nhưng Nguyên Du chỉ cho rằng đây là một quãng nghỉ ngắn trước khi giông bão ập đến mà thôi. Ăn uống xong xuôi, ai cũng nhanh chóng tìm một chỗ nghỉ cho mình, Nguyên Du rất nhanh chóng trở lại cành cây kia, chân này gác chân kia, chuẩn bị ngủ, lúc này, hần bất chợt nói với Lâm Vũ Thần:

"Tiểu tử, nghỉ ngơi cho tốt đi, sắp tới sẽ mệt mỏi lắm đấy..." Nói xong, chưa để Lâm Vũ Thần hiểu ý hần đã chìm giấc ngủ. Lâm Vũ Thần mờ mịt nhìn lên

Nguyên Du, định hỏi hần ý nghĩa câu nói vừa rồi nhưng thấy hần đã ngủ, lời đến miệng cũng chỉ có thể nuốt lại, leo lên một cành cây, hần rất nhanh chóng nhập định trong khi vẫn còn nghĩ hoặc với câu nói lúc nãy của Nguyên Du. Hiện tại tổ đội ba người, chỉ có một mình Nguyên Du là nhân nhả nhất, có thể vắt chân mà ngủ, còn hai người kia cứ vùi đầu vào tu luyện.

Cùng thời điểm đó, Vân Gia

"Người nói gì! Con tạp chủng Vân Nhược Hân dám bỏ trốn sao!" Một người đàn ông trung niên phần nộ đập bàn, nói lớn đến mức gần như rung chuyển căn phòng. Mấy người kia thấy gia chủ của mình biểu hiện như vậy, ai cũng hiện lên vẻ phần nộ vô cùng, trong mắt bọn hần đã là một món hàng thì tốt nhất là không nên biết di chuyển, đằng này món hàng đó còn liên quan mật thiết đến tính mạng bọn hần, bây giờ nghe tin nó bỏ trốn hỏi ai không nổi con tam bành.

"Kính thưa gia chủ, ta đã phái người đi tìm con tiện chủng đó, hần là sắp tìm thấy." Một lão nhân râu tóc bạc trắng chậm rãi lên tiếng. Người được gọi là gia chủ kia nghe thấy tin này, trên trán nổi gân xanh, miệng quát lớn:

"Thì sao! Đã vài giờ đi qua mà mấy tên vô dụng như các ngươi còn không tìm thấy nó! Vậy ta còn nuôi các ngươi làm gì!"

"Nhưng thưa gia chủ, từ đây đến ngày rước dâu vẫn còn một đoạn thời gian mà!" Một trung niên không phục, đứng dậy đáp lại.

"HỦ! Nếu mọi chuyện như vậy ta đã chẳng phải ngồi đây nói chuyện với lũ vô dụng các ngươi!" Tên kia thấy gia chủ của không trả lời câu hỏi của mình, chuẩn bị lên tiếng chất vấn thì đồng bạn bên cạnh đã kéo tay áo hần, đồng thời đầu còn hơi lắc nhẹ, giống như nói hần không nên làm vậy. Tên kia tin bạn mình, ngồi xuống, tên kia thấy bạn mình đã ngồi xuống liền nói nhỏ, giải thích nguyên do cho hần.

Sau khi nghe một lúc hần mới hiểu, tất cả chỉ là tên kia bắt chợt muốn sáng mai tới rước dâu, mà hiện tại cô dâu lại chạy mất, cái này không còn là chuyện liên quan đến đám cưới nữa mà liên quan đến tính mạng. Nghe giải thích xong xuôi, hần lập tức lệnh cho toàn bộ thuộc hạ đi tìm Vân Nhược Hân. Gia chủ thấy không còn ai dám lên tiếng nữa lúc này mới chậm rãi lên tiếng, giọng nói vẫn không chút che dấu phần nộ:

"Tất cả các ngươi, trong vòng hai canh giờ tìm thấy con tiện nhân đó về đây, khi tìm thấy đánh gãy chân nó cho ta, xem như dạy dỗ một bài học!" Tất cả đều cúi đầu nghe lệnh, sau đó lập tức công việc lu bù lên, chuẩn bị đi tìm người. Tên gia chủ kia vẫn không nguôi giận, bắt đầu đập phá đồ đạc. Cùng thời điểm đó, ở một tòa nhà không quá bắt mắt, có hai nữ nhân dung mạo như hoa đang chậm rãi dùng bữa.

"Nhược Hân, ngươi thật không trốn sao?" Thiếu nữ với mái tóc đen dài lên tiếng, trong giọng nói không chút che giấu lo lắng.

"Trốn? Ta trốn được sao?" Vân Nhược Hân cười nhạt, mấy ngày nay nàng đã gầy hơn rất nhiều, thậm chí bông mắt còn hơi đen, nói rõ mấy ngày nay nàng đã khổ sở thế nào. Mấy ngày nay nàng đích thực là ăn không ngon, ngủ không yên, tất cả là do sự biến mất của Nguyên Du, tuy hần đã nói nàng chờ hần nhưng trong thâm tâm nàng lại mong muốn luôn được bên cạnh hần chứ không phải mỗi người một phương như này. Chưa nói đến hiện tại nàng đã sắp gả đi mà hần còn vẫn còn mất tâm biệt tích, không có chút manh mối nào để lại cho nàng.

"Uy, lại đang nghĩ về nam nhân của ngươi hả?" Thiếu nữ tóc đen kia thấy bằng hữu của mình mãi không trả lời mà tâm trí cứ như là người mất hồn liền nheo mắt nhìn nàng một cái. Vân Nhược Hân bị đau liền lập tức tỉnh lại, mặt ngơ ngác nhìn thiếu nữ kia:

"Hà... có chuyện gì sao?"

"Tch... ngươi đấy, nam nhân của ngươi đã bỏ ngươi đi, có vì sao ngươi còn đợi hần làm gì, chi bằng theo ta đi Trung Châu đi, ở đó ta có thể cho ngươi chỗ trú thân." Thiếu nữ kia nửa dụ dỗ nửa cứng rắn nói. Trong đầu nàng thật sự hận thấu xương tên nam nhân đã bỏ bằng hữu của nàng mà đi kia. Đúng là nam nhân chỉ có biết chơi chứ không biết chịu, trong lòng nàng nhanh chóng kết luận như vậy.

"Hài,, Vũ Dung, ngươi không hiểu, hần đã hứa với ta như vậy, chắc chắn hần sẽ về,,," Chưa để nàng nói hết câu, Vũ Dung đã ngắt lời:

"Nhược Hân, ngươi đừng có mù quáng nữa, tên đó hần sẽ không về đâu!" Nàng bị bạn mình chọc giận đến mức đứng cả người dậy, nàng thật không hiểu tên đó có gì mà có thể khiến bằng hữu của nàng mê mẩn như vậy, gặp được hần nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ hần đã cho Nhược Hân uống thuốc gì. Vân Nhược Hân nghe Vũ Dung nói vậy, định phản bác lại thì tiếng cửa bị phá ngay lập tức thu hút sự chú ý của nàng. Sau khi cửa bị phá, gần hai mươi tên xông vào nhà, tên nào cũng là Võ hồn cảnh trung kỳ, thậm chí còn có một trưởng lão Võ Hồn cảnh đỉnh phong. Thấy Vân Nhược Hân, tên kia đi lên trước một bước, nhẹ nhàng nói:

"A, tiện nhân, trốn lâu như vậy rốt cuộc cũng chịu lộ đầu rồi sao!" Hần cũng không dám vờn nàng, ngay lập tức ra lệnh cho thủ hạ tiến lên, tiến hành bắt giữ. Vân Nhược Hân hai mắt hiện lên vẻ quyết tử, rút ra thanh kiếm bên hông, chuẩn bị nghênh chiến, thậm chí ngay cả một người không liên quan như Vũ Dung cũng rút ra vũ khí, chuẩn bị chống trả. Mấy tên kia thấy hai nữ nhân này vậy mà không chịu đầu hàng liền hung tính càng tăng, vũ khí càng vung càng mạnh, thậm chí để tránh sơ sót, tên trưởng lão kia cũng tham chiến.

Lúc này, trên một góc cây, một tiếng "ting" máy móc vang lên trong đầu Nguyên Du, đánh thức hần dậy. Nhưng vừa đọc xong bảng thông báo hần liền nổi cơn lôi đình:

"Hệ thống cảnh báo! Vân Nhược Hân đang bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng, yêu cầu kí chủ đến giải cứu!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Vân nhược hân thăm trạng

"Gia chủ! Đã tìm thấy con tiện nhân kia!" Một người lão nhân nhanh chóng chạy vào đại sảnh, thông báo cho gia chủ của mình. Gia chủ sau khi nghe xong liền mừng ra mặt, không để đến tên kia, nhanh chóng hạ lệnh kéo nàng vào:

"Nhanh! Nhanh! Đưa con tạp chủng đó vào đây." Nhận được lệnh, lão nhân kia nhanh chóng lui ra, không tới mấy phút liền có hai người đàn ông lực lưỡng cùng một nữ nhân bị bọn hân kéo lê đi theo lão nhân, mỗi người bọn hân đều xách một cánh năng, đồng thời tay kia vẫn luôn chăm lấy chuỗi đao sợ có sơ suất. Bước đến nơi, lão nhân kia khề tranh người, hai tên kia như ném chó chết ném nữ nhân kia lên. Nhìn thấy nữ nhân đó, tên gia chủ kia không chút để ý hình tượng liền đi lên, đá nàng một cước xem như xả giận, sau đó rống:

"Tiện nhân ngươi chạy nữa đi, ngươi chạy thử xem! Lão tử xem ngươi còn chạy thế nào!" Hân mỗi một lần lên giọng là một cước đá vào người nàng. Nàng hiện tại cơ thể máu chảy đầm đìa, hai chân thậm chí bị đánh cho gãy, trên cơ thể chẳng chịt vết thương, ngay cả khuôn mặt quấy rầy nam nhân kia cũng bị chém cho một đao vết thương ngay mắt trái, gần như chém mù con mắt đó. Hơi thở của nàng hiện tại rất yếu ớt, thậm chí thở cũng không ra hơi chứ đừng nói gì lên tiếng đáp lại. Mỗi một cước hân đá vào người nàng nặng bao nhiêu thì bấy nhiêu máu bị trào ra từ miệng nàng. Sau khi phát tiết xong, hân ngồi xồm xuồng, một tay nắm tóc nàng, kéo lên, để mặt hân đối diện mặt nàng. Nhìn thấy thảm trạng của Vân Nhược Hân hân mới chậm rãi nói:

"Tạp chủng, ngươi sinh ra là để chúng ta có thể an lành mà sống. Ai cho ngươi cái quyền chạy trốn...Hả!" Chữ cuối cùng vừa phát ra, hân không chút tiếc thương đập mạnh đầu nàng xuống sàn, cú đập mạnh đến nỗi làm nứt chỗ đó. Hân từ từ kéo đầu nàng lên, mặt nàng hiện tại toàn máu là máu, hoàn toàn không tìm ra một chỗ lành lặn, thậm chí ngay cả ve quấy rầy thường ngày cũng không thấy, hiện tại khi nhìn nàng, người ta chỉ có một ý niệm thương hại dành cho nàng.

Vân Nhược Hân bị hân đập đầu mạnh như vậy, một cơn đau ngay lập tức ập đến não hải của nàng, nàng rất muốn hét thảm một tiếng nhưng lại hoàn toàn không thể. Phổi của nàng bị bọn hân đập mạnh đến mức bị dập, thở cũng không nổi chứ đừng nói là hét. Mắt nàng đã sớm bị máu bao phủ, không thấy được thứ gì ngoài một màu đỏ tươi, tai nàng cũng bị ù đến mức gần như không nghe rõ thứ gì. Cảm thấy chỉ cần đánh thêm một chút nữa thôi là nàng sẽ chết, tên kia mới dừng tay lại. Hân vút nàng qua một bên giống như một cục rác, Vân Nhược Hân lại chỉ có thể bị động chịu đòn. Sau khi phát tiết xong xuôi, trong tay hân liền xuất hiện một viên đan dược màu hoàng kim, Tái Thể Đan, ngũ cấp đan dược, có công dụng khôi phục bất kỳ vết thương nào của Chiến Hồn giả dưới Chiến Sư cảnh dù là nặng thế nào. Hân lấy ra đan dược này, mặt ừ mày chau một trận, trong tay lại xuất hiện thêm một viên đan dược màu xanh lá, Nhật Mộng Đan, một viên tam cấp đan dược, một loại thuốc ngủ rất mạnh.

Hân tỏ vẻ thịt xót nhưng vì gia tộc hân phải làm như vậy, bước đến bên cạnh Vân Nhược Hân, ép nàng mở miệng, hân ngay lập tức nhét hai viên đan dược vào cổ họng nàng. Vân Nhược Hân rất muốn phản kháng nhưng lại hữu tâm vô lực, mắt nàng hiện tại vô cùng nặng, nhờ tác dụng của đan dược cùng với sự mệt mỏi mấy ngày nay, Vân Nhược Hân không mất nhiều thời gian liền rơi vào giấc ngủ. Gia chủ thấy nàng chưa gì đã say giấc liền hơi hất đầu, hàm ý mang nàng đi. Mấy tên kia hiểu ý, tư thế khi vào thế nào thì tư thế khi đi ra cũng như vậy, hai tên xách hai bên tay nàng. Lão nhân thấy đám thuộc hạ đã rời đi liền quay đầu nở một nụ cười vô cùng hèn mọn đối với gia chủ:

"Gia chủ, ta...a... dù sao cũng là người tìm ra con tạp chủng đó...ngài hân nên thưởng gì đó a?" Tên gia chủ con mắt hơi liếc xuống thuộc hạ của mình. Đám này quả nhiên cũng chỉ là vì quyền lợi mà đến, nếu hân không cung cấp đủ thì bọn hân rất đơn giản bỏ đi không chút vương vấn.

"Hừ, không thiếu phần ngươi!" Nói xong hân liền quay đầu đi về phòng mình. Lão nhân kia nghe lão gia chủ nói như vậy liền khó chịu vô cùng, nói như vậy thì còn lâu mới có phần thưởng cho hân, tuy giận là vậy nhưng hân vẫn phải giữ chút thể diện cho gia chủ của mình, lập tức nở một nụ cười nịnh nọt, "cung kính" cúi chào gia chủ. Tên gia chủ kia sau khi về phòng liền chìm đắm trong vọng ảo phồn hoa khi có một đại tông môn bảo kê mọi chuyện nhưng hân lại không biết rằng chỉ vì chuyện ngày hôm nay mà Vân gia sẽ không còn xuất hiện trong tòa thành này nữa, mà chính hân sẽ trở thành một ví dụ cho hạ trảng khi dám động vào nữ nhân của Nguyên Du.

Vân Nhược Hân bị khiêng về phòng, hai tên kia không chút thương tình ném nàng xuống sàn sau đó phui mông quay đi. Vân Nhược Hân lúc này cũng không cảm nhận được ngoại giới thế nào, nàng hiện đang chìm đắm trong ảo mộng của chính mình. Vân Nhược Hân mơ, mơ về một ngôi nhà nhỏ, một ngôi nhà lúc nào cũng chứa đầy tiếng cười của nàng và hân cùng với lũ nhỏ, một giấc mơ yên bình, một giấc mơ cả hai đều là người bình thường, cả hai đều sẽ sống với nhau đến đầu bạc răng long. Nhưng hạnh phúc chưa qua, ác mộng đã tới, nàng mơ về tương lai khi nàng phải gả cho tên khốn mà nàng phải gọi là cha kia.

Cùng lúc này, Nguyên Du sau khi đọc xong bảng thông báo. đặc biệt là sau khi nhìn thấy thanh máu của Vân Nhược Hân giảm chỉ còn 5% hân liền thật sự không kìm chế được nữa, gầm lên một tiếng thật to, xem như phát tiết. Nhảy xuống khỏi cành cây, hân ngay lập tức lớn tiếng:

"Hai người dậy ngay cho ta, trong vòng đêm nay phải về thành!" Nguyên Du gần như gầm rú lên. Khí thế của hân như thủy triều trào ra, trấn áp bất kỳ sinh vật nào ở trong bán kính gần chục km. Hân hiện tại như một đầu hồng hoang mãnh thú bị đánh thức, khí thế ngang ngược, bạo tàn, phần nộ không chút khống chế phát ra, thậm chí ngay cả không khí cũng có vẻ như bị đóng băng hoặc bị xé rách tạo nên không ngừng tiếng rít gió. Nương theo sự phần nộ của Nguyên Du, trăng sáng, sao trời bị những đám mây đen che phủ đi khiến một mảng thiên địa như bị hắc ám nhấn chìm, năm ngón tay để trước mắt cũng không thấy. Gió lạnh cũng bắt đầu thổi mạnh, lạnh đến mức cắt da cắt thịt, lạnh thấu xương cốt. Trên bầu trời đôi khi còn có thể nghe thấy tiếng sấm nổ, chớp giật.

Hai người kia lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Du nổi cơn lôi đình như vậy, một chút tâm tư phản kháng cũng không có, chỉ biết nghe theo lời hân hồng tìm kiếm một đường sinh cơ, Nguyên Du hiện tại đang điên, tốt nhất là đừng nên chọc đến, bằng không chết thế nào cũng không biết. Nguyên Du nhìn lấy hai người kia, khẽ gật đầu một cái, Long Nha Đao liền xuất hiện ở trong tay, khí thế ngay lập tức bộc phát mạnh hơn, thậm chí dù có là Chiến Thánh cảnh cũng sẽ bị khí thế của hân nghiền nát. Nguyên Du quay người, từng bước chân nhanh chóng phóng ra, trong lòng liền không ngừng niệm, nếu Vân

Nhược Hân có chuyện gì, thì đừng nói là Chiến Linh cảnh dù có là Chiến Thánh cảnh hân cũng chém, thậm chí là đồ thành sau đó cho tông môn kia về với cát bụi. Nguyên Du bị con phần nộ che lấp lí trí mà không phát hiện ra dị thường của hệ thống.

"Xác nhận hợp cách tiếp nhận một phần nhỏ truyền thừa của Hắc Long Đại Nhân. Khai mở kĩ năng Huyết mạch đầu tiên, Hắc Long Chi Nộ! Hắc Long Nộ Khí, Thiên Khung Bất Đối Nghịch, Đại Địa Huyết Hà Chảy Vẹn Dậm!"

Mong mọi người góp ý để tác còn biết ưu khuyết của bản thân là gì. Rất mong mọi người giúp đỡ!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Trở về

Vân Nhược Hân chậm rãi tỉnh lại từ cơn ác mộng, nàng mờ mịt nhìn ngắm xung quanh qua lớp vải đỏ mỏng hồng tìm kiếm thân ảnh ấy, thân ảnh thay nàng che gió chắn mưa, nhưng đáp lại sự kì vọng ấy của nàng chỉ có một sự thất vọng, người ấy không ở đây, không ở cùng nàng vượt qua giếng tổ này. Nàng khẽ cử động bàn tay, muốn giật ra cái màn này nhưng cơ thể lại vô lực, không thể cử động, chưa kể đến mỗi lần nàng cố gắng di động là mỗi lần một cơn đau thấu trời ập vào não hải nàng. Đêm qua nàng bị đám người kia đánh gãy hai chân, khung xương cũng gãy ít nhất hai ba cái, cơ quan nội tạng đập nát, thân thể cũng bị chém nhiều đến mức cách hai ngón tay lại có một đạo vết thương.

Tuy đã được viên đan dược kia trị thương nhưng đó chỉ là hồi phục ngoài da, nội thương bên trong lại không có được chữa trị chút nào. Thành ra nàng mặc dù bề ngoài vẫn như thường ngày nhưng thực chất bên trong lại bị thương tổn nhiều vô cùng, tên gia chủ kia cũng không dư tài sản đến mức trị tận gốc cho nàng. Nếu nàng về thế lực kia mà chẳng may có chết đi thì hẳn cũng có thể có lí do mà thoái thác.

Không động đậy được nàng cũng không cố gắng làm gì, hiện tại nàng có cử động được cũng chả trốn được, vậy nên cứ ở đây dưỡng thương trước mới tốt. Nàng lơ đãng nhìn sang một bên, bắt gặp một thân ảnh khác. Người đó ăn mặc cũng giống như nàng, cũng là một bộ đồ đỏ, đầu trùm vải mỏng. Cơ thể người ấy cũng vô cùng đầy đặn, trước có ngực, sau có mông, eo thon chân dài. Nhưng nàng có vẻ như không được ôn lã, nhìn vào cổ tay nàng, Vân Nhược Hân thấy có hơi gầy cùng một số vết thương nhỏ ở đó. Vân Nhược Hân mắt hơi đỏ, không cần ai nói nàng cũng biết đó là mẫu thân lâu năm không thấy mặt của mình. Nàng rất có xúc động đi lên ôm mẫu thân, giải bày hết nỗi nhớ nhưng lại hữu tâm vô lực, cơ thể nàng còn không cử động được chứ nói gì đến ôm.

Kim lại cảm xúc đang dâng trào, hiện tại thứ nàng việc nàng cần làm chính là bằng tốc độ nhanh nhất khôi phục lại thương thể. Người kia thấy Vân Nhược Hân chậm rãi đi vào trạng thái nhập định liền quan sát nàng một lúc rồi chậm rãi thu lại ánh mắt, phong thái vô cùng ung dung tao nhã, không chút nào giống như bị ép buộc, ngược lại còn rất thoải mái.

Vài phút nhanh chóng trôi qua trong im lặng của hai người cùng với sự ồn ào của gia nhân khi phải bằng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị tiệc cưới. Gia chủ sớm đã không đợi được, đứng ngồi không yên ở đại sảnh, sợ có chuyện gì bất trắc xảy ra, không biết vì chuyện gì mà từ tối qua đến giờ hẳn một mực lo lắng, sợ hãi trong lòng giống như bản thân vừa phạm phải một điều đại kị gì đấy.

"Tân lang đến!" Một tiếng rao lớn vang lên khiến mọi hoạt động của gia nhân tạm dừng lại. Gia chủ giống như một con cún tìm kiếm sự che chở của chủ, mặt mày tươi cười đi đến đoàn người đang tiến tới kia. Đoàn người khoảng gần 30 người, tu vi toàn bộ đều là Võ Hồn cảnh trung kỳ, đặc biệt sáu người khiêng cái kiệu kia lại là Võ Hồn cảnh hậu kỳ, còn người trong kiệu lúc có lúc không phát ra khí thế Chiến Linh cảnh. Gia chủ nhìn thấy đoàn người mặt mày lại càng sáng lạng, giống như chó thấy chủ về, chỉ cần hân có một cái đuôi thì khá chắc nó đã vẫy liên hồi từ nãy đến giờ.

Người trong kiệu khẽ vén màn, bước ra chính là một thân ảnh tuấn tú, soái khí ngút trời, cử chỉ nho nhã. Gia chủ nhìn thấy bước ra không phải là người kia liền bất an hỏi dò:

"Thật không biết... thiếu tông chủ các hạ đâu rồi?"

"Ta gọi Mục Đăng, được thiếu tông chủ bàn giao đến đây tiến hành rước dâu, còn vì sao thiếu tông không đến, ngươi không cần biết." Nam nhân kia chậm rãi trả lời, trong giọng nói không chứa chút cảm xúc nào. Hân chậm rãi bước đến hai vị tân nương trước con mắt ngỡ ngàng của quan khách và tên gia chủ kia. Vân Nhược Hân cảm thấy có người tiếp cận liền nhanh chóng tỉnh lại, Mờ mắt ra, trước mắt nàng không phải là Nguyên Du cũng không phải là tên khốn chó chết kia, mà là thân ảnh của một người nam nhân vô cùng xa lạ, Vân Nhược Hân trong lòng nhanh chóng suy nghĩ cách chạy trốn khỏi ma trảo của tên này, dù không biết hẳn là ai nhưng nàng chắc chắn một điều hẳn cùng với tên kia có quan hệ với nhau. Đối nghịch với vẻ gấp gáp của Vân Nhược Hân, người nữ kia lại rất bình tĩnh, giống như nàng đoán trước được việc này.

Khoảng cách của Mục Đăng đến Vân Nhược Hân cũng không quá xa, chỉ đi vài bước đã đến trước mặt hai người, hân chậm rãi cúi đầu một cái, sau đó nói:

"Tại hạ gọi Mục Đăng, được thiếu tông chủ bàn giao đến đây đón hai vị." Nói xong không cần biết hai người có đồng ý hay không hẳn đã động thủ, muốn cưỡng ép kéo hai người đi. Vân Nhược Hân bất lực nhìn lấy bàn tay ngày càng gần mình kia, trong lòng không ngừng niệm tên Nguyên Du.

Đúng lúc này, bầu trời trong xanh bất chợt trở nên âm u hơn rất nhiều, mây đen kéo tới phủ kín bầu trời. Cuồng phong lập tức nổi lên, thổi đi từng làn gió mạnh mẽ, lạnh lẽo cắt da cắt thịt. Trên bầu trời không ngừng có tia sét hiện lên, một số còn đánh xuống xung quanh khu vực này. Bất chợt một loại áp lực đè xuống tất cả, một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trước cổng chính, hai tên hộ vệ muốn cản lại thì đầu đã một nơi thân một nẻo.

"Hoặc ngươi bỏ cái tay đó ra, hoặc ở đây chính thức trở thành địa ngục." Thân ảnh đó lạnh lẽo cất lên giọng nói, không khó nghe ra hẳn đang cực kì phần nộ, đồng thời loại áp lực kia lại càng tăng cao hơn rất nhiều. Tên đó hiện giống như một tôn ma thần lâm thế, trời đất quay cuồng, khí thế bạo tàn, không ai dám đối nghịch.

Vân Nhượng Hân nghe thấy giọng nói kia, mắt liền ướt, hẳn đích thực đã quay trở lại vì nàng. Vân Nhượng Hân lúc này cực kì muốn lao lên, bỏ mặc tất cả lao lên nằm gọn trong lòng hắn nhưng tiếc là hiện tại thân thể nàng không cho phép. Mục Đăng nhìn thấy dáng vẻ của Nguyên Du cùng với loại áp lực kinh khủng này liền lui hai bước. Nguyên Du nhìn thấy tất cả đã bất động liên chậm rãi tiến lên, từng bước chân nặng nề tựa ngàn cân khiến mỗi người không không chế được run rẩy theo mỗi bước chân của hắn. Đi theo đằng sau hắn là hai người, một nam một nữ. Nữ quyền rũ chết người, nam anh tuấn tiêu sái nhưng cả hai đều có một điểm chung đó là không bị loại khí thế kia của Nguyên Du trấn áp. Nguyên Du bước đến trước mặt Vân Nhượng Hân, quỳ một chân xuống, khẽ vươn tay nâng lên tấm khăn, đằng sau tấm khăn ấy chính là nữ nhân của hắn, Vân Nhượng Hân.

"Ta đến trễ..." Không muốn nghe hắn nói, Vân Nhượng Hân đã vận dụng toàn bộ sức lực cuối cùng ngã vào lòng hắn, khóc rống lên, phát tiết cảm xúc bị đè nén mấy ngày hôm nay. Hắn khẽ xoa đầu nàng, chậm rãi đứng lên, con mắt nhu tình kia đã biến mất, thay vào đó là một con mắt vô cùng băng lãnh, nhìn về phía Vân Gia, hắn chỉ nói một câu:

"Vân gia này, động đến nữ nhân của ta, nó không tồn tại cũng được." Giọng nói của hắn băng lãnh mà tàn khốc, nhưng không ai dám nghi ngờ hắn cả. Bầu trời lập tức đánh xuống mấy tia sét vào Vân Gia, giống như một lời khẳng định với lời nói của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nguyên du trò chơi

"Phải rồi, ta cũng không biết ai là người của Vân Gia vậy nên nếu có giết nhầm ai thì cũng mong lượng thứ." Nguyên Du bình thản nói, hẳn nói xong còn nở một nụ cười vô cùng thân nhiên, hẳn cũng chỉ là nói cho có lệ vậy thôi, một khi hắn đã muốn giết người thì đa phần không được mấy người có thể sống sót, mà dù có sống sót thì toàn sống thực vật hoặc thành phế nhân.

Nghe thấy lời Nguyên Du, các vị khách lập tức lục tục đứng dậy, Nguyên Du nhìn thấy cảnh này cũng chỉ nở một nụ cười hờ hững, dù giao tình có sâu thế nào nhưng đứng giữa ranh giới chết và sự sống thì sẽ chẳng có ai dại mà hi sinh cho kẻ có thể đập mình xuống bất kì lúc nào. Trong số những vị khách ở đây chắc chắn không ít người có giao tình thâm sâu với Vân Gia, nhưng nếu buộc phải chọn giữa Vân gia và sự sống, gần như chả có ai chọn Vân Gia cả.

Nhìn ra phía cổng, đã có vài người lợi dụng tình cảnh hỗn loạn này để thoát thân, Nguyên Du nở một nụ cười lạnh, hôm nay các người đến xem Vân Nhượng Hân bị làm nhục vậy thì ta sẽ cho các người thấy thế nào là địa ngục. Nguyên Du một tay bế Vân Nhượng Hân lên, tay còn lại đã xuất hiện Long Nha Dao, hắn nhanh chóng chém ra một đao. Một đao này chém ra một cách vô cùng bình thường nhưng đó là khi không có sức mạnh bóng tối phụ trợ, theo một đao của hắn chém ra, bóng tối lập tức tụ tập thành một lưỡi đao bay tới những tên tội nghiệp kia với một tốc độ không tưởng nổi. Không để bọn hắn phản ứng lại lưỡi đao kia đã chém xuyên qua người bọn hắn, kéo theo một tiếng rít gió thật to. Mấy tên kia hoảng sợ, cố gắng dùng linh khí tạo thành một lớp giáp, cảm thấy sau khi lưỡi đao kia chém qua cũng không có gì lạ xảy ra, bọn hắn bắt đầu nổi gân xanh, hóa ra từ đầu đến giờ đều là bị tiểu tử này chơi một vở.

Ngay khi bọn hắn định tiến lên tấn cho Nguyên Du một trận bỗng một con đầu nhói từ vị trí bị chém lúc này hiện lên trong đầu, bọn hắn khó khăn cúi người xuống, hình ảnh sau đó khiến bọn hắn khiếp sợ đến tận lúc chết. Lưỡi đao tưởng chừng như bình thường lúc này hóa ra đã sớm chém đứt đôi người bọn hắn nhưng do tốc độ quá nhanh thành ra cơ thể vẫn chưa phản ứng kịp, thành ra lúc này mới phát tác. Nửa thân trên của bọn hắn nhanh chóng trượt ra khỏi eo, vô lực ngã sấp xuống nền đất, nửa thân dưới cũng theo đó mà đổ sập xuống, máu tươi lập tức trào ra, từ nửa thân trên, ruột gan thông qua vết cắt chính tề kia chậm rãi trượt ra ngoài tạo nên một khung cảnh vô cùng tanh tưởi. Nguyên Du một đao tùy ý, nhanh chóng giải quyết gần chục người.

"Ây, thật đúng là thiếu kiên nhẫn, chịu khó nghe ta nói một chút không tốt sao?" Nguyên Du quay người, chậm rãi rảo bước đến mấy tên vừa bị mình chém cho đứt đôi người kia, ngồi xổm trước một tên, luyện tiếu nói. Mấy tên này thực sự quá mức vội vàng rồi, trò chơi còn chưa chính thức bắt đầu đâu. Từ giây phút bọn hắn quyết định đứng xem Vân Nhượng Hân gả đi, nâng rượu chúc mừng kia hẳn đã sớm không còn xem bọn hắn là đồng tộc nữa rồi, mà là một thứ gì đó còn thấp hơn rất nhiều. Nguyên Du đứng dậy, một tay bế Vân Nhượng Hân, tay còn lại khẽ xoa xoa má nàng, ôn nhu hỏi:

"Nhượng Hân, nói cho ta biết, ai khi dễ nàng, ta thay nàng lột da hắn." Vân Nhượng Hân nghe Nguyên Du nói liền rúc vào lòng hắn, sau đó thò thè nói:

"Ta không quan tâm ai khi dễ ta, ta chỉ muốn mọi thứ mau kết thúc, để ta có thể cùng chàng sống hết phần đời này." Nguyên Du nghe Vân Nhượng Hân nói liền cười nhẹ một tiếng, hơi khom người hôn thái dương nàng một cái. Vân Nhượng Hân đây là không muốn hắn quá mức khát máu, nàng muốn hắn nhanh chóng kết thúc kẻ chủ mưu sau đó cùng nàng trở về chứ không phải là giết hết tất cả mọi người ở đây. Xoa xoa đầu nàng một chút, đây là lần duy nhất mọi người thấy hắn bày ra vẻ mặt như vậy kể từ lúc bước vào đây, Nguyên Du không quan tâm bọn hắn, quay đầu đối với Lâm Vũ Thần nói:

"Tiểu tử lại đây, liệu mà bảo vệ nàng ấy cho tốt, nàng ấy mà mất một cọng lông, ta bẻ đầu ngươi!" Nguyên Du nửa uy hiếp nửa trêu đùa nói, lời trêu đùa có thể giả nhưng lời uy hiếp chắc chắn là thật, nàng mà bị làm sao Nguyên Du cũng không quan tâm đến chuyện có đầu công bằng hay không mà sẽ bẻ đầu hắn ngay lập tức. Lâm Vũ Thần nghe ra giọng điệu của Nguyên Du liền hơi nổi da gà, hắn có lúc sẽ có những câu đùa khiến người ta sồn gai ốc như vậy nhưng một số sẽ không là một lời nói đùa nếu hắn làm trái ý Nguyên Du. Tuy nhiên nghe thấy là vậy hắn cũng không dám tiến lên, đó là nữ nhân của Nguyên Du ca a, hắn cứ tùy tiện tiến lên đụng chạm da thịt của nàng, dù nàng không để ý nhưng chắc chắn Nguyên Du ca sẽ để ý, đến lúc đó không chừng cái kết của hắn còn thảm hơn mấy người ở ngoài công. Thấy Lâm Vũ Thần cứ do dự mãi không tiến lên, Nguyên Du cũng không cảm thấy gì, bởi hiện tại trong lòng hắn chỉ có nhu tình dành cho Vân Nhượng Hân, thấy tiểu tử kia không dám tiến lên, Nguyên Du cũng không cảm thấy gì, bởi định của mình, nàng tuy đồng ý cho hắn có nhiều vợ nhưng cho vợ cả một cái hạ mã uy cũng không phải là không thể. Nguyên Du thấy Cơ Thanh Huyền vậy mà chủ động đón lấy Vân Nhượng Hân trong lòng liền có cảm giác không lành, chỉ mong sao hai nữ nhân này hòa hợp với nhau mới tốt. Đón lấy Vân Nhượng Hân, nàng cùng với tiểu tử Lâm Vũ Thần kia tiến vào trong đại sảnh, ở ngoài này một lát nữa sẽ có gió tanh mưa máu, bọn họ nên tránh trước mới tốt.

Sau khi tất cả mọi cản trở đều biến mất, nụ cười của Nguyên Du dần tắt, thay vào đó là một vẻ lạnh lẽo như băng, cùng với khí thế như hồng hoang mãnh thú kia liên tục trào ra. Lúc này trên vai hắn chợt xuất hiện một đầu sói nhỏ, chính là Tiểu Lang, đây là do hệ thống tự tiện quyết định không cần thông qua ý hắn. Mà đã là do hệ thống làm vậy hắn cũng không có hại cho hắn. Nhìn lấy đám người tội nghiệp đang chờ đợi bản án dành cho mình, Nguyên Du nở một nụ cười giễu cợt, một trong những thứ cấm kỵ của hắn chính là không giết sinh vật sơ sinh và người vô tội, và thật xui xẻo làm sao ở đây không có ai lọt vào hai tiêu chí miễn tử của hắn, ở đây nữ nhân cũng có một số nhưng đều là nữ nhân với nhau nhưng bọn hắn lại không đồng cảm với Vân Nhượng Hân, thành ra hắn cũng không thêm đặt cái hạn chế kia của mình ở đây. Ánh mắt hắn lúc này nhìn về một góc, một trung niên nam tử đang trốn chui trốn nhủi đang trốn ở một góc, Nguyên Du từ khi bước vào đã sớm chú ý hắn, nghe theo lời mấy tên kia thì hắn là gia chủ Vân Gia, đồng thời cũng là người mang đến sự bất hạnh cho Vân Nhượng Hân, chỉ nghĩ về đêm qua nàng bị hắn tra tấn đến mức thanh máu giảm còn 5% là hắn đã sôi máu lên rồi, tên này thiên đao vạn quả cũng không đủ. Hắn ánh mắt khó khăn dời đi, món chính lúc nào cũng đề gần cuối cùng, vậy nên mạng chó của hắn tạm cứ giữ vậy. Nguyên Du quay đầu đối với đám người, nở một nụ cười âm áp, nói:

"Vậy, để ta giới thiệu, ta gọi Nguyên Du, đồng thời cũng là nam nhân của Vân Nhượng Hân. Hành động hôm nay của các ngươi khiến ta cực kỳ, cực kỳ sôi máu a..." Nói đến đây áp lực như thủy triều trào ra, áp đến mức một số tên thậm chí thổ huyết tại chỗ. "...Nhưng, ta là một người rất nhân hậu và đầy lòng vị tha. Vậy nên... nếu muốn sống, các ngươi chỉ cần làm một việc mà thôi..." Nói tới đây Nguyên Du lại nở một nụ cười lạnh lẽo. mấy tên kia nghe thấy lời Nguyên Du nói đã sớm gấp gáp chết, mà hắn cứ nói một câu lại biểu cảm một lần thành ra khiến mọi người ở đây trong lòng ai cũng vô cùng khó chịu kiên bất lực. "Đó là... giết sạch người Vân Gia, chỉ cần các ngươi làm vậy, ta đảm bảo sẽ cho các ngươi về với vòng tay gia đình." Hai chữ "gia đình" Nguyên Du nhấn mạnh vô cùng, giống như để cảnh báo bọn hắn. Những người kia nghe thấy lời Nguyên Du, trong lòng nhanh chóng quyết định, vũ khí liền xuất hiện ở tay, hôm nay Vân Gia nếu không diệt thì chính là ngày tử của bọn hắn. Nguyên Du thấy vẻ quyết tâm của bọn hắn liền nở một nụ cười hài lòng, trò chơi Diệt Gia bây giờ mới chính thức bắt đầu,

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đầu rơi máu chảy

Không cần Nguyên Du phải ra hiệu, đám quan khách đã lẫn lộn vũ khí xông vào người Vân Gia gần nhất. Đám gia nhân của Vân Gia chưa kịp định hình câu chuyện liền bị những người kia xông vào chém giết, khách khứa ở đây đa phần là gia chủ một gia tộc hoặc ít nhất là cũng là công tử tiểu thư của một gia tộc nào đó. Vậy nên tu vi những người ở đây gần như đều là trên Khởi Hồn cảnh, còn mấy tên gia nhân chỉ là Tụ Hồn cảnh, một số thậm chí chỉ là người bình thường, làm sao có thể chống lại mấy vị chiến hồn giả mạnh mẽ kia? Tiếng la hét bất lực, tiếng khóc lóc van xin cùng tiếng nguyên rủa đầy căm hận vang lên đều đều, đối với Nguyên Du, đây giống như một buổi hòa thanh của những âm thanh tuyệt vọng nhất.

Đám quan khách ra tay vô cùng không khách khí, hễ là người Vân Gia bọn hắn đều ngay lập tức chém chết, thậm chí một số tên còn tấn công người khác bởi bọn hắn sợ mình giết không đủ, không làm cho Nguyên Du hài lòng, mạng của bọn hắn cũng sẽ vì thế bay đi. Khung cảnh lập tức trở nên nghiêm trọng hơn, nếu như lúc đầu bọn họ là đồng lòng giết người Vân Gia thì hiện tại lại nội chiến với nhau, tất cả là vì mạng sống của bọn hắn. Nguyên Du nhìn tràng cảnh hỗn loạn này, hắn nở một nụ cười giễu cợt, trong đây không ít người luôn sợ hãi Vân Gia nhưng đứng trong tình thế chỉ được chọn giữa Vân gia và cái chết, bọn hắn đều không chút do dự chọn lấy mạng sống, dù sợ hãi thế nào nhưng đứng trước cái chết thì mạng sống của bản thân vẫn là trên hết. Nếu như đây chỉ là một buổi thông hôn bình thường, biểu hiện của bọn hắn sẽ khiến Nguyên Du rất hài lòng, nhưng thật đáng tiếc, đêm hôm trước, người của Vân Gia đã tra tấn Vân Nhượng Hân, thành ra bây giờ, phạm là người có quan hệ với Vân Gia đừng mong có thể sống qua tai kiếp này.

Tuy khách khứa rất đông nhưng Vân Gia cũng không phải nhỏ, ngay lập tức toàn bộ lực lượng của Vân Gia đều xuất động. Mấy vị trưởng lão cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhìn thấy lực lượng cốt cán của Vân Gia đã ra, mấy tên kia tạm gác lại đề phòng, chuẩn bị chống đỡ làn sóng này. Người của Vân gia tuy vừa đông vừa mạnh, nhưng mấy tên kia cũng không phải yếu, lập tức đáp trả lại, tiếng binh khí giao thoa với nhau ồn ào vang lên. Bọn hắn hoàn toàn áp dụng đầu pháp lấy thương đổi thương, không cần mạng sống, còn bên Vân Gia toàn bộ nhân viên trên dưới đều được thuê bằng linh thạch, vậy nên tình cảm đối với Vân Gia cũng không phải là rất lớn, thành ra trừ lúc mới hùng hổ xông ra, bọn hắn hoàn toàn không dám đánh liều mạng với đám loi chơi kia. Linh thạch thì cũng quý đấy, nhưng quan trọng là phải còn mạng để xài.

Người Vân Gia chống trả vô cùng yếu ớt rồi nhanh chóng tan ra, bọn hắn không mưu mà hợp, lập tức mỗi người một ngã phóng đi với mong muốn trốn thoát khỏi trận đồ sát này. Nguyên Du nhìn lấy biểu hiện của đám nhát chết kia, nụ cười giễu cợt đậm hơn, muốn trước mắt ta trốn đi, mơ sao. Nguyên Du chậm rãi nâng lên một bàn tay, đưa về phía trước, ngón tay hơi cong, giống như đang cầm cái gì đó. Nhìn thấy dị động của Nguyên Du, hỗn chiến tạm thời dừng lại, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hắn, dĩ nhiên là ngoại trừ mấy tên đã sắp thoát kia. Nguyên Du cười một tiếng:

"Ai dám trốn, ta sẽ tặng cho hán một vé về với ông bà." Dù trong tình cảnh này Nguyên Du vẫn có thể nói đùa được, hiện tại bọn hán đang đấu tranh vì mạng sống của mình, chỉ cần một cái sơ sẩy thôi là gặp diêm vương liền, lời nói của hán giống như vô nghĩa, bọn hán trước sau gì chẳng chết, chỉ là chết khi cố gắng chạy trốn càng làm cái chết bọn hán trở thành một trò cười của người khác mà thôi. Nguyên Du nói xong liền nắm bàn tay lại, không có gì xảy ra cả. Ngay khi tất cả đang ngơ ngác, chuẩn bị xông lên cố gắng giết chết hán thì một thiếu phụ với khuôn mặt hoảng sợ, một tay che miệng vừa chỉ ngón tay về một hướng. Tất cả đều không hẹn mà cùng nhìn về hướng đó, ngay lập tức tiếng nuột nước bọt không ngừng vang lên cùng với lời khẩn cầu tới thần thánh, rằng đây chỉ là một con ác mộng không hơn không kém, đây không phải thật sự.

Gần bốn mươi người nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn, tất cả đều cùng một kết cục. Hàng trăm, hàng ngàn mũi trường mâu đâm chỉ chít vào cơ thể bọn hán, cái dài thì khoảng 2m, cái ngắn thì cũng phải hơn 10cm. Nguyên Du nhìn thấy tràng cảnh này liền gất đầu hải lòng. Thôn Phệ lập tức được sử dụng lần này hán không đến gần mấy cái xác đó mà là thông qua Ảnh Mâu hấp thụ. Tuy có thể thực hiện được nhưng tốn nhiều năng lượng hơn bình thường, vậy nên cách này hán không thường sử dụng mà hay đi tới gần yêu thú sau đó mới hấp thụ. Ngay lập tức một tràng cảnh kinh dị nữa hiện ra trong con mắt tuyệt vọng của bọn hán, tất cả xác chết bằng một tốc độ mắt thường có thể quan sát teo tóp lại, gầy khô đến mức da bọc xương, thậm chí người ta còn thấy rõ khớp xương thông qua lớp da kia. Không tới mấy phút, bằng một tiếng ợ, Nguyên Du đánh thức bọn hán khỏi sự ngơ ngác. Tất cả chậm rãi quay đầu nhìn Nguyên Du với con mắt sợ hãi, không biết là ai làm nhưng một tiếng la lớn vang lên sau đó là tiếng va chạm binh khí với nhau.

Tất cả đều đã quá sợ hãi, sợ hãi đến mức chỉ còn biết phục tùng mệnh lệnh của hán để tìm một con đường sống. Hỗn chiến diễn ra càng thêm mãnh liệt, bây giờ tất cả đều đặt toàn bộ tinh thần và con tim vào cuộc chiến chỉ có một phe được phép sống này. Xác chết nằm la liệt khắp nơi, khung cảnh trở nên hoang tàn nhưng tiếng binh khí va chạm vẫn vang lên không dứt. Một số tên sau khi giết chết đối thủ của mình liền quay đầu chia mũi kiếm vào Vân Nhược Hân và nữ nhân vẫn một mực ngồi im bất động đằng kia nhưng tất cả đều bị Lâm Vũ Thần nhanh chóng giết sạch. Nguyên Du nhìn thấy cảnh đó liền cười nhẹ. Đếm số lượng người còn sống sót, chỉ còn chưa tới một trăm người, Nguyên Du liền nảy ra một ý tưởng giúp Lâm Vũ Thần đột phá nhanh chóng, hán nói lớn:

"Được rồi các vị, đối trò chơi khác, trong các người ai có thể giết chết tiểu tử đằng kia liền có thể về với vòng tay gia đình." Nguyên Du nói xong chỉ ngón tay cái ra sau đầu, hướng ngón tay chỉ chính là đang ngơ ngác Lâm Vũ Thần. Tất cả sau khi nghe Nguyên Du nói đồng thời nhìn theo hướng tay hán chỉ, đó chỉ là một tên tiểu tử chưa mọc lông mà thôi, thấy cảnh này tất cả đều như con thú tìm đường sống, không ngừng giẫm đạp lên nhau xông về phía Lâm Vũ Thần.

"Tiểu tử, đừng chết quá sớm nhá!" Nguyên Du quay đầu cười một cái thật tươi với Lâm Vũ Thần sau đó chậm rãi đi về phía kẻ đang phần nộ tột bậc nhìn hán, tên gia chủ, kẻ gián tiếp gây ra chuyện này. Nguyên Du đi về phía hán, miệng nở một nụ cười âm tàn, chậm rãi nói:

"Thế nào? Nhìn lấy gia tộc mình một tay xây dựng sau đó lại sụp đổ trước mắt mình, cảm giác thế nào?" Nguyên Du đi tới trước mặt hán, một cước đạp xuống, trực tiếp đạp đầu hán dưới gót chân của mình. Tên gia chủ này nếu Nguyên Du để cho hán chết quá êm đẹp vậy thì thật quá mức có lỗi với Vân Nhược Hân rồi.

"THÀNG CHÓ KHỐN NẠN! MÀY SẼ HỎI HẠN NHỮNG THỨ MÀY LÀM TRONG HÔM NAY!" Tên gia chủ kia như một con thú hoang, gầm rú nói. Nguyên Du nghe thấy hán nói, chỉ cười nhẹ, ngón tay móc móc lỗ tai, hờ hững nói:

"Hỏi hạn? Tại sao ta phải hỏi hạn, việc là ta làm, vậy thì ta có nhiệm vụ phải gánh chịu cái giá nó mang lại." Nguyên Du không tiếp tục nói nhảm, một cước đá hán bay ngược vào tường, tên gia chủ tuy có tu vi Võ Hồn cảnh đỉnh phong nhưng Nguyên Du ngay cả Chiến Linh cảnh cũng có thể đảm cho vỡ người thì một tên Võ Hồn cảnh có xá chi. Sau khi bị đá dính vào tường, Vài cây Ảnh Mâu lập tức hiện ra, dính chặt hán lại, bốn cây cho tứ chi, để đảm bảo hán sẽ quan sát hết mọi việc, Nguyên Du thậm chí còn cố tình gọi ra thêm bốn cây Ảnh Mâu cực kì mảnh nữa, hai cây cắm vào hai tay, tạm thời cố định vào tường, hai cây còn lại cắm từ sau gáy hán cắm lên, cố định cổ hán hán với tường.

"Người là kẻ gây ra mọi chuyện, vậy thì tự người xem mọi thứ hủy diệt đi." Nguyên Du hờ hững nói. Vân Gia này hôm nay dù có ai ra mặt ngăn cản đi nữa thì kết cục cuối cùng của nó sẽ vẫn là hủy diệt

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vân gia diệt

Tiếng vũ khí va chạm liên tục vang vọng trong không gian. Bọn hán lúc đầu rất hùng hổ tiến lên tấn công Lâm Vũ Thần nhưng sau khi được chiêm ngưỡng thực lực của hán, bọn chúng bắt đầu trở nên thận trọng hơn rất nhiều. Cái kết của mấy tên xông đi đầu vẫn còn tồn đọng trong đầu bọn hán. Tên tiểu tử này tuy nhìn nhỏ con nhưng thực lực lại không thể khinh thường được, động tác khi giết người của hán rất vững vẻ, chứng tỏ hán không thường xuyên giết người, tuy vậy động tác tấn công, tránh né, phản đòn lại rất nhanh nhẹn và thuần thục dù đang ở trong tình trạng một chấp hơn một trăm cũng tỏ ra không chút lép vế.

Nguyên Du ngồi ở phía xa quan sát lấy tất cả, nhìn thấy vẻ nao núng của bọn hán liền có chút không hài lòng, nói lớn:

"Các ngươi nhiều người như vậy còn sợ gì tiểu tử đó, chỉ cần giết được hán, mạng sống của các ngươi liền được đảm bảo, vụ đánh cược này không hời sao." Lời nói của Nguyên Du như có ma lực rót vào tai bọn hán, liền tục thôi thúc bọn hán hành động. Bản chất của "con" đều sẽ vì mạng sống mà đánh đổi tất cả những thứ có thể đổi được. Nguyên Du nắm rất rõ tâm lý này, dù là thú hoang đã đi nữa thì trong thời khắc sống chết bọn chúng cũng sẽ chấp

nhận đánh đổi mọi thứ mà thôi. Nguyên Du hay bất cứ người nào đều được tạo thành từ một phần “con” và một phần “người”, chính trong thời khắc sinh tử, phần “con” sẽ mạnh mẽ hơn bao giờ hết, nó sẽ làm mọi thứ để sống sót.

Nguyên Du nhìn thấy vẻ mặt quyết tâm trở lại của bọn hắn, miệng liền nở một nụ cười hài lòng, tiểu tử Lâm Vũ Thần này hôm nay cho hắn “chết” một lần đj, hắn phải chết để cảm nhận cuộc sống này đáng quý thế nào. Nguyên Du cũng không sợ tiểu tử đó chết luôn, bởi lẽ hắn chính là Nhân Vật Chính, kiểu nào cũng sẽ có một lí do củ chuối nào đấy khiến hắn vẫn có thể sống sót dù có bị chặt đầu đi nữa, và sau đấy sẽ là một màn buff cực mạnh đến từ vị trí tác giả, nói thật thì Nguyên Du quá mức quen thuộc với cái motif này rồi vậy nên cũng không quá lo lắng.

Hắn cũng không sợ bọn chúng sẽ tấn công hai nữ nhân của hắn, Cơ Thanh Huyền là một Chiến Linh cảnh thứ thiết, trong khi đám ô hợp kia cao lắm cũng chỉ có Vô Hồn cảnh đỉnh phong, mà còn là trạng thái suy yếu, vậy nên bọn hắn sẽ không mất trí đến mức động vào Cơ Thanh Huyền hay Vân Nhượng Hân. Còn nữ nhân kia vẫn một mực yên ổn thường trà dưới sự bảo hộ của Mục Đăng, Nguyên Du có chút hiếu kì thân phận thực sự củ nữ nhân đó. Dựa vào y phục nàng đang mang cùng với y phục của Vân Nhượng Hân, không khó đoán được nàng hẳn là mẹ của Vân Nhượng Hân. Nhưng dựa theo lời của Vân Nhượng Hân thì mẫu thân nàng bị cưỡng hiếp nên mới mang thai nàng, nhưng dựa vào tình hình hiện tại Nguyên Du đoán là đang có một ả tình lớn, mà trong đó Vân Nhượng Hân chỉ là một con cò.

Nghĩ về chuyện này Nguyên Du trong lòng liền hơi khó chịu, rốt cuộc là kế hoạch lớn thế nào mà ngay cả lợi dụng con gái mình người đó cũng có thể làm được. Xuyên Thấu lập tức được sử dụng, hắn muốn xem xem, đằng sau lớp vải ấy rốt cuộc là nữ nhân máu lạnh bức nào.

Mắt Nguyên Du hơi đỏ lên, chứng tỏ Chân Nhân đang được sử dụng, trong mắt hắn, lớp vải che mặt mỏng manh kia chậm rãi mờ dần rồi biến mất hẳn. Đằng sau lớp vải đó là một khuôn mặt đẹp như tiên nữ, thậm chí so với Bạch Vô Thiên còn phải hơn một chút, nhưng nàng lại không chút nào giống với Vân Nhượng Hân, chỉ có một mái tóc búi cao màu tím kia là giống mà thôi. Nguyên Du sau khi xem xong khuôn mặt của nàng cũng là lúc năng lượng của hắn cạn mất 1/3, tuy chỉ xem chưa tới một giây nhưng mức độ tiêu hao quả thực rất chi là kinh khủng. Nhưng mà nó đáng, sau khi nhận biết khuôn mặt của nữ nhân đó Nguyên Du trong lòng liền đề phòng nàng, đồng thời quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Ngoài mấy chuyện đó ra thì khung cảnh rộn rúc gây hiện tại vẫn vang lên đều đều tiếng la hét thất thanh, tiếng la tuyệt vọng cùng không cam lòng. Càng về cuối, bọn hắn càng sợ chết, bởi lẽ bọn hắn đã phải vượt qua cả chục người để trụ đến bây giờ, nếu như bị giết bọn hắn chắc chắn sẽ không cam lòng. Ai cũng vậy thôi, cố hết sức để làm một việc gì đó nhưng lại chỉ có thể trở mặt nhìn nó hủy diệt trước mắt mình, ai cũng sẽ không cam lòng. Tuy càng sợ chết, nhưng bọn hắn đồng thời cũng hăng máu hơn, chỉ cần một chút, một chút nữa thôi bọn hắn có thể sống sót bước ra khỏi cái địa ngục này.

Vân gia chủ nhìn lấy sản nghiệp đang từng chút từng chút bị hủy diệt dưới tay mình, hắn mắt đỏ tươi như máu, gân trán như muốn nổ tung, hắn lúc này thực sự muốn giết chết Nguyên Du, giết hắn bằng phương pháp tàn độc nhất, cho hắn chết một cái chết đau đớn nhất.

Cảnh tượng này tiếp tục diễn ra trong khoảng nửa tiếng, sau đó kết thúc bằng một tiếng hoan hô mừng rỡ đến mức khóc nức của kẻ may mắn sống sót cuối cùng. Nguyên Du tỉnh dậy từ con buồn ngủ, nhìn thấy kết quả đã ngã ngũ, Lâm Vũ Thần bị chém bẻ bết máu, trên người còn cắm bốn năm cây kiếm, đao, không ít chỗ bị đánh cho tróc da trầy thịt. Bụng hắn bị chém mấy cái sâu đến mức có thể thấy nội tạng. Nguyên Du nhìn lấy thảm trạng của Lâm Vũ Thần vừa hài lòng vừa khó chịu, dù có bị đánh đến sắp chết nhưng hắn cũng không trách Nguyên Du câu nào, chỉ chấp nhận những gì hắn an bài cho, Nguyên Du thật sự muốn hỏi tiểu tử kia đầu có vấn đề sao, không sợ bị hắn hại chết à.

Nguyên Du nhìn lấy kẻ chiến thắng liền đưa một tay lên, nắm lại, lập tức hàng ngàn cây trường mâu đâm lấy thân thể tên đó, hắn hai mắt mở to, hận thù nhìn lấy Nguyên Du cho đến tận lúc chết đi. Vân gia cứ như vậy bị diệt hết tộc nhân chỉ còn Vân gia chủ, Vân Nhượng Hân và nữ nhân kia.

“Ta đã giữ đúng lời hứa, cho người về với vòng tay gia đình, nhưng của ông bà cố hay con cháu thì ta chịu.” Nguyên Du nhún vai, về mặt không chút để ý nói. Đám loai chơi kia đã giải quyết xong, hắn quay đầu nhìn về hai mắt phần nộ đến đỏ bừng Vân gia chủ, chậm rãi nói:

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết người, đối với ta cá chết đôi khi chính là phần thưởng lớn lao nhất.” Nguyên Du hồ hững nói, trong tay Long Nha Đao liền xuất hiện. Chưa để tên gia chủ phản bác câu nào, đao trong tay hắn liền động, một miếng da mỏng như tờ giấy được Nguyên Du vô cùng tinh tế lột ra.

“Người biết cái gì gọi là thiên đạo vạn quả sao? Nếu chưa ta sẽ cho người trải nghiệm” Nguyên Du như bị tự kỉ nói, nhưng đao trong tay hắn lại không chút dừng lại, liên tục huy động, cắt lấy từng lớp da mỏng manh kia. Nguyên Du chém không sâu, vẫn chưa thể thấy máu nhưng vẫn đủ để khiến tên kia phải đau đớn. Không tới mười phút, lớp da mặt trước của hắn đã bị Nguyên Du cạo sạch, chỉ còn lại thớ cơ và mạch máu đang liên tục chảy ra máu đỏ.

“Ài, đôi khi tra tấn lại là một cực hình à.” Tên kia nghe rõ lời Nguyên Du nói nhưng lại không thể trả lời do bị mấy con đao thấu trời quấy rối. Sau khi làm xong, Nguyên Du lau cái trán lấm tấm mồ hôi của mình, mấy cây trường mâu biến mất, mất đi điểm tựa, tên kia ngay lập tức ngã xuống nền đất cứng rắn, một tiếng ỳnh to lớn vang lên, Nguyên Du nhìn lấy tên gia chủ nằm úp mặt xuống vũng máu kia, miệng xuyết xoa dùm hắn. Nhưng đó chỉ là để làm nhục tên đó mà thôi, lười lười quá trình kia, hắn nhanh chóng kẻ một đường từ đỉnh đầu đến hạ bộ tên kia.

Hai tay nắm lấy hai bên, vô cùng mạnh bạo xé toạc lớp da của hắn. Tên gia chủ ngay lập tức hét lên đau đớn, đến mức khàn cả giọng. Nguyên Du nhìn lấy huyết nhân, hơi gật đầu hài lòng, ngay lập tức chém đứt gân tay gân chân của tên đó, sau khi làm xong, hắn ngồi xuống trước mặt tên kia, một tay nắm lấy hộp sọ của hắn, ép hắn nhìn thẳng vào mắt mình, ngay lập tức Áo ảnh được tung ra, từ nay về sau hắn sẽ chịu sự tra tấn này đến tận cùng cử thời gian, mỗi lần hắn chết đi, con đau sẽ nhân lên gấp mười. Làm xong việc Nguyên Du không chút do dự móc hai mắt của tên kia, hai nhãn cầu tròn bóng ngay lập tức nằm yên vị trong lòng bàn tay hắn, Nguyên Du nhân lúc tên kia chưa thể khép miệng vì sự đau đớn liền không chút tội lỗi kéo đứt lưỡi hắn, sau đó nhét hai nhãn cầu vào miệng tên đó. Trả thù xong xuôi, Nguyên Du đứng dậy, phui phui bụi, quay đầu, miệng nở một nụ cười nhẹ.

Do máy tính bị hư nhẹ nên phải viết trên điện thoại, thành ra đăng hơi trễ, mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Nguyên Du Thăm Dò

Nguyên Du quay người, miệng vẫn nở nụ cười tràn đầy âm áp mùa xuân kia, hoàn toàn bỏ mặc những lời la hét thảm thiết của tên kia. Nguyên Du hơi chỉnh đốn trang phục của mình một chút, nó dính "hoi" nhiều máu một tí, nhưng không sao, chả ai dám nói gì đâu mà. Giữ lấy tâm lý như thế, hắn chậm rãi bước về phía hai nữ nhân của mình, tâm tình hiện tại của hắn đã nguôi ngoai được phần nào vậy nên bầu trời cũng trong xanh được một chút, mây đen cũng dần tản theo từng bước chân của hắn.

Hai nữ một mực ngồi yên trong đại sảnh, quan sát toàn bộ quá trình phá hủy một gia tộc của Nguyên Du, đồng thời còn cả quá trình tra tấn đầy kinh dị không có nhân tính kia. Hai người thật sự không hiểu, giết trước giết sau thì vẫn là giết, cần thiết phải tra tấn như vậy sao? Nếu đây là để moi móc thông tin hay gì đó thì hai người còn có thể hiểu được nhưng đằng này hắn làm vậy không vì gì cả. Hai người hai mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía huyết nhân đang la hét thảm thiết trong vô vọng kia. Cả người tên đó toàn máu là máu, toàn bộ da bị lột ra một cách vô cùng chính tề, một số nơi thậm chí còn thấy rõ mạch máu đang đập hay các cơ co giật, mà lớp da của hắn cũng được bày biện rất ngay ngắn kể bên, hắn cả người vô lực nằm úp, miệng mở lớn hét thảm lẫn những tiếng ú ớ vô nghĩa, hai người đoán Nguyên Du có lẽ đã cắt lưỡi hắn, hai tròng mắt của tên đó cũng bị móc ra, ở đó chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng liên tục chảy máu. Nhìn lấy hậu quả sau khi chọc giận Nguyên Du, hai người trong lòng liền dâng lên một sự sợ hãi không tên, họ không sợ Nguyên Du, nhưng sợ cái sự tàn nhẫn của hắn sau khi bị chọc giận.

Nguyên Du đi rất nhanh, không tới mấy phút liền đi đến hai nữ nhân của mình, nhìn lấy ánh mắt có chút sợ hãi của bọn họ, Nguyên Du biết mình làm hơi quá nhưng đây là vì trả thù cho Vân Nhược Hân vậy nên hắn sẽ không hối hận, kể cả khi có phải chọn lại một lần nữa, hắn vẫn sẽ tra tấn tên đó đến chết bằng những cách khác đau đớn hơn. Nguyên Du đưa bàn tay dính lấy máu tanh của mình xoa nhẹ lên má của hai nàng, Vân Nhược Hân do cơ thể không thể cử động vậy nên rất ngoan ngoãn để hắn xoa má, còn Cơ Thanh Huyền nàng hơi rụt người lại, ánh mắt tỏ ra dè chừng hắn, Nguyên Du cười khỏ, hắn biết bọn họ ước mong là một đảng trượng phu đầu đội trời chân đạp đất chứ không phải là một ma đầu chỉ biết tra tấn, giết người.

"Hai người sợ sao?" Hắn không còn gọi hai người là "nàng", mà là "người", đây là cơ hội cuối cùng để hai người lựa chọn, nếu bọn họ muốn rời đi, hắn sẽ không ngăn cản, thứ gì không phải của mình thì sẽ luôn không thuộc về mình, thậm chí trong trường hợp tốt nhất mà có được nó đi chẳng nữa thì cái kết của hắn khá chắc cũng sẽ không mấy tốt đẹp, đây chính là một sự công bằng của cuộc sống, thứ thuộc về bản thân thì dù có phá hủy nó đi nữa thì bằng một cách kì diệu nào đấy nó cũng sẽ lại xuất hiện mà thôi. Định nghĩa một phần bản chất của cuộc sống đôi khi nó lại đơn giản như thế đấy.

"Sợ, dĩ nhiên sợ, có ai thấy người bị lột da mà không sợ sao?" Cơ Thanh Huyền hơi chút do dự đáp, nàng đích thực là rất sợ, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một màn tra tấn kinh khủng như vậy. Nàng cũng rất sợ Nguyên Du sẽ vì câu trả lời này mà trực tiếp một đao chém đầu nàng, dù sao một con người trong con điên cuồng cũng chỉ là một con thú.

Nguyên Du nghe lấy câu trả lời của nàng, đồng thời nhìn thấy khuôn mặt có chút tái đi vì sợ hãi kia, đôi mắt hắn hơi ảm đạm xuống. Nhìn qua Vân Nhược Hân, cũng là một biểu cảm như vậy như không tái đến mức của Cơ Thanh Huyền. Nhìn lấy vẻ mặt của hai người này, Nguyên Du nhắm chặt hai mắt, ngửa đầu lơ lửng, thở ra một hơi thật dài. Sau khi phát tiết bức bối xong xuôi, hắn cúi mặt xuống, về mặt âm áp hiền hòa như mọi khi chọc biến mất, thay vào đó chỉ là một vẻ lạnh như băng cùng có chút cô tịch trong đôi mắt. Nguyên Du chậm rãi nâng lên một bàn tay, trong đó chứa hai giọt máu, chính là máu của hắn, đồng thời hơi nghiêng người, biểu thị hai người có thể đi qua. Chuẩn bị xong mọi thứ, hắn lúc này mới lên tiếng:

"Hiện tại, hai người các người có hai lựa chọn: Một, chính là uống lấy giọt máu trong tay ta, biểu thị từ nay về sau các người phải đánh đổi cuộc sống bình yên thường ngày với những sự đau khổ, những ám ảnh khi ở cùng ta. Hai, chính là bước ra khỏi nơi đây, biểu thị từ nay về sau ta với các người hoàn toàn là người xa lạ, không thù không oán, đồng thời các người có thể yêu cầu 3 việc từ ta, xem như đền bù cho những ngày tháng này." Giọng nói của Nguyên Du vang lên đều đều, không mang chút cảm xúc nào. Bên ngoài tuy nhìn hắn có vẻ như đã đoạn tình với bọn họ nhưng trong thâm tâm của hắn, hắn vẫn mong bọn họ chọn ở lại.

Hai người kinh ngạc nghe toàn bộ lời nói của hắn cộng với khuôn mặt tuyệt tình kia, họ tuyệt đối không nghi ngờ những lời hắn vừa mới thốt ra. Chỉ cần đi ra khỏi nơi này, hai người lập tức liền có thể rũ bỏ toàn bộ quan hệ với Nguyên Du, đồng thời cũng nhận được 3 sự trợ giúp từ hắn, so với việc cùng hắn trải qua những ngày tháng dồn nén khi ở cùng hắn quả thật điều kiện này quá mức tuyệt vời. Cơ Thanh Huyền trong lòng vô cùng muốn nhanh chóng đi ra khỏi chỗ huyết tinh này nhưng một thứ gì đó trong đầu nàng lại liên tục ngăn cản nàng.

Nó liên tục nói rằng: "Rời bỏ hắn chính là quyết định ngu ngốc nhất cuộc đời nàng." Dĩ nhiên cái thứ gì đó trong đầu nàng không thực sự nói nhưng nàng cảm giác nếu có thể nói thì mấy lời vừa nãy chính là thứ nó muốn thốt ra. Trái với vẻ băn khoăn của Cơ Thanh Huyền, Vân Nhược Hân vận dụng hết sức bình sinh, cố gắng nắm lấy một giọt máu trong bàn tay của hắn, không biết vì sao, một góc nào đó trong tim nàng thả lỏng một đời cực khổ với hắn chứ nhất quyết không muốn rời bỏ hắn mà đi. Nguyên Du nhìn thấy hành động của Vân Nhược Hân, cơ mặt khẽ giãn ra, một nụ cười nhợt nhạt với nàng, đưa một giọt máu lại gần miệng nàng. Vân Nhược Hân không chần chờ chút nào nuốt lấy nó, sau khi nuốt xuống, một dòng nước ảm bất chợt tỏa ra từ bụng nàng, nhanh chóng lan tỏa khắp tứ chi bách骸 khiến nàng vô cùng thoải mái, đến mức nàng không khống chế được rên khẽ một tiếng.

Cơ Thanh Huyền nhìn lấy vẻ mặt thỏa mãn của Vân Nhược Hân liền có chút khó chịu với nàng, ít nhiều nàng cũng là một nữ nhân có phẩm giá, nên tét tét lại bớt chút không phải phô cho cả thiên hạ thấy thế này. Cơ Thanh Huyền tuy khó chịu nhưng cũng đoán ra được vì cái gì cô ta lại có vẻ mặt ấy. Nàng chậm rãi nghĩ khoảng một hô hấp, tuy chân muốn bước đi nhưng thân thể thì không, nàng quyết định cược, dù sao nàng cũng đã trao thân cho hắn, cược thêm một lần cũng không sao, cùng lắm cái kết của nàng là bị vài người hãm hiếp trước khi giết mà thôi, nàng cũng không muốn ngó trước ngó sau quá nhiều như vậy. Cơ Thanh Huyền nghĩ kĩ, nhanh chóng tiếp lấy một giọt máu từ tay của hắn, nhanh chóng nuốt xuống, một cảm giác ảm áp tỏa ra khiến nàng thoải mái vô cùng, bây giờ nàng mới hiểu tại sao Vân Nhược Hân lại bày ra vẻ mặt thỏa mãn như vậy.

Nguyên Du thấy hai nữ nhân của mình không một ai rời đi, miệng nở một nụ cười yếu ớt, Cơ Thanh Huyền tuy có hơi do dự nhưng ít nhất vẫn là giữ lại được. Hai giọt máu đó là máu của chính hắn, hiện tại hắn đã là Bán Long vậy nên máu vừa có tác dụng như thuốc kích dục vừa có tác dụng trị thương, đối với Vân Nhược Hân hiện tại là quan trọng nhất vậy nên hắn cũng không tiếc mấy giọt máu của mình để trị thương cho nàng đâu. Giải quyết xong xuôi nữ nhân của mình, hắn chậm rãi bước về phía nữ nhân đang giữ tâm thái xem kịch kia.

Mục Đăng thấy hắn tiến về phía nữ nhân sau lưng khuôn mặt liền trở nên ngưng trọng rất nhiều, loại áp lực kinh khủng khiến đảm lúc này vẫn còn tồn đọng trong tâm trí, hắn hiện tại đối với Nguyên Du là phát ra từ nội tâm e sợ. Tuy sợ là vậy nhưng hắn vẫn phải cứng, khuôn mặt lạnh lùng đứng chắn trước nữ nhân kia, băng lãnh nói ra:

"Đứng lại đó. nếu ngươi dám bước thêm một bước, ta nhất định không tiếc tất cả diệt sát ngươi!" Nguyên Du nghe thấy lời Mục Đăng nói liền nén cười, vô cùng khinh bỉ nói ra:

"Diệt sát ta? Làm phát xem nào?" Diệt sát hắn? Không nói đùa chứ tâm này Chiến Linh Cảnh đối với hắn chỉ là muỗi, đến bao nhiêu đập bấy nhiêu. Hiện tại xung quanh hắn là xác chết, chỉ cần hắn muốn hắn liền có thể dùng Ảnh Mâu kết hợp với Thôn phệ nâng cao cảnh giới hiện tại.

Mục Đăng bị Nguyên Du khinh bỉ như vậy nhưng mặt vẫn lạnh như tiền, không tỏ chút cảm xúc nào. Lời nói lúc này cũng không phải nói đùa, nếu ép hắn tới đường cùng hắn cũng không ngại đồng quy vu tận. Nguyên Du nhìn lấy vẻ quyết tâm của Mục Đăng liền nở một nụ cười ngao nghể, chậm rãi tiến lên. Hôm nay hắn phải xem xem, mối quan hệ thực sự của nữ nhân kia với Vân Nhược Hân là gì. Còn tên tiểu tử này nhìn cũng có vẻ được, nhìn cũng không lớn nhưng tu vi cũng xem như là cao, miễn cưỡng thu hắn làm tiểu đệ cũng xem như không mất thân phận của Nguyên Du,

Mục Đăng thấy Nguyên Du vẫn tiến lên liền khăn trương rút lấy hai thanh đoản kiếm ngay hông, chuẩn bị chống đỡ đợt tấn công của Nguyên Du. Nữ nhân kia lần đầu tiên lộ ra vẻ gấp gáp, kế hoạch của nàng đã tới bước này rồi tuyệt đối không thể thất bại.

Nguyên Du nhìn thấy vẻ mặt quyết tử kia, trong tay Long Nha Dao lại xuất hiện, Ảnh Mâu cùng Thôn phệ sẵn sàng tung ra bất cứ lúc nào để phòng trường hợp xấu nhất. Trận chiến này chủ yếu để xem tên tiểu tử Mục Đăng kia có xứng được Nguyên Du thu làm tiểu đệ hay không

Nay lễ Quốc Khánh nên 1 chương nha:D, mai không có lễ cũng 1 chương nha các bác:D

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đối Chiến Mục Đăng

Ngay khi một cái lá từ trên cây chạm đến mặt đất cũng là lúc tín hiệu cho trận chiến bắt đầu. Nguyên Du vô cùng nhanh chóng bật người về phía Mục Đăng, Long Nha Dao chém ngang. Mục Đăng thấy thế công của Nguyên Du nào dám ngạnh kháng, lập tức bật lên cao tránh đòn, hắn vô cùng quyết đoán ném đi một thanh đoản kiếm của mình về phía đầu của Nguyên Du, hắn không mong nó có thể trúng nhưng ít nhất có thể gây ra một số trở ngại nhất định cho tên sát thần kia.

Nguyên Du thấy thanh đoản kiếm đang hướng đầu mình mà đến, thế công vẫn không giảm, hắn vô cùng tinh tế nghiêng đầu sang một bên để né đòn dù cơ thể vẫn bị quán tính của thanh đao kéo theo. Một kích không trúng, Nguyên Du gồng cơ tay, cường ép dừng thanh đao lại, sau đó vô cùng mạnh bạo chém thẳng lên trên. Nếu phát đó trúng, Mục Đăng lập tức sẽ bị xé đôi.

Mục Đăng cũng không ngu ngốc đến mức nghĩ mình có thể kháng lại đòn này, nhưng nghĩ và thực tế là hai chuyện khác nhau, hắn đang ở giữa không trung, mà đòn đánh của Nguyên Du lại nhanh một cách kinh dị vậy nên hắn không có không gian để lẩn trốn. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc kia, hắn vô cùng quyết đoán đặt ngang thanh đoản kiếm của mình xuống dưới chân hòng ngăn lại đòn tấn công mặc dù rất có nguy cơ thanh đoản kiếm không thể chịu nổi lực chém mà gãy đôi nhưng ở trong tình thế sinh tử chỉ cách một nháy mắt thế này thì dù có phải hi sinh vật bất li thân của mình thì cũng không ai từ chối.

Keng

Âm thanh va chạm của lưỡi đao và thân kiếm của Mục Đăng. Nguyên Du thấy thế công của mình bị chặn lại liền nhe răng cười, cánh tay tụ lực, cơ bắp nổi lên, vận thêm sức chém vào thân cây đoản kiếm kia. Mục Đăng cũng không có ý định tiếp tục ngạnh kháng, ngay thời khắc hai binh khí va chạm nó đã sinh ra một lực đẩy, Mục Đăng lợi dụng lúc đó đã nhanh chóng phóng ra một chỗ khác. Nguyên Du sau khi tụ lực lại chém một nhát vô nghĩa vào không khí.

Không để cho Nguyên Du kịp thu đao, Mục Đăng đã nhanh chóng phóng tới, đoản kiếm đâm lên. Lúc này là thời khắc Nguyên Du bị quán tính kéo theo, trừ khi hắn muốn phệ cánh tay bằng không rất khó để thu đao lại một cách nhanh chóng. Mục Đăng lợi dụng điểm này rất quyết đoán xông lên, Nguyên Du dù không thể lập tức rút lại đao nhưng con mắt vẫn một mực theo dõi từng chuyển động của tiểu tử kia, càng nhìn hắn lại càng thấy thuận mắt.

Không để ý ánh mắt của Nguyên Du, Mục Đăng đâm thẳng vào đầu mục tiêu. Nguyên Du không tránh không né, trong thời khắc chỉ còn cách 2cm nữa là hấn mất mạng. Long Nha Dao chợt biến mất, gánh nặng biến đi, Nguyên Du liền nhanh một cách kinh khủng. Tuy nhiên dù nhanh thế nào nhưng với khoảng cách thế này tránh thoát là một điều không thể thực hiện, một nhát đâm xuyên đâm Nguyên Du. Hoặc ít nhất đó là Mục Đăng nhìn thấy như thế, ngay khoảnh khắc hấn nghĩ mọi thứ đã xong xuôi thì dị biến xảy ra.

Một cú đá, đá vào đầu khiến Mục Đăng không khống chế bản thân, bay đập mặt vào tường, từ vị trí lúc này xuất hiện một hình ảnh, đó là Nguyên Du. Mục Đăng bị tấn công bất ngờ, sau khi đập mặt vào tường liền nhanh chóng quay đầu lại, trông mắt hấn mờ to, miệng khó khăn nói:

"Không... Không thể nào... Ta đã giết ngươi rồi cơ mà!" Nguyên Du nghe thấy lời nói ngất quãng từ miệng tiểu tử kia, nở một nụ cười vô nghĩa, nói:

"Vậy sao? Đôi khi thứ nhìn thấy bằng mắt mới là thứ không đáng tin cậy nhất!" Nguyên Du nói xong liền không để cho Mục Đăng hồi thần liền đã xông lên, lần này hấn không cần Long Nha Dao, chỉ là kiểm nghiệm mà thôi, xem như chấp tiểu tử kia một đao vậy. Mục Đăng nhìn thấy Nguyên Du chưa thông báo gì mà đã xông lên, vẻ ngơ ngác biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng như lúc này, sau lưng hấn hiện lên một chùm dây thực vật. Khôn Lâm Từ Đăng, Chiến Hồn hệ thực vật, là một Bát cấp Chiến hồn chuyên về khống chế tập thể và gây quấy nhiễu đến sự tập trung của đối phương.

Nguyên Du thấy Mục Đăng chưa gì đã triệu hồi ra Chiến Hồn của mình, tốc độ lại càng nhanh hơn, hấn không biết đó là Chiến Hồn có công dụng gì vậy nên đánh nhanh thắng nhanh là điều cần thiết. Mục Đăng thấy Nguyên Du vẫn một mực tiến lên nhưng vẫn không triệu hồi ra Chiến Hồn của bản thân, cái này khiến hấn cảm thấy một sự si nhục vô cùng lớn lao, lập tức vận dụng năng lực Chiến Hồn của mình tiến hành đối chiến với Nguyên Du.

Đăng Khôn Đại Địa

Lấy Mục Đăng làm trung tâm, vô cùng vô tận dây từ đăng trời lên từ mặt đất, cuốn lấy bất cứ thứ gì nó chạm vào bất kể đó là cái gì. Nguyên Du thấy Mục Đăng vậy mà đã tung chiêu liền cười nhẹ một cái, tên tiểu tử đó càng tung nhiều chiêu thế này lại càng có lợi cho Nguyên Du, mặc dù từ bên ngoài nhìn vào thì mấy cái dây từ đăng này nằm rất sát nhau đến mức tưởng chừng chúng là một, nhưng đối với Nguyên Du tình trạng thế này lại hay, Ảnh Máu của hấn yêu cầu có bóng tối thì tên tiểu tử kia đã tạo cho hấn một cơ hội sử dụng quá tuyệt vời.

Nguyên Du không để ý đến chuyện mình có bị mấy cái dây từ đăng đó vây khốn hay không, thứ hấn cần quan tâm hiện tại chính là đán gục tiểu tử kia và sau đó hỏi cho rõ thân phận của nữ nhân đó. Mục Đăng thấy Nguyên Du vậy mà không trùn chân dù không biết đây là thứ gì, hấn tiếp tục vận dụng linh khí mở rộng phạm vi của chiêu này, chỉ cần Nguyên Du bị chế trụ vậy là hấn sẽ có cơ hội tấn công.

Như mong muốn của hấn, Nguyên Du do cứ cắm đầu chạy rất nhanh chóng đã bị mấy dây từ đăng vây khốn. Thấy thời cơ đã tới, Mục Đăng không dám chậm trễ, nhắt lên thanh đoản kiếm đã phóng đi lúc này, hấn vô cùng khẩn trương tiến đến Nguyên Du, hấn sợ mấy dây từ đăng này không đủ để vây khốn tên ma đầu kia. Khoảng cách cũng không quá xa, chưa tới ba giây Mục Đăng đã phóng đến trước mặt của Nguyên Du, hai thanh đoản kiếm nhanh chóng chém xuống từ hai bên cổ của Nguyên Du, nếu thành công, đầu của hấn sẽ chậm rãi rơi ra và sau đó là một tràng mưa máu phun ra từ cổ.

Mọi thứ rất thuận lợi, Mục Đăng thành công chém vào cổ của Nguyên Du nhưng ngay lập tức một cảm giác bất an ập đến, đặc biệt là khi thấy nụ cười khinh thường kia mặc dù kiếm đang kề cổ của Nguyên Du càng khiến cho cảm giác bất an kia tăng thêm.

Dựa vào trực giác của một con mồi, hấn vô cùng quyết đoán, đập lấy ngực của Nguyên Du phóng ra đăng sau, ngay lập tức ở vị trí lúc này của hấn phóng ra hàng trăm, hàng ngàn cây trường mây mảnh vô cùng, nếu không né nhanh hấn đã có nguy cơ trở thành con nhím rồi. Nguyên Du thấy một kích bất ngờ của mình vậy mà không trúng liền hơi nhíu mày, tinh thần cảnh giác của tên này đúng là cao thật.

Nhìn thấy nguyên nhân của sự bất an, Mục Đăng liền bóp một vệt mồ hôi lạnh, quả nhiên tên này dù nhìn bề ngoài không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào nhưng khi vào chiến trận mới rõ.

"Ta có lời khen dành cho ngươi, trốn thoát một kích của ta." Nguyên Du không chút để ý nói, vô cùng nhẹ nhàng vùng mình khỏi sự trói buộc của mấy dây từ đăng. Thật sự nếu hấn muốn thì mấy dây từ đăng này còn khuya mới trói được, chẳng qua là vì dụ tên kia đến gần nên mới để nó đắc thủ.

Mục Đăng nhìn thấy hành động của Nguyên Du cũng liền hơi bất ngờ, từ đăng này có thể trói được cả Ngũ giai yêu thú, tuy không được quá lâu nhưng vẫn làm được, vậy mà Nguyên Du lại vô cùng đơn giản tránh thoát khỏi trói buộc. Thở dài một hơi, Nguyên Du không tiếp tục phóng đến mà chậm rãi cuộc bộ, mấy dây từ đăng kia cái gì cũng trói nhưng mỗi bước chân hấn bước đi, dây từ đăng lại lui lại một chút như vật sống, Mục Đăng lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng liền có hơi sợ hãi,

"Được rồi, giờ chơi kết thúc." Nguyên Du vô cùng hồ hững nói. Mục Đăng nghe liền mặt tái hấn đi, từ đầu đến giờ, hấn khó khăn lắm mới gây được hai vết thương trên cổ Nguyên Du nhưng đó cũng là do Nguyên Du muốn thế, hấn cực khổ chống trả như vậy mà Nguyên Du chỉ coi nó như một trò chơi, trùng kích này Mục Đăng không chấp nhận được. Ngay lúc chuẩn bị đứng lên đấu khẩu với Nguyên Du thì cảm giác nguy hiểm kia trở lại, Mục Đăng lần này vô cùng thành thạo né tránh, không tới một nháy mắt sau vị trí lúc hấn đứng lúc này đã lúc nhúc trường mâu.

Né được một đòn nhưng cảm giác ấy vẫn chưa biến mất, ngay lập tức từ trên trần nhà, từ hai bên, từ dưới lên, đâu cũng thấy những cây trường mâu trực chờ, chỉ cần Nguyên Du một động tác là bọn chúng sẽ phóng ra ghim chết tên Mục Đăng đáng thương này. Thấy mình đã bị vây bao vây, Mục Đăng rất quyết đoán xông lại chỗ nữ nhân kia, ôm lấy nàng, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một tấm lệnh bài, vô cùng thô bạo bóp nát nó và sau đó hai người biến mất trước con mắt ngỡ ngàng của Nguyên Du.

"Cái quái!? Để ta giả bộ ngầu lòi tí được không!" Nguyên Du nội tâm hét lên, nhưng hình tượng vẫn phải giữ dù xung quanh không có ai. Nguyên Du phát thệ, lần sau có giả vờ ngầu lòi thì phải đảm bảo đối phương không trốn thoát được, sau đó muốn làm gì thì làm, lần này xem như là bài học cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Vợ của

"Hệ thống, thứ lúc này tên tiêu tử đó bóp nát là gì?" Nguyên Du sau khi ngẫm lại bài học cho mình liền hiếu kì hỏi hệ thống, cái bùa bảo mệnh đó ai mà chẳng thích, giả sử như đi đánh nhau mà có bị dón vào góc thì cũng có thứ mà thoát thân chứ không bị dón tới chết.

"Lệnh Bài Truyền Tống. Ngũ cấp vật phẩm, được chế tác bởi Luyện khí sư Ngũ cấp và trận pháp được điều khắc bởi Thất cấp Trận pháp sư, thường có hai trận pháp, một ở địa điểm cần đến và một bên trong lệnh bài, chỉ cần bóp nát là có thể sử dụng. Ngoài ra đối với một số Trận pháp sư cấp cao có thể tạo ra một số trận pháp cần có lệnh bài tương ứng mới có thể sử dụng. Tuy nhiên, ở trong một số hoàn cảnh nhất định, Lệnh Bài Truyền Tống có thể không có tác dụng." Nguyên Du gật gật đầu, thứ này đúng là đồ tốt nhưng có vẻ nó chỉ là vật phẩm xài một lần, vậy nên dù hắn có một cái trong tay thì ngoại trừ thời khắc quan trọng thì tuyệt đối không thể sử dụng, chưa kể theo như hệ thống nói, trong một số trường hợp thì loại bảo mệnh bài này sẽ bị vô hiệu hóa, Nguyên Du cảm thấy nó cũng khá gàn gà, trong thời khắc quan trọng mà không sử dụng được cũng như không. Chưa kể để lọt lệnh bài vào tay địch nhân, vậy chẳng phải là dẫn sói về nhà sao.

Suy nghĩ một chút lợi và hại, Nguyên Du nghĩ thầm bản thân loại bảo mệnh phù này có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Lắc đầu, không nghĩ về mấy chuyện này nữa, hắn bước lại chỗ hai nữ nhân của mình, trên đường hắn cũng gặp một số xác chết trên tay vẫn còn đeo không gian giới chỉ, hắn cũng không quá cố kị, thấy bao nhiêu lùm bấy nhiêu, dù sao đám này cũng là nhất gia chi chủ, tuyệt đối không nghèo, Quảng đường đi đáng lẽ cũng chỉ tốn vài ba phút nhưng do hắn còn lợm đờ nên thành ra kéo dài hắn mười lăm phút mới tới nơi. Nguyên Du sau khi đi tới hai nữ nhân của mình cũng đã mệt là người, xác chết đích thực là rất nhiều, nói ít thì cũng phải cỡ năm trăm đồ lên, nhiều thì cũng hai ngàn đồ xuống, mà này giờ hắn đi cũng chỉ lùm chưa đến một phần mười số đó. Quả một môi cộng với lưỡi, Nguyên Du hỏi hệ thống:

"Có cách nào thu hoạch mấy cái này mà không cần tốn sức không? Nói thật để thu hoạch hết đồng này ta cũng hơi đuối." Nguyên Du vô cùng thành thật nói. Hệ thống nghe xong, một tiếng hừ khinh bỉ vô cùng nhẹ, nhẹ như một cơn gió, nếu Nguyên Du không tập trung cũng không nghe được. Nguyên Du bị hệ thống khinh bỉ mặt liền xam đen lại, càng ngày hắn càng nghi ngờ hệ thống rốt cuộc có phải vật sống hay không, hoặc là một thứ gì đó có tình cảm như con người nhưng trí tuệ thì vượt xa.

"Dĩ nhiên là có cách, nếu mấy cái này hệ thống còn không làm được thì thật nên tìm góc nào kín kín đập đầu chết đi." Không lập tức trả lời Nguyên Du, hệ thống như tự biên tự diễn nói với một tông giọng khinh thường vô cùng. Nguyên Du lần này thật sự là bất ngờ, từ trước đến giờ mỗi lần Nguyên Du hỏi cái gì hệ thống đều sẽ lập tức trả lời chứ không trả treo thế này, ngay lúc hắn muốn hỏi cái gì thì hệ thống lại trở về như thường ngày, với một tông giọng chậm rãi, cứng nhắc, máy móc vang lên:

"Bằng cách sử dụng Ảnh Mâu đâm vào cơ thể bọn hắn, hệ thống sẽ có một mối liên kết với bọn hắn, dù không mạnh nhưng với tình trạng đã phôi bụng như thế này thì hệ thống có thể tùy ý lấy đi không gian trữ vật của bọn hắn." Nguyên Du gật gật đầu. Vậy là trước hay sau gì hắn cũng phải sử dụng Ảnh Mâu mà thôi, nhưng lần này là một công hai chuyện, bằng cách sử dụng thêm Thôn phệ thì trong thời gian hệ thống lấy không gian trữ vật hắn cũng có thể hút lấy lực lượng của bọn hắn mà mạnh lên. Lúc này bất chợt ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Vũ Thần, tiêu tử đó hiện tại khá thảm, tim đập rất yếu, gần như sắp chết đến nơi, dù biết là nhân vật chính sẽ không chết nhưng Nguyên Du vẫn muốn đảm bảo một chút, dù sao tiêu tử đó cũng là vì hắn mà ra nông nổi này.

"Hệ thống..." Chưa để Nguyên Du nói hết câu, hệ thống đã xen miệng vào nói.

"Bóng tối như một phần cơ thể của kí chủ, vậy nên chỉ cần có liên kết với kí chủ thì ngài có thể tùy ý điều động lực lượng cho hắn." Nguyên Du cứng miệng, mọi lần hệ thống đều là không đợi hắn mở miệng hỏi cơ mà, sao hôm nay khó ở thế, cộc cằn, không chừa cho hắn tí thể diện nào, may mà ở đây không ai nghe được chứ không hẳn nhục chết mất.

Không đòi co với hệ thống, Nguyên Du bắt đầu bắt tay vào công việc, Ảnh Mâu được sử dụng, ngay lập tức toàn bộ Vân Gia bao phủ trong những thanh trường mâu đen nhánh nếu đứng từ trên cao nhìn xuống Vân gia hiện tại giống y hệt lưng của một con nhím, không may rơi xuống chỉ có nước đắp chiếu. Do trận chiến lúc này nên thành ra bây giờ tường đổ, công sập, cửa nát khá nhiều, vậy nên Ảnh Mâu vô cùng thuận lợi thì triển xuyên thủng khắp mọi nơi, Nguyên Du cũng không rõ mấy cái xác nằm rơi rớt ở đâu vậy nên chỉ đành biến nơi này thành một bàn chông thôi, dĩ nhiên là ngoại trừ chỗ hai nữ nhân của hắn, Nguyên Du không điên đến mức xiên chết tình nhân của mình, còn tiêu tử Lâm Vũ Thần kia thì tự cầu phúc đi thôi.

Chuẩn bị xong xuôi, Thôn Phệ lập tức được sử dụng, hệ thống cũng nhanh chóng bắt tay vào công việc. Bên cạnh mấy cái không gian trữ vật của bọn hắn chợt xuất hiện một cái lỗ tròn nhỏ vô cùng, đến mức dùng kính hiển vi cũng không nhìn thấy, từ cái lỗ nhỏ ấy chợt ụt hiện một tay xương xẩu, trắng hếu, bàn tay kia mò nắn đến khi chạm vào được không gian trữ vật. Không gian trữ vật sau khi bị nó chạm vào liền biến mất như chưa từng xuất hiện, lỗ tròn cùng bàn tay kia cũng biến mất theo. Quá trình này diễn ra cũng cực kì nhanh chưa tới hai giây tất cả đã hoàn thành, hệ thống vô cùng nhanh chóng phân công việc của mình trong khi Nguyên Du còn đang vật lộn với mớ lực lượng vô cùng vô tận tuôn vào cơ thể hắn."

Cơ thể Nguyên Du lúc này do phải chịu quá nhiều lực lượng liền hơi to lên một chút, gân guốc nổi khắp cơ thể, cơ bắp phình to đến cực hạn. Hắn lúc này phải chịu qua nỗi đau đốn xé da xé thịt, nỗi đau từng cơ bắp của mình phình to đến cực hạn, nỗi đau khi từng mạch máu chịu không nổi chậm rãi nở tung. Một số nơi trên cơ thể của hắn do không chịu nổi lực lượng này liền nổ tung, bao phủ một phần nhỏ cơ thể của hắn trong huyết dịch.

Đau đớn là thế nhưng Nguyên Du không la hét một chữ nào, cái này thì cũng đau đấy nhưng đau bằng lúc ta tiếp nhận huyết mạch và Chân Nhân không? Nguyên Du cứ lấy câu đó làm động lực cho mình. Mấy cái xác theo một tốc độ rất thường có thể theo dõi chậm rãi xẹp xuống, khô quắt lại. Mấy cái xác đó càng khô quắt bao nhiêu Nguyên Du càng phình to lên bấy nhiêu, hắn hiện tại như một gã béo phì cao 2m, từng thớ cơ trên cơ thể hắn đã bị xé

toạc ra, một số thậm chí còn nổ to đến mức phá hủy một phần cơ thể hắn.

Quá trình đau đớn này diễn ra tròn một ngày trời, sau khi mặt trời đã lặn xuống rặng núi phía tây cũng là lúc Nguyên Du gần như chết đi vì đau đớn. Hắn lúc này như một quả bóng da căng phồng, không thấy nổi tay chân hay thậm chí đầu, hắn sờ đi có thể phình to đến mức này là do Long Lâm Giáp đã chịu một phần cho hắn cũng như kim hàn lại, không cho hắn bạo thể. Nguyên Du lúc này hai mắt đã trắng dã không thấy trông đen, thậm chí ngay cả nhịp thở cũng không nghe thấy, ngay cả nhịp tim cũng không nghe được do làm việc quá mức thành ra đã sớm nổ mấy tiếng trước rồi. Nguyên Du hiện tại đi vào trạng thái sắp chết tới nơi, tuy nhiên hắn vẫn động đậy. Nếu Hắc Long mà dễ giết như vậy thì nó đã sớm biến mất theo thời gian rồi. Lúc này, một phần lực lượng của hắn dưới sự dẫn dắt của hệ thống tiến hành truyền vào cơ thể Lâm Vũ Thần, thậm chí hệ thống còn tự ý sử dụng Ảnh Mâu ghim chặt hai nữ nhân của hắn, cưỡng ép họ tiếp nhận lực lượng này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cảnh giới bạo tăng

Hệ thống không chút kiêng dè sử dụng vài cây ảnh mâu đâm vào tay chân Vân Nhục Hân và Cơ Thanh Huyền. Hai người bị hắn bắt ngờ tấn công liền muốn phản kháng, nhưng cơ thể lại không thể cử động, chỉ có thể bị động tiếp nhận tấn công của hắn. Hai người quan sát Nguyên Du từ đầu đến cuối, cũng đồng thời nhìn thấy quá trình hắn phình to đến cực đại như vậy, tuy rất muốn tiến lên giúp đỡ nhưng họ lại sợ bản thân tẩy mấy tay chân khiến hắn bạo thể, lúc đó có hối hận cũng không kịp thành ra chỉ có thể bắt lực quan sát Nguyên Du chết đi sống lại vì đau đớn. Hai người không làm gì hắn nhưng chưa chắc hắn đã không làm gì các nàng, mấy cây ảnh mâu đang xiên qua tay chân hai người và cơ thể của tiểu tử kia chính là ví dụ.

Hai người không làm gì được, chỉ có thể gọi lớn tên hắn trong vô vọng, đến mức khản cả giọng, nhưng Nguyên Du không có dấu hiệu nào là tỉnh dậy. Hệ thống giải quyết ngoại giới xong, trong cơ thể Nguyên Du bất chợt hình thành hai ống dẫn lớn vô cùng, một ống dẫn rơi xuống phía dưới theo đúng định luật vật lý, phía dưới đó chính là Bạch Vô Thiên. Nàng cùng hắn có liên kết cùng nhau, nàng đau thì hắn không sao, nhưng nếu hắn đau nàng tuyệt đối có sao, Bạch Vô Thiên lúc này cuộn người vì đau đớn, cô họng đã sớm gào thét đến mức gần như rách ra, hồn thể như có như không xuất hiện giữa thiên địa tối tăm, giống như lúc nào cũng có thể biến mất vậy. Nàng lúc này vừa đau đớn vừa hận thấu xương Nguyên Du, nếu không phải hắn ép nàng vô đây thì nàng cần chịu sự giày vò này sao? Bạch Vô Thiên hai mắt đỏ ngầu, nhiều lúc nàng muốn tự bạo mà chết, Chiến Thánh cường giả chỉ có thể chết vì danh chứ không thể chết vì nhục, nhưng mỗi lần nàng làm như vậy thì lại có một loại lực lượng gì đấy mạnh hơn nàng cả ngàn, cả trăm ngàn lần trấn áp khiến nàng không thể làm được. Nàng cũng nhiều lần thử trốn ra khỏi cái lồng giam này nhưng cứ đến một độ cao nhất định lại xuất hiện mấy sợi xích kia đành nàng trở lại.

Ngay khi Bạch Vô Thiên định trốn một lần nữa, xung quanh nàng bất chợt xuất hiện vô số sợi xích khóa hồn thể của nàng lại. Lần này thậm chí còn chặt hơn lúc hắn cưỡng ép đưa nàng vào đây. Bạch Vô Thiên điên cuồng giãy dụa nhưng tất cả đều là phí công, mấy sợi xích không chút di chuyển tiếp tục dính nàng tại chỗ. Ngay lúc này, từ trên cao, chậm rãi xuất hiện một ống dẫn to, nó bắt đầu lượn lờ như xác định con mồi. Sau vài giây, đầu ống dẫn bất chợt nhỏ lại như một cây kim, nó không chút thương hoa tiếc ngọc đâm thẳng vào đầu Bạch Vô Thiên. Nàng bị nó tấn công hai mắt tuyệt vọng, sau đó một tiếng hét đầy mê mẩn vang lên giữa phiến không gian đen tối đầy tĩnh mịch kia.

Đầu ống dẫn còn lại tìm đến hồn thể của Nguyên Du. Hồn thể của hắn hiện tại co tròn người lại, khuôn mặt liên tục hiện ra bộ dạng đau đớn vô cùng, tuy nhìn hắn tốt hơn Bạch Vô Thiên vô số lần nhưng cũng giống như nàng, nếu không làm gì hắn cũng sẽ chết. Ống dẫn kia lần này vô cùng nhẹ nhàng trượt quanh người Nguyên Du, quấn quanh người hắn. Sau đó đầu ống dẫn cắm vào đan điền của hắn, bắt đầu vận chuyển linh hồn lực lượng tiến hành cưu chứa hồn thể của hắn.

Linh khí cuộn cuộn như sóng thủy triều dồn dập trào vào cơ thể của ba người kia. Lâm Vũ Thần còn tốt, hắn đã sớm ngắt đi, nhưng hai nữ nhân thì không, họ bị buộc phải hấp thụ mở lực lượng cuồng bạo này. Lực lượng dừng mãnh tiến vào cơ thể nhưng chưa kịp luyện nó nó lại bị lộ ra, sau đó lại một tốp lực lượng khác tiến vào, sau đó lại bị lộ ra. Quá trình này thật sự không dễ chịu chút nào, giống như bị dao đâm, chưa kịp rút ra thì nó lại xiên vào khiến hai người phải nhăn mày vì đau đớn. Bốn người hiện tại hình thành một hình tam giác, Nguyên Du rút ra lực lượng cho hai nữ nhân của mình, hai nữ nhân lại rút lực lượng cho Lâm Vũ Thần, tiểu tử đó lại rút lực lượng cho Nguyên Du, cứ như vậy tuần hoàn.

Nhưng nhờ vậy, không tới hai canh giờ sau, cơ thể Nguyên Du đã trở lại như bình thường. Hắn lúc này hoàn toàn tỉnh táo do bị hệ thống đánh thức từ cơn mê mang, không biết hệ thống làm thế nào nhưng chỉ cần nghe tiếng "tỉnh" là hắn ngay lập tức tỉnh dậy. Tuy vẫn còn đau đớn tới cùng cực nhưng so với lúc này đã tốt hơn rất nhiều. Nguyên Du cố gắng mở mắt, cố gắng làm mới miễn cưỡng mở được, tròng mắt sau đó khiến hắn ngạc nhiên đến ngây người.

Sau lưng Cơ Thanh Huyền hiện lên hư ảnh của một con sói, liên tục ngửa đầu lên hú những tiếng dài, đó là chiến hồn của nàng Khiếu Nguyệt Lang, nó hiện tại to lớn vô cùng, bộ lông ánh bạc phản xạ lại ánh sáng của trăng khiến nó nhìn vô cùng mềm mại cùng đẹp đẽ. Không ồn ào giống Cơ Thanh Huyền, Vân Nhục Hân lại yên bình hơn rất nhiều, nàng hiện tại được bao bọc trong đôi cánh của một con băng phượng hoàng, phượng hoàng hai mắt đảo đảo nhìn ngó xung quanh giống như đề phòng kẻ địch tập kích, cả cơ thể nó tỏa ra vô tận hàn khí đóng băng mọi thứ trong khoảng ba bốn mét xung quanh, Ngục Hân Phượng, Cửu cấp Chiến Hồn, yêu thú hệ, tương truyền đã mất tích cách đây trên dưới năm vạn năm, một lần vẫy cánh có thể đóng băng vạn dặm, là tử địch của Liệt Hỏa Phượng Hoàng.

Ánh mắt Nguyên Du nén lại vẻ vui mừng, bắt đầu nhìn về phía tiểu tử Lâm Vũ Thần. Chỉ thấy tiểu tử đó nằm gọn trên mai của một con rùa lớn màu xanh có trông vô cùng cổ lão. Con rùa thò đầu ra, hai mắt hí hí nhìn chăm chăm vào Nguyên Du, đồng thời còn không ngừng kêu nhỏ lấy mấy tiếng cảnh cáo. Bát Diệt Thần Quy, vượt trên cả Cửu cấp, không có xếp hạng rõ ràng cho Chiến Hồn này. Tương truyền rằng nó là sinh vật sống đầu tiên sống

trong vũ trụ này, đúng như tên gọi, nó là bất diệt, nó là tồn tại vĩnh cửu, không có thứ gì có thể giết chết. Nguyên Du hâm mộ nhìn tên Lâm Vũ Thần đồng thời cũng hơi khó hiểu, nếu hắn nhớ không lầm thì Chiến Hồn của tên đó là Chiến Thần Khai Giáp cùng Trảm Thần Kiếm mới đúng, vậy thì có vì sao hiện tại lại là Bất Diệt Thần Quy? Thậm chí ngay cả Bất Diệt Thần Quy cũng chỉ là được tác giả úp mở đồng trong một tập ngoại truyện thông qua mấy lời miêu tả ngắn gọn đó cùng với một bức vẽ trong hang động của một bộ tộc vô cùng xa xưa.

Nguyên Du vô cùng khó hiểu, ngay lúc hắn muốn hỏi hệ thống thì tiếng nói của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn:

"Hệ thống đề nghị kí chủ nhanh chóng hoàn thành hấp thụ hết số lực lượng này." Hệ thống lần này vô cùng băng lãnh nói, Nguyên Du không khó nghe ra hệ thống đang tức giận. Hắn muốn lên tiếng giải thích thì hệ thống đã chặn họng hắn.

"Trước khi mọi việc hoàn thành, hệ thống tạm thời không trả lời bất cứ câu hỏi nào." Lần này không còn băng lãnh mà chỉ là một giọng nói vô cùng hờ hững như thường ngày. Nguyên Du thở dài, nhìn về phía hai nữ nhân của mình, lúc này mới phát hiện tay chân họ vậy mà bị Ảnh Mâu ghim trúng, hắn cuống cuống giải trừ nhưng thất bại. Nguyên Du thử hết lần này đến lần khác nhưng chỉ tổ phí công, mấy cây Ảnh Mâu đó dường như không còn nghe lời hắn mà vẫn một mực cắm chặt vào tay chân họ. Nguyên Du trên trán nổi gân xanh, chuẩn bị đối chất với hệ thống thì hệ thống vẫn với câu nói lúc này, chậm rãi đáp lời:

"Trước khi mọi việc hoàn thành, hệ thống tạm thời không trả lời bất cứ câu hỏi nào." Nguyên Du lần này là điên thực sự, trong lúc hắn ngắt đi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà hai người bọn họ lại bị Ảnh Mâu của hắn ghim trúng, vì cái gì hắn lại không thể giải trừ chúng? Nguyên Du vô đầu bứt tai. Sau một lúc phát tiết vào không khí, hắn rút cuộc bình tâm lại, nếu hệ thống đã nói như vậy thì chỉ đành hấp thụ hết số lực lượng này, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ.

Nguyên Du không dám chậm trễ, nếu như bên ngoài đã có hai người bị Ảnh Mâu của hắn làm bị thương vậy thì không có lí do gì nữ nhân bên trong hắn không bị làm sao. Nguyên Du từng được hệ thống cảnh báo rằng nếu hắn đau Bạch Vô Thiên cũng sẽ đau, nếu hắn chết nàng cũng sẽ chết, mà suốt cả ngày hôm nay hắn phải chịu đau đớn cùng cực vậy thì nàng ấy cũng không tránh khỏi.

Kìm nén lại sự gấp gáp, Nguyên Du toàn tâm toàn ý hấp thụ lực lượng này. Dựa theo khung xương đã được hệ thống làm sẵn, Nguyên Du rất nhanh chóng làm theo, giữ lại sáu phần lực lượng, bốn phần bắt đầu đưa cho hai nữ nhân luyện hóa phụ, sau đó hai người sẽ truyền hai phần cho Lâm Vũ Thần, tiểu tử đó luyện hóa xong sẽ trả lại hắn hai phần. Cứ như vậy tiếp tục tuần hoàn. Nguyên Du liên tục cung cấp lực lượng cho ba người kia, đổi lại họ sẽ phải luyện hóa một phần lực lượng cho hắn, đây là một cuộc trao đổi vô cùng có lợi. Đặc biệt là tiểu tử kia. Nguyên Du lúc này do ngắt đi nên chỉ có thể xả ra lực lượng và hấp thụ lực lượng đã được chất lọc chứ không thể luyện hóa lực lượng bên trong cơ thể thành ra hắn không tăng trưởng quá nhiều.

Nhưng lần này hắn đã tỉnh táo, tự thân luyện hóa một phần sức mạnh trong cơ thể, sau đó lại tiếp nhận lực lượng tiểu tử kia phản hồi về. Cảnh giới của hắn nhanh chóng tăng cao, từ Khởi Hồn cảnh sơ kỳ...trung kỳ... hậu kỳ... đỉnh phong, sau đó dừng lại ở Khởi Hồn cảnh viên mãn, chỉ cần một chút xúi nỡ là có thể vào Võ Hồn cảnh. Hắn do nhập cuộc muộn nên hấp thụ được nhiều đó đã là quá tốt, Nguyên Du cũng không đòi hỏi nhiều hơn, lần này thật sự dọa sợ hắn, nhiều khi hấp thụ một lúc quá nhiều cũng không tốt, lần này may mà có Long Lân Giáp chứ không là hắn chưa kịp hưởng hết thể gian mỹ nhân thì đã phải xuống đất ngủ với đê rồi. Nguyên Du thể độc, lần sau dù có chết cũng phải từ từ mà hấp thụ, nốc quá nhiều mà không tiêu hóa được thì chỉ có vạ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nguyên Du Hồi Lỗi

Thề thốt xong xuôi, Nguyên Du bắt đầu đi vào chính đề:

"Hệ thống, rốt cuộc trong lúc ta bất tỉnh đã có chuyện gì xảy ra!" Không còn vẻ dịu nhẹ như trước, hắn trầm giọng hỏi.

"Hệ thống đã từng nói: Dù tỉ lệ tử vong có là 10/10 thì hệ thống vẫn có cách giúp kí chủ không chết. Nhưng để làm được việc đó hệ thống đành phải hi sinh 'một chút giun đé' để giúp kí chủ sống sót." Hệ thống vô cùng hờ hững nói, tựa như sinh mạng của bọn họ đứng trước mắt nó cũng chẳng đáng được bao nhiêu cân lượng.

"Nhưng người chưa hỏi qua ý ta, lỡ như... lỡ như bọn họ không chịu nổi thì sao!" Nguyên Du gần như gầm rú nói.

"Trong thời khắc đó, nếu đợi kí chủ đồng ý thì ngài đã chết không biết bao nhiêu lần mà nói rồi, và nếu bọn chúng không chịu nổi đó là do bọn chúng quá yếu, chỉ là một chút sức mạnh đều chịu không nổi thì không có tư cách để đồng hành cùng với kí chủ." Hệ thống lạnh lùng đến vô cảm trả lời. Nguyên Du tức đến điên người, không lo cho thương thể của cơ thể, hắn ngửa cổ gầm thét một tiếng, xuyên thủng chín tầng mây. Hai mắt hắn đỏ tươi như máu, hệ thống này, rốt cuộc là cái quỷ gì! Nếu như hắn không tỉnh lại kịp lúc hấp thụ một phần sức mạnh thì sao? Bọn họ sẽ sống đến lúc hắn hoàn toàn tỉnh lại sao. Ngay khi hắn muốn chửi rủa hệ thống, thì giọng nói hờ hững kia lại vang lên, dập tắt cái lí do hắn đang tự tạo ra để lừa dối bản thân kia:

"Thưa kí chủ, nguyên nhân gây ra toàn bộ sự việc này hoàn toàn là do một tay ngài gây nên, vậy nên dù bọn họ có chết đó cũng là do cách làm việc thiếu suy nghĩ của ngài. Thậm chí hôm nay, kí chủ có không may đánh mất tu vi, đó cũng là do bản thân ngài tự nhận lấy hậu quả." Hệ thống càng ngày càng khinh thường kí chủ của mình, nó thật sự không hiểu tại sao "người đó" lại bắt nó phải phục vụ cho con người thấp kém, nông nổi, ngu xuẩn như thế này.

Nguyên Du bị hệ thống chặn họng liền không thể nói ra câu nào, đúng vậy, toàn bộ mọi chuyện này đều là do hắn, nếu hắn không tham lam hấp thụ nhiều như vậy thì bọn họ đã không phải chịu sự đau khổ này. Nếu hắn bình tĩnh hơn, hắn đã có thể đưa ra giải pháp tốt nhất để vẹn toàn tất cả chứ không phải là cuộc tính mạng của mọi người. Nguyên Du quý xuống, đúng cái tư thế hắn vẫn luôn ghét cay ghét đắng đó, hắn vò đầu bứt tai, hắn đúng là có tính trăng hoa thật nhưng đối với nữ nhân của mình đó chính chân tâm thật ý, nếu thiếu một người hắn đã có thể điên cuồng đến mức tàn sát tất cả, thậm chí bỏ qua giới hạn của bản thân, một khi điên lên thì không còn quy tắc nào có thể trói buộc được con thú nữa. Đẳng này hắn xem chút mất đi hai, thậm chí ba người, tất cả là do sự nóng nổi của hắn.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai hắn, Nguyên Du ngẩng đầu, đập vào mắt hắn là khuôn mặt đầy thâm thúy của tiểu tử Lâm Vũ Thần kia. Lâm Vũ Thần kì thực đã sớm tỉnh, hắn cũng nhận thấy bản thân vậy mà có được một cái Chiến Hồn, mặc dù không biết đẳng cấp nhưng thấy vẻ âm mộ của Nguyên Du vậy chắc chắn không phải phẩm phàm.

Sau khi hấp thụ lực lượng tuôn ra từ cơ thể của Nguyên Du, hắn định ngồi điều tiết một chút thì một tiếng gầm đầy phẫn nộ của Nguyên Du đánh thức hắn. Lâm Vũ Thần chỉ thấy Nguyên Du điên qua một lần, lần này không biết là vì lí do gì, vậy nên hắn đành quan sát Nguyên Du từ đầu tới cuối. Cũng nhờ vậy mà hắn thấy được một số biểu cảm không bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt của người hắn luôn kính trọng này, đó là sợ hãi, hối hận, dằn vặt. Sau khi thể hiện mới cảm xúc đó thì Nguyên Du bắt chợt quý xuống ôm đầu, vò đầu bứt tai.

Lâm Vũ Thần không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vẫn nhớ Nguyên Du đã từng nói: đầu gối nam nhân chỉ có thể quỳ trước phụ mẫu, tuyệt không quỳ dưới bất kì ai. Vậy mà hôm nay hắn lại thấy Nguyên Du lại đi ngược lại lời nói của bản thân, quý xuống, vò đầu bứt tai. Không nhìn nổi cảnh này, tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng Lâm Vũ Thần vẫn tiến lên an ủi hắn, dù cho có nguy cơ bị Nguyên Du chém chết.

Nguyên Du nhìn thấy bản thân vậy mà bị tiểu tử này an ủi liền cảm thấy mỉa mai vô cùng. Bình thường đối với Lâm Vũ Thần, Nguyên Du đều giữ thái độ bề trên kẻ dưới, bởi từ trong thâm tâm của hắn cho rằng Lâm Vũ Thần dù là nhân vật chính nhưng không thể bằng hắn được, đó là lí do gần như lúc nào Nguyên Du cũng gọi hắn là tiểu tử chứ không phải tên hay gì khác. Nhưng hiện tại hắn lại bị kẻ hắn luôn khinh thường an ủi, cái này khiến Nguyên Du cảm thấy vô tận mỉa mai. Nguyên Du nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó thở dài ra.

Lâm Vũ Thần dù có bị diệt môn nhưng trên con đường chứng đạo, hắn vẫn có thể nở một nụ cười, vậy thì có vì sao Nguyên Du lại không thể? Bọn họ vẫn chưa chết, tức là sai lầm này vẫn còn chỗ để cho hắn sửa sai, tuy không biết sau chuyện này bọn họ có hận hắn hay không nhưng hiện tại cứ làm những gì có thể đi, Nguyên Du tự thôi miên bản thân.

Sau cái thở dài kia, khuôn mặt hắn trở lại vẻ cười như thường ngày, vẫn là một nụ cười nhẹ dù có chuyện gì xảy ra kia. Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du đã trở lại liền thở dài một hơi, tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như thường ngày kia khiến hắn cảm thấy yên tâm hơn một chút. Bỏ tay ra khỏi vai Nguyên Du, Lâm Vũ Thần biết hắn không thích bị đụng chạm quá nhiều. An ủi xong, hắn lập tức ngồi thụp xuống, bắt đầu nhập định điều tiết lại linh khí trong cơ thể.

"Không ngờ ta lại có ngày bị người an ủi à." Nguyên Du cười nói, mặc kệ tiểu tử kia có nhập định hay chưa. Dù sao hắn vẫn phải cảm ơn tiểu tử đó đã đánh thức hắn sớm hơn, bằng không người thì chưa chết mà hắn đã thành kẻ mất hồn. Nguyên Du ngó Lâm Vũ Thần một tí, sau đó bỏ mặc tên đó ở lại sân tu luyện, còn bản thân thì đi vào trong gấp hai nữ nhân của mình.

Hai người sau khi bị cắt đứt nguồn cung cấp linh khí đã tỉnh, cũng nhìn thấy khung cảnh giống như Lâm Vũ Thần đã thấy nhưng hai người không một ai tiến lên an ủi, hỏi thăm hắn cả. Trong một ngày, hắn đã cho hai người nhìn thấy địa ngục hai lần, một lần hai người tận mắt chứng kiến, một lần hai người xem chút chết mất đi. Vậy nên hai người hiện tại đối với Nguyên Du luôn giữ thái độ cảnh giác, kể cả Vân Nhược Hân nàng hiện tại đối với Nguyên Du vô tận đề phòng, tuy hắn đã đến đây vì nàng nhưng không có gì chắc chắn hắn sẽ không giết nàng cả, vậy nên đề phòng hắn vẫn là mối ưu tiên số một.

Nguyên Du cách bọn họ chỉ còn chưa tới ba mét liền dừng lại, nhìn lấy nữ nhân của mình đang đề phòng mình thậm chí còn gọi ra cả Chiến Hồn, cái này khiến hắn cảm thấy sâu sắc thất bại. Thở dài một hơi, hắn nhìn lấy tay chân họ, tứ chi bị mấy cây Ảnh Mâu đâm xuyên qua, tuy hiện tại đã không còn chảy máu nhưng chắc chắn là còn rất đau. Nguyên Du thấy cảnh này, đau lòng hỏi:

"Còn đau không?"

"Còn tốt, ít nhất là hiện tại." Cơ Thanh Huyền lạnh lùng đáp. Nguyên Du thấy nàng hồ hững với hắn như vậy cũng chỉ biết thở dài, sau đó không có ý tứ nói:

"Các nàng có muốn nghe ta giải thích chứ?"

"Không." Cơ Thanh Huyền không chút chần chờ đáp, tình cảm nàng đối với hắn không quá sâu đậm, chưa đến mức hắn nói gì nàng phải nghe đó. Nguyên Du nhìn sang Vân Nhược Hân, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu. Nguyên Du thở dài, họ đã không muốn nghe vậy thì hắn cũng không giải thích, một số việc mình càng giải thích họ lại càng không tin, vậy chỉ bằng im lặng để họ tự thân tìm hiểu. Hai người thấy Nguyên Du thở dài, sau đó im lặng, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác áy náy, nó liên tục thúc giục họ cho hắn một cơ hội giải thích nhưng cuối cùng hai người lại không làm vậy, không có lí do nào để nghe hắn giải thích về chuyện này cả.

"Được rồi, các nàng không muốn nghe ta cũng không ép, nhưng chúng ta không thể cứ ở đây mãi, đúng không?" Nguyên Du thấy giải thích đã vô vọng, vậy thì chỉ có nước dụ hai người về nhà, sau đó để họ tự thân trải nghiệm hắn là con người thế nào.

Hai người nghe Nguyên Du nói cũng có lí, liền gật đầu. Cảnh giác nhìn theo bóng lưng của hắn. Nguyên Du cười khổ, hai người từ nữ nhân của hắn bây giờ lại giống như cảnh sát áp giải tội phạm. Đi ngang qua Lâm Vũ Thần, Nguyên Du gọi hắn tỉnh dậy. Lâm Vũ Thần tỉnh lại từ trạng thái nhập định hơi ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy Nguyên Du đã đi chuyển liền không lo được trước sau lập tức bám theo sau hắn.

Nguyên Du dẫn đầu đoàn người đi về phía ngôi nhà ọp ẹp của mình. Lâm Vũ Thần và Vân Nhược Hân đã đi qua nơi này một lần nên không bắt ngờ

lắm, nhưng Cơ Thanh Huyền thì có, nàng thực sự không hiểu vì sao một đại thiên tài như Nguyên Du lại ở trong căn nhà ọp ẹp thế này. Đoàn người tiến vào ngôi nhà, Nguyên Du ra hiệu họ ngồi lên phản chờ hắn. Nguyên Du hiện tại cả người toàn máu là máu, một số nơi thậm chí còn da tróc thịt bong, có nơi có thể thấy cả cái xương trắng hếu của hắn. Chọn đại một bộ đồ, Nguyên Du nhanh chóng thay lên, tắm rửa để sau đi, dù sao ở nơi này hai ba ngày tắm một lần cũng không hiếm. Thay quần áo xong xuôi, hắn quăng cho tiểu tử kia một bộ, sau đó nói:

"Thay xong thì đi bán mớ da thịt yêu thú đi, tiện thể mua ít đồ ăn." Nguyên Du kì thực là đang đuổi Lâm Vũ Thần đi, hiện tại đang là giai đoạn căng thẳng giữa hắn và hai nữ nhân, vậy nên cần một chút không gian hâm nóng tình cảm, mà có một tên tiểu tử ngồi kế bên xem như xem kịch thế kia thì còn làm ăn gì. Lâm Vũ Thần cũng không ngốc, hắn hiểu Nguyên Du muốn nói gì, vậy nên rất nhanh chóng thay đồ sau đó đi bán mớ chiến lợi phẩm thu được từ yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Không khí ngọt ngào

Thấy Lâm Vũ Thần đã đi, Nguyên Du lấy một cái ghế, ngồi ở góc tường, cách Vân Nhược Hân và Cơ Thanh Huyền khoảng 2-3m. Hiện tại ấn tượng của hai người đối với hắn đã xấu lắm rồi, hắn không muốn chọc thêm đề họ cạch mặt hắn đâu. Ba người cứ thế nhìn nhau, không ai nói câu nào, Nguyên Du ấy nãy nhìn nữ nhân của mình trong khi họ lại sử dụng một ánh mắt nghi ngờ, cảnh giác nhìn hắn. Không khí trong ngôi nhà này chợt trở nên ngọt ngào vô cùng.

Nếu thờ dài càng nhiều thì lại càng già đi, thì Nguyên Du đoán chừng đã đến mức gần đất xa trời. Cứ hai nhịp thờ bình thường hắn lại thờ dài một cái. Nguyên Du lúc này lại càng ân hận cái sự bông bột của mình, nếu thời khắc đó hắn không bị lòng tham dấy mũi thì mọi chuyện đã không tệ thế này.

"Vậy rồi cuộc, mục đích ngươi dắt chúng ta về đây là gì? Chỉ để nhìn sáu mắt nhìn nhau thế này thôi sao?" Sau một khoảng thời gian dài gần cả thế kỉ thì rồi cuộc cũng có người mở miệng bắt đầu câu chuyện. Nguyên Du thờ dài trút hết gánh nặng, hắn không ngờ người mở đầu lại là người luôn có ý kiến với hắn - Cơ Thanh Huyền.

"Một nửa." Nguyên Du nở một nụ cười nhẹ đáp. Đó chỉ là một nụ cười vô cùng bình thường nhưng vào trong mắt của Cơ Thanh Huyền nó lại như nụ cười của ma quỷ vậy. Mỗi một lần nụ cười này hiện lên thì y như rằng sẽ có người chết, lúc ở Vân Gia là ví dụ rõ ràng nhất, Nguyên Du luôn giữ một nụ cười nhẹ nhìn bọn chúng chém giết lẫn nhau, kể cả khi hắn tra tấn Vân gia chủ cũng là một nụ cười như vậy. Điều này khiến Cơ Thanh Huyền lẫn Vân Nhược Hân nghi ngờ tâm lí của hắn có bình thường hay không, bởi chẳng có ai nhìn thấy chém giết mà có thể nở nụ cười cả.

"Không cần nhìn ta với con mắt như vậy, ta cam đoan với các nàng tâm lí ta hoàn toàn bình thường..." Nguyên Du vô cùng khẳng định nói, hắn là một con người có tâm lí ổn định, không mắc chứng ái tử thi, bạo dâm hay khổ dâm gì cả, nếu nói về điểm không ổn duy nhất của hắn đó là để phản ứng thái quá với một số việc.

Hai người nghe Nguyên Du nói, khuôn mặt hiện lên vẻ không tin, trong đầu còn nghĩ: tin người mới lạ. Cái này cũng dễ hiểu, một tên sát nhân hàng loạt nói hắn không có vấn đề về tâm lí thì ai tin trừ bản thân hắn? Nguyên Du thấy vẻ mặt không tin tưởng của hai người cũng không lên tiếng thanh minh, càng cố giải thích với người giữ khư khư quan điểm của mình thì chẳng khác nào cố gắng nói chuyện với cục đá, vô ích.

Bầu không khí ngọt ngào quay trở lại, lần này còn đè nén hơn lần trước nhiều. Nguyên Du vẫn hai mắt nhu hòa nhìn bọn họ, trong lòng liên tục cầu khẩn họ cho hắn cơ hội để giải thích, bởi đợi đến khi họ tự tìm hiểu được nguyên do lúc đó thì hai người chắc cũng đã một chồng hai con rồi. Nguyên Du hai mắt liên tục đảo xung quanh nhằm che giấu sự bối rối và gấp gáp của bản thân, Vân Nhược Hân một mực im lặng quan sát từng biểu cảm, từng hành động của hắn từ đầu đến cuối, nàng hiện tại có chút nghi ngờ việc hắn tấn công nàng và Cơ Thanh Huyền có phải là do hắn cố ý hay không.

Bởi nếu nghĩ kĩ một chút, nếu hắn thực sự muốn giết hai người thì đó là một việc hết sức dễ dàng đối với hắn, ngay cả Vân Gia cũng bị hắn rất đơn giản hủy đi. Nếu chỉ đơn giản là ép hai người trở thành nữ nhân của hắn, vậy có cần thiết phải tấn công hai người? Hắn muốn tạo uy sao? Nhưng diệt Vân Gia đã đủ lắm rồi, vậy nên việc lập uy với hai người là không cần thiết. Vậy còn việc sử dụng vũ lực thì sao? Cũng không quá mức cần thiết, dựa vào thủ đoạn của hắn thì còn thiếu cách để hai người không dám trốn sao? Thậm chí nếu hắn muốn thì cả hai đều không thể thoát khỏi tay hắn, sử dụng vũ lực là quá thừa thãi. Nếu là lúc trước thì nàng không chắc, nhưng hiện tại nàng khẳng định quyền quyết định nằm trong tay hai người, bằng chứng rõ ràng nhất đó chính là hắn là người dẫn đầu đoàn người, hàm ý rằng nếu muốn âm thầm rời đoàn hắn cũng không ngăn cản, một điều nữa, lúc còn ở Vân gia hắn cũng đã cho hai người lựa chọn, hoặc là rời đi, hoặc là ở lại bên cạnh hắn dù cuộc sống không hạnh phúc.

Vân Nhược Hân vô ý thức tẩy trắng cho Nguyên Du mà bản thân nàng cũng không hề hay biết, thậm chí nàng còn không nhận ra rằng nàng đã đặt hắn vào thế nạn nhân chứ không phải các nàng. Ngay cả người không mấy thiện cảm với Nguyên Du, Cơ Thanh Huyền cũng chốc chốc lại hiện lên mấy suy nghĩ để tẩy trắng cho hắn, thậm chí đặt hắn vào vai nạn nhân, còn hai người mới chính là kẻ có lỗi.

Không khí càng lúc càng đè nén đến mức khó thở. Nguyên Du đoán không khí thế này chỉ kém không khí khi thi đại học mà thôi. Khoảng thời gian này Nguyên Du cũng không ngồi không, hắn cũng không có tâm trạng để ngắm nhìn vẻ quyến rũ của hai nữ nhân trước mắt, mà là tìm lí do để khiến hai người tạm thời vớt vát chút hảo cảm đối với hắn. Nguyên Du không chối bỏ việc mình đã tấn công hai người bọn họ, hắn không phải loại làm được nhưng không nhận được. nhưng làm là một chuyện, còn làm thế nào để khiến người khác không cảm thấy phản cảm lại là chuyện khác. Nguyên Du cũng không trách hệ thống đã tự tiện quyết định, nếu lúc đó nó không làm vậy, thì hiện tại hắn đã không thể ngồi đi suy nghĩ vớ vẩn thế này, nhưng hắn lại trách hệ thống một chuyện, việc là nó làm, nhưng hậu quả là hắn chịu, giống như con chó hàng xóm sang nhà xả một bãi và hắn phải dọn vậy, nó là vừa tức vừa

khó chịu nhưng lại không làm được gì tên hàng xóm đó bởi tên đó nắm thóp kinh tế nhà hắn.

Nguyên Du lại thở dài một lần nữa, hắn thật sự không biết chuyện này phải giải quyết thế nào, nếu nói bản thân là vô ý thì ai mà tin trong khi mấy cây Ảnh Mâu đó vô cùng tinh chuẩn cắm vào tứ chi bọn họ, thậm chí hắn còn ép buộc họ phải thay hắn luyện hóa lực lượng. Đúng lúc hắn đang đau đầu thế này thì tiếng "ting" của hệ thống vang lên:

"Nhận thấy kí chủ đang rơi vào tình thế không thể giải quyết, hệ thống kiến nghị sử dụng vũ lực cưỡng ép họ quên đi mảnh kí ức lúc đó." Hệ thống vô cùng nhanh chóng nói.

"Hệ thống, người có biết cái gì gọi là chọc người nổi điên không?" Nguyên Du hỏi một câu kìm nén vô cùng, hắn lúc này thực sự tự hỏi bản thân nhận được cái hệ thống này là phúc hay là họa, nếu là họa thì cũng không phải, bởi nhờ tới nó hắn mới có bây giờ. Là phúc thì lại càng không, bởi nếu không có nó cũng chẳng có tình huống như bây giờ, và một số tình huống có thể xảy ra vào tương lai. Hệ thống biết Nguyên Du đang kìm nén rất nhiều, cũng không nói thêm câu nào, nó thật sự không muốn chọc điên tên này, hiện tại hắn còn nhỏ yếu thì còn tốt, sau này lên được cảnh giới cao hơn thì không có gì đảm bảo hắn không lỗi nó ra xả giận cả.

Trong lúc Nguyên Du đôi co với hệ thống thì Vân Nhượng Hân và Cơ Thanh Huyền hội ý với nhau. Vân Nhượng Hân đầu tiên mở miệng nói:

"Tỷ, người nghĩ chúng ta có nên nghe hắn giải thích hay không?" Vân Nhượng Hân vô cùng tự nhiên gọi Cơ Thanh Huyền là tỷ, giống như hai người từ lâu đã là tỷ muội tốt chứ không phải là tình địch với nhau. Cơ Thanh Huyền nghe Vân Nhượng Hân nói cũng rất tự nhiên nhận một tiếng tỷ này, nàng hơi dậm chiêu một chút, sau đó nói:

"Người nghĩ tại sao chúng ta phải nghe hắn giải thích?" Vân Nhượng Hân bị hỏi ngược, lập tức đưa ra lập luận của bản thân. Cơ Thanh Huyền nghe Vân Nhượng Hân phân tích, chốc chốc lại gật đầu, không thể không nói nhưng Vân Nhượng Hân phân tích khá có lí, một số giống nàng đến ngạc nhiên. Sau khi nói một lúc, Vân Nhượng Hân mới kết thúc lập luận của mình:

"...Đó là tất cả những thứ ta có thể nghĩ tới." Cơ Thanh Huyền nghe xong, gật đầu một cái, sau đó hỏi lại:

"Vậy người nghĩ vì sao lúc đó hắn lại tấn công chúng ta?" Vân Nhượng Hân hiển nhiên đã sớm chuẩn bị cho câu hỏi này, lập tức nói:

"Tỷ, người không nhận ra bản thân mình có gì khác biệt sao?" Cơ Thanh Huyền xem xét bản thân một chút, sau đó lắc đầu, chờ đợi Vân Nhượng Hân nói tiếp.

"Tu vi của tỷ không phải không phải có chút tăng trưởng sao? Bản thân ta cũng vậy, đã đến được Vô Hồn cảnh đỉnh phong! Ngay cả tên tiểu tử hay đi sau hắn cũng đã có thể gọi ra Chiến Hồn, vậy thì vì sao chúng ta không nghĩ rằng hắn đang giúp chúng ta?" Cơ Thanh Huyền mấy câu đầu nghe còn thuận tai, mấy câu sau mặt liền hơi ngêch ra. Vân Nhượng Hân không đợi nàng hỏi lại liền đã lên tiếng giải thích.

"Như ta nói lúc này, nếu hắn muốn giết chúng ta, đó là việc vô cùng đơn giản nhưng hắn đã không làm như vậy. Thay vì một kích đâm chết chúng ta, hắn lại chọn khóa cứng tứ chi, sau đó ép buộc chúng ta phải tiếp nhận mớ linh khí khổng lồ kia..."

"Khoan đã, nếu nói hắn giúp chúng ta cũng không đúng, bởi sau khi cho chúng ta tiếp nhận chưa để chúng ta luyện hóa hắn lại rút ra, sau đó lại dồn một tốp khác vào, như vậy thì giúp chúng ta cái gì?"

"Tại sao tỷ lại không nghĩ sâu xa hơn? Nếu hắn để chúng ta luyện hóa hết đám lực lượng đó thì tỷ nghĩ bản thân sẽ bạo thể trước hay luyện hóa xong trước?" Vân Nhượng Hân hỏi vặn lại. Cơ Thanh Huyền nghe xong chỉ biết đỏ mặt xấu hổ, nàng thật sự không nghĩ sâu xa đến mức bản thân có bạo thể hay không.

"Mà tỷ nghĩ không có hắn, tỷ sẽ có tu vi như hiện tại sao? Hắn đã cược chính mạng sống của mình để thu thập hết linh khí vào trong cơ thể, sau đó từng chút từng chút một thả ra cho chúng ta luyện hóa, sau đây phản hồi một ít về cho tiểu tử kia. Nhìn bề ngoài hắn đang hại chúng ta, nhưng thực chất hắn lại đang cược mạng sống của mình để giúp chúng ta mạnh lên, đó cũng là lí do vì sao chúng ta đột phá mấy đại cảnh giới liền trong khi hắn vẫn dậm chân tại chỗ, bởi gần như toàn bộ linh khí hắn nhường cho chúng ta và tiểu tử kia. Ta mạnh dạn đoán lúc đó hắn tấn công chúng ta là vì trong giây phút gần như chết đi đó, hắn buộc phải làm vậy, bằng không mọi thứ đều thành công cốc." Vân Nhượng Hân vô cùng chắc chắn nói.

Cơ Thanh Huyền nghe xong cũng cảm thấy khá có lí, nàng cũng không hiểu tại sao bản thân hắn chứa nhiều linh khí như vậy nhưng lại chỉ tăng thêm có vài tiểu cảnh giới nhỏ nhoi, trong khi ba người ai cũng đạt được tăng tiến vô cùng rõ rệt.

Thời khắc Nguyên Du đôi co với hệ thống xong cũng là lúc hai người thảo luận xong, Nguyên Du lúc này nhìn về đôi mắt của họ, hai người nhìn hắn với một con mắt rất khác, không còn là con mắt nghi ngờ hay cảnh giác mà là thông cảm và áy náy. Nguyên Du mặt lúc này ngêch ra, rốt cuộc trong lúc hắn và hệ thống đôi co hai người đó đã nói gì vậy. Nguyên Du cứ thế ngờ ngêch mà không biết rằng dưới một sự tác động nhỏ hắn cứ thế mà được rửa sạch tội trạng mà không tốn chút nước miếng nào.

Cùng lúc này, ở một không gian vô định, xung quanh không có tinh thần nhật nguyệt, không có ánh sáng thậm chí là hơi ẩm cũng không, một tòa động phủ cứ thế lơ lửng giữa không gian tối tăm, tĩnh mịch kia. Trong động phủ, một nam nhân đang ngồi nhập định, hắn da trắng, tóc đen, môi đỏ, mũi cao, mi dài, khuôn mặt thanh tú kiêu vãnh phần nào giống một học sĩ, cơ thể vận một bộ trường bào giống một vị nho sĩ, tạo cho người khác cảm giác đây là một người vô cùng thanh nhã, lịch sự, hiểu lễ nghĩa.

Lúc này, một thân ảnh nhỏ nhắn bất chợt xuất hiện giữa căn phòng của hắn. Đó là một tiểu la ly vô cùng dễ thương, nàng mặc một bộ thanh sắc váy ngắn, chân đeo hài đỏ. Mái tóc dài xõa tùy ý, làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, khuôn mặt xinh xắn, đôi môi hồng hào khiến bất cứ ai cũng thích, trên tay nàng còn ôm lấy không giữ gấu bông, nhìn sơ qua ai cũng sẽ nghĩ đây chỉ là một tiểu nữ tử đơn thuần, nhưng chỉ những ai đã từng đối đầu mới biết nàng là một

con quái vật đội lốt dễ thương. Nàng nhìn xung quanh phòng, sau đó một giọng nói vô cùng dễ nghe tựa chim hót vang lên:

"Nhị ca, vì sao ngươi lại giúp cho tên đó? Theo ta thấy chỉ riêng thứ ngươi cho hắn đã quá đủ rồi, có vì sao ngươi lại giúp hắn thoát khỏi hiểm nguy?" Tiểu la lỵ nghiêng đầu hỏi, bộ dáng vô cùng dễ thương,

"Tiểu Thập, ngươi lại vào phòng ta mà không gõ cửa," Người nam nhân kia không lập tức trả lời nàng, trước khi trách một câu, nhưng trong giọng nói lại không chứa chút nào tức giận, thậm chí còn có chút yêu chiều. Tiểu la lỵ kia nghe xong, hiển nhiên không vừa ý, phùng má nói:

"Nhị ca, Đại ca đã nói ở đây ta không có nơi nào là không thể vào!" Nàng phùng má lên trông cực kì đáng yêu, nhưng những ai đã phải đối mặt với con quái vật này đều sẽ chỉ xem đó như điệu bộ mà quý dụ dỗ thông qua hình hài nhỏ bé kia.

"Ai... Hết cách với ngươi, đúng là lão đại nuông chiều ngươi quá rồi..." Nam nhân kia bày ra vẻ mặt hết cách, thờ dài nói.

"Nhị ca, ngươi lảng tránh!" Tiểu Thập hiển nhiên không buông tha, tiếp tục dồn nhị ca của mình.

"Được rồi, nói ngươi biết cũng không sao, ta chỉ là có chút hứng thú với tiểu tử đó mà thôi." Tiểu thập hài lòng câu trả lời này mới lạ, nàng hiện đã muốn tiến lên đề tên nhị ca của mình ra hỏi cho rõ.

"Được rồi, không đùa với ngươi nữa, giúp ta đi bắt mấy con Bất Diệt Thần Quy đi, tốt nhất là trên vài nghìn tỷ năm, ta có chút việc cần xem xét." Tiểu thập tuy giận nhưng lại không làm được gì, chỉ có thể hậm hực rồi đi, Nhị ca của nàng bình thường trông yếu đuối thế thôi, chứ đánh thật thì hẳn chính là một tên điên. Tiểu thập biến mất trong không khí, bỏ lại tên nhị ca kia, hẳn lúc này tiếp tục tĩnh tọa, quan sát lấy vận mệnh trăm ngàn vạn giới.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trò đùa của hai nữ

"Nguyên Du, chúng ta cho người một cơ hội để giải thích. Nói đi lúc đó vì sao ngươi lại tấn công chúng ta?" Lần này là Vân Nhược Hân mở miệng nói, trong giọng nói không chút nào che giấu mong chờ, nàng thật sự mong suy đoán của bản thân là chính xác để có thể tẩy trắng cho Nguyên Du. Kể cả Cơ Thanh Huyền cũng hướng tai về phía hắn, không muốn lọt mất một chữ nào. Nguyên Du thấy hai người biểu hiện như vậy liền có chút khó hiểu, mấy phút trước còn khẳng định không muốn nghe hắn nói mà bây giờ chính hĩa người lại yêu cầu hắn làm vậy, thậm chí còn bày ra vẻ mặt thế kia. Nguyên Du lúc này chìa đầu mũi giáo vào hệ thống:

"Hệ thống, ngươi đã làm gì họ?" Nguyên Du hơi giận nói, hệ thống hiện tại đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, tùy ý hành động theo ý nó. Hệ thống nghe cảm thấy Nguyên Du đang chìa mũi giáo vào đầu mình liền hơi khinh thường nói:

"Kí chủ cứ yên tâm, hệ thống vẫn chưa động chạm gì tới hai tiểu tình nhân của ngài, chưa kể hiện tại hệ thống còn chưa thể làm vậy. Mà dù có thể làm bản hệ thống cũng khinh thường điều khiển trí não của họ." Nguyên Du thậm chí còn có thể nghe thấy nó khinh thường nhổ nước bọt. Nguyên Du tuy giận nhưng lại không làm gì được bởi chỉ riêng việc có thể động vào nó thôi đã là bất khả thi chứ đừng nói tấn công. Không dây dưa dài dòng với hệ thống, Nguyên Du mặt hớn hờ nhìn hai nữ nhân của mình, nói:

"Trước khi ta giải thích, liệu ta có được nghe lí do hai nàng đồng ý để ta giải thích chứ?" Nguyên Du không vội giải thích mà trước tiên thăm dò hai người nhằm tìm kiếm thêm thông tin. Nói dối là xấu, nhưng trong một số trường hợp, một lời nói dối có thể cứu vãn một cuộc tình, thậm chí là mạng sống của ai đó, trong trường hợp này là mối quan hệ của hắn với hai nữ nhân của mình. Nguyên Du nhìn thấy vẻ mặt áy náy kia, hẳn đoán hai người đã vô tình tẩy trắng cho hắn, vậy công việc hiện tại của hắn chính là dựa theo khung xương đã có sẵn, bồi thêm một câu nói dối lên thôi. Tuy không biết có thể duy trì bao lâu, nhưng tới thời khắc đó, hai người hẳn đã nguôi ngoai, thậm chí quên đi chuyện này, hậu quả lúc đó có lẽ sẽ không quá xấu.

Vân Nhược Hân và Cơ Thanh Huyền tuy đã tẩy trắng cho hắn, nhưng hai người vẫn không ngốc đến mức không nhận ra mục đích của hắn là gì, Vân Nhược Hân sớm đã chuẩn bị cho câu hỏi này, cười nhẹ đáp:

"Ai biết được, có lẽ là linh cảm ngươi có nỗi khổ tâm đi." Nàng và Cơ Thanh Huyền hí mắt cười, chờ đợi một lời nói dối đến từ Nguyên Du. Dù phán đoán của nàng có trật, hẳn vẫn là tấn công hai người, nhưng công tội bù nhau, đến lúc đó nàng và hắn không ai nợ ai, nàng cũng có thể dứt áo ra đi cũng không muộn.

Nguyên Du nghe câu trả lời của Vân Nhược Hân, mặt liền u ám, đen như đất nồi. Nàng trả lời kiểu đó thì khác quái gì không trả lời đâu! Nguyên Du trong lòng gào thét, hẳn thật sự muốn bỏ qua giới hạn của mình, lên cường bức hai người mấy trận cho xả giận, sau đó muốn nói gì thì nói, như một chút lí trí đã cần hắn lại. Nguyên Du lúc này mới rút cuộc hiểu vì sao không nên nói dối trước mặt những người thông minh, bởi hắn sẽ không biết mình vô tình lộ ra thông tin khi nào.

"Sao nào, tại sao ngươi không nói gì?" Hai người vẫn một mực giữ nụ cười khiến Nguyên Du sồn cả gai ốc, đã rất lâu kể từ cảm thấy lạnh gáy như này, hẳn vừa thấy hoài niệm vừa cảm thấy khó chịu vô cùng. Nguyên Du hơi nuốt nước bọt nói:

"Nếu ta nói ta buộc phải tấn công các nàng, liệu các nàng có tin không?" Nguyên Du cầu khẩn câu hỏi này quá quan, bởi nếu ngay câu đầu tiên đã không

được thì những lời nói sau đó nghe trong tai bọn họ đều sẽ chỉ là lời nói vô nghĩa.

"Ồm, có thể nói miễn cưỡng tin đi..." Cơ Thanh Huyền lập lờ nói. Nguyên Du nở một nụ cười không thể miễn cưỡng hơn để đối phó với câu đó. Nàng nói miễn cưỡng tin, vậy là có một phần vẫn không tin hẳn, cái này khiến hắn phải làm mọi cách để chìm cái không tin xuống, sau đó đẩy cái tin kia lên.

Kì thực ngay lúc Nguyên Du nói hắn buộc phải làm vậy thì cả hai người đã sớm không còn trách móc hắn nữa rồi, bởi dựa theo những việc hắn làm thì không có lí do gì để gây thương tích cho hai người, trừ khi hắn bị buộc phải làm vậy. Hai người vẫn còn tra tởi cùng như này kì thực chỉ là muốn đùa với hắn thôi, đồng thời cũng muốn xem xem hắn sẽ dùng cách nào để lấp liếm cho qua chuyện này.

Nguyên Du nuốt nước bọt, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ phương hướng giải quyết êm đẹp nhất. Nếu hắn nói lúc đó hắn phải làm vậy để cứu mạng bản thân thì hai người sẽ nghĩ hắn là một tên ích kỉ. Nếu hắn nói là để giúp hai người thì cũng hơi khó tin, bởi cảm giác lúc đó tuy rất khó chịu nhưng chỉ cần đâm một cây ảnh mẫu là đủ, không nhất thiết phải khóa chặt tứ chi của họ giống như sợ họ chịu không được mà chạy mất vậy, hai người cũng không yếu đuối đến mức chỉ đến mức đó là bỏ cuộc. Nguyên Du càng nghĩ càng loạn, hắn vô tình đập đổ mọi lí do hai người bày ra trắng trợn cho hắn mà không hề hay biết. Bỏ cuộc trước nan đề này, Nguyên Du đành cầu cứu hệ thống, mặc dù biết bản thân kiểu gì cũng sẽ bị nó khinh:

"Hệ thống, bây giờ khiến họ quên đi mảnh kí ức lúc đó liệu còn kịp không?" Nguyên Du gần như khóc ròng nói.

"Dĩ nhiên là được, nhưng ta hối rồi, kí chủ tự đi mà giải quyết." Ngay cả hệ thống cũng không nhận ra chính bản thân nó đang ngày càng "người" hơn, thậm chí xuất hiện một chút cảm xúc như bây giờ.

Nguyên Du nghe hệ thống nói liền muốn chửi ầm nhà lên, ta tốt xấu cũng là kí chủ của người, cho ta chút mặt mũi không được sao!.

Thấy Nguyên Du mãi không nói gì, Vân Nhược Hân cười gian một cái, tiến lại gần hắn, hai tay khoác lên cổ Nguyên Du. Ngồi lên đùi hắn, mũi ngóc người lấy cổ hắn, sau đó ngửa mặt lên, gọi tình nói:

"Sao vậy, chàng có gì không thể nói sao?~" Một mùi thơm thoang thoang tỏa ra từ miệng nàng chui tọt vào mũi hắn, cú tấn công này khiến Nguyên Du nhất thời bất ngờ đến mức cử động cũng không dám. Vân Nhược Hân nhìn thấy biểu cảm của Nguyên Du, nàng lại nở một nụ cười đậm đắng, cặp mông to tròn chậm rãi di chuyển, cọ sát lấy vùng nhạy cảm của hắn, cặp ngực khủng bố cũng không quên cọ lên người Nguyên Du. Nàng hiện tại như một mị yêu, gọi tình vô cùng, thậm chí ngay cả tảng băng ngàn năm cũng sẽ ngay lập tức bị đục vọng chiếm hữu.

Nguyên Du tuy đang rất đau khổ tìm câu trả lời nàng cần nhưng vẫn không quên tận hưởng cảm giác sung sướng khi khi nữ nhân của bản thân chậm rãi kích thích lấy đục vọng của mình. Chưa để Nguyên Du kịp tận hưởng hết sự sung sướng này thì chợt có cái gì kê đầu hắn, nó vừa mềm vừa đàn hồi tốt lại có mùi hương rất quyến rũ, Nguyên Du ngửa đầu, đập vào mắt hắn chính là khuôn mặt hứng tình đến đỏ bừng của Cơ Thanh Huyền. Nguyên Du lúc này mới biết mình kê đầu vào đâu, không đầu xa lạ chính là cặp ngực hắn vẫn hay mân mê của Cơ Thanh Huyền, nàng lúc này chậm rãi cọ ngực mình vào sau lưng hắn, miệng thơm khẽ mở, cắn vào vành tai trắng nõn như em bé kia. Chưa dừng lại ở đó, tay nàng còn không chịu ở yên, thò vào trong quần hắn, nắm lấy tiểu đệ đang sục sôi vì bị kích tình kia.

Tay nàng vuốt nhẹ lấy nó, giống như đang vuốt ve bảo vật ngàn năm vậy, vô cùng yêu thích và cẩn thận. Nàng lúc này nhả ra vành tai hắn, đưa miệng lại gần lỗ tai hắn, liếm nhẹ xung quanh, hứng tình hỏi:

"Thế nào? Thích không?" Vừa nói, nàng vừa vuốt lấy vuốt để "định hải thần chân" của hắn. Nguyên Du chỗ nào không thích? Thích quá đi chứ, nhưng hắn vẫn không dám nói câu nào, đồng thời bày ra vẻ mặt người bị hại, trông vô cùng gọi đòn. Nhưng Cơ Thanh Huyền và Vân Nhược Hân nhìn thấy vẻ mặt đó của hắn liền trở nên hứng tình hơn. Vân Nhược Hân nắm lấy hai tay hắn, để lên ngực mình, đồng thời còn nói nhỏ:

"Bóp nó đi, giống như cách chàng đã làm trong đêm đó vậy." Vân Nhược Hân vừa nói vừa rên khẽ. Nguyên Du được lệnh liền không chút cố kị xoa bóp cặp ngực kia. Hắn hết xoa bóp, lại nheo cái hạt đậu nho nhỏ kia, chơi đùa chán, hắn đưa miệng mình lại, bắt đầu ngậm lấy đầu ti nàng, tay kia còn không quên chơi đùa. Vân Nhược Hân tuy chủ động nhưng về cơ bản vẫn là thiếu kinh nghiệm, lập tức bị hắn làm cho sung sướng rên khẽ liên tục, nàng hai tay ôm đầu hắn, tận hưởng hết cái khoái cảm này.

"Hai người chơi xấu!" Cảm thấy mình bị bỏ lại, Cơ Thanh Huyền đi lên phía trước, không chút cố kị tụt quần hắn ra, ngay lập tức một cây xúc xích đầy gân guốc dài hơn 20cm hiện ra trước mắt nàng, một mùi hương đặc trưng tỏa ra. Cơ Thanh Huyền nuốt nước bọt, nâng hai chân quỳ xuống, người đầu dương v* một chút, sau đó đặt nó vào giữa ngực mình, giống như cái cách Nguyên Du đã đối xử với nàng sáng hôm đó. Nàng há miệng ra, lưỡi nhỏ như rắn không xướng mồm lấy phần đỉnh của cây xúc xích, sau đó nàng liên tục nâng lên, hạ xuống ngực mình một cách nhẹ nhàng, Nguyên Du hiện đang bận chơi với Vân Nhược Hân vậy nàng đành phải tự xử thôi. Nguyên Du đoán ra ý định của Cơ Thanh Huyền liền bỏ mặc nàng, dù sao được sung sướng thì ai mà không thích.

Đang lúc Nguyên Du hưởng thụ khoái cảm nhân gian này thì cánh cửa chợt mở ra, lập tức một thân ảnh xuất hiện:

"Nguyên Du ca, ta về... rồi?" Hắn nhìn ngang ngó dọc, sau đó tập trung vào ba thân ảnh ở một góc, nhìn hia ba giây, sau đó hắn mới đỏ mặt chạy ra, đồng thời còn nói một câu gọi đòn vô cùng:"Xin lỗi, ta nhầm nhà!" Nhầm cái đếch a, Nguyên Du trong lòng rủa xa tên phá đám kia.

Viết được nửa trang thì không biết viết gì tiếp, vậy nên các bác đừng hỏi tại sao nửa trắng sau không liên quan quái gì đến nửa trang trước:>

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Kế hoạch thành lập thế lực

Bị phá đám, Nguyên Du không còn tâm trạng chơi với hai nữ nhân quyến rũ của mình. Nguyên Du bị tay ra khỏi ngực Vân Nhược Hân, thoát khỏi vòng tay của nàng, sau đó hôn lướt qua đôi môi mềm kia. Hân cũng ra hiệu cho Cơ Thanh Huyền dừng lại bằng cách vỗ nhẹ lên đầu nàng, Cơ Thanh Huyền bị hân đánh cũng hiểu ý, không còn tiếp tục mân mê cây cỏ th* t kia. Nguyên Du giải quyết xong nữ nhân của mình, kéo quần lên, sau đó mới nói:

“Bây giờ tới đây thôi, còn nếu hai nàng muốn, đêm nay ta nhất định thỏa mãn hai nàng.” Nguyên Du dâm tà, cười nói, tuy giải quyết xong nhưng hân vẫn không nhịn được nhéo nhẹ lên cái mông căng của Vân Nhược Hân, đồng thời xoa bóp bộ ngực hùng vĩ của Cơ Thanh Huyền. Chơi đùa vài phút hân mới để yên cho các nàng chỉnh lại trang phục. Mất thêm một hai phút bữa chỉnh đốn lại trang phục, Nguyên Du lúc này không chút ngại ngùng ôm eo hai mỹ nhân, đưa các nàng về giường, sau đó mới nói lớn cho tên tiểu tử ngoài biết phá đám ra kia thì không biết gì khác:

“Tiểu tử có thể vào!” Một phút... hai phút trôi qua, cánh cửa vẫn đóng chặt. Nguyên Du hơi mất kiên nhẫn, chuẩn bị hú thêm một lần nữa thì tên Lâm Vũ Thần kia mới nhẹ nhàng mở cửa, sau đó dùng một khuôn mặt khó xử kiêm xấu hổ vô cùng nhìn Nguyên Du và hai nữ nhân hân. Không khí im lặng này giữ nguyên khoảng vài giây, sau đó Lâm Vũ Thần mới lên tiếng báo cáo:

“Nguyên Du ca, bán đi mới chiến lợi phẩm, tất cả được hai ngàn một trăm ba mươi viên linh thạch, trên đường trở về, ta có mua một ít thức ăn, tiêu hết tổng cộng năm mươi viên linh thạch.” Nguyên Du không quá quan tâm nghe Lâm Vũ Thần báo cáo, hai ngàn một linh thạch nhiều thì cũng nhiều thật, ít nhất vẫn là đủ sức để cho một gia đình sống khá giả đến cuối đời. Nhưng số lượng đó rơi vào tai của hân cũng chỉ đến như vậy, không gây ra quá nhiều náo động trong lòng hân. Đối với Nguyên Du, con số hai ngàn hiện tại cũng xem là lớn, nhưng sau này hân có thể kiếm nhiều hơn số đó nhiều.

Lâm Vũ Thần báo cáo xong xuôi, liền từ túi trữ vật lôi ra vài món ăn hân mua được trên đường. Vân gia diệt thì cũng đáng lo đấy, nhưng nó không liên quan tới nào đến kế sinh nhai của bọn hân, vậy nên trừ việc Vân gia diệt, thành này có thêm một sát tinh thì chẳng ai quan tâm nữa.

“Phải rồi, Nguyên Du ca, còn mấy đứa trẻ trong Vân gia thì thế nào? Bọn chúng đã tứ cố vô thân, không nơi nương tựa, một số thậm chí còn đồ hồn, người định giải quyết thế nào?” Lâm Vũ Thần nghiêm túc nói, đây là lần đầu tiên hân được xem cảnh diệt gia, nhưng hân lại rất rõ chuyện diệt cỏ phải diệt tận gốc, một số khác thậm chí còn đào mã mười tám đời lên để diệt cho sạch. Nhưng đây là lần đầu tiên hân nghe nói tuy diệt gia nhưng lại không giết trẻ con, cái này hậu quả lớn vô cùng. Tuy vậy, dựa theo nguyên tắc của Nguyên Du thì tuyệt đối hân không giết trẻ em, vậy nên chuyện này đã thành nan đề, giết không được mà thả cũng không xong.

Nguyên Du hiểu nỗi lo của Lâm Vũ Thần, hân cười xòa, sau đó hỏi một câu không liên quan:

“Người biết sau khi chiến tranh, đàn kiến sẽ làm gì sao?” Lâm Vũ Thần mờ mịt lắc đầu, ai đời lại đi quan sát đám sinh vật yếu đuối đó, thành ra hân cũng không biết đáp câu này thế nào. Thấy Lâm Vũ Thần không trả lời được, Nguyên Du cũng không ngoài ý muốn, chậm rãi nói:

“Sau khi chiến tranh, đàn kiến chiến thắng thường sẽ giết kiến chúa, sau đó bắt các ấu trùng về tổ để làm nô lệ... Người hiểu ta đang nói về gì sao?” Nguyên Du cười nhẹ hỏi.

“Người định bắt bọn hân làm nô lệ sao?” Lâm Vũ Thần không quá ngạc nhiên nói, một số cuộc diệt gia chủ yếu để bắt tộc nhân về làm nô lệ, vậy nên đối với quyết định của Nguyên Du hân cũng thấy không quá phản cảm.

“Một nửa. Ta suy nghĩ kĩ rồi, ở thành này ta không hiểu quá rõ, nhưng ta đoán người có thể đánh bại ta tuyệt đối thấp hơn con số 20. Nhưng đó là nếu so với ta, còn các người thì không chắc, ai biết được trong mấy gia tộc kia giấu một lão quái vật thế nào.”

“Vậy nên, ta muốn thành lập một thế lực thay ta quan sát nơi này, cũng như thay ta thu thập tình báo. Hoặc cũng có thể có cái để dựa vào khi có chiến tranh quy mô lớn xảy ra.” Nguyên Du vừa cười vừa trình bày ý nghĩ của mình. Hân từ nhỏ đã có ước mơ làm nhất phương chi chủ, một tay che trời, hoặc ít nhất cũng là thế lực ai nhắc đến cũng phải rên. Cơ mà mục đích chính yếu nhất của hân vẫn là tận dụng mạng lưới tình báo để tìm kiếm mỹ nhân trong thiên hạ, vì mục tiêu hậu cung ba ngàn giai lệ mà cố gắng.

“Nhưng Nguyên Du ca, muốn thành lập thế lực trước nhất phải có nhân khẩu, sau đó là địa bàn, tiếp đó là tài chính cùng hằng hà sa số những thứ cần giải quyết khác.” Lâm Vũ Thần ngay lập tức nói ra một vài điều kiện để có thể thành lập một thế lực.

“Nếu nói về nhân lực thì chẳng phải đã có rồi sao?” Nguyên Du hiển nhiên không đặt mấy vấn đề này vào mắt, dù sao chỉ cần lực lượng hân đủ mạnh thì còn thiếu người gia nhập sao.

“Chàng nói là đám trẻ của Vân Gia?” Vân Nhược Hân hơi nhảy dựng lên nói. Nàng ít nhiều cũng là người của Vân Gia vậy nên một số tiểu hài tử vẫn là có gặp mặt một hai lần. Nàng không có phản đối cách làm của Nguyên Du, về lí thì hân là người chiến thắng vậy nên làm gì thì tùy hân, nhưng về tình nàng còn hơi khó chịu một chút.

“Nàng không thích sao?” Nguyên Du xoa xoa cái eo thon của Vân Nhược Hân, ôn nhu nói.

“Không hân, chỉ là hơi khó chịu mà thôi.” Vân Nhược Hân được đà lấn tới, nằm gọn trong ngực Nguyên Du, hân cũng chỉ biết cười khổ xoa xoa đầu nàng.

“Nhưng Nguyên Du ca, đám nhóc đó mới chỉ chín mười tuổi thôi mà thôi, lớn nhất cũng chỉ bằng chúng ta, nhỏ nhất thậm chí mới mấy tháng tuổi.” Lâm Vũ Thần có chút không đành lòng nói. Hắn không có ngăn cản việc Nguyên Du thành lập thế lực, nhưng sử dụng nhân lực là trẻ con vẫn khiến hắn có chút không đành lòng. Nếu đã không giết thì ít nhất cũng đừng tra tấn bọn chúng chứ? Dù sao bọn chúng vẫn chỉ là trẻ con.

“Cái đấy thì càng tốt chứ sao? Trẻ em còn nhỏ như tờ giấy trắng, khi nguoi viết cái gì lên đó thì nó sẽ đi theo đũa nhóc đó đến suốt đời. Vậy nên rèn lòng trung thành ngay từ nhỏ là thứ cần thiết, cũng dễ làm hơn.” Nguyên Du hờ hững nói.

“Chưa kể đến một số đũa nhóc lớn hơn, đủ để biết cái gì đúng cái gì sai thì còn có lợi hơn nhiều, bởi bọn chúng sẽ mang trong lòng thù hận, từ thù hận sẽ thành động lực, lúc đó chỉ cần đưa ra một chút trái ngọt như công pháp hay pháp bảo thì cá chắc bọn nhóc sẽ làm đến chết chỉ để có được phần thưởng đó, cũng vì vậy mà sẽ khiến cho thế lực phát triển hơn. Mặc dù cũng sẽ có trường hợp bị bọn chúng chơi ngáng chân, nhưng trường hợp đó khá ít nên có thể bỏ qua.” Nguyên Du chậm rãi phân tích cái lợi cho Lâm Vũ Thần và hai nữ nhân của mình nghe.

“Tuy nhiên, đúng là bọn chúng vẫn còn nhỏ nên không thể làm việc nặng cũng như thực hiện nhiệm vụ, vậy nên nếu không có tài lực hùng hậu gánh vác thì tổ chức không sớm thì muộn cũng sẽ tự sụp đổ. Bọn nhóc đó dù là nô lệ nhưng cũng là con người, đồng thời cũng là nòng cốt của tổ chức vậy nên ta không có ý định đối xử tệ bạc với chúng. Đó cũng là lí do tại sao cần một nguồn tài nguyên lớn để duy trì.” Nguyên Du bắt đầu phân tích mặt bất cập.

Ba người kia nghe Nguyên Du nói, chốc chốc lại gật đầu, không thể phủ nhận hắn nói rất có lí. Nhưng quanh đi quẩn lại vấn đề chính yếu nhất vẫn là tiền.

“Nguyên Du ca, trên lí thuyết nghe rất có triển vọng, nhưng bọn nhóc đó có gần 90 tên, một số ăn sung mặc sướng đã quen, vậy nên trong mấy ngày đầu bọn hắn sẽ không thể làm việc hiệu quả. Đồng thời, dựa vào tính toán của ta, hạ ngàn linh thạch chỉ đủ trong vài năm, chưa kể phí phát sinh.” Lâm Vũ Thần nói

Nguyên Du vỗ trán, cái chính yếu vẫn là tiền a. Có ước mơ thì tốt đấy, nhưng nghèo mà muốn thực hiện ước mơ nó cứ bất khả thi kiểu gì ấy, đặc biệt là ước mơ làm nhất phương chi chủ thế này.

Nghe Nguyên Du thở dài, Vân Nhược Hân chợt móc ra một túi linh thạch, đối với Nguyên Du nói:

“Đây là thiệp để dành làm của hồi môn, nhưng nếu chẳng cần thì cứ lấy mà dùng, trong đây tất cả là năm trăm viên linh thạch.”

“Ta cũng chỉ có hai trăm viên thôi, đừng đòi hỏi quá nhiều.” Cơ Thanh Huyền cũng nhanh chóng móc ra một túi linh thạch. Nguyên Du thấy cảnh này liền không hài lòng nhéo eo hạ nạng, sau đó nghiêm nghị nói:

“Linh thạch các nàng cứ sử dụng, từ đây về sau ngoại trừ làm tốt việc trở thành nữ nhân của ta và sẽ có lúc bị truy sát thì hai nàng không cần lo gì cả, có ta ở đây gánh vác rồi.” Nguyên Du nhẹ nhàng nói. Lâm Vũ Thần ngồi ở một bên ăn cầu lương, khuôn mặt cam chịu vô cùng.

“Được rồi, trước tiên cứ ăn cho no đi đã, sau đó muốn bàn gì thì bàn, mấy tên nhóc đó nhìn đói một ngày cũng không chết đâu mà.” Nguyên Du thấy không khí đang dần có động lại liền cười nói. Lúc này, Lâm Vũ Thần chợt lên tiếng

“Cái đó... Nguyên Du ca... ta lỡ kéo đám nhóc đó về đây rồi... Tại bọn chúng nhìn tội nghiệp quá, ta cảm lòng không nổi.” Nguyên Du con mắt hơi híp lại, sau đó lại mở ra, cười nói:

“Không sao cả, trước sau gì chẳng phải gặp mặt một lần, xem như tiểu tử nguoi có lòng thương người đi vậy.” Nguyên Du bày ra vẻ mặt không sao cả, cười nói. Hắn giờ mới hiểu tại sao tiểu tử đó lại tốn đến năm mươi viên linh thạch, khá chắc là mua cho đám nhóc, hoặc cũng có thể hắn giấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Vân Nhu Linh

Vân Nhu Linh, một thiếu nữ chỉ mới mười bốn tuổi, con của Bát Trường Lão. Nàng không được xem là quá giỏi, nhưng nhờ có một vị phụ thân là trường lão nên nàng vẫn rất được tôn trọng và hôm nay chính là sinh thân của nàng.

Tương chừng như mọi thứ sẽ diễn ra một cách êm đềm và buồn tẻ như những năm trước. Nhưng không, ngày hôm nay nàng đã bị buộc phải tận mắt nhìn thấy địa ngục. Người người đập lên nhau mà chém giết, chỉ cần trượt một nhịp là sẽ máu chảy đầu rơi, Vân Nhu Linh do nhanh trí trốn xuống gầm giường bằng nạng sớm đã phơi xác cùng những người kia rồi.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy con người khu đã muốn sống có thể trở nên điên cuồng thế nào. Bọn hắn không có binh khí trong tay? vậy thì bọn hắn sẽ đâm đến khi đối thủ chết đi. Bị chặt gãy tay? Chẳng có vấn đề gì cả, bọn chúng sẽ sử dụng chân. Bị chặt hết tứ chi? Vậy thì bọn hắn sẽ cắn điên cuồng như một con dã thú. Ngày hôm nay, nàng đã có thể thấy được khi phần con đã chiếm hoàn toàn thì việc gì sẽ xảy ra, ngay cả một người thường ngày hiền hậu và nhỏ nhẹ lễ độ như phụ thân nàng cũng trở nên điên cuồng chém giết, tất cả vì một chữ sống.

Nàng cũng đã thấy khi một con ác quỷ xem việc chém giết nhau như trò chơi sẽ như thế nào. Nàng nhìn thấy dung mạo của hắn, đó chỉ là thiếu niên lớn hơn nàng chỉ có một hai tuổi, nhưng hắn đã máu lạnh đến mức dù xem cảnh chém giết nụ cười nhẹ trên môi vẫn không biến mất, thậm chí còn đậm hơn

khi thấy có càng nhiều người chết, tên đó, không, con ác quỷ đội lốt người đó không xứng đáng để sống trên cõi đời này.

Sau khi bị tra tấn tinh thần bằng một khung cảnh tu la giết chóc kia thì rốt cuộc nàng đã nhìn thấy được kẻ chiến thắng. Người đó đã reo lên vui mừng thế nào, thờ phào thế nào, nàng đều có thể cảm nhận được, nàng thậm chí còn có thể vui lây cho hắn. Nhưng tên ác quỷ đó thì không, nó bủn xỉn, lập tức từ dưới chân kẻ chiến thắng đâm lên vô số trường mâu, kết thúc sinh mệnh của kẻ tội nghiệp, niềm tin của nàng vào con ác quỷ đó đã vỡ vụn, chính hắn là người nói sẽ tha kẻ sống sót cuối cùng đi, nhưng chính nó lại là người kết thúc sinh mạng của người kia. Sau đó những tiếng la hét thất thanh đã vang lên, những tiếng hét đó như có ma quỷ, liên tục vang lên trong đầu nàng dù nàng có cố cách mấy để không phải nghe những tiếng la hét thảm thiết đó.

Sau đó lại nhìn thấy khung cảnh tên ác quỷ đó đối chiến với một người nào đó. Không ai có thể hiểu được nỗi niềm lúc đó của nàng thế nào, đó chính là hi vọng, một hi vọng nhỏ bé vào vị dũng sĩ có thể diệt sát ác quỷ kia.. Nhưng hiện thực không phải lúc nào cũng có màu hồng, người dũng sĩ đó liên tục bị tên ác ma đó đè lên đánh, sau đó, người đó đã phải nhục nhả mà rút lui.

Khung cảnh sau đó đã hình thành một con ác mộng trong đầu Vân Nhu Linh. Từ dưới đất, vô cùng vô tận những cây trường mâu mọc lên, nhưng bằng một cách diệu kì nào đó nó lại tránh vị trí nàng và lũ nhóc đang trốn, Nó giống như là một sự thương hại của tên ác quỷ đó đối với bọn nàng, hoặc cũng có thể là hắn khinh thường giết chết lũ nhóc. Nhưng dù là trường hợp nào đối với nàng cũng là sự sỉ nhục lớn lao vô cùng, tha hắn cứ một đao chém chết nàng để nàng có thể chết dưới danh dự, còn hơn là ép nàng phải sống, sau đó nhận lấy ân huệ từ kẻ đã phá hủy mọi thứ của nàng.

Những cây trường mâu kia cắm vào thi thể của những kẻ đã nằm xuống, sau đó bằng tốc độ mắt nàng có thể quan sát, mấy cái xác đó chậm rãi khô héo lại, đến mức chỉ còn da bọc xương. Vân Nhu Linh đã nôn ngay lúc đó, đây là loại ác quỷ gì, mà lại lấy con người tu luyện, Vân Nhu Linh thầm nghĩ.

Sau khi nôn xong, một hi vọng đã nhen nhóm trong tâm trí nàng. Vân Nhu Linh đã nhìn thấy cơ thể tên ác quỷ kia chậm rãi phồng lên một quả bóng, nàng cứ thế cầu nguyện tới những vị thần mà nàng thậm chí còn không biết họ là ai. Nàng như một kẻ sùng tín, không giây phút nào là không cầu nguyện tới vị thần của mình. Vân Nhu Linh vừa cầu khẩn, vừa quan sát tên ác ma kia phình to lên, mỗi một khắc hắn phồng lên mà mỗi một khắc lời cầu khẩn của nàng kịch liệt hơn, thậm chí nàng còn không khống chế được mà vô ý thức nói thầm. Nhưng những vị thần dường như không nghe lời khẩn nguyện của nàng, sau cả một ngày dành cho việc khẩn nguyện, thứ nàng nhận được chính là sự bình an vô sự của tên ác quỷ mất đi nhân tính kia.

Sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà hắn bỏ đi, cùng với ba người khác, nhưng trong đó có một người nàng đã thấy qua vài lần, là Vân Nhục Hân. Biểu cảm nàng ta lúc đó trông vô cùng đề phòng và cảnh giác với tên ác ma kia, Vân Nhu Linh đoán tên đó hẳn đã nắm được thóp của nàng ta.

Sau khi con ác quỷ kia rời đi, nàng mới rốt cuộc đi ra khỏi nơi mình cứu mạng mình cả ngày hôm nay. Sau khi hít hơi thở cuộc sống vài phút nàng mới rốt cuộc nhận ra mình đã sợ hãi đến mức độ nào, mồ hôi ướt đầm cả cơ thể, để lộ ra một chút da thịt, tuy không được trắng tinh như Vân Nhục Hân nhưng nàng lại có làn da trắng nõn như em bé, tuy tuổi còn nhỏ nhưng địa phương cần phát triển cũng đã bắt đầu phát triển, ngực hơi nhú ra, mông hơi cong, eo cũng thon lại, để lộ ra những đường cong gợi lên dục vọng nam nhân.

Vân Nhu Linh bắt đầu tìm kiếm những người còn sót lại, nhưng những người nàng kiếm được lại khiến nàng thất vọng vô cùng, không còn người lớn nào còn sống, toàn bộ đều đã phơi thây trong địa ngục, những kẻ may mắn sống sót trong đó có nàng toàn bộ đều là con nít hoặc thiếu niên, lớn nhất cũng chỉ mới mười sáu.

Tập hợp được mọi người lại, lúc này trên mặt ai cũng hiện lên vẻ đau thương, mới sáng nay mọi thứ còn yên bình, nhưng chưa tới một ngày tất cả đều bị đập xuống địa ngục, sự đổi thay này không phải ai cũng có thể nhanh chóng chấp nhận được. Vân Nhu Linh thấy vẻ mặt bi thương của mọi người, khỏe mắt nàng cũng không nhìn được mà rơi xuống vài giọt lệ, mặc dù nàng đã nhanh chóng lau đi nhưng cảm giác âm u, bơ vơ, đau buồn vẫn còn bám mãi trong đầu nàng. Cố nén đau thương thành động lực, Vân Nhu Linh an ủi những kẻ còn sống:

"Các ngươi có thể khóc, nhưng sau khi khóc xong, tuyệt đối phải khắc mỗi thù này tới tận tâm can. Thù diệt gia, nhất định không đội trời chung!" Tuy tuổi vẫn không được xem là lớn nhất, nhưng nàng lại cứng cỏi nhất trong số những kẻ chỉ biết khóc than cho số phận này. Lời nói của nàng tuy hùng hồn cùng truyền cảm nhưng lại không ai hưởng ứng cả. Vân Nhu Linh thấy cảnh tượng này liền hơi nghi hoặc, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi nàng cũng hiểu ra, tinh thần của nàng liền hơi âm ỉ xuống một chút,

Nghĩ thử xem, người đang từ một kẻ ăn sung mặc sướng, hưởng hết nhân gian phú quý, nhưng bỗng một ngày một tên cướp xông đến nhà người. Hắn giết cả nhà người nhưng lại không giết người, đồng thời còn lấy hết tài sản nhà người, thì người sẽ làm thế nào? Xông lên cách tay đôi với tên đó à, hay là đau buồn một thời gian sau đó mới quyết tâm giết cho bằng được tên khốn đó? Không ít người sẽ chọn phương án đầu tiên, bởi dù có chết thì ít nhiều cũng được xem là có phản kháng, chết trong danh dự. Còn phương án hai chỉ dành cho những cậu ấm, cô chiêu cả ngày được cha mẹ bảo bọc, đến khi có chuyện xảy ra thì liền bị động, không thể làm gì ngoài đau buồn, một thời gian sau tiếp xúc lại với xã hội loài người thì may ra mới có tinh thần trả thù.

Mà hiện tại ở đây ai không phải là cậu ấm cô chiêu? Kể cả là Vân Nhu Linh nàng cũng vậy, nhưng được cha mẹ rèn luyện tính cách từ nhỏ nên có thể miễn cưỡng xem như là cứng rắn, đừng chuyện có thể cầm cự một hai chứ không phải lập tức sụp đổ.

"Nói thì hay lắm, nhưng chúng ta có thể làm gì được? Tên khốn đó mạnh đến mức phi lí, đến mức không cần hắn ra tay, chỉ cần giết gà dọa khỉ là bọn hắn đã rầm rập nghe lời chém giết nhau rồi, người không thấy lúc đó sao? Cái lúc hắn chỉ dùng một chiêu mà hơn hai mươi người bị hắn đè bẹp như những con kiến!" Một người hai mắt đỏ ngầu như máu, sợ hãi nói. Hắn thực sự là bị dọa cho sợ, chỉ cần một chiêu là có thể giải quyết hơn hai mươi người mà trong đó có không ít trưởng lão, cái này tạo thành trùng kích với gần như tất cả mọi người ở đây rất lớn. Nó tạo ra trong tâm trí bọn họ một ngọn núi gần như không thể lay chuyển, một con ác ma mạnh mẽ không thể bị tiêu diệt, và một kẻ diệt chủng không có lòng thương hại.

Vân Nhu Linh bị hỏi vặn lại, nhất thời không thể nói gì được, các nàng quá mức nhỏ yếu, hiện tại không những đã mất đi chỗ dựa mà còn có thêm gánh nặng là lũ con nít loi loi chóc chóc. Hiện tại bọn nàng chính là sống nay chết mai, không nơi nương thân, thậm chí có thể sống qua một tháng này hay không còn không rõ. Chưa kể đến một số kẻ chuyên buôn người rất có thể nhắm vào nhóm các nàng, và một số người có thù sâu đậm với Vân Gia sẽ nhân cơ hội này diệt cỏ tận gốc các nàng. Nếu chỉ dùng một câu để miêu tả tình trạng hiện tại thì đó sẽ là tứ cố vô thân, địch nhiều vô kể. Đúng lúc nàng đang đau đầu giải quyết chuyện này thì một giọng nam có chút ngây thơ vang lên:

"Các ngươi cần chỗ ở đúng không? Nếu đúng thì đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lâm vũ thần đề nghị

"Ai ở đó!" Vân Nhu Linh đỏ mặt hỏi lạnh, lập tức quay người, trong giọng nói che giấu hoảng sợ và cảnh giác với người vừa xuất hiện kia.

Đập vào mắt nàng đó là một thiếu niên có vẻ chỉ lớn hơn nàng khoảng một hai tuổi gì đó. Thiếu niên tuy không được xem là quá đẹp trai nhưng cũng có một phần thanh tú, một phần tiêu sái, một phần ngây thơ, những thứ này gây cho người khác ấn rất ngây thơ, rất dễ dàng lấy được tình cảm của mọi người, đặc biệt là người khác giới. Đặc biệt khi mà trên người hắn luôn tỏa ra một loại khí thế khiến bất kì người khác giới nào cũng bị thu hút. Tuy tiêu sái, thanh tú là vậy nhưng tình trạng cơ thể hiện tại của hắn lại không tốt chút nào, vết thương khắp nơi, có chỗ còn bị rạch thấy được cả mạch máu hay xương, bộ y phục cũng bị máu của hắn làm cho ướt nhẹp. Vân Nhu Linh cực kì khó tin việc một người bị thương nặng đến mức đấy còn có thể di chuyển được chứ đừng nói là nói chuyện. Bỏ qua chuyện đó, người khác có thể vì hắn mà hạ thấp cảnh giới nhưng nàng thì không. Vân Nhu Linh lập tức cảnh giác cao độ đối với thiếu niên trước mắt này, bởi nàng nhận ra hắn là ai.

"Không cần cảnh giác, ta không có ý định muốn hại các ngươi!" Lâm Vũ Thần thấy một thiếu nữ đã thủ thế liên trấn an nói, nhưng có vẻ không có bao nhiêu tác dụng, cô gái đó vẫn nhìn hắn bằng một con mắt sắc lẹm. Thờ sâu một cái, Lâm Vũ Thần quyết định lùi một bước, hắn rút ra con dao giắt bên hông, đặt xuống đất, sau đó dùng chân đá nó về phía thiếu nữ kia.

Thấy hành động của thiếu niên, Vân Nhu Linh cảnh giác vẫn không hề suy giảm, nàng chậm rãi cúi người xuống nhặt con dao lên, đôi mắt vẫn một mực nhìn chăm chăm thiếu niên đó. Sau khi xác nhận không có dị biến xảy ra, nàng nhặt con dao lên, nhanh chóng thủ thế, chia mũi dao về phía thiếu niên.

Lâm Vũ Thần thấy tình cảnh này cũng không trách thiếu nữ, ai cũng vậy thôi, sau khi trải qua địa ngục thì sẽ luôn luôn không thể tin tưởng vào bất cứ ai, dù đó có là tình nhân, bằng hữu, cha mẹ, thậm chí là con cháu. Hắn đưa hai tay lên trời, biểu thị không có ý hại các nàng, kì thực với tu vi hiện tại của hắn thì chừng này người cũng chỉ là mấy con kiến hơi sợ ý liền có thể diệt sát.

"Ngươi là ai!" Sau một hồi giằng co giữa không khí căng hơn dây đàn, Vân Nhu Linh rút cuộc mở miệng tìm hiểu thân phận của thiếu niên kia. Nàng có phần cảnh giác hơi thái quá như vậy, tất cả là do vào khoảnh khắc con ác quỷ kia rời đi, ngoài Vân Nhược Hân, nàng còn nhìn thấy một nữ nhân và một thiếu niên, mà thiếu niên đó chính là người đang đứng trước mặt nàng đây. Vân Nhu Linh không biết do cố tình hay cố ý mà lại núp ngay một góc có thể quan sát lấy tất cả mọi việc, nhờ vậy nàng mới biết được đích thực không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài. Thiếu niên đó trông thì vô hại đấy nhưng một khi đã vào chiến trận thì cơ bản chính là một tên điên, hắn đánh không biết đau, không biết mệt, dù có bị trăm ngàn vết chém, ngàn vạn vết đâm cũng không rên nửa lời mà chỉ tập trung vào giết những người cản đường. Mấy đạo vết thương trên cơ thể hắn chính là bằng chứng rõ nét nhất chứng minh trí nhớ Vân Nhu Linh là đúng.

"Bình tĩnh, ta gọi Lâm Vũ Thần, và ta không có ý hại các ngươi!" Lâm Vũ Thần đáp lại. Nhìn cô thiếu nữ đang bắt lực chống chọi với bản thân khiến hắn nhớ lại bản thân đã từng là một tên phế vật như thế nào trong ảo cảnh đó. Hắn bị đánh, bị mắng chửi, bị đập gãy chân, và chỉ những điều đó đã bẻ gãy toàn bộ ý chí của hắn, thậm chí vào giây cuối cùng khi nhìn thấy cha và địa ca bị giết chết hắn thậm chí còn không cố gắng thoát khỏi trời buộc cố gắng cứu lấy hai người dù kết quả thế nào. Đến cuối cùng, hắn vậy mà từ bỏ hoàn toàn mọi sự chống cự, chết dưới lưỡi dao của một tên nào đấy dưới con mắt phản nộ tột độ của mẹ mình. Nhớ lại lúc đó hắn thấy bản thân thật sự quá mức thảm hại, đến mức hắn thậm chí còn cười khinh bỉ vào chính bản thân hắn.

Lâm Vũ Thần từng nghĩ nếu có người ở trong hoàn cảnh đó thì cũng sẽ chấp nhận kết quả như vậy thôi. Nhưng hắn đã làm, thiếu nữ trước mắt này đã ở trong hoàn cảnh gần như giống hắn, chỉ khác là nàng có thể tu luyện mà thôi. Vậy mà nàng lại không từ bỏ chống cự, cố gắng đấu tranh đến giây phút này bất kể kết quả nàng có thể bị giết chết, nhưng nàng vẫn đứng lên kháng cự. Lâm Vũ Thần nở một nụ cười nhẹ đối với thiếu nữ, đó là nụ cười của những người đồng cảm với nhau.

"Mục đích ngươi đến đây làm gì!" Vân Nhu Linh thấy nụ cười của Lâm Vũ Thần trong lòng lại càng lạnh lẽo, đây chính là thái độ cường giả đối với sâu kiến sao. Hiển nhiên nàng đã hiểu lầm nụ cười đầy thiện chí của hắn, nàng nghĩ đó là một nụ cười khinh bỉ đối với những sinh mạng đang hiện diện trước con mắt của hắn bao gồm cả nàng.

"Đưa các ngươi đi." Vừa dứt câu, ngay lập tức một mũi dao bay về phía đầu Lâm Vũ Thần, tuy tốc độ khá nhanh nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng né tránh bằng một cú nghiêng người. Sau khi né, hắn liền nhìn chăm chăm vào hung thủ, người vừa ném đi con dao của hắn, lúc này hắn không còn là thiếu niên trông vô hại như lúc này mà như một đầu rắn độc đe dọa con mồi của mình.

Bị cặp mắt sắc lạnh kia nhìn trúng, trong lòng Vân Nhu Linh lập tức dâng lên cảm giác sợ hãi, nhưng nàng cố gắng đè ép lại cảm giác sợ hãi kia, tức giận nói:

"Đi đâu? Lỗ mỗ sao! Các ngươi diệt Vân gia còn chưa cảm thấy thỏa mãn!" Nàng gần như điên cuồng gào thét lên. Nàng thật sự không hiểu tại sao trên đời này lại có thể sinh ra lũ ác quỷ đó, diệt gia thì cũng thôi đi, đằng này còn muốn giết chết tất cả bao gồm cả con nít. Nàng hiểu đạo lý diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhưng chỉ là nàng không thể chấp nhận chuyện đó, nàng đã nghĩ dù diệt gia thì ít nhiều gì cũng có một chút tình cảm con người tha cho đám nhóc.

Nhưng đằng này bọn chúng đi mà quay lại, muốn diệt tận gốc các nàng. Vân Nhu Linh đã bị dồn đến đường cùng thì nàng cũng không ngại tự bạo kéo theo tên khốn chó chết đó đâu.

"Ta đã nói bình tĩnh lại!" Một loại uy nghiêm tỏa ra từ người Lâm Vũ Thần, đè ép lấy sự điên cuồng của thiếu nữ. Nhưng dù đè ép thế nào cũng không thể dẹp được nổi uất hận trong lòng nàng. Vân Nhu Linh không cam lòng chết đi như thế này, nàng vẫn còn chưa tận hưởng hết thế gian đắng cay ngọt bùi, vẫn còn chưa hiểu hết nhân gian tình cảm, nàng vẫn chưa muốn chết. Nước mắt từ khóe mắt nàng không khống chế được chảy ra vài giọt.

"Ai... Ta đã nói là không có ý hại các ngươi cơ mà." Uy nghiêm biến mất, Lâm Vũ Thần thở dài một cái. Thật sự hắn không có kinh nghiệm đối phó với những người có tính cảnh giác cao như vậy. Hắn lúc này mới chợt nhận ra bản thân càng tỏ ra vô hại thì bọn họ lại càng cảnh giác hơn, ngược lại hắn tỏ ra càng cứng bọn họ thậm chí còn càng hơn lúc trước, cái loại tiêu chuẩn kép thế này hắn tiếp không được.

"Được rồi... Nghe ta nói này, sau đó quyết định thế nào chuyện của các ngươi!" Lâm Vũ Thần thở dài nói. Hắn mệt rồi, không muốn quan tâm đến lũ loi chơi này nữa. Lòng thương cảm thì hắn có nhưng kiên nhẫn thì không, đứng đây cù nhây qua lại cũng tốn của hắn khá thời gian rồi, hắn không muốn vì lũ loi chơi lóc chóc này mà khiến Nguyên Du phật lòng. Lâm Vũ Thần có thể giang tay ra cứu mạng đám nhóc này, nhưng đó chỉ là khi nó không động chạm đến lợi ích của hắn.

Vân Nhu Linh nghe thấy lời thở dài của Lâm Vũ Thần, hai mắt lấy lại một chút ánh sáng. Hiện tại nàng còn phải lo cho đám nhóc và cả mấy kẻ chỉ biết ăn không ngồi rồi kia. Vân Nhu Linh khinh thường nhìn mấy kẻ suốt ngày chỉ dùng ánh mắt kẻ bề trên nhìn nàng, hiện tại chẳng phải sinh mạng của bọn hắn đều phụ thuộc vào nàng sao? Thời thế thay đổi không ai nói trước được. Vân Nhu Linh được quyền đưa ra lựa chọn, tức là hắn không ép các nàng phải làm theo lời hắn, và kết quả của lựa chọn đó thế nào thì đó là do các nàng lãnh lấy.

"Hoặc là các ngươi đi theo ta đến một nơi, ở đó có lẽ các ngươi sẽ có thể sống tốt hơn. Hoặc là tiếp tục ở lại đây chờ chết." Nói xong Lâm Vũ Thần không cho đám nhóc kia thời gian lựa chọn đã quay người lăm lấy con dao sau đó rời đi.

Vân Nhu Linh nhìn thấy tên kia chỉ bỏ lại một câu như vậy đã vội đi mất cũng có chút gấp. Hiện tại các nàng cần phải hội ý một chút, dù sao nàng cũng chẳng phải thủ lĩnh, chỉ là người kiên cường nhất trong nhóm mà thôi.

"Vậy ý các ngươi thế nào? Hắn không cho chúng ta nhiều thời gian để phân vân đâu." Vân Nhu Linh trực tiếp nói, đồng thời liếc về phía Lâm Vũ Thần, hắn hiện tại đã cách khá xa các nàng, không tới một phút nữa là sẽ mất dạng.

Nghe Vân Nhu Linh nói nhưng không một ai dám lên tiếng, nội cái chuyện nàng dám đứng lên đấu khẩu với tên kia đã đủ để chứng minh nàng là người gan nhất trong nhóm. Tất cả nhìn về phía nàng với một ánh mắt có chút kính sợ.

"Ta nghĩ chúng ta nên cược một lần đi theo hắn." Một nam hài từ nói.

"Ngươi điên sao! Ai biết được bọn hắn đang có âm mưu gì!" Một nữ hài từ lập tức phản bác lại.

"Nhưng cũng rất có thể hắn nói thật, biết đâu đến nơi hắn nói chúng ta có chút cơ hội sống sót thì sao!" Một thiếu niên nói, hắn là người lớn tuổi nhất vậy nên trọng lượng lời nói của hắn cũng nặng hơn một chút.

"Vậy cũng rất có thể hắn muốn hại chết chúng ta, không phải sao?" Nữ hài từ tiêu cực nói.

"..." Tròng cảnh lập tức trở nên có chút loạn, mỗi người mỗi ý nhưng chủ yếu vẫn là có nên đi theo tên đó hay không. Vân Nhu Linh thấy cả đám vậy mà vẫn chưa thống nhất được ý kiến liền có chút gấp, tuy mỗi người mỗi ý nhưng tựu chung đều có lý cho nên nàng không biết phải quyết định thế nào. Sau khi thảo luận thêm tầm vài giây nữa, Vân Nhu Linh rốt cuộc lên tiếng nói:

"Thế này, cứ cãi nhau thế này thì cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Vậy nên ta có cách giải quyết thế này, ai muốn cược một lần thì đi theo ta, còn không thì ở lại đây." Vân Nhu Linh nói, ánh mắt sắc lẹm đảo qua mọi người, đây là thời khắc quyết định nên lựa chọn giữa cược và không cược. Nếu cược, tức là các nàng buộc phải sử dụng mạng của mình mà cược, nếu cược sai, tất cả chết, nếu cược đúng thì có cơ hội sống sót. Còn không cược thì không có vấn đề gì xảy ra cả.

Dành ra ba giây để bọn hắn lựa chọn, sau đó Vân Nhu Linh vô cùng quyết đoán bước đi theo bóng lưng Lâm Vũ Thần. Nếu cược sai thì chỉ là chết thôi mà, có gì đâu phải lo lắng, nàng tự an ủi bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bờ sông

"... Chuyện là như vậy." Lâm Vũ Thần kể lại toàn bộ sự việc tại sao hắn lại đem đám nhóc đó về đây. Nguyên Du nghe câu chuyện từ đầu đến cuối cũng không mấy hào hứng lắm, hắn chỉ hứng thú với người dám đứng lên đòi co tay đòi với Lâm Vũ Thần mà thôi, còn mấy đứa kia thế nào hắn cũng không quan tâm.

"Được... Ta hiểu rồi... Kêu đám nhóc đó đi về phía bờ sông đi, ở đây không có không gian." Nguyên Du vừa ngập vừa nói, sờ dĩ hần kêu đi ra bờ sông là để hần tắm cái cho tỉnh ngủ để tối còn chinh chiến thôi chứ không có lý do đặc biệt nào cả. Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói cũng gật gật đầu, bờ sông cách đây cũng không xa, chỉ khoảng nửa canh giờ là đến nơi, dù sao tụ tập ở đây hay bờ sông đều như nhau cả thôi. Nguyên Du thấy Lâm Vũ Thần đã gật đầu, hần quay người, hôn lướt qua môi hai giai nhân, sau đó nhu tình nói:

"Ta đi một lúc, tầm khuya sẽ về." Nói xong hần xoa hông hai nàng mấy cái sau đó đứng dậy vận người, mở cửa đi về phía bờ sông.

Vân Nhu Linh ngồi cách nhà Nguyên Du không xa, thấy hần vậy mà vô tư đi ra ngoài mà không chút hối hận về việc mình đã làm khiến nàng giận đến đỏ mắt. May mà còn một chút lí trí kiềm nàng lại bằng không nàng đã sớm chạy đến ăn thua đủ với hần dù hậu quả có là gì. Cố gắng bình phục lại tâm tình, Vân Nhu Linh hơi khom người, xoa xoa con dao được giấu dưới chân nàng.

Lúc Vân Nhu Linh quyết định cựa một lần, nàng cũng không ngờ đến mức tin tưởng hoàn toàn, lúc đi qua rừng xác chết nàng thấy một con dao nhỏ nên lấy nó để phòng thân, dù sao chả ai lại đi tin mấy tên điên giết người hàng loạt cả. Vân Nhu Linh nhìn xung quanh, vốn số là gần chín mươi người, nhưng không ít người chọn ở lại, nên hiện tại ở đây chỉ có ba mươi hai người. Trong đó một nửa số trẻ sơ sinh bị để lại cho những người kia chăm sóc, một nửa nàng mang đi, khoảng sáu đứa. Từ một đến tám tuổi khoảng mười bốn người, chiếm số lớn nhất. Còn lại là từ tám đến mười sáu, khoảng mười hai người. Nhiều đây nhân thủ quả thật không đủ đánh kể rằng cho tên ác quỷ kia, Vân Nhu Linh thầm nghĩ.

Một lúc sau, cũng không lâu lắm, cánh cửa kia lại lần nữa mở ra. Bước ra ngoài chính là người dẫn các nàng đến đây, Lâm Vũ Thần. Hần sờ dĩ bây giờ mới ra là do hai vị đại tâu kia liên tục cản dẫn hần phải xem chừng Nguyên Du, tuyệt đối không để hần lén phéng với ai cũng như đừng để ai lén phéng với hần. Hai người không biết Nguyên Du thủ tính tới đâu, không biết hần có hứng thú với tiêu la lý hay không nhưng vẫn cản dẫn Lâm Vũ Thần, dù sao cũng là nữ nhân của hần, để hần ra ngoài giải quyết cũng kì. Lâm Vũ Thần nghe thì nghe nhưng làm thì không được, Nguyên Du muốn làm gì hần cản được sao? Lắc đầu một cách tràn đầy mệt mỏi, Lâm Vũ Thần vô lực nói với đám nhóc:

"Đi theo ta, ra bờ sông." Nói xong hần liền dẫn đầu đi trước, dáng vẻ uể oải vô cùng. Cả ngày hấp thụ lực lượng, đến chiều tối vẫn chưa được điều tiết lại linh khí trong cơ thể thành ra hiện tại hần đang rất khó chịu, chưa kể hần còn bị chém đến mức xem chút mất mạng mà vẫn không được băng bó nên mỗi cử động hiện tại của hần đều đau nhức vô cùng.

Đám nhóc nghe người dẫn đầu nói liền im lặng làm theo không dám dị nghị, bọn hần đã cựa vậy thì phải có nghĩa vụ theo đến cùng. Lâm Vũ Thần thấy tinh thần tự giác của đám nhóc cao như vậy cũng không nói thêm gì, im lặng bước đi. Đi sau lưng hần chính là Vân Nhu Linh cùng với đoàn con nít.

Quãng đường cũng không quá xa, đi khoảng nửa canh giờ là tới. Khi tới nơi đám nhóc ai cũng mệt là người, bọn hần cả ngày chưa ăn gì, hiện tại lại hành quân ra bờ sông, không mệt mới lạ. Bờ sông hiện tại cũng không được xem là quá tốt do mặt trăng còn chiếu khá sáng cộng với mấy vì sao liên tục thấp sáng khắp màn đêm. Tối được điểm cần tối, hần cho đám nhóc ngồi nghỉ lấy sức còn bản thân nhìn ngó xung quanh hồng tìm kiếm thân ảnh nhỏ bé nhưng đầy vững chắc kia. Hần tìm một phút... hai phút... năm phút nhưng đều là công cốc, chẳng có gì ở đây cả. Ngay khi hần đang nghĩ ngờ mình có nghe nhầm địa điểm hay không thì căn cổ của hần chợt mát lạnh. Một lưỡi dao đang kề ngay cổ Lâm Vũ Thần, hần cố nén sợ hãi, tay mò xuống hồng tìm kiếm con dao của mình thì phát hiện nó không ở đó. Ngay lúc hần đang hoảng loạn thể này thì tiếng nói quen thuộc kia lại vang lên:

"Tinh thần cảnh giác quá kém, ngươi tuy có được lực lượng nhưng có vẻ vẫn chưa rõ được cách sử dụng nó?" Nguyên Du cười nói, bỏ con dao ra khỏi cổ Lâm Vũ Thần. Được giải thoát, hần lập tức nhảy về phía trước mấy bước, sau đó mới nhanh chóng quay đầu lại đối mặt với Nguyên Du. Hần lúc này mồ hôi đầy lưng, ngay cả khi cảnh giới của hần cao hơn Nguyên Du nhiều nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được hần đã đến gần bản thân lúc nào. Chuyện này khiến Lâm Vũ Thần một lần nữa dâng lên một loại sùng bái đối với Nguyên Du, có thể lặng im lấy mạng địch hơn bản thân cả cái đại cảnh giới, chuyện này nhất định chỉ có tuyệt đại thiên tài mới có thể làm.

"Tiểu tử, nghĩ gì đó?" Thấy Lâm Vũ Thần ngờ ngác, Nguyên Du vô cùng bình thản lấy một cục đá chơi thả vào đầu Lâm Vũ Thần khiến tên đó ngã ngửa ra sau. Không quan tâm đến tình trạng của Lâm Vũ Thần, Nguyên Du quay đầu nhìn lấy đám nhóc, gật đầu chào hỏi một cái rồi một nụ cười thân thiện sau đó nói:

"Ta có lẽ không cần phải giới thiệu nữa nhỉ, đều là người quen với nhau cả..." Lời nói của hần dọa sợ một số đứa nhóc khiến chúng la toáng lên. Bọn chúng còn không sợ sao? Hình tượng Nguyên Du trong lòng bọn hần chẳng khác nào ông ba bị trong lòng đám trẻ ở Trái Đất. Nguyên Du thấy cảnh này, xoa xoa hai mắt, hần không giết trẻ con, không đồng nghĩa với việc hần yêu trẻ con, chỉ là hần không thể xuống tay giết mấy sinh mạng mới ra đời mà thôi.

"CÀM MÒM!" Nguyên Du gầm một tiếng, át hết tiếng khóc của lũ nhóc. Nghe hần quát, dù là mấy đứa nhóc sơ sinh cũng phải ngậm miệng lại chứ đừng nói mấy đứa lớn hơn. Không gian đã yên tĩnh trở lại, Nguyên Du lại nở nụ cười nhẹ như lúc diệt Vân gia khiến đám nhóc ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hài lòng về không khí hiện tại, hần mở miệng:

"Nếu các ngươi chịu làm việc, ta sẽ không bạc đãi các ngươi. Yên tâm việc nhẹ lương cao, làm nhiều ăn nhiều, không làm khỏi ăn." Nguyên Du cười nói. Hiện tại đám nhóc này còn nhỏ, vẫn chưa làm được gì lớn, vậy chỉ đành phải rèn luyện cho bọn chúng từ bây giờ vậy. Đám nhóc nghe Nguyên Du nói mặt liền hơi sáng, trên đường đi bọn hần liên tục bị Lâm Vũ Thần nhắc đi nhắc lại thân phận của bọn hần. Bọn nhóc hiện tại không còn là cậu ấm cô chiêu ăn sung mặc sướng mà chỉ là con chuột cống người người đuổi giết mà thôi vậy nên đối với lời nói của Nguyên Du nó như một cọng cỏ cứu mạng bọn hần vậy.

"Được rồi... Giới thiệu các thứ đã xong, hiện tại các ngươi có thể nghỉ ngơi, sáng mai ta sẽ phổ biến rõ hơn các ngươi cần làm gì." Nguyên Du chậm rãi nói đồng thời ra hiệu cho tên Lâm Vũ Thần tiến tới. Lâm Vũ Thần dù đang ngồi nhập định nhưng cơ thể như không còn là của hần, theo ý Nguyên Du đi đến bên cạnh sau đó cưỡng ép hần thoát khỏi trạng thái nhập định. Lâm Vũ Thần do bị cưỡng ép kết thúc nên còn hơi ngờ ngác, hai mắt mờ mịt nhìn Nguyên Du hỏi:

"Nguyên Du ca... có gì sao?" Nguyên Du liếc thôi cũng biết đây không phải chủ ý của Lâm Vũ Thần, trong lòng hần nhanh chóng định tội cho hệ thống.

Không nghĩ về mấy chuyện lật vật đó Nguyên Du nói:

"Cho bọn hán nghỉ ngơi, trên đường người mua ít đồ ăn cũng cho chúng ăn đi." Nguyên Du phân phó, sau đó hai mắt sắc lẹm nhìn về phía lũ nhóc, chậm rãi nói:

"Đứng rồi... Lúc này ai là người dám đứng lên phản kháng tiểu tử này đứng lên cho ta." Nguyên Du hờ hững nói, đầu ngón tay cái chỉ vào Lâm Vũ Thần. Đám nhóc nghe thấy lời Nguyên Du, không khí vui vẻ lập tức trở nên lặng trầm hơn rất nhiều, tất cả là vì nghe giọng điệu của Nguyên Du có vẻ như có chuyện không lành sắp xảy ra.

Đám nhóc hết người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó không hẹn mà cùng tập trung vào Vân Nhu Linh, ánh mắt còn không kìm được sự tức giận. Nếu không phải năng lực đó hùng hổ đứng lên chống đối thì hiện tại có tình trạng thế này xảy ra sao. Vân Nhu Linh bị hai mươi lăm con mắt nhìn chăm chăm liền có chút mất tự nhiên cùng hối hận, nếu lúc đó nàng không làm vậy thì có lẽ hiện tại chuyện này có lẽ đã không xảy ra.

Vân Nhu Linh hơi rụt rè đứng dậy, nàng đúng là rất hận Nguyên Du thậm chí có thể đồng quy vu tận với hắn nhưng đó chỉ là khi tính mạng của nàng không liên quan tới ai. Hiện tại sinh mạng của nàng đang liên kết với ba mươi một người còn lại, nếu nàng dám làm ra đi động gì đó rất có thể bọn hán cũng sẽ vì nàng mà táng thân nơi đây.

Nguyên Du thấy một thiếu nữ đang rụt rè đứng lên, hắn nghiêng đầu nhìn Lâm Vũ Thần, chờ đợi một câu xác nhận từ hắn. Cảm nhận được Nguyên Du đang đợi một câu trả lời của mình, Lâm Vũ Thần nhẹ nhàng gật đầu xác nhận rằng đây đúng là thiếu nữ dám đứng lên chơi tay đôi với hắn. Đạt được kết quả mong muốn, nét mặt Nguyên Du hơi giãn ra, hứng thú nhìn lấy thiếu nữ sau đó nói:

"Theo ta đi sang một bên khác." Nói xong hắn liền quay người rồi đi đến một tảng đá bằng phẳng gần đó, ngồi lên chờ đợi thiếu nữ kia. Vân Nhu Linh bị hắn chỉ tên điểm mặt da gà hơi nổi lên, sau đó hai mắt hiện rõ vẻ quyết tâm, giấu con dao vào cổ tay áo sau đó đi đến chỗ Nguyên Du đang ngồi. Lâm Vũ Thần thấy hai người kia đã đi liền ngáp dài một cái, sau đó mới bắt tay vào công việc Nguyên Du giao cho.

Nguyên Du ngồi cũng không xa chỗ các nàng nên Vân Nhu Linh rất nhanh chóng đến nơi. Thấy đối tượng đã đến, Nguyên Du nở một nụ cười nhẹ, đứng lên, đi gần lại chỗ thiếu nữ đó, một tay nâng cằm nàng, nhìn trước ngó sau khắp cơ thể nhỏ bé kia, sau đó nói:

"Người tên gì?" Hắn nở một nụ cười nhẹ hỏi nàng.

"Vân... Vân Nhu Linh!" Vân Nhu Linh ngập ngừng trả lời, nàng muốn cự một lần, một lần có thể giết chết được con ác ma này. Nàng cần một cơ hội, một cơ hội hắn thả lỏng cảnh giác. Vân Nhu Linh hiện tại đã không còn thứ gì để mất, chỉ còn đám nhóc tí bên kia và ở lại Vân Gia, nhưng trước sau gì bọn chúng đều sẽ chết. Vậy chi bằng cự một lần giết chết tên khốn này, xem như giúp cuộc đời này bớt đi một ác ma, Vân Nhu Linh tự tạo một cái cơ hội lấp đi sự ích kỉ của bản thân nàng

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nguyên Du Thu Đồ

Một chút nữa... Chỉ một chút nữa thôi, Vân Nhu Linh trong lòng khẩn nguyện, chỉ cần một chút nữa thôi là hắn tuyệt đối không thể tránh khỏi thế công của nàng.

Nguyên Du quan sát nhất cử nhất động của nàng, hắn nhìn nàng với cặp mắt thâm ý vô cùng, giống như có thể nhìn thấu tâm can. Thấy cặp mắt đó Vân Nhu Linh không biết vì sao mà có chút nổi da gà, hơi lạnh lẽo cùng một chút sợ hãi, giống như trước mặt nàng hoàn toàn là khỏa thân vậy, hoàn toàn không che giấu được bất cứ điều gì. Nguyên Du nở một nụ cười nhạt nhẽo, để miệng sát gần tai nàng, chậm rãi nói:

"Nghe tên tiểu tử kia nói. Người rất gan dạ đúng..." Chưa để Nguyên Du nói hết câu, Vân Nhu Linh đã lòi con dao ra dù nàng có nguy cơ bị nó rạch trúng. Sau đó không chút chần chừ, nàng dù chưa từng giết người nhưng vẫn biết muốn giết người một cách nhanh chóng thì tốt nhất nên nhắm vào đầu chứ không phải tim. Ngay cả một con gà mờ như nàng cũng biết điều đó thì Nguyên Du có thể không biết sao?

"Ngu xuẩn." Lâm Vũ Thần liếc mắt nhìn bên kia, thấy Vân Nhu Linh vậy mà dám tấn công lão đại của hắn liền khinh thường nói nhỏ, thiếu nữ này đích thực là tìm chết. Hắn nhớ Nguyên Du đã từng nói lần đầu thì không giết nữ nhân, nhưng lần thứ hai thì không cần kiêng nể gì cả, Vân Nhu Linh này lão đại hắn mới gặp lần đầu vậy nên tí lệ sống cũng không tính thấp, nhưng mà một chút hành hạ thân xác hắn không thể thiếu đi. Lâm Vũ Thần cầu nguyện cho Vân Nhu Linh một câu, sau đó tiếp tục trở lại nhập định, kết quả cuộc chiến này hắn không cần xem hết cũng biết rõ phần thắng thuộc về ai.

Đúng như Lâm Vũ Thần đoán, Nguyên Du dù bị tấn công bất ngờ nhưng vẫn vô cùng ung dung né đòn bằng một cú nghiêng người, thần thái giống như đã biết trước mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào. Hắn rất đơn giản chụp lấy cánh tay cầm dao của Vân Nhu Linh, sau đó kéo nàng về phía mình, tay kia ôm vào phần eo nhỏ nhắn, mặt hắn kề sát mặt nàng dù con dao vẫn còn ở ngay sau gáy hắn.

Nguyên Du áp sát mặt mình, hít một hơi thật sâu lấy hương vị của tiểu cô nương này, sau đó nở một nụ cười không có ý nghĩa nói:

"Đòn đánh rất chính xác, tiếc là người không thể che giấu sát ý của mình đến phút chót." Nguyên Du tắc lưỡi, tiếc thay dù nàng. Vân Nhu Linh bị hắn

đánh úp như vậy mặt liền đỏ mọng mang tai, nàng dù sao vẫn còn là một tiểu cô nương chưa trải sự đời, làm sao chịu nổi đòn này của Nguyên Du. Ngay lập tức con dao sau gáy hắn bị nàng vung loạn xạ hồng thoát khỏi cái thể này, nhưng tất cả đều là không có ý nghĩa. Nguyên Du trông thì chỉ ôm hờ, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết hắn ôm nàng chặt thế nào.

Nguyên Du kẻ sát môi mình lại gần đôi môi mỏng cánh đào của Vân Nhu Linh khiến hai mắt nàng lập tức nổ đom đóm, nhất thời không dám cử động dù chỉ một inch. Nguyên Du thấy nàng như vậy, cười nhẹ một cái, sau đó buông tay ra, Vân Nhu Linh do bị bất ngờ, ngay lập tức mất thăng bằng ngồi bịch xuống nền cỏ. Con dao từ cú ngã ngay lập tức đánh thức Vân Nhu Linh dậy khỏi sự bối rối đến cực độ này, nàng chìa mũi dao về phía hắn, nhưng ngay lập tức nhận ra con dao trên tay mình đã biến mất từ lúc nào.

Nguyên Du ngồi xổm trước mặt Vân Nhu Linh, một tay cầm lấy mũi dao, phe phẩy trước mặt nàng, trêu ghẹo hỏi:

"Tìm thứ này sao?" Nói cho có lệ, hắn vô cùng nhẹ nhàng ném con dao lên, sau đó nó vô cùng tinh chuẩn cắm ngay bên cạnh Vân Nhu Linh. Vũ khí đã về tay, Vân Nhu Linh vô cùng nhanh chóng cầm nó lên, sau đó lại chìa mũi dao về phía Nguyên Du một cách bất lực. Chỉ riêng việc ngay cả khi hắn đứng gần sát nàng vẫn có thể né đòn một cách nhanh chóng thì nàng thật không biết làm thế nào mới có thể giết được hắn. Nguyên Du thấy Vân Nhu Linh vẫn cố gắng bầu vịu lấy một tia hi vọng mỏng manh liền thở dài nói:

"Đừng cố gắng làm gì... Với trình độ của ta thì ngươi còn lâu mới đánh trúng được, chưa kể đến kinh nghiệm bao nhiêu năm của ta. Nếu ta thật sự bị một con nhóc như ngươi giết chết thì ta thật sự chẳng dám nhìn mặt sư phụ ở dưới suối vàng." Nguyên Du có chút nhớ nhưng nói nhưng không bao lâu giọng điệu nhanh chóng trở lại như thường ngày. Nguyên Du nhìn lấy thiếu nữ trước mắt, tay vươn ra, chụp lấy cổ tay đang cầm dao của nàng, hắn thở dài nói:

"Nếu như ngươi muốn ám sát ai đó, trước hết cần phải biết cách biệt giữa ngươi và kẻ đó. Thứ hai là sự kiên nhẫn. Thứ ba là quyết tâm. Thứ tư là nên làm mọi thứ trong im lặng. Thứ năm, tuyệt đối không được lưỡng lự. Cuối cùng mới là tốc độ và sức mạnh. Một điều nữa, đối với một sát thủ, khi ám sát thất bại, nhất định phải ngay lập tức trốn ngay. Trong trường hợp trốn không thoát, bắt buộc phải tự sát trước khi lộ ra bất cứ thông tin nào, kể cả có là thông tin nhỏ nhất." Nguyên Du vô cùng nghiêm túc nói, giống như chính bản thân hắn cũng đã từng trải qua vậy.

Vân Nhu Linh nghe hắn nói liền ngơ ngác một chút, tên này có ý gì đây? Khi không lại hướng dẫn nàng đi vào con đường sát thủ, còn kể cho nàng nghe mấy quy tắc đó. Nguyên Du không quan tâm ý nghĩ của Vân Nhu Linh, hắn vẫn rất nhập tâm nói:

"Dĩ nhiên, mấy quy tắc này mỗi nơi mỗi khác, nhưng ở chỗ đó thì đây là luật bất thành văn mà ai cũng phải tự ghi nhớ." Nguyên Du khi nhắc về nơi đó, cảm xúc liền có chút không khống chế được. Thở dài một hơi trấn áp lại sự giận dữ, hắn tiếp tục nói:

"Để ta ví dụ cho ngươi thấy..." Câu nói chưa dứt Nguyên Du đã biết mất tại chỗ, sau đó một giọng nói vang lên sau lưng Vân Nhu Linh kèm cảm giác mát lạnh ở cổ, dao trên tay nàng không biết từ khi nào đã bị Nguyên Du lấy đi mất. Giọng nói hờ hững kia vang lên:

"Nếu ngươi là đối tượng bị ám sát thì nhiệm vụ này đã gần hoàn thành rồi." Nguyên Du nhắc con dao ra khỏi cổ Vân Nhu Linh nhưng do lúc này tâm tình có chút không ổn nên đề hơi mạnh tay, thành ra trên cổ nàng hiện tại có một vết cắt nông.

"Đó là mấy quy tắc khi làm sát thủ, dĩ nhiên, để ám sát thì còn vài thứ cần phải tuân thủ nữa." Nguyên Du cười nói, đồng thời ném con dao trở lại chỗ Vân Nhu Linh. Vân Nhu Linh không vội nhặt lên con dao, mà vô cùng cảnh giác nói:

"Ngươi nói với ta mấy thứ này làm gì?" Nàng tuyệt đối không tin con ác ma này chỉ nói cho vui mà hắn phải có một âm mưu sâu xa nào đấy.

"Không cần căng thẳng, ta nói mấy thứ này, chẳng qua là để thu ngươi làm đệ tử mà thôi." Nguyên Du vô cùng hờ hững nói. Hắn từ trên Vân Nhu Linh thấy được một cậu nhóc, dù cho thể giới đó có chà đạp, lăng mạ, nhục nhã cậu thế nào thì cậu vẫn luôn đứng dậy, nở một nụ cười đồng thời giơ ngón tay giữa với đời xem như an ủi bản thân. Hắn thấy một cậu nhóc bất khuất, để bảo vệ thứ cậu cho là đúng liền mạng cũng đều có thể hiến đi.

"Thu ta làm đệ tử? Ngươi bệnh sao!" Vân Nhu Linh nhặt lên con dao, cảnh giác nói. Nàng nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Nguyên Du lại muốn thu nàng làm đệ tử. Nàng rõ ràng là muốn giết hắn, thu nàng làm đệ tử thì chẳng khác nào nuôi dã thú, một lúc nào đấy có thể bị cắn lại.

"Ừm. Thu ngươi làm đệ tử. Chẳng phải ngươi muốn giết ta sao? Nếu như chỉ sống như lũ nhóc đang kia thì ngươi chỉ có thể giết được ta khi nào ta già yếu sắp chết mà thôi." Nguyên Du vừa nói vừa chỉ ngón tay về phía đám nhóc. Vân Nhu Linh nghe hắn nói, lòng cảnh giác tăng cao đến cực hạn, gần như chỉ cần Nguyên Du sơ sẩy một giây là giây sau tuyệt đối sẽ có người chết.

"Nhưng chỉ dạy một kẻ muốn giết mình, trên đời này chẳng ai làm vậy cả, ngươi cho rằng ta là con ngốc sao?" Vân Nhu Linh chậm rãi tập linh khí trên mũi dao, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào. Nguyên Du nghe nàng nói, nở một nụ cười hoài niệm, nói:

"Đúng vậy, gần như chả ai làm vậy cả, ta cũng nghĩ như ngươi cho đến khi gặp một người. Cô ta thật sự truyền dạy cho kẻ đó toàn bộ chân truyền của bản thân mà không đòi hỏi bất cứ điều gì, thậm chí còn cổ vũ cho tên đó ráng học cho hết toàn bộ chân truyền để giết cô ta." Nguyên Du hoài niệm nói.

"Tại sao cô ta lại làm vậy?" Vân Nhu Linh hiếu kì hỏi. Thông thường, chỉ dạy toàn bộ chân truyền cho người khác cùng đồng nghĩa lật ra gần như toàn bộ con bài sắp của bản thân, chỉ cần người kia khai ra thì lập tức kẻ chỉ dạy sẽ trở nên bị động vô cùng. Vậy nên ở đây, khi nói về chân truyền thường sẽ không có mấy ai dám truyền thụ tất cả chứ đừng nói là mấy con bài sắp.

"Chịu thôi. Tính cách cô ta quái gở lắm, sáng nắng chiều mưa thất thường. Nhưng trong một lần nhậu say, cô ta có nói với ta rằng quan sát đệ tử mình lớn lên cũng là một thú vui tao nhã, dù rằng nó trưởng thành để giết mình cũng không khiến niềm vui khi đệ tử trưởng thành mất đi. Ta đoán tất cả những gì cô ta muốn là sự trưởng thành của đệ tử mà thôi." Nguyên Du nhún vai nói, trong giọng nói còn che giấu một chút hoài niệm, nhớ nhung.

"Vậy kết cục cô ta thế nào?" Vân Nhu Linh hỏi đến câu mấu chốt nhất. Đã là sư phụ và đồ nhi với nhau, hắn phải có chút tình cảm, không đến mức làm

quá tuyệt chứ?

"Còn làm sao nữa? Dĩ nhiên là bị tên nhóc kia giết chết rồi. Chính cô ta gây nghiệp thì cô ta cũng phải trả nghiệp thôi." Nguyên Du nhún vai, tỏ vẻ không có gì cả. Vân Nhu Linh nghe thấy câu trả lời trong lòng liền lạnh lẽo. Ngay cả một con súc vật cũng biết nhớ ơn trả ơn, nhưng tên kia lại có thể nhẫn tâm ra tay giết hại cả người đã cho hắn cơ hội sống thì đích thực còn không bằng súc sinh.

"Vậy quyết định của ngươi thế nào? Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ dạy cho ngươi đến khi ngươi đủ mạnh để giết chết ta, đổi lại ngươi sẽ là đệ tử thứ nhất của ta. Thế nào?" Nguyên Du cười nói, đồng thời xòe ra một bàn tay, nếu đối phương đồng ý thì sẽ bắt tay hắn, còn không đồng ý thì thôi. Vân Nhu Linh bị hắn mời gọi liền có chút khó xử, nếu nàng đồng ý, sau này thật sự giết hắn nàng chắc chắn sẽ mang xú danh khi sư diệt tổ người người hô đánh, còn không bắt tay thì đây là cơ hội duy nhất, không biết bao giờ mới có thể gặp lại.

"Yên tâm đi, ngươi không nói, ta không nói thì chẳng ai biết chúng ta là sư đồ cả. Ngươi cũng chẳng cần có áp lực tâm lý, xem như ta nuôi một con thú xem nó có thể trưởng thành tới đâu đi." Nguyên Du nhún vai nói. Vân Nhu Linh nghe hắn nói liền cắn răng, bắt lấy tay hắn, xem như sau này có bị mang danh khi sư diệt tổ cũng phải giết hắn để báo thù vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Thấy Vân Nhu Linh chấp nhận yêu cầu của bản thân, Nguyên Du chỉ cười nhẹ một cái. Hắn biết rằng thu một cái đồ đệ sẽ mang đến rất nhiều bất cập cho bản thân, đặc biệt là thu một kẻ muốn lấy mạng mình, khi kẻ đó còn nhỏ yếu thì không sao, nhưng đã khi đủ lông đủ cánh thì tính mạng của hắn thật sự rất nguy hiểm bởi tên đó biết từng đường đi nước của hắn, thậm chí còn rõ cả những người xung quanh hắn. Việc nuôi dạy một kẻ muốn lấy mạng mình nó chẳng khác nào luôn đeo bên mình quả bom nổ chậm mà mỗi ngày nó lại mạnh hơn một chút vậy, khi hắn không nhận ra thì có lẽ tính mạng của hắn đã mất rồi.

"Phải rồi, điều xấu nói trước. Ngươi có thể tùy ý đem ta ra làm đối tượng ám sát, nhưng tuyệt đối không được nhắm tới nữ nhân của ta. Nếu các nàng ấy có mệnh hệ gì thì... ngươi đừng trách tại sao máu lại có vị tanh, nước biển lại có vị mặn." Nguyên Du cười như không cười, nói. Bất cứ ai từng đấu qua với hắn đều phải tự hiểu rõ một điều: làm gì thì làm, tuyệt đối không được động đến người của hắn, bằng không dù có chết hắn cũng sẽ kéo ngươi theo. Hắn không phải loại sống vì người khác, ngược lại hắn là người đi theo chủ nghĩa cá nhân, thứ gì có lợi cho bản thân thì hắn mới làm và luôn đặt lợi ích bản thân lên trên mọi thứ. Hắn cũng là người có tính chiếm hữu rất cao, vậy nên động đến người của hắn chính là động đến mạng của hắn, mạng đã mất thì còn cái quái gì phải kiêng nể? Mà một khi hắn đã không kiêng nể thì chuyện gì hắn cũng dám làm, giết người cướp của, bắt cóc, hiếp dâm, đốt nhà, moi nội tạng, buôn bán con người, giết trẻ em lấy nội tạng.... Phải nói là một khi hắn đã không còn gì để mất thì khi đó người ta sẽ được thấy khi một con người đã mất đi phần "người" hắn có thể làm được gì.

"..." Vân Nhu Linh im lặng gật đầu, nàng không phải loại cuồng sát giống Nguyên Du, kẻ cần giết nàng sẽ giết, những người còn lại nàng sẽ không động đến dù một sợi lông. Nguyên Du đặt được một cái gật đầu xác nhận của nàng liền cười mỉm một cái, sau đó quay người, lộ ra tấm lưng trắng ngần sơ hở kia. Vân Nhu Linh lập tức chớp lấy cơ hội này, cầm dao tiến lên, do thể hình cả hai có chút khác biệt nên nàng tự hết lực, đâm thẳng vào gáy Nguyên Du với hi vọng có thể cắt đứt các dây thần kinh ở đó.

Đối với nàng đây là một cuộc tấn công hoàn toàn bất ngờ, đặc biệt là khi nàng mới nhận người đó làm sư phụ mà chưa được mấy giây đã phát động tấn công, sự biến hóa này không phải ai cũng đề phòng được. Nhưng đối với Nguyên Du đây hoàn toàn không bất ngờ chút nào, nghĩ làm sao hắn có thể để lộ lưng của mình một cách không phòng bị như vậy? Nguyên Du hắn không phải kẻ đàn mà để lộ sơ hở cho kẻ địch, cảm thấy phát đảm đã đủ gần, hắn vô cùng nhẹ nhàng lách qua một bên né tránh.

Đâm vào không khí, Vân Nhu Linh lập tức bị mất thăng bằng sắp ngã. Lần này Nguyên Du không đỡ nàng mà ngược lại còn chơi gạt giò khiến nàng từ sắp ngã chuyển thành vồ ếch với từ thể cả người nằm xả lai dưới đất. Nguyên Du thấy học trò của mình như vậy, không tới đỡ lên mà ngược lại còn đứng ở ngoài mĩa mai:

"Nếu ngay cả một con nhóc cũng có thể ám sát ta, thì thật sự dù có chết cũng không phải là do bị giết chết mà là chết vì nhục." Nguyên Du đùa giỡn nói, trình độ như hắn mà dễ bị ám sát như vậy thì chắc hắn sẽ trở thành trò cười thiên cổ mất. Treu đùa xong xuôi, hắn tiến tới con dao, nhặt nó lên, sau đó lại quăng đến trước mặt Vân Nhu Linh, nói:

"Nghỉ ngơi đi, cỡ ngươi mà muốn giết được ta thì phải luyện ít nhất mấy năm nữa mới có cơ may khiến ta đổ mồ hôi một tí." Nói xong xuôi, hắn quay người rồi đi, đi tới chỗ Lâm Vũ Thần, dặn dò tên tiểu tử đó vài câu sau đó liền quay đầu về nhà. Dù sao ở nhà vẫn còn hai vị giai nhân đang chờ, đâu thể nào để họ làm hờn Vọng Phu được. Lâm Vũ Thần sau khi nghe Nguyên Du dặn dò liền thở dài, xem ra quãng ngày có thể yên bình tu luyện của hắn đang dần chấm dứt, quay đầu qua đám nhóc, nói:

"Ăn xong thì nghỉ ngơi, bắt đầu từ sáng sớm mai bắt đầu huấn luyện." Chẳng quan tâm bọn nhóc có nghe hay không, Lâm Vũ Thần lại vui đùa vào tu luyện, đích thực là một cái tu luyện cuồng nhân.

Vân Nhu Linh bị Nguyên Du cho vồ ếch liền tức đến mức đỏ mặt nhưng lại không làm gì được. Đứng dậy, xem xét thân thể một chút, nhiều chỗ bị bầm dập làm cho dơ dáy, nhưng hiện tại nàng không còn là tiểu thư được người com bụng nước rót mà tất cả đều phải tự phục vụ. Thờ dài trước sự biến hóa

trong số phận, Vân Nhu Linh đi ra bờ sông, cúi người rửa mặt một chút cho sạch sau đó quay đầu vào hội nhóm với đám nhóc. Dù sao thì hiện tại nàng cũng chẳng làm gì được, vậy chỉ bằng hưởng thụ một chút trước khi con bão thật sự ập đến.

Trở lại với Nguyên Du, hần hiện tại vừa đi vừa huyết sáo, tâm tình vô cùng thoải mái, ai chuẩn bị được người đẹp hầu hạ mà không có tâm trạng như vậy. Nhà hần cách bờ sông cũng không xa, chẳng mấy chốc đã đến. Nguyên Du vô cùng nhẹ nhàng mở ra cánh cửa, sau đó bước vào một cách hiên ngang.

Đập vào mắt hần chính là cảnh hai giai nhân đang mặc một bộ đồ trắng mỏng manh vô cùng, thậm chí nếu chịu khó nhìn kĩ còn có thể nhìn xuyên qua lớp quần áo mỏng như giấy dó. Hai người hiền nhiên đã liệu trước được hần sẽ về nhà, vậy nên rất chiều ý hần mặc lên mấy bộ đồ gọi cảm thế này. Khoảnh khắc hần bước vào nhà, cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc mị lực quyến rũ của hai người bộc phát ra. Vân Nhượng Hân vô cùng kêu gọi bước từng bước chân đến bên cạnh người hần, sau đó nàng vô cùng nhanh chóng gỡ ra bộ y phục đã dính một ít máu của hần ra, để lộ bên dưới chính là những vết thương do buổi chiều tạo thành cùng với sự hồi phục nhanh một cách đáng kinh ngạc của cơ thể hần.

Vân Nhượng Hân thấy mấy vết thương này trong lòng liền áy náy, ngón tay chạm nhẹ lên những vết thương, sau đó ngửa cổ, thương tiếc nói:

"Đau không?" Nguyên Du nghe nàng hỏi liền cười tít cả mắt, hần một tay kê lưng, một tay xoa mông nàng, miệng nhanh chóng trả lời:

"Dĩ nhiên là đau a, vậy nên ta cần nàng chăm sóc a." Nói xong, chưa kịp để Vân Nhượng Hân phản ứng hần đã bế nàng lên, sau đó vút lên tám phần. Đôi mắt hần như sói đói nhìn lấy cơ thể tinh tế đến từng đường cong của nàng, sau đó ánh mắt của hần lại nhìn về phía đang ngơ ngác Cơ Thanh Huyền. Hần lúc này như một con sói động tình, đêm này nhất định phải ăn cho bằng sạch cả hai người mới vừa lòng hả dạ. Chưa để Cơ Thanh Huyền phản ứng, hần liền nắm lấy bàn tay thon dài của nàng, sau đó vô cùng mạnh bạo kéo nàng về phía mình, mặc kệ việc đó có khiến nàng đau hay mấy vết thương phản ứng. Trước khi nàng ngã vào lòng hần, Nguyên Du vô cùng nhanh chóng chớp lấy thời cơ, môi kề môi với nàng.

Cơ Thanh Huyền bị hần đối xử mạnh bạo như vậy chú không phải yêu chiều như Vân Nhượng Hân, cái này khiến nàng có chút gan tị. Nguyên Du hôn nàng một cách say đắm, lưỡi hần như không xương, chậm rãi cạy mở hàm răng của nàng.

Cơ Thanh Huyền gan tị thì gan tị, nhưng cuối cùng thì tính cảm nàng dành cho hần vẫn lớn hơn cái sự đồ kị vợ vãn kia, vậy nên nàng rất phối hợp mở miệng mình ra cho lưỡi hần tiến vào. Cạy mở được miệng nàng, lưỡi hần vô cùng thô bạo xông vào, cạy sát khắp khoang miệng nàng, sau đó nó như tìm được mục tiêu, quần quýt mãi cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng.

Nguyên Du sau khi tìm được thứ cần tìm liền không chút kiêng nể mút lấy, không quan tâm Cơ Thanh Huyền có khó chịu hay không. Hần mút lấy từng giọt nước thơm từ trong khoang miệng nàng chảy ra, lưỡi hần như động vật không xương, hết chà xát lại quần quýt, sau đó mon trón lấy lưỡi nàng khiến Cơ Thanh Huyền cảm thấy vô cùng kích thích, giống như đêm đó vậy, chỉ khác là hiện tại hần mạnh bạo hơn nhiều mà thôi. Nguyên Du cứ như vậy tận hưởng hết vị ngọt của khoang miệng nàng mấy phút rong sau đó mới vô cùng lưu luyến rời đi.

Hần nhìn xuống giai nhân đang mở miệng thở hổn hển kia, trong lòng liền có chút thương tiếc, nhẹ nhàng bế nàng lên, sau đó đặt nàng bên cạnh Vân Nhượng Hân. Nguyên Du đứng quan sát lấy nữ nhân của mình, trong lòng không khỏi cảm thán tại sao trên đời lại có mỹ nhân động lòng người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đêm không ngủ (1)

Nguyên Du như sói đói nhìn hai nữ nhân quyến rũ của mình, miệng nở một nụ cười dâm tà, hai mắt gần như bốc hỏa. Hần chậm rãi cỡi quần mình xuống, để lộ ra đũa tiểu đệ dài hơn 20cm đang cương lên vì hưng phấn. Hần chậm rãi bước tới giường mình, cười tà nói với hai nàng:

"Hai nàng một là tự cỡi đồ, hoặc ta sẽ thay các nàng cỡi..." Nguyên Du vừa nói vừa cười, hai người tự cỡi thì không sao, để hần cỡi thì không chắc lắm việc bộ đồ liệu còn toàn vẹn hai không. Hai người Vân Nhượng Hân và Cơ Thanh Huyền nghe thấy lời hần nói, đồng thời nhìn thấy thứ đã khiến hai nàng điên đảo trong đêm định mệnh ấy liền có chút run rẩy vì hưng phấn, nhưng sau đó hai người tựa như một, đồng thời dừng lại, sau đó đồng thời khẽ mở ra phần áo che ngực mình lộ ra đầu ti hồng hào đang hơi cương lên, nói với hần với một giọng thách thức kiêm mỉa mai:

"Chàng thử xem~" Nguyên Du nghe hai người nói cùng với bộ dạng kích tình thể kia nửa thân dưới của hần liền triệt để nắm quyền kiểm soát. Nguyên Du leo lên giường, hai tay ban hai chân của các nàng, liếm mép nói:

"Nếu các nàng đã cho ta bữa ăn thịnh soạn như này thì ta cũng không ngại hưởng dụng đâu." Nói là làm, hần ngay lập tức nhào đến ngấu nghiến đôi môi mềm của Vân Nhượng Hân, một tay xoa xoa phần tiểu huyết đang rỉ nước trong khi tay kia lại không chút kiêng nể nào mò đến cặp ngực đang run lên theo từng nhịp thở nóng ran của Cơ Thanh Huyền.

Nguyên Du hần như sói đói tìm mồi, không để Vân Nhượng Hân phản kháng, hần đã găm nhẹ vào môi mỏng của nàng đến mức in hần dấu răng của hần. Vân Nhượng Hân bị cắn đến như vậy liền mở miệng ra rên khê, nước mắt cũng chực trào ra, Nguyên Du chờ đợi cơ hội nàng vừa mở miệng liền đưa lưỡi mình vào, khuấy động mọi thứ bên trong.

Hần lập tức đưa lưỡi mình đi khắp khoang miệng nàng, chà xát khắp nơi, khoang miệng của nàng nhất thời bị hần quấy đến trời đất điên đảo, khắp nơi đều có dấu tích của hần. Sau khi chà xát khoang miệng của nàng chán chê hần mới rút cuộc đi tìm món ăn chính của mình - cái lưỡi nhỏ đầy thơm tho của

Vân Nhực Hân. Nguyên Du đưa lưỡi mình vào sâu trong khoang miệng nàng, bắt lấy cái lưỡi đang rụt lại vì sợ hãi kia. Trái với sự hung tàn lúc mới tiến vào, lần này hắn thực sự rất nhẹ nhàng mon trón trên dưới cái lưỡi của nàng, chậm rãi nuốt lấy từng giọt nước ngon như đệ nhất mỹ tửu trên lưỡi nàng khiến Nguyên Du thích mê. Hắn mon trón, quán quýt lưỡi nàng giống như con rắn quán lấy con mồi, chậm rãi đưa lưỡi nàng ra khỏi khoang miệng nhỏ nhắn kia. Ở đây, cả hắn và nàng đều có thể nhìn thấy lưỡi hai người đang quán quýt đến mức độ nào, Nguyên Du lúc này cười nhẹ một tiếng, miệng hắn lại lấp miệng nàng. Nhưng lần này, thay vì nhẹ nhàng mon trón, hắn lại chậm chạp dẫn cái lưỡi nhỏ đó vào miệng mình, sau đó đồng nhẹ hàm răng, nhẹ nhàng cạ lên lưỡi nàng. Cảm giác vừa đau vừa kích thích ngay lập tức dâng lên trong đầu khiến Vân Nhực Hân liên tục rên rỉ, bên dưới cũng hơi co chặt lại, rỉ nước nhiều hơn một chút.

Vân Nhực Hân bị hắn kích thích liền hỗn hển:

"Ừm... nhẹ thôi... ừm... thiếp... đau..." Nguyên Du nghe nàng rên rỉ như vậy, không những không nhẹ lại mà ngược lại còn đánh thức thú tính ở nửa thân dưới của hắn khiến nó ngóc đầu dậy như một cây trụ được vuốt thẳng. Bàn tay của hắn bắt đầu di chuyển vào sâu hơn, mới đầu là một ngón tay thì hiện tại đã là hai ngón, hắn liên tục dùng hai ngón tay cạo vào hai bên mép tiểu huyết nang, sau đó hắn không chút thương hoa tiếc ngọc dứt mạnh vào, lún sâu đến mức lút tới cuối đốt thứ ba của hai ngón tay. Vân Nhực Hân bị hắn làm mạnh bạo như vậy, lớp thịt non hai bên lập tức phản ứng, co bóp mạnh hai đầu ngón tay của hắn, sau đó nàng giật mạnh một cái, d*âm thủy không ngừng trào ra. Sau khi ra trọn vẹn năm giây nàng mới dừng lại, cả người mệt lả tựa vào người hắn, vài giọt nước mắt nhỏ trượt xuống khỏi khóe mắt của nàng.

Nguyên Du cảm thấy thỏa mãn với thành quả của mình liền đổi đối tượng mà không thèm quan tâm đến Vân Nhực Hân giống như hắn đã làm trong đêm đó. Nguyên Du hắn chậm rãi rời bỏ khoang miệng nhỏ nhắn của nàng, bắt đầu chuyển sang con mồi tiếp theo, nhìn theo cánh tay kia, hắn thấy mình vậy mà đã xoa bóp ngực Cơ Thanh Huyền thành đủ loại hình dạng đến mức còn hơi tụ máu. Với không chút thương tiếc, hắn để Vân Nhực Hân dựa vào người mình, trong khi hai bàn tay liên tục xoa nắn bầu ngực tròn trịa, mềm mại kia.

Cơ Thanh Huyền thấy hắn vậy mà mãi mới chú ý tới mình liền cảm thấy hơi ghen ghét với Vân Nhực Hân, nhưng tạm cứ bỏ qua đã, dù sao thì đêm nay hai người ai cũng chạy không được, vậy chỉ bằng hợp tác phục vụ hắn đêm nay. Cơ Thanh Huyền bị hắn kích thích ngực như vậy liền xấn tới, ép hắn hôn nàng, đồng thời tay kia còn tự mò xuống thủ dâm.

Nguyên Du thấy nàng biết điều như vậy liền cười xòa, sau đó hai người như sói đôi hôn lấy nhau. Không để cho Nguyên Du phản ứng, Cơ Thanh Huyền đã chủ động tiến lên, lưỡi nàng quán quýt lưỡi hắn vô cùng điêu luyện. Nguyên Du hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đáp trả lại, hai người liên tục ma sát lưỡi nhau khiến Cơ Thanh Huyền đôi lúc rên lên khe khẽ. Hắn vừa hôn nàng, hai tay cũng không dừng lại mà liên tục xoa nắn bầu ngực mềm mại kia thành đủ mọi hình dáng, hai đầu ngón tay hết vờn về hai đầu ti thì kích thích nàng bằng cách kéo hai đầu ti về phía mình. Nguyên Du lần này không chút thương hoa tiếc ngọc mà hết sức mạnh bạo làm việc.

Hắn không còn vẻ hiền dịu như lúc bình thường mà vô cùng mạnh bạo mon trón lưỡi Cơ Thanh Huyền, một tay cũng đã lưu luyến rời khỏi bộ ngực mà bắt đầu đi xuống vùng đất bí ẩn chứa đầy sự hoang lạc kia. Tìm đến nơi cần đến, Nguyên Du hai ngón tay kẹp vào hòng le đã cương lên của nàng, hai ngón tay khác bắt đầu tranh đoạt công việc với bàn tay đang vụng về của Cơ Thanh Huyền. Hắn nhẹ nhàng mon trón hai bên mép huyết, sau đó banh tiểu huyết nhỏ nhắn của nàng ra rồi nhét hai ngón tay của mình vào.

Nhận thấy dị vật tiến vào, hai bên thịt non ngay lập tức phản ứng lại, chúng bắt đầu co bóp hai ngón tay của hắn, bên trong của nàng lập tức trở nên khít vô cùng. Cảm thấy mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, hắn liền cười tà, hai bàn tay bắt đầu di chuyển một cách thô bạo, đặc biệt là bàn tay đang chơi đùa với âm đ*o của nàng, hắn không chút thương hoa tiếc ngọc dứt hẳn ba ngón tay vào khiến cứng rắn như Cơ Thanh Huyền đã phải ròi lệ vì đau.

Nguyên Du nhanh chóng hoạt động hết công suất cả hai tay, ngay cả lưỡi hắn cũng đã bắt đầu hoạt động một cách mạnh mẽ. Vân Nhực Hân thấy hắn mãi không quan tâm tới mình liền phùng má, rời khỏi ngực hắn, luồn ra sau lưng Cơ Thanh Huyền. Nàng lúc này nở một nụ cười tà, bắt đầu công việc của mình. Chỉ thấy một bàn tay của nàng nắm lấy ngực của Cơ Thanh Huyền, nhanh chóng xoa bóp, chưa dừng lại ở đó, nàng còn thờ từng hơi thờ nóng ran vào tai Cơ Thanh Huyền rồi sau đó chậm rãi găm lấy tai nàng.

Cơ Thanh Huyền bị tấn công như vậy liền rên lớn một tiếng, mặt đỏ như máu, hai hàng lệ chảy ra, bị động chịu đánh. Vân Nhực Hân thấy tỷ muội của mình bị ăn hiếp như vậy cũng không quá đành lòng, liền lấy một bàn tay của Cơ Thanh Huyền, để nó cạo vào âm đ*o hồng hào của mình. Cơ Thanh Huyền thấy tay mình chạm vào dị vật, nghiêng đầu thì lại thấy khuôn mặt đỏ tươi như ớt cùng với hơi thở nóng ran kia liền biết tay mình chạm vào cái gì. Cơ Thanh Huyền thấy đây là một cơ hội trả thù tốt liền không chút cố kỵ dứt hai ngón tay của mình vào tiểu huyết đang rỉ nước vì hưng phấn của Vân Nhực Hân. Cơ thể Vân Nhực Hân hiện tại đang rất nhạy cảm, vậy nên chỉ cần một cú dứt tay của Cơ Thanh Huyền đã có thể khiến nàng gần như lên đỉnh, Vân Nhực Hân rên khẽ một tiếng, miệng gặm vành tai đỏ chót lên vì xấu hổ của Cơ Thanh Huyền.

Nguyên Du đứng ở ngoài quan sát, thấy hai người vậy mà chỉ lo chìm đắm với nhau mà không quan tâm đến người nam nhân này liền khiến hắn có chút tự ái. Lập tức hành động mạnh bạo hơn, đến mức ngực của Cơ Thanh Huyền cũng đã hơi tụ máu bầm, bên dưới thì hắn càng khuấy động điên đảo hơn, đến mức d*âm thủy của nàng chảy ra như suối.

Hắn càng mạnh bạo bao nhiêu thì Cơ Thanh Huyền lại cảm thấy sung sướng bấy nhiêu mà không hiểu vì sao. Vân Nhực Hân thấy nam nhân của mình đã có dấu hiệu tự ái liền thuận theo ý hắn, toàn tâm toàn ý chơi đùa với cơ thể của Cơ Thanh Huyền. Ngón tay ngọc thon dài của nàng khẽ đảo quanh khu vực hồng hào quanh đầu ti, sau đó ấn nhẹ lên trên đầu nó, miệng nàng ngấu nghiến càng ra sức hơn một chút.

Nguyên Du thấy nữ nhân của mình hiểu ý như vậy liền hơi gật đầu hài lòng một cái, sau đó bắt đầu khiến cho Cơ Thanh Huyền lên đỉnh. Cơ thể nàng không được nhạy cảm như Vân Nhực Hân, vậy nên để nàng lên đỉnh là cả một quá trình. Nhưng Nguyên Du đối với vấn đề này lại có sức kiên nhẫn rất lớn, hắn rất thô bạo vận dụng cả hai tay của mình bằng tất cả những gì có được liên tục kích thích vào những vị trí nhạy cảm của nàng.

Cơ Thanh Huyền liên tục bị kích thích liền rên không ngừng nghỉ, sau đó bằng một cú đâm lút cán của Nguyên Du, nàng rốt cuộc lên đỉnh. Cơ Thanh Huyền rời khỏi miệng hắn, ngửa đầu rên lớn một tiếng, d*âm thủy không ngừng chảy ra. Sau khi lên đỉnh, nàng mệt mỏi ngã người lên ngực hắn, cơ thể nàng, hắn và cả Vân Nhực Hân đều khẽ nhai mồ hôi.

Nguyên Du thì không có gì để nhìn, nhưng hai nữ thì có. Hai người do mặc áo rất mỏng, mà hiện tại lại dính mồ hôi nhễ nhại khiến nó dính vào cơ thể, lộ ra từng đường cong mỹ lệ, nhưng thứ khiến hắn cảm thấy kích thích nhất đó chính là việc nó nửa che nửa hở thân thể ngọc ngà của hai người. Nguyên Du ngấm nhìn đường cong tinh tế của hai nữ nhân, ôm cả hai vào lòng, sau đó cười dâm nói:

"Hai nàng, ai tới trước...?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đêm Thác Loạn

Nguyên Du chỉ là hỏi cho có lệ, hắn ngay lập tức đè giữa Cơ Thanh Huyền ra, tay kia ôm lấy Vân Nhục Hân, bàn tay xoa bóp cặp mông căng tròn của nàng. Hắn nhìn thấy vẻ bất lực của Cơ Thanh Huyền lập tức thú tính nổi dậy, cây côn th* không chút lưu tình đâm thẳng vào tiểu huyết đang co bóp của nàng.

"A...nhẹ thôi....a...ta đau..." Cơ Thanh Huyền bị đâm như vậy liền ứa nước mắt nói ra. Nói kiểu gì thì nói nàng cũng là nữ nhân a, dù ban ngày có mạnh mẽ thế nào nhưng khi lên giường mà gặp một con thú khát tình thế này thì có thể chống được mà không khóc là may lắm rồi. Chưa kể đến đây mới là lần thứ hai nàng cùng hắn làm, còn có một vị tỷ muội của nàng đang xem nữa, thành ra cơ thể nàng nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều.

Nguyên Du nghe nàng khóc, con mãnh thú khát tình trong người hắn liền triệt để xổng chuông. Hắn không chút thương hoa tiếc ngọc nhấp hồng liên tục, tiếng da thịt giao thoa lập tức vang lên trong căn phòng nhỏ tràn đầy khí tức đáng xấu hổ này. Vân Nhục Hân nằm trong lòng hắn nhưng lại không được hắn sủng ái, mà ngược lại chỉ quan tâm đến vị tân nương tử kia liền nổi máu ghen. Nàng lúc này chợt đỏ mặt, trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩa trừu tượng vị tân nương tử kia của hắn.

Chỉ thấy Vân Nhục Hân nhẹ nhàng lách ra khỏi ngực hắn, nàng chậm rãi bò lên hạ bộ Cơ Thanh Huyền mặc kệ bên dưới đang có biến động lớn thế nào, sau đó nàng cúi người, chôn mông lên mặt Nguyên Du.

Nguyên Du thấy hành động của Vân Nhục Hân liền hiểu nàng cũng muốn được hắn "áy áy", nhưng tiểu đệ thì chỉ có một, trong khi nữ nhân thì lại có hai người, và sau này sẽ có nhiều người nữa, thành ra hắn không thể một lúc thỏa mãn các nàng ấy, chỉ đành phải dùng tay hay miệng tạm thời câu giờ mà thôi. Nghĩ như vậy, hắn liền thả ra một tay đang ôm hông Cơ Thanh Huyền, ôm lấy hông Vân Nhục Hân, sau đó vui đùa vào vùng đất thần tiên đang chảy nước kia.

Lưỡi hắn như không xương, bắt đầu liếm láp hai bên khe hẹp, răng cắn nhẹ vào hòn le nhỏ của nàng. Vân Nhục Hân bị hắn kích thích liền rên lên khe khẽ, hồng nhô liên tục rung lắc, tuy được hắn "chăm sóc" như vậy rất sướng nhưng nàng vẫn chưa quên nhiệm vụ nàng tự đặt ra. Vân Nhục Hân vờn người, môi kề môi với Cơ Thanh Huyền, một tay xoa eo nàng, một tay thì sờ lấy cặp ngực bị Nguyên Du bóp đến bầm tím kia. Cơ Thanh Huyền tuy bị hắn "đâm" rất sung sướng nhưng vẫn chưa đến mức quên cả trời đất, bị Vân Nhục Hân hôn khiến nàng ngay lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn lấy người đang đè mình.

Vân Nhục Hân bị Cơ Thanh Huyền nhìn như vậy lập tức liền xấu hổ, hân càng ra sức, thậm chí sử dụng lưỡi mình quấn quanh lưỡi nàng. Nhưng dù là chủ động nhưng Vân Nhục Hân vẫn không có quá nhiều kinh nghiệm trong mấy chuyện hôn hít thế này, nàng toàn để Nguyên Du chủ động, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn người khác, mà còn là người cùng giới, vậy nên hành động hết sức cứng nhắc, thiếu mềm mại.

Nhưng cứng nhắc hay thiếu mềm mại đều không quan trọng cho lắm, quan trọng là Cơ Thanh Huyền vậy mà thực sự đáp lại. Nàng rất nhiệt tình dùng lưỡi mình cuốn quanh cái lưỡi cứng nhắc của Vân Nhục Hân, chủ động mút lấy môi nàng. Hai tay không còn bất động mà một tay cũng ôm eo Vân Nhục Hân trong khi tay còn lại thì đặt lên mông nàng, khẽ kéo ra cho Nguyên Du thỏa sức tung hoành ở dưới đó.

Vân Nhục Hân bị Cơ Thanh Huyền phản công mà lại kích thích như vậy nhất thời cũng người tại chỗ không dám động đậy. Nguyên Du thấy nàng không còn uốn éo cái hông dẻo như không xương kia liền hiện lên vẻ không hài lòng, một tay vỗ lên mông nàng khiến nó nảy lên. Cùng lúc đó, lưỡi hắn liếm hai bên mép huyết xong xuôi mới bắt đầu tiến vào vùng đất ẩm ướt chỉ hắn có thể khai phá kia. Ngay lập tức một cảm giác vừa ẩm ướt vừa khít ngay lập tức bao bọc lấy xung quanh lưỡi khiến hắn cảm thấy rất hài lòng. Nguyên Du như kiếm được một món ăn mới, lưỡi hắn như rắn như lươn liên tục trườn bò xung quanh, cọ sát với lớp thịt non bên trong khiến nước nôi của nàng chảy ra liên tục, dâm huyết không giây phút nào là không thít chặt lại. Phải nói cơ thể nàng rất nhạy cảm, rất dễ bị mấy hành động của hắn kích thích đến mức trời đất điên đảo.

Nguyên Du cứ thế tận hưởng bữa ăn thịnh soạn của mình, hồng vẫn liên tục nhấp vào dâm huyết của Cơ Thanh Huyền, hiện tại hắn đang là trên chính dưới chiến, không giây phút nào là nghỉ ngơi. Vân Nhục Hân bị một người kích thích đã đành, đằng này lại bị thêm Cơ Thanh Huyền kích thích khiến tiếng rên của nàng càng lúc càng lớn, hơi thở càng lúc càng khô nóng.

"Ừm...a...Nguyên Du...chàng đừng...liếm như vậy...ừm...a...Thanh Huyền...tỷ...nhẹ thôi...đừng...cắn vào lưỡi ta mà...." Vân Nhục Hân liên tục bị Cơ Thanh Huyền kích thích trong khoang miệng, lưỡi hai nàng như hai con rắn, quấn quýt nhau mãi không chịu buông. Cơ Thanh Huyền nghe đứa muội muội này nói, kèm theo cảm giác ghen tị lúc này, lập tức khiến nàng không còn kiềm chế gì nữa, ra sức mút lấy từng giọt hương thủy trong miệng Vân Nhục Hân, bàn tay không giờ phút nào không xoa nắn lấy cặp ngực khiến nàng phải ghen tị kia.

Vân Nhực Hân không nói thì không sao, nhưng nói xong thì tình trạng không những không khá hơn mà còn có xu hướng tệ đi. Mỗi một lời cầu xin của nàng trong hoàn cảnh này không những vô tác dụng mà còn tạo cho hai người họ những loại xúc cảm không nói nên lời, nó thúc dục họ chà đạp cơ thể yếu đuối của Vân Nhực Hân.

Cảnh tượng thác loạn này diễn ra liên tục nửa canh giờ, sau đó với một tiếng gầm, Nguyên Du lên đỉnh lần đầu tiên, hân gầm nhẹ:

"Thanh Huyền, ta ra, mang thai con của ta đi!!" Hân hai mắt đỏ ngầu, không còn chút lí trí nào đáng kể, hiện tại những gì hân muốn chỉ là dùng tiểu đệ đệ của mình đánh gục hai giai nhân đang quần quýt nhau trước mắt hân. Thật tình thì nếu như tất cả diễn ra bình thường thì Nguyên Du cũng không đến mức gầm nhẹ với Cơ Thanh Huyền như vậy, nhưng đáng này hai nữ nhân này lại chìm chuột với nhau, không xem một cái đại nam nhân huyết khí cương dương này ra gì, thành ra khiến Nguyên Du có chút tự ái, nó giống như hai người đang chửi xéo hân là đồ chim bé không thỏa mãn bằng nàng với Vân Nhực Hân chơi bách hợp với nhau.

Cơ Thanh Huyền nghe thì nghe nhưng lại hoàn toàn vô lực đáp lại, hiện tại Vân Nhực Hân mới là người chiếm thế thượng phong chứ không phải nàng. Cô nàng hiện tại rất điều luyện mút lấy lưỡi Cơ Thanh Huyền, bàn tay khi mạnh khi nhẹ xoa bóp lấy bộ ngực căng tròn kia. Nhưng dù điều luyện thế nào cũng không qua được Nguyên Du, hân dù đang làm tình làm tội với Cơ Thanh Huyền nhưng không lúc nào hân không kích thích nàng bằng cái lưỡi mềm dẻo như con rắn của hân.

Nguyên Du gầm nhẹ, một dòng tinh dịch nóng hổi lập tức được bơm vào tử cung của Cơ Thanh Huyền, cảm nhận được một dòng nước nóng ầm chảy trong mình, nàng hai mắt khẽ chảy vài giọt lệ sau đó cũng lên đỉnh. Vân Nhực Hân thì khỏi phải nói, liên tục bị hân kích thích thế kia đã sớm lên không dưới bảy lần, lần này nàng lại bị hân kích thích cho lên đỉnh. Cảnh tượng khiêu gọi này diễn ra trọn vẹn vài phút đồng hồ mới dừng lại.

Hai nàng cảm thấy đã thỏa mãn nhưng Nguyên Du thì chưa, trong đêm lấy đi trình tiết hai người thì nói ít hân cũng đã phải ra bốn năm lần cơ, đây mới một lần ăn thua gì. Cảm thấy thỏa mãn với cơ thể quyến rũ của Cơ Thanh Huyền, Nguyên Du mạnh bạo lật người Vân Nhực Hân lại, để nàng nằm lên Cơ Thanh Huyền, rút ra cây côn th*t vẫn còn cương cứng dù mới ra kia, không báo trước một câu nào hân đã đâm mạnh nó vào vùng tiểu huyết hồng hào của nàng.

"A...Nhẹ thôi...thiếp đau mà..." Vân Nhực Hân bị đâm mạnh như vậy gần như khóc thét, bắt lực nói. Nguyên Du nghe nàng nói cũng không còn mạnh bạo như lúc đầu mà có chút nhu hòa hơn. Nhưng cái này lại khiến một người khác không vừa ý, Cơ Thanh Huyền thấy Vân Nhực Hân luôn được đối xử dịu dàng như vậy liền không phục. Nàng hơi chồm người dậy, cắn nhẹ vào vành tai Vân Nhực Hân, một tay xoa ngực trong khi tay kia banh tiểu huyết của Vân Nhực Hân ra cho Nguyên Du có thể thấy được toàn cảnh mọi việc diễn ra bên trong, hoặc ít nhất là nàng nghĩ vậy.

Vân Nhực Hân lại bị kích thích, không tới một phút lại lên đỉnh. Nhưng Nguyên Du không quan tâm lắm nàng đã lên đỉnh hay chưa, vẫn một nhịp điệu cũ hành hạ thân thể nàng. Hân cúi người xuống, cọ cọ mũi mình vào cổ nàng, sau đó hân cắn một cái không quá mạnh nhưng vẫn khiến nàng đau và nổi đỏ ở nơi đó. Nhưng cái đau đó lại vừa sướng khiến nàng thật không biết nên phân biệt thế nào. Nguyên Du hiển nhiên là vẫn chưa hài lòng với kết quả thế này, hân lại hôn xuống xương quai xanh của nàng, sau đó lại cắn yêu một cái rồi đổi địa điểm mới khiến cơ thể Vân Nhực Hân tràn đầy vết tích của hân. Nguyên Du nhìn lại cơ thể đã bị hân cắn nát này, sau đó mới gạt đầu hải long, tiếp tục chú tâm vào việc khiến cả nàng và hân lên đỉnh.

"Nguyên Du~...Thiếp cũng muốn...~" Bất chợt một tiếng kêu gọi tình vang lên, đó là Cơ Thanh Huyền, đây là lần đầu tiên nàng đối với hân dịu dàng như vậy. Nguyên Du nghe nàng nói như vậy liền nở một nụ cười tự mãn, hóa ra không phải mị lực của hân hết hạn, chẳng qua nó cần thời gian mà thôi. Nguyên Du cúi người xuống hôn môi nàng, sau đó là cổ, rồi xương quai xanh,... Mỗi một nơi hân đảo qua đều để lại một vết cắn nhỏ, không biết hân có sướng hay không nhưng Cơ Thanh Huyền thì không hân là sướng. Nàng cảm thấy có chút nhột cùng chút kích thích mà thôi, nói là sướng cũng là không hoàn toàn.

Nguyên Du cũng biết điều này, ngay lập tức kéo Vân Nhực Hân ra khỏi vòng tay của Cơ Thanh Huyền, sau đó đổi tư thế. Hân lúc này ngồi hai chân duỗi thẳng, dương v*t ngóc đầu lên cao như tuyết thế thần binh khiến bao cô gái say đắm. Vân Nhực Hân thấy hân đổi tư thế, nhưng nàng cũng không chút hoang mang ngồi lên cái thần binh đang giương cao đó. Không cần hân ra hiệu nàng đã tự hiểu mà nhấp hồng. Cơ Thanh Huyền thấy hành động của hai người liền hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng nhập bọn. Nàng ngồi kế bên Nguyên Du, chủ động hôn hân, nàng thậm chí còn lấy tay hân đặt lên ngực mình, nàng dù sao cũng là nữ nhân của hân, nhìn hân sủng ái nữ nhân khác mà không phải mình thì nàng cảm thấy có chút không chịu được a.

Nguyên Du hiểu ý định của Cơ Thanh Huyền lập tức chiều theo ý nàng, tay hân xoa bóp đôi gò bồng kia, lưỡi hai người không ngừng kích thích lẫn nhau. Vân Nhực Hân bị bỏ rơi lập tức không phục, nàng chồm người về phía hân, hai tay quàng lấy cổ, môi mềm hôn lấy những vết thương trên người hân.

Cảnh tượng thế này diễn ra tới sáng nhưng nhiệt độ vẫn không chút thuyên giảm mà ngược lại còn có chiều hướng tăng cao. Nguyên Du trong quá trình này liên tục thay đổi nhiều tư thế sáng tạo cho ba người ai cũng có thể cảm thấy sướng, nhưng sướng nhất vẫn là hân, liên tục được hai mỹ nhân giành nhau mà hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thành lập thế lực

Sáng sớm, ở một góc không quá bắt mắt của tòa thành, có một ngôi nhà nhỏ xập xệ đang vang lên những tiếng da thịt giao thoa, những tiếng rên đầy cảm dỗ, những tiếng rên có thể gọi lên sự ham muốn nguyên thủy nhất. May mà xung quanh nhà đó không có ai, kèm theo nhà cách âm cũng khá tốt nên tiếng

động lộn ra ngoài cũng không nhiều, chứ không chuyện này mà truyền ra nhất định sẽ là một nỗi ô nhục.

Trong ngôi nhà đó, Nguyên Du hiện tại đang rất ra sức cày cấy trên mảnh đất màu mỡ kia. Vân Nhược Hân do tới qua được hân và Cơ Thanh Huyền đặc biệt chăm sóc nên sớm đã tròn trắng mắt ngất đi, bộ ngực sữa chập trùng theo từng hơi thở dốc của nàng, bên dưới tinh dịch pha lẫn với d*nh thủy không ngừng chảy ra, ngay cả bụng dưới của nàng cũng hơi to lên do tới qua Nguyên Du rất không biết kiềm chế bắn vào trong nàng không dưới năm lần mà lần nào tinh dịch đều nhiều như một ca nước. Mông nàng cũng bị hân đánh cho đỏ lên, in hân dấu năm ngón tay trên đó, đặc biệt cơ thể không chỗ nào lẫn lộn, đâu cũng có một chút dấu răng của Nguyên Du cắn khắp cơ thể ngọc ngà của nàng.

Cơ Thanh Huyền lúc này bị Nguyên Du dày vò đến mức thở không ra hơi. Hai mắt nàng rung rung nước mắt, cơ thể không nơi nào là không có vết cắn của Nguyên Du, đôi gò bồng kia cũng bị hân xoa nắn thành đủ loại hình dạng đến mức bầm tím, thậm chí ngay cả mông nàng cũng bị hân tét đến mức in hân dấu tay hân lên, vậy mà không những không lấy được thương hại từ hân mà ngược lại còn đánh thức thú tính. Nguyên Du không chút nào quan tâm tới cảm nhận của Cơ Thanh Huyền, hoàn toàn làm theo ý hân, đôi chân thon dài của nàng đang được hân vác trên vai, phần hông không chút nào ngừng nghỉ đâm từng cú lút cán vào tận miệng tử cung của nàng.

"A...A...nhẹ...lại...một chút..." Cơ Thanh Huyền vừa đau vừa sướng, rên lên với hân. Nguyên Du nghe là vậy nhưng hoàn toàn mặc kệ, hân cứ tiếp tục đâm vào bên trong, tay kia còn không ngừng xoa bóp lấy hòn le nhỏ bé của nàng. Đây đã lần thứ bảy nàng cầu xin hân nhưng tất cả đều thành công cốc, thậm chí ngay cả khi hai người ngất đi hân cũng chẳng quan tâm mà cứ tiếp tục hành sự, Vân Nhược Hân ngất lên ngất xuống năm lần, còn nàng bị hân đâm cho ngất tận ba lần, vậy mà Nguyên Du vẫn còn sung sức làm đến bây giờ mà không cần nghỉ ngơi.

Cơ Thanh Huyền bất lực trong việc khiến hân quan tâm đến cảm nhận của mình liền không nói gì thêm, chỉ rên lên kích thích lấy dục vọng của hân với mong muốn địa ngục của sự hoang lạc này mau chóng chấm dứt, nàng thật sự sắp không nổi nữa. Ngay lúc nàng đang cảm thấy bản thân sắp ngất thêm lần nữa thì một tiếng gõ cửa vang lên, theo sau đó là một giọng nam có chút ngây thơ:

"Nguyên Du ca, trời sáng rồi. Đến lúc người đi huấn luyện cho đám nhóc đó." Giọng nam nói có chút mất tự nhiên, hân là do tiếng rên đầy sung sướng của Cơ Thanh Huyền. Nàng nghe thấy câu này liền mừng rơi nước mắt, cuối cùng thì nàng cũng sắp được nghỉ một chút rồi, nhưng sau đó câu trả lời của Nguyên Du lại khiến nàng gần như ngất đi:

"Nghe rồi, chờ ta một chút." Nguyên Du nói xong liền cúi người xuống, liếm nhẹ vành tai nàng, nói:

"Thanh Huyền, nàng muốn nghỉ... nhưng ta thì chưa." Hân nở một nụ cười đậm tà, sau đó tiểu đệ đệ đâm vào càng mạnh, cường độ lại càng lúc càng nhanh, giống như hân muốn ra.

Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du nói cộng thêm mấy tiếng thở hổn hển của nữ nhân liền hiểu mình tới không đúng lúc, vợ chồng người ta đang tạo ra em bé mà hân lại chen ngang vào, thật sự khá vô duyên. Thờ ra một hơi dài, cố gắng dẹp bỏ tạp niệm dâng lên do nghe thấy tiếng nữ nhân của Nguyên Du rên lên cùng tiếng giao hợp "phàn phạch" khiến việc hân tĩnh tâm có chút khó khăn. Dành ra gần mười phút mới gần như tĩnh tâm xong hân mới ngồi khoanh chân trước cửa nhà, nhập định tu luyện.

Nguyên Du sau khi ra lần thứ mười mấy mới hơi miễn cưỡng cảm thấy thanh tâm khí sáng. Hân nhìn xuống đang thở hồng hộc Cơ Thanh Huyền liền cảm thấy có chút tội lỗi khi làm những điều đó với nàng. Hân thật không hiểu vì sao mà mỗi lần làm chuyện "ây ấy" thì hân thật sự không khống chế được bản thân, hoàn toàn để cho tiểu đệ mình đưa ra lựa chọn thay cho bộ não, đó cũng là lý do vì sao hân lại điên cuồng như vậy. Hân đưa tay, vén lên mái tóc tím của nàng, để lộ ra cái trán cao, hân liền yêu chiều hôn lên đó một cái, sau đó lưu luyến nói:

"Hai nàng nghỉ ngơi cho tốt, đến trưa hoặc chiều ta sẽ về." Hân nói xong, không nhận được mà hôn lên đôi môi căng mọng của Cơ Thanh Huyền, sau đó vô cùng không nguyện ý rời đi. Hân đi tới tủ quần áo, thay đại một bộ sau đó liền đi ra cửa. Mở cửa ra chính là không khí mát mẻ của sáng sớm ngay lập tức ập vào mặt hân, sau đó chính là từng tia nắng đang chậm rãi sưởi ấm cho không khí xung quanh, mặt trời cũng chỉ vừa mới hiện một nửa ở đỉnh núi, bầu trời vẫn mới chỉ màu cam, vậy nên hiện tại cũng khá sớm. Nhìn qua một bên, chính là thân ảnh của Lâm Vũ Thần.

Tên nhóc đó hiện tại giống một nhà sư khổ tu, hơi thở gần như không có, toàn tâm toàn ý nhập định dù ngoại giới có thay đổi thế nào cũng không thể đánh động đến. Nguyên Du thấy hành động của Lâm Vũ Thần liền gạt đầu hài lòng, đã là nhân vậy chính thì ít nhất cũng nên siêng năng một chút. Không làm phiền đến tên nhóc, hân chỉ đến trước mặt tên đó, cầm một cái giấy que, sau đó viết vài chữ trên nền đất xem như bản giao rồi nhanh chóng quay đầu đi tới bờ sông. Lâm Vũ Thần kì thực dù đang nhập định nhưng vẫn có thể cảm giác một chút ngoại giới, hân đã cảm nhận được Nguyên Du tới gần nhưng không có ý định đánh thức mà chỉ viết vài chữ trên nền đất rồi sau đó rời đi, cái này khiến hân ngầm hiểu là Nguyên Du chấp nhận cho hân tu luyện ngày hôm nay. Đã được Nguyên Du cho phép thì hân hân sẽ không bị làm phiền quá nhiều, vậy nên hân gần như chú tâm tất cả tâm thần vào tu luyện, chỉ để lại một chút tâm thần cảnh giác xung quanh cùng bảo vệ hai nữ nhân của Nguyên Du.

Bờ sông cách nhà Nguyên Du không xa nên chưa tới mấy chục phút liền đã tới nơi. Hân vừa đi vừa quan sát hành động của đám nhóc, tất cả đều thành thành thật thật đứng xếp thành 3 hàng, xếp từ nhỏ đến lớn, đứng đầu tất cả chính là đệ tử của hân, Vân Nhu Linh. Hân bước tới trước mặt đám nhóc, nở một nụ cười thân thiện, sau đó nói:

"Chào buổi sáng mấy nhóc, như hôm qua đã nói thì sáng nay ta sẽ phổ biến một số thứ cần biết cho các người..." Nguyên Du vừa nói vừa ngáp, dù sao đêm qua làm cả đêm, cân cả hai nữ nhân một lúc, nói hân không mệt là không thể nào. Đám nhóc nghe Nguyên Du nói cũng không biểu hiện ra cái gì, dù sao thì sáng nay trước khi Lâm Vũ Thần rời đi đã nói cho bọn hân biết làm gì thì làm nhưng tuyệt đối không nên chọc điên người trước mắt này. Thấy đám nhóc không ai lên tiếng gì Nguyên Du tiếp tục nói:

"...Như các người đã biết, ta thu đám nhóc vô dụng các người là có mục đích..." Lời này của hân khiến không ít người trong đám nhóc bất bình vô cùng, đầu sao tự nhiên bị gọi là vô dụng thì cũng không ai thích cả. Nguyên Du cũng chẳng quan tâm mấy đến bọn nhóc nghĩ thế nào, tiếp tục nói:

"Ta hiện tại có một hoài bão, đó là có thể tự tay xây dựng lên một thế lực, mà đám nhóc các người chính là nhân vật nòng cốt đảm bảo cho sự phát triển

của nó." Nguyên Du cười nói. Lời này vừa nói ra lập tức gây nên một số xao động trong đám nhóc, ai lại thu hậu nhân của kẻ địch bao giờ? Gần như tất cả chỉ sợ không diệt hết ấy chứ đừng nói thu lại. Vân Nhu Linh nghe lời Nguyên Du nói cũng không bắt ngờ cho lắm, dù sao tên này đầu óc cũng khá được bình thường, vậy nên có một số hành động chẳng giống ai cũng có thể hiểu được.

"Được rồi, không cần cảm động đâu..." Cảm động cái con mắt nguoi, gần như mọi người ở đây đều nghĩ vậy. Thu hậu nhân của kẻ địch về làm tay sai cho mình thật sự có quá nhiều rủi ro, đến mức chỉ cần không phải gốc đều có thể dễ dàng tưởng tượng ra hậu quả.

"Dĩ nhiên, ta biết thu các nguoi sẽ có rất nhiều rủi ro, ví dụ như bị chơi gạt giò, tình báo giả, thông tin giả, cắt xén công quỹ,...Tuy nhiên..." Nguyên Du hiển nhiên đã nghĩ đến việc này liền rất tự nhiên nói ra, đám nhóc nghe xong mới hết lao xao, im lặng nghe lời nói tiếp theo của hắn

"Các nguoi sau lưng ta âm thầm làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng để ta bắt gặp a, bằng không thì... Ngần năm luyện cốt, vạn năm luyện hồn vẫn còn là hình phạt nhẹ. Trước đây từng có vài kẻ dưới mí mắt của ta lộng quyền, hiện tại không biết thế nào nhưng ở lúc ta còn tại vị thì bọn hắn đều bị ta lột một lớp da, bẻ mất cánh tay, cắt vài miếng thịt, sau đó bằng một vài bước sơ chế, ta bắt bọn chúng phải ăn chính bộ phận của mình..." Đám nhóc nghe xong liền sợ xanh mặt, ngay cả kiên cường như Vân Nhu Linh cũng cảm thấy gần như sắp nôn, bắt một người phải ăn chính thân thể của mình, đây là hành động man rợ, thú tính đến mức nào mới có thể làm được?

"Các nguoi cũng có thể nói là ta dọa thì cứ thử đi thì biết. Một số người trong các nguoi có thể nói ta không bằng cảm thú, không bằng súc sinh, cái này thì ta thừa nhận nhưng một vài lúc ta cần phải có kẻ ra làm gương, mấy tên bị ta đem ra có thể nói là xui đi. Đôi khi ta nhận thấy tâm lý của ta có chút vận vẹo, vậy nên một vài hành động mang tính "con" nhiều hơn tính "người" ta cũng thường hay làm, ta sẽ không bao biện cho hành động của mình. Nhắc cho các nguoi nhớ, ta là một con người theo chủ nghĩa hòa bình, thường ít gây khó dễ với ai, nhưng một khi động đến lợi ích của ta, thì chỉ có hình phạt các nguoi không dám nghĩ ra, tuyệt không có việc nào ta không dám làm." Nguyên Du nở một nụ cười lạnh lẽo, nói. Quả thật là chỉ có hình phạt con người không nghĩ ra chứ không có chuyện nào hắn không dám làm.

"Chào hỏi đã xong, phổ biến cũng đã kha khá, bây giờ đến phần cho các nguoi biết về tổ chức này. Nó sẽ được gọi là Huyết Thần." Nguyên Du đặc biệt nhấn hai chữ Huyết Thần rất nặng, giống như có thâm cừu đại hận gì đó nhưng đồng thời cũng có rất nhiều sự tôn kính dành cho cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Phổ biến

Đám nhóc loai chơi có thể không nhận ra khi Nguyên Du nói lên cái tên đó cảm xúc như thế nào nhưng Vân Nhu Linh có thể không nghe ra sao? Rõ ràng nàng nghe được hắn có một mối thù rất lớn với cái tên đó nhưng đồng thời cũng có rất nhiều sự kính trọng dành cho nó. Nàng không biết cái tên đó có ý nghĩa thế nào đối với Nguyên Du, nhưng nàng dám chắc một điều rằng nó gần như là vấy ngược của hắn vậy nên tốt nhất không nên đào sâu vào cái tên này.

Nguyên Du dùng cặp mắt của kẻ bề trên nhìn xuống đám nhóc con, thấy bọn chúng không vì lời tuyên bố của hắn mà xao động liền gật đầu hài lòng. Hắn đúng là muốn thành lập một thế lực nhưng khổ nỗi đặt tên chưa bao giờ là thế mạnh của hắn, vậy nên chỉ đành dùng cái tên kia vậy, cái tên trao cho hắn mọi thứ, đồng thời cũng là thứ lấy đi tất cả của hắn. Nguyên Du âm thầm thì, dù tên giống nhau nhưng nhất định hắn sẽ chứng minh cho sự phụ thấy tổ chức của hắn tốt hơn đám khốn kiếp kia hàng ngàn, hàng vạn lần.

"Sur...phụ, ta không muốn xối một ca nước lạnh vào giấc mơ của người, nhưng... muốn thành lập một thế lực trước hết cần phải được quốc vương cho phép đã, hoặc ít nhất là có một thế lực tầm trung cấp phép, đây là điều ngay cả trẻ lên ba cũng biết, vậy người hắn cũng biết chứ?" Vân Nhu Linh nửa hỏi nửa hạ uy của Nguyên Du, nếu hắn nói hắn không biết tức là hắn là một tên quê mùa, ngược lại nếu hắn nói biết mà vẫn tự tiện thành lập thế lực như này thì chứng tỏ hắn là một kẻ ngu. Đám nhóc có thể không hiểu câu hỏi của Vân Nhu Linh, nhưng nàng cũng chẳng quan tâm lắm, nàng chỉ muốn thấy vẻ mặt khó xử của Nguyên Du mà thôi.

Nguyên Du nghe nàng hỏi liền đứng im như trời trồng, bên ngoài vẫn là một bộ vân khinh phong đạm nhưng thực chất bên trong đang gào thét điên cuồng. Cái đệ tử này làm sao mới vô đã muốn cho hắn cái hạ mã uy a. Bộ não Nguyên Du vận động hết công suất, sau chỉ vài giây suy nghĩ, hắn rút cuộc hắng giọng một cái, nở một nụ cười bình hòa, nói:

"Dĩ nhiên ta biết..." Chưa kịp hắn kịp nói hết câu, Vân Nhu Linh đã rất nhanh chóng nhảy thẳng vào miệng hắn cùng bộ dạng háo hức vô cùng tựa như nàng đã đợi câu trả lời này của hắn từ này đến giờ:

"Ngài biết mà vẫn tự ý thành lập thế lực, liệu ngài không sợ bị quốc vương để ý đến sao?" Vân Nhu Linh nở một nụ cười vô cùng tươi tắn hỏi hắn. Nguyên Du nghe nàng nói, khỏe miệng hơi co giật, cái đệ tử này không biết vũ lực tới đâu nhưng công phu vận hống người khác cũng không phải dạng vừa đâu. Nguyên Du hắng giọng lấy lại uy nghiêm nói:

"Nhu Linh, trước khi trả lời câu hỏi đó, ta hỏi nguoi, liệu nguoi có để ý dưới chân của nguoi đang có con kiến chúa nào đang chuẩn bị xây dựng tổ sao? Nếu có, liệu nguoi đã cho phép nó xây dựng hay chưa?" Nguyên Du hỏi lại nàng, thần sắc lạnh nhạt. Vân Nhu Linh bị hắn hỏi vận lại mặt liền có chút đỏ, bởi nàng hiểu hắn đang muốn nói cái gì, nàng cũng không thể không nói đầu óc sự phụ nàng cũng rất nhạy a, chỉ mới mấy giây đã có thể vận lại nàng cả hai câu chỉ bằng hai câu hỏi.

Vân Nhu Linh càng nghĩ lại càng thấy đúng, chỉ mấy thế lực lớn có khả năng làm lệch cán cân quyền lực giữa triều đình và các đại gia tộc mới buộc phải có sự chấp thuận của vua quốc vương. Còn mấy thế lực nhỏ bé mới thành lập như Huyết Thần này thì dù có đưa đến trước mặt quốc vương, quốc vương cũng khinh thường nhìn mấy phút. Giống như con người sẽ không quan tâm con kiến sẽ gọi cái tổ của mình là gì vậy, cho nên việc hắn có trình lên triều đình hay không cũng chẳng còn quá quan trọng. Mà cũng có một số thế lực ẩn thế, dù có là đế quốc cũng phải kiêng nể, một số thậm chí còn chưa được kể tên nhưng không một cái nào trong đó dễ chọc cả, không ít trong số đó đều là làm chui rồi thành siêu cấp thế lực, nếu Nguyên Du muốn học tập như vậy cũng chẳng có gì sai.

"Còn câu hỏi nào khác không." Nguyên Du đợi này giờ mà vẫn chưa thấy Vân Nhu Linh thắc mắc liền thầm nghĩ bản thân quả nhiên là thiên tài, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi liền đã nghĩ ra một câu trả lời khít đến từng chữ, quá quan một cách dễ dàng. Đợi mãi không thấy nàng hỏi, hắn lúc này mới ung dung lên tiếng. Vân Nhu Linh nghe hắn nói, tạm thoát khỏi cảm giác thất bại khi cố gắng đập ngã tên ác ma này trên phương diện đầu óc, nàng nói:

"Vẫn còn, vậy chính xác tổ chức Huyết Thần là tổ chức thế nào?" Vân Nhu Linh cảm thấy có chút tò mò về thế lực này, đầu sao có tên, có tài chính, có nhân lực mà không có mục đích thì chẳng khác nào chặt đầu một con rắn rồi sau đó kêu nó phải sống tốt, phát triển, con cháu đầy đàn. Nguyên Du nghe đệ tử của mình nói liền xoa cằm, chưa tới vài phút hắn đã trả lời:

"Huyết Thần là tổ chức hoạt động ở trong bóng tối, chuyên nhận các nhiệm vụ đại loại như đánh thuê, ám sát, ăn trộm, đánh cắp thông tin,... Các loại nhiệm vụ như vậy, miễn đối phương trả đủ tiền được yêu cầu thì người của Huyết Thần buộc phải hoàn thành nó..." Vân Nhu Linh vừa nghe vừa gật gù, loại tổ chức này nói thẳng ra chẳng khác mấy so với mấy cái thế lực sát thủ bất nhập lưu, ngay cả nhiệm vụ cũng giống nhau thì nàng thật sự không biết tổ chức này có thể tồn tại bao lâu.

"Ngược lại, khi không có nhiệm vụ, tổ chức Huyết Thần sẽ chỉ là một chuỗi các tù lâu nhằm thu thập thông tin cần thiết và kiếm thêm vài đồng bạc lẻ cho tổ chức." Nguyên Du lại nói, không quan tâm đám nhóc xì xầm cái gì. Vân Nhu Linh nghe sư phụ của nàng nói liền hơi bất ngờ, theo nàng biết thì hầu hết các tổ chức sát thủ chỉ sợ ẩn mình không kịp, làm gì có chuyện bày ra tù lâu thu thập thông tin như vậy. Dĩ nhiên là có một số tổ chức lớn làm như vậy nhưng phần lớn đều không dám quá hở hênh, dù sao có một con mồi xà ngay trong lòng mà mình lại không thể điều khiển, mấy ai chịu để yên cho nó phát triển?

"Ngài... làm vậy không sợ.... có người tra ra, từ đó dẫn địch về hang ổ sao?" Một cánh tay rụt rè giơ lên, sau đó một tiếng nói e thẹn vang lên. Nguyên Du theo hướng tay nhìn lại, đó là một tiểu la ly, tuổi tác có vẻ xêm xêm với Vân Nhu Linh, nàng có mái tóc hồng nhạt, đôi mắt màu xanh nước biển cùng với ngũ quan xinh xắn khiến cho người khác cảm giác đây chỉ là một tiểu la ly dễ thương hay e dè mà thôi, Nguyên Du nghe câu hỏi, không cần nghĩ ngợi lập tức trả lời:

"Dĩ nhiên sợ chứ, nhưng đó đồng thời là một cơ hội, chỉ cần có người dám theo đuôi các ngươi, sau đó lại biến mất khỏi nhân gian không một dấu vết, các ngươi nghĩ đám cao tăng bên kia cùng với mấy tổ chức bất nhập lưu sẽ không e ngại sao?" Nguyên Du cười nói.

"Chưa kể đến, việc diệt đám bám đuôi đó một cách âm thầm đồng thời sẽ tạo cho chúng ta một lợi thế, đó chính là sự bí ẩn. Một tổ chức có thể dễ dàng tiêu diệt mấy kẻ theo đuôi trong im lặng mà bọn chúng lại không kịp gửi bất kì tin tình báo hay câu cứu nào về, dù thực lực đám đó không cao, nhưng lại có thể khiến bọn hắn e ngại bởi không biết giới hạn của chúng ta là ở đâu. Mà dù bị chúng ta diệt mất mấy tên nhưng đám đó lại không thể làm gì, bởi vỏ bọc của chúng ta là tù lâu, không phải tổ chức sát thủ, việc diệt mấy kẻ bám đuôi sẽ là cái cớ tốt để dư luận đứng về phía chúng ta chứ không phải chúng, vậy nên trong trường hợp đó bọn hắn sẽ chỉ là tự tìm trái đắng cho mình mà thôi." Nguyên Du rất bình tĩnh phân tích cho đám nhóc. Tiểu la ly tóc hồng kia sau khi nghe hắn giải thích liền ngay lập tức hạ tay xuống, đỏ mặt ngó ngang ngó dọc, Nguyên Du thấy hành động dễ thương đó của nàng chỉ là cười nhẹ một cái, cũng không quan tâm lắm.

Ở thế giới kia, việc hoạt động trong một tổ chức ngầm đã là cuộc mạng rất lớn rồi, mà ở đây việc giết người lại không được xem là vấn đề quá lớn lao, thành ra một tiểu la ly dễ thương hôm nay rất có thể sẽ biến thành một cái xác chết vào ngày mai, tương lai không ai nói trước được điều gì. Vậy nên từ người quen thuộc với mình, hắn rất ít khi quan tâm đến ai khác, bởi trong lòng hắn đã vô thức hình thành một vách ngăn với những người xa lạ. Nhìn ngang ngó dọc một lúc, Nguyên Du lại lên tiếng:

"Câu hỏi cuối cùng, còn ai thắc mắc gì không?" Vẫn là cô bé tóc hồng lúc này lại giơ tay lên, nói:

"Vậy chúng ta đã là...tổ chức sát thủ...liệu có gì cần tránh không?" Nguyên Du nghe cô bé nói liền hơi suy tư, sau đó nhanh chóng trả lời, khuôn mặt nghiêm nghị vô cùng:

"Đích thân ta sẽ huấn luyện cho các ngươi thành sát thủ, nhưng nhớ ba điều sau đây: thứ nhất, tuyệt đối không giết trẻ em. Thứ hai, khi làm nhiệm vụ, hạn chế tối đa liên lụy đến người vô tội. Thứ ba, nếu không cần thiết, không được giết người có liên quan đến sinh mệnh khác." Nguyên Du lạnh lẽo nói:

"Trong ba điều đó, bất kì ai vi phạm, tuyệt đối đừng trách ta máu lạnh, trở mặt vô tình!" Cô bé tóc hồng thấy Nguyên Du nghiêm nghị như vậy liền sợ hãi rụt tay xuống. Nguyên Du sau khi nói xong liền trở lại khuôn mặt bình hòa như thường ngày, nói:

"Được rồi, cái gì cần phổ biến đều đã phổ biến, bây giờ đến tiết mục tập thể dục buổi sáng nào." Hắn cười nói, đám nhóc này cường độ thân thể quá nhỏ yếu, nếu bây giờ mà cho đi làm nhiệm vụ thì chỉ có toang là kết quả duy nhất. Nhìn sang Vân Nhu Linh, hắn hất cằm ra hiệu nàng ra chỗ đám nhóc mấy tháng tuổi chăm sóc cho chúng. Vân Nhu Linh hiểu ý, rất ngoan ngoãn làm theo lời hắn. Bây giờ không khí đã thoáng đãng, Nguyên Du chợt nở một nụ cười "thân thiện" với đám nhóc, địa ngục bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Thêm ba cái đệ tử

Sáng sớm, khi nhiều người đang chuẩn bị cho một ngày bận rộn của mình thì ở bờ sông, gần 30 người đang thi nhau mà chạy bán sống bán chết, đằng sau bọn hấn chính là một thiếu niên hai tay vác sau lưng, nở một nụ cười "hiền từ" chậm rãi bước theo đuôi bọn hấn. Mỗi bước đi của hấn vô cùng chậm rãi cùng bình thản, tựa như đang dạo chơi trong hậu hoa viên vậy, nhưng mỗi người trong bọn hấn thấy thiếu niên kia nhích từng bước chân của mình đều không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt, sau đó cắn đầu mà chạy.

Thiếu niên kia thấy bọn hấn nghe lời như vậy, miệng nở một nụ cười hài lòng, cất đi cây đao đang vác trên lưng đồng thời thu liễm đi khí thế đè ép từ nãy đến giờ. Nguyên Du thở dài một hơi, sau đó không nhanh không chậm đuổi theo lũ nhóc tỳ đang chạy bán sống bán chết kia, hấn cũng không quá vội, dù sao đám nhóc đó vẫn còn nhỏ tuổi, lúc trước thường nằng không đến chân, mưa không đến đầu, thành ra thể lực rất yếu, bây giờ Nguyên Du cho bọn hấn chạy thử một đoạn xem thể lực trung bình bọn chúng tới đâu để còn biết mà điều chỉnh. Hấn không sợ lạc mất đứa nào bởi lẽ thể lực bọn chúng yếu đã đành, bây giờ sáng sớm chưa ăn gì, bụng đói meo thành ra chạy không tới hai trăm mét thì có lẽ đã gục hết rồi.

Đúng như hấn dự đoán, đám nhóc đó chỉ chạy tới một trăm mét đã người ngã ngựa đổ, nằm la liệt khắp nơi, một số dai sức hơn nhưng cũng chỉ một trăm năm mươi mét là gục. Duy chỉ có cô bé tóc hồng lúc nãy cùng với hai thiếu niên khác vẫn còn cố sức mà chạy. Nguyên Du thấy được kết quả thế này cũng không quá ngoài ý muốn, hấn chỉ không nghĩ tới sẽ có đứa nhóc vẫn chạy được hai trăm mét và vẫn tiếp tục chạy, mà không chỉ một, tận ba người, cái này khiến Nguyên Du hơi có bất ngờ.

Hấn ngồi lên một tảng đá, hai mắt vô cùng trông đợi vào ba đứa nhóc kia. Hấn thật sự mong mình có thể đào tạo ra một cái tuyệt thế sát thủ, người sau này mà ai nhắc tới cũng phải sợ hãi trong lòng. Hấn nở một nụ cười nhẹ, hai mắt chăm chú nhìn vào ba đứa.

Không ngoài dự đoán của hấn, ba đứa nhóc đó dễ dàng vượt qua được hai trăm mét dù đang trong tình trạng đói nhẵn rỗng. Không tới một phút sau, bọn chúng cũng nhanh chóng vượt qua được hai trăm năm mươi mét, tốc độ cũng chậm xuống một chút. Hai phút sau, đám nhóc đó cũng đã vượt qua được ba trăm mét, cô bé tóc hồng kia rốt cuộc không chịu nổi mà nằm gục xuống ở mức đó, ngược lại hai tên nhóc kia nhìn thì rất sung sức nhưng thực chất đã mệt đến rã rời. Cuối cùng, hai tên nhóc đó rốt cuộc ngã xuống cùng một lúc ở khoảng ba trăm năm mươi mét.

Đạt được kết quả mong muốn, Nguyên Du nở một nụ cười thỏa mãn, đi về phía cô bé tóc hồng và hai thằng ranh ganh sống ganh chết với nhau kia. Tốc độ của hấn không nhanh, nhưng Văn Nhu Linh rõ ràng cảm thấy bản thân hoàn toàn không thể đuổi kịp dù có vận hết sức lực. Sau khoảng gần mười phút, Nguyên Du rốt cuộc đem được ba đứa nhóc đó về, nhìn ba đứa, hấn không tự chủ được mà liếm mép một cái, đôi mắt giống như sói đói nhìn mồi.

Ba đứa nhóc bị Nguyên Du nhìn như vậy tóc gáy liền dựng thẳng hết cả lên, bọn chúng trong lòng nhanh chóng cầu nguyện Nguyên Du đừng có khẩu vị độc đáo hay thứ gì đó giống vậy. Nguyên Du thấy vẻ đề phòng của ba đứa liền cười trấn an, sau đó vô cùng phân khích hỏi:

"Ba người các ngươi, ai muốn có lực lượng để giết ta?" Nguyên Du hỏi một câu dù biết rõ câu trả lời. Hấn cũng rất rõ ràng đám nhóc sẽ trả lời thế nào, vấn đề là có ai dám nói hay không mà thôi. Nói với một con quỷ rằng: Ta sẽ giết ngươi. Sau câu đó con quỷ không lược kẻ dám nói câu kia mới lạ.

"Chúng ta đều muốn!" Lại ngoài dự đoán của hấn, hai thằng nhóc kia lại rất nhanh chóng trả lời, thậm chí ngay cả rụt rè như cô bé tóc hồng cũng mãnh liệt gật đầu. Nguyên Du thấy tình huống thế này trong lòng lập tức cảm thấy có chút thỏa mãn. Người muốn giết Nguyên Du xưa nay rất nhiều, thậm chí ngay cả lấy số người trong tòa thành này rồi nhân đôi lên cũng sợ chưa bằng một nửa số người muốn lấy đầu hấn. Nhưng nếu hấn có thể đào tạo ra một tên sát thủ mạnh có thể lấy mạng mình thì đó chính là một loại thành tựu rất lớn a, dù thành tựu đó phải trả bằng máu của mình nhưng hấn cảm thấy nó xứng đáng là được.

"Hahahaha...Tốt...Rất tốt!" Nguyên Du không nhịn được mà nở một nụ cười lớn. Hấn giờ giống như một nhà bác học điên vừa tìm ra một thứ gì đó mới vậy, đối với nhiều nhà bác học, việc tìm ra chân lý dù có phải đánh đổi cả mạng sống bọn họ cũng cam lòng. Nguyên Du cũng vậy, tìm ra một hạt giống quá tốt dù có phải đổi bằng sự an bình của bản thân hay thậm chí là tính mạng hấn cũng vui lòng.

Hiển nhiên ba đứa nhóc kia không hiểu nụ cười của Nguyên Du có ý gì, cả bọn chúng không nhịn được mà rụt lại, cặp mắt vô cùng e sợ nhìn người ngồi trước mắt này. Bọn hấn thật sự sợ câu trả lời của mình khiến tên sát thần này cảm thấy phật ý, nhưng cả ba đều không hỏi han những gì mình đã nói ra, thù diệt môn không thể không báo, việc bọn hấn cần sức mạnh để diệt sát hung thủ cũng là thiên kinh địa nghĩa. Nguyên Du sau một tràng cười phát tiết mới rốt cuộc ngừng được, hấn cúi đầu nhìn đám nhóc:

"Tốt lắm! Ta có thể cho ba người các ngươi lực lượng để giết ta... Nhưng đổi lại, một đời một kiếp này chỉ có thể bái ta làm sư tôn, thế nào?" Nguyên Du nở một nụ cười, nói. Nếu ba đứa nhóc này thật sự là những hạt giống tốt, hấn thực sự rất không muốn bọn hấn bái bất cứ ai khác làm thầy ngoại trừ hấn. Ba đứa nhóc nghe Nguyên Du nói mặt ngay lập tức ngêch ra, trong đầu hiện lên một dấu hỏi to đùng. Ba đứa thật không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra từ nãy đến giờ, từ việc Nguyên Du bắt bọn hấn chạy sống chạy chết đến việc bắt ba người nhận hấn là sư tôn, không một ai hiểu được chuyện quái gì đang xảy ra, kể cả là người đang gõ những dòng này.

Văn Nhu Linh dù đang ngồi một bên trông đám trẻ, nhưng vẫn một mực nghe ngóng động tĩnh bên kia, nghe thấy lời của sư phụ mình nói ra, nàng lập tức có chút không thể bình tĩnh, mới qua có mấy tiếng đồng hồ mà nàng lại sắp có thêm vài đứa sư đệ, sư muội. Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì đáng nói, cái đáng nói ở đây đó chính là Nguyên Du chỉ thu những người dám đứng lên chống lại hấn làm đệ tử, cái này khác nào giảm bớt tỉ lệ sống sót của bản thân hấn? Nghĩ tới đây, nàng lại có chút hưng phấn, để giết được Nguyên Du thì dù có phải dùng mưu hèn kế bẩn thế nào nàng cũng chịu. Văn Nhu Linh đặt đứa bé trong tay sang một bên, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ sư phụ mình.

Ba đứa nhóc sau khi hoàn toàn tiếp nhận được thông tin chúng vừa nghe, lập tức quỳ xuống dập đầu với Nguyên Du không chút do dự. Dập đầu xong, từng đứa giới thiệu:

"Thưa sư tôn, đệ tử gọi Vân Hồng Tuyết." Cô bé tóc hồng dẫn đầu nói.

"Ta gọi Vân Bát Vũ!" Thiếu niên trông khoảng 13-14 tuổi theo sau nói. Thiếu niên thể hình nhỏ bé vậy nên tốc độ rất nhanh, thực lực thể nào thì chưa bàn tới, nhưng riêng thể hình thì rất phù hợp làm một sát thủ làm việc trong im lặng.

"Ta gọi Vân Dật Nam!" Thiếu niên có mái tóc vàng nhạt ngẩng đầu lên nói. Người này thì thể hình lớn hơn một chút, tốc độ thì không bằng người lúc này nhưng so độ bền thì hẳn sẽ tốt hơn nhiều.

Nguyên Du thấy ba cái đệ tử đã xưng danh liền cười không ngấm được mồm. Đây chính là nói tại sao hắn lại dễ phản ứng thái quá với một số việc, chỉ riêng việc thu thêm được qua cái hạt giống tốt vô cùng này đã khiến hắn cười đến sắp tắc thở, thật không biết khi gặp được đệ nhất mỹ nhân thì sẽ như thế nào. Cười xong xuôi, Nguyên Du cúi đầu, nhìn ba đứa, sau đó nói:

"Thêm cả Vân Nhu Linh, vậy là ta có tất cả bốn đứa đệ tử. Cái này khiến ta nhớ đến một cái danh dành riêng cho bốn người giỏi nhất, hiển nhiên các ngươi vẫn chưa đủ trình để nhận nó, vậy nên tạm thời cứ gọi các ngươi là Vân Gia Tứ Sát vậy." Nguyên Du lời chưa dứt đã thấy Vân Nhu Linh quỳ trước mặt hắn, ngang hàng với ba cái đệ tử mới thu kia. Sau khi nhận được biệt hiệu mới, cả bốn người đều hai tay chấp lại, vô cùng đồng thanh đáp:

"Đã rõ!"

"Tốt!" Nguyên Du gật gật đầu, nói. Tứ Đại Sát Thần, danh hiệu dành riêng cho bốn người giỏi nhất ở bốn khu vực: Đông, Tây, Nam, Bắc của tổ chức, mỗi người đều có một sở trường riêng bù đắp lẫn nhau, vậy nên bị cả bốn đề ý thì phần lớn đều sẽ châu ông bà, trừ vài trường hợp ngoại lệ không bị làm sao, nhớ tới chuyện năm ấy Nguyên Du lại có chút hoài niệm. Rùng mình lắc đầu khỏi mớ kí ức đó, Nguyên Du vận cổ một chút, lại nói:

"Được rồi, việc cũng đã xong xuôi, đi mua ít đồ ăn thôi." Nói xong hắn đã dẫn đầu bước đi, để lại bốn tên đệ tử vẫn còn quỳ dưới đất. Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, nhưng cũng nhanh chóng phân công hai người ở lại trông chừng lũ trẻ, còn bản thân thì đi theo tên sát thần kia. Nguyên Du thấy có kẻ bám theo, đầu hơi nghiêng về phía sau, con mắt liếc nhìn sau lưng. Đúng như hắn đoán, có hai người đang bám theo hắn, là Vân Bát Vũ và Vân Hồng Tuyết, tuy hai người đã ẩn thân khá kĩ nhưng đối với một lão làng như hắn thì đây cũng chỉ như trò đùa.

Nguyên Du nhặt hai viên đá bên đường, vô cùng tinh chuẩn ném vào vị trí hai người đang núp, cười nói:

"Kĩ thuật ẩn nấp khá tốt, nhưng lại gây ra tiếng động quá lớn, dễ dẫn dụ địch nhân. Các ngươi cũng không cần quá gấp, trước sau gì ta cũng sẽ dạy các ngươi cách để trở thành một sát thủ thật sự mà thôi. Hiện tại cứ thử việc đi đã." Nói xong, hai viên đá cũng vừa bay tới vị trí của hai người bọn họ. Bị ném trúng, cả hai đều lần lượt rút khỏi cây, nhưng chỉ khác là Vân Hồng Tuyết được Nguyên Du đỡ lại, còn tên kia thì không. Nhìn thấy một tiểu mỹ nhân bị té cũng khiến hắn đau lòng a.

Mấy chương tiếp theo chủ yếu sẽ là quảng nghỉ ngắn, vậy nên tác sẽ viết rất chán cùng lan man. Vậy nên nếu mọi người cảm thấy không hài lòng hoặc quá chán hay quá dở thì cũng xin đừng nói lời cay đắng, trái tim nhỏ bé của tác chịu không nổi:<

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Về thành

Vân Hồng Tuyết được Nguyên Du ôm trong lòng liền mặt đỏ tới mang tai, một chút cử động cũng không dám, đôi mắt nhắm chặt, mũi nhỏ không tự chủ được mà hít lấy mùi vị nam tính tỏa ra từ sự phụ mình, cái này lại khiến nàng xấu hổ hơn. Vân Bát Vũ bị ngã một cú đau điếng, lại nhìn thấy cảnh tượng "sư đồ" không đứng đắn đằng kia, miệng liền chảy một dòng máu cùng với một khuôn mặt bất lực. Ít nhiều gì chúng ta cũng là từ địch, cho ta thấy một chút căng thẳng được không hả? Vân Bát Vũ trong lòng gào thét.

Nguyên Du thấy biểu hiện của Vân Hồng Tuyết, miệng nở một nụ cười nhẹ, đưa miệng lại gần tai nàng, hít một hơi thật sâu hương vị của thiếu nữ đang lớn, hưởng thụ mùi hương đó, Nguyên Du thở một hơi nhẹ vào tai nàng sau đó nói:

"Dục tốc bất đạt, ta trước sau đều sẽ dạy gần như toàn bộ bản sự của mình, vậy nên việc các ngươi cần là chờ đợi. Còn riêng ngươi là cố gắng lớn lên xinh đẹp một chút cho ta~" Nguyên Du nói xong, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất sau đó quay người bước đi, bỏ mặc lại thiếu nữ mặt đỏ đến mức thậm chí có thể thấy cả hơi nước bốc lên trên đầu nữa. Vân Bát Vũ thấy sư muội của mình bị trêu đùa, thờ dài một hơi sau đó liền tiến lên an ủi:

"Ngươi đừng tủi thân, trước sau gì chúng ta đều sẽ lấy mạng hắn!" Vân Bát Vũ vô cùng chắc chắn nói. Mặc dù chính bản thân cậu cũng không biết bản thân có thể hoàn thành được nó hay không, nhưng hiện tại cứ tự an ủi bản thân rằng nó có thể đi. Thấy tiểu sư muội của mình không nói gì, cậu hơi thất vọng, cúi người xuống, thấy biểu cảm của nàng liền khiến hắn cảm thấy sâu sắc bất lực cùng cạn lời.

Thật vậy, Vân Hồng Tuyết hiện tại đang nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào cùng thích thú, đây là lần đầu tiên nàng được đến gần một nam nhân đến như vậy, không chỉ vậy mà còn là chính sư tôn của mình. Cảm giác lần đầu được nằm trong vòng tay nam nhân khác ngoại trừ phụ thân mình khiến nàng cảm

thấy có chút hưng phấn. Vân Bát Vũ thấy sư muội của mình đang trầm luân trong cái ảo cảnh của tên ác ma kia tạo ra liền cốc đầu nàng một cái, hai tay giữ vai nàng, vô cùng nghiêm túc nói:

"Không thể được, người cùng hấn là không thể nào. Hấn đã giết gia đình chúng ta, việc chúng ta cần làm chính là báo thù chứ không phải trầm luân trong những ham mê nhất thời này. Chúng ta đang lợi dụng hấn để hấn bộc lộ ra điểm yếu, ngược lại hấn cũng đang dùng chúng ta để thỏa mãn cái tâm thần biến thái của hấn, vậy nên người đừng có để bị lừa!" Vân Hồng Tuyết nghe Vân Bát Vũ nói liền tỉnh lại, đồng thời vỗ vỗ ngực, biểu cảm giống như vừa thoát khỏi nguy hiểm, nàng gật đầu với sư huynh, sau đó cảm kích nói:

"Cảm tạ huynh đã kịp thời đánh thức ta khỏi cái bẫy của hấn!" Nói xong nàng đã nhanh chóng bám theo Nguyên Du. Vân Bát Vũ thấy sư muội của mình đã tỉnh táo lại liền thở dài một hơi, sau đó cũng bắt đầu bám theo tên sư tôn tạm thời này.

Một góc khác, Nguyên Du hiện tại tâm tình vô cùng thoải mái, hấn hai tay kê đầu, miệng huýt sáo, chân bước vô cùng nhẹ nhàng. Mùi hương lúc này quả thực có tính gây nghiện rất cao a, nó khiến Nguyên Du hít một hơi lại muốn làm một hơi thứ hai, giống như chất gây nghiện vậy. Nhớ lại biểu hiện lúc này của Vân Hồng Tuyết khiến hấn cực kì mong chờ khi nàng đã trở mã có thể trở nên dễ thương, quyến rũ đến mức nào, bởi hiện tại nàng đã là một tiểu mỹ nhân vô cùng xinh xắn trong mái tóc hồng nhạt đó rồi.

Nguyên Du hấn cũng không có quá nhiều quan tâm cái gì gọi là luân thường đạo lý, sư phụ không được có tình cảm với đồ đệ hay cái gì đó tương tự vậy. Hấn thu nàng và Vân Nhu Linh mục đích chủ yếu vẫn là chặn rau từ bé mà thôi, mặc dù hai người lúc đó có thể là hoa hồng có gai có thể giết hấn bất cứ lúc nào, nhưng chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu, hấn cũng không ngại đâu.

Nguyên Du vừa đi vừa tưởng tượng về cơ thể khi đã trưởng thành của hai đệ tử của mình, bất giác đã đi đến cửa thành. Hấn chợt tỉnh dậy từ cơn mê, liếc về phía sau một chút, không có ai ở đó cả, Nguyên Du đoán hai đứa đó hấn vẫn đang tìm hấn đi. Không để ý tới chúng, hấn quay đầu bước vào thành, hướng thẳng đến nơi có nhiều bảo vật nhất ở đây, Bách Bảo Lâu.

Theo kinh nghiệm đọc truyện của hấn thì ở mấy cái chỗ như vậy thường sẽ có một đại mỹ nữ túc trực hoặc ít nhất là có một vị cường giả tọa trấn. Đối với cường giả hấn không có quá nhiều hứng thú, nhưng mỹ nữ thì có, cái hấn hiện tại thiếu nhất chính là tiền, nếu có một vị phu nhân có ảnh hưởng đến Bách Bảo Các thì hấn đúng là lời to, vừa có mỹ nữ vừa có tiền.

Nhưng nếu rơi vào trường hợp còn lại là một vị cường giả tọa trấn thì hấn buộc phải thể hiện một chút để lọt vào mắt xanh của người đó, rồi từ mối quan hệ nhỏ nhoi này mới bắt đầu đến được với những mối quan hệ lớn hơn trong tương lai, Nguyên Du vừa đi vừa nghĩ mà không nhận ra rằng mọi người ai cũng nhìn hấn bằng một cặp mắt sợ hãi đến cùng cực, tất cả đều rất tự giác lùi ra một bên, nhường đường cho hấn. Nguyên Du đi được một đoạn thì chợt dừng lại, vỗ trán một cái. Chết thật, hấn không biết đường đến Bách Bảo Các, nếu có hai cái đệ tử ở đây thì tốt rồi, mà khổ cái bọn chúng đều bị hấn bỏ xa.

Thờ dài một cái, hấn liếc nhìn mọi người xung quanh rồi đi đến một người đi đường, chưa kịp để hấn mở miệng hỏi đường thì người kia đã quỳ thụp xuống, đầu đập mạnh xuống đất, khấn cầu:

"Xin ngài...Xin ngài đừng giết ta...Ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ.... ta chết đi không ai nuôi họ..." Nguyên Du mặt hơi ngêch ra, cái gì đây, từ khi nào hấn lại trở nên đáng sợ như vậy. Hấn chuẩn bị mở miệng thì người kia lại đập đầu mạnh hơn, lời khấn cầu cũng tha thiết hơn. Nguyên Du không tin tã, đi hỏi người khác thì họ biểu hiện y chang tên lúc này, hỏi 10 người thì 9 người đập đầu, 1 người chạy mất dép. Thờ dài một hơi, quả thật là hấn không thể nói chuyện với ai cả, đối với họ hấn chẳng khác nào là một tên ác thần cả.

Nguyên Du hơi ngẫm nghĩ một chút cũng liền hiểu ra nguyên do là ở đâu. Chắc chắn là hôm qua khi hấn diệt Vân Gia rồi, lúc đó có khá nhiều người xem được, rồi từ đó một đồn mười, mười đồn trăm, kiểu nào thì sau một đêm đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết hấn vừa lược toàn thể Vân Gia, ngay cả Vân Gia gia chủ cũng chỉ mới vừa châu ông bà lúc sáng sớm do đau đớn mà chết, từ đó có thể thấy được thủ đoạn hung tàn của hấn, dù hấn đã đi thì những người may mắn cũng chưa chắc đã sống khá giả. Nguyên Du thờ dài, đã không hỏi được thì chỉ đành đi lụi vậy, dù sao thì cũng lăm lã lạc dẫm ba lần mà thôi.

Nghĩ là làm, hấn lập tức chọn đại một hướng rồi nhanh chóng bước đi, hoàn toàn quên mất mục đích mua thức ăn cho lũ nhóc. Trên đường đi cũng không thiếu lời bàn tán về hấn, thậm chí còn có cả một bản vẽ như tờ truy nã dán khắp nơi ghi tội trạng của hấn cùng với mức thưởng cho những ai chặt được đầu hấn. Nguyên Du nhìn lướt qua một tờ, đọc qua tội danh của mình khiến hấn không khỏi thốt lên kinh ngạc:

"Oa, thật đúng là không nhờ tờ truy nã này ta cũng không biết mình hư hỏng đến thế!" Trên tờ truy nã ghi hấn đủ mọi loại tội danh, từ giết người, cướp của, hiếp dâm cho đến tu luyện ma công, lấy trinh nữ làm lộ đỉnh, lấy máu con nít để tăng tuổi thọ. Nguyên Du đọc qua rồi cười xòa, đúng là cái gì cũng chỉ nên tin 7 phần hay căng lắm là 9 phần, không nên hoàn toàn tin tưởng cái gì. Hấn cũng không ngại có vài lời đồn về mình, hấn đã muốn điều thấp mà người ta không cho thì chỉ đành lập uy mà mấy lời đồn này sẽ là công cụ hữu hiệu cho hấn. Cơ mà đã lỡ đồn rồi thì cũng nên chuẩn xác một tí a, hay ít nhất là 1/10 cũng được chứ đằng này hơi sai trái quá, Nguyên Du nghĩ thầm.

Vung vẩy đầu óc thoát khỏi cơn suy nghĩ đó, hiện tại hình tượng ác ma của hấn đã là bất biến vậy thì dù hấn có làm gì đi nữa thì cũng chả có tí tác dụng nào. Thờ dài một cái, hấn xé tờ truy nã đó, vo lại thành một cục, tâng bốc trong tay, tiếp tục đi tìm Bách Bảo Lâu. Hấn thừa nhận mình là một người thường không quan tâm đến người khác, nhưng ít nhất một chút sự tôn trọng dành cho thiên nhiên vẫn phải có, bởi chính nó là thứ giúp con người sống sót, phát triển và trở nên cường đại. Vậy nên tốt nhất vẫn là hạn chế xả rác dù hấn biết nơi này khác xa Trái Đất.

Chưa được mười bước thì tiếng động lớn sau lưng vang lên, cùng với tiếng ngựa hí, tiếng la thất thanh:

"Tránh đường, tránh đường, ngựa mất khống chế rồi!" Nguyên Du hơi liếc về phía sau, một chiếc xe ngựa sang trọng đang lao đến vị trí của hấn với một tốc độ bản thờ. Liếc phía sau rồi lại nhìn phía trước, Nguyên Du rất ngoan ngoãn đứng nép sang một bên, dù sao đây cũng không phải chuyện của hấn, trong chiếc xe đó trừ khi là mỹ nữ, còn không thì còn khuya hấn mới ra tay giúp đỡ. Phía trước hấn vẫn còn khá nhiều người đang đi chuyển, chiếc xe

ngựa này lao đến thì chắc hẳn cũng sẽ có không ít người bị thương nhưng Nguyên Du dù biết thế hẳn vẫn không muốn ra tay, chuyện làm ơn mắc oán hẳn gặp nhiều rồi.

Không quan tâm sẽ có ai chết dưới vó ngựa, Nguyên Du vẫn tiếp tục cuộc hành trình của mình. Đôi mắt hắn vô cảm nhìn lấy khung cảnh nhiều người sẽ bị đè bẹp dưới vó ngựa kia nếu không ai giúp đỡ. Hắn thở dài một hơi, cuộc đời quả thật ngắn ngủi, không biết khi nào mình sẽ ra đi, Nguyên Du như ông cụ non trầm nghĩ. Ngay khi vó ngựa đã sắp đâm trúng vài người thì một tiếng nói trong trẻo vang lên:

"Phong Bích!" Ngay khi tiếng nói vừa dứt, tức thì một bức tường bằng gió hiện lên, chắn trước người bọn hắn, cản lại con ngựa điên kia. Từ trong đám người bước ra một vị đại mỹ nữ lập tức khoi lên con thú dục vọng trong người Nguyên Du. Chưa để hắn nhìn kỹ hơn thì một dòng máu tươi bắn ra từ nửa thân trên con ngựa, cỗ xe do quán tính lại tiếp tục chạy đến, đâm sầm vào bức tường mà không biết mà xui quýt khiến thế nào nó lại bay lên, đáp tới chỗ Nguyên Du.

Nguyên Du thấy cảnh này, kinh thường cười nhẹ một cái, Ảnh Mâu lập tức xuất trận đỉnh chặt cỗ xe trên không trung. Hắn nhìn mỹ nữ, vô cùng thân thiện cười nói:

"Mỹ nữ, có hứng thú làm mẹ của con ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Gặp gỡ mỹ nữ

Lời Nguyên Du vừa dứt, thời gian tựa như dừng lại, người đi đường hai mắt mở to, kinh ngạc nhìn hắn. Nếu đây chỉ là lời nói của một tiểu tử bình thường thì bọn hắn sẽ chỉ nghĩ đó là một tiểu tử không biết trời cao đất dày mà thôi, nhưng đằng này đó lại là Nguyên Du, một tên điên bị đồn là diệt Vân Gia chỉ vì động đến nữ nhân của hắn. Người đi đường hai mắt lo lắng cho nữ tử kia, bị hắn đề mắt tới.

Nữ tử kia nghe lời Nguyên Du nói, mặt hơi bất ngờ, nhưng ngay lập tức một loại khí chất siêu phàm thoát tục tỏa ra xung quanh nàng khiến người ta có cảm giác chỉ riêng đứng gần nàng đã là đối với nàng khinh nhờn chứ đừng nói bất chuyện. Nàng hai mắt hứng thú nhìn Nguyên Du, hỏi:

"Làm mẹ của con người? Người có tư cách gì?" Nói xong, một sợi trường tiên quật ngang người Nguyên Du. Nguyên Du nhìn thấy thế công của nàng, nụ cười liền thu liễm, Long Nha Đao xuất hiện trong tay, đặt ngang đỡ lại thế công. Trường tiên quật trúng lưỡi đao, nó không đứt rời như trong tưởng tượng của hắn mà ngược lại vô cùng xảo diệu quán lấy cây đao từ mũi đao đến bàn tay của hắn.

"Muốn chặt đứt Bạch Xà Tiên của ta? Mơ tưởng!" Lời nói vừa dứt, nàng dùng sức kéo mạnh trường tiên về với ý định kéo theo cả thanh đao tuyệt mỹ kia. Tên nam nhân này vậy mà dám giữa đường giữa xá trâu đùa nàng, cái này khiến nàng có cảm giác hồ xuống đồng bằng bị chó khinh. Đúng như tiên liệu của nàng, Nguyên Du rất dễ dàng để lọt mất thanh đao của mình khiến nó vô cùng đơn giản bay theo trường tiên về phía mỹ nữ.

Nguyên Du mất đi Long Nha Đao nhưng lại không chút lo lắng, ngược lại khuôn mặt giống như đạt được mục đích, hắn nở một nụ cười mỉm, chờ đợi kết quả sắp tới. Nữ tử nhìn thấy nụ cười đạt được ý nguyện kia liền cảm thấy không ổn, nhưng không ổn chỗ nào thì nàng lại chịu. Chưa tới ba giây sau nàng liền ý thức được cái chỗ không ổn đó. Nàng kéo thì kéo được đẩy nhưng bắt nó lại thế nào? Nàng không biết thanh đao đó nặng thế nào, chưa kể đến việc hiện tại còn kèm theo quán tính, chỉ một cái sơ sẩy thôi là nàng mất mạng như chơi.

Long Nha Đao theo lực kéo của Bạch Xà Tiên bay với vận tốc không tưởng, hiện tại còn kèm theo cả quán tính, đừng nói là mảnh mai thiếu nữ, dù là cường hãn đại tráng cũng sẽ bị nó xé toạc như chơi. Mỹ nữ kia chỉ là lộ ra vẻ hốt hoảng một khoảnh khắc, một giây sau nàng đã bình tĩnh trở lại, đồng thời còn nở một nụ cười khinh miệt đối với tên nam nhân càn rỡ kia.

Nguyên Du thấy nụ cười khinh miệt như vậy, trong lòng không chút nào ngoài ý muốn, hắn cá một ngàn viên linh thạch, bên cạnh nàng chắc chắn vẫn còn một hoặc nhiều tên hộ vệ nữa, nhưng thế thì đã sao? Dựa theo vận tốc của Long Nha Đao, miễn là dưới Chiến Linh Cảnh thì tất cả ắt đều sẽ bị xé toạc. Mà mỹ nữ đằng kia theo hắn thấy cũng chỉ mới là Vô Hồn cảnh đỉnh phong, chỉ mới có thể sử dụng một chút năng lực từ Chiến Hồn của mình, vậy nên muốn đỡ một đòn này của hắn là không thể nào. Mục đích của Nguyên Du là tìm ra cường giả đang âm thầm hộ vệ cho nàng, từ đó mới nên quyết định đi tiếp hay dừng cuộc chơi tại đây.

Đúng như hắn đoán, khi Long Nha Đao chỉ còn cách mỹ nữ năm bước chân thì một lưỡi đao xuất hiện, nó quật từ dưới lên, quật bay thanh đao đang bay đến. Nguyên Du thấy Long Nha Đao bị quật bay dễ dàng như vậy liền cảm thấy không ổn, chưa kịp để hắn chuẩn bị, thì lưỡi đao kia đã hướng về phía cổ hắn.

Nguyên Du tặc lưỡi, vô cùng điêu nghệ ngã người ra sau, né tránh một đòn này, sau đó rất nhanh chóng lộn ngược một vòng, cách xa thanh đao đó. Phải người đứng dậy, Nguyên Du lúc này mới có thời gian chú ý đến đối phương.

Đối phương là một nữ tử có mái tóc dài màu đỏ buộc đuôi ngựa, mái che một mắt, nửa dưới khuôn mặt bị che đi bởi một lớp màng che, cái này không những không khiến nàng trở nên xấu xí mà ngược lại còn gây nên vô tận tò mò với người khác. Nhìn xuống cơ thể nàng, Nguyên Du không khỏi huyệt sáu xuyết xoa, chỉ dựa vào cơ thể này thôi cũng đã là nhất đẳng rồi à. Cơ thể nàng gần như bọc lộ hết tất cả ra ngoài khi mà thứ duy nhất được che chắn trên cơ thể của nàng chính là bộ ngực thậm chí còn to hơn Vân Nhục Hân và nửa thân dưới mà thôi. Làn da của nàng do chinh chiến sa trường mà đã trở

nên có chút hơi ngấm, một số nơi thậm chí có thể nhìn thấy vài vết sẹo do chiến đấu để lại. Cái rốn nhỏ cùng với đôi chân dài tùy tiện lộ ra ngoài không khí trông nàng gọi cảm vô cùng. Nếu xét tổng thể thì nàng chắc chắn phải là một đại mỹ nữ, trên to, giữa thon, dưới căng tròn, nhiều đây đã là đủ để tạo nên một đại mỹ nhân. Nhưng thứ thu hút hấp nhất vẫn là đôi mắt của nàng, hàng lông mi dài, con mắt màu xanh dương, sâu thăm thẳm, chất chứa vô hạn kiên cường đối với một nữ tử như nàng.

Nữ tử đó tay kia cầm lên đại đao dài 2m được điêu khắc tinh xảo vô cùng, nó luôn tỏa ra một loại áp lực tựa như một đầu mãnh hổ đang đe dọa. Nàng nâng thanh đao lên, vô cùng bá khí nói:

"Thoát được một đao của ta, tiểu tử, ngươi có thể xưng tên!" Nguyên Du nghe nàng nói liền nở một nụ cười nhạt nhẽo, vô cùng nho nhã nói, khác hẳn với thường ngày:

"Ta gọi Nguyên Du, chỉ là một tên có chút am hiểu chiến đấu mà thôi." Hắn nhún vai, tỏ vẻ không quan trọng. Nữ tử đó đúng là mạnh thật đấy, nhìn thì không lớn bao nhiêu nhưng tu vi đã là Chiến Linh cảnh hậu kỳ, cảnh giới đó đối với Nguyên Du vẫn còn hơi quá sức, nhưng nếu đánh thật thì hắn vẫn là có thể chơi được vài cái. Cảnh giới cao đã đành, đẳng này nhìn nàng lại trông có vẻ rất am hiểu chiến đấu, đó mới là thứ khiến hắn phải kiêng kị. Muốn tạo ra một con quái vật chân chính thì ngoại trừ sức mạnh ra thì vẫn còn kỹ năng và cái đầu lạnh luôn quan sát tình hình, chỉ cần nhiều đó thôi là một con quái vật gần như bất bại ra đời.

"Ta gọi Diễm Lang, nếu ngươi quỳ xuống xin lỗi thân chủ của ta, thì chuyện này có thể chấm dứt tại đây, bằng không..." Mấy chữ sau nàng không nói nhưng dù là một tên ngốc cũng hiểu kết cục là gì. Nguyên Du nghe nàng nói, nụ cười thu liễm, khuôn mặt băng lãnh vô cùng, kêu hắn quỳ sao? Còn khuya, kẻ dám bắt hắn quỳ thì dù có là tuyệt thế mỹ nữ, hay vạn năm có một người đẹp hắn cũng chém chết. Một đời kia, hắn đã quỳ quá đủ rồi. Nguyên Du nhìn thẳng hai nữ tử trước mắt, không còn vẻ ham muốn như lúc trước mà ngược lại có chút lạnh lẽo, băng lãnh nói:

"Quý? Ngươi là cái thá gì dám bắt ta quỳ!" Câu nói chưa dứt thì một loại áp lực tựa thủy triều chợt ập lên đầu hai mỹ nhân đằng kia. Nguyên Du hẳn đúng là yêu thích mỹ nhân thật đấy, nhưng cái nào cũng phải có một mức độ, quý chính là ranh giới cuối cùng của hắn, hắn thả tự sát còn hơn phải quỳ lại một lần nữa, lần ở Vân Gia đã khiến hắn cực kì khó chịu rồi, lần này mà còn quý nữa thì hắn thả chết sướng hơn. Áp lực ập xuống, Diễm Lang không lo cho bản thân mà ngược lại lo cho thân chủ của nàng. Diễm Lang hiện tại vô cùng hối hận bản thân cách xa thân chủ của mình đến như vậy.

Không tới một giây sau nàng đã đứng trước mặt nữ tử kia, Chiến Hồn lập tức được gọi ra. Hắc Diễm Hồn, Chiến Hồn hệ yêu thú, là bát cấp chiến hồn chuyên về đánh quân công, có thể một chiêu thiêu rụi một mảnh đất. Chiến Hồn đó bình thường vô cùng mạnh mẽ nhưng đứng trước mặt cỗ áp lực tỏa ra từ cơ thể Nguyên Du nó lại trở nên nhỏ bé làm sao. Hắc Diễm Hồn há miệng, phun ra vô tận hỏa diễm hình thành gần mười tám chắn bao bọc cả hai người bên trong. Nguyên Du thấy hành động của Diễm Lang, khinh thường nói:

"Hành động vô nghĩa!" Áp lực từ hắn lập tức bạo tăng, tám màn chắn chưa kịp hình thành đã vỡ nát, mấy tấm sau cũng chưa trụ được bao lâu cũng theo đó vỡ ra, để lộ ra hai nữ nhân trông vô cùng chật vật bên trong. Mỗi một tấm chắn vỡ nát, Diễm Lang cũng đồng thời thổ huyết một lần, ba tấm đầu thì nàng còn trụ được nhưng mấy tấm sau nàng lại thổ huyết không ngừng.

Nguyên Du lần này nhìn hai người vô cùng hồ hững, không một chút tiếc thương cho hai hồng nhan sắp kết thúc cuộc đời của họ tại đây. Đối với người hay phản ứng quá khích như hắn thì dù chỉ là một câu nói vô cùng nhỏ thôi cũng đủ để khiến hắn nổi máu điên lên, nếu bọn họ yêu cầu hắn làm gì khác thì hắn rất vui vẻ chấp nhận, nhưng kêu hắn quỳ xuống, dù chỉ là nói miệng cũng đã có thể khiến hắn chém chết hai người này rồi. Long Nha Đao xuất hiện trong tay, Nguyên Du bước những bước chân vô cùng nhẹ tiến tới hai con người đang vô cùng thống khổ chống đỡ kia.

"Công chúa, ta sẽ cố gắng cầu nhiều thời gian nhất có thể, ngươi hãy dùng lúc đó chạy đi!" Diễm Lang không lo được trước sau, vô cùng gấp gáp nói với nữ tử sau lưng mình, nàng đã chuẩn bị tinh thần từ chiến một trận. Nữ tử kia nghe Diễm Lang nói cũng không dây dưa dài dòng, vô cùng kiên định gật đầu, nhưng đôi mắt vẫn không kim được đỏ lên, nhỏ ra lệ. Đối với nước mắt nữ nhân, Nguyên Du bình thường sẽ tiếc thương vô cùng nhưng hiện tại thì thứ hắn có chỉ là hồ hững không chút cảm giác nào.

Diễm Lang thấy Nguyên Du bước đến gần, đôi tay nắm chặt đại đao, chuẩn bị xuất kích bất kì lúc nào, nữ tử sau lưng cũng đã chuẩn bị chạy trốn. Thấy hành động vô ích của hai người, Nguyên Du nở một nụ cười khinh thường, đao trong tay giờ lên, chuẩn bị một đao chém chết cả hai. Đao giờ lên vô cùng chậm chạp giống như đang tra tấn tinh thần hai người, chỉ còn một tấm màn chắn cuối cùng, nàng tuyệt đối không thể để công chúa mạo hiểm được, nếu ngài ấy đối diện với áp lực này tuyệt đối không thể chạy được. Đao giờ lên đến đỉnh, Nguyên Du nở một nụ cười nhạt nhẽo, chuẩn bị chém xuống thì vài tiếng nói đã cản hắn lại:

"Nguyên Du ca xin hạ thủ lưu tình!"

"Nguyên Du, đừng chém!"

"Sư tôn, đừng hạ thủ!"

Ba giọng nói nhưng tất cả đều chung một mục tiêu ngăn hắn lại, Nguyên Du hồ hững liếc nhìn hai mỹ nhân, đao trong tay hạ xuống, sau đó biến mất. Hắn thở dài một hơi, lạnh lẽo nói nhỏ với hai người:

"Ta là người rất thích mỹ nữ, đặc biệt là mỹ nữ vạn năm có một như các ngươi. Ta có thể tha thứ cho hầu hết hành động của các ngươi, nhưng QUỲ là ngoại lệ, nếu muốn sống tuyệt đối đừng nhắc đến nó trước mặt ta. Hôm nay các ngươi còn sống xem như là may mắn đi, về nhà nhớ thắp hương cho ông bà." Nói xong, hắn quay người, đồng thời nở một nụ cười nhẹ, nếu chỉ có một người cản thì hắn có thể không quan tâm, nhưng nhiều người cản thì chắc chắn phải có vấn đề, hắn đôi khi là điên nhưng vẫn chưa đến mức bất chấp hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Nguyên Du quay người, nở một nụ cười nhẹ với đám người đã cản hắn lại. Hắn có chút bất ngờ khi gặp tiểu tử Lâm Vũ Thần, Vân Nhượng Hân và Cơ Thanh Huyền ở chỗ này, hắn còn tưởng hai người phải nghỉ đến tận trưa cơ. Đối với hai tên đệ tử hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, miệng nở nụ cười hài lòng, cách chưa bao lâu mà bọn chúng đã tìm được hắn rồi, sau này có vẻ phải hành động kín kẽ một chút thôi.

"Được rồi, ta cũng đã dừng tay, vậy nên đừng có bày ra vẻ mặt sợ đến thất kinh kia được không?" Nguyên Du nhún vai, cười hỏi. Hắn lúc này mới nhớ ra cái tên Diệm Lang có chút quen quen, chẳng phải là hộ vệ của công chúa Thanh Phong Quốc sao? Nguyên Du sau khi nhớ ra, vỗ trán một cái, đầu óc dạo này làm việc kém quá, có thể cũng không nhớ ra. Với sức lực hiện tại của hắn muốn chống lại một quốc gia vẫn còn quá khó khăn, đặc biệt là khi quốc gia đó có vài tên Chiến Vương cảnh tọa trấn, hắn hiện tại mà gặp đẳng cấp đó thì chỉ có nước đắp chiếu thôi.

Ngoài cái thân phận đó ra, thì cô công chúa kia đồng thời cũng có quan hệ rất tốt với tiểu tử Lâm Vũ Thần, hiện tại hắn mà giết cô ta sau này phiền phức sẽ có rất nhiều, đặc biệt là tiểu tử đó, không có gì chắc chắn hắn sẽ không trả thù cả. Đó là sau này, hiện tại hắn vẫn còn muốn lợi dụng tiểu tử đó làm vài việc vặt, hiện tại khiến mối quan hệ của hai người trở nên xấu đi là một quyết định quá ngu.

Bên cạnh những việc đó, vẫn còn một yếu tố nữa buộc Nguyên Du phải dừng tay dù không có năm người can ngăn, đó là hai nữ nhân và thể lực mới thành lập của hắn. Hiện tại cô công chúa đó mà chết thì không tới ba ngày cái thành này cùng vài trăm km xung quanh sẽ bị phong tỏa, đến lúc đó hắn muốn trốn cũng khó khăn, đặc biệt là còn phải bảo vệ nữ nhân của mình và lũ nhóc. Chỉ riêng những thứ đó thôi đã buộc hắn phải nghỉ lại hai lần trước khi hành động, một lí do khác là hắn đã cảm nhận được một tồn tại còn mạnh hơn Diệm Lang đang dò xét chỗ này, chỉ cần hắn dám hạ thủ người đó tuyệt đối sẽ ra tay.

Liếc mắt nhìn hai nữ tử đang khuyê gối thờ dốc sáu lưng, đôi mắt của hắn hoàn toàn không chứa chút thương hại nào mà hoàn toàn chỉ có băng lãnh, hắn có thể sẽ đưa hai người đó vào hậu cung, nhưng đó hắn sẽ là một đoạn thời gian sau đi, hắn là người dễ giận nhưng cũng dễ nguôi ngoai, buổi sáng giận nhưng chiều đã chủ động làm lành vậy nên trong tổ chức hầu như không có bao nhiêu người khó chịu với hắn. Nguyên Du thờ dài một hơi, khoảng cách tên tiểu tử đó nhúng chàm vẫn còn lâu lắm, hiện tại thì Nguyên Du vẫn không cần lo lắng bị tên đó nâng tay trên.

Năm người thấy Nguyên Du đã dừng tay liền thở dài một hơi trút hết gánh nặng, bọn họ thật không biết mình tới trễ một giây thôi là sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Lâm Vũ Thần sau khi thở dài liền chạy đến bên cạnh cô công chúa cùng Diệm Lang, khi đi qua Nguyên Du hắn bày ra vẻ mặt cảm kích vô cùng. Đến bên hai người họ, Lâm Vũ Thần hết sức lo lắng hỏi:

"Lục Diệp tỷ, Diệm Lang tỷ, không sao chứ? Làm sao hai người lại chộc giận Nguyên Du ca?" Lâm Vũ Thần trước hỏi thăm tình trạng hai người, sau ngay lập tức hỏi đến nguyên do tại sao hai người lại chộc đến Nguyên Du, hậu quả của việc chộc tức hắn Lâm Vũ Thần vẫn còn nhớ rõ như in, tất cả những người có mặt ở đó cũng nhớ rõ, toàn bộ những người liên quan đều bị hắn giết chết sau đó hấp thụ lực lượng thành cái xác khô. Lâm Vũ Thần biết Nguyên Du là người có đam mê rất lớn đối với mỹ nhân trong thiên hạ, thậm chí có thể chộc một thể lực bí ẩn miễn là họ xinh đẹp, nhưng việc gì lại có thể khiến hắn điên đến mức có thể gạt bỏ qua đam mê đây?

Diệm Lang nghe Lâm Vũ Thần hỏi, ho khan mấy cái lấy hơi, sau đó nói nhỏ tóm tắt lại sự việc, đôi mắt nhìn Nguyên Du kiêng kỵ vô cùng:

"Tên đó dám công khai trêu ghẹo công chúa! Ta cảm thấy hắn quá phận liền tiến lên chém hắn một đao, nhưng hắn lại né được. Sau đó ta mới kêu hắn xưng tên rồi kêu hắn quỳ xuống xin lỗi, sự việc sau đó như ngươi thấy." Lâm Vũ Thần nghe xong liền vỗ trán một cái, hắn thật không hiểu vì sao Nguyên Du ca lại dễ bị kích động như vậy, chẳng qua chỉ là một lời nói mà thôi, có cần phải giết người thế không? Ngoài giết người ra thì còn nhiều cách giải quyết trong êm đềm mà, may mà hắn đến kịp bằng không hôm nay đã có đổ máu rồi. Lâm Vũ Thần hai mắt giống như chờ đợi một câu trả lời nhìn lên Nguyên Du. Nguyên Du nhìn thấy đôi mắt kia, chỉ hờ hững nói một câu:

"Đừng nhìn ta bằng đôi mắt đó, ta trước giờ vẫn là dùng bộ não để xử lí chứ không phải trái tim." Hắn đáp lại một câu không chút liên quan nào, Lâm Vũ Thần nghe nói vậy thì cũng đành thôi, không dám đào sâu nguyên do, hắn cũng có thể đoán ra nguyên nhân hắn là cái chuyện quý kia. Lần trước khi hắn quỳ dưới chân vị cường giả kia, Nguyên Du đã không kìm được mà đá bay hắn vào tường, vết thương ngày hôm đó hiện tại vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Dù đoán ra được nguyên nhân nhưng Lâm Vũ Thần vẫn đối với Nguyên Du có chút ý kiến, hắn không biết quá khứ Nguyên Du đã gặp chuyện gì liên quan đến chuyện quý này mà lại phản ứng gay gắt như vậy.

Nguyên Du trả lời xong, khuôn mặt nở một nụ cười bình hòa như thường ngày, đi về phía hai nữ nhân của mình, còn hai tên đệ tử kia hắn cũng không quá quan tâm. Đi đến trước mặt hai người, Nguyên Du rất thành thạo lách vào giữa, hai tay ôm mỹ nhân, hôn lên mặt Vân Nhượng Hân, sau đó quan tâm hỏi:

"Sao không ở nhà nghỉ ngơi mà lại có tâm trạng dạo phố thế này?" Nguyên Du cười hỏi, đích thực hỏi sáng sớm Vân Nhượng Hân bị hắn dày vò cho ngất lên ngất xuống mấy lần, hiện tại nàng vẫn còn rất mệt, hắn thật không hiểu vì sao nàng lại có tâm trạng dạo phố đây. Cơ Thanh Huyền bị hắn cho ăn bơ liền nổi máu hơn thua, lập tức hôn nhẹ lên má hắn sau đó rúc vào ngực Nguyên Du. Nguyên Du bị nàng hôn, sau đó lại được nàng nằm gọn trong ngực liền cười nhẹ một cái, yêu thương xoa xoa đầu nàng.

Hắn quan tâm người này thì người kia lại lập tức bị hắn bơ đi, Vân Nhượng Hân phùng má, kéo Cơ Thanh Huyền về phía mình, sau đó có chút ghen nói với Nguyên Du:

"Hừ! Chúng ta đi đâu không cần chàng quản!" Nói xong nàng liền dẫn Cơ Thanh Huyền đi, đi được một đoạn nàng liếc hắn bằng một cặp mắt có chút

tức giận, sau đó liền rời đi trước con mắt ngỡ ngàng của Nguyên Du. Hôm nay "dầu rụng" à, sao tâm tính lại thất thường thế? Nguyên Du thờ dài trầm nghĩ. Nếu hôm nay thật là tới ngày thì hẳn nên chăm sóc nàng ấy kỹ càng hơn mới tốt. Hai nữ nhân đã bỏ hẳn mà đi, Nguyên Du lúc này uể oải nhìn hai đệ tử đang dùng một cặp mắt kinh ngạc nhìn hắn. Ba người nhìn nhau tròn vẹn một phút đồng hồ, sau đó Vân Bát Vũ mới lên tiếng:

"Sư...tôn, hai người họ....đều là sư nương của chúng ta?" Hẳn nuốt nước bọt, hỏi. Hai người đều là tuyệt thế mỹ nhân, chỉ cần có một đã là vinh hạnh một đời, mà đằng này sư tôn bọn họ lại có tận hai. Mà một người bọn hắn còn gặp qua vài lần, đó là Vân Nhược Hân, thiếu chủ của Vân gia lúc trước. Mới qua một đêm mà sư tôn bọn hắn đã có thể biến cô ấy thành nữ nhân của mình, mà nhìn bộ dạng thì Vân Nhược Hân hoàn toàn là tự nguyện, cái trình tán gái thế này thì Vân Bát Vũ cam bái hạ phong.

"Không phải sư nương các ngươi, chẳng lẽ là vợ các ngươi? Hỏi thừa!" Nguyên Du nhật nhẹo đáp. Nhìn bọn hắn thân mật như vậy mà còn có thể hỏi một câu mang tính chất xem thường trí thông minh của người khác như vậy, Nguyên Du thật rất thắc mắc về độ thông minh của tên đệ tử này. Vân Bát Vũ và Vân Hồng Tuyết nghe hắn đáp lại, nuốt nước miếng một cái, tạm thời vẫn chưa thể chấp nhận hai cái sư nương từ đâu mọc ra kia. Nguyên Du thấy hai đứa không còn câu hỏi, liền mệt mỏi vẫy tay, sau đó ngập ngừng dài nói:

"Được rồi, không còn gì nữa thì đi mua đồ ăn cho đám nhóc thôi, ta cũng đói rồi." Nguyên Du dẫn đầu đi trước, nhưng sau đó hắn mới nhớ ra một việc, cái xe ngựa kia này giờ vẫn bị hắn dính chặt trên không. Nhớ tới việc này, hắn giải trừ Ảnh Mâu, lập tức cái xe ngựa kia từ trên cao rơi xuống, tạo thành một tiếng động lớn sau đó vỡ nát, thấy cảnh này Nguyên Du không khỏi vỗ trán. Cái xe ngựa này ít nhiều cũng có giá cả trăm linh thạch mà lại lỏng lẻo đến mức thả nhẹ đã vỡ vụn sao.

Ngay lúc hắn định rời đi thì từ trong xe ngựa chợt bò ra một nam nhân mặt mày tuấn tú, thân mặc trường bào, tay cầm quạt đang vô cùng chặt vật leo ra khỏi cái mớ hỗn độn kia. Nguyên Du thấy bò ra là một nam nhân chứ không phải mỹ nhân liền mất đi hứng thú, hắn quay người, đi tới chỗ Lâm Vũ Thần, vỗ vai tên đó, nói:

"Dọn dẹp chỗ này giao cho ngươi vậy." Nhưng chưa đi được vài bước thì một giọng nói vô cùng gọi đòn vang lên:

"Tiện dân! Thấy bản hoàng tử bị té như vậy mà còn dám không quan tâm! Muốn chết đứng không!" Nguyên Du khó chịu quay đầu, muốn xem rốt cuộc tên hống hách này mặt mũi ra sao để sau này còn biết đường mà giết, mắc công lại giết nhầm người. Lời của tên hoàng tử đó tuy nói rất lớn nhưng không ai dám tiến tới giúp đỡ, ai bảo vẫn còn một tên sát thần đang đứng một bên đe dọa đâu? Nguyên Du thấy chỉ có nhiều đó mà đã gọi giúp đỡ, liền khinh thường tên tự xưng là hoàng tử kia:

"Cha mẹ sinh ra hai tay hai chân không phải để chúng chơi cho đẹp đâu. Học cách vận dụng chúng đi!" Tên hoàng tử không được ai trợ giúp, ngược lại còn bị khinh thường liền nghiêng răng ken két, chặt vật leo ra khỏi đống hỗn độn đó. Rốt cuộc thì sau gần mười phút hắn mới có thể hoàn toàn chui ra, sau đó đứng lên, trông vô cùng chật vật. Đầu tóc bù xù, trường bào nhiều chỗ rách nát, thậm chí ngay cả cây quạt người ta thường dùng để tăng độ nho nhã cũng bị gãy làm đôi, trông tên đó thật không khác gì tên ăn mày bên đường.

Nguyên Du thấy tên đó mãi mới chui ra được liền khinh bỉ:

"Ngồi lâu quá cũng không tốt, nên hoạt động một chút, gân cốt mới khỏe được." Nguyên Du không quan tâm tên này có phải hoàng tử hay không, nhưng quan trọng là hắn đang ngứa mắt tên này. Mà hắn đã ngứa mắt thì thường sẽ diệt đi tác nhân, vậy nên chỉ cần hắn có đủ lực lượng thì cái mạng chó đó, hắn lấy chắc. Nguyên Du liếc mắt về phía công chúa, hiện tại hai huynh muội gặp nhau, không tránh khỏi sẽ có phát sinh xung đột, nếu lúc đó tên hoàng tử kia không khống chế được bản thân mà tiến lên cạy tay đôi thì lúc đó Nguyên Du sẽ rất danh chính ngôn thuận lấy mạng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Diệt Trung Nam

"Tiện dân! Thấy bản hoàng tử còn không quý xuống hành lễ!" Tên hoàng tử kia kiêu ngạo quét mắt khắp toàn trường. Dân đen nhìn thấy đôi mắt đó lập tức quý xuống, thời đại hiện tại ngoài lấy người mạnh cầm đầu thì chính là hoàng gia vương thất, vậy nên ở đây không ai dám không quý, ngoại trừ Nguyên Du. Hai nữ của hắn đã đi xa, còn hai đứa đệ tử mới thu kia cũng rất dễ dàng mà quý xuống, thậm chí ngay cả tiểu tử Lâm Vũ Thần cũng đã quý một chân xuống.

Tràng cảnh lập tức trở nên cô đọng, toàn trường ai cũng quý hoặc hạ thấp đầu, chỉ riêng một mình Nguyên Du vẫn còn đứng ngạo nghễ ở đấy đối mặt trực tiếp với tên hoàng tử. Hắn móc móc lỗ tai, khinh thường nói:

"Quý? Ngươi lại là cái thá gì nữa? Có một câu nói mãi không chán à!" Câu cuối đôi mắt của hắn không tự chủ được mà liếc về phía nữ nhân Diễm Lang và thân chủ của nàng. Nguyên Du thật sự không biết sáng nay bước chân trái ra trước hay chân phải ra trước mà xui hết chỗ nói, chưa ăn được cái gì đã bị bất quý đến tận hai lần. Nguyên Du cũng không phải người sống ở thời đại này vậy nên một số quy tắc hắn còn chả thèm để vào mắt.

Tên hoàng tử hai mắt vô cùng khó chịu nhìn tên càn rỡ trước mắt, hắn nhớ rõ giọng nói này, đây chẳng phải là giọng khiến hắn khó chịu từ nãy đến giờ sao? Tên hoàng tử hai mắt âm trầm, gằn giọng nói:

"Ta là cái thá gì? Nói cho ngươi biết, ta Diệt Trung Nam đường đường là Đại hoàng tử Thanh Phong Quốc được người người ca ngợi mà một tên dân

đen như người lại dám không hành lễ sao?" Diệp Trung Nam kiêu ngạo giới thiệu bản thân. Đôi mắt hấn tràn ngập sự kiêu ngạo đến từ thẳm sâu linh hồn hấn. Nghĩ lại thì hấn cũng có bản lĩnh để kiêu ngạo, đường đường là Đại hoàng tử, lại có thiên phú cực cao, cái này hình thành trong lòng hấn một sự ưu việt vượt trên người khác.

Nguyên Du nghe cái tên kia, khẽ nâng cằm suy nghĩ một chút, sau đó mới như tỉnh ngộ nói:

"Diệp Trung Nam? Tên hay, thân phận cũng không tồi..." Nguyên Du bày ra vẻ mặt vô cùng "hâm mộ" cùng "kính nể". Thấy vẻ mặt này của hấn, hai người Diêm Lang và Lục Diệp và hai tên đệ tử lập tức bày ra vẻ mặt khinh bỉ hấn. Chẳng phải lúc này rất hống hách sao? Sao bây giờ lại rên như này. Lâm Vũ Thần chuyển hồi này tuy đứng về phía hai người Diêm Lang nhưng về cơ bản hấn vẫn tin tưởng Nguyên Du hơn, nhìn thấy bộ mặt khinh bỉ của bốn người, hấn chỉ khẽ lắc đầu. Thứ cho hấn nói thẳng, người có thể khiến Nguyên Du trở nên sợ hãi chỉ sợ vẫn chưa sinh ra đời đâu, Nguyên Du ngay cả hộ vệ công chúa cũng dám ra tay hành một trận thì tên hoàng tử này có gì khiến Nguyên Du phải sợ? Lâm Vũ Thần học theo Nguyên Du nở một nụ cười nhẹ chậm rãi thưởng thức vở kịch này. Những người dám khinh thường Nguyên Du thì trước sau gì cũng sẽ tự giác hối hận mà thôi, chỉ nhiều đây thì vẫn chưa cần Lâm Vũ Thần đứng ra giải thích.

Tên Diệp Trung Nam thấy Nguyên Du trở nên nghe lời như vậy chợt trong lòng nổi lên một loại cảm giác ưu việt. Các người thấy chưa? Dù có là gan đến mức nào gặp bốn hoàng tử đều phải biết thành thật một chút. Nhưng chưa để hấn tự mãn bao lâu Nguyên Du đã trở lại vẻ phồn như thường ngày, cười nói:

"Đầu có vấn đề à? Ta chỉ khen người có cái tên tốt với gia cảnh không tồi thôi, người cười cái gì?" Nụ cười của hoàng tử chợt cứng ngắc trên mặt, mới mấy giây trước hấn còn tự mãn tiểu tử này sợ là sợ thân phận của hấn cùng với sự ưu việt tỏa ra từ hấn khiến tên nhóc đó cảm thấy tự ti. Ai mà ngờ được tên đó chẳng qua chỉ là khen cái tên cùng giới gia cảnh nhà hấn mà thôi. Khuôn mặt tên hoàng tử lập tức trở nên đen hơn đất nồi, hai mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên có người dám không cho hấn mặt mũi như vậy, lập tức băng lãnh nói:

"Tiểu tử, người có biết sinh mệnh trong tòa thành này sống chết đều là một ý niệm của ta không?" Nguyên Du nghe tên kia không còn cách nào ngoài uy hiếp hấn nụ cười khinh bỉ càng nồng đậm, bỏ đi cái thân phận Đại hoàng tử đó thì tên đó còn chả bằng tên ăn mày. Nguyên Du lắc lắc đầu, chút tôn trọng dành cho tên này cũng biến mất, kẻ chỉ dựa vào gia thế không xứng ngồi cùng bàn với hấn. Nguyên Du kì thực đã sớm đoán được tên hoàng tử sẽ đe dọa hấn bằng cách này, bởi dựa theo kinh nghiệm đọc truyện thì vào tình huống như vậy thì 99% mấy tên hoàng tử, công chúa đều sẽ chạy về méc phụ hoàng, Nguyên Du đang chờ một kết quả khác, nếu tên hoàng tử đó chọn cách khác thì có lẽ Nguyên Du đã nhìn hấn bằng con mắt khác. Một điều nữa, đó là trong nguyên tác, tên này vì ngựa mất Lâm Vũ Thần do tên tiểu tử đó giúp hoàng muội của hấn trong đại hội tuyển người thừa kế nên bày ra đủ loại cạm bẫy đưa tên tiểu tử đó vào chỗ chết, nhưng cuối cùng do là con Tác giả nên vẫn sống tốt, không những vậy còn phản sát. Nhưng cũng trong nguyên tác, tên Diệp Trung Nam này đồng thời cũng là người đã làm việc thì không hối hận, thẳng thắn, một lòng vì quốc gia nhưng cuối cùng do lòng nóng vội cùng ganh ghét đã đẩy hấn vào tử địa. Nguyên Du muốn thông qua chuyện này xem xét Diệp Trung Nam có đủ tư cách gia nhập Huyết Thần hay không, nhưng kết quả đã khiến hấn thất vọng.

"Vậy người có biết, hiện tại ta giết người thì không ai dám động đến nơi này không?" Nguyên Du hồ hững nói. Hoàng tử nghe hấn nói trán liền nổi gân xanh, gầm lên:

"Người dám giết ta sao! Hiện tại người giết ta, chưa tới mười ngày nơi này sẽ bị xóa sổ!"

"Nhưng vấn đề là có ai biết không đã." Nguyên Du híp mắt, cười nói. Diệp Trung Nam nghe Nguyên Du nói da gà chợt nổi khắp người. Nguyên Du lúc này nói tiếp:

"Đầu tiên, người không có hộ vệ, việc người có thể thoát khỏi đây là không thể nào. Thứ hai, ở đây ai cũng muốn người chết cả." Nói tới đây Nguyên Du chợt nở một nụ cười. Hấn đã quan sát Diệp Trung Nam từ đầu đến giờ để có thể đưa ra kết luận như vậy. Đầu tiên, thông thường khi một vị hoàng tử hoặc công chúa đi ra ngoài thường sẽ có rất nhiều hộ vệ đi cùng hoặc ít nhất cũng có một người rất mạnh âm thầm bảo vệ trong bóng tối, nhưng theo hấn quan sát được thì tên này không có vẻ gì là có hộ vệ đi cùng cả, chưa kể đến dù bị đè trong chiếc xe ngựa thì y phục của hấn vẫn chưa đến mức nát bầy như vậy, còn con ngựa khi tới đây trông nó không có vẻ gì là mất trí, ngược lại còn rất minh mẫn, từ đó có thể suy ra lời truy hô ngựa điên hoàn toàn là để mọi người tránh đường. Còn dựa theo y phục thì có vẻ hoàng tử đã gặp thích khách thành ra toàn bộ hộ vệ đều đã tử trận, còn hấn cũng bị thương một chút, từ hai điều trên Nguyên Du có thể kết luận Diệp Trung Nam đang gặp thích khách.

Còn bằng chứng củng cố cho luận điểm thứ hai đó là vị cường giả âm thầm theo dõi mọi chuyện ở đây. Khi hấn có ý định giết Diêm Lang và Lục Diệp thì có một loại thần thức rất mạnh đã đảo qua nơi này, điều đó chứng tỏ người đó rất quan tâm đến tính mạng của Lục Diệp hoặc hộ vệ của nàng. Tuy nhiên, khi Nguyên Du có ý định giết Diệp Trung Nam thì người đó có vẻ không đá động gì đến ngoài vài lần dò xét yếu ớt đến mức gần như không thể nhận ra ở khu vực xung quanh. Điều này nói rõ người đó muốn tên hoàng tử này phải chết, và cái chết của hấn sẽ bị đổ cho Nguyên Du, còn người đó sẽ ngang nhiên thoát khỏi vòng nghi phạm, thậm chí nếu có bị trách phạt xuống thì người đó cũng sẽ rất danh chính ngôn thuận chối tội. Từ những điều trên, Nguyên Du đoán bản thân hoàn toàn có thể giết hấn mà không có ai ngăn cản, nhưng hậu quả đi kèm sau đó không phải thứ hiện tại hấn có thể tiếp nhận. Mà đó cũng chỉ là suy đoán của hấn, vẫn là tin 7 nghi 3 mới tốt.

"Người làm sao chắc chắn được!" Diệp Trung Nam hiển nhiên không thể chấp nhận câu nói như vậy, lập tức rống lên. Hấn rất không muốn tin tưởng hai câu nói đó nhưng từ những thứ hấn đã trải qua từ tới đến giờ thì nó hoàn toàn là khả thi, thậm chí có thể là sự thật, Nguyên Du nghe Diệp Trung Nam rống lên, lập tức phồng to, một tay bóp cổ, nhắc bóng tên đó như một con gà, Nguyên Du thờ dãi nói:

"Giờ thì tin rồi chứ? Sự thật đôi khi nó khôn nạn vậy đấy." Đây là một phép thử của hấn, nếu hấn tấn công đến mức này rồi mà thật sự vẫn không ai ngăn cản thì tính mạng của tên này thật sự không còn giữ được bao lâu nữa. Thậm chí dù cho bây giờ Diệp Trung Nam rời đi, nhưng trên đường có bị giết chết thì Nguyên Du sẽ bị xem là nghi phạm đầu tiên, thậm chí là tội phạm nếu Lục Diệp bồi thêm mấy câu vào, vậy nên con thuyền này dù muốn hay không hấn cũng đã lên, hiện tại chỉ đành bằng mọi cách giữ mạng cho tên này.

Diệp Trung Nam bị nhắc bóng lên nhưng quả thật không ai đứng ra ngăn cản cả, hấn khó khăn đảo mắt qua từng khuôn mặt, nhưng thứ duy nhất hấn có

thể nhìn thấy, chỉ là sự hồ hững, sự lạnh nhạt, một số thậm chí còn là cười trên nỗi đau của người khác. Khi hắn cố gắng ngoái đầu nhìn về phía hoàng muội của mình, đôi mắt của hắn chất đầy hi vọng, nhưng biểu cảm của nàng đã dập tắt toàn bộ hi vọng, trên khuôn mặt tinh xảo, dễ thương ấy, hắn nhìn thấy một biểu cảm mà hắn thật sự không dám tin, đó là chờ mong, lạnh lẽo và đạt được ước muốn. Từ những cái này, hắn làm sao còn có thể không biết toàn bộ mọi chuyện mình gặp trên đường đều là một tay nàng bày ra? Thậm chí ngay cả việc hắn có thể đơn giản rời khỏi hoàng cung có lẽ nàng cũng đã nhúng tay vào.

Nguyên Du nhìn thấy vẻ mặt chết tâm kia cùng với đôi mắt nhìn trừng trừng vào Lục Diệp thì còn nơi nào không rõ mọi chuyện đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch của nàng. Biến số duy nhất trong kế hoạch có lẽ là hắn, nhưng hiện tại hắn cũng sắp giết chết tên hoàng tử này rồi nên cũng có thể xem như thành công. Nguyên Du nhìn về phía Lục Diệp, nở với nàng một nụ cười tán thưởng, nếu như không phải hắn có sở thích soi mói người khác thì thật có lẽ đã làm theo ý của nàng rồi. Vậy là mảnh ghép cuối cùng trong bức tranh đã được hắn xếp đúng vị trí. Hắn bây giờ mới hiểu tại sao trong một ngày hai vương tử, công chúa đều xuất hiện ở đây, thì ra đều là có mưu đồ cả, thậm chí hắn suy đoán vị cường giả kia cũng là tay trong của nàng, hay ác liệt hơn chính là phụ hoàng của nàng phái tới. Nhưng có lẽ đã khiến nàng thất vọng, trong nguyên tác tên này vẫn còn sống đến tận khi bị Lâm Vũ Thần giết cơ, vậy nên nếu hắn không xuất hiện thì tên hoàng tử này có lẽ đã thoát, nhưng hiện tại hắn lại xuất hiện, câu chuyện có thể sẽ phải rẽ theo hướng khác. Nhưng Nguyên Du đoán bản thân hắn cũng sẽ rất hài lòng với hướng rẽ này, đúng lúc hắn đang cần một thuộc hạ làm tay trong mà lại vô tình gặp tên này thì thật đúng là đang buồn ngủ gặp chiếu manh.

Chương này công nhận tác viết chán thật

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bách Bảo Các

Nguyên Du nở một nụ cười nhẹ, hắn lúc này chợt nhìn tên hồng hách này thuận mắt vô cùng. Nguyên Du không phải là người có mắt nhìn người, cũng không phải là người có mũi lực khó chối từ, vậy nên đối với chuyện tìm thù hạ đó chính là một nan đề với hắn. Tuy không có những phẩm chất cần thiết để làm một thủ lĩnh, nhưng hắn lại có cách để ép buộc người khác phải trung thành với mình, cách hắn thường hay làm nhất đó chính là bắt người nhà làm con tin, tuy nhiên cách này cũng rất dễ bị phá nếu đối phương đã cứu được người nhà. Cách thứ hai đó chính là quyền lợi, tiền tài, danh vọng, đối với một số tên, khuôn mặt, địa vị thậm chí còn đặt cao hơn tính mạng, nhưng đối với những tên thế này thì hắn thường sẽ không nhìn quá hai lần. Cách thứ ba, đó chính là ép đối phương nhận ân tình của bản thân, cách này nói bên vững thì bên vững thật, nhưng cũng rất mong manh nếu người đó đã hoàn toàn trả xong món nợ.

Đối với một tên hoàng tử thế này, danh vọng đối với hắn rất cần thiết, đặc biệt là có một thế lực trong bóng tối âm thầm chống lưng. Nhưng đối với Nguyên Du hiện tại, cho hắn danh vọng là không thể nào, tổ chức Huyết Thần cũng chỉ mới thành lập nên cũng chả làm được gì, vậy chỉ có cách bán một ân tình mà thôi. Nguyên Du môi khẽ nhếch, trong đầu nhanh chóng suy diễn lại toàn bộ phân đoạn đầu tranh giữa các công chúa hoàng tử, từ đó hắn mới chậm rãi đúc kết nên một kế hoạch. Tất cả nghĩ xong xuôi, Nguyên Du như ném con chó chết, ném Diệp Trung Nam về phía hai đệ tử của mình, nhìn vị công chúa xinh đẹp Lục Diệp, vỗ tay tán thưởng:

"Không thể không nói, kế hoạch của công chúa rất hoàn hảo, đến mức ta gần như nghĩ rằng mọi chuyện đều là trùng hợp." Nghe Nguyên Du nói, Lục Diệp tuy rất không thoải mái, nhưng cũng chậm rãi đứng dậy, tóc vén ra sau tai, nở một nụ cười yêu kiều nói:

"Công tử nói quá rồi, ta chỉ là một vị công chúa bình thường mà thôi, nào có mưu kế gì?" Nguyên Du nghe nàng nói chỉ nở một nụ cười nhẹ, không quá quan tâm lí do thoái thác của nàng, hắn nhìn ngó xung quanh một lúc, sau đó mới nói:

"Ta cũng không quan tâm công chúa có mưu kế gì, miễn đừng có lôi kéo ta vào là được." Nguyên Du cười như không cười. Câu nói này của hắn nhìn thì đúng là không chút liên quan đến câu nói của công chúa, nhưng mục đích chính của hắn chỉ là cảnh cáo nàng mà thôi, cũng không quan tâm lắm nó có liên quan gì đến nhau hay không. Nguyên Du đối với mỹ nhân có rất lớn hứng thú, đặc biệt là nữ nhân độc nhất vô nhị như này, nhưng hắn đồng thời cũng rất ghét bản thân bị lôi kéo vào một mớ âm mưu của người khác. Tuy hắn biểu hiện ra vô cùng ôn hòa, không chút tâm cơ, nhưng nếu thật sự muốn chơi mưu đồ Nguyên Du chơi không chết không lấy tiền. Tâm cơ của hắn cũng không phải rất sâu, hắn cũng không có tài ăn nói, nhưng ông trời lại cho hắn cái tính đa nghi cùng có chút cẩn thận, chỉ từ một chi tiết nhỏ hắn thậm chí có thể suy đoán ra gần như mọi thứ có liên quan. Vậy nên, người khác nếu tính kế hắn, buộc phải tính cho hắn chết, bằng không đối mặt chính là vô tận trả thù của Nguyên Du. Nguyên Du con mắt đảo một chút, nói với công chúa:

"Ta không có ý kiến gì về âm mưu của cô, nhưng ít nhiều vẫn là tình thâm máu mủ, chưa đến lúc thì không nên lộ răng nanh." Nói một câu không đầu không đuôi, Nguyên Du ra hiệu cho hai đứa đệ tử đi theo mình, bỏ lại ba bộ mặt ngờ ngạc kia. Văn Bát Vũ, Văn Hồng Tuyết thấy sự tồn tại mình ra hiệu, lập tức vội vã kéo theo tên hoàng tử đã mất gần như toàn bộ hi vọng sống kia, vội vàng theo chân Nguyên Du.

Nguyên Du vừa đi vừa nâng cằm suy nghĩ, Diệp Trung Nam trong nguyên tác sau khi trốn thoát được thì vẫn một mực không biết ai tính kế gã, vậy nên cho đến tận lúc chết gã vẫn là một bộ tinh thần phấn chấn. Ngược lại, bây giờ được Nguyên Du cứu, nhưng cũng đồng thời phơi bày bộ mặt thật của đứa hoàng muội luôn được phụ hoàng yêu thương kia, cái này cùng với khuôn mặt hiền dịu, ngoan ngoãn có sự tương phản rất lớn. Khi gã nhìn vào đôi mắt của nàng, thứ gã thấy chỉ là sự hồ hững, sự vui mừng và mưu đồ đạt được của nàng chứ tuyệt nhiên không một chút lắng lo cho số mệnh của gã. Hai sự tương phản lớn khiến cho Diệp Trung Nam luôn trong tình trạng thiếu sức sống, hoài nghi nhân sinh, đặc biệt là khi đứa em luôn bên cạnh mình lại có tới hai con người mà bản thân lại không hề hay biết.

Nguyên Du lần này lại nhúng tay vào mạch truyện, khiến cho nó có chút đảo lộn, thành ra khiến cho hoàng tử mất hết sức sống, nếu tình hình này kéo dài sẽ làm đảo lộn câu chuyện phía sau. Vậy nên thứ Nguyên Du cần làm bây giờ chính là hóa thân thành một vị cứu tinh của đời Diệp Trung Nam, khiến gã phải tuyệt đối trung thành với Huyết Thần, sau đó trong bóng tối, Nguyên Du sẽ âm thầm đẩy gã lên làm vua nhưng kì thực chính là đẩy một con cò lên, con cò này sau này có thể sẽ giúp ích rất nhiều, còn Lục Diệp và Diễm Lang? Hai nữ nhân mỹ dung vô hạn này thì an phận làm nữ nhân trong Hậu cung của hắn đi. Định hướng kế hoạch xong xuôi, nhưng Nguyên Du tạm thời vẫn chưa biết bắt đầu thế nào. Dựa theo trí nhớ, Bách Bảo Các ở đây sẽ có một vị cường giả trấn thủ kiêm một vị tiêu thư mị lực vô hạn, hai người này đối với hắn sẽ là một quân cờ quan trọng, vậy thì từ bọn họ bắt đầu vậy.

Nghĩ xong xuôi, Nguyên Du nghiêng đầu, đối với hai đệ tử nói:

"Ai biết đường tới Bách Bảo Các thì dẫn đường đi." Nghe Nguyên Du nói, Vân Bát Vũ và Vân Hồng Tuyết thảo luận với nhau một chút, sau đó gật đầu với nhau, thống nhất ý kiến. Đạt được thống nhất, Vân Bát Vũ rất nhanh chóng tiến lên dẫn đường. Nguyên Du nhăm chán đi theo sau lưng tên nam đệ tử của mình, con mắt của hắn chốc chốc lại nhìn ngắm cơ thể vẫn chưa thành thực của Vân Hồng Tuyết, cái này khiến nàng vừa xấu hổ vừa giận nhưng lại không chỗ phát tiết, thành ra khuôn mặt đỏ bừng một mảnh.

Nguyên Du nhìn lấy tên Diệp Trung Nam, sau đó mới ân cần hỏi nàng:

"Có nặng không?" Mỹ nhân này hiện tại tuy chưa thành thực nhưng tương lai thì chắc chắn sẽ là hồng nhan họa thủy một phương, thành ra hiện tại hắn phải cho nàng một loại cảm giác an toàn, ý lại. Đề sau này nếu như lên giường với nàng, Vân Hồng Tuyết vẫn sẽ chỉ xem đó là đương nhiên, thành thành thật thật làm tiểu tình nhân của hắn. Nghĩ tới tình cảnh, trái tim phải áp mỹ nhân, cái cảnh đó khiến hắn xém chút chảy nước dãi. Vân Như Hân vũ mị, dịu dàng; Cơ Thanh Huyền quyến rũ, ngạo kiều; Vân Nhu Linh kiên cường, bất khuất còn có Vân Hồng Tuyết nhẹ nhàng, thanh tao. Chỉ nghĩ tới có thể ngày ngày cùng các nàng đi khắp thiên hạ cũng đủ để hắn phải dồn hai trăm phần trăm tinh thần vào kế hoạch này. Thờ dài một hơi, Nguyên Du tranh thủ những giây phút bình yên chậm rãi thế này, sau này chỉ sợ có một giây đề thờ cũng không có. Tổ hợp bốn người nhanh chóng băng qua các cung đường dưới sự dẫn lối của Vân Bát Vũ, chẳng mất bao lâu tất cả đã đến một tòa kiến trúc lớn.

Kiến trúc có ba tầng, mỗi tầng lại được thiết kế bên ngoài khiến mọi người cũng có thể đại khái đoán được bên trong là gì. Tầng một rất rộng, chứa hai ba nghìn người có vẻ vẫn còn trống chỗ. Tầng hai thì nhỏ hơn, một ngàn tới một ngàn năm trăm là hết mức. Riêng tầng ba thì tuyệt đối không đủ để chứa một ngàn người. Tuy nói là thế nhưng mỗi tầng lại có thiết kế cao quý, sang trọng nhưng cũng không kém phần tao nhã, cổ kính khiến cho mỗi tầng lại như một thế giới khác nhau vậy. Từ bên ngoài nhìn xem, tòa kiến trúc này xứng đáng là một kiệt tác. Tuy đẹp đẽ là thế nhưng Nguyên Du lại không có con mắt của nghệ thuật, chỉ có thể cảm khái một câu ngắn gọn:

"Nơi này đúng là lớn a, cũng xem tương đối tráng lệ." Trái ngược với sự bình thản của Nguyên Du, hai tên đệ tử đối với nơi này trông có vẻ ngưỡng mộ vô cùng. Nguyên Du chỉ là tùy ý quét mắt một chút hai đứa, thậm chí dài một hơi sau đó mới không nhanh không chậm bước vào. Hai tên đệ tử tuy đang đánh giá nơi này nhưng không thời khắc nào không chú ý tới sư tôn, thấy hắn đã vào hai người cũng tức tốc đuổi theo. Chỉ tội cho Diệp Trung Nam, bị Vân Hồng Tuyết lôi kéo như một bịch rác, không chút thương hại nào, chuyện này ngay cả nàng thậm chí còn không biết.

Bước vào bên trong, cảnh vật xung quanh lập tức thay đổi góc nhìn của hắn. Nguyên Du không thể không nói nơi này tuy lớn nhưng lại không lộ ra trống trải, ngược lại bày biện rất chuyên nghiệp. Mỗi một món đồ đều được phân loại, sau đó được xếp vào một khu vực thích hợp, bằng cách này thì tiểu nhị sẽ rất dễ dàng đem khách hàng mua thứ họ cần. Nguyên Du quét mắt xung quanh, hắn hiện đang cố gắng tìm kiếm thân ảnh đã nhìn thấy trong nguyên tác, chỉ cần nắm giữ con cò này thì mọi thứ sau này sẽ dễ hơn rất nhiều. Tuy nói tìm bóng dáng vị cao thủ, nhưng thực chất hắn đang tìm một người, Cổ Mộ Dung Tình, một nữ nhân quyến rũ, vũ mị, từng cử chỉ hành động đều toát lên vẻ mê hoặc chết người.

Nhân vật này từng được tác giả vẽ trong truyện, tuy chỉ là hình vẽ nhưng Nguyên Du cũng rất nhiều người khác dù cách một màn hình vẫn có thể cảm nhận được nét đẹp quyến rũ mê người của nàng, thậm chí nếu buộc phải so hình ảnh lúc đó với Vân Như Hân hay Cơ Thanh Huyền bây giờ thì cô nàng tuyệt đối không chỉ nhìn hơn một hai cấp đâu. Nếu Vân Như Hân câu dẫn nam nhân thông qua từng cử chỉ, thì Cổ Mộ Dung Tình không cần làm gì cả, chỉ cần một cái mị nhãn cũng đủ để nam nhân điên đảo thần hồn, không phải tự nhiên nàng được xếp vào những mỹ nhân hàng đầu nhất. Nguyên Du đôi mắt mong đợi tìm kiếm hình ảnh hắn từng một thời cuồng đến mức mất ăn mất ngủ.

Tuy nhiên hắn càng tìm lại càng thất vọng, nhìn một lượt từ trên xuống dưới đều không nhìn thấy thân ảnh nàng đâu, trong khi ở nguyên tác thì tên tiểu tử Lâm Vũ Thần kia chỉ cần vừa bước vào nơi này liền đã chạm mặt nàng. Cái này khiến hắn vô cùng tức giận nhưng rồi cũng nhanh chóng nguôi ngoai, mỹ nhân khả ngộ bất khả cầu, hắn càng gấp càng không có ý nghĩa gì, ngược lại càng bình tĩnh giải quyết thì lại càng có lợi. Nguyên Du cũng nhớ lại thân phận của nàng, Cổ Mộ Dung Tình đường đường Đại tiêu thư Cô gia làm sao lại có thể đại giá quang lâm ở cái tòa thành chim ăn đá gà ăn cỏ này chứ? Chưa kể đến hiện tại vẫn chưa phải lúc nàng xuất hiện, nếu dựa theo nguyên tác thì phải đến tận một năm sau cơ. Thờ dài một hơi, thầm trách bản thân quá hấp tấp, Nguyên Du quay lại với mục đích chính, tìm kiếm vị cường giả kia, lôi kéo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Túy Lão

Đôi mắt của hắn lại một lần nữa đảo qua từng góc ngách của nơi này, dựa theo trí nhớ thì vị cường giả kia sẽ luôn luôn túc trực ở một trong những gian hàng này, nhưng do lúc đó hắn chỉ đọc lướt qua khúc này, phần lớn tâm thần chỉ nhìn theo bóng dáng tuyệt mỹ của Cổ Mộ Dung Tình nên cũng không rõ lắm người đó hiện đang núp ở đâu. Hắn tuy không nhớ, nhưng hiện tại thì thời gian dành cho hắn vẫn còn khá khá nên cũng không cần quá gấp, chậm rãi tìm

là được. Bước tới một quầy hàng, Nguyên Du nhìn lướt qua những món đồ đang bày bán nhưng sau đó nhanh chóng lắc đầu, tiếp tục bước tới quầy khác.

Nguyên Du như một chiếc thuyền vô định, tuy gặp được bãi đậu nhưng hấn một mực bỏ qua, đôi mắt mờ mịt như sương mù, nhìn lấy một mục tiêu vô hình. Hấn đi hết từ quầy hàng này đến quầy hàng khác, tất thảy đã đi được mười một gian, sắp tới sẽ là gian thứ mười hai. Tuy đi nhiều như vậy nhưng mỗi gian hấn đều chỉ nhìn một chút sau đó lắc đầu bỏ đi, hai tên đệ tử đuôi theo hấn này giờ, tuy rất nghi hoặc nhưng cũng rất thức thời không đá động gì đến. Diệp Trung Nam cũng đã sớm tỉnh dậy nhưng đôi mắt vô hồn, cơ thể mất đi không chế chỉ có thể tùy ý Vân Hồng Tuyết dắt đi.

Hành động của hấn nhanh chóng thu hút sự chú ý của nhiều người, nhưng sau khi thấy khuôn mặt bình thường vô cùng kia thì ai nấy đều lộ ra một vẻ hoảng sợ vô cùng, sau đó vô cùng hoảng hốt quay mặt đi, trong lòng còn âm thầm cầu nguyện cho bản thân không bị tên ác ma đó chú ý tới. Nghĩ cũng đúng, hiện tại cái tên cùng khuôn mặt của Nguyên Du đã sớm truyền khắp thành, hễ là người có đôi mắt không quá kém đều sẽ nhận thức được hấn là tên sát thần mới nổi ở đây. Nguyên Du thấy vẻ mặt hoảng sợ của bọn hấn chỉ liếc một chút sau đó dời đi, đây chính là hiệu quả hấn mong muốn, hễ là ai thấy hấn đều buộc phải lùi một bước nếu còn muốn hít thở khí trời. Lúc mới đầu thì không ai chú ý thì không có gì xảy ra cả, nhưng sau khi nhận ra được thân phận của Nguyên Du mọi người đều rất thức thời cách xa hấn 3m, mỗi nơi hấn đến khách nhân đều rất tự giác tránh đường.

Sau khi đi được một nửa trong số các gian hàng trong đây, chợt hấn chú ý đến một góc không chút thu hút nào. Nơi đó bày ra một gian hàng, trên đó có chính là rượu, rất nhiều loại rượu khác nhau, nhưng hơn hết cả chính là một ông lão râu tóc bạc phơ rất tự nhiên gác hai chân lên quầy. Mái tóc dài đến mức che cả nửa khuôn mặt, bộ râu dài cả mét ướt nhẹp rượu chảy ra từ khoe miệng của lão. Ông lão đó tuy là chủ một gian hàng nhưng lại giống một khách nhân đang thưởng rượu hơn, bằng chứng là mỗi khi uống hết một vò lão lại rất tự nhiên lấy vò kế tiếp uống. Lão mặc một bộ đồ rách rưới, và khâu lung tung, bên cạnh chỉ có một cây gậy trúc dài 2m trong khi trước mặt lại bày ra rất nhiều linh thạch, kim tệ, nhiều người có thể nghĩ lão điên rồi nhưng Nguyên Du thì không.

Một người có thể tùy ý bày ra một phần gia sản lớn mà không chút lo lắng thì một chính là kẻ ngốc, còn hai chính là cường giả đang chờ đợi con mồi. Dựa theo phong thái cùng phong cách làm việc từ này đến giờ của lão, Nguyên Du rất chắc chắn lựa chọn thứ hai là chính xác. Thử nghĩ một chút xem, nếu một kẻ vô danh tiểu tốt bày ra nhiều tiền như vậy thì hỏi ai sẽ không lên cướp? Nhưng ngược lại, lão tuy bày ra rất nhiều tiền nhưng không một ai dám tới tranh đoạt, thậm chí trong mắt còn đem theo chút sợ hãi, chỉ từ những chi tiết này có thể nói lên đây tuyệt đối là cường giả. Thậm chí dù cho bây giờ có người dám đến cướp mà cho dù cướp được đi nữa thì Nguyên Du vẫn rất chắc chắn về quyết định của mình. Dựa theo trí nhớ thì đây chính là vị cường giả hấn đang tìm, tuy so với trong truyện có chút khác nhưng về tổng thể vẫn là không sai, tiêu chí không lẫn vào đâu được của vị cường giả đó chính là bộ quần áo rách rưới cùng với một cây gậy trúc.

Tìm được người cần tìm, Nguyên Du nở một nụ cười hài lòng, bước về phía người đó. Khoảng cách hai người cũng không xa, chỉ chưa tới 30m nên Nguyên Du rất nhanh chóng tiếp cận được người kia. Ông lão cảm nhận được có người đến gần liền hừ một tiếng mắt nhắm vô cùng, sau đó không kiên nhẫn nói:

"Rượu năm trăm linh thạch một vò, đồng ý thì mua, không thì lượn, đừng có ki kẻo!" Người chưa tiếp cận nhưng lời đã tới, nghe được lời của lão hai đứa đệ tử tức giận ra mặt, năm trăm một vò mà còn không cho trả giá, bộ đây là tiền từ hay sao? Nguyên Du nghe được lời lão nói không chút tức giận, ngược lại còn nở một nụ cười thoải mái, vậy là đúng rồi, phong cách nói chuyện bố đời thế này thì chỉ có người đó mới nói được, tuy phân đoạn trò chuyện giữa lão và Lâm Vũ Thần, Nguyên Du chỉ đọc lướt qua nhưng hấn đoán đại khái cũng chỉ có thế này thôi. Nguyên Du không nhanh không chậm bước đến trước quầy hàng, trong đầu nhanh chóng ra lệnh cho hệ thống:

"Hệ thống, có thể mở khóa một cái nhẫn trữ vật sao?" Nghe được Nguyên Du nói, hệ thống lại trở về như thường ngày, không còn chút gì bướng bỉnh như tối qua, lạnh băng đáp:

"Có thể, kí chủ vui lòng chờ trong 3...2...1... Hoàn tất!"

Nhận được 1340 hạ phẩm linh thạch

Nhận Tam Diệp Thảo

Nhận Hồng Hoa

Nhận..." Một tràng dài thông báo hiện ra trước mặt nhưng Nguyên Du cũng không quan tâm lắm, chỉ âm thầm cảm khái tùy tiện một cái trữ vật đều có giá trị gần bằng vài ngày săn của hấn a, quả không hổ là người trong dòng chính của các gia tộc. Thấy Nguyên Du mãi không dứt đi, ông lão có chút khó chịu, không chút nể nang nói:

"Mua được thì mua, không mua thì cút, đừng có chặn đường làm ăn của ta!" Nguyên Du nghe được tiếng quát khó chịu kia, lập tức liền tỉnh lại. Hấn không những không giận mà còn cười nhẹ, trong tay xuất hiện năm trăm linh thạch, hấn đặt nó lên bàn rồi sau đó rất nhanh chóng cầm lấy một vò rượu. Tuy nhiên, bàn tay chỉ đi được nửa đường một bàn tay khác đã nắm cổ tay hấn, Nguyên Du nhìn dọc theo cánh tay kia, phát hiện ông lão kia mặt có chút không thích, sau đó thì nghe lão nói:

"Chậm đã, ta đổi ý rồi, một ngàn linh thạch một vò!" Nghe đến đây Vân Bát Vũ không nhịn được bắt đầu cãi tay đôi với ông lão:

"Ông điên à! Một ngàn linh thạch một vò, sao không đi ăn cướp cho ẹ!" Tuy Vân Bát Vũ không thích Nguyên Du, rất nguyện ý thấy cảnh Nguyên Du ăn quả đắng nhưng ông lão này thực sự có chút quá đáng, chỉ là một vò rượu bình thường mà thôi, một nghìn linh thạch ra mấy tửu điểm bình thường chỉ sợ mua luôn cả cái tửu điểm người ta. Phải biết ở đây linh thạch kì thực không có nhiều như tưởng tượng, ngược lại có chút thiếu thốn không đủ dùng, kim tệ cũng vì thế mà sinh ra, chứ nếu đã dư dả thì còn sinh ra cái của nợ đó làm gì, mỗi lần đổi ra là một bởi một viên hạ phẩm bằng với mười miếng kim tệ, nếu đổi cả ngàn viên linh thạch thì thật có chút mệt mỏi.

"Hừ! Rượu này do lão phu ừ, ra giá bao nhiêu là chuyện của ta! Ngươi là cái thá gì mà chen vào! Ta không bán được gia đình ngươi cũng không mất chén cơm!" Ông lão tức giận nói. Vân Bát Vũ nghe lão nói lập tức nổi giận, chuẩn bị đòi coi thì Nguyên Du đã dang tay chặn trước mặt hắn, chỉ thấy sự phụ mình vẫn một mực nở nụ cười nhẹ sau đó lại móc ra thêm năm trăm linh thạch đặt lên bàn, ông lão lúc này mới có vẻ nguôi ngoai, hi hi dứt túi một ngàn linh thạch. Nguyên Du thấy vẻ mặt đều đặn kia cũng không giận, nếu khách hàng thường hạ giá đến mức đáng thương rồi sau đó bỏ đi, người bán hàng hẳn sẽ rất tiếc khách nên cũng chỉ đành đồng ý, nếu có tăng giá thì cũng chỉ tăng không quá nhiều. Ngược lại, ông lão ở đây bày ra vẻ rượu mình là rượu quý, không ngừng nâng giá, cái này sẽ đánh động đến sự tò mò của nhiều người, sau đó lão sẽ ra vẻ làm khó, chậm rãi hạ xuống một chút nhưng về cơ bản thì vẫn cao bán cho khách hàng, như vậy lão rất dễ dàng kiếm được nhiều tiền. Cái chính ở đây chính là xem ai ra chiêu trước, nếu Nguyên Du ra chiêu trước thì không chắc sẽ thành công do ông lão không có vẻ gì là thích tiền, nhưng ông lão lại ra chiêu trước nên Nguyên Du rất dễ cắn câu.

Cầm lên một vò rượu, Nguyên Du mở ra cái nắp, đưa lên mũi ngửi sau đó ngửa đầu nốc cạn không sót một giọt. Uống hết một vò, hắn ợ một cái, khen:

"Quả là rượu ngon, mùi không quá hăng ngược lại có mùi lúa mạch, khi uống vào có vị hơi ngọt cũng như có chút hơi cay, sau khi nuốt xuống dư vị lại là hơi chất cùng ngọt thanh, tiếc là vẫn chưa thành thực cùng với nguyên liệu có chút thiếu thốn, vậy nên vẫn chưa đến cái giá một nghìn linh thạch. Theo đánh giá của tại hạ thì vò này chỉ sáu trăm là hết giá." Nguyên Du sau khi uống hết vò rượu, nhắm mắt thưởng thức dư vị, sau đó mới nói. Vừa nói hắn vừa liếm mép, giống như vẫn chưa uống đủ, kì thực Nguyên Du ngoài là một tên mê sắc quên bạn thì hắn còn là một tên thích rượu, sau đó vẫn còn hàng hà sa số tật xấu khác, quả thật hắn là một tên không ra gì. Ông lão nghe hắn nói, khuôn mặt có chút giãn ra, cười cười:

"Haha...Ngươi nói đúng, vò rượu này tuyệt đối vẫn chưa đạt được một ngàn viên linh thạch. Nhưng hương vị ngươi miêu tả quả thật không sai chút nào, vò rượu đó vẫn còn thiếu chút nguyên liệu." Nguyên Du nghe lão nói cũng nở một nụ cười, nói:

"Nếu tại hạ đoán không lầm, nếu có đủ nguyên liệu cùng được ủ đủ ngày vò rượu này tuyệt đối không chỉ có giá một ngàn linh thạch, không biết tại hạ nói đúng chứ?" Ông lão nghe hắn nói liền kinh ngạc ra mặt, cũng theo đó cười nói:

"Hahaha... Tiểu tử ngươi đúng là có mắt nhìn rượu a! Chỉ nhiều đó đã nhìn ra được giá trị thực sự của nó! Không thể không nói ngươi cũng là một con sâu rượu giống ta, hahaha....!" Nguyên Du nghe lão cười sáng khoái như vậy, trong lòng kẻ hoạch lại tiến thêm được một bước nhưng ngoài mặt vẫn là khách khí nói:

"Haha... Nào có, tại hạ chẳng qua chỉ là một tên có chút thích thưởng thức rượu ngon trong thiên hạ mà thôi..." Nghe được lời này, hai tên đệ tử không tự giác lùi lại một bước, trong mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ, còn bày đặt là một người thích thưởng rượu, nói là một tên nghiện rượu không phải nhanh hơn sao?

"Haha... Tiểu tử ngươi quả nhiên cũng là một tên nghiện rượu mà còn bày đặt chống chế. Chúng ta đều là kẻ nghiện như nhau vậy thì không cần có khoảng cách làm gì. Dù là thiên đại cừu nhân hay tuyệt thế thiên tài thì lên bàn rượu cũng đều bình đẳng như nhau mà thôi. Mọi người thường gọi ta Túy Lão hay Khất Tử, ngươi muốn gọi thế nào thì tùy, chỉ là không biết nên gọi ngươi thế nào..."? Túy Lão sang sang cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đối chiến túy lão

Nguyên Du nghe Túy Lão nói, tạm thời không cần quá khẩn trương, cười nói:

"Ta gọi Nguyên Du. Cừu ngưỡng đại danh tiền bối đã lâu." Túy Lão tuy nghe được hắn tán thưởng nhưng toàn bộ tinh lực đều đặt lên cái tên kia. Túy Lão không còn cười, đôi mắt có chút sắc lẹm nhìn chằm chằm vào tên tiểu sát thần kia, có chút lạnh lẽo nói:

"Nguyên Du? Có phải là tên diệt Vân Gia hôm qua không?" Túy Lão chờ một câu nói phải từ hắn, nếu đúng là vậy thì bằng mọi cách phải diệt sát tên này ngay từ bọc trứng, tuyệt đối không thể để hắn trưởng thành. Mới chỉ là một thiếu niên mười sáu mà sát tính quá nặng, có thể nhẫn tâm lột da người mà mặt không chút biến sắc đủ để thấy tên nhóc này nếu trưởng thành tuyệt đối là đại họa. Nguyên Du nghe Túy Lão nói cùng với vẻ mặt nghiêm túc kia hắn không chút nào sợ hãi, ngược lại vẫn một mực giữ một nụ cười âm ỉ, nói:

"Tiền bối đã biết, có vì sa..." Không để hắn nói hết câu, Túy Lão đã một gậy đập thẳng từ trên đầu xuống. Nguyên Du ngay trong thời khắc đó vô cùng dẻo dẹo người qua, Long Nha Dao xuất hiện ngay tay, chém ngang cổ Túy Lão. Túy Lão bị phản công bất ngờ, hơi hoảng một chút liền đã lấy lại bình tĩnh, tay hơi động cây gậy trúc liền dẻo dai quạt ngang tới mặt Nguyên Du. Nguyên Du thấy thế công của lão, cười một cái, Long Nha Dao chợt thay đổi quỹ tích, chặn ngang thanh trúc, tiếng "cốp" không vang lên mà ngược lại là tiếng "keng" giống như hai thanh binh khí chạm vào nhau. Nguyên Du chặn được một gậy, tán thưởng nói:

"Côn pháp của tiền bối quả thực không tệ, nhưng có vẻ nó không đến mức một côn đập chết một người như người ta hay đồn..."? Nguyên Du có chút mỉa mai nói. Hắn muốn kích thích vị tiền bối này càng nhiều càng tốt, Nguyên Du tuy cảnh giới thua kém rất nhiều nhưng thứ hắn tự hào nhất vẫn luôn là kinh nghiệm chinh chiến đó đây của mình, vậy nên hắn rất cần một viên đá mài dao mà vị Túy Lão đây vừa vặn là đối tượng để hắn thử nghiệm. Túy Lão nghe hắn nói, không những không giận mà còn cười gằn:

"Vậy sao? Tiểu tử đỡ thêm một gậy của ta!" Nói đoạn, lão đã rút cây gậy về, thế chưa về hết, lão đã tiếp tục tiến công, lợi dụng sơ hở lúc mình vừa rút gậy về lập tức đâm lên, vị trí là bắp tay của Nguyên Du. Nguyên Du thấy thế công, cười nhẹ một cái, bằng một cái nghiêng người hắn liền nhẹ nhàng tránh thoát, thanh đao vô cùng thô bạo chém lên dù cho nó khiến cơ thể của hắn có chút mất thăng bằng. Một đao chém lên, vị trí chính là cánh tay của

Túy Lão, một đao này thành công Túy Lão chín phần mười là mất hẳn cánh tay, nhưng không hổ danh là cường giả, lão lập tức nhận ra sơ hở của Nguyên Du.

Túy Lão tuy đang bị quán tính của trúc côn kéo theo nhưng lại không lộ ra chút nào mất khống chế, ngược lại còn rất thành thạo. Côn là một loại vũ khí dài, tùy vào từng loại vật liệu mà khối lượng của nó có thể khác nhau nhưng tựu chung một điểm đó chính là dễ công dễ thủ, dễ phản đòn dễ kết liễu. Tuy không mạnh bạo như đao, không mềm dẻo nhanh nhẹn như kiếm, nhưng nó lại dẻo dai cùng với trọng lượng nhỏ nên rất dễ điều khiển, có thể giữa đường thay đổi thế công khiến đối thủ không kịp trở tay. Tuy nhiên Túy Lão lại không sử dụng điểm này mà buông ra gây trúc, chân quạt dưới đất, mục tiêu là mất cả của Nguyên Du, nếu bị ngã hẳn tuyệt đối sẽ lâm vào tình thế khó khăn.

Nguyên Du thấy hành động của Túy Lão, mặt có chút nghiêm túc, lão phóng đi trúc côn không phải không có mục đích mà ngược lại còn tính toán rất nhiều. Kết hợp với thế chân của lão, trúc côn bay trên không phong tỏa lại đường lui của hắn, khiến hắn không thể nhảy lên tránh đòn, mà Túy Lão nếu thành công gạt ngã Nguyên Du liền có thể sử dụng sức bật nhảy lên nắm lấy trúc côn, sau đó bồi thêm một gậy lên đầu hắn, đòn đó tuyệt đối thập tử vô sinh.

Nguyên Du cắn răng, quyết đoán thả ra Long Nha Đao, tụ lực hai chân, lộn ngược ra sau, mặc kệ nguy cơ bị đâm trúng. Nếu bây giờ bị động nhận đòn thì chỉ có chết, không bằng chủ động nhận một ít tổn thương sau đó lấy được tiên cơ sau đó phản đòn. Đúng như hắn đoán, cây gây trúc đó tuy nhìn mỏng manh nhưng kì thực lại nhọn vô cùng, nó dễ dàng đâm xuyên qua bắp đùi phải của hắn, nhưng đổi lại hắn đã tránh được một đòn tấ sát. Túy Lão thấy Nguyên Du vậy mà chủ động nhận đòn, lập tức liền chế giễu hắn:

"Quả là anh hùng xuất thiếu niên a, vậy mà chủ động phé một chân, hahaha...." Nguyên Du nghe lão cười, tuy vết thương rất đau, nhưng hắn cũng cười theo lão, nói:

"Hahaha... Đôi khi để đối được mạng sống thì một chút tổn thất lại tính là cái gì?" Nói xong, Nguyên Du cúi người, tay nắm lấy gây trúc, cắn răng, lập tức rút ra, kéo theo đó là rất nhiều thịt cùng máu của hắn. Cây gây trúc này mỗi đốt lại có những cây kim nhỏ li ti đến mức khó nhìn thấy, Túy Lão làm vậy để tối ưu hóa toàn bộ sát thương gây ra, và kết quả chính là thế này đây. Một chân của Nguyên Du trực tiếp phé, xương cốt bên trong cũng bị đâm cho gãy, thậm chí vỡ nát, cơ bắp xung quanh cũng bị hành động của Nguyên Du lôi ra không ít. Rút ra cây trúc côn, trên bắp đùi của hắn hiện tại có một lỗ máu có thể nhìn xuyên thấu từ bên này sang bên kia, thậm chí có thể nhìn thấy cơ bắp đang lúc nhúc hoạt động. Trên tay cầm trúc côn, lòng bàn tay của hắn liên tục chảy ra máu, như đã nói, trên cây trúc côn này chính là chi chít kim nhỏ, chỉ có Túy Lão biết vị trí nào là không có, Nguyên Du hiện tại tùy tiện cầm vào ngay lập tức bị đâm cho chảy máu.

Chân phải Nguyên Du đã phé, chỉ còn chân trái là hoạt động, mà xui xẻo làm sao chân trái lại không phải là chân thuận của hắn thành ra tình hình có chút khó khăn. Nguyên Du vứt cây trúc côn qua một bên, miệng nở một nụ cười đầy khát máu. Nhìn thấy hành động của Nguyên Du, Túy Lão vô cùng giật mình, thật sự từ trước đến giờ lão mới lần đầu thấy được có người đối với thân thể xem thường như vậy, thậm chí ngay cả một chân cũng có thể tự phé đi, lão không khỏi cảm khái:

"Thật là, người thật sự đối với địch nhân đã ác, đối với bản thân lại càng ác hơn!" Nguyên Du nghe thấy lời Túy Lão chỉ nở một cười, nói:

"Ta sẽ xem đó là lời khen." Nói xong, dù chỉ có một chân hắn lại tiếp tục chiến đấu. Có hai yếu tố dẫn đến sự thể thảm hiện tại của hắn, thứ nhất chính là hắn đã khinh địch, thứ hai chính là hắn quá đề cao bản thân. Hắn biết trước sau cũng sẽ có một trận chiến diễn ra với vị tiền bối này nên trước tiên tới khích tướng lão. Sau đó dưới sự tấn công đó hắn sẽ dần học được cái mới, nhưng do quá đề cao bản thân khiến hắn phải nhận kết cục là phé một chân, tuy nhiên nó không phải là không có ích, ít nhất hắn vẫn sống. Đối với trận chiến này trước sau không quá ba ngày hắn cũng sẽ gặp thôi, đối thủ có thể không phải là Túy Lão mà là Thành chủ, người có tu vi xem xét với Túy Lão, vậy nên hắn bắt buộc phải có trận đấu ngày hôm nay để nhận ra hạn chế của bản thân.

Nguyên Du vận lực nhảy lên đón lấy Long Nha Đao sau đó liền thuận thế bay xuống, Long Nha Đao nhắm thẳng đến đỉnh đầu Túy Lão. Đòn này Túy Lão tuyệt không dám ngạnh kháng, lập tức nhảy ra. Nguyên Du chém thẳng xuống đất, rạch ra một vết nứt lớn, sau đó không cần nghỉ ngơi tiếp tục nhắc đao chém Túy Lão tới tấp.

Túy Lão nhảy tới bên cây gây trúc của mình, nhặt nó lên sau đó vô cùng nhanh chóng chống đỡ.

Keng! Keng! Keng! Keng!

Tiếng kim loại va chạm liên tục vang lên trong tai mỗi người. Nguyên Du mỗi một kích chính là một vị trí chí mạng, cái này khiến Túy Lão không dám phản công bởi tốc độ xuất đao của Nguyên Du có chút biến thái, lão không dám cược mạng sống để phản kích lại. Nhưng đao của Nguyên Du tuy nhanh và mạnh nhưng lại tổn rất nhiều thể lực, chưa chém được một trăm đao hai tay của hắn đã tê rần không nhắc lên nổi. Lợi dụng khoảnh khắc này, Túy Lão đập một cước vào bụng hắn, Nguyên Du do không kịp chống đỡ lập tức bị lão một kích đắc thủ. Túy Lão thấy một đòn thành công liền lập tức truy sát, sau lưng lão hiện lên bóng dáng một con gấu trúc mặc một bộ võ phục, đầu đội nón lá, tay cầm một cây gây trúc giống với Túy Lão, Trúc Côn Hùng Miêu, bát cấp Chiến Hồn.

Túy Lão thấy Nguyên Du không thể đứng dậy, lập tức một gậy đập xuống, con gấu trúc kia cũng theo chủ nhân của mình đập gậy xuống vị trí đầu của Nguyên Du. Nguyên Du trong cơ thể mỗi chỉ có thể vội vàng lách người sang một bên, nhưng một viên đá lập tức bay tới, cắt xẹt qua mặt hắn. Nguyên Du thoát được một kích, khó khăn đứng dậy, sử dụng một chân đối địch hai nhân vật quả thật có chút hơi mệt mỏi nhưng cũng không phải là không thể nào. Trong cuộc liên kích lúc này kì thực Túy Lão đã mấy lần công nhưng nhờ có Long Lâm Giáp nên cơ thể hắn mới không có vấn đề tổn hại quá lớn, nhưng cái đầu và cái chân thì chưa chắc. Cầm lên Long Nha Đao, Nguyên Du cắn răng xông lên.

Đến trước mặt Túy Lão, hắn chặn ngang chém một cái, Túy Lão tuy nhìn qua chặn hết được đòn của Nguyên Du nhưng kì thực xương hai tay hắn đã sớm nứt gãy, bên trong nội thương không ít chẳng qua là hắn không biểu hiện ra mà thôi, bây giờ lại thấy Nguyên Du tiếp tục chém ngang, Túy Lão như một thói quen đưa gây trúc xuống chặn ngang hông, Trúc Côn Hùng Miêu rất hiểu ý chủ nhân vòng ra sau lưng Nguyên Du tiến hành tập kích. Nguyên

Du thấy cảnh này liền cười gằn một cái, không chút lảng lo tiếp tục lao lên chém. Ngay khoảng khắc đao của hắn gần chạm đến trúc côn cũng chính là khoảnh khắc đầu hắn sắp bị đập bẹp bởi cây trúc lớn kia. Thấy cảnh này nhiều người liền lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác, thậm chí là hai đệ tử của hắn cũng vậy. Nhưng đáng tiếc, ngay lúc này thì dị biến xảy ra.

Ảnh Mâu!

Trong lòng niệm thâm, lập tức từ dưới bóng của hắn, bóng của đao cùng với bóng của Túy Lão hiện lên hăng hà sa số trường mâu, chúng không cần đợi lệnh của Nguyên Du liền mọc lên chặn lại đòn đánh của Trúc Côn Hùng Miêu cùng với gây ra được một ít sát thương lên người Túy Lão, lão đã sớm cảm thấy có gì đó không ổn, khi nhìn thấy nụ cười gằn của Nguyên Du chợt bản năng cảnh báo hắn phải ngay lập tức rời xa tiểu tử này. Hắn đã sớm làm chuẩn bị nhưng cũng không kịp tốc độ xuất của chúng thành ra trên cơ thể lại thêm vài đạo vết rách. Túy Lão lúc này hai mắt vô cùng kiêng kị nhìn lúc nha lúc nhúc trường mâu xung quanh Nguyên Du, trong lòng hắn chợt thở dài, hôm nay là ngày gì mà lão tử lại đụng phải một tên biến thái thế này!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Không gian hồn thể

Hai người Vân Bát Vũ và Vân Hồng Tuyết nhìn trận chiến diễn ra từ đầu đến cuối chỉ có đúng một biểu cảm, đó chính là rung động. Hai người bọn hắn không khó nhìn ra tuy Nguyên Du là người chủ động tấn công nhưng kì thực Túy Lão mới là người nắm tiền cơ. Nhưng Nguyên Du lại không vì thế mà rơi vào hạ phong, ngược lại còn gây ra không ít phiền phức cho Túy Lão, đặc biệt là một chiêu lúc này, nếu không phải lão nhanh chân lùi lại thì cơ thể sớm bị đâm thành cái mền rách. Còn một điều khiến bọn hắn vô cùng rung động đó chính là sự tàn nhẫn của Nguyên Du, ngay cả thân thể cũng không xem là cái gì thì người bên ngoài chọc vào hắn đúng là khó sống.

Túy Lão nhìn lúc nhúc trường mâu, kết hợp với kinh nghiệm thực chiến đáng kinh ngạc của Nguyên Du không khỏi cảm khái:

"Người tuyệt đối là một cái đại thiên tài, đáng tiếc sát tính quá nặng. Có suy nghĩ gia nhập Bách Bảo Các hay không? Nếu chấp thuận thì hành động của người ta sẽ mở mắt nhắm mắt cho qua." Nguyên Du nghe lão nói, cười xòa, nâng lên Long Nha Đao chém ngang người Trúc Côn Hùng Miêu sau đó mới nói:

"Hahaha... Vậy sao? Đáng tiếc ta chịu đủ cảnh phải làm chó cho người khác rồi!" Nói xong hắn ngay lập tức xông lên, Long Nha Đao chém ngang người Túy Lão. Túy Lão tuy đang nói chuyện với Nguyên Du nhưng không giờ khắc nào không chú ý đến nhất cử nhất động của hắn. Nguyên Du vừa xông lên Túy Lão đã ngay lập tức lùi lại, Trúc Côn Hùng Miêu lại xuất hiện sau lưng. Quanh người lão chợt xuất hiện một làn gió thanh, chúng từ từ tập trung lên đỉnh cây trúc côn, không tới mấy giây, trúc côn đã được bao bọc trong một bức tường bằng gió. Hải lòng với việc này, Túy Lão ngay lập tức xông đến. Lão nhảy lên, trúc côn đập xuống.

Côn Phá Tứ Phương!

Trúc côn tựa như vật sống, phong tỏa hết đường lui của Nguyên Du, đập mạnh xuống. Nguyên Du thấy cảnh này hơi nghiêng rằng, Long Nha Đao chặn trước đầu, Ảnh Mâu trực chờ xuất chiêu. Trúc côn nhanh chóng đập xuống nhưng tất cả đã bị Nguyên Du chặn thất thất bát bát, lợi dụng lúc Túy Lão đang mất thăng bằng Ảnh Mâu ngay lập tức tung ra. Từ dưới bóng của lão chợt xuất hiện lúc nhúc trường mâu đâm thẳng lên thân thể già nua kia. Túy Lão thấy cảnh này, mặt hơi nhẫn, ngay lập tức vận sức xoay người trên không trung, đối mặt với trường mâu, tuy nhiên, Nguyên Du chờ đến khoảnh khắc này ngay lập tức xuất chiêu.

Hắn nhảy lên, một đao chém xuống, Túy Lão trong cơn nguy cấp chỉ có thể xoay người chống đỡ nhưng nó lại hợp ý với Nguyên Du. Hắn kì thực không muốn chém Túy Lão mà muốn dùng Ảnh Mâu không chế lão. Đúng như hắn dự liệu, Túy Lão trong giây phút thất thần ngay lập tức bị Nguyên Du đắc thủ, một đao chém xuống. Túy Lão hai mắt giáp công nhưng lại không lộ vẻ kinh hoàng, ngược lại còn rất bình tĩnh, lão muốn làm gì đó nhưng đã bị Nguyên Du chặn lại. Chỉ thấy hắn lại vận sức lên đao của mình, sau đó với dụng bóng của đao trực tiếp triệu hồi Ảnh Mâu đâm thẳng.

Túy Lão không ngờ đến Nguyên Du còn ngón này, ngay lập tức bị đâm trúng, bay thẳng xuống, cắm lên mấy cây trường mâu nằm im bất động. Nguyên Du rơi xuống đất thờ hồn hên, ngay lập tức xách cổ hai đứa đệ tử rời khỏi đây, nơi này không thể ở lâu. Nguyên Du dù thân đang trọng thương nhưng tốc độ vẫn là không chậm, chưa tới mấy phút đã cách Bách Bảo Các mấy km, đến được đây Nguyên Du mới cúi người thở như sắp chết. Hai đệ tử càng kinh dị, bọn hắn thật sự nghi ngờ Nguyên Du có bị phế một chân hay không bởi làm gì có ai què mà chạy với vận tốc cả trăm mét trên giây.

Lấy lại hơi thở, Nguyên Du liếc mắt nhìn về Bách Bảo Các, âm thầm nhớ chuyện hôm nay, quay đầu trăm giọng nói:

"Đi về thôi, bọn hắn tạm thời sẽ không chạy đến đâu." Nói xong hắn đã dẫn đầu đi về phía nhà mình. Chân của hắn khi chiến đấu thì không có cảm giác gì, nhưng sau khi đánh xong thì cảm giác đau đến sưng người chợt ập đến đầu hắn khiến Nguyên Du không khỏi hít một hơi lạnh, nước mắt kém chút chảy ra. Cảm giác này giống như tích tụ cơn đau lại sau đó bộc phát cùng một lúc vậy, đau đến mức muốn gào lên. Tuy trong lòng rất đau nhưng bên ngoài hắn lại bày ra vẻ mặt không có gì cả, dù sao trước mặt đệ tử hắn cũng không thể vứt đi cái mặt được.

Đi được nửa đường, hắn làm bộ như chợt nhớ ra gì đó, từ trong túi móc ra vài chục viên linh thạch, đưa cho hai đứa đệ tử, nói:

"Cầm lấy mua đồ ăn cho lũ nhóc đi, không cần đi theo ta." Nói xong hắn vứt hai người tại chỗ còn bản thân thì cả nhắc đi về nhà dưỡng thương. Hai

người hiền nhiên biết Nguyên Du muốn giữ hình tượng nên mới nói như vậy, cho nên cũng không đâm phá lời nói của hắn, chỉ thờ dài chấp nhận mệnh lệnh mà thôi.

Nguyên Du nhanh chóng chạy về nhà, mở cửa tiến vào hắn đã ngay lập tức ngồi đã tọa kiểm tra thương thế toàn thân. Nhất thời sắc mặt của hắn có chút khó xem, xương cốt trong người bị rạn hết mấy cái, đặc biệt là xương lồng ngực, lành trọn một đòn của Túy Lão khiến một hai cái đã bị nứt rồi. Hai chân thì một chân đã bị phế, bây giờ vẫn còn đang đổ máu khó cầm lại được, dựa theo vết máu thì người của Bách Bảo Các sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới đây thôi, vậy nên bản thân cần phải nâng cao thực lực hơn một tí. Kiểm kê ngoại thương đã nặng vậy, nội thương bên trong cũng chẳng khá khẩm hơn, do vết thương từ hôm qua vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên thực lực hắn bị giảm đi một hai thành, vậy nên mới bị thương nặng như vậy. Bên trong thì trái tim của hắn đã hoạt động trở lại, bằng không thì nó cứ nằm im như vậy thì chẳng tới một hai tiếng hắn đã hộc rồi, không có cơ hội để giao thủ như vậy đâu. Ngoài trái tim ra thì mấy cái nội tạng cũng bị thương lác đác mấy cái nhưng cũng không đến mức quá nghiêm trọng, không đến mức chết ngay.

Thờ dài một hồi, Nguyên Du nếu là người bình thường chỉ sợ đã sớm mất máu mà chết, nhưng hắn lại không bởi hắn chính là Bán Hắc Long, không dễ dàng chết như vậy, tuy nhiên cách cái chết cũng không xa lắm. Đúng lúc này, cọng cỏ cứu mạng của hắn chợt xuất hiện, chỉ nghe "tìng" một cái, hệ thống báo tin:

"Chúc mừng kí chủ, hệ thống đạt 15% tiến độ dung hợp, mở khóa: Khế Ước, Không Gian Hồn Thể, Cửa Hàng Trang Yêu Thú." Chưa để Nguyên Du đọc hết thì một bảng thông báo khác đã nhảy lên trước mắt hắn:

"Tự động di dời Tiểu Lang từ Vân gia đến Không Gian Hồn Thể"

Tự động di dời Bạch Vô Thiên từ trong cơ thể Kí chủ đến Không Gian Hồn Thể!" Nguyên Du đọc đến dòng này âm thầm gật đầu, hắn cũng không lo cho Tiểu Lang lắm bởi hiện tại nó cũng chẳng có gì đáng quan tâm, ngược lại hắn giờ khắc nào cũng có thể triệu hoán nó về vậy nên cũng không quá quan tâm. Còn Bạch Vô Thiên thì hắn cũng nên đề nâng đến nơi khác, không thể lúc nào cũng để một đại mỹ nhân nhốt trong cơ thể mình a, hắn dù sao cũng rất chi là thương hoa tiếc ngọc. Tâm niệm vừa động, hắn đã xuất hiện ở trong một không gian tối đen như mực, nhìn không thấy trời thấy đất, tất cả chỉ là một màu đen vô tận. Hắn vừa xuất hiện, một bảng giới thiệu đã ngay lập tức đập vào mặt hắn:

"Chào mừng kí chủ đến với Không Gian Hồn Thể! Một cách đơn giản mà nói, nơi này chỉ cho phép các loại sinh mệnh hóa thành hồn thể để tồn tại, vậy nên mong kí chủ đừng quá giết mình bản thân lại hóa thành hồn thể. Ở đây, chỉ khi kí chủ cho phép các loại sinh mệnh mới có thể tiến vào tiếp nhận bảo hộ của nơi đây hoặc kí chủ cũng có thể giết chúng để hồn thể của chúng tiến vào đây, ở đây các hồn thể sẽ liên tục được bồi dưỡng bằng những năng lượng thuần khiết nhất có thể kiếm được ở cấp độ hiện tại có công dụng trị thương, tăng sức mạnh,... Thậm chí có thể gây biến dị ngẫu nhiên đối với một số yêu thú và thực vật. Đối với hồn thể của Nhân Tộc, có thể tiếp nhận năng lượng của nơi đây tiến hành đột phá mà không gặp Thiên Địa cản trở. Không gian nơi đây sẽ tùy theo ý niệm của kí chủ mà biến to hay nhỏ trong một phạm vi nhất định ở cấp độ hiện tại, kí chủ cũng có thể tùy ý thao túng nơi đây biến thành một phương thiên địa mang theo Quy Tắc do chính kí chủ đặt ra, ngoài ra còn có thể vào cửa hàng mua một ít đồ để nhận được một số buff." Đọc hết, Nguyên Du thầm thờ dài, quả nhiên là đồ của hệ thống chưa bao giờ làm hắn thất vọng a.

Tâm niệm của hắn hơi động, lập tức bầu trời mây xanh trong trắng liền xuất hiện, bên dưới mặt đất âm âm trời lên từ không gian đen kịt kia. Tâm niệm lại động một lần nữa, lập tức hoa cỏ, cây trái xuất hiện thành một cánh rừng trước mắt hắn, đồng thời dưới đất cũng chậm rãi xuất hiện một số loài động vật hoang dã cùng yêu thú hắn từng nhìn thấy ở Bách Thú Sơn Mạch, bọn chúng đều đã từng bị hắn giết chết và hiện tại lại bị giam cầm ở đây, không thể không nói bọn chúng đúng thật sự là khổ a. Nhưng nơi này sau này sẽ thành một nơi luyện hoàn hảo cho đệ tử của hắn, vậy nên một chút áy náy đều không xuất hiện trong tâm của Nguyên Du.

Tâm niệm vừa động một lần nữa, trước mặt hắn đã xuất hiện Tiểu Lang cùng với một mỹ nhân dung nhan diễm lệ. Tiểu Lang thì rất ổn, sức khỏe rất tốt nhưng mỹ nhân kia thì không, nàng cả người mờ ảo tựa như sương khói bất kì lúc nào cũng có thể biến mất, cơ thể nhiều chỗ khuyết thiếu, nhưng đây chỉ là hồn thể vậy nên sẽ sớm phục hồi thôi, nhưng Nguyên Du nhìn vào lại cảm thấy vô tận thương tiếc, đặc biệt là khi chính hắn là người gián tiếp gây ra những thứ này cho nàng, nó lại khiến Nguyên Du cảm thấy áy náy vô cùng. Mỹ nhân kia chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hoàn toàn không có chút cảm xúc nào, chỉ có một sự băng lãnh đến chết người, nàng nở một nụ cười tuyệt đẹp nhìn hắn, giọng nói lạnh lẽo tự âm ỉ:

"Hôm nay lại muốn tra tấn ta thế nào đây?"

Xin lỗi mọi người, mấy bữa nay tại bận (lười) quá nên không đăng được, mong mọi người thông cảm!:))

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: An Ủi Bạch Vô Thiên

Nghe được nàng nói, Nguyên Du trong lòng chợt quặn đau, quả thực là do hắn mà nàng mới trở nên như vậy. Nghĩ tới đây, Nguyên Du vội vàng mở miệng, trong giọng nói có chút thương yêu:

"Đừng hiểu lầm, ta sẽ không bao giờ tra tấn nàng!" Bạch Vô Thiên không đáp, chỉ cười xòa, đôi mắt như muốn tố cáo toàn bộ lời nói dối của Nguyên Du. Không bao giờ tra tấn ta? Vậy thì vì ai mà ta trở nên thân tàn ma dại thế này? Bạch Vô Thiên cười lạnh, đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn

thăng vào Nguyên Du. Nếu có một ngày nàng thoát được khỏi đây thì hẳn chắc chắn sẽ là người nàng tới tính sổ đầu tiên.

Nguyên Du không thấy nàng đáp, hiển nhiên biết là do nàng đã quá mức hận hân, nói thêm với hân một câu cũng là bản miệng nàng. Hân không khỏi thở dài, đôi khi sự tham lam sẽ dẫn đến những kết cục không ai muốn, mà ở đây chính là mối quan hệ giữa hân và Bạch Vô Thiên. Nếu lúc còn ở động phủ hân có thể khống chế được lòng tham thì bây giờ có lẽ chuyện này đã không xảy ra. Quả nhiên vẫn là con người lúc trước của hân tốt hơn nhiều, không bị mấy cái cảm xúc thế này chi phối. Nguyên Du nặng nề nói:

"Ta nếu nói đó không phải ý của ta, nàng tin không?" Bạch Vô Thiên khuôn mặt càng lạnh. Không phải ý của ngươi? Vậy chẳng lẽ là của ta? Nàng hiện đã hận hân đến mức không còn gì để nói, không muốn nhìn thấy khuôn mặt khiến nàng ghê tởm đó, Bạch Vô Thiên quyết đoán quay mặt sang một bên. Nguyên Du thấy nàng ngay cả đôi mắt hân cũng không muốn liếc cảm thấy bản thân đối xử với nàng thật tệ, liền an ủi:

"Đừng hận ta, được chứ? Ta hứa sau này nàng sẽ không còn trải qua những chuyện như vậy nữa!" Bạch Vô Thiên không đáp, lời của Nguyên Du chỉ như một cơn gió vậy, hoàn toàn không đọng được chút gì lại trong đầu của nàng. Nguyên Du thấy nàng vẫn không quan tâm mình chỉ biết thở dài một hơi bất lực, hoàn toàn không biết làm gì. Hân muốn tiến lên chạm vào cơ thể mảnh mai kia, nhưng hễ hân tiến lên mấy bước nàng lại lùi mấy bước, mãi không chạm được. Nguyên Du không biết làm gì, nếu hân muốn cưỡng chế nàng thì điều đó hoàn toàn đơn giản, nhưng như vậy chỉ càng làm tăng oán khí của nàng mà thôi. Hân nhất thời không biết làm gì liền ngồi thụp xuống, bắt đầu chống cằm suy nghĩ.

Đối với một thiếu nữ, chỉ cần không làm đúng ý nàng thì nàng đã có thể giận ba bữa nửa tháng không thèm nói chuyện, đằng này hân lại còn tổn thương nàng mà không có lấy một lời an ủi, chỉ sợ nếu không làm gì thì tới tận lúc đầu thai nàng vẫn còn hận hân đi. Thiếu nữ bình thường thì tặng quà, dẫn đi ăn đi chơi là có thể tạm thời nguôi ngoai, nhưng Bạch Vô Thiên là thiếu nữ bình thường sao? Dĩ nhiên là không, nàng đường đường là Chiến Thánh cảnh cường giả, đã sống ít nhất trăm năm, tâm lý của nàng đã sớm thoát khỏi thiếu nữ trở thành một nữ nhân thành thực, vậy nên muốn dỗ nàng thì chỉ đành dùng cách khác. Nguyên Du hơi suy nghĩ một chút, nói:

"Nàng đang là hồn thể, có muốn ta thay nàng tìm một cỗ thân thể mới không? Hay là tìm người luyện chế giới nhất chế tạo lại cỗ thân thể cho nàng cũng được?" Bạch Vô Thiên nghe hân nói, cười lạnh:

"Người đang dỗ con nít sao? Lại nói, ta với ngươi không thân đến mức ngươi có thể gọi ta là nàng như vậy!" Nguyên Du nghe tới câu này, nội tâm liền đầu hàng. Mẹ nó, dỗ nữ nhân chưa bao giờ là dễ dàng! Hân thở dài, đôi mắt thương yêu không dứt nhìn Bạch Vô Thiên. Nàng bị hân nhìn như vậy liền cảm thấy có chút khó chịu nhưng lại không thể phát tác, trong lòng chỉ âm thầm ghi hận cái ánh mắt đó. Nguyên Du nhìn thân thể mờ ảo của nàng, trong lòng nổi lên vô hạn thương tiếc, tâm niệm vừa động, lập tức hồn lực như thủy triều tràn vào cơ thể Bạch Vô Thiên.

Bạch Vô Thiên tưởng hân lại chuẩn bị tấn công, nàng nhanh chóng thủ thế nhưng nhận ra tất cả hồn lực đều vô cùng nhu thuận lượn lờ xung quanh mặc nàng hấp thụ. Bạch Vô Thiên ánh mắt có chút khó hiểu nhìn về phía Nguyên Du, chỉ thấy hân nở nụ cười nhu hòa cùng cái gật đầu chậm rãi, thấy cảnh này, nàng chỉ cần rằng, sau đó ngồi đã tọa, hấp thu hết đám hồn lực này. Nàng dù sao cũng đã sắp chết, cuộc thêm một hai lần thì có sao? Tình cảnh không giống như nàng tưởng tượng, nó không hề sống gió mà ngược lại rất yên bình, hồn lực rất nhu thuận tùy ý nàng hấp thu chúng vào cơ thể chứ không phải giữa đường nổi loạn như nàng tưởng. Đến lúc này, Bạch Vô Thiên mới tạm thời tin tưởng hân, chín phần tâm trí tập trung hấp thụ hồn lực khôi phục hồn thể của bản thân, một phần tâm trí còn lại chú ý nhất cử nhất động của Nguyên Du, sợ hân làm ra hành động gì.

Nguyên Du tỏ ra rất ngoan ngoãn ngồi một bên, thời thời khắc khắc chú ý đến tình trạng của Bạch Vô Thiên, sợ nàng xảy ra sai sót gì. Cả quá trình diễn ra trọn vẹn một ngày trời, trong một ngày này hân đã đem cơ thể nàng nhìn không sót một nơi, trừ mấy vị trí bí ẩn bị che lấp ra. Khuôn mặt nàng đẹp như tiên nữ, đôi mắt nhắm nghiền, hai hàng mi trắng cong vút phối hợp với cái mũi nhỏ và đôi môi đỏ căng mọng khiến bất cứ ai cũng bị nàng thu hút. Làn da nàng trắng ngần như tuyết, nhìn qua rất mềm mịn. Mái tóc trắng của nàng tùy ý xõa ngang xuống nền đất, tạo thành hình dạng của một dòng thác nhỏ trông vô cùng mềm mại. Đôi tay nhỏ, gọn, hai bàn tay thon, ngón tay dài mảnh khảnh giống như rất đơn giản liền có thể bẻ gãy. Đôi chân dài, trắng, bắp đùi gọn, săn chắc, lộ ra ngoài không khí khi nàng ngồi khoanh chân đã tọa. Đặc biệt, thứ thu hút nhất trên cơ thể nàng đó chính là bộ ngực chập trùng theo từng hơi thở của nàng, chúng tuy không lớn bằng Vân Nhược Hân nhưng chúng lại trông có vẻ rất săn chắc, xúc cảm khi chạm vào chắc chắn sẽ hơn cả Vân Nhược Hân. Hân ngồi đấy nhìn nàng, say như điên điên, không muốn rời mắt khỏi cơ thể đầy nóng bỏng kia dù chỉ một khoảnh khắc.

Tuy nhiên, hiện tại hân không có quá nhiều thời gian dành cho nàng, chỉ có thể tạm lười, tiếc hận rồi đi. Rời khỏi Không Gian Hồn Thể, Nguyên Du không khỏi thở sâu mấy cái, nữ nhân xung quanh hân quả nhiên không có ai là đại mỹ nhân a, sau này muốn lập ai lên chính thể cũng là một cái nan đề. Nhìn lên bầu trời, nó đã sớm chuyển đen, hân không thể không thở dài thêm một cái. Cái bụng của hân hiện đang âm ỉ đánh trống biểu tình đòi ăn, hân cũng không còn cách nào khác, chỉ đành đứng dậy, thay tạm lên một bộ quần áo khác rồi sau đó xuống phố.

Cùng lúc này, tại Bách Bảo Các. Ở trong một căn phòng được bày trí rất tinh tế, nhưng không khó nhìn ra đây là căn phòng dành cho nữ giới. Trong phòng, trên một cái giường, có một vị mỹ nhân đang chậm rãi tu luyện. Nàng nhìn qua cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi nhưng tu vi đã đạt đến Chiến Linh cảnh sơ kỳ, tuyệt đối là một cái đại thiên tài. Tuy đang tu luyện, nhưng vẫn không che giấu được vẻ quyến rũ tận xương cốt của nàng. Khuôn mặt tinh xảo, đôi môi căng mọng, đôi mắt khép hờ, hàng lông mi dài cùng với một cái nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt trái của nàng. Mái tóc đen dài xõa xuống tận hông. Đôi gò bồng to tròn, trông vô cùng săn chắc, phập phồng lên xuống cùng với nhịp thở của nàng. Cái eo nhỏ thon gọn, lộ ra thông qua bộ y phục bó sát người của nàng, xương quai xanh lộ ra, càng khiến người khác thêm muốn cơ thể nàng. Chỉ mới nhìn những điểm này thôi đã có thể khiến người khác khó lòng kìm chế được vọng với nàng. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, mang theo sự kính trọng, nói:

"Cô tiểu thư, đã để mất dấu tên nhóc đó rồi!" Hiển nhiên không khó nghe ra đây chính là giọng của Túy Lão. Cuộc chiến lúc sáng hôm nay cũng bị Nguyên Du đã cho ngắt, mới tỉnh dậy lúc chiều, vừa tỉnh lão đã vội vàng đến đây bám bám. Mỹ nhân đôi mắt vẫn nhắm, chỉ "ừm" nhẹ một cái, xem như đã biết, sau đó nói:

"Nguyên Du con người này phong cách làm việc tuy có chút huyết tính nhưng lại rất hiệu quả. Thực lực cũng không phải bàn, người này Bách Bảo các chi có thể kết giao, hoặc ít nhất không để hân ghi hận, tuyệt không thể cùng hân là địch!" Mỹ nhân giọng như chứa vô hạn mỉa mai, nghe vô cùng quyến rũ nhưng cũng không kém phần băng lãnh. Túy Lão nghe nàng nói, chậm rãi gật đầu sau đó biến mất nơi cuối hành lang.

Cổ Mộng Tinh sau khi xác định Tủy Lão đã đi liền thờ dài một cái. Đi đến bên cạnh khung cửa sổ, nhìn xuống đường phố nhộn nhịp, nàng nở một nụ cười tràn đầy quyến rũ, nói thầm với bản thân:

"Không ngờ lần này tới đây lại gặp người thú vị như vậy, thật không biết hẳn thích người thế nào.~"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bị tập kích

Trở lại với Nguyên Du, hắn đang cà nhắc nhích từng bước trên con đường nhộn nhịp của tòa thành. Mặc dù một chân của hắn đã tạm thời phế nhưng nó không có nghĩa là hắn mất đi khả năng di chuyển. Bằng cách sử dụng linh khí tạm thời bao quanh cái chân lại giống như một cái nẹp, ổn định cái chân, chỉ như vậy hắn đã có thể di chuyển mặc dù không được trơn tru cho lắm nhưng ít nhất vẫn là đi được. Bước đi trên con đường này hai lần, nhưng mỗi lần thân phận của hắn lại khác nhau.

Nếu lần đầu tiên hắn xuất hiện với vai trò chỉ là một nhân vật phụ thì bây giờ hắn lại trở thành tiêu điểm cho mọi cuộc nói chuyện ở đây. Lần đầu thì hắn còn phải chú ý chen lấn nhưng hiện tại thì hễ là thấy hắn thì người ta đã tự động tránh xa ba mét, tránh như tránh tà, chỉ kém phần rải gạo muối nữa thôi. Nhìn thấy cảnh này Nguyên Du tâm tình không chút gợn sóng, nếu Vân Nhược Hân không bị Vân gia đem ra làm vật thông hôn thì hắn cũng chẳng muốn bộc lộ sức mạnh sớm như vậy, hiện tại thành ra một số việc hắn làm đều sẽ dẫn đến người khác chú ý chứ không thể âm thầm hoàn thành như lúc trước.

Bước đến một gian hàng, đó là gian hàng thịt nướng hắn đã được thưởng thức ở lần đầu đi dạo. Chủ cửa hàng thấy hắn mặt liền tái xanh, lập tức quỳ lạy xin tha:

"Đại nhân tha cho ta đi, ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, ta chết không ai chăm họ a..." Nguyên Du thấy cảnh này hơi nhuróng mày, đây cũng là một trong số những lí do hắn không muốn bộ lộ sát tính quá sớm, nếu là bình thường thì không sao nhưng nó sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến quá trình thu thập thông tin của hắn, đối với chuyện này thì Nguyên Du cũng chẳng có biện pháp, ai biểu ấn tượng của mọi người về hắn chính là một cái sát thần.

Nhìn chủ quán Nguyên Du thờ dài một cái, móc trong tay một viên linh thạch đặt lên bàn sau đó rất tự nhiên lấy đi mấy xiên thịt quay đi. Thấy hắn đã đi, lão chủ quán mới chậm rãi đứng dậy, mồ hôi đầm đìa, thâm than bản thân xúi quẩy mới mở cửa đã gặp tên họa thân này. Nguyên Du đã đi xa nên cũng không biết lão chủ quán nghĩ gì, nhưng dù có biết hắn cũng chẳng muốn quan tâm lắm bởi nó cũng chẳng ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của hắn. Đạo bước qua những con đường nhộn nhịp, nhưng nhờ có sự xuất hiện của hắn mà bầu không khí đã trở nên nặng nề hơn hẳn, nhìn qua mấy bộ mặt sợ hãi kia Nguyên Du cũng cảm thấy có chút mất hứng, chuẩn bị quay đầu về nhà. Hai nữ nhân của hắn bây giờ có lẽ vẫn còn la cà đầu đó vậy nên bây giờ cũng chưa chắc đã về.

Nguyên Du che miệng ngáp dài một cái, dù trong tay không thiếu tiền nhưng dạo phố đã mất đi cái thú của nó khi ai gặp hắn cũng nom nớp lo sợ. Lúc này, ánh mắt của hắn chợt nhìn về một phía, Long Nha Dao ngay lập tức xuất hiện trong tay. Đôi mắt Nguyên Du vô cùng nghiêm túc nhìn về một phía, bất chợt, một tiếng thét dài xuất hiện ở trên đầu hắn, kéo theo đó là một nhát chém chí mạng từ trên xuống:

"Chết đi!" Nguyên Du tuy bị tấn công bất ngờ nhưng lại không tỏ ra bất cứ vẻ hoảng sợ nào, chỉ thấy hắn vô cùng nhẹ nhàng lách mình, Long Nha Dao chặt ngang người tên sát thủ. Tên sát thủ kia không ngờ Nguyên Du lại thoát được một đao, ngược lại bản thân lại bị phản kích nhưng đôi mắt của hắn không chút gì là hoảng sợ, ngược lại còn có chút thách thức. Quả nhiên, ngay khi thanh đao gần chém tới cổ tên sát thủ kia thì một sợi dây xích dài chợt phóng ra từ cái phía Nguyên Du nhìn chăm chăm lúc này.

Sợi xích rất tinh chuẩn ném vào Long Nha Dao, ngay lập tức chặn lại thế công của Nguyên Du. Đao không tiến được, bản thân ngược lại bị khóa chết, ngay lúc hắn sắp bỏ đao thì từ dưới đất chợt nứt ra, sau đó phóng lên chính là một thanh đoản kiếm nhắm thẳng vào yết hầu của hắn. Nguyên Du thấy cảnh này liền hơi bất ngờ, trong giây phút đó hắn lách đầu sang một bên, thanh đoản kiếm bay sượt qua kéo theo một vệt máu dài từ cằm đến tận má của hắn. Tránh được một đòn hiểm nhưng cũng đồng thời để tên sát thủ kia an toàn lui xuống, thấy cảnh này hắn không khỏi tặc lưỡi một cái, quyết đoán buông ra Long Nha Dao, Nguyên Du chạy thẳng đến tên sát thủ đó.

Tên sát thủ kia thấy Nguyên Du vậy mà dám chạy đến chơi tay bo với mình, khuôn mặt không lộ chút khinh thường nào, trái lại còn nghiêm túc hơn, người có thể đánh ngang tay với Tủy Lão có ai là dễ đối phó? Nguyên Du một quyền vung đến, tiếng xé gió lách tách vang lên, nghe thấy tiếng đó tên sát thủ không dám ngạnh kháng, ngay lập tức lách người, thanh kiếm trong tay chém lên. Nguyên Du như chờ đợi khoảnh khắc này, lập tức cười gằn, Ảnh Mâu ngay lập tức được ra trận. Từ dưới bóng của tên sát thủ chợt xuất hiện lít nhít trường mâu đâm thẳng lên, thấy cảnh này tên đó có hơi hoảng nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nhảy lên cao, nhưng đáng tiếc lại là phí công, trừ khi đem cái bóng hoàn toàn biến mất bằng không Ảnh Mâu vẫn sẽ một mực tồn tại ở đấy.

Không biết được điều đó, tên sát thủ kia lập tức ăn trái đắng, chịu vài nhát trường mâu đâm thẳng vào lòng bàn chân. Tạm thời giải quyết được một tên, Nguyên Du lại nhanh chóng rút tốc tiến về phía kẻ đang điều khiển dây xích, một quyền vung lên muốn đâm nổ đầu tên đó. Thấy một quyền hướng đến đầu mình, tên đó không những không sợ mà ngược lại còn mừng hóm, thấy đôi mắt đó, sau lưng Nguyên Du chợt mát lạnh, lập tức không dám tiếp tục tiến lên, ném người sang một bên, từ sau lưng hắn chợt xuất hiện hàng chục cây phi tiêu bay thẳng, nếu không né nhanh thì hắn có lẽ đã thành con nhím rồi.

Nhưng chưa kịp để hắn thở, tên cầm xích kia lại dùng xích quật tới, từ bên hông lại xuất hiện thêm rất nhiều phi tiêu bay tới, Nguyên Du nhất thời lâm vào

tình thế hai mặt đối địch. Tuy đứng trước tình cảnh này nhưng Nguyên Du lại không tỏ vẻ hoảng hốt, ngược lại vô cùng bình tĩnh, khi thấy chúng đã tới gần, Ảnh Mâu lại một lần nữa được gọi lên, chúng hình thành một bức tường chắn, chắn hết những đòn đánh trước mặt hắn. Nhưng chưa kịp để Nguyên Du thở dốc, đằng sau lưng chợt nhói đau, ra là có vẫn còn một tên khác vẫn âm thầm tiềm hành trong bóng tối, chỉ chờ đợi Nguyên Du sơ hở liền bắt đầu xuất kích. Khoảng khắc lúc này, may mà có hệ thống cùng với phản xạ nhanh kinh người của hắn nên vết thương mới không nặng không nhẹ như vậy, bằng không có lẽ bây giờ hắn đã chết.

Nguyên Du đôi mắt có chút kiêng kỵ nhìn bốn tên sát thủ đang hình thành xu thế bao vây mình ở giữa. Hai tên có nhiệm vụ tấn công trong khi hai tên khác lại có nhiệm vụ quấy nhiễu. Thấy Nguyên Du vậy mà chưa chết, bốn tên đó có chút kinh dị nhìn Nguyên Du, vốn tưởng là bốn cái Chiến Linh cảnh trung kì đi ám sát một tiểu tử thế này là giết gà dùng dao mổ trâu, nhưng đánh rồi mới biết tên nhóc này kinh nghiệm thực chiến cao thế này. Trong mắt bốn người không dám có chút thất lễ, ngay lập tức triệu hồi Chiến Hồn của bản thân.

Song Kiếm Đường Lang, Vô Ảnh Hồn, Kim Ti Xích, Lục Độc Thích Vị. Toàn bộ đều là lục cấp Chiến Hồn, có thể thấy để xử được Nguyên Du người đó đã hao cái giá thế nào. Nguyên Du thấy bọn chúng đã triệu hồi ra Chiến Hồn khuôn mặt liền có chút âm trầm, Long Nha Dao lại xuất hiện trong tay, trải qua vài lần giao thủ lúc này, nếu là ở thời kì toàn thịnh thì hắn nắm chắc năm thành sẽ giết được toàn bộ bọn chúng hoặc ít nhất cũng là có thể giết được một hai người, nhưng hiện tại hắn đang bị thương chưa lành, lại bị vây công cơ hội chiến thắng rất thấp. Cẩn rằng, Nguyên Du âm thầm nhớ kĩ chuyện ngày hôm nay, ngày sau hắn ắt sẽ đến tận nơi báo đáp. Nghĩ tới đây, Nguyên Du thở dài một cái ổn định tâm tình, lạnh nhạt nói:

"Trước khi chết, có thể cho ta biết là ai muốn giết ta sao?" Kì thực hắn cũng chẳng muốn quan tâm lắm, người có được thực lực có thể nắm giữ nhiều Chiến Linh cảnh cường giả thế này thì hoặc là Bách Bảo Các hoặc sẽ là Phủ Thành Chủ, cũng có thể là một số ẩn thế gia tộc. Cứ theo hướng đó suy nghĩ rồi sau đó lại thu hẹp phạm vi điều tra, kiểu gì chẳng tra ra, vậy nên đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nghe Nguyên Du nói, đám sát thủ không đáp, ngược lại tiếp tục dồn ép. Nguyên Du liếc mắt, không đạt được kết quả hắn cũng không quá ngạc nhiên, chỉ là nở một nụ cười lạnh lẽo, thủ một thế trông giống như chuẩn bị tung ra đòn tấn sát. Đám sát thủ thấy cái thế đó liền lục tục phòng thủ. Khí thế trên cơ thể hắn càng lúc càng tăng, khi đến đỉnh điểm, tưởng như hắn sẽ bộc phát ra đòn tấn sát thì không ai ngờ được Nguyên Du lại phóng về một hướng, lời nói vẫn còn vang vọng:

"Ta đi trước, có gì ngày sau nhất sẽ tới tận nơi chào hỏi!" Đám sát thủ mặt mày ngơ ngác, lập tức hiểu bản thân bị tên nhóc đó chơi một vỏ, lập tức thẹn quá hóa giận mà đuổi theo. Nguyên Du lúc này cầm đầu chạy về phía Bách Bảo Các, chỉ cần đến được nơi đó thì phạm vi hung thủ sẽ được thu hẹp lại. Nói rõ hơn, nếu bọn chúng dám đuổi theo vào trong thì chín phần mười sẽ là người của Bách Bảo Các, ngược lại, nếu không dám đuổi theo thì khả năng sẽ là người của Phủ Thành Chủ, hoặc cũng có thể ngược lại, Phủ Thành Chủ muốn nhân cơ hội hắn chạy vào trong, quấy phá bên trong một phen nhưng vẫn giữ mình ở thế an hùng khi tiêu diệt được Nguyên Du, còn Bách Bảo Các chỉ là một nạn nhân mà thôi. Sở dĩ hắn nghĩ như vậy là vì sự bành trướng của Bách Bảo Các mấy năm gần đây đã có xu hướng đe dọa uy nghiêm của Phủ Thành Chủ, Thành chủ hắn đã sớm muốn cho Bách Bảo Các một bài học nên sẽ nhân cơ hội này tiến hành gây rối. Nguyên Du nếu vào đó sẽ đẩy sự căng thẳng giữa hai bên lên đến đỉnh điểm, nếu một trong hai là hung thủ thì Nguyên Du sẽ nhân cơ hội đó đứng về phía đối lập, đánh một lần cho tên hung thủ kia tồn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Lại vào bách bảo các

Nguyên Du càng chạy nhanh sắc mặt của hắn lại càng kém, bởi di chuyển với tốc độ cao nên điều khiển linh khí có chút không thuận lợi, nhiều lúc xém chút mất khống chế chân phải. Nếu chỉ là chạy bình thường thì hắn rất đơn giản không chế nhưng hiện tại ở sau lưng lại có bốn người truy sát liên tục quấy nhiễu nên tình hình mới căng như vậy. Thầm than bản thân xui xẻo, quả nhiên vẫn là làm một cái nhân vật qua đường là tốt nhất không phải ngày ngày bị truy sát thế này.

Nguyên Du con mắt hơi liếc về phía sau, bốn tên đó vẫn bám dai như đĩa, thậm tệ hơn, hắn không còn lựa chọn nào khác hơn là tiếp tục phóng đi với tốc độ bản thờ. Trên đường chạy, hắn cũng nhiều lần dùng Ảnh Mâu cũng như Áo ảnh để đánh lạc hướng bốn người nhưng do cách biệt cấp độ cũng như khoảng cách không nhỏ nên chẳng mất thời gian lâu lắm bọn chúng đã thoát được. Nguyên Du khuôn mặt càng ngày càng tệ, thương cũ chưa hết thương mới đã tới bây giờ chưa kịp để chúng hồi phục thì lại bị truy sát, thề than cho số phận chó cũng chẳng thêm căn của mình, Nguyên Du chỉ mong vụ này kết thúc sớm để hắn sớm về ôm ấp mỹ nhân.

Bốn tên kia tuy nhìn một đường truy sát rất gắt gao nhưng kì thực chỉ bọn hắn mới biết đây là một chuyện nhọc nhằn thế nào, đường đường là bốn tên Chiến Linh cảnh đi ám sát một tên nhóc Vô Hồn cảnh đã là nhọc lắm rồi bây giờ lại bị tên nhóc đó cho hừ khói thật sự là không biết giấu mặt vào đâu, chưa kể tên nhóc đó còn bị què một chân!

Một đường truy đuổi, Nguyên Du nhiều lần tăng tốc để cắt đuôi dù nó làm tăng khả năng mất thăng bằng của hắn nhưng cái khiến Nguyên Du muốn chửi thề nhất là dù hắn có tăng thế nào thì bọn chúng vẫn có thể bám dính như đĩa. Nguyên Du mặt cười như không cười, trên trán nổi gân xanh, âm thầm thề nhất định ngày sau phải lột da tên chủ mưu mới được.

Tuy mô tả dài dòng là thế nhưng kì thực bọn hắn chỉ chạy chưa tới 2km, trên quãng đường này hai bên vòn qua vòn lại, mỗi người lãnh thương một ít nhưng do chỉ có một người nên Nguyên Du thể hiện độ cơ động hơn hẳn bốn tên kia nên vết thương cũng lác đác không đáng kể. Ngược lại bốn tên kia tuy tốc độ nhanh nhẹn cùng sức quan sát rất tốt nhưng do đi chụm một nhóm cộng với bị Nguyên Du tấn công bất ngờ nên bị thương ngoài da cũng không ít, cá biệt một tên còn xém chút mất đi bàn tay.

Khoảng vài phút sau, một tòa kiến trúc lớn chậm rãi hiện ra trước tầm mắt của Nguyên Du cùng bốn tên kia. Nguyên Du thấy tòa kiến trúc này tốc độ tăng cao một phần khiến bốn kẻ kia nhất thời xạm mặt lại, tức tốc đuổi theo. Cũng không lâu lắm Nguyên Du đã đến trước cổng Bách Bảo Các, hẳn không có thời gian để tiếp tục ngắm nhìn vẻ đẹp của nó, lập tức giảm tốc, hai chân chậm rãi bước vào trong, dù sao hẳn cũng không thể để người ta dò ra mình là thằng chủ mưu phá nhà người khác. Trước khi đi vào, Nguyên Du liếc về phía bốn tên kia, đôi mắt tràn ngập sự thách thức, như kiêu: có ngon vào đây kiếm ăn! Bốn tên kia thấy ánh mắt đó lập tức giận đến đen mặt, tên sử dụng xích không chút chần chờ quật ra một cái hồng chặn đường Nguyên Du, nhưng đáng tiếc Nguyên Du sớm đã vọt vào trong nên một xích kia chỉ có thể đánh vào không khí. Bốn tên kia sau khi chạy tới công liền nhả mặt, bắt đầu châu đầu lại hội ý.

Nguyên Du sau khi tạm thoát khỏi truy sát, vô cùng bình thản bước vào trong Bách Bảo Các dù cho hồi sáng mới tới đây đánh một trận. Nguyên Du vừa bước vào lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, hẳn ngay lập tức bị chú ý như vậy bởi vì trận chiến hồi sáng quá mãnh liệt, dù hai bên chỉ là sử dụng vũ khí đánh sập là cả nhưng nhìn vào mức độ chiến đấu mọi người đều tự thẹn không bằng, chưa kể đến nữa sau Nguyên Du không cần sử dụng tới linh khí đã có thể giã cho Túy Lão nằm bẹp dí, cái này đã khiến người ta rung động không thôi, chưa kể đến cuối cùng hẳn còn đánh cho lão nằm trọn vẹn một ngày mới tỉnh dậy. Chỉ vậy thôi những người ở đây không muốn nhận ra hẳn cũng khó khăn, hôm qua lật tay diệt Vân Gia, hôm nay đánh một trận với Túy Lão mà vẫn có thể gần như toàn thân trở lui, ngày mai có lẽ hẳn tới đập luôn Phủ Thành Chủ không chừng.

Nguyên Du thấy ánh mắt sợ hãi của mọi người cũng không quan tâm lắm, đôi mắt nhìn xung quanh một chút, không thấy được người cần tìm, hẳn có hơi thất vọng một chút. Bất chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên:

"Tiểu tử, đang tìm lão già này sao?" Nguyên Du nhìn theo hướng giọng nói, chủ nhân của giọng nói là một lão già ăn mặc rách rưới, tay cầm một bầu rượu đang ngửa cổ lên tu ừng ực. Thấy thân ảnh đó, Nguyên Du hơi mỉm cười, đi đến bên cạnh lão, rất tự nhiên ngồi xuống, nói:

"Có thể xem là như vậy, vết thương của Túy Lão thế nào rồi?" Nguyên Du cười như không cười nhìn lão, tay rất tự nhiên cầm lên một vỏ rượu, không cần sự cho phép của Túy Lão đã ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch. Túy Lão thấy hẳn tự tiện như vậy, mắt chỉ là hơi nhú nhưng sau đó đã lập tức giãn ra, cười nói:

"Vết thương của ta cũng ổn....Ai, nhờ người nương tay bằng không bây giờ ta đã chẳng ngồi đây rồi..." Túy Lão nở một nụ cười, đôi mắt nghiêm ngắc nhìn Nguyên Du. Nguyên Du cười không đáp, nương tay? Nương cái khi mồm a, quả đây Nguyên Du thật sự là tung toàn lực, trong khoảnh khắc đó để giữ mạng thì hẳn chẳng nương tay tí nào đâu. Thấy Nguyên Du không đáp, túy lão vẫn là nở một nụ cười hòa ái, uống thêm một ngụm rượu sau đó mới hỏi:

"Vây...hức....người kiếm ta làm gì?" Mãi mới đến chính đề, Nguyên Du cũng học theo lão, cũng nuốt thêm một ngụm rượu sau đó mới nói:

"Túy Lão không cần thắc mắc đâu....lát nữa lão sẽ biết thôi..." Nguyên Du thần thần bí bí nói. Dựa theo hẳn tính toán thì bốn tên kia hẳn là đã hội ý xong, chuẩn bị xông vào đây rồi. Túy Lão thấy Nguyên Du giờ trò thần thần bí bí liên bừa bãi, cũng không tiếp tục bàn đến chuyện đó, ngược lại tiếp tục bàn chuyện trên trời dưới đất không chút nào liên quan tới nhau. Nguyên Du vào được đây cũng xem như rảnh, vậy nên rất chiều theo ý Túy Lão, nói chuyện tạt đầu tạt đuôi.

Chưa nói được hai phút thì ở khóe mắt của hắn đã thấy bốn người mặc đồ sang trọng tiến vào trong. Ba nam một nữ, nam mi thanh mục tú, anh tuấn cao to. Nữ tóc đen dài, da trắng, mông to, ngực nở eo thon, khuôn mặt vẫn còn một chút ngây thơ của thiếu nữ, theo Nguyên Du đoán nàng hẳn vẫn chỉ là tầm đôi mươi thôi. Nguyên Du thấy bốn người, lập tức xác định bọn họ chính là người truy sát mình lúc nãy liền nở một nụ cười lạnh, bọn hắn có thể thay đổi quần áo, dịch dung một chút, vết thương che lấp được một tí nhưng có một thứ bọn hắn không thể che giấu được đó chính là mùi máu của bọn hắn. Nguyên Du bẩm sinh khi sinh ra đã có thể phân biệt được rất nhiều mùi máu, trong mùi hẳn mỗi người lại có một mùi máu khác nhau, giống như vân tay vậy hoàn toàn không thể giả được. Vậy nên hẳn rất đơn giản đem bốn người trở thành hung thủ truy sát bản thân lúc nãy, cũng không thể trách bốn người bọn hắn ngây trang sơ sài hay lộ ra thông tin mà chỉ đơn giản là bốn người không biết Nguyên Du là cái dị loại có thể phân biệt được mùi máu.

Bốn người chậm rãi đi khắp góc ngách của Bách Bảo Các, mấy cái tiểu nhị thấy mấy người này ăn mặc sang trọng lập tức liền lần la đi tới muốn kiếm chút bạc. Tuy nhiên mục đích của bọn hắn là tìm người chứ không phải mua đồ, tìm mấy cái tiểu nhị làm gì? Chỗ này tuy nói lớn cũng rất lớn nhưng muốn kiếm một người vẫn là đơn giản, đặc biệt là khi người kia dính đòn của bọn hắn, tình trạng bây giờ hẳn là rách rưới hết chỗ tả. Dựa theo cái khung đó, tám con mắt quét khắp nơi Bách Bảo Các, cuối cùng bốn cặp mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía hai người đang uống rượu nói chuyện rất vui vẻ ở một góc. Nguyên Du thấy bọn hắn mãi mới chú ý về phía bản thân, trong lòng thầm than, với cái tốc độ này thì đợi bọn hắn biết được Nguyên Du đang ngồi đâu thì chỉ sợ hắn đã chạy được km rồi.

Bốn tên sát thủ nhìn nhau, gật nhẹ đầu sau đó tiến về phía Nguyên Du và Túy Lão. Túy Lão thấy khi không lại có ba tên nam nhân cùng một cái tiểu nhị nhàn tiến tới, khuôn mặt liền lộ ra nghi hoặc nhưng khi nhìn thấy cái đầu đang lắc nhẹ của Nguyên Du liền tự hiểu, chỉnh lại tư thế, chuẩn bị xem kịch. Nhìn thấy bốn người bước tới, Nguyên Du nở ra một nụ cười lạnh lẽo, âm thầm định lấy cái kết cho bốn người bọn hắn, nam giết nữ hiếp, nữ nhìn cũng xinh xắn lạnh lợi, sau này cho làm giáo viên của Huyết Thần cũng không tệ.

Nguyên Du cũng không sợ bọn hắn vừa tới đã đánh bởi lẽ bên cạnh hắn bây giờ là Túy Lão, cũng là nhân vật số một số hai của tòa thành này, nếu thật đánh thì người ăn quả đắng chỉ có bốn người bọn hắn mà thôi. Chưa kể đến bởi phải cùng lúc đánh bốn mà thân mang đang mang trọng thương nên thực lực cũng bị giảm sút nhiều thành ra có chút yếu thế, bây giờ thì có Túy Lão trợ giúp, dù là một chọi hai hẳn cũng chấp. Nghĩ xong biện pháp chuẩn bị, hẳn lúc này mới nở nụ cười của kẻ chiến thắng. Bốn người đi đến sau lưng Nguyên Du, người trông có vẻ là cầm đầu lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười, tiến lên cười nói:

"Nguyên Du thiếu gia, đến giờ về rồi, ngài la cà lâu như vậy gia chủ rất giận a!" Lời này vừa nói ra, ba người đi theo sau lưng hắn liền hơi kinh ngạc nhưng cũng rất nhanh chóng hòa theo. Túy Lão nghe thấy lời đó, cúi đầu nhìn xuống Nguyên Du một chút sau đó lại nhìn lên tên cầm đầu khóe miệng nở nụ cười chế giễu. Mọi người xung quanh nghe thấy lời của tên cầm đầu không những không ngạc nhiên mà ngược lại còn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn, hẳn thật sự cho rằng con mắt mọi người ở đây có vấn đề sao? Nguyên Du nghe thấy lời tên kia nói, hơi kinh ngạc một chút nhưng cũng nhanh chóng

cười xòa, thiếu gia sao? Thân phận cũng xem như không tệ, chơi với bọn hấn chút vậy. Với ý nghĩ như vậy, Nguyên Du nói:

"Vậy sao? Bộ nhà ta hết người rồi hay sao lại phải đi bốn con chó chỉ biết bám đuôi vậy?" Nguyên Du không có khiếu ăn nói cũng như không có khiếu chửi lộn vậy nên trên phương diện khẩu nghiệp hấn vẫn là tân binh nên lời nói mới không xuôi tai như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Bốn tên sát thủ nghe Nguyên Du nói nụ cười trên mặt chợt cứng lại, làm gì có ai bị chửi là chó mà vẫn có thể tươi cười đâu? Tên cầm đầu tuy rất khó chịu nhưng vẫn mặt mày rạng rỡ cười nói:

"Công tử quá lời rồi, nhà ta không phải là thiếu người, mà chỉ là do lão gia không nhắc nhở nên ít người nhớ tới..." Nguyên Du nghe xong cũng chỉ nở nụ cười mỉm. Tự nhận là chó, xong rồi lấy đó đập đối phương xuống, hàm ý đối phương chỉ có chó mới đi tìm, không những vậy còn cố tình hay cố ý cho thấy thân phận đối phương không đáng quan tâm. Không thể không nói, lời này đúng là có chút chọc người nổi máu a.

Nguyên Du nở nụ cười âm áp, sau đó đứng dậy, vờn vai, hỏi Túy Lão:

"Túy Lão, này giờ không biết ta uống của lão mấy vò rồi?" Túy Lão nghe Nguyên Du hỏi, trong nháy mắt hiểu được hấn muốn làm gì liền sang sảng cười đáp:

"A...Để ta xem nào...1,2,3..4 vò, mỗi vò một ngàn linh thạch nhưng xem ở giao tình, ta chỉ lấy mỗi vò tám trăm, tổng lại là ba ngàn hai trăm linh thạch. Người muốn trả linh thạch hay trả vật?" Túy Lão cười, lộ ra mấy cái răng vàng ố do uống rượu, khuôn mặt có chút hèn mọn xoa xoa hai tay. Nguyên Du đặt được kết quả, trong lòng cười thầm, đối với bốn tên sát thủ nói:

"Nghe rõ chứ? Trả tiền đi, bản công tử hôm nay ra ngoài quên đem tiền rồi..." Nói xong hấn lại ngồi thụp xuống, tiếp tục cầm lên vò rượu đang uống dở ngửa cổ uống liền một hơi dài. Bốn tên sát thủ nghe Nguyên Du nói mặt liền nghếch ra, bốn mắt nhìn nhau, nguyên bản kế hoạch của bọn hấn là dựa vào cái thân phận này cưỡng ép đem Nguyên Du đi cũng không ai nói gì bởi đây là chuyện gia đình người ta, nhưng chưa kịp để bọn hấn cưỡng ép đem đi thì đã bị Nguyên Du làm cho một vò ba ngàn hai trăm linh thạch.

Bọn hấn tuy biết Túy Lão đang độn giá nhưng lại không dám không trả, dựa vào cấp độ của bọn hấn đã sớm nghe thấy danh tiếng của Túy Lão, cũng biết thực lực của lão hơn hấn bất kì ai ở đây. Bọn hấn đối đầu với một mình Nguyên Du đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ lại còn bồi thêm một cái Túy Lão nữa thì nguy cơ diệt đoàn rất cao, vậy nên tất cả chỉ có thể cắn răng mỗi người đưa ra tám trăm linh thạch.

Túy Lão tiến tới tay liền cười híp mắt, kì thực lão cũng là thấy bốn người nên mới lấy bốn vò chứ Nguyên Du từ khi vào chỉ mới uống chưa hết được một vò chứ đừng nói bốn. Lão lấy mỗi vò tám trăm cũng là có nguyên do của nó, trong lời nói của lão nói được giảm xuống tám trăm là nhờ giao tình của lão với Nguyên Du, nó cũng đồng thời cảnh cáo bốn người kia rằng nếu Nguyên Du có chuyện lão sẽ kiếm bốn người nói chuyện đầu tiên.

Thấy khuôn mặt đau ví của bốn người Nguyên Du cảm thấy có chút thỏa mãn, tuy hiện tại chỉ có thể cho bọn hấn ăn một cái quả đắng nhỏ không đáng vào đâu nhưng miễn là hấn cảm thấy thoải mái là được. Ba người sau khi giao tiền bốn cặp mắt liền không tự chủ được liếc về phía Nguyên Du, trong cặp mắt chất đầy sự thù hận, vốn tưởng đây là một nhiệm vụ đơn giản nhưng ai biết được bị tên này cho hừ khói đã không nói bây giờ lại phải mỗi người đau ví một trận trả cho cái món rượu mà chả ai biết vị nó ra sao.

"Sao? Có gì bất mãn à?" Nguyên Du cười như không cười nhìn bốn người.

"Không dám, không dám, chúng ta thân làm nô tài sao dám đòi co với cái thiếu gia như ngài." Tên cầm đầu tuy khó chịu nhưng hiện tại không thể làm gì khác hơn là tạm thời chấp nhận sự sỉ nhục này. Không thấy bọn hấn lại nói gì, Nguyên Du nhàm chán lên tiếng:

"Được rồi, nếu đã không còn gì nữa thì các người đi trước đi, ta còn đi chơi một lát..." Hấn phát phát tay ra hiệu bọn hấn đi trước. Bốn tên đó nghe vậy mặt xạm lại, vẫn là tên cầm đầu tiếp tục đại diện nói:

"Không được, lão gia giao cho chúng ta đi tìm ngài, bây giờ tìm thấy mà lại không đưa ngài về thì chúng ta làm sao ăn nói với lão gia a? Vả lại..." Nói tới đây, hấn chợt cúi người, nói thầm vào tai Nguyên Du:

"Ngài cũng nên tự biết thân phận một chút...Đừng để chúng ta mang tiếng lấy mạnh hiếp yếu." Nói xong hấn lui lại một bước, nở một nụ cười nhẹ nhìn Nguyên Du, chậm rãi đợi câu trả lời từ hấn. Nguyên Du bị một nam nhân áp sát như vậy da gà không tự giác mà nổi lên khắp người, hấn ghét bỏ nhìn tên cầm đầu kia, thầm than mị lực bản thân quả nhiên ai thấy cũng không khống chế được a. Túy Lão một mực ngồi xem màn kịch này, lão dù biết chân tướng nhưng cũng không có ý định nhúng tay vào bây giờ, dù sao thân phận cũng có chút bất tiện. Nếu lúc này lão mà ra tay thì chẳng khác nào tuyên bố cách mặt với Phủ Thành Chủ, tuy hai bên không ưa nhau nhưng dưới phương diện lợi ích hai bên vẫn là có một chút lợi lộc nên vẫn chưa hoàn toàn trở mặt thành địch.

Nguyên Du liếc nhìn Túy Lão, thấy lão vẫn chỉ một bộ xem kịch vui liền thờ dãi, mấy con người này quả thật là sống vì lợi ích mà. Lấy ra một mẩu giấy

nắm trong tay, Nguyên Du trong đầu nói với hệ thống:

"Giúp ta ghi mấy chữ..." Mọi việc tới quá đột nhiên nên hắn vẫn chưa kịp chuẩn bị chu toàn, bây giờ chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu vậy. Hệ thống được lệnh của ký chủ rất nhanh chóng làm theo mà không hề hỏi đến nguyên do. Không tới mấy giây mẫu giấy trong tay hắn đã được viết lên vài chữ, nhìn kiểu chữ hoàn toàn giống với Nguyên Du không hề khác một tí nào. Làm xong mọi việc Nguyên Du mới thở dài, trong tay lại xuất hiện thêm vài trăm viên linh thạch nữa, nhét mẫu giấy vào trong sau đó đặt lên bàn. Xong xuôi mọi việc hắn mới đứng dậy đi theo bốn người, trước khi hoàn toàn rời đi, hắn liếc về phía Túy Lão thâm ý vô cùng.

Túy Lão nhìn thấy con mắt kia chợt cảm thấy có chút không lành, đôi tay gầy gò lục lọi trong mớ linh thạch Nguyên Du vừa đưa. May mà cũng không nhiều lắm, chưa tới mấy giây lão đã tìm thấy mẫu giấy của hắn để lại. Mở ra mẫu giấy chỉ vòn vẹn vài chữ: Hồi phục, tăng tiến, đi theo, lợi ích. Tuy chỉ là tám chữ không đầu không đuôi nhưng trong nháy mắt Túy Lão chợt nhận ra rất nhiều thứ, nhưng nhận ra rồi mồ hôi của lão chợt chảy dọc theo sống lưng. Bị thương vốn là bí mật lớn nhất của lão nhưng bây giờ lại bị một cái tiểu tử nói ra, không những vậy còn có cách chữa trị. Tuy rất có thể là đoán mò nhưng người đã vào đường cùng thì cách gì cũng có thể làm, nghĩ đến đây Túy Lão cắn răng, cầm lấy cây gậy trúc chạy theo Nguyên Du.

Nguyên Du lúc này bị bốn tên kèm bốn phía không một kẻ hở, lựa chọn duy nhất ở hiện tại chính là đi theo bọn hắn bằng không cái kết khó nói. Tuy trong tình cảnh như vậy nhưng Nguyên Du không tỏ ra sợ hãi chút nào, ngược lại tâm trạng còn rất thoải mái giống như đi dã ngoại vậy, tất cả là vì hắn tin chắc vào cái phương án giữ mạng của bản thân sẽ có hiệu quả. Hắn là người đã đọc qua nguyên tác vậy nên mọi chuyện thế giới này sẽ đi theo chiều hướng thế nào hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cũng vì vậy hắn có thể đi trước đối thủ vài bước thậm chí bóp chết cái kế hoạch của đối phương ngay từ trong trứng nước.

Bây giờ cũng vậy, hắn đã nắm thóp được Túy Lão, sau khi đánh qua một lần hắn đã xác định được Túy Lão thật sự có trọng thương trong người bằng không hắn đã không trốn dễ dàng như vậy. Không những nắm được thóp hắn cũng có thể từ đó lợi dụng Túy Lão cứu mình lần này, hắn dám chắc chắn Túy Lão sẽ tới là vì lão đã trọng thương được vài năm rồi mà trong vài năm này thực lực của lão liên tục giảm sút đến mức chỉ còn Chiến Linh cảnh, lão sợ một ngày nào đó bản thân sẽ thật sự thành phế nhân, sẽ không bảo vệ được thứ lão cho là gia đình như khi lão còn trẻ vậy nên lão không tiếc bất cứ thủ đoạn nào để khôi phục được thực lực khi ở đỉnh phong, mà vừa hay Nguyên Du lại nắm trong tay phương pháp đó, khá chắc lão sẽ tới.

Tổ hợp năm người liên tục di chuyển một canh giờ đồng hồ, do di chuyển với tốc độ cao nên rất nhanh tất cả đã đi sâu vào một cánh rừng. Đi vào trong, Nguyên Du vẫn một mực trấn tĩnh, cười nói:

"Đêm nay trăng thanh, gió mát, cây cối rợp bóng, tiếng thú với tiếng chim kêu lên như đoạn nhạc đưa tiễn, thật đúng là một chỗ phù hợp để táng thân, đúng không?" Tất cả thấy Nguyên Du vẫn trấn định như vậy trong lòng liền có một cỗ dự cảm không lành. Bốn người đứng là định đem Nguyên Du giết ở trong đây, còn phần phi tang thì bọn thú hoang sẽ lo vậy nên bốn người cũng không cần quan tâm nhiều lắm. Tuy nhiên, khi thấy được vẻ trấn định kia mỗi người lại không tự chủ được mà rụt cổ lại, một tên tuy có chút sợ nhưng vẫn giả vờ trấn định nói:

"Hừ! Đây là chỗ táng thân của ngươi, vậy nên đừng có gấp, trước sau gì ngươi cũng sẽ chết thôi." Nguyên Du nghe tới từ chết chỉ cười xòa, không chút ý nghĩa đáp:

"Chết? Ta vốn là kẻ nên chết từ sáu năm trước rồi, hiện tại vẫn còn sống chẳng qua chỉ là bầu vịu vào một cái hi vọng mờ ảo mà thôi..." Nguyên Du có chút cô tịch nói, bốn người nghe hắn nói tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao tên này cũng đã sắp chết, có để hắn nói cũng chẳng có lợi lộc gì. Nguyên Du sau khi có chút cô tịch lại ngay lập tức tươi tắn trở lại, tiếp tục cười nói:

"Lại nói... Đây đúng là nơi tốt để an nghỉ nhưng tiếc quá, người phải nằm xuống là các ngươi chứ không phải ta..." Lời Nguyên Du vừa dứt, ngay lập tức từ dưới chân bốn người chợt xuất hiện lít nhít trường mâu đâm thẳng lên. Bốn người hiển nhiên đã có phòng bị với chiêu này, rất nhanh chóng nhảy lên cao thu hẹp cái bóng của mình lại. Nhưng đáng tiếc, ban đêm trong rừng chính là lãnh địa của Nguyên Du, từ mấy cái bóng trên thân cây lại xuất hiện hàng hà sa số trường mâu chia ra ngoài. Bốn người bọn chúng tuy bị tấn công bất ngờ nhưng nhờ kinh nghiệm nên chỉ lãnh một chút vết thương nhẹ. Thấy không có ai bị hạ Nguyên Du cũng không bắt ngờ lắm, chỉ là vụn vặt cổ tay, sau đó nói:

"Được rồi, ta cũng nên đáp lễ các ngươi rồi nhỉ?" Nói xong Long Nha Dao lại xuất hiện. Đôi mắt Nguyên Du nhìn chăm chăm về một hướng, ở đó hắn cảm thấy có một người đang quan sát mọi chuyện diễn ra ở đây, đoán được là ai Nguyên Du liền nở nụ cười của kẻ chiến thắng, khiêu khích ngoác tay bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Đối chiến bốn sát thủ

Bốn tên kia bị khiêu khích cũng không lập tức xông lên, một chiều lúc này đã đánh động sự cảnh giác của bọn hắn. Tên có vẻ cầm đầu kia cảnh giác lượn xung quanh Nguyên Du. Thấy không tên nào dám xông lên làm chim đầu đàn Nguyên Du cũng không gấp, lại cười nói:

"Các ngươi nghĩ chỉ cần đứng im một chỗ là ta không có biện pháp sao?" Lời nói vừa dứt, từ dưới chân bọn chúng lại xuất hiện lít nhít trường mâu. Hiện tại trong thực chiến hắn cũng chỉ có chiêu Ảnh Máu là có thể đánh, may mà hôm qua vừa diệt xong Vân gia nên cũng nhận được kha khá chiêu mới bằng không cách đánh của hắn sẽ trở nên rất tù.

Lại bị tấn công bằng phương thức vừa này, tất cả rất nhanh chóng tránh ra, vô cùng quyết đoán xông tới, sau lưng còn hiển hiện Chiến Hồn. Song Kiếm Đường Lang, Vô Ảnh Hầu, Kim Ti Xích cùng với Lục Độc Thích Vĩ, một con bọ ngựa, một con khỉ, một sợi xích cùng với một con nhím, nhìn sơ qua bọn chúng cũng có thể nắm rõ được phong cách chiến đấu của bốn người.

Tên sở hữu Song Kiếm Đường Lang xông tới trước, hai tay cầm hai kiếm đánh với Nguyên Du. Nguyên Du thấy người đi đầu là tên này sắc mặt nhất thời có chút phiền muộn, hai tay hai kiếm đã không nói bây giờ lại còn cái Chiến Hồn cũng thuộc loại chiến đấu sau lưng. Nguyên Du nếu muốn thắng rất khó khăn. Tên kia hiển nhiên cũng biết được điều này, Nguyên Du hiện tại trọng thương chưa lành, để hắn tiến lên chặn đường là phù hợp nhất. Hai thanh kiếm trên đầu bọc một lớp linh khí, nhất tề chém thẳng xuống đầu Nguyên Du.

Song Kiếm Trảm!

Nguyên Du tuy có Long Lân Giáp nhưng cũng không dám lấy thân ra đỡ, lập tức quật một đao lên.

Đao Nghịch Hành Không!

Từ trên thân đao của hắn chợt bộc phát ra một loại khí thế, toàn bộ linh khí của hắn chỉ tụ lại chưa tới một giây sau đó lại bộc phát ra theo hướng chém của lưỡi đao, tạo thành một vệt sáng dài dưới ánh trăng mờ ảo. Đao kiếm đụng nhau, ngay lập tức một tiếng "keng" giòn giã vang lên, lưỡi công của thanh kiếm tuy đã bị chặn lại nhưng sắc mặt của Nguyên Du lại không chút nào tốt hơn, hắn ngay lập tức lùi một bước, thân đao xoay vòng giữa không trung, đánh bật hai lưỡi kiếm của tên kia.

Nhưng ngay giây phút hai thanh kiếm vừa bật ra thì một loạt phi tiêu đã hướng thẳng đầu hắn ném tới, bên phải là một sợi dây xích đang xé gió quật tới sau lưng, bên phải lại là tên sở hữu Vô Ảnh Hầu, hắn đang cầm một cây đoản đao nhắm thẳng vào động mạch cổ của Nguyên Du. Nguyên Du lúc này lâm vào tình cảnh bốn phương gặp địch, trên có phi tiêu đoạt mạng, hai bên cùng sau lưng lại bị chặn đứng khiến hắn nhất thời không có chỗ trú thân. Tuy lâm vào tình cảnh thế này nhưng Nguyên Du vẫn tỏ ra không chút hoảng sợ, chỉ thấy hắn ngồi thụp xuống, sử dụng Điều Khiển Bóng Tối.

Hắc Kén!

Đây là tên chiêu hắn vừa đặt, dựa trên nguyên lý sử dụng Ảnh Mâu hắn cũng lấy bóng tối từ xung quanh hình thành xung quanh mình một cái kén vững chắc. Cái kén hình thành với một tốc độ không thể tưởng tượng, chưa tới một giây xung quanh hắn đã hình thành một lớp vỏ bọc đen tuyền. Tuy nhìn rất mỏng manh nhưng khi nó đón nhận tất cả đòn đánh thì không ai dám nghĩ như vậy nữa. Trái với suy nghĩ của mọi người, khi sợi xích, đoản đao cùng phi tiêu đâm vào cái kén tiếng "keng" vang giòn không vang lên mà trái lại là một tiếng "bịch" giống như chém vào một đám bông gòn nhưng lại có sự dẻo dai của cao su nhưng thêm khả năng cứng cáp của sắt thép. Lành nhận vết thương, thân kén tưởng như rất dễ rách kia chỉ là lõm vào một chút sau đó lại bật ra như không hề có chuyện gì. Tên cầm đoản đao khi đâm vào hắn cảm tưởng như đây chính là một bức tường cao su đàn hồi tốt vô cùng, mặc kệ hắn dùng bao nhiêu sức nhưng chỉ cần hắn hơi thả lỏng là cái thân kén kia lại bật lại đón đánh của hắn.

Nguyên Du cứ như vậy an ổn sống qua đợt tấn công này, lúc sáng sủa đi hắn không sử dụng chiêu này một là do không có quá nhiều bóng, cái này khiến hắn có chút lo lắng tốc độ hình thành vỏ kén. Thứ hai chính là hắn muốn biết được giới hạn bản thân. Thứ ba chính là không muốn bộc lộ con bài của mình. Sau khi trốn qua được một đợt, cái kén với một tốc độ nhanh đến đáng sợ mọc ra tua tủa trường mâu đâm thẳng tứ phương tám hướng.

Ảnh Mâu + Hắc Kén = Kén Gai

Chiêu này hắn cũng chỉ mới vừa nghĩ ra, cùng đồng thời dựa trên nguyên lý sử dụng Ảnh Mâu. Nếu ảnh mâu trôi lên từ bóng vậy tại sao không nghĩ nó cũng là một phần cái bóng? Dựa theo suy nghĩ đó, Nguyên Du lấy thân kén làm bóng, thử nghiệm cho Ảnh Mâu phóng ra từ trên đó, kết quả là ý nghĩ của hắn đã đúng và cho ra thành quả như hiện tại.

Tên cầm đoản đao do còn mất thăng bằng do bị phản đòn, tạm thời không có khả năng di chuyển, thấy lít nha lít nhít trường mâu đâm tới hắn liền có chút hoảng. Vội vàng triệu hồi Chiến Hồn chắn trước người chặn đòn nhưng cũng chỉ chặn được chưa tới mấy giây đã chậm rãi mờ ảo rồi biến mất, nhưng cũng nhờ mấy giây này hắn đã lấy lại được thăng bằng, an toàn rút lui.

Tặc lưỡi vì đòn tấn công của mình lại không đã thương được ai, Hắc Kén ngay lập tức hạ xuống, bằng một tốc độ không tưởng Nguyên Du liền xông tới đối thủ trước mặt. Nếu được thì hắn rất muốn ngồi im trong cái Hắc Kén đó chờ đợi thời cơ khác nhưng kì thực nó tốn quá nhiều năng lượng, đến mức chỉ cần duy trì một phút là đi luôn một nửa số năng lượng của hắn, chưa kể đến mỗi lần tổn thương nó lại trừ trực tiếp vào năng lượng, nhờ vậy nó mới cứng cáp như vậy.

Long Nha Đao bổ thẳng tới đầu tên cầm song kiếm, nhưng đao chưa tới thì sợi xích phiền toái kia lại tới. Nó quấn quanh thân đao của hắn, Nguyên Du khó chịu nhìn về phía nữ nhân cầm xích kia, đôi mắt tràn ngập sự tàn bạo. Quyết đoán cầm Long Nha Đao xuống đất không chế dây xích, Nguyên Du không chút sợ hãi phóng đến thẳng nữ nhân đó, hai tay nắm lại thành quyền, muốn trước tiên giải quyết cái phiền phức này.

Nữ nhân kia thấy Nguyên Du phóng đến sắc mặt nhất thời có chút khó xem, bốn người sở dĩ có thể quấn với Nguyên Du lâu như vậy tất cả là nhờ có vây công, mỗi một phương diện đều có bù trừ nên mới khiến hắn khó khăn như vậy. Nhưng hiện tại hắn lại phóng thẳng đến nàng, nhìn bộ dạng mặc kệ toàn bộ vết thương kia khiến nàng có chút sợ hãi. Hiển nhiên mọi người cũng biết chỉ cần một người có vấn đề thì ba người kia sẽ không ổn vậy nên rất nhanh chóng đuổi theo hắn, tên cầm ám khí sử dụng Chiến Hồn của mình liên tục phóng ra những chiếc gai xanh lục tằm đầy độc được kia về phía lưng Nguyên Du. Nhưng trái với suy nghĩ của hắn, nó không hề gây ra bất kì trở ngại nào với Nguyên Du, ngược lại khi mấy cây độc được kia cắm lên lưng thì như có vật ngăn cản, chúng rất nhanh chóng rút xuống. Thấy cảnh này tất cả đều biết Nguyên Du có giáp thân, chỉ có thể tấn công đầu hoặc là chân mới có thể không chế được.

Tất cả đuổi theo không chế Nguyên Du nhưng hắn cứ như mọc con mắt đằng sau lưng, hễ là người tiến đến gần hắn hai trọng đều bị hắn dùng chiêu Ảnh Mâu phá rồi, không thể không trở lại vị trí cũ. Nữ nhân kia tuy cũng rất muốn giúp bọn hắn nhưng khổ nỗi vũ khí thuận tay của nàng đã bị hắn không

chế nên hiện tại không có gì có thể đánh được, để giữ mạng, phương pháp duy nhất của nàng chỉ có thể liên tục giữ vững khoảng cách của hai người.

Sau khi chạy được một đoạn, cảm thấy thân thể đã không ổn, đôi mắt của hắn liên tục nhìn ngó xung quanh khu rừng hòng tìm kiếm một thân ảnh. Sau khi cảm nhận vẫn còn một người khác bám theo ngoại trừ ba con dòi sau lưng hắn mới cảm thấy an tâm hơn một tí. Tốc độ chân lại nhanh hơn, Ảnh Mâu từ bỏ quá nhiều ba con dòi sau lưng, Nguyên Du bắt đầu tấn công nữ nhân chạy trốn chết kia. Ảnh Mâu tung ra, nữ nhân kia do chỉ biết cầm đầu mà chạy nên cũng bị dính một chút vết thương, tốc độ nhất thời giảm xuống. Nguyên Du chớp lấy thời khắc này, nhanh chóng phóng đến tay hóa thành trào tóm đầu nữ nhân đó, đập mạnh đầu nàng vào một thân cây, máu chảy từa lư. Hắn là người rất thương hoa tiếc ngọc, cái đây là hiển nhiên, nhưng trong tình huống sống chết thế này thì vẫn là cần huyết tính hơn.

Nữ nhân kia tuy bị Nguyên Du cho ăn một cú đau điếng như vậy nhưng vẫn chưa ngất, thấy cảnh này Nguyên Du lại chặt một cú vào gáy của nàng, lần này thì nhẹ hơn một chút chỉ đủ để nàng ngất đi chứ không ngất được. Vứt cơ thể qua một bên như vứt một cục rác, Nguyên Du bẻ cổ tay, cười lạnh nhìn ba người đang hình thành thế vây tam giác giam hắn vào giữa. Thấy cảnh này Nguyên Du không những không sợ hãi mà ngược lại còn cười, không nhìn bọn chúng, đôi mắt của hắn nhìn vào một góc tối, cười nói:

"Túy Lão, xem kịch lâu như vậy rồi cũng nên ra chứ?" Không ai đáp lại hắn cả, tất cả chỉ là tiếng thở dốc của ba con dòi kia mà thôi. Thấy cảnh này Nguyên Du hơi nhíu mày, cường giả ai cũng thích núp lùm thế này sao? Không được đáp lại, Nguyên Du chỉ nói một câu:

"Nếu lão đã không chủ động hiện thân vậy ta đành phải tự làm vậy!" Nói xong một chiêu Ảnh Mâu đã tung vào một khoảng không. Dưới con mắt nghi hoặc của ba người, một lão già quần áo rách rưới chậm rãi rơi xuống từ trên cây, nở một nụ cười hòa ái nói:

"Mấy đứa, tiểu tử này ta cần, không có ý kiến chứ?" Túy Lão rất bá đạo nói ra. Hôm nay bằng mọi giá phải cứu cho bằng được Nguyên Du, thiếu chủ đã giao lệnh kết giao với tên này mà bây giờ hắn lại đang gặp nạn, mình giúp hắn cũng có nghĩa là kết giao với hắn, hắn cũng nắm giữ bí pháp hồi phục cho mình, có thể nói đây là một viên đá trúng hai đích.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Diệt Đoàn

Bốn tên sát thủ thấy Túy Lão từ đâu xuất hiện khuôn mặt có chút không dễ nhìn, nếu là còn nữ nhân kia thì bọn hắn cũng có thể quấn nhau một chút với Túy Lão nhưng hiện tại cô ta đã bị hạ, hiện tại chỉ còn ba người mà bên kia thì lại có thêm Nguyên Du. Một mình hắn đã có thể đánh cho bốn người xanh cả mặt, bây giờ lại thêm cả lão già kia thì thật sự cơ hội bị diệt đoàn rất cao. Căn rằng, tên cầm đầu ra lệnh:

"Rút!" Hai tên còn lại sắc mặt khê biến, một tên có chút lo lắng nhìn hắn:

"Nhưng đại ca... Tứ muội nàng..." Lời nói của hắn có chút ấp a ấp úng, hiển nhiên không quá đồng tình với người lão đại này. Nhưng mặc kệ lời nói của hắn, tên cầm đầu chỉ trừng mắt một cái, băng lãnh nói:

"Nhị đệ, ta biết bản thân đang làm gì!" Nói xong, không chờ đợi hai người kia đáp lời hắn đã phóng đi một hướng, thậm chí ngay cả đầu còn không thèm quay lại nhìn lấy hai người huynh đệ của mình. Hai tên kia hiển nhiên cũng không ngờ tới đại ca lại chạy trước, khuôn mặt lập tức nghếch ra. Nguyên Du thấy bốn người chưa gì đã chia năm xẻ bảy liền chăm chọc nói:

"Bị huynh đệ phản bội, cảm giác không tệ đúng không?" Nguyên Du tuy nhìn có chút xanh xao thiếu máu nhưng nếu chỉ đánh một đối một hắn vẫn có sức chơi được, chưa kể đến hiện tại còn có Túy Lão, muốn bắt gọn hai tên này không phải việc khó, còn tên kia thì chịu thôi, bây giờ có đuổi cũng không được. Hai tên kia bị lời nói của Nguyên Du kinh động, ngay lập tức khuôn mặt xanh như đất nhái đề phòng hai đối thủ khó ăn trước mắt. Bốn người thì họa may còn có thể đánh với hai người Nguyên Du một trận nhưng bây giờ một người chạy, một người ngất muốn đánh thì cơ may chiến thắng chính là con số 0. Nghĩ đến đây, tuy rất sợ nhưng hai tên đó vẫn rất kiên cường cầm vũ khí lên chống trả. Thấy hai người vẫn chưa từ bỏ hi vọng, Nguyên Du chỉ là cười nhẹ, có chút tán đồng nhìn hai người. Trong Huyết Thần, thứ hắn mong chờ chính là thứ này, người huynh đệ có thể vì hắn vào sinh ra tử, thậm chí dù biết là chết chắc nhưng vẫn kiên quyết đi theo hắn, tuy nhiên đã một đoạn thời gian dài kể từ lần cuối hắn được cảm nhận thứ đó. Ngày bọn họ chết đi, hắn đã không còn ai có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng, dù là ai hắn cũng giữ thái độ bảy tin ba ngờ. Lắc đầu vung ra những kí ức tươi đẹp về họ, Nguyên Du nói với Túy Lão:

"Túy Lão, giúp ta khống chế bọn hắn được chứ? Ta có vài thứ cần làm với bọn hắn." Không biết vì sao Túy Lão khi nghe Nguyên Du nói như vậy sống lưng không không chế được mà run lên một chút giống như nó đang cảnh báo lão cách càng xa tên này càng tốt. Tuy nhiên, sợ là sợ nhưng đây là cơ hội tốt để kết giao với hắn, lão chỉ trì hoãn một giây sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Sau khi gật đầu, với không một tín hiệu báo trước lão lập tức xông lên, một gậy đập tới. Hai tên kia thấy người khởi xướng công kích là Túy Lão sắc mặt lập tức hơi khó nhìn, rất quyết đoán tránh ra một bên.

Bọn hắn mỗi người ai cũng bị thương lác đác mấy chỗ, tuy không nặng nhưng ít nhiều cũng có ảnh hưởng tới hành động của bọn chúng. Túy Lão một gậy đập hụt cũng không biểu hiện ra cái gì, chỉ tụ lực chân sau đó phóng ra sau một bước, từ trên trời chọt cắm xuống rất nhiều phi tiêu ở vị trí lão đứng vừa nãy. Vừa nhảy về một bước, lão đã đập ngang cây gậy trúc, từ bên phải chọt xuất hiện tên sử dụng đoản đao, tên đó bị Túy Lão nhìn thấu, lại bị lão bồi một gậy chỉ có thể cố gắng hết sức gior đao lên đỡ.

"Khụ!" Từ miệng tên đó chọt phun ra một ngụm máu lớn, lực đạo này thật sự là của một lão già sao? Hắn cảm tưởng như có một con ngựa vừa đụng

vào mình. Nhưng chưa hết, khi hắn đang cực khổ chống đỡ đòn đánh của Túy Lão thì từ đằng sau, thân ảnh của Nguyên Du chợt xuất hiện, hắn chém ngang một đao, còn không quên cười nói:

"Đòn này trả ngươi!" Hai mặt giáp địch, khuôn mặt hắn chợt trở nên xanh xám, chống một mình lão già trước mắt hắn đã cố hết sức rồi, bây giờ lại lòi ra thêm một cái Nguyên Du tấn công từ đằng sau khiến hắn không biết nên ứng đối ra sao. May mà đồng bọn không bỏ rơi hắn, ở sau lưng Nguyên Du chợt xuất hiện một loạt phi tiêu tằm độc bay đến. Hắn có hai lựa chọn, một là lấy thương đối thương, mình lãnh hết phi tiêu nhưng cũng đồng thời chém trọng thương tên trước mắt này, hai là né ra một bên cho bọn hắn tự đả thương lẫn nhau. Nghĩ đến đây, hắn lại cười:

"Ngu xuẩn!" Nói xong, Nguyên Du lách người, né ra loạt phi tiêu đó. Tên phóng ám khí hiển nhiên cũng không đoán được làm sao Nguyên Du có thể tránh được dù cho hắn xuất kích hoàn toàn là ngẫu nhiên cùng với tốc độ cao. Nhưng bây giờ nghĩ chuyện đó cũng không có ích gì, ám khí đã phóng ra, không thể thu hồi lại. Cẩn rằng, trên tay hắn lại xuất hiện một loạt ám khí khác, vô cùng tinh chuẩn ném vào đa số ám khí bay trước làm chệch hướng bay của chúng.

Nhưng hắn chưa kịp thở ra một hơi, Nguyên Du đã xuất hiện ở dưới chân hắn, một đao chém lên. Trong giây phút nguy cơ đó, hắn triệu hồi ra Chiến Hồn của bản thân, Lục Độc Thích Vị. Chiến Hồn hiển nhiên cũng hiểu ý chủ nhân của mình, ngay lập tức ôm lấy hắn, cuộn tròn thân mình, chuẩn bị lấy thân chống đỡ. Nguyên Du thấy cảnh này chỉ cười lạnh, tuyên bố chiến thắng:

"Chiếu tướng!" Một đao bổ lên, khí thế không thể cản phá, Đao Hoành Thiên Hạ! Khí thế thân đao lên tới cực hạn, lưỡi đao chợt sắc bén hơn bao giờ hết, Nguyên Du một đao chém tới thân thể cứng cáp của con nhím kia, vô cùng đơn giản chém đôi nó ra, để lộ con người đang trợn mắt sợ hãi bên trong. Chiến Hồn bị trọng thương, lập tức biến mất còn tên đó lại phun một ngụm máu lớn, đôi mắt tràn ngập sự khó tin nhìn vào Nguyên Du, bây giờ hắn mới hiểu tại sao phải cần tới bốn người mới có thể áp chế được con quái vật này, bởi nếu đơn đả độc đấu chỉ sợ chẳng có ai chơi được tên này. Nguyên Du nhìn lấy tên đó, đôi mắt tràn ngập sự hòa ái, âm áp nói:

"Được rồi, ngươi bị loại, nghỉ ngơi đi!" Lời vừa nói xong, Ảnh Mâu đã xuất chiêu, đâm gãy toàn bộ khớp tay khớp chân của tên đó, hắn do còn sợ hãi thực lực của Nguyên Du nên không kịp né, lập tức dính đòn, một tiếng thét dài vang vọng giữa khu rừng. Giải quyết xong một tên, Nguyên Du quay đầu, vẫn giữ nụ cười hòa ái đó, ngồi tựa vào gốc cây nghỉ ngơi.

"Ai, ui, cái lưng ta..." Ngay khi vừa ngồi xuống tiếng "rôm, rốp, rắc" vang lên đều đều, Nguyên Du đau đến nhe răng trợn mắt. Hai ngày nay thương thế của hắn đã nhiều thì chớ, đã vậy còn không được hồi phục khiến cơ thể của hắn có chút mệt mỏi. Nhìn Túy Lão vẫn còn đang đấu với tên còn lại, Nguyên Du không khỏi ngáp một cái, tựa đầu vào gốc cây định đánh một giấc thì một tiếng "ting" lại vang vọng trong đầu hắn, hệ thống lại báo tin:

"Chúc mừng kí chủ thăng cấp thành công Chân Nhân, nhận kĩ năng mới: Nô Dịch!"

"Chúc mừng kí chủ nhận được kĩ năng tự sáng tạo: Hắc Kén, Kén Gai!"

"Chúc mừng kí chủ không ngừng khiêu chiến giới hạn, nhận: Bất Khuất!"

"Hoàn thành thành tựu: Giác Mộng Bá Vương! Đặc cách nhận chức năng: Thể Lực!"

"Khiêu chiến boss ăn thành công, nhận: 2000 kinh nghiệm, 1500 vàng!"

Khoan, khoan đã, chuyện gì đang diễn ra đây? Hạnh phúc tới quá đột nhiên, não bộ của Nguyên Du không kịp xử lý toàn bộ thông tin khiến cho mặt của hắn nghếch ra. Cái hệ thống này từ khi nào tốt bụng như vậy? Đột nhiên cho hắn cả đồng phân thưởng thể này chắc chắn phải có một âm mưu nào đó. Nhưng mà âm mưu nào thì kệ đi, hắn cũng chả muốn quan tâm nữa. Sau khi não bộ xử lý xong toàn bộ thông tin Nguyên Du liền cười như được mùa, hớn hờ nói với hệ thống:

"Hệ thống, giới thiệu sơ lược đi!" Nói xong Nguyên Du còn chà xát hai tay, bộ dạng trông hèn mọn vô cùng. Hệ thống cũng không quan tâm biểu hiện của Nguyên Du thế nào, chỉ làm theo lệnh của hắn:

"Thông qua sử dụng các kĩ năng của Chân Nhân kí chủ có thể chủ động nâng cấp nó, hoặc cũng có thể để nó tự thăng cấp qua một thời gian dài. Cấp độ hiện tại của Chân Nhân là 2, vậy nên kí chủ nhận được một kĩ năng mới - Nô Dịch. Nó có chức năng tương tự với Giao Ước nhưng đây là mối quan hệ đơn phương, người bị nô dịch phải phục tùng chủ nhân vô điều kiện, làm theo mọi thứ chủ nhân muốn dù là đi chết. Chỉ có thể sử dụng trong 2 trường hợp: một là hơn cấp độ đối phương ít nhất là 5. Hai là đối phương đã ở một trong số các tình trạng sau: trọng thương, bất tỉnh, thần hồn trọng thương, sắp chết, chủ động bị nô dịch,... Càng lên cấp càng cao càng có thể nô dịch được nhiều người, ở cấp độ hiện tại tối đa là 5. Tuy nhiên, nếu đối phương cố gắng phản kháng đến cùng có 25% bị phản phệ trọng thương! Rất mong kí chủ chú ý điều này ở những cấp độ thấp!" Hệ thống giải thích phần thưởng đầu tiên của mình, Nguyên Du nghe xong liền vui ra mặt, nói vậy là hắn có thể tìm được mấy cái cường giả làm hộ vệ mà không lo bị phản bội. Nguyên Du còn muốn nghe hệ thống giải thích về mấy cái phần quà ở dưới nhưng Túy Lão đã hoàn thành xong công việc của mình, hắn chỉ đành gác lại sự sung sướng này sang một bên.

Túy Lão bước tới chỗ hắn, bước chân nhẹ nhàng vô cùng, hoàn toàn không nhìn ra lão đã từng bị hắn đánh trọng thương. Trên tay lão còn xách cổ tên sát thủ kia, hắn bị lão đập cho máu chảy tùm lùm, xương cốt chắc cũng gãy một hai cái, hai tay cũng bị Túy Lão đánh cho trật khớp, hắn hiện đang trong tình trạng hấp hối gần chết. Bước tới chỗ Nguyên Du, lão hơi nghỉ hoặc nhìn về tươi cười kia nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ là nói:

"Đây, thứ ngươi cần đây." Nói xong, lão thả tên đó xuống như thả một con chó chết, sau đó liền quay đầu chuẩn bị rời đi. Nguyên Du thấy lão sắp đi chỉ là không mặn không nhạt nói:

"Túy Lão đi thông thả, đợi khi nào ta trọng thương lãnh hắn sẽ đến tận nơi bàn bạc vấn đề đó với lão." Hiểu được vấn đề Nguyên Du đang nói là gì Túy Lão trong lòng mừng như mở hội nhưng ngoài mặt vẫn chỉ hờ hững gạt đầu sau đó liền rời đi. Nhìn theo bóng lưng kia, Nguyên Du chậm rãi đứng dậy,

cái lưng của hắn lại kêu thêm một tiếng nữa khiến hắn lại đau vô cùng. Giãn cơ một chút, sau đó hắn liền đưa ba người vào Không Gian Hồn Thể, làm chuẩn bị cho ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Nô Dịch

Lê cái thân tàn tạ về tới nhà, vừa về tới hắn đã ngã xuống, miệng há lớn thở dốc. Một lần nữa, sau khi hắn chiến đấu xong thì toàn bộ vết thương trên người hắn lại chột bạo phát khiến hắn đau đến chết lặng. Con đau ập đến tứ chi bách hại, mỗi một bước chân đều nặng tựa vạn cân, từng hơi thở khi thì nóng như lửa lúc thì lạnh như băng, mỗi một lần thở ra hít vào hắn lại cảm tưởng như bên trong làn khí đó chất chứa hàng vạn binh khí tung hoành loạn xạ trong cổ họng, trong lá phổi của hắn. Nguyên Du chột phun ra một ngụm máu lớn, đôi mắt chậm rãi mất đi thần thái, hắn đã ngất. Hệ thống lần này ngược lại không biểu hiện ra cái gì giống lần trước, chỉ là nhàn nhạt nói:

"Thời gian tác dụng của Long Lân Giáp đã hết, chúc kí chủ ngủ ngon!" Nói xong, không gian lại trở về tịch mịch. Nguyên Du vốn là đang phấn khởi đi về nhà, nhưng càng đến gần, thương thế của hắn lại trở nên càng nghiêm trọng, từng nỗi đau tựa như được giải phóng không chút e ngại phá nát cơ thể của hắn. Sau khi lết một quãng đường không xa không gần hắn đã trở thành một người gần đất xa trời và tình trạng cơ thể bết bát đến mức gần như không thể nhận ra nhân dạng.

Trên cơ thể của hắn không đâu là không thấy vết thương, đặc biệt là ở bắp đùi chân phải còn có một cái lỗ lớn đặc biệt dọa người. Từng vết thương trên cơ thể hắn chậm rãi đỏ ra từng dòng máu đỏ sẫm, một số vết thương lớn thậm chí còn có thể thấy xương cốt trắng hếu, máu thịt lúc nhúc. Nguyên Du khó khăn hít thở từng làn khí lạnh lẽo pha lẫn chút mùi đất, hắn đã mất đi ý thức, nếu bây giờ có người ám sát thì chắc chắn sẽ thành công, dĩ nhiên là trong trường hợp không có hệ thống chơi gạt giò.

Cùng lúc này, bên trong Không Gian Hồn Thể, Nguyên Du đang mờ mịt nhìn thế giới xung quanh. Nếu đúng ra thì hắn hẳn đã phải ngất rồi, vậy thì vì lí do quái quỷ gì mà hắn lại xuất hiện ở đây vậy? Nguyên Du trong lòng khó hiểu, cơ thể hắn cũng không cảm nhận được bất kì cơn đau nào, giống như chúng vốn chưa từng xuất hiện vậy. Ngay khi hắn đang nghi hoặc thì một bảng thông báo từ hệ thống lại hiện ra giải thích mọi nghi hoặc của hắn:

"Nhận thấy tổn thương của kí chủ quá lớn, hệ thống cưỡng chế đem thân hồn của kí chủ tiến vào Không Gian Hồn Thể nhằm tránh mọi tổn thương đến thân hồn của ngài. Còn cơ thể của kí chủ, theo hệ thống nhận xét đã rách nát đến mức đan được bình thường không thể hồi phục..." Đọc đến đây sau lưng Nguyên Du chột chảy ra mồ hôi lạnh, vội vàng đọc tiếp:

"Tuy nhiên, đối với hệ thống hồi phục lại cỗ thân thể đó là chuyện đơn giản, yêu cầu kí chủ tiêu 12.000 vàng cho một lần hồi phục ở cấp độ hiện tại!" Nguyên Du đọc đến đây mặt có chút đen lại, 12.000 vàng? Con mẹ nhà người cái hệ thống sao người không đi cướp cho lệ! Hắn tích cóp tới giờ cũng chỉ mới 12.000 vàng mà hệ thống một lần muốn lấy hết vậy chẳng phải là hắn không có gì sao? Tuy có chút đau ví cùng đau lòng nhưng Nguyên Du không thể làm gì khác hơn là chấp nhận bị chém giá trên trời, dầu sao hắn cũng không thể cả đời sống ở trong đây được. Đạt được số tiền yêu cầu, hệ thống rất uy tín làm theo những gì đã hứa, nhưng trong giọng nói Nguyên Du không khó nghe ra nó đang có chút hả hê:

"Hoàn thành giao dịch! Thời gian hồi phục dự tính: 12 giờ! Trong thời gian này thân thể sẽ được đưa vào một không gian riêng biệt để chữa trị, rất mong kí chủ đừng lo lắng! Hệ thống trước giờ làm việc rất uy tín, chưa bao giờ dối giả gạt trẻ lừa con nít!" Hệ thống vô cùng bảo đảm nói. Nguyên Du càng nghe mặt càng đen lại, bây giờ thì hắn dám chắc 100% cái hệ thống này vừa mới lừa hết toàn bộ tiền của mình bởi làm gì có chuyện gì trùng hợp đến mức số tiền hệ thống yêu cầu lại vừa khít với số tiền trong ví được? Thảm thân xúi quẩy, Nguyên Du vùng đầu thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn đó.

Nhìn ngó xung quanh một chút, tâm niệm hơi động, chưa tới mấy giây hắn đã đến trước mặt một vị tuyệt sắc giai nhân, Bạch Vô Thiên. Thấy nàng trông có vẻ ôn hơn lúc trước, Nguyên Du liền cười nói:

"Sao rồi? Nàng ổn chứ?" Nguyên Du vô cùng quan tâm hỏi, nhưng đáp lại sự nhiệt tình đó chỉ là một cái liếc đầy vô tình của Bạch Vô Thiên. Nàng không muốn nhìn hắn nhiều thêm một giây bởi theo nàng nhìn hắn chính là làm bẩn con mắt của mình, nó khiến nàng lại càng ghê tởm và căm ghét hắn hơn. Nguyên Du thấy nàng lãnh đạm như vậy cũng chỉ thờ dài một hơi, với tình hình hiện tại thì hắn càng nói nhiều chỉ càng khiến nàng chán ghét, vậy thì chỉ có thể chậm rãi từ từ để hình bóng của bản thân xuất hiện trong cuộc sống của nàng vậy. Thờ dài một cái, không tiếp tục quan tâm đến Bạch Vô Thiên, Nguyên Du tâm niệm lại động, trước mặt hắn chột xuất hiện ba người, mặt mày mờ mịt nhìn xung quanh. Ba người nhìn thấy Nguyên Du bình an vô tổn đứng trước mặt liền sợ hãi, vội vàng thủ thế. Hắn trong tình trạng trọng thương đã có thể đánh cho bốn người mặt mày xanh lè, bây giờ hắn lại không chút hao tổn đứng đó, chỉ sợ ba người không ai là đối thủ của hắn. Nguyên Du thấy bốn người thủ thế như vậy liền cảm thấy có chút buồn cười, cười nhạo nói:

"Vô dụng thôi, trong không gian này ta chính là bất bại!" Ba người hiển nhiên không tin hắn, nhưng cũng không lập tức lao lên, vô cùng đề phòng nhìn hắn. Nguyên Du thấy bốn người có vẻ không tin mình chỉ là lắc lắc đầu, không tiếp tục thuyết phục họ. Tâm niệm hắn lại động, từ trong không khí, ba loại vũ khí chột rơi xuống đất: một thanh đoản đao, một sợi xích dài, một túi âm khí.

"Cầm lấy chúng thử đã thương ta xem, yên tâm, ta không hạ độc trên chúng đâu!" Nguyên Du nở một nụ cười hòa ái với ba người. Ba người có chút nghi ngờ nhìn hắn, lập tức châu đầu lại bàn bạc. Sau khoảng năm phút, đạt được thống nhất, bọn hắn mới đề phòng bước tới đám vũ khí đó, vô cùng cẩn thận cầm chúng lên. Thấy ba người cảnh giác cao như vậy Nguyên Du gât gât đầu, đối với một sát thủ cảnh giác cao độ vậy mới tốt.

Ba người đã cầm lên vũ khí, sau khi xác nhận bản thân không có vấn đề gì lập tức thủ thế chuẩn bị đánh một trận. Sau khi xác nhận bọn hắn đã đi theo con đường mình muốn, Nguyên Du thờ dài một cái, lấy chân trái làm trụ, chân phải về một vòng tròn nhót bản thân hắn vào trong. Sau khi xong xuôi, hắn nở nụ cười ảm áp nói:

"Xét thấy các người vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, ta đành chấp các người vậy. Nếu các người có thể đánh cho ta ra khỏi cái vòng này ta không những thả các người đi mà còn cho các người thực lực bạo tăng. Ngược lại, nếu không thể vậy thì..." Mấy chữ cuối Nguyên Du cố tình không nói ra nhưng ba người bọn họ đều có thể hiểu rõ hắn đang cố gắng ám chỉ cái gì. Biết được đó là cái gì sắc mặt ba người lại càng nặng nề hơn nhưng vũ khí lại càng nắm chặt trong tay, thậm chí nó còn hằn đỏ lên trong lòng bàn tay.

Thấy đối thủ đã sẵn sàng, Nguyên Du nhặt lên một hòn đá, ném thẳng lên trời. Không tới mấy giây sau nó liền rơi xuống đất, nhưng ngay cái giây phút đó một cơn cuồng phong chợt ập đến. Ba tên sát thủ xuất hiện ngay trước mặt hắn, vũ khí trong tay không chút nhân nhượng đập tới. Bọn hắn biết rõ nếu còn dùng chiến thuật như lúc trước chỉ càng khiến hắn khó chịu hơn và tỉ lệ thua cuộc của ba người tăng thêm mà thôi, như vậy chỉ bằng tiền lên chủ động tấn công phủ đầu, nếu lời Nguyên Du nói là thật thì hắn đang đặt bản thân vào một thế khó, trong trường hợp này là khó có thể chống đỡ.

Nguyên Du nhìn ba người vậy mà quyết đoán như vậy, nụ cười vẫn không tắt, không chút sợ hãi đứng đấy. Không gian này hắn chính là bá chủ, muốn làm gì cũng được kể cả là không chế sinh tử của người khác vậy nên đối với mấy đòn tấn công này hắn cũng không quan tâm lắm. Nhưng mà hắn vẫn còn nhiều việc phải làm, không có thời gian rảnh chơi với đám này, một cước bước ra phía sau cũng chính là lui ra khỏi vòng tròn. Ba người kia thấy Nguyên Du vậy mà chủ động rời vòng tròn, khuôn mặt nhất thời có chút kích động nhưng một giây sau, biểu cảm đó liền cứng ngắc ở trên mặt.

Một trận uy áp tựa hồng hoang mãnh thú ập lên đầu khiến bọn hắn ngay cả hít thở cũng không thông. Nguyên Du cầm lấy Long Nha Dao kê lên cổ ba người, đồng thời cười nói:

"Các người thua." lời nói vừa dứt uy áp cũng liền biến mất, ba người ngay lập tức hít lấy hít để không khí xung quanh giống như sợ rằng bản thân sẽ không bao giờ được hít thở nữa vậy. Sau khoảng vài phút ba người lấy lại nhịp thở, nữ nhân kia ngay lập tức nói:

"Nhưng người đã phạm luật!" Hai người còn lại tuy không có hành động gì nhưng khuôn mặt lại tràn ngập đồng tình. Nguyên Du nghe nàng nói chỉ khinh thường cười nhẹ, một tay nâng cằm nàng lên, nói:

"Các người thật sự tin tưởng lời nói của địch nhân sao? Đừng ngây thơ thế chứ?" Nói xong, hắn để mắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, Nô Dịch lập tức được sử dụng. Thần thức của hắn như thủy triều tràn ra chui tọt vào đầu nàng, trái ngược với mong đợi của nàng phản kháng rất kịch liệt, thử nghiệm thất bại hắn liền rút toàn bộ thần thức của mình ra, lui về một bước, cười nói với ba người:

"Vậy thì, các người đã thua, cũng nên làm theo giao kèo rồi nhỉ?"

"Nhưng rõ ràng..." Một tên không phục lập tức lên tiếng, nhưng chưa kịp để hắn nói hết câu, một loại áp lực thậm chí còn mạnh hơn lúc này cả trăm, cả ngàn lần chợt ập xuống đầu khiến cơ thể ba người không khống chế được mà khuỵu gối xuống. Nguyên Du bước đến trước mặt ba người, như có một loại sức mạnh không ai có thể phản kháng bọn họ bị cưỡng ép nhìn thẳng vào mắt hắn. Nô Dịch lại được sử dụng, sức mạnh thần thức của hắn lần này thậm chí còn gấp mười lần lúc này, thế như chẻ tre tràn vào đầu ba người.

Bạch Vô Thiên ngồi đã tọa một bên, đôi mắt hồ hững nhìn những thứ diễn ra trước mắt, trong lòng thầm than lại có thêm ba người rơi vào ma trảo của tên khốn kiếp đó. Đôi mắt của Nguyên Du chuyển thành một màu đỏ thẫm, ngay lập tức sau lưng hắn cũng chậm rãi hình thành một cơn mắt lớn bằng cái nắm đấm rực như máu, nó nhìn thẳng vào ba con người yếu đuối trước mắt, ba tia sáng đỏ phân biệt đi thẳng vào đầu ba người, Với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, ngay vị trí tiếp xúc giữa tia sáng với cơ thể chợt xuất hiện một loại hoa văn màu vàng kim, từ vị trí đó nó chậm rãi lan ra toàn thân ba người. Sau khoảng vài phút, toàn bộ cơ thể ba người bị bao phủ trong những nét hoa văn đó, sau khi hoàn toàn bao phủ, ba tiếng hét thảm đồng thời vang lên sau đó im bật, bọn họ đã ngất đi. Nhìn thành quả của mình, Nguyên Du hài lòng gật đầu, trong đầu hắn hiện tại có một loại liên kết giống như của hắn với Tiểu Lang nhưng nó thậm chí còn mạnh hơn cả trăm lần, hắn cảm tưởng như chỉ cần hắn muốn bọn họ chết thì bọn họ phải chết.

"Người vẫn là tên chỉ biết cậy mạnh khốn kiếp như vậy nhỉ?" Một giọng nói thút tha nhưng trong giọng nói không che giấu ý mỉa mai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Tình hình căng thẳng

"Thời nào, đừng nói vậy chứ? Ta tổn thương lắm đấy." Nguyên Du cười nhẹ với Bạch Vô Thiên dù biết rằng nó chỉ khiến nàng thêm khó chịu mà thôi. Đúng như hắn nghĩ, Bạch Vô Thiên nghe hắn nói liền khó chịu ra mặt, không nhìn tới hắn, tiếp tục nhắm mắt nhập định. Không còn ai trò chuyện Nguyên Du thờ dài một hồi, hiện tại hắn cũng không thể ra ngoài được bởi hồn lực của hắn không đủ ra là mất xác ngay, thậm chí cũng có thể vì thế mà làm liên lụy tới Bạch Vô Thiên.

Nhàm chán nhìn ngó xung quanh, tiền bạc không có, không thể vào cửa hàng lượn một vòng giải khuây, vòng quay may mắn thì tạm thời hắn không muốn đụng vào bởi bản thân có chút quá mức xui xẻo cũng như không có tâm trạng cho việc đó. Che miệng ngáp dài một cái, Nguyên Du đi tới một gốc cây, rất nhàn nhã nằm nghỉ dưới ánh mặt trời ảm áp do hắn tạo ra. Không gian này hoàn toàn do hắn điều khiển vậy nên nếu hắn muốn hoàn toàn có thể chuyển đổi ngày đêm rất đơn giản nhưng hắn nghĩ Bạch Vô Thiên sẽ thích trời thế này hơn vậy nên cũng không động chạm gì. Ngáp dài một cái, Nguyên

Du bắt đầu chộp mắt ngủ, mặc kệ những giông tố sắp tới.

Cùng lúc này, Phù Thành Chủ.

Bên trong phủ thành chủ không khí có chút ngột ngạt, hạ nhân binh lính từng bước đi đều vô cùng cẩn trọng vì sợ bản thân sẽ khiến cho người kia cảm thấy khó chịu. Mặc dù nơi đây thủ vệ sâm nghiêm, cách ba bước lại có một tốp lính tuần nhưng không khó nhìn ra trên người bọn họ có vài vết thương tồn, y phục cũng nhiều chỗ rách nát, thậm chí ngay cả binh khí cũng đã bị mài mòn, với tình hình này thì dù có nhiều thêm gấp mười lần đi nữa chỉ sợ cũng không cản được cường địch. Nhưng dù trong tình cảnh như vậy trên mặt bọn họ vẫn rất kiên định, kiêu ngạo cùng có chút tự hào.

Tất cả là vì họ đang bảo vệ nơi ở cho một người mà họ vẫn hằng ngưỡng mộ - Thành chủ Lục Sơn. Lục Sơn vẫn luôn là hình ảnh những người ở đây vẫn luôn ngưỡng mộ, từ một người bị gia tộc khinh thường từng bước một trở thành một vị thành chủ ngàn người kính ngưỡng như bây giờ có thể thấy được ông đã cố gắng đến mức nào. Cũng vì vậy mà ông đã trở thành một biểu tượng phấn đấu cho nhiều người, thậm chí ngay cả ở quảng trường của tòa thành cũng có một bức tượng đá đúc hình dáng của Lục Sơn.

Bên trong phủ, tại một căn phòng được thủ vệ kiểm kê thậm chí còn nghiêm ngặt hơn bình thường, có một nam nhân đang hối hả chạy tới trước căn phòng đó. Nếu Nguyên Du đứng ở đây hẳn có thể nhận ra đây là cái tên đã gây khó khăn cho hắn, tên cầm đầu. Hắn chạy tới trước căn phòng, tuy là người có thực lực cao hơn hẳn những người ở đây nhưng thủ vệ lại không chút nào e sợ chặn đường hắn, đành thét nói ra:

"Đại Lang đại nhân, xin dừng bước!" Tên kia bị chặn lại không chút khó chịu, chỉ nghiêm túc nói:

"Mong người nhanh chóng vào bẩm báo thành chủ đại nhân, ta có việc quan trọng cần bẩm báo!" Tên thủ vệ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đại Lang khuôn mặt nhất thời có chút khấn trương theo, ngay lập tức chạy vào trong bẩm báo. Thấy ý của mình đã được chuyển đi, hắn liền thở dài một hơi xem như giải phóng tâm tình, nhớ lại trận chiến lúc này khuôn mặt hắn lập tức có chút khó nhìn, thậm chí còn có thể thấy được vài tia máu hằn trong con mắt đó.

Sau khoảng vài phút, tên thủ vệ rút cuộc trở lại, nhìn thấy Đại Lang hắn gật nhẹ đầu một cái. Nhận được tín hiệu, Đại Lang liền không kiêng nể gì bước tới cánh cửa phòng kia, vô cùng nhẹ nhàng mở ra, bước vào rồi sau đó cũng rất nhẹ nhàng đóng cửa giống như sợ đánh thức gì đó vậy. Hắn chậm rãi bước vào trong, từng bước chân nhẹ như không.

Ngồi giữa phòng chính là một vị trung niên mặc thanh y khuôn mặt có chút anh tuấn kiên chút nghiêm nghị bẩm sinh. Thể hình không quá lực lưỡng nhưng đủ để người ta cảm thấy áp lực khi đối mặt, đôi mắt hắn nhắm lại, đang trong tình trạng nhập định. Căn phòng cũng không có gì quá nổi bật ngoại trừ một cây đại đao cắm thẳng vào đầu một bức tượng mặt quỷ dữ tợn sau lưng vị trung niên. Cảm nhận được có người đến gần, người trung niên mở mắt, nhàn nhạt nói, trong giọng nói tràn ngập uy nghiêm:

"Nhiệm vụ hoàn thành rồi chứ?" Nghe được nam nhân kia nói Đại Lang liền quỳ xuống một chân, vô cùng cung kính nói:

"Bẩm báo thành chủ, nhiệm vụ thất bại rồi." Đại Lang có chút sợ sệt nói.

"Hừm? Thất bại? Ta tưởng bản thân đã phái ra Tứ Lang các người rồi mà nhỉ?" Một loại áp lực như có như không bắt chợt tỏa ra từ cơ thể thành chủ, khuôn mặt quỷ trên tường như nhận được cộng hưởng, đôi mắt đỏ hơi lấp lóe. Đại Lang nghe được liền mồ hôi chảy ròng ròng nhưng vẫn lấy toàn bộ can đảm nói:

"Xin thành chủ đừng giận, tiểu nhân còn chuyện quan trọng hơn cần bẩm báo!" Thành chủ hơi hiểu kì, hơi hất cằm ra lệnh cho Đại Lang nói tiếp. Nhận được lệnh hắn mới thở dài, xem như tạm thời thoát chết, vô cùng nhanh chóng báo cáo:

"Bẩm thành chủ, nhiệm vụ tuy thất bại nhưng tiểu nhân thu được một tình báo khác quan trọng hơn! Đó là Túy Lão của Bách Bảo Các có quan hệ với Nguyên Du, thậm chí dù đắc tội chúng ta lão vẫn giúp hắn. Tiểu nhân nghi ngờ Bách Bảo Các sau lưng lão đã có ý muốn phản, rất mong thành chủ nhanh chóng ra tay trấn áp!" Lục Sơn một mực nghe hắn nói, đôi mắt vẫn nhắm hờ dù cho biết được Bách Bảo Các đã không thể chờ nổi nữa. Tuy trong tình trạng đầu sôi lửa bỏng thế này nhưng hắn vẫn vô cùng bình thản nói:

"Bọn hắn sẽ không ngu ngốc đến mức vì một tiểu tử lông mao chưa mọc mà đối đầu với chúng ta. Lại nói, một cái Túy Lão có thể chứng minh điều gì? Lão già đó cũng không thể đại diện cho bộ mặt của Bách Bảo Các. Một điều khác, tại sao người không nghĩ bọn hắn muốn mượn tay chúng ta diệt trừ đi lão già đó? Nếu người chú ý một chút sẽ biết được vì lão mà Bách Bảo Các đã hao tổn không nhỏ để mua được tài về cho lão phục dụng nhưng thực lực lão vẫn đứng đây, vậy nên rất có khả năng bọn hắn muốn chúng ta diệt lão mà không mang danh nghĩa gà nhà đá nhau. Nhưng cũng có thể giống như người nói, bọn hắn sẽ lấy cái chết của lão già đó làm cái cớ để cách mặt với chúng ta nhưng tỉ lệ chuyện này khá nhỏ. Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, đó là bọn chúng vẫn cần ta để có thể đặt chân ở đây, mối quan hệ chúng ta là phụ thuộc, bọn hắn cần phụ thuộc vào chúng ta để sống." Đại Lang nghe vị thành chủ này nói liền gật gù đầu đồng tình với suy nghĩ của ông.

"Còn chuyện tên nhóc kia thì ta sẽ đích thân giết hắn phòng hờ mối họa về sau." Đại Lang lại gật đầu không chút dị nghị gì. Căn phòng lại trở về im lặng.

Cũng cùng thời khắc đó, Bách Bảo Các.

Túy Lão lại một lần nữa sải bước trên hành lang kia, đến trước một căn phòng lão vô cùng cung kính quỳ một chân nói:

"Thiếu chủ, chuyện kết giao có thể xem như thành công! Hắn cũng đã tỏ rõ lập trường sẽ đứng về phía chúng ta." Người bên trong nghe lão nói hơi im lặng một chút, sau đó nói:

"Ừm, cố gắng giữ mối quan hệ tốt với hắn. Nguyên Du này chính là cơ hội quật khởi cho Cổ Gia ta vậy nên bằng mọi giá phải giữ gìn hắn." Túy Lão nghe xong liền có chút nghi hoặc, hỏi:

"Nguyên Du này theo lão thấy cũng chỉ là có chút tài lẻ chuyên đánh đám mà thôi, làm sao có thể trở thành hi vọng của Cổ Gia được?" Người bên trong lại im lặng giây lát, sau đó trả lời:

"Hắn không đơn giản như vậy. Nếu Túy Lão chú ý, hắn là người rất biết tiến lui." Túy Lão vẫn mặt mày, tiếp tục hỏi:

"Kính xin thiếu chủ chỉ rõ." Người bên trong thở dài một hơi, sắp xếp lại ngôn từ của mình rồi nói:

"Đầu tiên, sáng nay khi lão và hắn giao thủ, trong thời khắc cuối cùng khi lão ngắt đi hắn có cơ hội rất lớn trực tiếp giết lão nhưng hắn lại không làm vậy, ngược lại xách người chạy trốn. Có thể thấy hắn chỉ muốn giao đấu chứ không muốn triệt để xé rách da mặt với chúng ta."

"Nhưng chỉ như vậy nó cũng đâu chứng tỏ được điều gì?"

"Túy Lão lời này sai rồi, nếu là kẻ chỉ biết chém giết liệu có nghĩ đến điểm này không? Thứ hai đó là chuyện hắn diệt đi Vân Gia, tuy nhìn thì có vẻ hắn trên dưới giết sạch nhưng kì thực chỉ là bày ra trò chơi cho bọn hắn tự giết lẫn nhau. Đối với kẻ chủ mưu hắn không chút nhân nhượng tra tấn kẻ đó, từ đây có thể thấy hắn làm người máu lạnh nhưng cũng rất trọng tình bằng chứng là hắn diệt đi Vân Gia chỉ vì bọn hắn muốn gả nữ nhân của hắn đi. Thứ ba, hắn rất biết tận dụng tài nguyên, đám nhóc sau khi trải qua trận đồ gia đó đều sẽ mang cừu hận với hắn nhưng hắn lại lợi dụng điểm đó để bọn chúng làm việc cho mình, có thể thấy hắn nắm rất rõ tâm lí người khác. Cuối cùng, người này làm việc rất hiệu quả, buổi sáng nói diệt gia là buổi chiều đã hoàn thành." Người bên trong chậm rãi phân tích những điều năng thu thập được. Túy Lão nghe xong, vẫn chưa biết điểm mấu chốt nằm đâu, vẫn mặt mày:

"Thứ cho lão ngu dốt, lão vẫn chưa hiểu."

"Ài... Nói thẳng ra, Nguyên Du người này làm việc tuy máu lạnh nhưng có đầu óc, biết tính toán nặng nhẹ, thực lực cũng miễn bàn, chưa kể đến hắn còn rất bí ẩn, biết giấu bài chờ đợi đối thủ không thể phòng thủ tung ra, hắn lúc nào cũng không hề cảm xúc rất tốt bằng cách luôn cười, nó tuy nhìn vô dụng nhưng trong một trận đấu trí chính nụ cười nhẹ đó chính là thứ tạo áp lực lớn nhất." Cổ Mộng Tĩnh thở dài phân tích. Túy Lão nghe xong mới ồ lên một tiếng xem như hiểu rõ. Sau khi bội phục con mắt nhìn người của thiếu chủ, lão vô cùng nghiêm túc nói chuyện khác:

"Tuy kết giao được với Nguyên Du nhưng chúng ta lại chọc vào Phù Thành Chủ, liệu nó có đáng?"

"Ha... Lão không cần lo, bọn hắn sẽ không dám làm điều gì ngu ngốc đâu, dù sao chúng ta vẫn nắm thóp. Lại nói, dù có chiến thật đi nữa nhưng bên ta có thêm Nguyên Du thì cần sợ bọn chúng sao?" Người bên trong nở một nụ cười mỉa mai, câu dẫn nhân tâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tạm thời giảng hòa Bạch Vô Thiên

Một đêm sóng ngầm dữ dội cứ như vậy trôi qua trong sự vô tâm của Nguyên Du, hắn không biết những gì đã xảy ra mà dù có biết hắn cũng sẽ không để chúng trong lòng, đầu sao người muốn giết hắn rất nhiều nhưng có thể giết được hắn thì chỉ có một mà người đó cũng đã chết rồi. Vậy nên đối với mấy chuyện như này hắn luôn có đối sách dù không biết đối thủ là ai, nhiều lần bị phản bội đã rèn cho hắn khả năng ứng đối với mọi tình huống phát sinh và cả sự nhanh nhẹn trong việc tìm kiếm lối thoát thân.

Trong Không Gian Hồn Thể lúc này chợt xảy ra liên tiếp vài vụ nổ lớn, khói bụi mịt mù che lấp trời xanh, nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy một màu nâu đất tung bay trong gió, tầm nhìn không tới vài mét. Tuy trong tình trạng như vậy nhưng lại có một đôi nam nữ đang giằng co ở chính giữa. Nam bình thường không có gì nổi bật, ngược lại người nữ lại vô cùng diễm lệ tựa hoa tươi thành thực, khí chất tôn quý không ai dám xâm phạm. Mỗi một lần hai người giao thủ, mái tóc trắng của nàng lại tung bay trong gió khiến nàng trông như một vị tiên nữ giáng trần khiến ai cũng cảm thấy mê mẩn vì vẻ đẹp kia. Người nam tuy không có gì đặc biệt nhưng trên người luôn vô ý thức tạo ra một loại áp lực chèn ép người đối diện khiến người ta cảm thấy luôn bị hắn nhìn thấu nội tâm.

Cơ thể hắn tuy nhìn gầy gò cũng như chỉ là bộ dáng thư sinh nhưng thứ vũ khí hắn sử dụng lại trái ngược hoàn toàn. Khi thì một cây đại đao, khi thì đoản đao, khi trọng kiếm, khi lại là một sợi xích dài có gắn lưỡi hái ở một đầu... Nói chung lại chỉ trong vài tiếng đồng hồ hắn đã liên tục sử dụng hàng chục loại vũ khí khác nhau, mỗi loại tuy không nói đến đẳng phong tạo cực nhưng ít nhất cũng đến mức độ không ai dám khinh thường. Mỗi một lần hắn ra chiêu là mỗi một lần từ thân ghé đến bên cạnh người nữ, từng đòn tấn công của hắn tuy nhìn vô dụng nhưng thực chất nó lại vô cùng nguy hiểm, đến mức ngay cả một cái Chiến Thành như nàng cũng không dám ngạnh kháng.

"Hừ! Không ngờ bản lĩnh ngươi cũng không thấp!" Người nữ lên tiếng cảm thán giọng nói trong như tiếng chim sơn ca, nhưng thái độ cũng không có bao nhiêu bội phục, nhiều mà không tinh còn không bằng ít mà đến đẳng phong tạo cực. Người nam chỉ là cười xòa, xoay thương một vòng sau đó dặt sau lưng, tùy ý đáp:

"Nàng quá khen rồi, kì thực ta trước giờ vẫn chưa tìm được vũ khí hợp tay nên mỗi loại cũng am hiểu chút ít. Tuy không đến nhất đại tông sư nhưng ít nhất đối phó với mấy kẻ bất nhập lưu vẫn là dư sức." Người nữ nghe hắn nói chỉ khinh thường, nhìn người trẻ như vậy thì có thể hiểu được bao nhiêu binh khí? Vậy nên đối với lời nói của hắn nàng cũng chỉ bỏ ngoài tai không quan tâm.

Nguyên Du biết nàng không quan tâm cũng chỉ biết nhún vai mặc kệ. Nghĩ lại chuyện hồi sáng hắn vẫn là sợ đến mồ hôi tứa ra, hắn đang say sưa ngon giấc dù bản thân vẫn có đề phòng với xung quanh nhưng tốc độ của nàng lại quá nhanh thành ra hắn cũng chỉ miễn cưỡng phản ứng được, kết quả là mất một cánh tay. May mà ở đây mọi thứ đều chỉ là hồn thể nên mất đi vài bộ phận cũng không có gì đáng ngại bằng không trong trận chiến này hắn đã sớm mất mạng rồi. Nguyên Du tuy nhìn nhàn nhã nhưng kì thực lại rất kiêng kỵ thực lực của Bạch Vô Thiên, cho dù bản thân chỉ là hồn thể nhưng lại có thể đánh cho hắn không ngừng thay đổi chiến thuật, vài lần thậm chí còn xém chút đem hắn chế đôi, mà tất cả nàng chỉ sử dụng một thanh kiếm ngưng tụ từ hồn lực của nàng. Chỉ mới là hồn thể đã như vậy, Nguyên Du thật sự không dám nghĩ đến khi ở thời kì đỉnh cao nàng còn mạnh đến mức nào nữa? Trận chiến lúc này hắn cũng phải vận dụng sức mạng của không gian này chứ không thì còn lâu mới có chuyện hắn trụ được lâu đến vậy. Tuy bị áp chế đủ đường như sức mạnh của nàng vẫn khiến hắn phải dè chừng.

Ngay lúc hắn đang nghĩ vãn vơ, một kiếm của nàng lại bất chợt đâm đến, Nguyên Du hoảng hốt vội vàng ngửa người ra sau. Nhưng khi hắn ngửa người, Bạch Vô Thiên giống như đạt được ý nguyện, nở một nụ cười tuyệt đẹp, lưỡi kiếm chợt thay đổi quỹ tích lập tức chém thẳng xuống đầu Nguyên Du. Bị nàng đánh lén, khuôn mặt của hắn không hề nhìn nhưng khi thấy một lưỡi kiếm đang hướng đầu mình bỏ đôi thì Nguyên Du cũng không dám suy nghĩ vãn vơ nữa. Thương sau lưng biến mất, thay vào đó là hai cây chùy thủ xuất hiện ngay tay, Nguyên Du vô cùng vội vàng lấy chúng lên đỡ lại một kiếm.

Keng!

Một tiếng vang lớn, mồ hôi Nguyên Du chảy ròng, khuôn mặt tỏ ra vô cùng miễn cưỡng trong khi người bên kia chiến tuyến lại trông vô cùng bình thản như không. Đỡ được một kiếm nhưng tay hắn cũng tê rần, không dám tiếp tục dây dưa, tâm niệm hắn vừa động ngay lập tức tầm nhìn của hắn đã thay đổi. Trước mặt hắn là một mái tóc trắng đang tùy ý bay theo làn gió, mùi thơm thoang thoảng tựa có cây chột xuất hiện trong lỗ mũi khiến hắn không nhịn được mà hít thêm vài cái. Gạt qua mái tóc đó chính là cái gáy ngọc của Bạch Vô Thiên, trên đó cũng xuất hiện một mùi thơm như có như không khiến Nguyên Du rất không thoải mái. Nhìn xuống phía dưới chính là cái eo thon gọn cùng với bờ mông bốc lửa của nàng như ẩn như hiện đằng sau lớp y phục màu trắng kia. Nguyên Du như bị nghiền mùi thơm cơ thể nàng, gần không quan tâm đến ngoại giới. Tuy chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn nhưng kì thực hắn đã mất đi không chế.

Nhìn bóng lưng mỹ nhân trước mặt Nguyên Du liếm liếm mép lập tức tiến lên ôm lấy cái eo nhỏ, tay còn lại ngay lập tức không chế tay cầm kiếm của nàng. Bạch Vô Thiên bị tấn công bất ngờ khuôn mặt có chút đỏ lên, nàng lúc này đã dồn được Nguyên Du vào thế bí chuẩn bị kết liễu hắn nhưng hắn lại bất chợt biến mất và đằng sau nàng lại có người ôm. Khởi nghĩ cũng biết đó là ai, nàng ngay lập tức gắt giọng:

"Thả ta ra!" Nguyên Du nghe nàng nói không những không bỏ, ngược lại còn ôm chặt hơn, tay kia đánh gãy thanh kiếm trong tay nàng. Sau khi chắc chắn nàng không thể gây hại cho mình, Nguyên Du cười nhẹ, một tay không chút kiêng nể gì nắm khuôn mặt tinh xảo của nàng để nàng mặt đối mặt với hắn.

"Thả! Ta! Ra!" Bạch Vô Thiên gằn từng chữ, nàng hiện tại trong lòng chất chứa vô hạn lửa giận. Bị hắn bắt vào đây sống không bằng chết chưa nói, bây giờ lại bị hắn phi lễ như vậy hỏi sao nàng không giận? Nguyên Du nghe nàng gắt gỏng không những không thả, ngược lại còn cười mỉm, đánh liều một lần, hắn ngay lập tức hôn lấy đôi môi đỏ mọng kia. Lần này hắn đã triệt để chọc giận Bạch Vô Thiên nhưng cơ thể đó tựa như không còn là của nàng nữa, tùy ý để hắn ngấu nghiến đôi môi.

Nguyên Du vừa vào cũng không dám quá mức nghịch ngợm, chỉ là hôn một cái cũng không sử dụng lưỡi mình. Hai người hôn cũng không dài, chỉ khoảng một hai phút sau đó hắn mới chủ động rời khỏi môi nàng, đôi mắt mê li nói:

"Người đẹp quá." Bạch Vô Thiên thân làm một cái Chiến Thánh cảnh nghe được lời khen như thế này cũng không ít lần nhưng mỗi lần nàng đều chỉ nhàm chán bỏ qua. Nhưng lần này không biết vì cái gì mà tim nàng lại bất chợt đập mạnh hơn, bên trong có chút rạo rực cùng với tâm trạng chợt có chút vui vẻ bất thường. Nguyên Du thấy vệt hồng trên khuôn mặt nàng tim cũng hắn cũng chợt lạc một nhịp, ôm một tuyệt thế mỹ nhân thế này hắn ngay cả dục niệm cũng không có, không phải hắn yếu sinh lí mà là do chỉ cần một chút dục niệm cũng là khinh nhờn nàng. Ôm nàng trong ngực, tất cả cảm xúc hắn có chỉ là toàn tâm toàn ý bảo vệ người con gái này đến muôn vạn kiếp, đem đến thế gian hạnh phúc nhất cho nàng, cùng nàng vượt qua kiếp sống trăm năm. Tuy nhiên, nghĩ với làm là hai chuyện không quá giống nhau, hắn đúng là có ý nghĩ đó nhưng người hắn muốn đi đến cuối cuộc đời lại không phải nàng.

Vén mái tóc trắng ra sau tai, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ như tạc, ngũ quan tinh xảo, môi căng, mũi cao, mắt tròn, lông mi dài cùng với con ngươi đỏ tươi yêu dị. Để lộ ra khuôn mặt đẹp đến như vậy nhưng một chút dục niệm với nàng Nguyên Du cũng không có, chỉ là ôm chặt nàng hơn, một tay xoa nhẹ gò má nàng, yêu thương nói:

"Nàng hãy nhớ, nếu thế gian này xem nàng là địch nhân, vậy thì ta sẽ thay nàng đồ diệt thiên hạ, huyết nhuộm thương khung." Nói xong, đôi mắt của Nguyên Du lại chợt mê mang, lời nói này giống như hắn đã nói một lần nhưng cuối cùng thứ hắn có thể làm được chỉ là mang theo vài người bồi táng cho người đó. Nhưng hiện tại thì khác, hắn đã có trong tay sức mạnh, còn có hệ thống, lời hứa này không chừng có thể thực hiện được.

Bạch Vô Thiên bình thường tuy rất chán ghét Nguyên Du nhưng khi nghe hắn nói như vậy trái tim lạnh như băng của nàng chợt mềm nhũn ra, đôi mắt tràn ngập chờ mong vào tương lai do hắn vẽ ra, Bạch Vô Thiên nhẹ nhàng gật đầu xem như chấp nhận. Nguyên Du nhìn bộ dạng động lòng người của nàng, muốn hôn thêm một cái nữa thì một tiếng "tìng" máy móc đập tắt toàn bộ cảm xúc trong hắn:

"Thông báo! Đã sửa chữa xong thân thể!" Nguyên Du nghe thấy nội dung khuôn mặt nhất thời đen lại, muốn thông báo cũng nên lựa thời cơ một chút được không, đừng canh lúc người ta đang lên đỉnh lại vào phá thể chứ! Mặc kệ hệ thống, nhìn tới giai nhân trước mặt, Nguyên Du lại chuẩn bị hôn nàng một cái thật nồng thắm nhưng đáng tiếc Bạch Vô Thiên đã tỉnh lại từ sự mê hoặc của hắn. Nàng đẩy hắn ra, thoát khỏi vòng tay sau đó nhảy ra trước vài bước, phần nộ quay đầu nhìn hắn. Tuy nàng nhìn có vẻ đang giận nhưng khuôn mặt đỏ chót như quả cà chua thế kia lại chỉ khiến Nguyên Du càng cảm thấy yêu thương nàng hơn chứ tuyệt không có chút sợ sệt nào cả. Mồ tới miệng lại mất, Nguyên Du trong lòng thầm rủa hệ thống, ngoài mặt tươi cười, vẫy tay với nàng:

"Vậy ta đi đây! Nàng sẽ có lại thân thể sớm thôi, ta hứa đấy!" Nhìn theo bóng lưng của Nguyên Du, thần sắc của Bạch Vô Thiên có chút phức tạp, hắn hiện đang để lộ ra cái lưng với không chút phòng bị, nếu nàng muốn hoàn toàn có thể giết hắn nhưng không biết vì cái gì nàng lại hạ thủ không được. Nếu

là lúc trước nàng chắc chắn sẽ chớp lấy cơ hội này nhưng hiện tại trong lòng nàng lại có một loại cảm xúc khó hiểu đang liên tục quấy rối.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Công dụng thực sự của âm dương nhất quán

Nguyên Du sau khi quay đầu nụ cười dần tắt, khuôn mặt lạnh như băng, giọng nói lạnh lẽo nói với hệ thống:

"Hệ thống, ngươi nhúng tay vào cảm xúc của nàng?" Nguyên Du tuy nhìn có vẻ là hỏi nhưng kì thực hắn đã đoán được câu trả lời sẽ như thế nào. Hệ thống nghe Nguyên Du nói, không lập tức đáp mà ngược lại im lặng vài giây, sau đó mới chậm chạp nói:

"Đúng..." Nguyên Du căn bản không cần nghe tới khúc sau, con thịnh nộ ngay lập tức nổi lên. Hắn muốn dùng chính tình cảm của mình đánh động trái tim của nàng chứ không phải dựa vào cái hệ thống này! Hệ thống muốn giải thích nhưng lại bị con thịnh nộ của Nguyên Du che mất thành ra không nói được, nó chỉ có thể im lặng chịu đòn. Nguyên Du thật sự rất giận, cái hệ thống này tuy nhiều lần giúp hắn nhưng chính nó cũng là thứ tước đi thứ hắn cần nhất - tự do. Nguyên Du trầm giọng nói với hệ thống:

"Hệ thống, nếu ngươi còn dám động tay vào tình cảm của các nàng thì đừng hỏi tại sao tới lúc ta lại trở mặt vô tình!" Hệ thống vốn là im lặng lãnh đạm nhưng nghe tới câu này trong lòng nó thâm khinh bỉ. Trở mặt với ta? Ngu xuẩn, dù ngươi có mạnh hơn hiện tại, dù ngươi có là Sáng Tạo Thần đi chăng nữa cũng chẳng đặng tới nổi một cộng đồng lòng chân của ta. Chẳng nào chủ nhân còn muốn nó tồn tại thì nó sẽ không bao giờ bị tiêu diệt!

Sau khi phát tiết một hồi, Nguyên Du mới rút cuộc bình ổn tâm tình, chuẩn bị rời đi thì hệ thống lúc này mới lên tiếng giải thích:

"Đúng là bản hệ thống có rớt tay vào cảm xúc của Bạch Vô Thiên nhưng chỉ là một nửa." Nguyên Du bước chân chợt dừng lại, lông mày hơi nhíu, lại có thứ khác có thể ảnh hưởng Bạch Vô Thiên sao? Nghĩ tới đây Nguyên Du lập tức hỏi:

"Nửa còn lại là cái gì?"

"Là song tu công pháp Âm Dương Nhất Quán kí chủ đang tu luyện!" Sự khó hiểu trong lòng Nguyên Du càng tăng, song tu công pháp thì liên quan quái gì đến tình cảm của người khác, hắn tưởng nó chỉ dùng để nam nữ cùng tu luyện thôi chứ? Hệ thống hiển nhiên đọc được suy nghĩ của hắn, ngay lập tức lên tiếng:

"Âm Dương Nhất Quán, lấy âm dương hòa hợp mà tu. Đối với nam tu loại công pháp này chỉ có thể bổ thận tráng dương, cùng nhận được sự tăng tiến trong tu vi và chất lượng linh khí trong cơ thể. Nhưng đối với nữ tu, loại công pháp này chính là một liều thuốc độc ngọt ngào với họ, kí chủ càng sử dụng loại công pháp này trên nhiều người nữ thì mị lực đối với phái nữ lại càng nhiều, thậm chí nếu đạt đến một số lượng hoặc chất lượng tốt thì hoàn toàn có thể khiến phái nữ nhất kiến chung tình. Công pháp này đối với phái nữ có tác dụng như một liều thuốc kích tình mà chỉ một mình kí chủ có thể thỏa mãn họ, nếu hai bên cùng nguyện ý thì phúc lợi nhận được lại càng to lớn, ngược lại nếu bên kia không nguyện ý kí chủ hoàn toàn có thể xem công pháp này là một loại thái âm bổ dương. Ngoài ra, tu càng cao kí chủ thậm chí còn có thể vận dụng tương thông với người đã từng lên giường với ngoài, tu đến đỉnh cao thậm chí còn thể khiến người đó hoàn toàn chỉ yêu một mình ngài dù trải qua trăm vạn kiếp luân hồi!" Nguyên Du càng nghe lông mày càng nhíu chặt, cái lợi này đối với hắn đúng là rất lớn nhưng đối với phái nữ khác nào một loại ràng buộc?

Nếu là nữ nhân khác thì hắn cũng chẳng muốn quan tâm sống chết, thậm chí nếu cần thiết cũng sẽ dùng loại công pháp này hút lấy tu vi của họ nhưng đối với nữ nhân của mình hắn vẫn là có chút không nỡ. Hắn yêu thích họ là chuyện hiển nhiên nhưng hắn cũng muốn thứ hắn được nhận lại là chân tình của họ chứ không phải thứ tình cảm giả tạo do thứ này tạo nên. Nghĩ tới chuyện này Nguyên Du ngay lập tức hỏi hệ thống:

"Hệ thống, có cách nào để biết được họ yêu ta thật lòng chứ không phải nhờ loại công pháp này không?"

"Có một cách, đó là nhìn vào đôi mắt của họ, người bị Âm Dương Nhất Quán ảnh hưởng đôi mắt của họ khi nhìn ngài thường sẽ có chút mê li cùng sâu bên trong sẽ có ba loại dây xích trời buộc."

"Ba loại? Là ba loại nào?" Nguyên Du hỏi, đáp án câu hỏi trên hắn đã nhận được, bây giờ chỉ cần kiểm chứng nữa là đủ. Hệ thống tuy được hắn hỏi nhưng không trả lời, chỉ đáp:

"Đến lúc tự khắc kí chủ sẽ biết!" Nghe câu trả lời Nguyên Du cũng không quá thất vọng, hắn đang ôm đồm quá nhiều thứ vậy nên cũng cần một khoảng thời gian ngắn sắp xếp chúng lại. Thờ dãi một hồi xem như tiếp thu toàn bộ thông tin vừa nhận được nhưng tâm tình của hắn không thể nào vui lên nổi. Hắn bây giờ mới biết tại sao Vân Nhược Hân và Cơ Thanh Huyền đều có tình cảm với mình, thì ra tất cả đều là công lao của Âm Dương Nhất Quán hắn còn tưởng là do mị lực bản thân nên họ mới yêu hắn đây. Vung đầu thoát khỏi mớ suy nghĩ đó, hiện tại hắn có thứ quan trọng hơn cần làm, đó là chinh đốn ba người kia.

Tâm niệm vừa động Nguyên Du ngay lập tức thay đổi vị trí xuất hiện trước mặt ba người kia. Bọn họ dù đã tỉnh nhưng đầu óc lại mơ mơ màng màng, đôi mắt không có tâm điểm mờ mờ nhìn thế giới xung quanh. Khi Nguyên Du xuất hiện trước mặt ba người thì cơ thể bọn họ không tự giác mà run lên một cái, vô cùng chính tề hai chân quý xuống bái lạy hắn đồng thời nói:

"Ra mắt chủ nhân!" Nguyên Du mặt không biểu tình nhìn ba người hành lễ, là cấp trên cũng nên có thái độ của cấp trên, cấp dưới cũng nên biết cách ứng xử của cấp dưới. Hắn không phải loại phân biệt giai cấp gì thậm chí còn rất bao che nhưng nó chỉ giới hạn cho những người trung thành, còn những người đã từng xem tính mạng hắn là cỏ rác hay thậm chí là từng ám sát hắn thế này thì đừng bao giờ mong tưởng được hắn đối xử như con người. Cách hắn đối xử với họ bây giờ căn bản chính là cách đối xử giữa một nhà thí nghiệm và một con chuột bạch vậy, vì một tương lai tốt hơn thì buộc sẽ phải có thứ khác chịu đau khổ.

"Ngẩng đầu lên, tự giới thiệu đi." Nguyên Du chậm rãi nói. Nghe được lời hắn ba người ngay lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng vào hắn, ba người đồng thanh trả lời khiến cho Nguyên Du không nghe lọt tai câu nào cả. Thờ dài một cái, hắn nhấc một tay biểu thị im lặng rồi sau đó chỉ đại vào một người, người được hắn chọn khuôn mặt chột rặng rõ hơn hẳn, lập tức nói:

"Tiểu nhân gọi Nhị Lang, năm nay vừa đủ 30, vũ khí chuyên dùng là ám khí, có thể tính chuẩn ném trúng mục tiêu ở khoảng cách 10 trượng (33,3 m)!" Nhị Lang vô cùng tự hào giới thiệu. Nhưng trái với vẻ mặt tự hào đó Nguyên Du chỉ là nhàn nhạt gật đầu, bởi vì hắn không biết một trượng dài bao nhiêu cũng như ở kiếp trước hắn quen một tên biến thái có thể bắn rụng một cái lá ở khoảng cách 300m mà không cần ống ngắm, cho nên mấy cái thành tích về bắn xa bắn chuẩn hắn sẽ không quá bất ngờ, dù biết so sánh hai người ở hai thế giới là có chút khập khiễng nhưng thật sự thì tên kia đã khoe thì Nguyên Du cũng chỉ biết so sánh xem ai hơn mà thôi. Sau khi để tên đó khoe khoang xong Nguyên Du phát phát tay ra hiệu hắn lui xuống sau đó ngón tay lại chỉ vào người bên cạnh. Được chỉ tên, người đó biểu hiện giống hệt tên lúc nãy, rất tự hào giới thiệu:

"Tiểu nhân gọi Tam Lang, năm nay chỉ mới 29, vũ khí chuyên dụng là đoản đao và chủy thủ, thành tích tốt nhất tiểu nhân có thể làm được đó là ám sát năm người trong cùng một ngày mà không ai phát hiện." Nguyên Du lần này cũng chỉ gật gật đầu. Nói thật, nếu là hắn lúc trước một ngày giết được vài chục người là ít, giết chỉ có năm người không ai phát hiện đối với hắn chỉ là chuyện trẻ con, thậm chí ngay cả đũa mới vào nghề của tổ chức đó cũng làm được. Vậy nên đối với thành tích này Nguyên Du cũng không quá coi trọng, giống voi lúc nãy hắn cũng phát phát tay, người cuối cùng cũng là người nữ duy nhất rất hiểu ý tự động đi lên, khuôn mặt trầm tĩnh giới thiệu:

"Tiểu nhân gọi Lam Vân nhưng mọi người vẫn gọi tiểu nhân là Tứ Lang, năm nay vừa tròn 25, vũ khí chuyên dụng là dây xích, xích liềm. Thành tích tốt nhất là có thể gây khó khăn cho đại nhân." Nói xong nàng rất ý thức tự lui về, khuôn mặt vẫn một mực trầm tĩnh không chút gọn sóng hoàn toàn trái ngược với hai người kia. Nguyên Du nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng ngay lập tức có chút suy đoán về thân phận của Lam Vân nhưng hiện tại vẫn cần chứng thực một chút.

Sau khi tạm thời làm quen với ba người, Nguyên Du chợt nở một nụ cười, lập tức giải phóng ba người khỏi không chế. Được giải phóng, mắt ba người ngay lập tức trở nên có chút thần thái, vô cùng phần nộ nhìn Nguyên Du nhưng hắn chỉ cười nói:

"Cảm giác bị điều khiển thế nào?" Nguyên Du cười như không cười nhìn ba người. Ba người tuy giận nhưng cũng rất sợ hãi, có thể tùy tiện điều khiển bọn họ vậy thì còn cách nào để bọn họ chiến thắng con quái vật này không. Nguyên Du hiển nhiên biết được trong lòng ba người đang nghĩ gì, chậm rãi nói:

"Muốn giết ta kì thực rất dễ, hoặc là hạ độc vào rượu hoặc là dùng mỹ nhân kế. Cái trước thì ta không chắc sẽ dính nhưng cái sau thì chắc chắn rồi." Nguyên Du nhún nhún vai. Cách giết hắn nhiều vô kể, chỉ là có ai dám cược không mà thôi, ngoài ra người có khả năng chắc chắn giết được hắn trong cuộc đấu tay đôi chỉ có hai người: một là người đứng đầu tổ chức và hai là người kia. Dù hiện tại đã ở cấp độ thế này rồi nhưng nhớ về thực lực của người đứng đầu tổ chức Nguyên Du cũng chỉ sợ đến nuốt nước bọt, hắn thậm chí suy đoán nếu đánh thật thì ngay cả Bạch Vô Thiên cũng sẽ bị người đó đè một đầu.

Ba người kia không biết Nguyên Du có nói thật hay không nhưng vẫn âm thầm nhớ kĩ trong lòng mà hồn nhiên không nhận ra tại sao hắn lại tự bộc lộ điểm yếu của mình. Thoát khỏi kí ức những năm đó, Nguyên Du quay lưng, phát phát tay:

"Liệu mà hồi phục cho tốt, ta đi đây." Nói xong thân ảnh của Nguyên Du đã biến mất giữa không khí.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Gặp Cố Mộng Tình

Ra khỏi Không Gian Hồn Thể, Nguyên Du vươn vai một cái, xương cốt trên người ngay lập tức giãn hết ra. Quả nhiên có cơ thể vẫn là tốt nhất, Nguyên Du nói như một ông cụ non. Cơ thể hắn hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục lại nhân dạng, hoàn toàn không nhìn ra chút vết tích chiến đấu nào trên cơ thể cứ như chúng chưa từng tồn tại. Hệ thống tuy đôi lúc sẽ chọc người nổi điên nhưng năng suất làm việc vẫn là không chê vào đâu được. Hoạt động thử cơ thể, hắn không thấy có gì khác thường mới thở dài an tâm.

Nguyên Du hiện tại hoàn toàn lửa thể, hoàn toàn không có chút mảnh vải che thân nào, gãi gãi mông, hắn đi về phía tủ sau đó lấy đại một bộ quần áo rồi mặc lên mà hoàn toàn không nhận thức được rằng hành động gãi mông lúc nãy của hắn đã đập đổ mọi hình tượng ngầu lòi hắn xây dựng, may mà không ai thấy chứ không Nguyên Du hắn phải xấu hổ chết mất. Thay xong y phục, Nguyên Du mở cửa bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra, hiện tại đã là buổi chiều vậy nên mặt trời cũng không quá chói, định hướng xong hắn ngay lập tức đi theo hướng đó mặc dù bản thân Nguyên Du cũng bị mù đường.

Tuy không nhớ chính xác nhưng vẫn nhớ đại khái nó nằm đâu nên Nguyên Du rất tự tin vào quyết định của mình. Bước theo con đường lát đá, Nguyên

Du một mặt tươi cười như nắng ấm khiến cho không ít thiếu nữ trái tim đã không chịu ngồi im, hẳn biết đây là tác dụng của Âm Dương Nhất Quán nên cũng không có biện pháp nào khác ngoài chấp nhận nó. Tuy Nguyên Du không quá quan tâm lắm đến việc thiếu nữ bình thường có thích hẳn hay không nhưng hẳn quan tâm đến việc những nữ nhân hẳn để ý có để ý hẳn không.

Con đường nhộn nhịp phút chốc trở nên trầm lắng hơn rất nhiều, nhiều cô thiếu nữ tuy biết hẳn là một tên sát thần nhưng vẫn một mực bám theo vì mị lực tỏa ra từ hẳn. Nguyên Du bước chân không vì những cặp mắt hâm mộ kia mà giảm lại, hẳn vẫn giữ vững tốc độ đi tới Bách Bảo Các bởi ở đó có người hẳn cần và muốn gặp.

Đúng như trí nhớ của hẳn, không tới nửa giờ đồng hồ Nguyên Du cuối cùng cũng đi đến Bách Bảo Các, Túy Lão cũng không ngờ Nguyên Du hồi phục nhanh như vậy nên cũng không ra đón thành ra Nguyên Du chỉ có thể tự vào trong. Bởi bản thân chỉ là một nhân vật quần chúng nên sẽ không có ai chú ý đến nếu hẳn không làm ra hành động khác người hay náo động gì đó. Cảnh vật bên trong nơi này đã không thể làm Nguyên Du lóa mắt nữa vậy nên hẳn rất nhanh chóng tìm tới quầy rượu của Túy Lão, vô cùng tự nhiên ngồi xuống trước con mắt kính ngọc của Túy Lão. Lão run rẩy đưa giờ lên một ngón tay chỉ thẳng mặt Nguyên Du, có chút không dám tin nói:

"Người hồi phục rồi?" Lão chắc chắn nhớ không nhầm chỉ mới đêm qua thôi Nguyên Du vẫn là một cái người trọng thương sắp chết nhưng mới cách có nửa ngày đã hồi phục, năng lực này thực sự khiến người giật mình. Nguyên Du nghe lão hỏi cũng không đáp, chỉ chậm rãi gật đầu xem như xác nhận. Túy Lão lúc này nhìn Nguyên Du như nhìn một con quái vật, sức hồi phục này không phải của quái vật thì là gì? Nguyên Du thấy khuôn mặt đó cũng chỉ cười xòa cho qua chuyện, lái qua chuyện khác:

"Như đã hứa, hiện tại ta đã khôi phục hoàn toàn, cũng nên thanh toán món nợ rồi." Túy Lão nghe Nguyên Du nói khuôn mặt có chút kích động, vô cùng chờ mong phương pháp từ miệng hẳn. Nguyên Du cười cười, móc ra tờ giấy sớm đã chuẩn bị sẵn nhét vào tay Túy Lão đồng thời còn đưa một ngón tay che miệng hàm ý nên giữ kín chuyện này, Túy Lão đương nhiên không ngốc đến nỗi không hiểu ngay lập tức gật đầu lia lịa. Lão kích động nhận lấy tờ giấy trong tay Nguyên Du nhưng cũng không ngay lập tức mở ra xem, dù sao chính chủ còn ngồi đây, mở ra xem thì có chút bất lịch sự nhưng không mở ra thì tâm trạng của lão lại ngứa ngáy.

Nguyên Du một bên vô cùng tự nhiên uống một vò rượu trong khi quan sát biểu cảm của Túy Lão giống như xem một màn kịch vậy. Túy Lão sau một hồi đấu tranh tư tưởng rốt cục phân ra thắng bại, lão thở dài một cái, nhét tờ giấy vào một góc an toàn trong không gian giới chỉ sau đó nói với Nguyên Du:

"Người hiện hẳn không bận gì chứ? Thiếu chủ có chuyện cùng người nói." Nguyên Du nghe lão nói ngay lập tức gật đầu đồng ý, hẳn dĩ nhiên biết người thiếu chủ kia là ai vậy nên mới không chần chờ gì mà gật đầu. Túy Lão thấy hẳn vậy mà quyết đoán như vậy liền có chút bội phục, có thể đưa ra quyết định nhanh như vậy thì một là kẻ làm việc liêu lĩnh, còn lại chính là kẻ có đầu óc, mà như Túy Lão quan sát được thì Nguyên Du không có vẻ gì là thuộc nhóm thứ hai cả.

Sau khi đạt được sự đồng thuận, Túy Lão ngay lập tức chống gậy đi trước dẫn đường. Cách lão di chuyển thật sự khiến cho người khác không thể yên tâm bởi lão cứ đảo qua đảo lại, chập choạng từng bước giống như lão già lom khom thật sự. Nguyên Du nhìn hành lang, trong lòng nhanh chóng đánh giá độ chịu chơi của người này, mấy loại gỗ được dùng để làm tường là Âm Tinh Mộc, có tác dụng cách âm cùng ngưng thần tĩnh khí rất tốt. Còn sàn lại được làm từ Huyết Sắc Mộc, một loại gỗ tăng tốc độ chữa thương và tốc độ tu luyện của người khác, mỗi một loại gỗ trong đây đã có giá trị không nhỏ nhưng hiện tại chúng lại đồng thời được sử dụng, có thể thấy chủ nhân nơi này không phải kẻ bần hàn gì.

Đi được vài phút, cả hai rốt cuộc đi tới trước một căn phòng đóng kín, ngăn cách thế giới bên trong và bên ngoài. Túy Lão sau khi tới liền cung kính báo cáo:

"Thưa thiếu chủ, người đã mang tới." Người bên trong nghe được, không chút biểu tình đáp:

"Đem hẳn vào."

"Vâng!" Nói xong, Túy Lão quay đầu qua Nguyên Du, gật gật đầu với hẳn hàm ý có thể đi vào. Được chủ nhà đồng thuận hẳn cũng không kiếng nể gì nữa, ngay lập tức mở cửa đi vào. Ngay lập tức một mùi thơm khó tả xộc vào mũi hẳn, tuy mùi nồng nhưng lại không khó chịu ngược lại còn khiến hẳn rất thoải mái. Nhìn xung quanh phòng, ở giữa phòng là một tấm bình phong ngăn cách giữa người ở trong và người ở ngoài nhưng với nhãn lực của Nguyên Du hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng người bên trong là ai.

Thân hình thon thả, tay dài mảnh khảnh, đùi thon khoe ra, ngực cũng không phải dạng vừa, eo cũng không nhỏ, mái tóc dài xòa xuống giường. Tuy chỉ nhìn qua một tấm bình phong nhưng hẳn ngay lập tức đoán được cũng như chắc chắn đây là Cố Mộng Tinh chứ không còn ai khác. Người bên kia bình phong sau khi nghe thấy tiếng cửa kéo ra kéo vô ngay lập tức hiểu rằng khách nhân đã tới nhưng nàng lại nói:

"Thứ cho tiểu nữ vô lễ nhưng hiện tiểu nữ thân đang không khỏe, không tiện ra mặt gặp quý khách." Nguyên Du biết nàng đang kiểm cố nên cũng không đâm thủng, chỉ là nho nhã nói:

"Không sao không sao, có thể được nhìn thấy tư thái yếu điệu của tiểu thư ta đã không dám đòi hỏi gì hơn." Nguyên Du chỉ là khách khí nói mà thôi, nếu được thì hẳn chỉ muốn lột hết đồ nàng ra sau đó muốn bàn chuyện nhân sinh hay trên trời dưới đất gì cũng được. Người bên trong dĩ nhiên cũng biết người bên ngoài chỉ là khách khí nên cũng không đáp, chỉ nói:

"Tiểu nữ hôm nay mời ngài lên đây là có chuyện cần bàn." Giọng nàng vừa dễ nghe nhưng lại có mị lực khiến nam nhân không ngừng sản sinh ham muốn nhục dục. Nguyên Du biết nàng muốn bàn chuyện gì, nói:

"Ta biết tiểu thư muốn bàn chuyện gì, là chuyện Phủ Thành Chủ đúng chứ?" Cố Mộng Tinh cũng không bất ngờ với câu hỏi của Nguyên Du, chỉ khen hẳn:

"Quả nhiên công tử rất biết quan sát." Nguyên Du nghe nàng tăng bốc liền cười xòa, chuyện thế này mà còn không biết nữa thì thật sự đầu óc có vấn đề về thông minh.

"Hi... Tiểu thư không cần lo, nếu thật sự có đánh ta sẽ có cách khiến bọn hắc đả đi là sẽ không về." Nguyên Du thân là người từng đọc nguyên tác nên biết Phủ Thành Chủ đang giấu cái gì cũng như điểm yếu của hắc đả ra sao nên mới khẳng định như vậy. Cổ Mộng Tinh đánh giá rất cao con người đang đối thoại với mình, có thể tự tin như vậy thì hoặc là đầu óc có vấn đề hoặc là thật sự có bản lĩnh. Tuy biết vậy nhưng nàng vẫn hỏi:

"Vậy công tử định đối phó với Phủ Thành Chủ thế nào?" Nguyên Du cười không đáp, tỏ ra thần bí hết mức có thể. Cổ Mộng Tinh biết hắc đả không muốn nói ra nên cũng không truy đến cùng, chỉ là gạt đầu đôi đề tài:

"Vậy công tử nghĩ thế nào về việc gia nhập Bách Bảo Các?" Nguyên Du lắc lắc đầu, đáp:

"Thứ cho ta quá trực tiếp nhưng ta không có hứng." Người bên trong dĩ nhiên cũng đã ngờ đến kết quả này chỉ là ồ một tiếng rồi thôi.

"Nhưng chúng ta vẫn có thể hợp tác mà?" Câu nói này của hắc đả ngay lập tức gọi lên sự tò mò trong lòng Cổ Mộng Tinh, nàng cười khẽ một cái rồi hỏi:

"Mời công tử nói rõ." Nguyên Du cười, đáp:

"Ta hiện đang thành lập một thế lực gọi Huyết Thần, các người thay chúng ta bán đi ít đồ cùng thay chúng ta tìm ít tình báo. Đổi lại chúng ta sẽ thay các người tìm bảo vật, hoặc cũng có thể làm một tổ chức ở trong bóng tối âm thầm bảo vệ các người." Người bên trong nghe tới đây liền cười, nàng đúng là đánh giá rất cao Nguyên Du nhưng vẫn chưa đến mức tin những gì hắc đả nói. Lại nói hiện tại Bách Bảo Các đúng là cần người báo kê nhưng đó là cần những tổ chức lớn, cái tổ chức Nguyên Du nói chỉ là mới thành lập, thậm chí tên tuổi cũng chưa có, cái này nói nàng làm sao tin đây?

"Ta biết tiểu thư đang nghi ngờ lời nói của ta, vậy chỉ bằng chúng ta cược?" Nguyên Du cười, nụ cười giống như đạt được ước muốn.

"Cược? Cược thế nào?" Cổ Mộng Tinh cũng có chút hứng thú.

"Nếu ta thua, ta gia nhập Bách Bảo Các, làm việc không công một trăm năm..." Cổ Mộng Tinh cười khanh khách, người này quả thực chịu chơi. Nàng thấy Nguyên Du vẫn chưa nói ra câu thứ hai, ngay lập tức hỏi thúc:

"Vậy nếu tiểu nữ thua?"

"Vậy thì tiểu thư sẽ thành nữ nhân của ta, được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Kế hoạch phát triển

"Hả...?" Nụ cười của Cổ Mộng Tinh chợt cứng ngắc. Đề nàng làm nữ nhân của hắc đả? Đùa gì vậy chứ? Hắc đả đúng là một cái anh kiệt cùng tiềm lực rất lớn nhưng đó là tương lai, ai biết được hắc đả có sống được đến đó không, vậy nên so về bối cảnh hai người không thể nào làm một cặp được. Mà đó là nói trên phương diện nàng không có cảm tình với hắc đả, kể cả là có cảm tình thì gia tộc nàng cũng không cho phép, sẽ bằng mọi cách đập nát mối quan hệ này từ trong trứng nước.

Nguyên Du nghe Cổ Mộng Tinh "hả" một tiếng hiển nhiên cũng hiểu nàng rất bất ngờ cùng khó tin. Hắc đả cũng đoán được thất thất bát bát những gì nàng đang nghĩ nhưng thì sao? Hắc đả cũng chẳng quan tâm những thứ đó, cuộc sống có hạn, nên làm những gì mình muốn trước khi nó trở thành những nuối tiếc khi về già. Hắc đả một đêm ngủ cùng nàng sau đó bị Cổ Gia truy sát cũng được, miễn là sau này khi hắc đả nhớ về chuyện hôm nay vẫn có thể mỉm cười nói: Đây, năm xưa ta ngộ ngĩnh vậy đây!

"Ta biết tiểu thư đang nghĩ gì, nhưng ta đã có nắm chắc mới dám đến. Vậy nên, câu trả lời của tiểu thư là gì?" Nguyên Du không vội nói. Hắc đả thực vẫn chưa có ý tưởng nào để biến một cái thế lực không ai biết đến thành một cái thế lực lớn trong khi nhân khẩu không có. Gấp gáp đôi khi là tốt nhưng đôi khi cũng có thể tác dụng ngược lại khiến cho bản thân rơi vào tình trạng khủng hoảng, vậy chỉ bằng đôi lúc cứ từ từ mà xử lý, khi thời khắc đến mọi việc ắt sẽ cách giải quyết.

Cổ Mộng Tinh thấy Nguyên Du tự tin như vậy cũng có chút bất an nhưng vẫn cười duyên nói:

"Tại sao lại không? Vậy công tử định hoàn thành trong bao nhiêu ngày đây?" Cổ Mộng Tinh che miệng cười khẽ, chắc hẳn vụ cá cược này mình thắng chắc. Nguyên Du cũng cười theo, hơi nâng cằm suy nghĩ một chút rồi chậm rãi giơ lên một ngón tay. Cổ Mộng Tinh có chút kinh ngạc, trong một năm phát triển thành một thế lực lớn có chút khó khăn nhưng cũng không phải là bất khả thi vậy nên nàng nói:

"Công tử cần một năm..." Nhưng chưa đề nàng nói hết, Nguyên Du đã cười ngắt lời nàng:

"Một tháng là đủ." Nguyên Du vô cùng tự tin nói, nếu như suy nghĩ của hắn là đúng vậy thì chỉ cần một tháng để biến Huyết Thần trở thành một tổ chức không phải dạng vừa hoặc ít nhất cũng là không ai dám chơi. Cổ Mộng Tinh hai mắt mở to kinh ngạc, năng lúc này cũng hơi nghi ngờ đầu Nguyên Du có vấn đề hay không, trong một tháng biến một tổ chức không ai biết đến thành một tổ chức lớn thật sự là bất khả thi trừ khi đã có cái gốc sẵn, nhưng theo năng điều tra thì Nguyên Du là tứ cố vô thân không ai làm chỗ dựa cho hắn vậy nên đối với sự tự tin này năng vẫn là không tin được.

"Một tháng sẽ làm được sao?" Năng nhủ thầm trong lòng rồi sau đó rất quyết đoán lắc đầu phủ định, kể cả có Bách Bảo Các ở phía sau chống lưng cũng phải mất ít nhất nửa năm mới có thể bắt đầu phát triển được. Mà đó đã là tính tới thiên thời, địa lợi, nhân hòa còn mất nhiều thời gian như vậy, năng thật sự không biết Nguyên Du lấy đâu ra cái tự tin có thể trong vòng một tháng khiến cái tổ chức đó trở nên lớn hơn. Nghĩ như vậy, đánh giá của năng đối với Nguyên Du chợt giảm xuống một bậc, người này tuy tài giỏi nhưng lại quá mức tự tin, đến mức khiến người ta khó chịu.

Nguyên Du thấy Cổ Mộng Tinh một mực im lặng cũng không có quấy phá, hắn hiện đang tính đường để phát triển thế lực đây. Đúng như năng nghĩ, trong một tháng ngắn ngủi muốn phát triển một cái thế lực bắt nhịp lưu thành một cái thế lực lớn gần như là bất khả thi, nhưng đó chỉ là gần như, vẫn còn một số cách khác. Điển hình như trước tiên tạo dựng thương hiệu rồi sau đó mới đi tuyển người, bằng cách này có thể khiến đối phương bị nhầm lẫn rất nhiều thông tin, tí như không biết đây có thực là một thế lực mới lập hay là đang giờ chiều trở gì đó. Một cách khác khá phổ biến đó là có đủ nhân lực, đủ tài chính rồi sau đó tuyên bố thành lập một thế lực dựa trên những chiến tích đã có, bằng cách này có thể khiến một thế lực mới thành lập chợt trở nên khổng lồ. Một cách nữa khá là truyền thống, đó là đi từng bước phát triển nhưng cách này yêu cầu thời gian khá nhiều vậy nên thường sẽ được sử dụng từ lúc mới xây móng cho đến khi hoàn thành.

Hai cách đầu thì có vẻ không ổn lắm, muốn tạo dựng thương hiệu cũng không khó nhưng quan trọng là bằng cách nào. Nếu hắn lấy cái danh Huyết Thần rồi sau đó đi đồ diệt mấy cái gia tộc thì chỉ có khiến vạn nhân thù địch, đến lúc sẽ bị mọi người đồng lòng ra tay diệt trừ vậy nên cũng không ổn lắm, nhưng trừ cách đó ra thì không còn cách nào khác có thể khiến hắn tạo dựng thương hiệu nhanh hơn cả. Còn phương pháp thứ hai cũng không thể sử dụng được, bởi bọn nhóc vẫn còn khá nhỏ và chưa có kinh nghiệm chiến đấu nhiều. Cách thứ ba lại càng không được bởi nó yêu cầu thời gian quá dài mà hắn lại chỉ có một tháng vậy nên nó là bất khả thi.

"Hệ thống, thời gian trong Không Gian Hồn Thể có chênh lệch với thế giới bên ngoài không?" Nguyên Du trong lòng hỏi hệ thống, câu trả lời của nó sẽ quyết định hắn sẽ đi bằng con đường nào. Hệ thống được hỏi ngay lập tức trả lời trong đầu hắn:

"Thời gian chênh lệch hiện tại là bằng nhau, tuy nhiên khi số lượng hồn thể bên trong đạt đến 500 có thể tiến cấp không gian lên cấp hai, ở cấp độ này kì chủ có thể sử dụng linh thạch, vàng, hay những thứ có giá trị tương đương để thay đổi thời gian chênh lệch. Nhắc nhở: Số lượng hồn thể hiện tại bên trong là 287/500, mỗi một loại hồn thể chỉ được tính một lần bất kể thu thập bao nhiêu." Nguyên Du nghe vậy liền mừng hóm, vậy là hắn đã có quyết định của tương lai, hệ thống tuy đôi lúc sẽ chọc điên hắn nhưng vẫn không thể phủ định công dụng của nó, đặc biệt là trong những tình huống cần lờ giải thế này. Mím cười gật đầu, Nguyên Du nói với Cổ Mộng Tinh:

"Vậy ta xin phép cáo từ trước, vụ cá cược này nhất định ta sẽ hoàn thành." Hắn vô cùng tự tin nói ra, hệ thống trợ giúp đến mức này rồi mà còn thất bại nữa thì hắn đúng là sống nhục. Cổ Mộng Tinh thấy Nguyên Du tự tin như vậy trong lòng chợt có dự cảm không lành nhưng cũng không trực tiếp hỏi rõ, chỉ là khách khí mấy câu rồi kêu Tùy Lão đưa hắn ra ngoài.

Sau khi rời khỏi Bách Bảo Các, Nguyên Du hít một hơi không khí thật sâu rồi sau đó thở ra, đi đến bờ sông tìm lũ nhóc và Lâm Vũ Thần. Kế hoạch lần này vẫn là cần tiêu tử đó hợp tác một chút mới có thể hoàn thành nhanh chóng được. Bờ sông cách cũng không xa, tuy cũng một hai ngày không tới nhưng Nguyên Du vẫn nhớ đại khái nó nằm đâu vậy nên rất nhanh chóng hắn đã tới được nơi lũ nhóc đóng quân. Chưa đến gần nhưng hắn đã nghe thấy mùi khói cùng một số tiếng nói hỗn loạn, tiếng búa đập và tiếng câu cá, thầm nghĩ có lẽ bốn đứa đệ tử đã thay hắn dạy dỗ cho lũ nhóc này rồi.

Nguyên Du chậm rãi đi tới chỗ đó, từng bước chân chợt nhẹ nhàng như mèo, hoàn toàn không nghe ra tiếng. Ở trước tầm mắt của hắn đã xuất hiện một cái doanh trại nhỏ, một đám lửa lớn đang cháy bập bùng ở giữa trong khi bao bọc xung quanh là năm căn nhà đang xây dang dở. Phía bờ sông cũng cắm mấy căn câu cá trong khi từ trong rừng cũng có vài đứa nhóc lớn hơn đang khiêng những khúc gỗ lớn tới chỗ xây dựng kia. Nguyên Du thấy lũ nhóc biết hợp tác như vậy liền gật gù đầu, cơ mà số lượng có hơi sai thì phải? Nếu hắn nhớ không lầm thì lúc đầu chỉ khoảng ba mươi mấy đứa lựa chọn tới đây, nhưng số lượng hiện tại là tám tám mấy tới chín mươi đứa, hình như số lượng tăng không ít nhưng chất lượng thế nào vẫn chưa biết được.

Bước đến lũ nhóc, Nguyên Du chợt chú ý đến một ngôi nhà trông lớn hơn hẳn năm căn kia, tuy không được đẹp nhưng ít nhất vẫn ổn để ở. Không chút chần chờ, hắn bước đến căn nhà đó, bỏ qua mấy ánh mắt kinh dị của lũ nhóc xung quanh. Mở cửa bước vào, ngay lập tức một mùi thơm thoang thoang chợt xộc đến lỗ mũi khiến hắn khá dễ chịu, tuy không được như ở Bách Bảo Các nhưng ít nhất vẫn là có thể ngưng thần tĩnh khí. Nhưng chưa để hắn hưởng thụ được mấy giây thì từ trên xà nhà chợt phóng tới một cậu nhóc, tay cậu cầm lấy một con dao không chút do dự đâm thẳng xuống đầu Nguyên Du.

Nguyên Du ngay cả mắt cũng không thèm liếc, chỉ là nhẹ nhàng lách người đã có thể trốn thoát dễ dàng. Thoát được một đòn, hắn rất nhanh chóng khóa cứng tên nhóc kia, tước mất vũ khí của cậu.

"Không tồi, không tồi, mới một đêm mà cũng tiến bộ ổn áp phết đấy chứ." Cậu nhóc kia hiển nhiên là một trong những đứa đệ tử của hắn, Vân Bát Vũ, ngay từ khi Nguyên Du bước vào đây cậu đã chú ý rồi, chỉ chờ thời khắc hắn không chú ý là ngay lập tức lấy mạng. Nguyên Du sau khi siết một chút để thặng nhóc đó cảm nhận được đau đớn rồi mới chậm chạp thả ra khiến cậu ngã nhào trên đất vì đau đớn.

"Mấy đứa khác đâu rồi?" Lời vừa dứt, Vân Bát Vũ đã nở một nụ cười nhẹ. Ngay lập tức từ trên nóc nhà chợt có một cậu nhóc khác cầm một cây trọng kích, không chút do dự đập tới đầu Nguyên Du, sau lưng hắn cũng cảm thấy mát lạnh khi có thêm một thiếu nữ đang cầm một cái chùy thủ đâm thẳng vào gáy hắn, chưa hết, bên phải còn có một thiếu nữ khác đang cầm một cái trường kiếm đâm thẳng vào tim hắn. Bên trái là một người khá quen thuộc với hắn, Lâm Vũ Thần tay cầm một cái dao găm đâm tới, giúp lũ nhóc này ám sát hắn. Vân Bát Vũ thấy Nguyên Du đã vào tròng chợt bạo khởi, ngay lập tức nén đau cầm con dao chém ngang gân chân Nguyên Du.

Nguyên Du chợt rơi vào tình trạng tứ bề đối địch không chút kẻ hở, nếu là lúc trước muốn thoát thì buộc phải đã thương lũ nhóc nhưng giờ thì không cần.

Từ dưới chân của hần chọt trời lên một lớp chắn bằng một loại vật liệu gì đó, bằng một tốc độ không tưởng nó nhanh chóng bao bọc Nguyên Du lại thành một cái kén, cứng rắn nhận hết đòn đánh từ tứ phía.

Tương tự khi đối chiến với bốn sát thủ, đòn đánh của lũ nhóc cũng bị hần dễ dàng chặn lại. Sau khi trốn thoát một đợt, bằng một tốc độ không ai nhìn được Nguyên Du vô cùng nhanh chóng chạy tới đằng sau bọn chúng, nhân lúc bọn chúng vẫn bị mất đà ngay lập tức tước hết khí giới rồi cười nói:

"Tiến bộ khá đấy." Kế hoạch không tồi, nhưng nếu muốn ám sát vẫn là nên làm trong im lặng. Năm người ám sát thất bại mặt mày liềm ỉu xiu, Nguyên Du thấy thế cũng chỉ cười khích lệ rồi nói:

"Được rồi, không có thời gian trò chuyện đâu, tập hợp lũ nhóc lại đây, hành động tiếp theo sẽ quyết định sống chết của tổ chức này."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Kế hoạch phát triển (2)

Nhìn đám nhóc lũ lượt rời khỏi phòng, Nguyên Du tìm đại một cái góc rồi ngồi xuống, mở chức năng Thể Lực lên, hệ thống đã cho hần cái chức năng này vậy thì công dụng của nó hần cũng không nhỏ. Hệ thống nhận được lệnh ngay lập tức mở ra giao diện của Thể Lực.

Trước mắt hần chọt xuất hiện một cái bảng màu xanh bán trong suốt, trên đỉnh ghi hai chữ: Huyết Thần. Ở phía dưới chữ đó là một số thông tin như sau:

Tên: Huyết Thần

Cấp độ: 1

Nhân khẩu: 87

Độ trung thành: -15 (Cảnh báo đỏ)

Người đứng đầu: Nguyên Du

Trưởng lão: trống

Hộ pháp: trống

Chấp sự: trống

....

Phía dưới tên hần là một loạt các chức vụ khác cũng như tên người đang giữ vị trí đó nhưng do chưa được bổ nhiệm nên vị trí vẫn còn trống. Ngoài ra, xếp phía dưới là rất nhiều cái tên khác xếp thành hình kim tự tháp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ, bằng cách này Nguyên Du rất dễ dàng nắm bắt tình hình cũng như có thể phòng hờ những tình huống có người làm phản. Bốn tên đệ tử của hần cũng được xếp bên trong kim tự tháp, phía dưới tên của hần có bốn mũi tên chỉ vào bốn cái tên, Nguyên Du ngầm hiểu đó là đệ tử mình. Sau khi xem xong hệ thống mới bắt đầu giới thiệu cho hần:

"Cấp độ hiện tại của Huyết Thần là 1, có thể thông qua thu thập đệ tử, làm nhiệm vụ hoặc nâng cao danh vọng để tăng cấp. Ngoài ra cấp độ càng cao càng có được nhiều quyền lợi. Các vị trí có thể tùy ý kí chủ chọn lựa, tùy vào vị trí nào sẽ được nhận những quyền lợi khác nhau."

"Hệ thống cảnh báo mức độ trung thành quá thấp, đệ tử có thể phản bội bất cứ lúc nào, đề nghị kí chủ nâng cao lòng trung thành trước khi quá muộn. Thời hạn: 1 tháng, không hoàn thành tổ chức sẽ bị hệ thống cưỡng chế phá hủy. Thành công đặc cách nhận một kiến trúc." Sau khi thông báo xong hệ thống liền giao nhiệm vụ cho hần. Nguyên Du đọc rồi gật gật đầu, con số -15 đó là kia cũng khiến hần có chút không an lòng vậy nên vẫn phải nâng mức độ trung thành lên trước khi lũ nhóc đó phản lại. Hần vẫn còn một vị mỹ nhân đang chờ đây, không thể để mọi thứ tan nát từ trong trứng nước được. Sau một lúc ngồi suy ngẫm nhân sinh thì cửa phòng lại được gõ mấy cái cùng với tiếng một thiếu nữ vang lên:

"Thưa sư tôn, đã tập hợp tất cả." Nguyên Du ừm một tiếng rồi sau đó chậm rãi đứng dậy đi ra cửa. Làn gió thanh mát buổi chiều tà khiến Nguyên Du tạm quên đi mấy cái chuyện nhức đầu kia. Dù sao thời gian vẫn còn nhiều, cứ giải lao đi, vội vã nhiều lúc cũng chẳng giải quyết được gì. Đứng trước đám nhóc, 87 khuôn mặt trẻ con hiện lên trước mắt hần bao gồm cả bốn đứa đệ tử. Đám nhóc thấy hần bước ra vội vã im lặng không dám nhúc nhích, chờ đợi lời nói của hần. Hải lòng với thái độ của tụi nhóc Nguyên Du khẽ gật đầu rồi nói:

"Chào, đạo này ỏn cả chứ? Hành động tiếp theo của ta liên quan đến sự sống còn của tổ chức này vậy nên ai cảm thấy bản thân đủ không nổi thì lui ra xa một tí, ta không trách tội đâu... Tuy nhiên, nếu đã chấp nhận đi theo mà còn chơi trò gạt giò thì đừng trách tại sao máu lại màu đỏ." Nguyên Du cười mà không phải cười nhìn lũ nhóc, hần đã cảnh báo trước rồi mà còn có người dám không tuân theo vậy thì đừng trách tại sao hần lại ác độc.

Đám nhóc nghe thấy lời của hần cùng với nụ cười không chút hảo ý kia da gà không tự chủ được mà nổi lên, gần một nửa đã sinh thoái ý nhưng diệu kì là

không ai rút lui cả, rất quyết tâm đứng yên ở đấy. Bọn nhóc đã nghĩ kĩ rồi, ở đây có thể sẽ chết nhưng được chết một cách nhanh chóng còn hơn là ở ngoài kia lăn lộn rồi bị giày vò tới chết, tuy đều là chết nhưng bọn hần vẫn muốn cái nào nhẹ nhàng hơn cho bản thân. Nguyên Du thấy không ai lùi bước thẳm gặt đầu, tuy độ trung thành bất bát nhưng ít nhất trên phương diện hình thức vẫn là có thể xem được, không đến mức vừa gặp khó khăn đã sinh thoái ý.

"Tốt, nếu đã không sợ chết thì sau đây ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là địa ngục." Đám nhóc nghe tới đây liền sợ hãi, một số chân tay run như cầy sấy xém chút daï ra quần.

"Tuy nhiên, nếu ai vượt qua được thì chính là nhất phi trùng thiên." Đám nhóc nghe vậy liền hướng tới, tuy độ chết người cao nhưng thành quả đổi lại vẫn không tồi, vẫn đáng để đặt cược. Thấy không ai lùi bước, Nguyên Du gặt đầu, nhẹ nhàng nói với lũ nhóc:

"Được rồi, phổ biến đã xong thì về lều nghỉ ngơi cho tốt, ác mộng sáng mai mới bắt đầu." Nguyên Du vô cùng nhẹ nhàng nói ra, hoàn toàn không chút gì đem tính mạng của lũ nhóc đặt ở trong lòng. Cái này cũng đúng, đám nhóc chỉ là có tiềm lực cho tương lai mà thôi, nếu hần muốn bây giờ kiểm thêm người không phải rất dễ dàng sao? Thậm chí tỉ lệ một số tiểu gia tộc đem cả đệ tử dòng chính ra để được gia nhập vào thế lực của hần cũng rất cao.

Giải tán đám nhóc Nguyên Du cũng quay đầu vào trong phòng, hần cũng cần nghỉ ngơi một chút, ngày mai chỉ sợ là một ngày không mấy yên bình với Bách Thú Sơn Mạch rồi. Nguyên Du chợt nhớ đến điều gì, ngay lập tức gọi Lâm Vũ Thần tới, không tới mấy giây một thiếu niên mặt mày sáng sủa nhanh chóng bước vào trong phòng, thấy Nguyên Du vội vàng hành lễ:

"Nguyên Du ca, gọi ta có việc gì?" Thấy tiểu tử đó câu nệ với mình như vậy Nguyên Du cũng không đá động gì, âm thầm chấp nhận, kẻ yếu thường sẽ có sự tôn trọng nhất định với cường giả, hần cũng không muốn để tên này quá buông thả chuyện vai vế, gặp người dễ tính còn tốt, gặp mấy lão khó tính thì chỉ có nước bị đánh thôi.

"Khi có hai người cũng không cần quá câu nệ. Vân Nhược Hân và Cơ Thanh Huyền đi đâu hết rồi?" Lâm Vũ Thần hơi ngược đầu suy nghĩ rồi nhanh chóng đáp:

"Bọn họ đều đi tới học viện cả rồi, hình như Nhược Hân tâu muốn cho Thanh Huyền tâu làm giáo viên ở đó." Nguyên Du lúc này mới chợt nhớ ra Vân Nhược Hân vẫn còn làm giáo viên ở đó, bản thân và Lâm Vũ Thần hình như cúp học cũng được cả tuần thì phải, dạo này xảy ra nhiều chuyện quá nên hần cũng ném cái chuyện đến học viện qua một bên rồi. Thờ dài một cái, Nguyên Du vừa chợt nhớ ra học viện đó có chi nhánh rất nhiều, nếu thôn tính thì sẽ rất có lợi cho Huyết Thần, vậy thì từ cái chi nhánh này bắt đầu vậy. Gặt đầu một cái với Lâm Vũ Thần xem như đã hiểu, Nguyên Du lại đứng dậy, đi về phía học viện, ngoài đi tới học viện làm vài việc thì vẫn còn ô m tâm tư gặp được vị giáo viên xinh đẹp kia.

Đi ra bên ngoài, lũ nhóc tuy được hần cho phép nghỉ ngơi nhưng dưới sự đốc thúc của bốn đứa đệ tử chúng vẫn hăng say làm việc, đối với chúng, lời nói của Nguyên Du có thể rất nặng nhưng tuyệt đối không nặng bằng lời nói của bốn con người trước mắt này. Không để ý đến mấy điều đó, Nguyên Du chỉ là liếc nhẹ rồi quay đầu rồi đi. Muốn một người trung thành với mình có không ít cách, chỉ là hần muốn sử dụng cách nào mà thôi, phương pháp hần cần bây giờ là không quá nhân từ nhưng cũng không quá huyết tính, không quá mạnh bạo nhưng cũng không thể nhẹ nhàng. Suy đi tính lại vẫn là phương pháp "cây gậy và củ cà rốt" có hiệu quả hơn, vừa đủ tính rắn đe nhưng cũng không quá mạnh bạo. Cây gậy thì sẽ là hình phạt nếu ai dám vi phạm, còn củ cà rốt sẽ là những phần thưởng ai cũng thêm nhỏ dãi, nếu chỉ là một mình thì vụ phần thưởng chưa chắc gì hần đã dám đưa ra, nhưng bây giờ là có được cái hệ thống vậy nên cũng không cần lo mấy cái đó, và lại trong túi đồ vẫn còn mấy trăm cái nhẫn chưa mở, vẫn còn nhiều vũ khí chờ hần mở khóa.

Bước đến Thiên Vân học viện, trong đầu Nguyên Du nhanh chóng nhớ lại những sự kiện học viện này sẽ đối mặt rồi từ đó hần sẽ chơi thọc gậy bánh xe hay giúp đỡ. Nguyên Du suy nghĩ một chút rồi nhớ ra một sự kiện khiến nơi này xém bị diệt nhưng còn cách hiện tại khá lâu nên nhanh chóng bỏ qua. Còn những sự kiện sắp tới thì hầu như toàn là những việc vất vãnh không đầu vào đầu mà thôi, nếu đã không thể quang minh chính đại giúp đỡ vậy thì chỉ còn cách từ trong bóng tối âm thầm đâm lên vậy. Để một học viên trong đây giết chết một người của Phủ Thành Chủ mà mọi người xung quanh không ai can thiệp, thậm chí còn cho đó là đúng đắn hần sẽ đủ để kích động nộ khí của Thành chủ, Nguyên Du chỉ cần ở phía sau đổ thêm ít dầu nữa, giả như cho tên dám chạy thoát kia đâm Thành chủ một đao rồi sau đó tự nhận mình là người của học viện, như vậy đủ để dồn học viện lâm vào thế bị cô lập, khoảnh khắc đó chỉ cần Nguyên Du tới giúp đỡ thì gần như chắc chắn kế hoạch sẽ thành công.

Suy diễn kế hoạch trong đầu, Nguyên Du thẳm gặt đầu rồi loại bỏ một số chi tiết thừa nhưng tổng thể vẫn là như vậy. Mặc dù phương pháp của hần không quang minh chính đại gì, nhưng đã chấp nhận làm việc là sẽ không có chỗ cho sự hối hận, sẽ không có chỗ cho sự mềm lòng, một khi đã chấp nhận thì việc duy nhất hần cần làm là bằng mọi cách hoàn thành nó với tổn thất ít nhất. Tham vọng của Nguyên Du không chỉ gói gọn ở trong một tòa thành nhỏ bé hay chỉ là vương quốc này mà đó là cả thiên hạ vậy nên những con người tội nghiệp, những thế lực xấu số bị hần nhắm đến thì chỉ đành than cho số phận đã nằm trong kế hoạch của hần.

Nguyên Du bước đến học viện, cái bóng của hần chợt trở nên to lớn hơn bao giờ hết, nó trượt dài dưới mặt đường, bám theo từng bước chân cô độc đó. Nếu Nguyên Du đại diện cho sự tham lam thì cái bóng sẽ trở thành một minh hữu tốt nhất với hần, ngược lại nếu Nguyên Du chọn con đường làm người lương thiện như hần mong muốn thì chính cái bóng này sẽ nuốt chửng hần. Bóng, chấp nhận làm tay sai của quỷ dữ, tuyệt không đi với thiên thần.

Sorry các bác, hôm qua nhức đầu quá nên không đăng được, nay đăng bù, mong lượng thứ:<

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Tới Học Viện

Bước tới học viện, Nguyên Du ngẩng cao đầu nhìn lấy bốn chữ Thiên Vân học viện rồng bay phượng múa nằm trên cổng. Nếu như trí nhớ hần không lầm thì ở đây có một bản chép thiếu của một cuốn Thiên cấp công pháp, ngoài ra còn có gần hai mươi mảnh nữa nằm rải rác trên những phân viện, tuy không có quy luật gì nhưng nếu như nối tất cả lại với nhau thì sẽ được một cái siêu cấp trận pháp. Trận pháp ngoài tác dụng phòng thủ còn có thể nâng cao chất lượng linh khí bên trong giúp cho Chiến Hồn giả tu vi tăng tiến trong một đoạn thời gian ngắn. Nguyên Du tuy rất muốn lấy mảnh ghi chép đó, thử xem hệ thống có thể hồi phục cho hần hay không nhưng tình hình hiện tại lại không cho phép. Nếu là hần lúc mới tới thì không có chuyện gì bởi chỉ là một nhân vật phụ, nhưng bây giờ thân phận của hần có chút nhạy cảm thành ra không tiện làm việc. Chỉ đành chờ tới lúc thu phục tòa thành này rồi mới tính gì thì tính.

Hiện tại là lúc ra về của học viên vậy nên người di chuyển trước cổng rất đông, đầu đầu cũng thấy người. Nhưng chỗ Nguyên Du đang đứng lại đặc biệt bất mắt bởi lẽ trong bán kính ba mét xung quanh chỉ có một mình hần đứng đấy, người di chuyển dù đông nhưng lại rất thức thời tránh đi chỗ của hần. Nguyên Du tỉnh lại từ trong suy nghĩ, lập tức đi vào bên trong, sự kiện khiến nơi này gặp nguy hiểm thì không có, nhưng những sự kiện trên trời dưới đất thì có, tí như Học Viện Tỉ Thi, Sân Thủ Đại Hội, Đệ Nhất Học Viện,... Học viện này một năm sẽ có lúc đặc mấy sự kiện lớn như vậy diễn ra, Nguyên Du đã đọc hết trong nguyên tác cũng như đọc thêm các thông tin liên quan vậy nên hần dám chắc hiểu hết mọi việc sẽ diễn ra thế nào. Cho nên mấy cái đại hội này cũng không có gì quá thu hút hần, nếu tham gia thì chỉ tia giải là chủ yếu mà bây giờ bên cạnh hần đã có hai vị mỹ nhân đêm đêm bầu bạn thì còn cần những nữ học viên ở đây sao?

Nguyên Du biết ở trong số các nữ học viên cũng có một đệ nhất mỹ nhân nhưng hiện tại hần không có tâm trạng đi nhìn ngắm, thời gian của hần chỉ có một tháng và hần buộc phải tận dụng toàn bộ thời gian này. Một tháng nghe thì nhiều, nhưng khi hạn chót đi tới rồi mới thấy nó thiếu thốn cỡ nào, vậy nên hần muốn hoàn thành nó trước thời hạn, hoặc ít nhất cũng là chuẩn bị không chút sai sót.

Nhằm chán lộn quanh qua mấy căn phòng, Nguyên Du ngáp lên ngáp xuống, dạo này lo nhiều việc quá nên thời gian nghỉ cũng không có thành ra bây giờ hần cũng có chút mệt mỏi. Nguyên do chính hần muốn tìm Cơ Thanh Huyền và Vân Nhược Hân chủ yếu là muốn họ theo giúp hần huấn luyện cho đám nhóc kia, dù sao cũng không thể để bốn tên đệ tử gánh vác hết được. Vân Nhược Hân dạy học, Cơ Thanh Huyền dạy chiến đấu trong khi ba tên sát thủ kia sẽ dạy cho chúng cách phối hợp ăn ý, một sát thủ phần lớn sẽ làm việc một mình nhưng nếu có đồng bạn thì cả hai tuyệt đối phải ăn ý với nhau hoặc ít nhất cũng không ngáng đường. Nguyên Du trước kia phần lớn toàn làm một mình nên chuyện phối hợp của hần với đồng đội có chút ý ẹ, cũng vì thế không ai trong tổ chức muốn đi chung với hần vì sợ bị vạ lây trừ vài tên điên.

Bước tới sân sau, vẫn còn vài tên học viên ở lại tập luyện, phần lớn đều là con của gia đình nghèo nên bọn chúng dù muốn hay không vẫn phải cố gắng hơn những người khác. Liếc qua chúng, dù thiên phú bọn chúng không tốt nhưng vẫn đáng giá lôi kéo vì sự cố gắng không ngừng nghỉ kia. Tuy nhiên hiện tại hần cũng chả có tâm trạng cho việc đó, thử hần cần làm bây giờ là gặp hai nữ nhân của mình rồi đưa họ vào trong Không Gian Hồn Thể làm quen với địa hình bên trong cũng như làm quen với ba tên đệ mới thu kia. Nguyên Du cũng không chắc Bạch Vô Thiên có dùng họ để ép hần thả năng ra ngoài hay không nhưng nếu có thì cũng khá đau đầu bởi đối với năng dùng nhẹ thì không được mà dùng nặng thì lại không nở, đôi khi hoa tâm quá cũng mệt mỏi.

Bước tới dãy phòng dành cho giảng viên, Nguyên Du hơi hé mắt nhìn qua những căn phòng, vẫn không thấy được ai trong hai người bọn họ, Nguyên Du có chút nghi hoặc họ đã đi đâu. Sau khi lượn một vòng, Nguyên Du có chút thất vọng khi không tìm được ai, lúc chuẩn bị rời đi thì chợt có một giọng nói vang lên:

"Cậu...cậu là Nguyên Du đúng chứ? Hiệu trưởng muốn gặp cậu." Nguyên Du hơi ngoảnh đầu về phía sau. Đằng sau hần là một thiếu nữ tóc ngắn màu xanh nước biển, trên mắt còn đeo một cặp kính tròn rất bất mắt. Tuy không được quyền rũ hay mê người như Vân Nhược Hân cũng như không dễ thương như Vân Hồng Tuyết nhưng thiếu nữ này lại tỏa ra một loại khí chất khiến người ta rất bị thu hút bởi vẻ ngoài và sự e thẹn của nàng trong mọi cử chỉ. Nguyên Du nhìn nàng một chút rồi khẽ gật đầu, thiếu nữ đó thấy hành động của Nguyên Du liền thờ dài một hơi trút toàn bộ gánh nặng rồi ngay lập tức quay đầu rời đi.

Tuy tốc độ của nàng cũng khá nhanh nhưng Nguyên Du cũng không chậm, vô cùng đơn giản bắt kịp nàng. Đi song song với thiếu nữ, hần hỏi:

"Người tên gì?" Tuy là hỏi nhưng điệu bộ lại không quan tâm chút nào. Thiếu nữ bị hần hỏi liền giật mình, vô cùng bối rối đáp:

"A...ta gọi Lập Hân." Hỏi gì đáp đó, Lập Hân không dám nói gì tiếp. Nguyên Du cũng chỉ là hỏi cho có lệ cũng không quan tâm lắm đến thiếu nữ này, thử hần quan tâm đến là cặp mắt kính nàng đang đeo bởi theo hần biết được thì ở tình cầu này cũng phân chia thành hai đại lục giống như Trái Đất. Một cái phía đông gọi là Thánh Linh Đại Lục, một cái phía tây gọi là Ma Pháp Đại Lục, hai đại lục này theo miêu tả thì từ lâu đã không ưa nhau do có thâm thù từ xưa nhưng hiện tại cũng đã giảm bớt nên cũng có vài thương buôn giữa hai bên.

Người ở Ma Pháp Đại Lục chuyên về chế tạo những thứ máy móc cho con người sử dụng giống như phương Tây ở Trái Đất, cái mắt kính Lập Hân đang đeo có lẽ cũng là một sản phẩm từ họ. Những sản phẩm ấy nâng cao đời sống con người rất nhiều nhưng vào mắt người của Thánh Linh Đại Lục thì lại xem nó là tà ma ngoại đạo nên rất cực lực bài trừ, tuy hiện tại đã giảm bớt nhưng cũng còn nhiều người bài xích những sản phẩm này. Nguyên Du hần không quan tâm đến mối thù giữa hai đại lục này, thử hần quan tâm chính là công nghệ và Ma Pháp ở đại lục đó, nếu hần không học được thì hần sẽ hủy diệt nó, nhưng nếu học được thì hần sẽ phổ biến cho đệ tử cấp thấp tạo thành những chi đội quân đa dạng đánh được trên mọi mặt trận.

"Đến rồi!" Nguyên Du tỉnh lại từ trong suy nghĩ, hần mờ mịt ngẩng đầu nhìn lên ngôi nhà đơn sơ trước mắt này. Hai người bắt gặp đã rời khỏi tòa thành kia đi đến một mảnh rừng trúc. Ngôi nhà này nhìn rất đơn sơ, giống như một ngôi nhà tranh, sau lưng là mảnh rừng trúc xanh tươi trong khi phía trước lại là một mảnh vườn nhỏ đang cháy tí tách một nhóm lửa, bên cạnh chính là một dòng suối nhỏ dọc theo sườn đồi chảy xuống chân. Vị trí của ngôi nhà rất đẹp, rất yên tĩnh, vô cùng phù hợp để sống một cuộc sống không ganh đua.

Lập Hân đến trước cửa, gõ lên cửa ba cái sau đó cúi người, cung kính nói:

"Viện trưởng, người đã đưa tôi." Người bên trong nhẹ nhàng ừm một tiếng. Lập Hân sau khi nghe tiếng ừm kia liền thở dài, quãng đường lúc này đối với nàng thật sự quá áp lực bởi nàng không biết Nguyên Du có phải là một tên sắc lang lấy thiếu nữ làm vui hay không, bởi vậy nàng dù đi trước nhưng vẫn một mực lo sợ. Sau khoảng vài giây, cánh cửa tự động mở ra để lộ một thất bên trong hoàn toàn đơn sơ giống như bên ngoài vậy. Nguyên Du hé mắt nhìn vào, hẳn biết bên trong là ai, cũng như biết rõ người đó muốn gặp hắn làm gì. Lập Hân thấy cửa mở ngay lập tức lui ra, để cho Nguyên Du một con đường đi thẳng vào trong. Nguyên Du cũng chẳng sợ người đó dám làm gì hắn ngay lập tức đi vào, khi hắn vừa vào cánh cửa ngay lập tức đóng sầm lại.

Không để ý những gì vừa diễn ra hắn vẫn một mực chú ý người trước mắt. Đó là một lão nhân râu tóc bạc phơ, râu dài đến tận ngực, đôi mắt già nua ngập tràn hiền từ nhưng Nguyên Du biết đằng sau con mắt đó chính là đôi mắt của rắn độc. Khuôn mặt già nua của lão khẽ cười, mấy nếp nhăn liền xô lại với nhau, lão nói:

"Vậy ra ngươi là Nguyên Du? Đúng là tài không đợi tuổi a?" Nguyên Du cười không đáp, nếu đã gọi hắn đến đây thì hẳn đã điều tra rõ rồi, không nhất thiết phải nói làm gì cho phí nước bọt. Ông lão thấy Nguyên Du chỉ cười cũng hiểu hắn muốn giao chủ động vào tay lão, lão chỉ vào một cái ghế rồi nói với hắn:

"Đến, ngồi đi chứ. Muốn nói chuyện thì ít nhất cũng phải ngồi đã chứ?" Ông lão cười nhẹ, Nguyên Du cũng cười theo. Hắn không sợ lão già này dám giở trò gì bởi nếu lão làm vậy chỉ chọc giận một con quái vật mà thôi. Ngay cả một tên đầu óc không nảo như hắn còn hiểu thì làm sao một con cáo già như lão lại không hiểu? Bởi vậy nên Nguyên Du cũng không sợ lão chơi ám chiêu gì.

Sau khi tất cả đã an tọa, lão liền trước tiên mở lời:

"Ngươi biết ta, ta biết ngươi, vậy nên cũng không cần phải giới thiệu, phải chứ?" Nguyên Du gật nhẹ đầu, lão già nhìn lộm khộm này cũng là một nhân vật phong vân một thời, Bách Minh. Lão mạnh không phải về chiến đấu mà là về ngộ tính cũng như tính toán người khác. Nguyên Du biết lão già này không mạnh về chiến đấu nhưng cũng không có nghĩa là lão không biết đánh, nếu chơi thật thì Nguyên Du cũng không quá dễ chịu, chưa kể đến lão còn có giao tình khá tốt với Tùy Lão, nếu giết thì Tùy Lão chưa chắc đã tha cho hắn dễ dàng.

"Ngươi hẳn biết hôm nay ta gọi ngươi đến làm gì, đúng không?"

"Là chuyện Phủ Thành Chủ, Văn Gia cũng như Bách Bảo Các, đúng chứ?" Nguyên Du hồ hững đáp. Mấy cái chuyện này hắn sớm đã nghĩ xong đối sách nên cũng chẳng quan tâm lắm. Bách Minh thấy hắn trả lời như vậy liền gật đầu, tiểu tử này cũng xem như biết đối thủ của mình là ai.

"Vậy ngươi biết nó ảnh hưởng đến học viện thế nào không?" Đôi mắt hiền từ của lão chợt trở nên sắc lẹm.

"Học viện giết người, học viện phải có phương pháp quản lý cũng như bồi thường thiệt hại. Còn gì nữa không?" Nguyên Du không quá quan tâm đáp. Giết cũng đã giết, bây giờ bồi thường cho ai? Bách Minh thấy Nguyên Du xem mấy trăm mạng người như là cỏ rác, đôi mắt trở nên sắc hơn một phần, lão lạnh lẽo nói:

"Ngươi nói đúng, nhưng ngươi biết câu ác giả ác báo là gì không?"

"Ác giả ác báo? Đừng chọc ta cười, đôi khi phải làm kẻ ác mới có thể sống dai được." Nguyên Du cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Đối thoại viện trưởng

Bách Minh nghe Nguyên Du nói cũng không lập tức đáp, trong mắt lão thiếu niên ngồi trước mắt này chẳng khác nào một con quái vật đội lốt thiếu niên, mười sáu tuổi diệt một gia, thực lực sâu không lường được, tính cách cũng rất huyết tinh, nhưng có vẻ không khó kết giao. Nếu có thể lôi kéo hắn thì tốt nhưng nếu không thì phải bằng mọi cách hủy diệt, bằng không chính là mối họa cho sau này. Nguyên Du thấy lão già trước mắt một mực trầm ngâm cũng không đánh thức lão, đôi mắt hồ hững nhìn ngó xung quanh ngôi nhà này. Trong trí nhớ của hắn Lâm Vũ Thần sẽ bị lão già này thu làm đệ tử nhưng mục đích chính là đoạt xá cơ thể của hắn, may mà bên trong Lâm Vũ Thần còn có thêm hồn thể của Bạch Vô Thiên nên mới an ổn trốn qua một kiếp, không những vậy thần thức lực lượng cùng linh hồn lực lượng còn tăng mạnh, đè ép cùng giai.

Nguyên Du hôm nay đã tới đây thì cũng không ngại giúp tiểu tử đó diệt trừ lão già này, chỉ ít trước khi lão nắm thóp được điểm yếu của hắn. Nguyên Du quan sát Bách Minh, Bách Minh tương tự cũng quan sát Nguyên Du, lão thấy thiếu niên này dù vào hang địch nhưng từ đầu chí cuối vẫn luôn rất bình thản, tựa như người trước mắt hắn cũng chỉ là một lão nhân bình thường.

"Ta cho ngươi một cơ hội, giải thích đi. Nếu hợp ý ta thì chuyện này ta có thể thay ngươi gánh." Bước đầu muốn kết giao với hắn vậy thì phải từ vấn đề bàn tới, sau khi đạt được giải thích thì sẽ lộ ra về khó làm, nhưng nhờ vậy sẽ khiến đối phương áy náy hơn, sẽ đạt được hiệu quả nhiều hơn. Cách này tuy thông dụng nhưng khá hữu hiệu cho những người bị ép vào tử lộ như Nguyên Du. Nguyên Du cười, đáp:

"Giải thích? Cần thiết sao? Dù sao giết cũng giết, bây giờ giải thích thì có ai tin sao? Chưa kể đến chuyện này đối với ta vẫn chưa đến mức giải quyết không được." Nguyên Du cũng không phải nói suông, hắn đang trên cùng một chiến tuyến với Bách Bảo Các nếu hắn xảy ra chuyện thì bên đó cũng sẽ

không khoanh tay đứng nhìn, vậy nên những vấn đề kiểu như này cũng không khó giải quyết. Chưa kể đến, từ này đến giờ vẫn còn người đi theo hắc cơ mà? Nghĩ đến người này, sự tự tin trong lòng Nguyên Du càng tăng cao.

Bách Minh hiển nhiên không nghĩ tới tác phong làm việc của tên này trực tiếp như vậy, nhưng cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lão nói:

"Như ta đã nói, nếu như ngươi giải thích hợp tình hợp lý thì cái phân viện này cũng có thể giúp ngươi một chút." Nguyên Du không đáp, bây giờ lại muốn dùng cái học viện này đe dọa hắn. Hàm ý của lão là nếu Nguyên Du biết điều thì nói ra điều lão muốn nghe, bằng không thì chính là đối địch với cái phân viện này, người thân của hắn có thể sẽ bị cuốn vào. Nhưng muốn dọa sợ Nguyên Du nhiều đây vẫn còn khá nhẹ độ, đừng nói là phân viện, dù là cả học viện hắn cũng chả sợ. Hắn là kiểu người chỉ sợ khi đích thân trải nghiệm, còn nói suông thì hắn chơi tất.

Thấy Nguyên Du mặt vẫn như cũ, hoàn toàn không chút sợ hãi nào, lão hơi nghi hoặc, Nguyên Du thấy vậy chỉ chậm rãi nói:

"Ngươi thấy đe dọa một cô nhi bằng người thân thì nó sẽ sợ sao? Không đâu, nó chỉ thấy ngớ ngẩn thôi." Nguyên Du ở thế giới này là một nhân vật qua đường vậy nên đừng nói người thân, ngay cả cha mẹ đều chả có vậy nên lời đe dọa của lão chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi. Bách Minh nghe hắn nói liền hơi ngớ ra, không gian lại rơi vào tĩnh lặng. Sau một lúc không dài không ngắn, Nguyên Du đứng lên, nói:

"Nếu đây là tất cả những gì ngươi muốn nói vậy thì ta xin phép đi trước." Nói xong, chưa để lão phản ứng hắn đã đẩy cửa bước ra ngoài. Hai người tuy nói chuyện cũng chẳng mất bao lâu thời gian nhưng tính đầu vào đó cũng khoảng nửa tiếng rồi, vậy nên bầu trời lúc này đã chuyển tối, tuy vậy nhưng nhờ mặt trăng sáng nên cũng không đến mức quá tối tăm. Nhìn xung quanh xác định phương vị, hắn thấy một thiếu nữ đang hí hoáy bên cạnh cái bếp lửa, mặt mày nhem nhuốc do khói lửa. Thấy cảnh này, hắn bước đến bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lên vai, cười nói:

"Đang nấu cơm sao?" Lập Hân bị vỗ vai bất ngờ, cả người ngay lập tức run lên, ngay lập tức chạy nép vào một góc, mắt tự nhiên nói:

"Đứng... Đứng vậy..." Đối với nhân vật này thì hắn cũng chả có nhiều quan tâm lắm bởi hắn chẳng biết nàng là ai, cũng như không có hứng thú nhiều với nàng, ngay lúc hắn định rời đi thì một tiếng "ting" đầy quen thuộc vang lên trong óc hắn:

"Phát hiện nhân vật???", yêu cầu kí chủ đưa nàng vào hậu cung. Phần thưởng: 4000 vàng, 64000 kinh nghiệm và một cuốn Thiên Cáp công pháp ngẫu nhiên." Nguyên Du nghe xong liền tròn mắt há mồm, đây là lần đầu tiên hệ thống giao nhiệm vụ mà có phần thưởng hậu hĩnh như vậy. Nhưng không mất bao lâu hắn đã lấy lại bình tĩnh, hệ thống này có cho ăn không bao giờ? Thấy ba cái dấu chấm hỏi kia Nguyên Du cảm thấy có chút bất an, nhưng phần thưởng là lù trước mắt, không nhận lấy thì thật có lỗi với bản thân.

Mặc dù đã có phương pháp nhưng hiện tại nữ nhân này đối với hắn vẫn có chút sợ hãi, vậy nên hành sự có chút khó khăn, chỉ đành để việc này vào một góc rồi từ từ giải quyết vậy dù sao nhiệm vụ cũng chẳng chạy đi đâu. Nghĩ như vậy, hắn nhẹ nhàng gật đầu, cười với Lập Hân một cái thật nhẹ nhàng rồi chậm rãi xuống đồi. Nếu hắn muốn đoạt được nữ nhân này thì bắt buộc phải có được thân thể của Cổ Mộng Tinh, lúc đó Âm Dương Nhất Quán được tăng phúc thì bản thân sẽ có thêm mị lực, hành sự cũng bớt khó khăn hơn.

Ngon đồi này cũng không quá cao, đi một lát đã xuống được chân đồi, nhìn ngó xung quanh, Nguyên Du trở lại doanh trại tạm thời của Huyết Thần. Nhìn lấy tòa thành phồn hoa kia, khóe miệng của hắn có chút giương lên, nơi này trước sau cũng sẽ thuộc về hắn, rồi Nguyên Du ngửa đầu lên trời, thứ đó cũng vậy, cũng sẽ thuộc về hắn.

Bước vào bên trong, đám nhóc tuy vẫn còn sợ hãi hắn nhưng cũng không bỏ dở việc mình đang làm, có vẻ bốn đứa đệ tử dạy dỗ đám nhóc này khá tốt, ít nhất cũng không để chúng bạo loạn chiếm quyền. Bước về ngôi nhà to nhất, mở cửa bước vào, bên trong đã tụ họp bảy khuôn mặt quen thuộc với hắn và thêm một khuôn mặt không quá lạ mà cũng không quá quen, là nữ nhân hắn gặp được lúc ở trong nhà ăn, hắn không biết nàng gọi là gì, chỉ nhớ là nàng vô cùng xinh đẹp mà thôi.

"Nguyên Du, đến đây, thiếp giới thiệu cho chàng một vị bằng hữu!" Thấy Nguyên Du bước vào Vân Nhục Hân vội vàng vẫy tay gọi hắn lại. Nghe thấy tiếng nói êm tai của Vân Nhục Hân, hắn nhanh chóng tỉnh lại sau đó nở một nụ cười đi đến bên cạnh nàng, hỏi:

"Vị này là?" Nguyên Du có chút tò mò về thân phận của người này bởi nếu hắn nhớ không lầm thì có một tên ắt ơ nào đấy đã vì nàng mà dám tới cho hắn đánh. Vân Nhục Hân cười tươi, sau đó vô cùng tự nhiên nắm vai bạn mình, nói:

"Nàng là Vũ Dung, là bằng hữu tốt nhất của thiếp!" Nguyên Du nghe vậy con mắt khẽ híp lại, có chút nghi ngờ hỏi:

"Thật sự là bằng hữu tốt nhất sao?" Nhìn thấy nụ cười không chút hảo ý kia, Vân Nhục Hân trong lòng cảm thấy có chút không ổn. Nàng biết ánh mắt ấy là có ý gì, nếu là bằng hữu tốt nhất vậy tại sao hôm qua khi nàng chuẩn bị gả đi thì vị bằng hữu này hoàn toàn mất tăm biệt tích mà bây giờ khi mọi chuyện qua đi thì mới quay trở lại? Vân Nhục Hân liên tục nháy mắt nhìn về phía Vũ Dung, hàm ý rằng nên nói cho hắn biết nguyên nhân thực sự. Vũ Dung chuẩn bị lên tiếng thì đã bị hắn giành trước:

"Mà thôi, ta cũng chẳng có ý định nghe đâu, dù sao thì bằng hữu tốt hay không không phải là chuyện vừa nhìn đã biết." Nguyên Du cười như không cười, nói. Bằng hữu tốt nhất không dựa trên số thời gian hai bên đã chơi với nhau, bởi lẽ dù có chơi từ khi sinh ra đến lúc già sắp chết thì cũng không có gì chắc chắn người kia sẽ không phản bội lại lòng tin cả. Mà nó hầu như dựa trên những thứ hai bên đã hi sinh cho nhau, một người đỡ cho người kia một vết đạn thì người kia cũng sẽ vì người này mà lãnh một viên đạn, đây là một tình bạn, tình đồng đội mà bất cứ ai cũng khâm phục. Tình bạn cũng giống tình yêu, không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn, cả hai mối quan hệ đều dựa trên sự hi sinh giành cho nhau mà phát triển vậy nên nó mới có chữ tình ở đầu. Nhưng như đã nói, không có gì là mãi mãi cả, thậm chí ngay cả là chiến hữu thì có lẽ cũng sẽ có lúc phản bội mà thôi, chỉ là khi nào và trong tình cảnh thế nào thôi.

Nguyên Du vốn không phải là người bi quan như vậy nhưng những thứ hắn đã trải qua đã khiến hắn gần như không còn tồn tại bất cứ niềm tin nào vào người khác cả, dù đó có là ai đi chăng nữa thì hắn cũng chỉ tin 7 và nghi ngờ 3. Nghe thấy lời nói của Nguyên Du, Vân Nhục Hân cảm thấy hắn nhìn đời

qua lăng kính có chút âm đạm. Cơ Thanh Huyền đứng một bên, ánh mắt ngó Lâm Vũ Thần, không phải nói hán rất lạc quan sao? Sao ta thấy bị quan như vậy?

Lâm Vũ Thần hiển nhiên hiểu ánh mắt đó có nghĩa là gì, hán chỉ nhún vai rồi lắc lắc đầu, ám chỉ mình cũng không rõ. Bốn đứa đệ tử cũng chỉ biết đứng đó nhìn nhau, không ai dám lên tiếng. Không khí vui vẻ vì một câu nói của hán mà trở nên có chút nặng nề cùng trầm thấp. Nguyên Du hiển nhiên cũng biết vì sự xuất hiện của bản thân mà không khí vui tươi đã biến mất cũng chỉ đành lắc đầu thờ dãi, hán thực sự không biết nói gì.

"Thôi nào, dù sao sau này cũng là người một nhà cả mà... đừng cạnh khốe nhau vậy chứ?" Thấy tình cảnh có chút không ổn Vân Nhượng Hân vội vàng tiến lên giảng hòa nhưng có vẻ lời nói của nàng có chút không đúng. Nguyên Du nghe vậy chỉ cười thầm, còn cô nàng Vũ Dung mặt thì hơi đỏ, gất:

"Ai thêm về một nhà với hán chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Liễu gia

Nhận thức được lời nói của mình không đúng nhưng Vân Nhượng Hân không có ý gì là muốn rút lại lời nói, chỉ đỏ mặt rồi cúi đầu xuống xem như hối lỗi, trong lòng còn thầm nghĩ: Vũ Dung về chung một nhà...cũng được đấy chứ? Hiển nhiên Vũ Dung không nghe được lời này, bằng không đã sớm nổi đóa vì bằng hữu của mình đã bán đứng bản thân cho tên lưu manh trước mắt này.

Vốn ý của Vân Nhượng Hân là sau này nàng làm thê tử của Nguyên Du thì Vũ Dung thân làm bằng hữu tốt nhất của nàng thì cũng sẽ thường xuyên tới nhà, nên xem như người nhà cũng không có gì quá đáng. Cơ mà lời nói đó có chút không đúng, nhất là khi nghĩ theo chiều hướng Vũ Dung không tới nhà với thân phận là bằng hữu mà là dưới thân phận tiểu thiếp của Nguyên Du. Nguyên Du cái gì từ chối chứ cái này thì không, mĩ nhân tới mà không húp thì thật đúng là có lỗi với "thằng em".

"Thôi nào... thôi nào, xem như ta nói sai, được chưa?" Vân Nhượng Hân lại giải thích. Bầu không khí vì chuyện này mà trở nên dễ thở hơn một chút, vốn là có chút trầm thấp do Nguyên Du nhưng bây giờ đã trở nên không quá khó chịu.

"Được rồi. Giới thiệu lại, ta là Liễu Vũ Dung, là tỷ muội tốt với Vân Nhượng Hân. Hôm nay ta đến là muốn dẫn nàng đi! Để nàng bên cạnh người sớm muộn cũng sẽ có ngày bị người ta chém chết thôi!" Liễu Vũ Dung vô cùng chắc chắn cùng quyết tâm nói. Nghe nàng nói, nụ cười của mọi người lại một lần nữa cứng lại trên mặt, cô hai, người có biết vì sao Vân Gia diệt không? Đừng có động tới nữ nhân của hán a!

"Ồ? Vậy cơ à? Làm sao người chắc chắn nàng đi theo người sẽ sống tốt hơn mà không phải là tệ hơn?" Nguyên Du có chút nghiến ngậm nhìn nữ nhân trước mắt, giọng nói có chút hứng thú. Mọi người nghe thấy giọng nói đó da gà da vịt không tự chủ được mà nổi lên khắp người, trong lòng còn không ngừng khẩn nguyện Nguyên Du đừng có giận cá chém thớt lây sang bọn hán là được, còn nữ nhân kia ra sao thì mặc kệ cô ta đi, dù sao cũng không quen biết.

Nhìn thấy đôi mắt không chút hảo ý đó Vũ Dung không tự chủ được mà hơi rút lại nhưng vẫn cố gắng cứng rắn nói:

"Ta là thiếu chủ của Liễu Gia, ta nói được thì làm được!" Đám người Lâm Vũ Thần không biết Liễu Gia là gia tộc nào nên cũng không quan tâm lắm nhưng Cơ Thanh Huyền thì khác, nàng biết đó là cái gì. Nếu nàng nhớ không lầm thì năm đó ở Trung Châu có bát đại gia tộc gồm: Triệu Gia, Vũ Gia, Cơ Gia, Liễu Gia, Bạch Gia, Huyền Gia, Lạc Gia, Xích Gia. Điều đặc biệt là trên bảng xếp hạng Liễu Gia chỉ cách Cơ Gia một chút, hiện tại hán là đã vượt qua, mà năm đó Cơ Gia có thể hoành hành không sợ một ai trừ hai gia tộc phía trên, thậm chí giết người cướp của thì người ta cũng chỉ biết cười mỉa cho qua mà không dám phản kháng. Đệ tử trong gia tộc không dưới một vạn, tinh anh trên năm ngàn, nòng cốt cũng là con số một trăm, có thể thấy thế lực Cơ Gia lớn thế nào mà Liễu Gia cũng chỉ cách một chút, tuyệt đối không thể khinh thường gia tộc này.

Nguyên Du nghe, nụ cười trên mặt vẫn vậy, hán biết Liễu Gia mạnh thế nào, hiện tại hán mà đánh thì chỉ có chết, nếu nhớ không sai thì ở trong đó có không dưới năm cái Chiến Tôn cảnh và một cái Chiến Tôn cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu đó không phải là thứ hiện tại hán có thể so. Nguyên Du tuy biết vậy nhưng cũng không quá hoang mang, bởi chính sự hiện diện của Liễu Vũ Dung đã đập nát những huyền tường nàng vạch ra. Cứ cho là nàng là thiếu chủ Liễu Gia nhưng hán cũng không quá coi trọng, việc nàng phải đi đến đây đã biểu hiện ra điều đó. Ngoài ra, việc nàng không xuất hiện hôm qua cũng đã chứng minh rằng người đi theo bảo vệ nàng không muốn dính đến rắc rối nên mới nhốt nàng ở đâu đó, cũng như thực lực của họ không cao nên mới làm vậy. Nghĩ tới đây, Nguyên Du cười nhẹ, hán không nhớ trong nguyên tắc có nhắc đến nhân vật Liễu Vũ Dung, chỉ nhắc đến: Liễu Gia năm đó chèn ép một vị thiếu chủ, nàng vốn không xem đó là chuyện to tát, nhưng một ngày bọn hán giết chết người bằng hữu tốt nhất của nàng. Dưới cơn điên cuồng nàng đã tàn sát gần như toàn bộ Liễu gia, trong cái đêm đó toàn bộ cao tăng của Liễu Gia đều bị nàng chém chết hơn nửa, thậm chí lão tổ cũng bị đánh cho mất nửa người. Nhưng cuối cùng song quyền nan địch tứ thủ, sau khi đánh bảy ngày bảy đêm rốt cuộc nàng đã ngã xuống, bị Liễu Gia lấy bí pháp rút hết toàn bộ tu vi biến nàng trở thành phạm nhân, sau đó bị phanh thây, chặt đầu thị chúng. Liễu Gia sau đó đã đóng cửa bế môn không tiếp khách muốn khôi phục nguyên khí nhưng do tổn thất quá nhiều, Liễu Gia dù qua gần một trăm năm không nhưng không khôi phục được mà ngược lại còn đi xuống, đến mức trở thành một gia tộc ai muốn giết thì giết, âu cũng là quả báo bọn hán đáng nhận được.

Nghĩ đến đây Nguyên Du liền hiểu người nữ nhân bị nhắc đến ở trong câu chuyện đó là ai, hán cười, cười cho cái số phận bi thảm đó của nàng. Một đời không tranh không đấu nhưng vẫn bị người hăm hại, tuy vậy nàng vẫn không oán hận ai, chỉ xem đó là thứ bản thân phải chấp nhận. Nàng hán là sẽ có cuộc đời đậm mùi u ám như vậy nếu không gặp được người bằng hữu cũng có hoàn cảnh như nàng, hai người sau khi bày tỏ đã xem nhau là tỷ muội.

Nhưng cuộc đời lại thích trêu người, người bằng hữu đó lại bị chính gia tộc của mình giết chết, sự việc đó như một giọt nước tràn đê, nó đã đánh vỡ mọi hi vọng, đánh vỡ mọi mộng tưởng về cuộc đời, và hơn hết nó đã đánh vỡ toàn bộ niềm tin khiến cho thứ duy nhất còn sót lại trong lòng nàng chỉ là sự hận thù, căm hận đến ngất trời, gọi trời không nghe, gọi đất không thấu thì nàng chỉ đành tự mình giết hết. Một đường một người một tiên, thần can diệt thần, ma can tru ma, không gì ngăn lại. Tất cả là vì báo thù, xả hết đi những thứ nàng đã kìm nén. Ngày đó mưa rơi nhiều như những nỗi lòng của nàng, nước mắt hòa với nước mưa khiến không ai có thể nhận ra nàng cũng chỉ là một cô nương, máu hòa với nước mưa khiến mọi người chú ý nàng là một cái ma quỷ. Những thứ ấy đã buộc nàng vào con đường trả thù vô tận.

"Nếu ta nói, nàng đi theo người thì cả hai đều sẽ chết, tin không?" Nguyên Du ánh mắt có chút thương cảm nhìn Liễu Vũ Dung. Nhìn đi nhìn lại nàng cũng chỉ là một cô nương mà thôi, tuy vậy nàng đã phải chịu quá nhiều, từ tủi nhục đến thù hận, cả cuộc đời nàng chỉ gói trong lăng kính màu xám xịt.

"Xong, kèo này là hết cứu." Đó là suy nghĩ chung của hầu như tất cả mọi người trừ Cơ Thanh Huyền, nàng vội vã kéo tay Nguyên Du muốn khuyên hãn thể lực của Liễu Gia lớn thế nào nhưng Nguyên Du đã chặn họng:

"Yên tâm, ta biết Liễu Gia lớn thế nào cũng như ta biết bản thân đang làm gì." Hãn nở một nụ cười cho Cơ Thanh Huyền yên tâm. Hiển nhiên mọi người đã hiểu nhầm câu nói của hãn, tưởng rằng nếu Vân Nhưộc Hãn bị đưa đi thì hãn sẽ ra tay giết chết cả hai. Vân Nhưộc Hãn nghe được lời hãn nửa hạnh phúc còn nửa thì lạnh lẽo, nàng dù sao cũng là nữ nhân của hãn, hãn thật sự cam tâm ra tay giết nàng chứ không để nàng lọt vào tay người khác sao?

Liễu Vũ Dung nghe hãn nói mặt liền tức đến đỏ bừng, nàng dù không được sủng ái nhưng ít nhất vẫn có chút thực quyền, không đến mức bị một tên vô danh như Nguyên Du hất hủi, nàng lập tức nói:

"Chỉ bằng người mà muốn giết ta sao!" Nguyên Du nhẹ nhàng lắc đầu, hồ hững nói:

"Không phải ta, ta không có tâm trạng làm mấy thứ rối rắm như vậy. Và lại tự tay giết chết nữ nhân của mình, cảm giác này không dễ chịu tí nào đâu." Chỉ bằng Liễu Vũ Dung cũng đáng để hãn ra tay thì thật sự hãn quá mức rě rúng rồi. Đúng là nữ nhân này là thiếu chủ của Liễu Gia nhưng cũng không có mấy thực quyền, chỉ hơn mấy cái chấp sự một tí mà thôi, để hãn ra tay thì đúng là quá mức mất thân phận. Và lại giết một nữ nhân cũng rất đau lòng a.

Vân Nhưộc Hãn và Cơ Thanh Huyền trong lòng có chút hạnh phúc, hóa ra trong lòng của hãn vẫn là có hai nàng nhưng nghe điệu bộ đó tựa như hãn đã từng làm như vậy, cái này khiến hai người vô cùng tò mò thứ gì đã mài giũa ra một nam nhân thế này. Liễu Vũ Dung nghe điệu bộ của hãn cũng tự hiểu nàng không xứng để hãn tự mình ra tay, cái này khiến nàng càng tức nhưng lại không làm gì được bởi hãn là người đang nắm thế chủ động cũng như nếu nàng chết thì cũng chưa chắc có người thay nàng báo thù vậy nên cũng không dám làm việc quá mức thiếu suy nghĩ. Nhưng thứ khiến nàng nghi hoặc hơn là vì sao hãn lại biết rõ hai người sẽ chết? Dựa theo điệu bộ đó thì hãn vô cùng chắc chắn vào lời nói của mình, vậy thì dựa vào đâu mà hãn tự tin như vậy?

"Không cần nghi hoặc, chỉ cần biết người sau này chắc chắn sẽ chết là được." Nguyên Du cười với Liễu Vũ Dung, nụ cười tràn ngập khẳng định. Nhưng trong mắt của nàng nụ cười này chẳng khác gì nụ cười của tử thần sắp đón thêm một nạn nhân mới, nàng không tự giác được mà nuốt nước bọt, trong lòng càng tin tưởng hãn hơn. Đám người xung quanh nghe được điệu bộ của hãn cũng nuốt nước bọt theo, trong lòng chợt lạnh lẽo hơn. Đây chính là tác dụng của tự tin, thậm chí dù đây là một lời nói dối thì mọi người cũng sẽ tin, bí quyết duy nhất đó chính là chính bản thân cũng tin vào lời nói dối đó và sau đó kể cho người khác nghe bằng sự chân thật, thậm chí cảnh giới cao nhất còn có thể nói dối không chớp mắt, mặt không đỏ, tim không đập, mắt không nháy.

"Làm sao mà người chắc chắn như vậy!" Bầu vú vào một chút hi vọng cuối cùng, Liễu Vũ Dung nói. Nguyên Du nụ cười không giảm, nói:

"Vậy chúng ta cùng cược, thế nào?" Nguyên Du tự tin nói ra, trong một ngày có thể kéo hai nữ nhân xinh đẹp về, giờ hãn mới hiểu tại sao khi quay thường toàn xị thôi.

"Cược cái gì?" Liễu Vũ Dung nghi hoặc.

"Nếu người không chết, ta tùy ý người dắt Vân Nhưộc Hãn đi, ngược lại, nếu không người trở thành người của ta? Không tệ chứ?" Nguyên Du cười.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98

"Thời đại nào rồi còn dùng cái trò cũ rích này?" Túy Lão núp trên xà nhà nghĩ như vậy. Lão cũng không biết thiếu chủ của mình cũng bị Nguyên Du dùng chiêu này chứ không đã lao xuống ngăn cản thiếu nữ kia khỏi rơi vào ma trảo của hãn rồi.

Liễu Vũ Dung ngay lập tức trở nên ngây ngốc vài giây, sau khi lấy lại bình tĩnh liền đỏ mặt nói:

"Được, nếu ta thua ta làm nữ nhân của người. Ngược lại nếu người thua ta sẽ đưa Nhưộc Hãn đi, người cả đời đừng hòng gặp được nàng!" Nguyên Du nghe không đáp chỉ nở một nụ cười của kẻ chiến thắng. Lâm Vũ Thần đứng một bên quan sát nhất cử nhất động của hãn, thấy Nguyên Du nở nụ cười đó chỉ đành lắc đầu thương cảm, xem ra lại có thêm một nữ nhân nữa bị lão đại lừa gạt rồi.

"Được rồi, chuyện này đã xong, bây giờ sang một chuyện khác nào..." Nguyên Du sau khi đạt được thứ mình muốn liền lái câu chuyện sang hướng khác. Mọi người xung quanh thấy hắn đã đi sang chuyện khác cũng đành thôi lên nghe.

"Trước khi nói chuyện, Túy Lão, có thể đừng núp nữa không? ở đây ai cũng thấy lão rồi." Trước khi bắt đầu Nguyên Du quay đầu về một góc tối rồi nói lớn, Cơ Thanh Huyền cũng đồng thời nhìn theo hướng đó uy áp không chút nào ngại ngần thả ra. Túy Lão bị đánh úp bất ngờ, ngay lập tức nhảy xuống khỏi xà nhà, nhưng khi lão nhảy xuống mới nhận ra đây là chuyện ngu ngốc bậc nào. Ngay khi lão vừa chạm đất, gần như ngay lập tức ba cỗ khí thể nguy hiểm liền đánh tới, một Chiến Linh cảnh và hai Võ Hồn cảnh đỉnh phong. Sự phát hiện này khiến lão đổ mồ hôi ròng ròng, nếu hôm nay Nguyên Du muốn cho lão có đi không về thì liệu lão có thoát được không? Dĩ nhiên là không, một mình Nguyên Du đã có thể đánh ngang tay với lão thì ba người còn lại chỉ cần hơi can thiệp một chút là lão đi chắc.

"Không cần căng thẳng, đều là người nhà." Nguyên Du thấy Túy Lão đã hiện thân liền cười nói. Nghe được lời hắn ba cỗ khí tức kia ngay lập tức biến mất như chưa hề xuất hiện. Túy Lão vẫn là mồ hôi đầy lưng, nếu là ở thời kì toàn thịnh thì lão không sợ lũ nhóc này nhưng bây giờ trọng thương chưa lành, thực lực đại giảm gặp cảnh này thì thật sự có chút khó sống. Lão cũng cực kì kinh ngạc thuộc hạ của Nguyên Du, bản thân đã có lực chiến đồng giai chấp hết mà thuộc hạ cũng chả phải dạng vừa, lão không biết một thiên tài như này sao bây giờ mới nhú ra.

"Phiền lão về nói với Các chủ, chuyện hợp tác đã bàn rồi, vậy nên đừng có phái người đi theo giám thị ta. Bằng không, đi ba về một cũng không trách ta được." Lời nói của hắn tuy nhẹ nhưng ai cũng nghe được một chút sát ý bên trong đó, không ai dám nghi ngờ lời nói của hắn cả, ngay cả Vân Gia hắn nói diệt là diệt thì chuyện giết một hai người tính là cái gì? Túy Lão cũng nghe ra hắn đang có ý đuổi người cũng không mặt dày xin ở lại, ngay lập tức chấp tay rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Túy Lão đang biến mất sau trong bóng đêm tĩnh mịch Nguyên Du trở lại phòng, tiếp tục bàn công việc mình đang bỏ dở. Trước khi đi hắn còn cố tình dò xét xung quanh xem có ai giám thị hay không bởi thứ hắn sắp lộ ra có ảnh hưởng rất lớn đến tương lai phát triển của Huyết Thần. Sau khi dạo một vòng và xác định không có ai hắn mới an tâm trở về trong phòng. Nhìn lấy những cặp mắt nghi hoặc đang hướng về mình, hắn nói:

"Trước khi bàn chuyện, ta có một nơi cần đưa các người đi." Giọng nói vô cùng băng lãnh, phong thái người đứng đầu ngay lập tức hiện lộ ra, trái ngược hoàn toàn với con người luộm thuộm vui tươi hằng ngày. Thứ người ta có thể nhìn thấy ở hắn bây giờ chỉ có sự nghiêm túc, lạnh lẽ, mạnh mẽ, cứng rắn và huyết tính. Đám người biết hắn đang cực kì nghiêm túc, tâm thần không tự chủ được mà trở nên căng cứng hơn bao giờ hết bởi bọn hắn biết người càng khó giận một khi đã giận thì chỉ có trời long đất lở. Thấy mọi người đã im lặng, hắn gật gù đầu hài lòng, sau đó nói:

"Tất cả thả lỏng tâm thần." Mọi người ngay lập tức làm theo lời hắn, không tới mấy giây bảy con người ở đây đã vào trạng thái không hề phòng thủ, nếu có người ám sát thì chắc chắn sẽ thành công. Lại gật đầu hài lòng, Nguyên Du tâm niệm vừa động, mọi người cảm thấy như thân thể đã mất đi không chế trở nên cứng ngắc như tượng, thậm chí ngay cả tròng mắt cũng không di chuyển được. May mà cảm giác này chỉ xuất hiện thoáng qua rồi ngay lập tức biến mất, mở mắt ra tất cả đã phải há miệng kinh ngạc. Nguyên Du đứng ở phía trước ngay lập tức chậm rãi giới thiệu:

"Đây là không gian riêng của ta, toàn bộ sinh vật muốn vào đây đều phải thông qua sự chấp thuận của ta. Ở trong đây mọi thứ đều thuộc quyền kiểm soát của ta, kể cả sinh tử. Chỉ có một điều đáng tiếc là ở đây chỉ có hồn thể mới có thể tồn tại được." Nguyên Du như tiếc hận nói. Nhưng đám người hoàn toàn không lộ biểu cảm của hắn, trong đầu tất cả vẫn còn đang vang vọng một câu nói duy nhất: đây là không gian riêng của ta... Bọn hắn biết Nguyên Du rất bí ẩn nhưng đến mức có cả thứ này thì thật sự không còn gì để nói rồi.

Phải biết có một không gian riêng có thể chứa được sinh vật sống sợ là cả Chiến Thánh cũng chưa chắc làm được bởi nó dính vào quá nhiều thứ tỉ mỉ như quy tắc, ý cảnh, quy luật. Nó không chỉ đơn giản là một không gian bình thường mà nó là không gian mô phỏng lại thế giới ở ngoài hội tụ đủ yếu tố để sinh vật có thể sống, không những vậy còn mô phỏng lại một phương Thiên Đạo. Đây chính là phạm đến cấm kỵ, một lục địa chỉ có một Thiên Đạo, nếu có một Thiên Đạo mới được dân sinh thì Thiên Đạo kia sẽ bằng mọi cách diệt trừ vậy nên đây là thứ không phải ai cũng có được. Dựa theo lời Nguyên Du nói thì nơi này chỉ có thể chứa được hồn thể nhưng hắn lại không biết rằng không gian chỉ cho phép một dạng sinh vật tồn tại quý hiếm đến mức nào, thậm chí đến mức Chiến Thánh cảnh cũng phải đổ mồ hôi cuống quýt.

Đám người bây giờ mới biết vì sao trước đó Nguyên Du trông nghiêm túc như vậy, thì ra là do sự tồn tại của không gian này. Mọi người không tự giác nuốt một ngụm nước bọt không tồn tại, bọn họ cảm thấy trên người mình vừa có thêm một sợi xích gắn kết bọn họ và hắn lại gần với nhau, bí mật này nếu nói ra thì thứ chờ đợi bọn hắn chính là sự truy sát đến vô tận của Nguyên Du.

"Các người biết bản thân vừa nghe được thứ bí mật lớn đến nhường nào rồi chứ?" Nguyên Du như cười như không nói, lời nói tràn ngập sát ý. Tuy chẳng quen biết được mấy ngày nhưng hắn cho bọn họ cơ hội để bày tỏ sự trung thành của bản thân. Hắn là người đa nghi, dù biết đó không phải là thứ đáng tự hào nhưng hắn vẫn cảm ơn ông trời đã cho hắn cái tính này, bởi nhờ nó hắn mới sống dai như vậy. Đám người trước mắt này hắn tuy nói là người một nhà nhưng kì thực chưa tin họ được năm phần mười, thứ hắn đang làm chính là làm thêm một ván cược nữa, cược bọn họ sẽ biết cái gì nên làm và cái gì không.

Đám người nghe hắn nói liền gật đầu lia lịa như một con gà, trong lòng bọn họ cũng âm thầm thề dù có chết cũng không thể nói bí mật này ra ngoài. Nguyên Du thấy bọn họ ngoan ngoãn như vậy, mặt liền giãn ra, trở lại con người vui tươi như thường ngày, nói:

"Được rồi, đừng căng thẳng, chừng nào các người còn chưa phản bội ta thì ta đảm bảo sẽ không bạc đãi bất kì ai." Nguyên Du cười hi hi nói, cách để người ta trung thành thì hắn không có, nhưng cách để người ta sợ hãi thì có rất nhiều. Đám người thấy Nguyên Du mới đó đã có thể tiếp tục cười lên lạnh hết cả tim, trở mặt thành ác ma, trở mặt thành thiên thần, chỉ cần một cái trở mặt hắn đã trở thành một con người khác đến mức nếu không trực tiếp quan sát thì sợ chẳng ai tin.

"Được rồi, bàn chuyện nào...." Một cái bàn tròn ngay lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn cùng với tám chiếc ghế.

Cùng thời điểm này, trong một mảnh rừng không xác định ở Trung Châu, một đám người chậm rãi tản bộ dưới tán cây âm u. Bọn họ gồm năm người,

một cái đại hán tay cầm một cái chùy lớn, một thư sinh tay đang phe phẩy cây quạt giấy, một cái thiếu niên lưng vác song đao, một lão già mặt mũi nhăn nheo miệng không ngừng lầm nhảm cái gì đó và một người khác trùm kín từ đầu tới, đeo thêm cả cái mặt nạ trắng khiến không ai nhận ra. Tổ hợp tưởng chừng không chút liên quan tới nhau này lại có một mối quan hệ mật thiết với nhau, bằng chứng là mỗi người đều có một vết xăm biểu tượng gì đó trên người. Đại hán xăm một hình lớn trên lưng, thư sinh xăm sau gáy, thiếu niên xăm mu bàn tay, lão già xăm ngay giữa trán như một biểu tượng mà lão hướng tới, chỉ có người đang choàng áo kia không biết xăm ở đâu mà thôi. Sau khi đi được một đoạn, sau khi niệm xong, lão già nhăn nheo kia chợt lên tiếng phá vỡ không khí trầm lắng, giọng nói của lão khàn khàn mờ ảo tựa như ma quỷ:

"Các người biết gì chưa, tên kia chết rồi!"

"Ngày nào chẳng có vài người chết, chỉ toàn vô danh tiểu tốt ấy mà." Thiếu niên kia khinh thường nói, nhưng thực sự hắn cũng rất tò mò ai chết, dù sao cũng đã một đoạn thời gian rồi.

"Là Ảnh Ma, hắn chết rồi." Người choàng áo nói.

"Sao cơ!?" Đám người kinh ngạc, đặc biệt là thiếu niên kia.

"Là ai giết hắn?" Đám người sau khi kinh ngạc, lập tức hỏi, đặc biệt là thiếu niên kia hỏi to nhất trong giọng nói chất chứa giận dữ tột cùng. Ảnh Ma là người cuu mạng hắn từ khi hắn mới còn là một tiểu tử không biết trời cao đất dày, cũng là người đã cho hắn một cuộc sống mới. Đối với hắn Ảnh Ma còn hơn là một người cha, còn hơn là một người sư phụ, đó giống như một tín ngưỡng hắn dành cho người đó.

"Chịu, ta chỉ biết là hắn chết rồi, vậy thôi." Lão già và người choàng áo kia nhún vai. Bọn hắn lúc mới nghe thực sự cũng rất sốc, người này bọn hắn không những biết mà còn rất thân, bởi vậy cũng hiểu rất rõ thực lực của tên đó nằm ở mức độ nào. Thật sự khó có thể nghĩ ra hắn đã chết như thế nào với sức mạnh lớn bịch đó, nhưng nếu là có sự nhúng tay của người kia thì cũng dễ hiểu rồi.

"Tiểu tử, nếu muốn báo thù thì lo mà mạnh hơn đi, nghe đâu người kia cũng nhúng tay." Lão già nói, lập tức dội một gáo nước lạnh lên đầu thẳng nhỏ. Đám người nghe đến người kia bước chân không khống chế được mà bước nhanh hơn.

"Được rồi, chuyện phiếm đủ rồi, nên làm chính sự thôi." Người choàng áo nói, ánh mắt chợt nhìn lên bầu trời đã bị mây đen che mất. Người chưa chết, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Ác mộng Bách Thú Sơn Mạch trở lại

Một buổi sáng bình thường ở Bách Thú sơn mạch, yêu thú gầm rú, chim muông thét dài. Chúng gầm thét như vậy không phải là vì đón chào một ngày mới hay gầm lên cho vui, mà là vì chúng đang gào thét để giải tỏa sự sợ hãi của mình. Con ác mộng đã trở lại, từ sáng sớm đã có không ít yêu thú bị cái ma trảo đó bắt được, kết cục không khác lần trước là mấy. Đám yêu thú liên tục chạy trốn, trốn được bao xa thì hay bao xa, đã có thể tu luyện thì ít nhất cũng đã có một chút trí khôn rồi chứ đừng nói còn có thêm cả bản năng sinh tồn liên tục cảnh báo thể kia.

Nguyên Du sau khi diệt xong một đám yêu thú cấp thấp lại tiếp tục hướng vào bên trong, mục đích chuyến đi này là thu thập càng nhiều hồn thể yêu thú càng tốt, dù sao đám nhóc vẫn cần chúng để huấn luyện. Mỗi bước chân hắn đi tuy vô cùng nhẹ nhàng nhưng đám yêu thú lại có thể nghe rõ ràng, đối với chúng mỗi bước chân của hắn chẳng khác nào bước chân của tử thần. Mỗi năm ở đây cũng có không ít yêu thú bị giết nhưng cũng không thiếu người thám hiểm táng thân bụng thú, nhưng đây là lần đầu tiên có người giết nhiều mà lại dã man như vậy khiến cho đám thú cấp thấp ngay cả thở mạnh cũng không dám, thậm chí cho dù là cấp cao cũng chả dám hó hé gì miễn cho bị tên sát thần kia chú ý.

"Lần này huynh định giết bao nhiêu?" Lâm Vũ Thần đi phía sau, tay ôm Tiểu Lang mặt không biểu tình nói. Lần đầu thì còn sợ chứ lần hai thì quen rồi, dù cho Nguyên Du có đồ sát hết cả khu này thì hắn cũng chẳng bắt ngờ nữa đâu. Ngay cả đồng tộc đều có thể ra tay thì mấy con yêu thú này tính là cái gì.

"Đâu đó khoảng ba bốn trăm con gì đấy." Nguyên Du nhún nhún vai. Lâm Vũ Thần nghe xong chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi đưa Tiểu Lang lại gần cái xác yêu thú kia để nó hấp thụ khí huyết. Lúc sáng sớm khi Nguyên Du hỏi về cách để Tiểu Lang sớm mở mắt thì hệ thống có cho hắn một cái phương pháp đó là thông qua các loại khí huyết tiến hành bồi bổ giúp rút ngắn thời gian trưởng thành, cách này tuy tốt nhưng rất dễ bị hồn huyết làm cho huyết mạch không tinh thuần. Nguyên Du ban đầu cũng không muốn dùng phương pháp này nhưng hệ thống lại cho hắn biết rằng nó không phải yêu thú bình thường mà là loại dị biến, vậy nên chuyện hồn huyết là rất bình thường, chưa kể đến trong cơ thể nó còn lưu chuyển một nửa huyết dịch của hắn vậy nên càng hấp thụ được nhiều huyết mạch khác nhau thì sau này nó càng mạnh. Thậm chí trong trường hợp có quá nhiều loại huyết mạch thì cơ thể nó sẽ tự kết hợp lại rồi đào thải ra ngoài những loại huyết mạch thấp kém.

Tiểu Lang sau khi được tiếp xúc gần với bãi máu, lông trên cơ thể nó chợt dựng đứng lên, mỗi sợi lông bình thường mềm mại như lụa chợt cứng lên như những cây kim, trên mỗi đầu sợi lông như phát ra một loại hấp lực kì lạ. Bãi huyết dịch phía dưới nó như nhận được sự dẫn dắt hóa thành huyết vụ bao bọc Tiểu Lang vào trong, thông qua đầu mấy sợi lông đi vào trong cơ thể nó. Lâm Vũ Thần không chút nào kinh ngạc nhìn biến hóa này bởi từ sáng đến giờ thì con yêu thú này cũng phải là con thứ mười chứ chẳng chơi. Tiểu Lang tập trung hút lấy huyết dịch thì Nguyên Du cũng chẳng rảnh rồi, hắn cũng đến gần cái xác đó một tay đặt lên cơ thể to lớn đó tiến hành hấp thụ lực lượng. Ở cấp độ bây giờ thì con yêu thú này chẳng giúp hắn được bao nhiêu nhưng mà thịt muối dù ít thì cũng là thịt, tích tiểu thành đại, sớm muộn cũng sẽ có ngày hắn lên cấp thôi.

Do cách biệt hai bên quá lớn cũng như con yêu thú đó đã chết nên chẳng mất bao lâu Nguyên Du đã xong phần của mình, bỏ lại cái xác chỉ còn da bọc xương cho Tiểu Lang, hắn đi đến một gốc cây rồi ngồi nghỉ. Đạo này nhiều việc quá nên cũng chẳng có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi vậy nên tâm thần của hắn khá mệt mỏi, chưa kể đến sắp tới còn phải đánh với Phù Thành Chủ khiến cho dây thần kinh của Nguyên Du luôn trong tình trạng căng hơn cả dây đàn vậy nên chỉ cần có cơ hội thì hắn không ngại đánh một giấc đâu, dù sao đã có tiểu tử kia lo liệu rồi. Thấy Nguyên Du lại ngủ gật Lâm Vũ Thần cũng chỉ biết thở dài, đúng là lắm tài thì nhiều tật, không ai hoàn hảo đến tuyệt đối cả.

Ở cấp độ của Nguyên Du thì một hai tuần không ngủ cũng chẳng có bao nhiêu vấn đề cả nhưng đó là trong trường hợp bình thường, còn hắn là phải căng cứng dây thần kinh liên tục khiến cho não bộ mệt mỏi hơn bình thường, vậy nên buồn ngủ cũng là dễ hiểu. Cơ mà đó chỉ là lí do phụ thôi, lí do chân chính là hắn cảm thấy không có gì làm nên đánh một giấc cho thoải mái tâm thần thể thôi. Đôi khi ngủ cũng là một cách để trí tưởng tượng bay xa hơn, đôi lúc cũng có thể nó sẽ xuất hiện phương pháp giải quyết một số khó khăn đang gặp phải, vậy nên ngủ cũng là một cách để tìm ra những phương pháp "không thể nghĩ ra".

Cũng không mất bao lâu huyết vụ xung quanh Tiểu Lang cũng đã mờ dần rồi chậm rãi bị hút vào trong cơ thể của nó. Sau khi chờ đợi thêm một phút để xác nhận sẽ không có dị biến xảy ra, Lâm Vũ Thần tiến tới ôm Tiểu Lang lên rồi đi tới chỗ Nguyên Du gọi hắn dậy. Cảm thấy có người tới gần Nguyên Du không cần Lâm Vũ Thần gọi đã tự dậy, đôi mắt sắc lẹm nhìn về phía người đang tới. Lâm Vũ Thần biết đã tới đủ gần cũng không tiếp tục tiến lên, sau khi xác nhận là phe mình Nguyên Du đứng dậy, ngáp dài một cái rồi vươn vai, tiếp nhận Tiểu Lang rồi dẫn đầu đi sâu vào trong Bách Thú Sơn Mạch.

Vài ngày nhanh chóng trôi qua, số lượng yêu thú ở Bách Thú Sơn Mạch giảm đi rõ rệt, nếu ban đầu là cách vài chục bước đã có thể gặp được một con thì bây giờ có thể cả ngày không gặp được con nào. Cũng không thể trách được, dù sao cái tốc độ tàn sát của Nguyên Du so với tốc độ sinh sản của đám yêu thú cách nhau quá lớn, sinh thì không bao nhiêu mà giết thì nhiều quá. Kì thực thì hai ba hôm trước đã đủ số lượng cần thiết để tiến cấp rồi, nhưng có một cái dị biến xảy ra khiến hắn xém chút thổ huyết tại chỗ - hệ thống yêu cầu vàng để tiến cấp. Chỉ có 5.000 vàng, nếu là lúc trước thì hắn có thể tùy ý bỏ ra số tiền này, tuy hơi đau ví một tí những vẫn có thể chi được, nhưng vừa mới sửa chữa thân thể xong làm gì còn đồng nào trong túi? Vậy nên bây giờ hắn mới phải cày bục mặt ra để kiếm vài đồng vàng lẻ, phải chi có cơ chế cấm auto thì tốt, Nguyên Du thâm nghĩ.

Một con yêu thú Nhất giai cũng chỉ có được 10 vàng, Nhị giai thì nhìn hơn một tí, được tận 20 vàng. Tam giai cũng được kha khá, 50 vàng. Tứ giai mới may ra được 100 vàng. Hắn cày cũng đã hơn tuần mà cũng chỉ mới kiếm được hơn 3.000 vàng một tí, khoảng cách đủ để tiến cấp cũng không còn quá xa nhưng bây giờ hắn mới cảm thấy nhiều đó thiếu thốn thế nào. Bây giờ hệ thống mới cho hắn biết do Bạch Vô Thiên sử dụng quá nhiều hồn lực nên đã nhanh chóng sử dụng hết hồn lực được cung cấp trong một ngày vậy nên hắn đã phải chi ra thêm tiền để tăng thêm giới hạn. Nhưng một khi tiền đã đi là nó sẽ đi một loạt, nhiều đó vẫn chưa hết, mỗi một con yêu thú khi bị giết trong Không Gian Hồn Thể sẽ cần phải tốn vài đồng vàng để hồi sinh, tuy mỗi ngày sẽ được hồi sinh miễn phí nhưng số lượng đó sẽ nhanh chóng giảm xuống đến mức hắn buộc phải chi thêm tiền. Chưa kể đến trong quá trình huấn luyện hắn còn phải mua thêm vài món đồ trong cửa hàng để đặt vào trong, mục đích là để buff các loại hiệu ứng lên vậy nên tiền rất nhanh chóng không cánh mà bay.

Hệ thống cũng đã từng gợi ý dùng Linh thạch để đổi ra vàng nhưng tỉ giá quy đổi quá lớn nên hắn không muốn đổi vậy nên nghèo vẫn hoàn nghèo. Trong mấy ngày Nguyên Du ngay cả chộp mắt cũng không dám, hắn sợ khi vừa nhắm mắt thì một đồng hóa đơn từ hệ thống sẽ đập vào mặt khi hắn tỉnh dậy vậy nên thần kinh của hắn đang rất căng cứng, tròng mắt đỏ lên vì chém giết, hai tay cũng đã rã rời, năng lượng trong cơ thể cũng nhiều lúc chạm đáy ép hắn phải dừng lại.

Đứng dựa vào một gốc cây, tay cầm một bình thuốc màu xanh lam chậm rãi nhắm nháp nó, dờ dề, Nguyên Du nghĩ. Đây là một loại dược phẩm hồi phục năng lượng và thể lực giống như trong mấy game RPG, nhưng vị của nó thật sự khiến hắn muốn nôn ra ngoài ngay lập tức. Vị của nó giống như thuốc Bắc được pha đặc, sau đó thêm vào một lít nước biển và một lít nước trà đặc nhưng bị pha bằng bảy bảy bốn chín loại thảo mộc khác vậy, mùi lại rất đặc hương thảo mộc, vị thì dờ dề khiến cho mỗi lần uống nó khiến hắn muốn nôn ra ngoài. Tuy không muốn uống nhưng hắn vẫn phải làm vậy bởi nó rẻ, chỉ 50 đồng vàng một chai nhỏ bằng cái ống nghiệm. Một lọ thể này hồi phục được hai trăm năng lượng và gần như toàn bộ thể lực, vậy nên cũng rất nhanh số tiền đó sẽ được bù lại.

Đưa tay sờ lên đầu Tiểu Lang đang yên vị trên vai mình, Nguyên Du thở dài, chắc khoảng vài con nữa thì Tiểu Lang sẽ tỉnh dậy thôi, đến lúc đó thì có thêm một cái trụ tích tiền có lẽ sẽ nhanh hơn một tí. Ngáp dài một cái, đặt Tiểu Lang vào trong áo của mình rồi vươn vai một cái, tiếp tục đi vào bên trong, bên ngoài này bị hắn diệt gần hết rồi. Hạ thấp hạ bộ, Nguyên Du phóng như bay về phía sâu khu rừng, tiểu tử Lâm Vũ Thần kia đã sớm bị hắn nhét vào trong Không Gian Hồn Thể giúp mấy người kia huấn luyện đâm nhóc rồi, hắn cũng không lo sẽ bỏ phí mấy cái xác bởi cái túi đồ vẫn còn đầy thì lo gì thiếu chỗ. Bước chân Nguyên Du giống như mũi tên, lao vun vút trong rừng, chỉ khi gặp được yêu thú mới dừng lại làm việc mà thôi. Sau khi đã tiến vào sâu thêm một tầng, hắn xoay người, chuẩn bị đi dò sát khu vực vài trăm mét xung quanh đây. Hắn có quá nhiều thứ cần mạng sống của đám yêu thú này vậy nên khi ra tay hắn sẽ cố gắng cho bọn chúng chết một cách nhanh chóng nhất cũng như tận dụng mọi thứ xem như bày tỏ sự tôn trọng tới chúng dù biết chúng cũng chả cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Tiểu Lang Thức Tỉnh

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, Bách Thú Sơn Mạch vốn rất ồn ào náo nhiệt nhưng mấy bữa nay lại dị thường yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người khác sờn gai ốc. Thậm chí cả mấy tổ chức sơn tặc cũng chẳng thấy đâu, bọn chúng bình thường rất hống hách nhưng hiện tại thì lại vô cùng ngoan ngoãn lùi vào một góc ngay cả cái đầu cũng chẳng dám hé ra.

Nguyên Du ngồi tựa lưng trên một cành cây, đôi mắt nhắm nghiền, hân có chút mệt mỏi. Đi săn mấy ngày liên tục, vận động liên tục không ngừng nghỉ, dù cho cơ thể không mệt nhưng tinh thần của hắn rất mệt. Hắn dự định nằm một lát rồi tiếp tục đi săn nhưng thể quái nào vừa chợp mắt thì từ buổi sáng đã trở thành buổi chiều. Gặm một miếng thịt nướng, hắn nhìn về một phương chuẩn bị đi săn tiếp, mấy ngày nay do vận động nhiều nên ngoại hình của hắn khá là luộm thuộm, đầu tóc rối bù, quần mắt thâm đen, tròng mắt tia máu nổi lên, quần áo thì xộc xệch, nhiều chỗ rách nát, người không ra người mà ma cũng chẳng ra ma.

Giải quyết xong bữa ăn của mình, Nguyên Du nhanh chóng dập lửa rồi tiếp tục phóng sâu vào bên trong, khu vực hắn hiện tại hắn đang hoạt động phần lớn là Tam giai yêu thú, chỉ là ác được mấy con Tứ giai vậy nên tiền cũng không lên được bao nhiêu. Hắn phóng chân vào khu tiếp theo, đó sẽ là đích đến cuối cùng của hắn, Nguyên Du đôi lúc đứng là rất kiêu ngạo nhưng cũng không đến mức tin tưởng bản thân có thể chống lại Ngũ giai yêu thú, bị yêu thú cấp độ đó và một cái mà không chết thì xem như may mắn.

Cũng không mất quá nhiều thời gian hắn đã đến được nơi cần đến. Khu vực này yêu thú xuất hiện thưa hơn hẳn ở mấy khu kia, nghĩ cũng đúng, càng lên cao càng hiểm, cấp độ càng cao thì càng ít vậy nên cũng không có gì quá đáng ngạc nhiên. Đặt chân vào vùng Tứ giai yêu thú, tuy cũng có chút khó khăn nhưng mấy con ở cấp độ ngoài rìa này thì hắn cũng không quá sợ, thậm chí còn khinh thường. Nguyên Du lần này không vội vàng đi tìm mấy con yêu thú mà dành chút thời gian hồi phục lại thể lực, cũng như để bản thân tiến vào trong trạng thái tốt nhất.

Tuy nói là thưa nhưng Nguyên Du cũng chỉ mới cuộc bộ vài bước đã gặp được một con Tứ giai yêu thú, Lam Vụ Xà, một loại yêu thú có khả năng tạo ra sương mù ở một khu vực nhất định khiến cho kẻ địch nhất thời rơi vào trạng thái mất phương hướng. Chính đồn lại vị trí của Tiểu Lang sao cho nó không ảnh hưởng đến hoạt động của bản thân, Nguyên Du cầm lên Long Nha Dao, không chút báo trước nhảy lên, bổ một đao vào đầu con rắn, Ảnh Mâu không chút chần chờ tung ra.

Lam Vụ Xà tuy bị tấn công bất ngờ nhưng cũng không lập tức thất thủ, nó ngửa đầu há miệng phun ra một làn sương mù màu xanh lam lạnh cắt da cắt thịt. Nguyên Du bị nó phản công cũng không quá bất ngờ, Hắc Kén ngay lập tức được sử dụng, từ dưới chân hắn cái bóng trời lên rồi sau đó nhanh chóng bao bọc hắn vào bên trong, chặn lại đòn đánh của Lam Vụ Xà. Một kích thất bại, nó ngay lập tức lùi lại, đuôi quật đến cái kén đen thui kia.

Nguyên Du chờ đợi cơ hội này, trên cái kén mọc lên tua tủa gai nhọn, cái đuôi đập vào ngay lập tức khiến nó bị dính chặt vào lớp kén. Con rắn rít lên đau đớn, cố sức rút lại cái đuôi của mình nhưng tất cả chỉ là phí công. Đợi đến một thời khắc thích hợp, tám chân chợt hạ xuống, Nguyên Du ngay lập tức phóng đến, Ảnh Mâu lại tung ra ngay dưới bụng rắn. Vừa bị đau vừa bị tấn công bất ngờ nên Lam Vụ Xà không phản ứng kịp, ngay lập tức bị Nguyên Du một đao bổ vào đầu, Ảnh Mâu đâm từ dưới bụng lên, máu chảy tung tóe, nó cố gắng giãy dụa một lúc rồi bị Nguyên Du bồi thêm một đao nữa mới chết hẳn. Lần này thực sự quá dễ dàng.

Đặt Tiểu Lang bên cạnh xác rắn, Nguyên Du cũng đặt một tay lên cái xác tiến hành hấp thụ nó. Một người một sói, ai cũng có công việc riêng nên không ai quan tâm tới ai. Cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, từ một con rắn dài hơn mười mét đã khô quắt lại thành một bộ da rắn bọc trên một cái khung xương xiên vẹo. Sau khi hấp thụ xong, Nguyên Du hít sâu một hơi rồi như cũ đi ra một gốc cây ngủ gà ngủ gật. Dựa theo tiến độ thể này thì Tiểu Lang cần ít nhất hai ba mươi phút nữa mới có thể hoàn thành, vậy nên hắn cũng đánh được một giấc ngắn.

Gác một tay sau gáy, Nguyên Du nhanh chóng tiến vào giấc ngủ ngắn. Tiểu Lang vẫn đang vô cùng tích cực hấp thụ huyết dịch của con mồi xà, hoàn toàn không quan tâm đến ngoại giới. Thời gian giống như hắn dự đoán, chỉ khoảng nửa tiếng con mồi xà đã bị hút hết máu, cơ thể Tiểu Lang cũng hơi phồng lên một chút, dù đã hút qua cả trăm loại huyết dịch nhưng đây là lần đầu tiên cơ thể nó có dị biến. Nguyên Du trong trạng thái gật gà gật gù cũng nhanh chóng tỉnh lại quan sát những thứ đang xảy ra với Tiểu Lang, thấy có gì đó không ổn hắn hỏi hệ thống:

"Hệ thống, nó bị làm sao vậy?"

"Mong kí chủ đừng lo lắng, đây là sự lột xác và là sự thức tỉnh của Tiểu Lang. Do trong cơ thể nó lưu chuyển Hắc Long huyết mạch, mặc dù không quá tinh thuần nhưng cũng miễn cưỡng có thể xem như có được một số đặc tính của Hắc Long. Sau khi đạt được số lượng cần thiết nó sẽ tiến hành lột xác, đây là quá trình loại bỏ toàn bộ tạp chất, các loại huyết mạch thấp kém ra ngoài. Đồng thời, một số huyết mạch có thể được dung hợp lại để tạo thành huyết mạch mạnh mẽ hơn. Sau khi hoàn thành thay da đổi thịt, nó mới dần sinh ra linh trí, từ đó mới có thể thức tỉnh." Hệ thống ngay lập tức trình bày. Nguyên Du gật gù đầu, hắn đoán quá trình này chắc sẽ tốn không ít thời gian, mà đây cũng là quá trình quan trọng nên hắn cũng không dám ngủ nữa mà ngồi gần đó, hai mắt trừng trừng nhìn từng biến hóa của thú rừng.

Cơ thể Tiểu Lang dần dần phồng to lớn lên, cho tới khi đạt được hình thể của một con chó nhỏ mới dừng lại, sau đó nó lại xẹp xuống, rồi lại phồng lên. Quá trình này diễn ra liên tục, nhưng mỗi khi hoàn thành một chu kỳ, từ mắt, mũi, miệng, hai lỗ tai, tất cả lỗ chân lông của nó chậm rãi bài tiết ra một loại dịch thể đỏ đặc pha chút sắc đen, mùi vị tanh nồng và rất hôi. Nó liên tục bài tiết khoảng một tiếng đồng hồ mới không còn tiếp tục bài tiết nữa, hoặc cũng có thể là do số lượng được bài tiết quá ít nên hắn không chú ý, cũng có thể là do cơ thể nhỏ bé của nó đã bị bao phủ trong lớp dịch kia nên hắn không nhận ra.

Bộ lông mềm mượt của Tiểu Lang bị lớp dịch đó bao phủ khiến cho nó dính chặt vào cơ thể đó. Nguyên Du có thể nghe rõ, mỗi một lần cơ thể nó phồng lên thì nhịp tim của nó lại mạnh hơn, đến mức hiện tại hắn chẳng cần phải cố gắng lắng nghe nữa, cái tiếng đó chẳng khác gì tiếng trống. Nhịp tim tưởng chừng bình thường đó lại có sự áp chế rất lớn với những con yêu thú lăm le xung quanh, Nguyên Du thì không cảm thấy gì nhưng chúng thì có, mỗi một khi tiếng tim đập vang lên, chúng cảm tưởng như đứng trước mắt mình là hàng trăm con yêu thú khác đang nhe nanh múa vuốt, sẵn sàng lao vào xâu xé bất cứ lúc nào. Không những vậy, tiếng trống đó khiến bọn chúng không dám cử động chút nào, tất cả là vì bản năng của chúng liên tục gào thét phải phục tùng con vật nhỏ bé này. Long, là vạn linh chí tôn, mỗi một con yêu thú khi gặp long đều sẽ như gặp được đấng chí tôn, chỉ có thể phục tùng, không thể đối địch, đây chính là bản năng đã được khắc ghi trong từng giọt huyết mạch của chúng, khiến cho mỗi khi gặp được thần thú này chỉ có thể cúi đầu bái lạy.

Cơ thể Tiểu Lang sau nửa ngày đã không còn tiếp tục động đậy, thậm chí ngay cả nhịp tim cũng yếu đi thấy rõ, Nguyên Du có hơi lo lắng nhưng hệ thống đã nhanh chóng an ủi

"Mong kí chủ không cần lo lắng, sự lột xác bây giờ mới chính thức bắt đầu." Nguyên Du chỉ nghe rồi thôi, không nói gì, đôi mắt vô cùng lo lắng nhìn về phía Tiểu Lang. Hẳn hiểu định nghĩa của lột xác là gì, một con sâu xấu xí muốn thành một con bướm xinh đẹp cần một sự lột xác, trong quá trình này cơ thể nó sẽ hóa thành một chất dịch rồi từ đó mới chậm rãi hình thành nên một con bướm. Hẳn không biết nó có cảm thấy đau hay không nhưng hẳn thì có, dù bản thân không trải qua nhưng cũng có thể cảm giác được cảm giác lúc đó đau đớn thế nào, để bản thân hóa thành dịch nhầy rồi từ đó trở thành một con bướm, nghĩ thế nào cũng cảm thấy lạnh xương sống. Mà dù có hóa thành bướm trong kén mà không thể phá kén thì cũng bằng không, vậy nên sau tất cả, quá trình cuối cùng vẫn là chịu đau đớn rồi mới có thể biến thành một con bướm bay lượn trên trời.

Sau khoảng một tiếng không động tĩnh, cơ thể Tiểu Lang lại một lần nữa xảy ra dị biến. Nó chợt phình to lên đến cực đại, đến mức Nguyên Du dù dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy những vết nứt trên cơ thể đó. Từ mấy vết nhỏ, nó lan rộng hơn ra toàn cơ thể nhỏ bé đó. Từ những vết nứt lại chảy ra một loại dịch màu đỏ, có vẻ là máu nhưng lại không có chút mùi tanh nào cả. Nguyên Du thấy dị biến đó, lúc đầu thì không lo lắng lắm, cho tới khi nhìn lên thanh máu của nó, vốn không đầy gì cả tuần nay thì nó chợt tuột dốc không phanh, từ 100% nhanh chóng trôi xuống chỉ còn chưa tới 60% mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Dựa theo tốc độ này thì chỉ cần vài phút nữa thôi thì thanh máu kia sẽ nhanh chóng mất hết, mà khi mất hết cùng đồng nghĩa với Tiểu Lang đã chết, Nguyên Du không muốn điều này xảy ra, hẳn không muốn công sức của mình biến mất chỉ trong một ngày. Ngay lúc hắn đang lo trước lo sau thì một bảng thông báo bán trong suốt xuất hiện trước mắt hắn:

"43%.....50%...." Nguyên Du thấy mấy con số đó liền mừng như bắt được vàng, nhưng chưa tới mấy giây khuôn mặt hắn đã đen lại. Thời gian hoàn thành so với tốc độ mất máu của Tiểu Lang căn bản không lệch bao nhiêu, có mấy lúc thậm chí còn vượt qua nhưng cũng may là tốc độ cũng dần chậm lại rồi để thời gian hoàn thành vượt qua một chút. Nguyên Du như đứng đồng lư, như ngồi đồng than bởi hắn không biết đến cuối cùng cái gì mới nhanh hơn, tốc độ hoàn thành hay là tốc độ mất máu nhanh hơn. Trong lòng Nguyên Du như có lửa đốt, căn bản không thể an tâm được. Nhưng cuối cùng, may mà ông trời thương hắn, tốc độ hoàn thành nhanh hơn một chút, Tiểu Lang rốt cuộc sống được, thấy được con số 100% kia hẳn như nhìn thấy số xỏ Vietlott, mừng đến mức cười to. Tiểu Lang sau khi hoàn thành quá trình kia, cơ thể nó... không, bộ da của nó chợt rách ra, bên trong là một con sói nhỏ đang gồng sức mình thoát ra khỏi lớp da đó. Sau khoảng vài phút, rốt cuộc nó đã thoát ra được, đôi mắt nó mở mịt nhìn bầu trời đêm rồi sau đó chú ý tới Nguyên Du. Không biết vì cái gì thôi thúc, nó chậm rãi đi tới rồi sau đó chuyển sang phóng nhanh, phóng đến trước mặt hắn. Nguyên Du thấy nó phóng đến liền giang tay ôm lấy, Tiểu Lang được hắn ôm không những không khó chịu mà còn rất thoải mái, ngay lập tức liếm mặt hắn. Giờ cao con sói nhỏ trước mắt, Nguyên Du nói thầm:

"Thành gì cũng được, miễn đừng là Husky."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Đối thoại bạch vô thiên

Sở đầu Tiểu Lang, Nguyên Du trong lòng tính toán cần làm gì tiếp theo. Khi đi vào nơi này hẳn có 3 mục đích, một và hai đã hàn thành, bây giờ cần làm cái thứ ba chính là huấn luyện cho đám nhóc. Nghĩ tới công việc mẻ đầu này Nguyên Du thầm thở dài, hẳn thật sự không có khiếu dạy học, nếu kêu hẳn làm mẫu thì làm được nhưng kêu hẳn giải thích thì hẳn cũng chịu thôi. Không có khiếu quy về không có khiếu, nhưng hẳn muốn thắng vụ cá cược đó thì bắt buộc phải cho đám nhóc học được một phần nhỏ kỹ xảo chiến đấu, khi đấy mới có cơ may chiến thắng.

Tâm niệm vừa động hẳn và Tiểu Lang đã vào trong Không Gian Hồn Thể, vừa về tới đây Tiểu Lang như được về nhà, nó nhảy cẫng lên đuôi vẫy cuồng quýt rồi chạy đi xung quanh. Nguyên Du nhìn về đám nhóc đang tập luyện ở một khu vực, nhìn động tác thì hình như đang ngồi thiền hấp thụ hồn lực xung quanh đây, bảo sao đạo này cứ phải bỏ sung liên tục, hóa ra còn đám này nữa, hẳn nghĩ.

"Đó là đệ tử của người sao?" Lần đầu tiên Bạch Vô Thiên chủ động tới bắt chuyện với hắn. Nguyên Du cười nhẹ đáp:

"Không hẳn, nói đúng hơn là lứa công cụ đầu tiên." Bạch Vô Thiên nghe hắn đáp cũng không nói gì. Chuyện xem người khác chỉ là công cụ không phải hiếm, thậm chí chợ đen, buôn bán nô lệ còn định ra một cái giá cho những công cụ đó. Mạng người là vô giá, nhưng một khi đã được định giá thì giá trị của nó chỉ tới mức đó mà thôi.

"Người định làm gì với chúng?" Nàng hỏi.

"Tùy tình huống, nếu là bình thường thì cho chúng làm việc kiếm tiền, nếu trong thời chiến thì cho bọn chúng làm pháo hôi, nói chung là có rất nhiều công dụng." Nguyên Du hồ hững đáp, với một người từng đi ra chiến trận với tư cách là một pháo hôi thì hẳn biết cảm giác lúc đó bất lực thế nào. Nhiệm vụ lúc đó của hắn không phải là chiến đấu chống lại quân địch mà là cố gắng làm bọn chúng hao tổn càng nhiều đạn dược càng tốt, thậm chí nếu cần thiết thì rút chốt bom tự sát gây ra thiệt hại.

"Người coi thường mạng sống người khác thế sao?" Bạch Vô Thiên tuy nhìn có vẻ quan tâm đến sinh mạng đám nhóc nhưng thực ra nàng chỉ là muốn nói chuyện một chút cho thoải mái mà thôi. Ở cấp độ của nàng mỗi một lần nhắc tay núi bay biển gầm chết một hai ngàn người là chuyện bình thường, thậm chí nàng còn coi đó là đương nhiên. Nàng cũng không có bao nhiêu áp lực tâm lý với những điều đó, đôi lúc nàng là một con ác mộng với những người tu luyện nhỏ yếu, nhưng nếu đến thời khắc sinh tử nàng cũng chẳng ngại đi đến tiền tuyến đứng ở tuyến đầu bảo vệ đâu. Một người dù có ác độc đến đâu thì vẫn có thứ hẳn muốn bảo vệ, còn những người không có thì chẳng còn thứ gì cần được họ nữa.

"Giết một con kiến có khác giết hai con kiến không?" Nguyên Du đáp lại, đôi mắt không chứa bất kì ám áp nào.

"Về cơ bản là không khác mấy, chỉ là hơi dơ tay thôi." Bạch Vô Thiên nhún vai đáp. Giết một cũng là giết, hai cũng là giết, ba vẫn là giết vậy thì tại sao lại cần phải sợ hãi khi ra tay đây? Muốn giết thì giết, miễn là đừng đụng chạm tới phạm nhân hay người vô tội là được.

"Ừm, nếu đã không khác nhau thì liệu ta có cần quan tâm không? Một con rồng có bao giờ quan tâm cuộc sống của một con kiến?" Nguyên Du cười đáp. Định nghĩa về sinh mạng của hắn rời rạc lắm, cuộc sống của hắn là ở chiến trường, nơi chỉ cần một phút giây không chú ý là cái chết ghé đến, nơi một người bạn cười nói với hắn đêm qua thì sáng nay đã thành một cái xác lạnh ngắt. Hắn sống trong một môi trường nơi mạng sống chính là cỏ rác, nơi cái chết là thứ duy nhất hiện diện, bởi những lẽ đó sinh mạng trong mắt hắn không đáng giá một xu nào. Đối với hắn sống thì tốt, chết cũng chẳng sao, cố gắng đến cuối đời rồi nhận ra bản thân đã già thế nào thời gian cũng chẳng còn mấy, lúc đó liệu tiền bạc có còn là vấn đề? Hay vấn đề lúc đó chỉ là thời gian, sức khỏe và hạnh phúc? Nguyên Du đã sống như ngày mai không tồn tại, dù không dư giả gì nhưng ít nhất hắn đã hạnh phúc, dù có bị tai nạn chết bất đắc kì tử thì hắn vẫn có thể mỉm cười.

"Người có bao giờ hối hận về những việc mình đã làm?"

"Tỉ như....?" Nguyên Du biết Bạch Vô Thiên đang cố gắng đề cập đến vấn đề gì nhưng vẫn cười nói.

"Tỉ như nhốt ta vào đây?" Bạch Vô Thiên cười lạnh.

"Chưa từng, một khi đã xác định làm việc thì lúc đó sẽ không có thời gian cho sự hối hận đâu. Việc làm cũng đã làm, hối hận thì được cái gì? Sự đau đớn, sự dằn vặt? Hay sự an ủi trong tâm hồn mà người tự huỷ hoại? Nếu hối hận có thể khiến thời gian trở lại thì đã chẳng có thứ gọi là nhân quả. Cơ mà nếu nói đến hối hận thì ta chỉ có một việc mà thôi." Nguyên Du cười đáp. Hắn không bao giờ hối hận về những thứ mình đã làm, nếu không muốn hối hận thì tốt nhất đừng có làm, mà đã làm thì đừng hối hận, quyền quyết định vẫn luôn nằm trong tay hắn, mọi kết quả xảy ra đều do hắn tạo nên.

"Ồ? Người hối hận về việc gì đây?" Bạch Vô Thiên cười mỉm hỏi hắn. Nàng rất tò mò kẻ giết người không gớm tay, kẻ chỉ xem người khác là công cụ, thậm chí mạng sống đối với hắn chẳng đáng là cái gì thì có chuyện gì có thể khiến hắn cảm thấy hối hận đây. Nguyên Du nghe nàng hỏi, mỉm môi không đáp, chuyện năm đó hắn không muốn nhắc lại nữa, dù người chủ mưu không phải là hắn nhưng hắn cảm thấy mình vẫn phải có trách nhiệm với chuyện đó. Trong suốt một năm ròng, Nguyên Du đã từng sống như một cái xác mất hồn, việc có thì làm, không thì ngồi vào một góc tối tự trách bản thân.

Bạch Vô Thiên thấy Nguyên Du chỉ mỉm môi cũng không gắng hỏi, Nguyên Du cũng chẳng phải kẻ hiền lành gì, ở nơi đây do hắn làm chủ nên nàng dù không muốn vẫn phải nể mặt hắn.

"Được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt đi. Đừng quan tâm đến bọn hắn." Nguyên Du bước về phía đám nhóc, phất phất tay với Bạch Vô Thiên nói. Đám nhóc kia ở trong đây vậy thì hắn đã từng nhìn thấy Bạch Vô Thiên rồi, mà thấy nàng cũng chẳng có vẻ gì là bức tức thì hắn làm bọn nhóc đã bị nàng dạy cho một bài. Thấy Nguyên Du đi tới, hầu hết tất cả những người của hắn đều đi tới trừ Cơ Thanh Huyền, nàng đang dạy cho chúng cách hấp thụ hồn lực vào người nên không thể phân tâm đi gặp hắn.

"Người đó là ai vậy?" Vân Nhược Hân đầu tiên đi tới, nói nhỏ với Nguyên Du.

"Nàng ấy giống hai nàng đấy, sau này đều sẽ là nữ nhân của ta." Nguyên Du ghé tai lại gần Vân Nhược Hân rồi nói khiến nàng có chút đỏ mặt. Thấy mấy người kia chỉ là đứng cách họ vài bước Nguyên Du cũng không nói gì. Bước lên bậc giảng, một tay ôm Cơ Thanh Huyền khiến nàng có chút xấu hổ. Hắn nói với đám nhóc:

"Được rồi dừng hết đi, tới lúc chính thức huấn luyện rồi." Lời của hắn vừa dứt đám nhóc đã lục tục đứng dậy, nghiêm túc nhìn hắn. Mấy ngày nay phần lớn thời gian đều là học cách hấp thụ hồn lực, ngoài ra cũng chỉ là tập một chút bài tập nâng cao thể lực mà thôi. Đám nhóc rất muốn những ngày nhàn hạ như này diễn ra mãi mãi nhưng chúng cũng biết người nuôi dưỡng chúng là một ác quỷ, nếu không làm hắn hài lòng thì đừng nói hưởng thụ, chỉ sợ chết cũng là một loại ban ân.

Nguyên Du thấy chúng đã nghiêm túc liền đi xuống dạo một vòng kiểm tra sau đó mới gật gật đầu xem như tạm chấp nhận. Hắn nói:

"Như ta đã nói, bài huấn luyện của các người sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay. Để bắt đầu cũng như quản lí cho dễ, ta chia các người ra làm bốn tổ Thiên, Địa, Linh, Nhân, mỗi tổ do một người đệ tử của ta quản lí. Thiên tổ chuyên đánh những mặt trận trên không, là những người chuyên về xạ kích. Địa tổ dành cho những người chuyên đánh về mặt đất, bộ binh, kỵ binh, thương binh và một vài loại binh chuyên đánh dưới đất khác sẽ thuộc quản lí của tổ này. Linh tổ là nơi dành cho những người đi theo con đường sát thủ, chuyên làm những việc không thể lộ ra ánh sáng, tỉ như ám sát, hạ độc và những hành động liên quan. Cuối cùng là Nhân Tổ, là tổ chuyên về bày bố chiến trận cũng như lập ra các chiến lược đánh địch, đây là tổ ta coi trọng nhất cũng như là tổ có đãi ngộ tốt nhất." Nguyên Du chậm rãi nói. Muốn phát triển, đầu tiên hắn phải tạo ra sự cạnh tranh đã, đã có cạnh tranh thì mới có sự phát triển. Lũ nhóc nghe Nguyên Du nói liền hơi nhao nhao chọn lấy nơi mình muốn đến, hiển nhiên là hơn một nửa chọn Nhân tổ bởi theo Nguyên Du nói đó là nơi có đãi ngộ tốt nhất. Đối với chúng đãi ngộ tốt nhất hiện tại là có đủ ăn đủ mặc, không cần lo tiền bạc sống nay chết mai. Thấy đám nhóc đã nhao nhao Nguyên Du cười gằn, nói:

"Đừng tưởng rằng ta không biết các người nghĩ gì. Muốn vào tổ nào ta đều sẽ cho một bài kiểm tra, vượt qua mới được vào, tên nào cá biệt không vào được tổ nào thì an phận làm hậu cần đi." Đám nhóc nghe hắn nói liền nhao nhao im lặng, chờ đợi những thứ sẽ thay đổi cuộc đời mình phát ra từ miệng của hắn.

"Muốn vào Thiên tổ, yêu cầu tốc độ đạt ít nhất mười lăm giây 60m, mắt tinh không chớp hay lé hay mờ. Địa tổ yêu cầu thể hình khỏe mạnh, chịu gió sương tốt, không ngại xông pha. Linh tổ yêu cầu tốc độ nhanh nhất, hành động càng phát ra ít tiếng động càng tốt, tâm lí cũng cần phải vững, ra tay không do dự. Nhân tổ yêu cầu thông minh, có óc quan sát, chiến lược cũng như giữ được bình tĩnh trong mọi tình huống, ngoài ra cần biết tiếp nhận ý kiến. Đây là khái quát một số yêu cầu, nội dung kiểm tra ta sẽ nói sau. Các người có một canh giờ để chuẩn bị." Nói xong Nguyên Du quay người đi xuống, tay vẫn không quên kéo theo cả Cơ Thanh Huyền.

"Các ngươi cũng cần kiểm tra." Bước xuống bậc giảng Nguyên Du chỉ tay qua bốn đứa đệ tử, Lâm Vũ Thần cũng như ba tên sát thủ kia. Đây là chuyện hệ trọng, thành lập bốn tổ cũng là bước đầu hình thành nên một cái tổ chức, hẳn không muốn xảy ra bất kì sai sót nào.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Kiểm Tra

Bảy người kia nghe Nguyên Du nói hoặc là ngay lập tức ngồi xuống đả tọa hoặc sẽ là tập luyện một chút, dù sao thì thua đám hậu bối cũng mất mặt lắm. Dù là hai nữ nhân của hắn cũng đã bắt đầu ngồi xuống đả tọa mặc cho Nguyên Du không nói là họ cần kiểm tra, nhưng một góc sâu trong lòng họ thì họ vẫn muốn là người có thể đứng bên cạnh hắn, hoặc ít nhất là không trở thành một gánh nặng. Nam nhân tam thể tứ thiếp ở đại lục này không phải là hiếm, thậm chí là phổ biến, nhưng nhiều mà không có chất lượng, mấy nữ nhân đó chỉ là bình bông mà thôi, một khi bị bắt thì chỉ có chịu chết.

Nguyên Du thấy hai nữ nhân của mình cố gắng như vậy cũng chỉ thảm thiết. Hắn đúng là yêu họ thật đấy, nhưng phần nhiều vẫn chỉ là vì nhan sắc của họ chứ không hề xây dựng trên mối quan hệ tình cảm nào cả, vậy nên nếu họ bị bắt hay trở thành một gánh nặng thì không có gì chắc chắn hắn sẽ không bỏ rơi họ cả. Nhưng nếu như họ vì hắn mà liên lụy thì hắn sẽ không tiếc cái giá nào cứu họ ra. Nguyên Du cũng đang tìm một cơ hội nói cho hai người biết sự thật này, dù sao hắn cũng không đành lòng lừa gạt tuổi thanh xuân của một thiếu nữ. Họ còn tương lai còn Nguyên Du thì không, dù đã sống lại ở thế giới khác nhưng trong lòng hắn vẫn một mực không thể an bình được, hắn vẫn cảm thấy một sự áp lực lớn lao, giống như lúc đó vậy...

Lắc đầu vung đi mấy cái suy nghĩ tiêu cực đó, thay vì đắm chìm trong quá khứ thì mong đợi vào tương lai không tốt hơn sao? Nguyên Du nhìn về đám nhóc đang cố gắng đả tọa hay tập thể lực, trong lòng có chút vui vẻ, dù hắn biết bọn chúng cố gắng như vậy không phải là vì cái tổ chức gọi là Huyết Thần này, mà là vì tương lai mai sau. Tuy nhiên, vì cái gì cũng được, miễn là nó có giúp cho tổ chức này phát triển thì hắn cũng mặc ý định thực sự của chúng. Nguyên Du cũng không quá lo lắng lắm đến vấn đề trung thành của chúng, dù sao sự trung thành không thể xây dựng trong ngày một ngày hai mà cần một quá trình dài đằng đẳng. Mà dù hắn không có biện pháp nào thì bọn chúng cũng sẽ dần có sự trung thành với cái tổ chức này mà thôi, nhưng đó là của tổ chức chứ không phải của hắn. Đến lúc đấy nội chiến có thể xảy ra, vậy nên thứ hắn cần làm là tập trung lòng trung thành của bọn chúng về cho một mình hắn mà thôi.

Hai tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua dưới sự giám sát của Nguyên Du. Thời gian càng đến gần thì bọn chúng càng ra sức tập luyện, tất cả là vì bản thân không hữu dụng với hắn mà bị loại bỏ, chỉ nhiều đó thôi đã đủ khiến bọn hắn điên cuồng tập luyện rồi. Sau khi được hệ thống báo rằng thời gian đã hết, Nguyên Du chậm rãi bước đến trước mặt bọn chúng. Đám nhóc cùng với bảy người kia dùng đôi mắt vô cùng lo lắng nhìn hắn, kể cả là hai nữ nhân của hắn cũng không ngoại lệ, chuyện nam nhân bỏ nữ nhân của mình chỉ vì cô ta quá yếu là chuyện thường ngày, họ không muốn viễn cảnh như thế diễn ra trong cuộc đời mình, đặc biệt là khi người làm điều đó là người bọn họ vẫn hằng yêu thương.

"Thời gian đã hết." Đứng trước mặt đám người, Nguyên Du nhẹ nhàng nói. Sau đây sẽ là những bài kiểm tra do hắn nghĩ ra, bởi nếu áp dụng những bài kiểm tra hắn đã từng trải qua thì tất cả người ở đây được hai người thông qua đã là quá tốt. Đám người nghe thời gian đã hết, mồ hôi không tồn tại của họ chậm rãi trôi xuống, họ đang lo lắng.

"Để bắt đầu thì Thiên tổ sẽ kiểm tra trước, những ai muốn vào tổ này thì bước ra khỏi hàng cho ta." Nghe lời hắn nói, từ bốn hàng lục tục đi ra một đám người xếp thành một hàng dài trước mặt Nguyên Du, tất thấy là ba mươi sáu người. Ba mươi sáu người này nam có, nữ có, có gầy ốm trơ xương cũng có mập mạp, Nguyên Du không quan tâm đến thể hình của bọn chúng thế nào miễn là có tác dụng với hắn là được, dù là tàn tật, tứ chi mất hết thì một khi vẫn còn tác dụng hắn sẽ không vứt bỏ.

Nhìn ba mươi sáu người này Nguyên Du khẽ gật đầu, đây là số lượng vượt qua dự liệu của hắn. Vốn trong dự liệu có được 15 xung phong đã là hết cật, mà bây giờ được tận ba mươi sáu người. Sau khi chờ đợi thêm nửa phút, xác định không có ai tiến lên hay bước về hắn chậm rãi nói:

"Bài kiểm tra đầu tiên, ngắm chuẩn." Lời nói vừa dứt, trước mặt bọn chúng đã xuất hiện hàng loạt cây cung, cây nỏ, thậm chí là có cả súng trường, súng máy, súng ngắm, súng ngắn,... có đủ loại đồ chơi cả. Đám nhóc thì quen với mấy cây cung cây nỏ rồi nhưng đây là lần đầu tiên chúng thấy một vật dụng khác lạ kì như vậy. Tuy không biết chúng sử dụng thế nào nhưng đã nằm chung trong đám vũ khí tầm xa thì hắn cũng là dễ bắn. Bước đến một khẩu súng ngắn, Nguyên Du cầm lên một khẩu bất kì, giới thiệu:

"Loại súng này được gọi là súng ngắn, có nhiều kiểu súng khác nhau nhưng hầu hết đều có cách khai hỏa khác nhau. Các ngươi mỗi người có 10 lượt bắn thử, trúng năm trên mười mục tiêu xem như qua vòng, để ta làm mẫu..." Nguyên Du vừa giải thích vừa biểu diễn cho bọn chúng thấy loại này nạp đạn gì, nạp ra sao, cầm thế nào, nên làm gì để tăng khả năng trúng mục tiêu,... sau cùng mới là khai hỏa, nói tới đoạn này, chỉ thấy cách đó một trăm mét có một tấm biển hình người dựng lên, sau đó Nguyên Du với một cú xoay người tuyệt đẹp ngay lập tức khai hỏa, một tiếng nổ lớn vang lên sau đó một vật gì đó bắn trúng vào tấm hình nhân.

"...Đại khái tất cả là vậy, sau này ai vào được Thiên tổ sẽ có được nhiều cơ hội tiếp xúc nhiều loại khác nhau hơn. Hiện tại thì các ngươi chỉ nên tập với súng ngắn, sau này nếu có thiên phú ta sẽ cho phép tập với các loại khác." Bỏ khẩu súng xuống bàn, Nguyên Du chậm rãi nói. Đám nhóc nghe hắn nói liền gật đầu lia lịa, đôi mắt ao ước nhìn vào mấy khẩu súng đang được đặt trên bàn, trong đầu bọn hắn nghĩ sau này cầm cái đại sát khí này đi lòn người nhất định sẽ ngẫu lắm đây. Loại này chỉ cần nạp một lần là bắn được rất nhiều viên sau đó mới cần nạp lại, khác hẳn với cung, vậy nên nếu trong một trận chiến cân sức thì loại súng này sẽ là một lợi thế.

Nguyên Du nhìn đám nhóc đó ao ước như vậy chỉ cười nhẹ, đây chỉ là mấy khẩu súng bình thường mà thôi, thậm chí khi còn trong tổ chức thì mấy loại này chỉ để đám tân binh thử tay nghề. Trong đó có nhiều loại súng đặc chế khác nhau, ngoại hình không những ngẫu nhiên mà uy lực cũng rất mạnh. Mấy loại súng hần bày ra chỉ là mấy loại bình thường ai cũng có thể nhìn thấy, còn mấy loại kia thì sẽ là đại sát khí sau này có cơ hội thì lấy ra, dù sao thì hần dù không phải là dân chuyên trong chuyện bắn súng này nhưng vẫn ưa thích được xài mấy khẩu đã được đặc chế hơn.

Ngón tay chỉ về mười mục tiêu đang đứng yên bất động ở phía xa, Nguyên Du nói:

"Chọn loại các ngươi muốn sử dụng, bắn trúng năm trên mười mục tiêu ở khoảng cách tám mươi mét là qua vòng đầu." Nghe hần nói vậy tất cả đều muốn mình là người đầu tiên bước lên thử nhưng vẫn rất quy củ đứng đấy chờ lượt. Nhị Lang thấy đám nhóc vẫn còn thảo luận ai đến trước thì lập tức cười, sau đó vọt đến cầm lấy một khẩu súng, bày ra tư thế giống hệt Nguyên Du khi nãy, chỉ chờ lệnh khai hỏa của hần. Nhị Lang giờ phút này thực sự rất hưng phấn, cầm trên tay một loại sát khí mới có thể không hưng phấn sao? Chưa kể đến đây còn là loại vũ khí hần chưa thấy bao giờ vậy nên rất mong chờ vào nó. Thấy đã có một người bước lên, Nguyên Du hồ hững nhìn tên đó, sau đó nói:

"Khai hỏa!" Nhận được lệnh, từng viên đạn bay ra khỏi họng súng, bay tới mười mục tiêu ở một trăm mét kia. Sau khi xả hết băng đạn, Nhị Lang vô cùng háo hức nhìn Nguyên Du, chờ đợi phán quyết của hần. Khi thực lúc đầu Nhị Lang muốn vào Linh tổ cơ, nhưng sau khi thấy thứ vũ khí kì lạ này đã đánh động sự tò mò khiến hần chấp nhận tới Thiên tổ làm việc, đặc biệt là sau khi được trải nghiệm cảm giác bắn súng càng khiến hần muốn bắn thêm nhiều nữa, càng khiến hần quyết tâm phải gia nhập Thiên tổ để được trải nghiệm thêm các loại khác.

"Sáu trên mười, không tệ. Hai viên trúng đầu, bốn viên trúng thân, thành tích miễn cưỡng xem như không tệ." Nguyên Du chậm rãi cảm nhận tình hình rồi nói, sau đó trên bàn xuất hiện một cái danh sách cùng với một cây bút, hần nói:

"Những ai thành công vượt qua đều đi đến đây ghi tên, sau đó ấn huyết. Đây nói rõ các ngươi đã qua được vòng thứ nhất" Nói xong Nguyên Du đi sang một bên khác, trước khi đi hần nói:

"Phải rồi, ai có thành tích tốt nhất ta sẽ cho bọn hần làm người quản lí Thiên tổ cùng với một số đãi ngộ không tồi." Quay đầu đi đến một bên khác, hần nói:

"Đây sẽ là Địa tổ, ai muốn tham gia bước lên." Được lệnh, ngay lập tức một nhóm lớn người đi đến trước mặt hần, đứng xếp thành một hàng. Lần này cá biệt hơn, tất cả đều là nam mà ai cũng tướng không nhỏ, một số thậm chí còn thấy cả cơ bắp, tổng số lượng là bốn mươi một người. Nhìn số lượng này Nguyên Du thầm gật gù đầu, đây có lẽ là tổ chiếm số lượng lớn nhất, nhưng chất lượng thì chưa biết thế nào. Địa tổ đúng là tổ sẽ chinh chiến dưới mặt đất vậy nên cần thể hình lớn là điều tất nhiên, vậy nên chuyện bọn chúng tự giác thế này khiến hần cũng hơi hài lòng.

"Bài kiểm tra đầu tiên, thể lực, tất cả hít đất năm mươi cái sau đó chạy bền 160m, những ai chịu được sẽ vượt qua vòng này." Nguyên Du nói sau đó đã đi đến một bên khác, mấy cái chuyện thể lực thế này cũng không cần hần chỉ bảo quá nhiều vậy nên chỉ cần nói đại khái là được. Đám nhóc nghe Nguyên Du nói mặt hơi biến nhưng vẫn cố gắng kiên trì, bọn chúng cũng muốn bản thân có được một loại vũ khí uy phong lẫm liệt giống bên Thiên tổ mà để làm được điều đó thì trước tiên bọn chúng cần vượt qua vòng này đã. Sự ganh tị, ganh đua đôi khi sẽ là thứ thúc đẩy chúng ta cố gắng, vậy nên mới có thứ gọi là thi đấu ra đời.

Bước đến một khu vực khác, Nguyên Du lại nói:

"Những ai muốn vào Linh tổ, tập trung lại đây." Gần như tất cả mọi người đều đi đến trước mặt hần chỉ trừ ba cái thiếu niên đang hiện ngang đứng đấy, tay vẫn còn phe phẩy quạt ra dáng. Bọn chúng có vẻ chọn tổ cuối cùng, xem ra cũng không được bao nhiêu người. Nhìn đám nhóc gia nhập Linh tổ Nguyên Du nói:

"Bài kiểm tra đầu tiên của các ngươi đơn giản nhất, đó là ngủ trưa. Đối với một sát thủ dù tài giỏi đến đâu mà không thể ngủ trưa thì cũng chẳng thể làm nên trò trống gì cả, hầu hết là vậy. Vậy nên các ngươi có nửa canh giờ để ngủ trưa, ai ngủ trưa qua được mười phút mà không bị ta phát hiện sẽ có tư cách gia nhập Linh tổ. Nói xong, hần nhìn xuống đám nhóc, thấy tất cả đều rất nghiêm túc, bọn chúng biết tuy Nguyên Du nói đây là bài kiểm tra đơn giản nhất nhưng kì thực là khó khăn nhất, tất cả là vì đích thân hần sẽ kiểm tra vậy nên tất cả đều rất nghiêm túc. Nhìn vẻ mặt quyết tâm đó Nguyên Du khẽ gật đầu tán dương, tâm niệm lại động, ngay lập tức sau lưng hần xuất hiện một cánh rừng âm u, một bãi đất đá và một bình nguyên chỉ có mấy bụi cây phát triển, đây là ba khu vực dễ ngủ trưa nhất. Sau khi tính toán thời gian một chút, hần quát:

"Đi!" Ngay lập tức mười con người ngay lập tức phóng như bay vào một khu vực, trong số mười người này thậm chí còn có hai tên sát thủ kia, bọn chúng cũng muốn chứng minh bản thân không vô dụng. Sau khi xác định tất cả đã vào trong, Nguyên Du nhìn về phía ba con người cuối cùng, cười nói:

"Các ngươi muốn vào Nhân tổ?" Ba người kia nghe hần nói ngay lập tức nghiêm túc gật đầu, bọn hần biết chân chính thử thách đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nhân tổ kiểm tra

"Xem ra là nhiều hơn ta mong đợi." Nguyên Du nói thầm. Nhìn ba đứa nhóc có vẻ là bằng tuổi hần, Nguyên Du cười nhẹ:

"Các người biết muốn vào tổ này cần thứ gì sao?"

"Là trí thông minh, óc quan sát và cái đầu chứa đầy chiến thuật." Một thiếu niên nói, giọng nói nhỏ nhẹ giống một cô gái.

"Còn có biết hi sinh cái nhỏ để lấy cái lớn, biết kim chế cảm xúc, luôn bình tĩnh." Một thiếu niên khác cũng không chịu thua, ngay lập tức đi lên nói.

"Ngoài ra còn không ham cái lợi nhỏ, luôn suy nghĩ vì đại cục. Tính toán không nhất định phải độc, nhưng nhất định phải tử." Lần này là một thiếu nữ đi lên, giọng nói bay bổng. Nguyên Du thấy người này thì hơi bất ngờ, theo những gì hắn quan sát được thì ở đây quan niệm trọng nam khinh nữ còn khá nặng, vậy nên tỉ lệ nam nữ khá là mất cân đối chứ đừng nói đến một thiếu nữ biết binh pháp, đã hiếm lại còn hiếm hơn.

Nghe được ba câu trả lời, Nguyên Du thâm gật gật đầu, nói:

"Các người qua được vòng thứ nhất." Hắn biết những ai có đủ can đảm đứng ở đây thì chắc chắn rất tự tin vào cái đầu của mình vậy nên chỉ cần hỏi một câu xem như có lệ là được, ngoài ra thì hắn cũng có một bài kiểm tra trình độ cho họ vậy nên câu hỏi này chỉ xem như tạm thời đánh giá mà thôi. Ba người kia nghe Nguyên Du nói mặt liền nghếch ra, làm sao đơn giản như vậy? Nhưng ngay sau đó, như nhớ đến người đứng trước mặt mình là ai, chúng ngay lập tức tỉnh lại, đúng vậy, trước mặt bọn hắn là một con quái vật thực sự, mỗi một câu nói chắc chắn sẽ chứa hàm ý gì đó chứ không thể nào đơn giản như thế.

Nhìn về mặt nghiêm trọng của đám nhóc, hắn lại hài lòng gật đầu. Đôi khi trong chiến đấu cần phải đa nghi một chút, chỉ cần một dị động nhỏ của đối phương cũng có thể khiến bản thân hoài nghi, từ đó mới có thể đưa ra nhiều sách lược hơn được. Nhưng đôi lúc đa nghi quá cũng không tốt, sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội vậy nên trong tổ này chỉ cần một người đa nghi là đủ.

"Các người không nghe lầm đâu, các người được qua vòng thứ nhất, báo tên đi." Nguyên Du sau khi trầm ngâm trong suy nghĩ của mình, nói. Ba người kia nghe hắn nói vậy lập tức hơi thả lỏng tâm thần, từng người nói:

"Bẩm đại nhân, ta gọi Văn Mặc." Thiếu niên có giọng nói như cô gái chậm rãi nói.

"Ta gọi Văn Tiêu." Thiếu niên còn lại cũng nói, đôi mắt như có như không nhìn cô gái kia, mà người đó hiển nhiên cũng biết nhưng không thèm quan tâm. Nguyên Du thấy cảnh này liền hiểu, yêu đơn phương à. Tuy có tình cảm là tốt, nhưng tương lai nó ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tổ chức, vẫn nên bóp chết nó từ trong trứng nước thì tốt hơn.

"Ta gọi Văn Uyên." Thiếu nữ nói, giọng nói cũng khá dễ nghe, ngoài ra ngoại hình cũng không tồi, nhưng cũng không bằng được hai đứa nữ đệ tử của hắn. Nhìn ba người một lượt, Nguyên Du búng tay một cái, bốn người ngay lập tức xuất hiện ở một khu vực rộng lớn khác, tới đây hắn mới nói:

"Bài kiểm tra thứ hai của các người, chiến lược." Nói xong, hắn quay đầu, trước mặt hắn chợt xuất hiện một pháo đài bên trên có cắm một lá cờ, ngoài ra cũng có hai cái khác ở hai góc tạo thành một hình tam giác, ở chính giữa tam giác là một cái đài cao mà bên trên là một cái ghế bài đang bay lơ lửng. Sau khi sắp xếp xong xuôi, hắn lại nói:

"Như các người thấy, ở đây có ba pháo đài, mỗi một cái lại có ưu nhược điểm khác nhau, với trí tuệ của các người hẳn cũng đã nhận ra rồi chứ?" Ba người nhìn ba cái pháo đài rồi gật đầu, ba cái pháo đài mỗi cái đứng là đều có ưu nhược vậy nên không thể nói cái nào kiên cố hơn được. Ví dụ như cái ở sườn núi, dễ thủ khó công nhưng nếu bị chặn lại chỉ có đường chết, ngoài ra thì do vị trí khá là không đắc địa, nếu có mấy quả bom bay vào giữa sườn núi thì thương vong sẽ rất lớn. Một cái khác thì nằm trong rừng, tuy được cây cối che lại làm cho việc xác định vị trí từ trên cao khá là khó khăn cũng như dễ cắt đuôi kẻ địch, nhưng nó lại có một cái hại chết người đó là rất sợ đối phương bất chấp tất cả đốt cánh rừng này, khi đó thì rất khó để chống lại, cũng như sau trận hỏa hoạn thì vị trí cũng sẽ lộ ra. Cái cuối cùng thì vị trí mất mẻ nhất, nằm ngay giữa bình nguyên bằng phẳng này, dễ công khó thủ nhưng cũng có cái lợi là rất dễ rút lui hay tiến công, ngoài ra cũng có lợi thế về địa lí nhất khi mà nó nằm ở vị trí cao hơn một chút so với mặt bằng chung, tầm mắt cũng rất thông thoáng, rất dễ nhìn thấy những vật ở xa.

Ba người quan sát ba cái pháo đài rồi đồng loạt nhìn lên cái đài ở chính giữa. Biết bọn hắn đang nghĩ gì, Nguyên Du cười nói:

"Các người sẽ được chọn một cái pháo đài cũng như được chọn những nhóm quân các người cho là cần thiết. Mục đích của các người là bằng mọi cách tiêu diệt hai cái pháo đài kia hoặc cũng có thể lấy được lá cờ trên đỉnh, ai là người sống đến cuối cùng sẽ là người đứng đầu Nhân tổ. Ngoài ra, còn một cách chiến thắng đơn giản hơn là lấy được cái ghế bài đó, ai lấy được sẽ được phép ra ngoài vòng chiến, hai người còn lại sẽ đấu với nhau phân ra số hai và số ba. Hiểu rồi chứ?" Ba người đồng loạt gật đầu, đôi mắt như lửa nóng nhìn vào cái ghế bài kia, không biết vì sao trong lòng bọn hắn xuất hiện một cảm giác chỉ cần có được thứ đó thì cuộc đời của bọn hắn sẽ thay đổi đến mức nghiêng trời lệch đất. Sau khi nhận được sự khẳng định từ ba người, một cái bàn chợt xuất hiện, trên đó xuất hiện hàng loạt quân cờ: mã, xe, tượng, pháo... Ba người tuy chưa bao giờ nhìn thấy loại cờ này nhưng tất cả đều đồng loạt hiểu công dụng của chúng.

Nguyên Du bước sang một bên, lộ ra một khoảng trống cho cả ba chọn lấy quân cờ cần thiết, bọn hắn tuy biết người đi trước sẽ được chọn những quân cờ có lợi nhất nhưng ai cũng rất bình tĩnh chờ đợi người đi trước chọn xong. Bọn hắn không biết đây có phải là một bài kiểm tra khác ẩn trong bài kiểm tra này hay không, rất có thể người nam nhân trước mặt này đang thách thức sự bình tĩnh của họ vậy nên họ cần hành sự cẩn thận. Chưa kể đến nơi ba người gia nhập là Nhân tổ, nơi cần những cái đầu đầy mưu mô và chiến lược, mà một nhà chiến lược tài ba là người có thể biến cái bất lợi thành cái có lợi, biến quân cờ vô dụng thành hữu dụng, đây mới là đỉnh cao chiến lược. Vậy nên cả ba không ai cần phải gấp gáp cả, dù là người đi trước là Văn Mặc cũng rất bình tĩnh chọn lấy những quân cờ cho mình. Văn Tiêu và Văn Uyên trong đầu cũng nhanh chóng tính toán pháo đài nào mang tính chiến lược nhất cũng như những quân cờ nào là cần thiết.

Văn Mặc sau khi chọn quân xong rất hiểu chuyện bước sang một bên, để lại một chỗ trống cho người khác. Hắn bước đến cái bàn bên cạnh nơi đặt ba cái cờ, trên mỗi cái lại có một cái biểu tượng ứng với hoàn cảnh xung quanh của pháo đài rất dễ phân biệt. Văn Mặc hiển nhiên đã sớm có chủ ý nên rất nhanh chọn lấy lá cờ cho mình, là cái pháo đài ở chân núi.

Vân Uyên sau khi cân nhắc cũng chậm rãi đi đến bàn chọn quân, nhanh chóng chọn mấy quân rồi bước đến bàn cờ, lấy đi một cái, là cái ở trong rừng. Vân Tiêu biết mình là người cuối cùng, không để ai chờ đợi, cậu cũng nhanh chóng bước đến chọn lấy mấy quân, mà phần lớn quân hữu dụng đều đã bị hai người kia lấy đi vậy nên quân của cậu phải lấy bộ binh làm chủ, thế nên trên tay cậu có ít nhất 2 quân bộ còn lại là một số loại quân khác. Cầm lên lá cờ cuối cùng, trong đầu cậu nhanh chóng nương tựa vào các loại khả năng có thể xuất hiện trong trận chiến rồi tính toán khả năng chiến thắng của mình, nghĩ tới đây cậu thở dài, tỉ lệ khá thấp.

Nhìn ba người đã chọn được quân cờ cho riêng mình Nguyên Du gật gù đầu, phất tay một cái ba người đã xuất hiện bên trong pháo đài của mình. Bên trong đã có một người chờ sẵn, đó là ba cái đệ tử của Nguyên Du. Để đảm bảo tính cạnh tranh cũng sức nóng của trận này hẳn đã an bài ba đứa đệ tử của mình làm giám sát viên cũng như là cấp dưới tạm thời của ba người này. Ba người sau khi vào được pháo đài cũng không lập tức cho quân tiến công mà đang chờ đợi hiệu lệnh của Nguyên Du.

Mặt trời lên cao, bóng đã nằm gọn dưới chân, Nguyên Du thấy thời cơ đã đến, lập tức quát:

"Bắt đầu!" Tiếng quát của hắn như sấm ập vào tai ba người. Mấy quân cờ trên tay như có linh trí, ngay lập tức bay ra khỏi lòng bàn tay họ, bay lơ lửng trên trời rồi từ bên trong chọt xuất hiện một loạt binh giống nhau như đúc, toàn bộ đều là những loại binh họ đã chọn. Mỗi quân cờ chứa bên trong nó khoảng năm mươi quân, mà mỗi người lại chọn từ bốn đến năm quân cờ, số lượng trung bình là hai trăm năm mươi quân mỗi người. Sau khi quân lính xuất hiện, mấy quân cờ lại biến hóa, ngay lập tức hóa thành một cái tượng gỗ giống hệt với loại quân nó triệu hồi ra. Trên bàn mỗi người sau tiếng quát của Nguyên Du cũng xuất hiện một cái mô hình giống hệt hoàn cảnh bên ngoài, thậm chí nếu soi kỹ còn có thể nhìn thấy dải cỏ xanh mướt bên dưới. Trên cái mô hình xuất hiện ba cái pháo đài, bên trên mỗi cái lại xuất hiện một cái mũi tên lớn màu xanh lục hiển thị tên của người bên trong.

Tuy lời báo hiệu đã vang lên được một lúc nhưng vẫn chưa có ai xuất quân trước, họ muốn quan sát động tĩnh của phía bên kia trước rồi mới từ đó lập ra được một chiến lược vẹn toàn và cũng như sử dụng được tối đa năng lực của người được Nguyên Du cài vào. Nguyên Du thấy mọi người cẩn thận như vậy gật gù đầu nhưng có vẻ như cần một lúc nữa mới bắt đầu vậy nên hắn đi đến những khu vực khác, kiểm tra thành quả của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chiến đấu

Vân Tiêu nhìn ba loại quân lính của mình mà không khỏi thở dài, dẫu biết rằng không có giới hạn trong việc chọn số lượng nhưng để thể hiện mình chơi đẹp cậu cũng chỉ chọn năm quân cờ mà hết hai quân là bộ binh rồi. Đôi mắt nhìn về phía mô hình, vẫn chưa có ai xuất quân trước cả, tất cả vẫn đang chờ đợi có người dẫn quân đi trước. Bọn họ vốn tưởng rằng mỗi loại quân chỉ có một vậy nên không quá gấp gáp chọn lựa, ai mà ngờ được ngoại trừ một số loại đặc biệt thì còn lại lại không có số lượng hạn định vậy nên ngoại trừ vị trí ra thì bọn họ hoàn toàn không biết đối thủ của mình đang nắm giữ quân cờ gì.

Theo Vân Tiêu quan sát được thì có tất thảy ba loại quân đặc biệt, thứ nhất là lính du kích, nghe tên là biết chuyên đánh trong rừng vậy nên Vân Uyên đã không ngần ngại chọn nó. Loại thứ hai là máy bắn đá, với khu vực nằm ngay chân núi như Vân Mặc thì không có lí do gì để tên đó không chọn loại quân này cả, bởi không biết vô tình hay cố ý mà Nguyên Du lại thiết kế cho cái chân núi kia có rất nhiều đá lớn, đá nhỏ. Loại thứ ba là tượng binh nhưng xem ra đối với Vân Tiêu không có bao nhiêu tác dụng cả, cậu không thể để nó đi đầu tiên được bởi như vậy chỉ trở thành một cái bia di động cho Vân Mặc bắn tới thôi. Cũng không thể để nó lẫn trong quân được, bởi như vậy thì địch chưa giết được bao nhiêu thì quân mình đã chết hết rồi, đi vào rừng gặp quân du kích thì cũng chỉ tắt điện. Vậy nên đối với Vân Tiêu loại tượng binh này như một món ăn bổ dưỡng mà lại không ăn được vậy, bỏ đi thì tiếc mà ăn thì cũng không thể.

Đứng trước bàn mô hình, Vân Tiêu trong đầu nhanh chóng tính toán những nước đi cần thiết để có thể đánh với hai người kia. Họ không phải loại dễ chơi gì mà cả hai đều là những người nổi tiếng với trí thông minh và cái đầu lạnh của mình, có thể tìm ra những nước đi hiểm trong một bàn cờ. Vân Tiêu thì không được như vậy, sở dĩ cậu còn đứng ở đây tất cả là do lòng ái mộ với Vân Uyên và sự tự tin với những kiến thức mình đọc được từ trong sách.

Nếu muốn thắng được trận này điều kiện tiên quyết sẽ phải là diệt được máy bắn đá bên kia hoặc ít nhất là khống chế được nhiều kẻ địch vào một khu vực rồi để tượng binh tới xử lí. Nhưng những điều đó lại khó có thể thực hiện được khi mà trong tay cậu chỉ nắm giữ bộ binh, tượng binh, thuần binh và cung thủ. Thuần binh đi trước thì cũng là trò trẻ con với cái máy bắn đá kia, chỉ cần một viên đá chọi trúng thì cậu sẽ tổn thất rất nhiều binh lính. Nhưng cậu không có không đồng nghĩa với Vân Uyên sẽ không có, vậy nên việc cậu cần làm hiện tại chính là chờ đợi hai người kia đấu đá với nhau rồi khi thời khắc thích hợp cậu mới ra tay diệt đi cái máy bắn đá kia. Nhưng nếu cậu muốn đồng quy vu tận thì hoàn toàn có thể, chỉ có điều khi đó binh lực của cậu sẽ trở nên yếu ớt cực kì, nếu Vân Uyên lợi dụng thì cậu chết chắc.

Ngay khi Vân Tiêu đang suy nghĩ đối sách thì một tiếng kèn lớn vang lên và từ bên trong rừng xuất hiện một loạt kỵ binh đang lao như bay về phía pháo đài của Vân Mặc. Đúng như cậu đã từng dự đoán Vân Mặc ngay lập tức lấy ra máy bắn đá nhắm thẳng về phía kỵ binh, sau khi lên đạn ngay lập tức nó đã khai hỏa.

Do đang di chuyển trên đồng bằng cũng như có lợi thế về tốc độ cũng như tầm nhìn đám kỵ binh rất nhanh chóng tản ra, thương vong không có. Bên kia thấy tình trạng này cũng không gấp, loạt đạn thứ hai nhanh chóng được nạp rồi lại khai hỏa. Kỵ binh do đã có kinh nghiệm nên rất nhanh chóng tản ra một lần nữa nhưng lần này có gì đó không đúng. Vân Tiêu đôi mắt hơi nhíu lại rồi sau đó mở to kinh ngạc, thì ra là hư chiêu!

Chỉ thấy trên mấy tầng đá đó có một cái lỗ nhỏ, nhưng bên trong cái lỗ đó lại có một quả pháo. Sau khi đoạn dây cháy hết nó ngay lập tức phát nổ, tầng đá ngay lập tức bị nổ ra thành hàng trăm cục đá nhỏ hơn, rơi xuống đất như mưa. Hàng ngàn cục đá rơi xuống nhìn hùng vĩ vô cùng nhưng không ai có tâm tình thưởng thức nó, đúng là nhìn hùng vĩ thật đấy nhưng đó chỉ là khi nó không rơi xuống ở độ cao cả trăm mét và lao xuống đầu mình như một trận mưa. Viên đá khi được bắn lên cũng không nhỏ vậy nên khi vỡ ra nó lập tức hình thành hàng trăm viên đá to nhỏ khác nhau, nhỏ cũng phải bằng cái nắm tay, lớn thì bằng cái đầu người, rơi xuống đầu thì chỉ có chết.

Đám kỵ binh thấy vậy ngay lập tức cúi người xuống phóng nhanh qua với hi vọng tốc độ có thể giải quyết tất cả. Nhưng hiển nhiên bên kia sớm đã đoán được nước đi này, ở ngay tường thành cung thủ ngay lập tức được triệu hồi ra, nhắm thẳng vào đầu kỵ binh. Vân Tiêu thấy đây là cơ hội tốt, ngay lập tức gọi ra cung thủ bên mình, nhắm thẳng vào những người điều khiển máy bắn đá bên kia. Mũi tên buộc một lớp vải thấm dầu đã nhóm lửa, hiệu lệnh vừa ra toàn bộ cung thủ đồng loạt nhả tên.

Vân Mặc tất nhiên cũng đoán được sẽ có người nhân cơ hội này đánh chủ ý lên máy bắn đá, thuẫn binh ngay lập tức được gọi ra che chắn lấy từng cái máy bắn đá, một loạt mũi tên trở nên vô dụng, không những vậy cầu còn trở thành mục tiêu cho cả hai người. Ngay khi cậu thất bại trong việc đánh lên thì kỵ binh của Vân Uyên cũng đã tổn thất hơn nửa, không tới hai mươi kỵ binh còn sống. Để tăng phần áp lực tâm lý cùng chân thật thì Nguyên Du thậm chí đã chi ra mấy chục đồng vàng để thể hiện được độ chân thực cao nhất, máu me đỏ cả một vùng cỏ, đầu người nát bét, cơ thể bị đá xuyên qua ruột gan vương vãi khắp nơi, cảnh tượng nhất thời trở nên cực kì huyết tính, nhất là khi một người kỵ binh mất một nửa mặt, con mắt nhìn trừng trừng vào Vân Mặc khiến hắn cảm thấy rợn cả người.

Không khí vì chuyện này mà trở nên trầm thấp căng thẳng hơn rất nhiều, ba người dù biết những quân cờ trong tay mình không phải là người thật nhưng sự kinh khủng từ chiến đấu thế này lại là thật, từng nước đi sai lầm sẽ phải đánh đổi bằng sự ám ảnh trong đầu họ. Thấy ba người có vẻ đã có chiến ý, Nguyên Du lại gạt đầu, cứ phải để hắn ra tay mới chịu.

Đám kỵ binh còn sót lại giống như sợ hãi vì cái chết của đồng đội mà đội hình có chút bất ổn nhưng tất cả vẫn kiên trì xông lên. Họ hét lớn một tiếng như thể hiện lòng quyết tâm nhưng lại không che giấu được sự run rẩy trong đó, đúng vậy, họ đang sợ hãi. Trái ngược với sự sợ hãi của kỵ binh, đám cung thủ Vân Mặc lại vô cùng hồ hởi, chúng vẫn giương cung lên nhắm thẳng vào đầu từng người, chỉ chờ một hiệu lệnh. Vân Mặc dù cảm thấy không đành nhưng vẫn rất kiên quyết hạ lệnh cho đám cung thủ bắn tên. Từng mũi tên bay như mưa gấm thẳng vào đầu từng kỵ sĩ, cho đến chết họ vẫn giữ lấy nét mặt hoảng sợ ấy.

Loạt cung tên của Vân Mặc vừa dứt thì loạt mũi tên của Vân Tiêu đã bay tới, hắn biết muốn chấm dứt cơn ác mộng này thì sẽ có người buộc phải ngã xuống. Lại bị đánh lên, lần này thuẫn binh lại trở nên có chút thiếu cơ động do bộ giáp cùng với cái khiên lớn khiến cho tốc độ của họ không được nhanh nhẹn, cũng vì thế mà số lượng của cung thủ nhanh chóng giảm xuống chưa tới ba mươi. Nhìn cận cảnh những xác chết, kí ức về ngày hôm đó chợt ùa về khiến Vân Mặc rất muốn nôn một trận.

Một kích đắc thủ nhưng Vân Tiêu không tiếp tục bắn đợt thứ hai bởi đã có người thay hắn làm việc đó rồi. Từ trong rừng xuất hiện một loạt pháo nhỏ mà đi trước những cái pháo đó là bộ binh che chắn không chút kẽ hở. Vân Tiêu đoán Vân Uyên đã muốn chơi tất tay vậy nên mới dồn nhiều binh thế này, có lẽ bên trong đám bộ binh còn xen lẫn quân du kích không chừng. Dựa theo những gì đang diễn ra trước mắt Vân Tiêu mạnh dạn đoán hai người đó sẽ đánh nhau trước rồi mới quay qua xử hắn nhưng cũng có thể ngược lại, hai người hợp lực xử hắn trước rồi mới đánh nhau, tỉ lệ của tình huống thứ hai khá là cao vậy nên hắn cần phải chuẩn bị trước, tượng binh cũng chuẩn bị xuất trận.

Đáp lại sự tiến công của Vân Uyên, Vân Mặc trước tiên bắn một loạt đá xem như "chào hỏi" rồi mới gọi ra bộ binh, đằng sau bộ binh còn một đám người đang ôm bom, có vẻ là cảm tử. Thấy mấy tầng đá bay tới, đại đội lập tức dừng lại, mấy nòng pháo ngay lập tức nhắm vào mục tiêu rồi khai hỏa. Tầng đá lớn ngay lập tức bị bắn cho nát bét, có vẻ như bên kia chuẩn bị chơi lại chiêu cũ khi mà bên trong hình như có một quả pháo vậy nên khi bắn đạn tới, hai viên pháo cùng nổ mới có thể khiến viên đá bay như vậy.

Sau khi giải quyết mối họa từ trên trời mấy nòng pháo nhắm vào mấy cỗ máy bắn đá, lên nòng rồi bắn. Có lẽ là do tầm không tới nên chỉ có phát nổ khá gần nhưng ít nhất vẫn phá được một hai cái. Vân Mặc bị phá mấy cái máy bắn đá cũng không cuống lên cũng như không quá bất ngờ với đại đội của Vân Uyên. Đúng là nếu so tốc độ thì mấy cái máy này không thể so với pháo, nhưng nếu so sức tàn phá thì chúng ăn đứt vậy nên từ đầu đến giờ hắn vẫn luôn rất bình tĩnh, rất tự tin vào những quân cờ của mình.

Chỉ có thể phá được hai cái máy của Vân Mặc khiến cho Vân Uyên hơi tặc lưỡi, trong tay nàng vẫn còn một con bài nữa nhưng nó bắt buộc phải xuất quân sau cùng, khi đây mới có thể đảm bảo được chiến thắng của nàng. Nhìn đám cảm tử đang lao lên kia, trong tay nàng nắm chặt quân cờ đó. Bộ binh và cảm tử rất nhanh chóng chạm mặt với nhau, vốn đại đội là vừa đi vừa bắn, giết được không ít cảm tử nhưng vẫn để rất nhiều cá lọt lưới khiến chúng rất nhanh chóng áp sát vào đại đội và phát nổ gây ra thiệt hại không nhỏ.

Máy bắn đá lại được lên đạn, một loạt đá nữa lại được bắn lên trời. Không kịp chỉnh đốn lại quân lính, pháo binh lại chĩa nòng pháo lên, nhắm thẳng vào những tầng đá. Nhưng như vậy đã trùng kế của Vân Mặc, cung thủ ngay lập tức chớp lấy cơ hội này phát một loạt mũi tên nhắm thẳng vào những người điều khiển pháo. Bị đánh bất ngờ, bộ binh rất nhanh chóng lui lại bảo vệ nhưng như vậy chỉ khiến thương vong tăng thêm, nếu tất cả tàn ra thì đòn này sẽ không giết được bao nhiêu nhưng nếu chụm lại thì chưa chắc. Mấy tầng đá không bị nổ thành từng mảnh nhỏ như Vân Mặc từng làm lúc trước mà vẫn là tầng lớn rơi xuống. Nếu bắn thì sẽ khiến nó vỡ ra, khiến đại đội gặp đại thương, nhưng không bắn có lẽ thương vong sẽ lớn hơn. Cẩn rằng, Vân Uyên hạ lệnh bắn, ngay lập tức pháo được khai hỏa bắn nát những viên đá đang bay tới khiến chúng vỡ ra, cũng khiến cho vài người bị thương nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là diệt đoàn.

Sống qua đợt này, không dám tiếp tục hành quân chậm rãi, bộ binh của Vân Uyên ngay lập tức chạy tới pháo đài của Vân Mặc trên đường giết được bao nhiêu lính của hắn thì giết, mục đích chính vẫn là áp sát. Hắn dù bị áp sát nhưng vẫn rất bình tĩnh, máy bắn đá lại lên đạn chỉ chờ một hiệu lệnh. Thuần binh nhanh chóng tụ tập lại xung quanh máy, điều chỉnh lại góc độ rồi khai hỏa. Lần này tầng đá nhỏ hơn lúc này vậy nên tốc độ bay rất nhanh, đến mức không kịp để pháo binh kịp nhắm trúng. Bộ binh tuy đã cố gắng né tránh nhưng vẫn không thể tránh được thương vong, mặc kệ những người đồng đội bị thương, họ tiếp tục xông lên. Cung thủ sớm đã chờ đợi khoảnh khắc này lập tức bắn ra một loạt tên, lại thêm rất nhiều người chết, số lượng giảm xuống chỉ còn chưa tới 10 người. Tất cả gào thét xông tới tường thành nhưng rất nhanh đã bị giết chết. Vậy là quân lính của Vân Uyên đã ra hết chỉ còn lại pháo

bình cùng với một quân bài chưa lật. Bên Vân Tiêu thì hình như còn đủ hết, có lẽ cậu sẽ là mục tiêu cuối cùng. Đúng lúc Vân Mặc đang tự mãn về thực lực của mình thì từng tiếng hét thảm vang lên, nhóm cung thủ của hắn đã bị một nhóm người mặc áo trùm kín đầu giết chết.

Vân Mặc lúc này nhớ tới trong tay Vân Uyên cũng có một quân bài quyết định như hắn, hắn đã khinh địch. Hạ sát được toàn bộ cung thủ, nhóm quân du kích ngay lập tức nhắm vào những người điều khiển máy bắn đá, thứ này chỉ đáng sợ ở tầm xa, còn khi đã áp sát lại thì chỉ như một món đồ chơi mà thôi. Không để cho chúng đạt được ước muốn, người được sắp xếp bên cạnh Vân Mặc ngay lập tức xuất trận, là Vân Bát Vũ. Hắn ngay lập tức xông vào trận địa muốn giải quyết đám lính này thì một người khác đã chặn trước đầu hắn, Vân Nhu Linh cũng đồng dạng xuất trận.

"Có vẻ như các người thua rồi nhỉ?" Vân Bát Vũ cười, nói:

"Ai... không ngờ tên này lại phạm vào sai lầm chán đời như vậy." Nói xong hắn đã xông đến đám lính du kích đang hoành hành nhưng dù làm thế nào cũng không thoát khỏi sự tấn công của Vân Nhu Linh. Tuy biết là sẽ thua nhưng hắn muốn thua trong vinh quang vậy nên rất cố gắng chống lại. Cũng chẳng mất bao lâu, toàn bộ binh lính của Vân Mặc đã bị giải quyết sạch sẽ chỉ còn thừa lại Vân Bát Vũ và Vân Mặc. Đám lính du kích sau khi đánh xong rất tự nhiên đi tới cây cờ rồi nhổ nó lên. Trên đường đi vô cùng thuận lợi bởi tất cả đều hiểu Vân Mặc đã thua ngay từ khi hắn khinh thường thiếu nữ đó rồi, chỉ còn lại lác đác mấy tên bộ binh mà thôi, cũng sẽ chẳng mất bao lâu để chúng bị giết. Vân Mặc bị loại, mũi giáo ngay lập tức chia thẳng vào Vân Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Nhân tố người đứng đầu

Vân Mặc thua trận này không oan, thứ nhất hắn đã khinh địch, thứ hai là liên tục bị quấy phá, thứ ba cũng là thứ quan trọng nhất - hắn đã bỏ qua một đối tượng nguy hiểm. Ba người nếu đánh với nhau thì căng lắm phải có đồng quy vu tận mới may ra tìm được kẻ chiến thắng còn không thì rất khó, nhưng cái thể chân vạc đó đã bị phá vỡ khi Vân Tiêu hợp tác với Vân Uyên để loại bỏ Vân Mặc.

Vân Tiêu vốn là một đối thủ rất dễ loại bỏ do không có những lợi thế giống hai người kia, nhưng bù lại cậu có được một thứ, đó là con bài cuối cùng. Cái đầu của cậu cũng không phải để chung chơi cho vui, kì thực tình cảm của cậu đối với Vân Uyên không có sâu đậm như vậy, tất cả chỉ là tung hỏa mù. Vân Tiêu cố tình bày ra vẻ si mê với Vân Uyên để nâng giảm bớt sự hoài nghi với cậu, đồng thời sẽ tạo cho đối phương một cái suy nghĩ lầm, đó là cậu sẽ dâng cái chiến thắng này đến cho nàng. Cậu trợ giúp Vân Uyên tấn công cũng là để nâng cao tin tưởng vào hắn hơn, càng sẽ tin tưởng vào cái khả năng cậu sẽ hai tay dâng lên chiến thắng cho nàng. Vậy nên từ đầu đến giờ Vân Tiêu có thể xem như một binh cũng không hao tổn mà đã diệt được một cái đối thủ mạnh.

Đối với Vân Mặc, Vân Uyên mới thực sự là đối thủ còn Vân Tiêu chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi vậy nên từ đầu cho đến lúc pháo đài của hắn bị diệt thì Vân Tiêu vẫn một mực an bình. Vân Uyên xem Vân Tiêu như đồng minh nên cũng không có tấn công cậu mà phối hợp để loại bỏ Vân Mặc ra khỏi trận chiến này. Sau khi hạ được đối thủ lớn nhất, với vị thế của một nữ vương, nàng chậm rãi đi ra khỏi pháo đài, xung quanh được bảo vệ bởi lá bài cuối cùng của nàng, trọng binh. Chúng mặc lên mình bộ giáp nặng nề kín cả người, mũ cũng chỉ được khoét hai cái lỗ để nhìn xuyên qua, tay chúng cầm lấy một cây đại đao, sau lưng còn vác theo một cái nỏ cực lớn đã được lên tên sẵn.

Vân Tiêu nhìn cỗ lực lượng này trong lòng mừng thầm, trận này có vẻ đã có được người chiến thắng rồi. Tuy nghĩ là vậy nhưng cậu cũng không dám quá khinh thường, ai mà biết được trong tay nàng liệu còn quân cờ thứ sáu hay không? Nghĩ như vậy, trọng binh vẫn đi vào một góc, tạm thời không động đến. Nhìn vào cái mô hình, cậu có thể thấy rõ ràng có một nhóm quân đang chậm rãi di chuyển đến vị trí chính giữa, nơi có một cái lệnh bài màu vàng kim đang phát sáng.

Tuy không có ý định thua ở trận này nhưng hiện tại không phải thời điểm tốt để xuất binh. Nếu muốn thắng được trận này nhất định phải ra đòn đúng lúc, đúng thời điểm bằng không mọi thứ sẽ là đổ sông đổ biển. Hiện tại thứ khiến cậu đau đầu đó là cách biệt quân sự hai bên, Vân Uyên rõ ràng chiếm ưu thế hơn khi có được trọng binh cũng như pháo binh. Tuy bộ binh có thể từ từ mài chết trọng binh nhưng pháo binh chưa chắc đã dễ yên, còn có quân du kích còn đang lăm le. Nếu dùng trọng binh thì tỉ lệ thắng cũng rất cao khi mà quân địch đang tụ tập một chỗ thế này, chỉ cần thả ra thì mấy con voi sẽ giầy xéo quân địch, nhưng thể hình quá lớn lại là một điểm yếu chết người, đối với quân binh thường thì trọng binh là một mối họa nhưng đối với pháo binh thì chúng chả khác gì những cái bia di động cả, tốc độ chậm mà tầm tấn công thì lại có hạn thành ra nó khá là phé trước những loại vũ khí phá hủy tầm xa.

Ngoài binh lực ra thì cần một yếu tố khác, đó chính là tâm lí. Muốn tập kích phải chọn lúc đối phương thiếu phòng vệ nhất. Binh lực thì chơi không lại, tâm lí thì Vân Uyên lúc nào cũng đề phòng cao độ vậy nên rất khó để tập kích, đã như vậy rồi thì đành phải xài cách khác thôi. Dựa theo những gì quan sát được từ trận chiến trước thì người được sắp xếp đã ra khỏi pháo đài, nơi đó hắn đang rất thiếu phòng vệ, chơi chính diện không được thì đành chơi móc lõp vậy. Nhưng nếu cứ như vậy mà đi thì Vân Uyên khá chắc sẽ hoài nghi, vậy chỉ còn cách để cô ta không có thời gian để phản thần thôi. Vân Dật Nam đứng đằng sau quan sát nhất cử nhất động của Vân Tiêu, thấy biểu hiện nghiêm túc của cậu hắn cũng chỉ gật nhẹ, dùng đầu óc không phải thể mạnh của hắn.

"Này, giúp ta chuyện này được chứ?" Vân Tiêu vô cùng nghiêm túc quay đầu nhìn người nam nhân sau lưng mình, đã được Nguyên Du xếp vô đây vậy thì thực lực chắc cũng sẽ không kém hai người kia quá nhiều. Vân Dật Nam nhẹ nhàng gật đầu, việc của hắn là giám sát và thi hành một số mệnh lệnh, còn chuyện ai thắng ai thua không liên quan đến hắn.

"Kế hoạch là thế này, trong lúc ta đánh lạc hướng Vân Uyên, người sẽ lên vào pháo đài của cô ta và cướp lấy lá cờ. Hiểu chứ?" Đây thực sự không thể xem là một cái kế hoạch được bởi dù có là một đứm nhóc cũng có thể nghĩ ra, trò giương đông kích tây này thật sự có thể thành công sao? Vân Dật Nam thầm nghĩ nhưng cũng không nói gì, chỉ thầm gật đầu rồi chờ đợi dấu hiệu. Sau khi giải quyết xong bên này, Vân Tiêu nhìn sang mô hình, có vẻ như cô ta đã cách khá gần cái lệnh bài đó rồi, cũng nên phản công thôi. Gật đầu với Vân Dật Nam, Vân Tiêu ngay lập tức ra lệnh cho cung thủ bắn một loạt tên về phía chỗ pháo binh, chỉ cần phế được đám lính đó thì tỉ lệ chiến thắng sẽ cao hơn một chút.

Ngay khi tên vừa được phát, Vân Dật Nam chậm rãi biến mất trong không khí. Tên rơi như mưa cắm xuống mặt đất nhưng hiển nhiên Vân Uyên dù đã đến gần lệnh bài nhưng vẫn rất chú ý đến từng nhất cử nhất động của Vân Tiêu, ngay khi tên vừa được phát thì bên cô cũng đồng dạng bắn một loạt pháo rồi đám lính đó tạm thời bỏ pháo đến núp sau lưng trọng binh, lớp giáp cứng rắn đó sẽ giúp che chắn được phần nào. Loạt tên đầu tiên chỉ có thể lấy đi sinh mạng của tầm năm sáu pháo thủ do không kịp chạy nhưng đổi lại pháo đài có mấy cái lỗ to bằng cái thau xuất hiện, cung thủ cũng chết mất hai ba người. Nhưng dù là thế, trận này Vân Tiêu vẫn có lợi hơn, vậy nên loạt tên thứ hai rất nhanh chóng được phát ra.

Giống với lúc này, loạt tên này hoàn toàn thất bại khi chỉ có thể giết được một tên trọng binh, mũi tên cắm thẳng vào đầu hấn thông qua cái lỗ trên giáp, dù đã được bọc giáp toàn thân mà vẫn bị chết bởi cái này thì thật đúng là xui. Mũi tên đột ba nhanh chóng được lấp lên, khi một loạt nữa chuẩn bị phát thì dị biến xảy ra, một loạt đá đột nhiên bắn tới, Vân Tiêu mở to mắt nhìn về phía tảng đá được ném tới, là phía pháo đài của Vân Mặc, nhưng rõ ràng hấn đã bị loại vậy thì ai đang bắn? Sau khi suy nghĩ một chút đáp án liền hiện ra, có lẽ là đám quân du kích của Vân Uyên, nghĩ đến đây cậu không khỏi nghiêng rằng, nữ nhân này thật sự phiền phức.

Nhờ có dị biến này xảy ra mà pháo thủ đã trở về được vị trí của mình, một loạt pháo nhanh chóng được bắn ra, mục tiêu là đám cung thủ. Thấy cảnh này, trên tay cậu xuất hiện một cái tượng gỗ khác, là tượng thuẫn binh, dù không thể chặn được một trái pháo nhưng ít nhất vẫn giảm được thương vong. Quả nhiên là sau một đợt tấn công, quân số dù có giảm nhưng chỉ là con số lẻ, không đến mức báo động. Thờ dài sau sự tấn công, mấy mũi tên lại được phát, bên dưới chân pháo đài một nhóm lớn bộ binh nhanh chóng chạy tới đại đội của Vân Uyên. Thấy cảnh này, mấy bắn đá lại được phát, hàng loạt viên đá lớn bay lên không trung với một tốc độ cực cao rồi nhanh chóng rơi xuống như sao băng, bộ binh hiển nhiên đã chuẩn bị cho tình huống này nên rất thuần thục tránh đi, thương vong không đáng kể.

Bộ binh một khắc cũng không dừng chạy tới đại đội của Vân Uyên, tuy nói là nàng đã gần đến lệnh bài nhưng cũng còn ít nhất còn 1-1,5km nữa mới. Đại đội của Vân Tiêu nhanh chóng áp sát tới đại đội của Vân Uyên, từng đợt pháo đột mạng bắn ra như mưa liên tục cướp đi mạng sống binh lính. Nhưng bên nàng thương vong cũng chẳng kém gì khi mà cung thủ bên Vân Tiêu liên tục nhắm vào khiến cho không ít người chết. Trọng binh nhanh chóng di chuyển lên phía trước chặn lấy đám bộ binh, một lần vung đao là lấy đi ba cái đầu nhưng khoảng cách giữa mỗi lần là khá lâu, nó tạo lợi thế cho bộ binh liên tục tiến lên áp chế. Vân Uyên nhìn thấy cảnh này nòng pháo ngay lập tức chia vào đám bộ binh đang lao tới, cách đám trọng binh chưa tới năm mét, nàng dù có nguy cơ bắn nhầm quân mình nhưng đây là thời khắc tuyệt vời để tiêu diệt phần lớn bộ binh vậy nên Vân Uyên không chút nào thương tiếc đến những trọng binh đang gồng mình chống đỡ.

Loạt pháo được khai hỏa, bộ binh chết như rạ nhưng đổi lại cũng là mạng sống của hơn mười người trọng binh. Số lượng bộ binh nhanh chóng giảm xuống trông thấy, mấy bắn đá lại bắn một loạt nữa về phía tường thành, cần rằng, Vân Tiêu đánh chơi quân bài cuối cùng. Trọng binh lần đầu được gọi ra trong trận chiến, hai mươi con voi chiến được bọc giáp xuất hiện trước pháo đài, chúng quật vòi của mình về phía mấy tảng đá khiến chúng vỡ tan, đổi lại là mấy cái vòi cùng đổ máu. Có được thời khắc tuyệt vời, một loạt mũi tên nữa lại được phát, dù bắn chết không ít quân mình nhưng cũng đồng thời tạo khoảng cách khi giết được rất nhiều pháo binh. Bộ binh thấy cơ hội đã tới ngay lập tức xông lên chém chết những tàn dư cuối cùng mặc cho có nguy cơ bị trọng binh chém chết từ phía sau. Một loạt mũi tên nữa lại được phát ra chặn lại đường đi của trọng binh, bộ binh lại nhân cơ hội này tiến lên bao vây lấy Vân Uyên, từng mũi kiếm sắc lẹm chia vào cái cổ ngọc của nàng. Vân Tiêu thấy cảnh này liền cười ha ha, đứng trên tường thành nói:

"Có vẻ trận này ta thắng rồi! Vượt qua được hai cái đại thiên tài tư vị quả nhiên không tệ a?" Trái ngược với vẻ sung sướng của Vân Tiêu, Vân Uyên ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng nở một nụ cười xinh đẹp, nói:

"Người biết tại sao phản diện thường bị lật kèo không? Vì chúng nói quá nhiều!" Câu nói vừa dứt thì tiếng của Nguyên Du vang lên:

"Trận đấu kết thúc, Vân Uyên thắng áp đảo." Nghe thấy câu này, Vân Tiêu mở to mắt quay đầu nhìn về phía sau, khuôn mặt liền nghếch ra khi thấy ngay vị trí đáng lẽ cây cờ nên ở của mình có một thiếu nữ đang tung hứng lấy cái cờ của mình rất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chính thức thành lập huyết thần

"Không thể nào! Làm sao cô ta có thể thắng chứ! Dựa theo thời gian tính toán thì người thắng phải là ta mới đúng!" Vân Tiêu hiển nhiên không thể chấp nhận kết quả này, kêu lớn. Không để Nguyên Du phải mở miệng Vân Uyên đã chậm rãi nói:

"Ý người là người cũng tìm thứ này?" Trên tay nàng xuất hiện một lá cờ nhỏ, đúng là thứ Vân Tiêu đang tìm, thấy nó hấn không thể tin kêu lên:

"Làm sao người có thể đem nó ra khỏi pháo đài?" Nguyên Du đứng một bên ngấm trời ngấm đất, nói:

"Ta chỉ nói làm mọi cách tiêu diệt hoặc lấy được lá cờ trên đỉnh, ta chưa hề nói không thể đem lá cờ dời đến vị trí khác." Vân Tiêu nghe vậy liền cứng họng, đúng là hấn chưa từng nói không thể đem lá cờ ra chỗ khác. Nghĩ tới mình hao bao nhiêu tâm tư mà không đổi lại được gì khiến cho hơi thở của

cậu nặng nề hơn, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, mặt cúi gằm xuống đất nhưng rồi cũng nhanh chóng buông ra, thua là thua, vẫn là nên rút kinh nghiệm thì hợp lý hơn.

Kì thực từ khi Vân Tiêu bày ra kế hoạch tiêu diệt nàng thì nàng cũng đã có kế hoạch tiêu diệt cậu. Từng nước đi, từng cử động, thậm chí ngay cả chuyện nàng đích thân lâm trận cũng chỉ cho một mục đích - dụ được tên kia ra khỏi pháo đài. Vị trí pháo đài của nàng là ở trong rừng vậy nên lá cờ có biến mất cũng chẳng ai biết cả, thậm chí đề đề phòng sai sót nàng còn đổi lá cờ của mình thành lá cờ của Vân Mặc, đó cũng là lí do đại đội của nàng di chuyển chậm như vậy, không phải vì chờ trọng binh hay pháo binh mà đơn giản chỉ là chờ Vân Nhu Linh và khiến cho Vân Tiêu không thể chú ý quá nhiều. Cũng phải cảm ơn Vân Tiêu, cậu đã trợ giúp Vân Uyên tiêu diệt được một kẻ địch lớn nhất là Vân Mặc mà chỉ tổn thất bộ binh và kỵ binh.

Nguyên Du quan sát từ trận chiến từ đầu đến cuối rồi thăm thò dài, mấy người này trong đầu chứa cái gì vậy nhỉ? Từng cử chỉ, từng hành động, thậm chí từng lời nói đều có dụng ý, chả bù cho hắn toàn biết dùng tay chân, Nguyên Du trong lòng cảm thán. Xác định được người chiến thắng tám kim bài vô cùng nhẹ nhàng bay tới tay Vân Uyên, lần này nó không tỏa ra ánh sáng chói lóa mà ngược lại rất dịu nhẹ như nắng sớm. Vân Uyên nhìn Nguyên Du chỉ thấy hắn gật nhẹ đầu, nhận được sự đồng ý Vân Uyên cầm lấy nó. Ngay từ khoảnh khắc nàng nắm lấy cả người chợt trở nên nhẹ hẫ, đầu óc mình hẳn hơn rất nhiều, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại kính sợ vô hình với Nguyên Du, không phải là sợ hãi thực lực của hắn mà như một sự kính trọng từ trong trái tim toát ra.

"Phải rồi, nếu như ngay từ đầu ngươi dùng bộ binh thì trận chiến này sẽ nhanh hơn một tí, người chiến thắng là ai cũng chưa chắc được." Nguyên Du giắt người một cái, nhìn về phía Vân Tiêu rồi nhẹ nhàng nói. Vân Tiêu nghe nói vậy liền rơi vào trầm tư, trong đầu nhanh chóng suy diễn lại cuộc chiến theo chiều hướng cậu cho bộ binh xuất phát trước. Nhìn ba người của Nhân tổ vài phút, trên tay hắn lại xuất hiện một lá cờ, trên đó có một biểu tượng là một con mắt lớn, trong mắt của nó là một tòa thành nguy nga. Cầm lấy cây cờ, trao cho người đứng đầu là Vân Uyên, Nguyên Du nghiêm túc nói:

"Đây sẽ là biểu tượng của Nhân tổ các ngươi, thứ này sẽ là biểu trưng cho lòng trung thành của các ngươi và bộ mặt của Nhân tổ. Nếu các ngươi thật sự trung thành với Nhân tổ, hãy nhỏ máu lên lá cờ này!" Nguyên Du cầm mạnh cây cờ xuống đất, lá cờ không gió mà bay, nó chợt trở nên hùng vĩ vô cùng. Ba người khi nhìn thấy nó trong lòng chợt sinh ra một loại cảm giác khó tả, vừa là vui mừng, vừa là e ngại nhưng cũng đầy sự kính trọng. Ba người nhìn nhau, nuốt lấy nước bọt không tồn tại, Vân Uyên sau khi cân nhắc trước sau liền cắn răng đi tới. Trước mặt nàng, lá cờ như một sinh vật sống liên tục tung bay trong gió, bên tai nàng xuất hiện như có như không một loại ma âm: Hãy trung thành với ta....ngươi sẽ có mọi thứ...tiền tài...sức mạnh...đanh vọng...hạnh phúc....

Ma âm đó liên tục thôi thúc khiến cho lòng quyết tâm của Vân Uyên càng tăng cao, nàng cũng không nghi ngờ những gì ma âm đó nói bởi nàng biết với thực lực của Nguyên Du muốn đạt được những thứ đó không phải là khó, thậm chí không đủ sức thử thách với hắn. Nhưng hai chữ hạnh phúc cuối cùng lại đánh động toàn bộ tâm thần của nàng, làm người ai không muốn hạnh phúc đây? Vân Uyên đứng trước lá cờ, trước mặt nàng xuất hiện một cái đoản đao, nàng rất kiên quyết cầm lấy nó, bàn tay nắm lấy lưỡi đao rồi rút mạnh. Thật kì lạ, lần này máu thật sự chảy ra, nàng cũng cảm nhận được cơn đau xót từ vết thương truyền đến. Tuy bị thương nhưng những giọt máu lại không chảy xuống đất mà chỉ trào ra xung quanh miệng vết thương, nàng nhìn đến Nguyên Du rồi lại nhìn đến lá cờ, quyết tâm dâng cao nàng liền dùng bàn tay đang chảy máu kia nắm lấy lá cờ. Từng giọt máu chậm rãi thấm vào, lá cờ từ một màu trắng tinh chậm rãi chuyển sang màu đỏ ở một góc. Thấy đã có một người chấp nhận Nguyên Du liền cười, ra hiệu cho nàng đứng một bên. Hai người kia hiển nhiên cũng không chịu thua, sau khi suy nghĩ một chốc đã ngay lập tức đi tới, rất quyết đoán rạch ra một miệng vết thương ở lòng bàn tay rồi nắm lấy lá cờ. Biểu tượng của Nhân tổ từ một màu trắng tinh lúc đầu đã trở thành màu đỏ như máu, lá cờ như sống lại bay phấp phất trong gió. Nó như tỏa ra một loại khí tức tri thức, cao quý và hơn hết là thần bí, nó như trở thành một cái động không đáy, tràn đầy sự hấp dẫn thần bí. Thấy ba người đã thề nguyện trung thành Nguyên Du liền cười tươi như hoa, nói:

"Chào mừng đến với Nhân tổ, các ngươi sẽ không biết hành động ngày hôm nay của mình sáng suốt thế nào đâu!" Nguyên Du cười càng tươi hơn khi trước mặt hắn, ở chức năng thế lực một tổ chức mang tên Nhân tổ được tạo ra với người đứng đầu là Vân Uyên, trên đầu nàng còn có biểu tượng của Nhân tổ, lòng trung thành của ba người cũng tính là khá cao, tận 70, sau này thêm chút lợi ích nữa thì không lo gì về cái tổ này nữa. Xong việc ở Nhân tổ, Nguyên Du quay đầu đi tới ba tổ còn lại, có cái nào mà không có tứ chi thì cũng bằng thừa vậy nên chúng cũng rất quan trọng cho cái tổ chức này.

Năm ngày nhanh chóng trôi qua, trong năm ngày này ba tổ kia cũng đã chọn ra được người đứng đầu cũng như trao cho chúng những thứ đại diện, tỉ như Linh tổ là một cây chùy thủ, Thiên tổ là một cây súng đặc chế được thiết kế vừa có thể bắn xa vừa có thể đánh cận chiến, hay còn gọi là kiếm súng; Địa tổ là một cây đại đao gọt sắt như gọt trái cây. Lá cờ biểu tượng của mỗi tổ lại mỗi khác, Linh tổ là một lá cờ màu tím với biểu tượng hắc y nhân mặt bị che dưới lớp áo không thể thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ rực; Địa tổ là cờ là màu nâu đất với biểu tượng hai cây đại đao bắt chéo lại với nhau, giao điểm là một tâm khiên; Thiên tổ màu chủ đạo là xanh lam, biểu tượng là ba cây súng trường, súng nhắm và shotgun chia về ba góc, đằng sau lại có một cây trường cung đang căng tên, đây là cái được xem là ngẫu nhất nhưng cũng đồng thời là cái phức tạp nhất.

Lúc này Nguyên Du đứng trên một đỉnh đồi nhìn xuống những thành viên của Huyết Thần đang dốc sức tập luyện. Số lượng thành viên mỗi tổ cũng không có bao nhiêu biến động, cũng không có ai bị đào thải, Thiên tổ thêm được hai người, Linh tổ mất một người, Địa tổ mất ba người, thêm được một người, Nhân tổ thêm một người. Đằng sau lưng hắn là bốn người đại diện cho bốn tổ, họ vô cùng cung kính quý một chân ở đây dù cho chủ thượng không quan tâm đến họ, họ thậm chí nghiêm túc đến mức cơ thể không có bất kì biên động nào dù là nhỏ nhất.

Đại diện bốn tổ là lượt là, Thiên tổ Nhị Lang, Địa tổ Vân Quân, Linh tổ Tam Lang, Nhân tổ Vân Uyên. Vân Quân là một nam nhân thể hình khá lớn, cao cũng tầm hai mét, cơ thể đồ con săn chắc nhưng khuôn mặt lại cực kì chất phác, tính tình cũng rất tốt rất chịu khó. Nguyên Du sau khi quan sát một lúc mới nhân nhậ nói:

"Các ngươi nghĩ tổ chức này có thể tồn tại bao lâu?" Đây là câu hỏi hắn đã hỏi từ năm ngày trước, khi đã chọn ra những người đứng đầu. Bốn người nhìn nhau, Vân Uyên chậm rãi lên tiếng:

"Chừng nào chủ thượng chết đi lúc ấy tổ chức này mới có cơ may suy kiệt." Nguyên Du nghe vậy, mím môi không đáp. Không biết vì sao mấy ngày nay trong lòng hắn chợt xuất hiện một loại cảm giác khó tả, vừa là sợ hãi nhưng cũng vừa mong đợi, vừa lo lắng nhưng cũng vui vẻ. Mấy ngày này chẳng có ngày nào hắn có thể yên giấc ngủ cả, mỗi một lần chớp mắt cảnh tượng năm ấy lại xuất hiện, mà hắn chỉ là một khán giả không thể làm gì ngoài xem đi xem lại cảnh tượng đó. Nhưng Nguyên Du cũng có cảm giác mọi sự hồi hộp lo lắng của mình sẽ sớm được giải đáp, việc duy nhất hắn cần làm bây giờ là

bằng mọi cách duy trì cái tổ chức này vì biết đâu sau này nó sẽ là một trợ thủ đắc lực của hắn.

"Huyết Thần cũng nên xuất thế rồi, tòa thành này... xem như là mục tiêu đầu tiên đi." Nguyên Du hồ hững nói, đây sẽ là trận chiến đầu tiên đánh dấu cho sự xuất hiện của Huyết Thần. Lời của hắn tuy nhỏ nhưng chúng đệ tử ai nấy đều nghe rõ rõ ràng ràng, tất cả đều lập tức dừng lại mọi hành động, quay về phía hắn quỳ xuống một chân cung kính hô:

"Vâng!" Tiếng hô vang lớn như sấm trền đầy kiên quyết, trền đầy quyết tâm cùng kính trọng hoàn toàn không nghe ra bất kì sự sợ hãi nào cả, bởi họ biết một khi đã chấp nhận bước vào Huyết Thần cũng là chấp nhận một cuộc đời không an ổn. Huyết Thần, không phải là nơi có thời gian suy ngẫm về cái chết! Bốn người đại diện khuôn mặt ai nấy đều có sự hân diện, đây chính là đệ tử ta đào tạo ra, khen ta đi. Nguyên Du nhìn khí thế này âm thầm gật đầu, dưới sự chỉ dẫn của bốn người kia cũng như hắn không ngừng rèn giũa, quán triệt tư tưởng cùng với sự trợ giúp của hệ thống trong năm ngày này, lòng trung thành của chúng đối với Huyết Thần tăng lên rất nhiều, được tận 80. Nguyên Du đoán cứ với cái đà này thì chỉ cần một hai tuần nữa là đủ để cho bọn hắn hoàn toàn trung thành với Huyết Thần, tuy hệ thống có trợ giúp nhưng phần lớn vẫn là công lao của hắn và đồng bọn, sau này dù không còn hệ thống nhưng lòng trung thành của họ với hắn vẫn sẽ luôn được đảm bảo. Nguyên Du trong tay lại xuất hiện một lá cờ đỏ như máu, nó lớn hơn hẳn những lá cờ khác, trên đó chỉ có biểu tượng là đầu của một con rồng, giữa trán nó là một giọt máu lớn. Cầm mạnh cây cờ xuống đất, Nguyên Du gầm lên:

"Huyết Thần, chính thức tái sinh!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tới Lâm Gia

Mặt trời vừa trời lên từ sau rặng núi cũng là lúc một cơn bão chuẩn bị bắt đầu.

Nguyên Du đứng trên một đỉnh núi, tay chấp sau lưng, bóng của hắn trượt dài trên mặt đất. Đôi mắt của hắn nhìn lấy mặt trời đang chậm rãi nhô cao, trong đôi mắt ấy chứa một chút nhớ nhung, một chút xa xăm, một chút lạc lõng và mất phương hướng. Sau lưng hắn là Lâm Vũ Thần và Vân Nhu Linh, hai người nhìn vào đôi mắt ấy, trong lòng không hiểu vì sao dâng lên một chút cảm xúc không thể tả, nó như nghẹn ngào nhưng cũng như đồng cảm.

"Có chuyện gì sao, đại ca?" Lâm Vũ Thần thấy Nguyên Du một mực trầm mặc nhìn lấy mặt trời không khỏi lên tiếng hỏi. Mấy ngày nay ở gần hắn cũng cơ bản nắm chắc được tâm lí của Nguyên Du, miễn là đừng chọc điên hắn thì mọi chuyện đều dễ nói, miễn là người của hắn thì khỏi phải lo bị hắn vô cớ chém chết. Nguyên Du nghe câu hỏi tựa như tỉnh lại từ giấc mộng, lắc đầu nói:

"Không có gì." Lâm Vũ Thần nghe vậy thì biết vậy, cũng không hỏi thêm cái gì. Nguyên Du lúc này quay mặt về một hướng, khuôn mặt giãn ra, giọng nói trở về như thường ngày.

"Cũng một khoảng thời gian ngươi chưa trở về nhà, phải không?" Nguyên Du nhìn Lâm Vũ Thần cười nói. Lâm Vũ Thần cũng chỉ cười theo, nói:

"Nhà? Thật sự nếu không có cha mẹ và đại ca ở đó thì còn lâu đệ mới về." Nguyên Du cười không nói, dẫn đầu đi xuống núi. Hôm nay Lâm gia sợ phải đón lấy sóng gió. Trong nguyên tác, Lâm Vũ Thần sẽ gặp được vị hôn thê của mình nhưng như một kịch bản xưa cũ, hắn sẽ bị từ chối, Lâm gia lúc đấy cũng sẽ trở thành một trò cười trong tòa thành này, Lâm Vũ Thần sớm đã không được đón chào trong Lâm gia nên mấy vị trưởng lão nhân cơ hội gây sức ép lên cha hắn cũng là đại trưởng lão phải trục xuất hắn. Ngoài mặt là trục xuất nhưng kì thực trong bóng tối mấy lão đó có phải ra mấy con chó đi săn Lâm Vũ Thần, cũng nhờ chuyện này hắn mới đạt được truyền thừa của Bạch Vô Thiên, ngồi trong động phủ đó hai năm trời mới trở về. Nhưng khi hắn vừa về thì biết được hung tin Lâm gia đã bị xóa sổ, không một ai có thể sống sót, ôm lấy xác cha mẹ đã sớm lạnh lẽo, Lâm Vũ Thần rít lên điên cuồng đồng thời âm thầm thề sẽ đồ sát kẻ đã gây ra chuyện này.

Bước vào trong thành, khung cảnh và không khí nhộn nhịp đã ngay lập tức đập vào mắt ba người. Bước qua con đường nhộn nhịp của tòa thành, mua tạm một cái bánh bao cắn tạm, ba người lại tiếp tục di chuyển đến Lâm gia. Nguyên Du muốn trong ngày hôm nay Lâm Vũ Thần phải cắt đứt toàn bộ quan hệ với Lâm gia cũng như đón cha mẹ hắn, để bọn họ không phải chịu chung số phận với Lâm gia. Nhưng xem ra có chút khá khó khăn khi trọng lượng của Lâm Vũ Thần so với gia tộc vẫn còn kém một chút.

"Nhu Linh, ngươi đi đến Bách Bảo các, tìm một người tên là Túy lão, đưa cho hắn thứ này." Nguyên Du như chợt nhớ ra cái gì hắn gọi Vân Nhu Linh rồi đưa cho nàng một bao thư. Vân Nhu Linh hai tay tiếp nhận, ngay lập tức lĩnh mệnh, nàng cũng không muốn hỏi xem bên trong là cái gì, nàng có thể sống được đến bây giờ toàn bộ là nhờ có sư phụ, nàng không muốn khiến hắn không vui. Sau khi tiếp nhận phong thư nàng ngay lập tức biến mất giữa dòng người, Lâm Vũ Thần thấy tốc độ của nàng cũng không bất ngờ lắm thậm chí còn xem đó là hiển nhiên. Suốt một tháng qua Nguyên Du liên tục huấn luyện khiến cho mọi người không ai là không thể đạt được cái tốc độ đó. Tuy trong đó chỉ là hồn thể nhưng đã có kinh nghiệm nên khi có lại có thể bọn họ vận dụng chúng cũng đơn giản hơn.

Thông qua những bài giảng của Vân Nhược Hân bọn hắn cũng biết được sau này hồn thể cường đại có lợi thế nào, mà những bài tập của Nguyên Du lại có thể chậm rãi khiến chất lượng tăng lên khiến bọn chúng ai cũng siêng năng tập luyện, sống trong một thế giới chết khi nào cũng không biết thì có thêm một cái lá bài tẩy là có thêm một mạng sống.

"Nếu như một ngày Lâm gia bị diệt thì ngươi sẽ đứng nhìn hay ngăn cản?" Nguyên Du băng quơ hỏi. Lâm Vũ Thần hơi suy nghĩ một chút nói:

"Đệ sẽ đứng nhìn." Lâm Vũ Thần nghiêm túc nói.

"Ồ? Vì sao? Người không sợ bị người ta gọi là tên ăn cháo đá bát, tên hèn nhát không dám đứng lên bảo vệ gia tộc sao?" Nguyên Du cười như không cười nói. Nếu Lâm Vũ Thần không bắt kì cảm tình nào với Lâm gia thì tốt, đỡ phải tốn công thuyết phục, cái khi bây giờ chỉ còn là gia đình của hắn mà thôi, mà việc này thì đệ tên đó giải quyết đi Nguyên Du không rồi hơi đầu mà quan tâm mấy cái chuyện như này.

Bước qua một con hẻm tối, tổ đội của Nguyên Du lại thêm hai người là Vân Nhượng Hân và Vân Bát Vũ. Hắn cho Vân Nhượng Hân ra ngoài chủ yếu là để khè mấy tên Lâm gia thôi, ngoài ra vẫn còn là tính toán chút chuyện cũ. Hắn vẫn nhớ rõ lần đầu gặp Vân Nhượng Hân là lúc nàng bị vây công, sau này trong lúc nói chuyện thì Vân Nhượng Hân vô tình hay cố ý để lộ ra ai là chủ mưu. Vậy nên lần này tới ngoài giải quyết chút ân oán còn để làm bàn đạp cho kế hoạch kia.

"Sư tôn, có kẻ theo dõi." Vân Bát Vũ đi đến bên cạnh Nguyên Du, nói nhỏ vào tai hắn, con mắt liên tục nhìn về phía sau. Vốn ở cấp độ của cậu thì chuyện có được thần thức là không thể nhưng nhờ mấy bài tập nên cũng miễn cưỡng có thể tu luyện ra một ít, bán kính quan sát là tầm 5m. Thần thức này có thể xem như là con mắt của người tu luyện, miễn là trong phạm vi quan sát thì không thứ nào có thể trốn được trừ khi có một số bí pháp hay bảo vật, ngoài ra khi tu lên cao còn thể dùng để tấn công. Nguyên Du nghe đệ tử mình nói khẽ gật đầu, dựa theo thời gian thì Vân Nhu Linh hẳn chỉ mới đưa thư tới tay Túc Lão mà thôi, vậy thì kẻ theo dõi chỉ có thể là người của Phù Thành Chủ.

"Giải quyết hắn, tận lực đừng giết." Nguyên Du nói nhỏ. Vân Bát Vũ lĩnh mệnh, giống Vân Nhu Linh hắn ngay lập tức biến mất trong không khí, đi chuyển về kẻ đang theo dõi.

"Xem ra chàng có không ít kẻ thù." Vân Nhượng Hân đi bên cạnh hắn tay cầm tay cười nói, trong mắt toàn bộ đều là nhu tình. Nguyên Du cười không đáp, địch nhân hắn đứng là có không ít nhưng chỉ phạm vi thế này thì vẫn chưa có gì đáng để sợ. Vân Nhượng Hân không nghe hắn đáp cũng chỉ khẽ mỉm cười, nàng biết thực lực của nàng không đáng để nhắc tới vậy nên trong suốt những ngày trong không gian đó nàng đã cố gắng hơn ai hết, thậm chí xém chút bán cả mạng. Thứ duy nhất nàng muốn đó là có thể được đứng chung chiến tuyến với hắn, có thể cùng hắn chinh chiến thiên hạ, nhưng nàng càng tập luyện bao nhiêu nàng lại cảm thấy tuyệt vọng bấy nhiêu. Không phải vì nàng không có thiên phú mà ngược lại nàng còn là thiên tài, thứ người khác tốn cả tuần mới học được thì nàng chỉ cần một ngày, thậm chí còn đến mức nhuần nhuyễn. Nhưng dù có thế nào, khi nàng tưởng như mình đã có thể bắt kịp thì lại phát hiện hắn đang cách nàng một khoảng cách rất xa, giống như thung lũng và trời cao vĩnh viễn không thể nào với tới. Nhìn theo bóng lưng của Nguyên Du, bình thường luôn tươi cười dù có chuyện gì nhưng nàng lại có thể cảm nhận rõ sự cô tịch từ bóng lưng ấy, một sự cô tịch, đơn côi, chán chường.

"Nguyên Du, sau này nếu như thực lực chúng ta cách biệt quá xa, liệu chàng sẽ bỏ rơi ta?" Vân Nhượng Hân nín thở hỏi, giọng nói bé như muỗi. Nhưng bé thế nào Nguyên Du vẫn nghe rõ, hắn nắm chặt tay nàng, đáp:

"Sẽ không, ta chỉ sợ các người bỏ rơi ta mà thôi." Hắn cười, một nụ cười tràn đầy tự tin như nắng sớm. Vân Nhượng Hân nhìn thấy nụ cười đó, nỗi lòng rốt cuộc bình tĩnh lại, dựa sát vào người hắn rồi nhẹ gật đầu. Nguyên Du khẽ xoa đầu nàng, mùi thơm tỏa ra từ làn tóc khiến hắn cảm thấy thoải mái vô cùng, xem ra trong không gian đó cơ thể của nàng đã được làm loại bỏ hết những cặn bã rồi a. Lâm Vũ Thần thấy hai người chìm đắm với nhau, đôi mắt làm ra vẻ không thấy bởi hắn cũng xem như quen rồi.

Không mất bao lâu thời gian Vân Bát Vũ đã trở lại, rỉ vào lỗ tai Nguyên Du vài câu rồi an phận đi sau lưng hắn. Nguyên Du sau khi có được mấy thông tin mình muốn khẽ gật đầu. Tổ đội ba người bước chân không dừng tiếp tục đi tới Lâm gia, chẳng mất bao lâu bốn người đã tới.

Lâm gia cũng xem như một cái đại gia tộc ở đây vậy nên đại bản doanh cũng không nhỏ. Trước mặt bốn người là một cái đại môn cao năm sáu mét, đằng sau đó là một tòa kiến trúc lớn. Tổng thể ở đây vẫn khá giống Vân gia, chỉ khác là nó mang trên mình một loại khí tức cổ kính, tượng trưng cho việc nó đã cầm rảnh ở cái thành này một khoảng thời gian không ngắn. Đứng trước đại môn, bốn người không ai có biểu cảm gì đặc biệt bởi trong mắt họ cái gia tộc này chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Đứng trước đại môn là hai lão giả đội nón rộng vành, khí tức nội liễm nhưng theo như Nguyên Du quan sát thì cảnh giới của họ căng lắm cũng chỉ là Chiến Linh sơ kỳ, mà tổ đội bốn người bọn họ ai cũng có chiến lực tương đương với một Chiến Linh cảnh sơ kỳ hoặc chỉ là yếu hơn một chút vậy nên hai lão giả này cũng không quá đáng sợ trong mắt bọn hắn. Nhìn hai lão giả, Lâm Vũ Thần lấy lại tự tin vốn đã đánh mất quyết định đi vào từ cổng chính.

Hắn vốn là một cái phế vật vậy nên thường chỉ được đi vào từ cổng sau, đi cổng trước là một sự sỉ nhục với Lâm gia. Hai lão giả thấy có người tới liền ngẩng mặt lên, thấy người tới là ai, một trong hai lão đã bắt đầu mắng:

"Phế vật thì cút xuống cửa sau mà đi!" Lâm Vũ Thần cười không đáp, Nguyên Du đứng một bên ngáp nói:

"Tốt nhất là kính già yếu trẻ một chút, đừng mạnh tay quá." Nói xong, hắn rất tự nhiên nắm tay Vân Nhượng Hân tiến vào Lâm gia thông qua cửa trước. Thấy có người muốn đi qua mà còn có vẻ là đồng bạn của tên phế vật kia hai lão giả hiển nhiên không để hắn đạt được ý muốn, ngay lập tức tiến lên chặn lại. Chuôi kiếm vừa vung ra, hai lão liền hối hận, thiếu niên đứng sau lưng tên nhóc này bất chợt bạo khởi, một cây kiếm xuất hiện ngay tay cán lại thể công của hai lão, kể cả là Lâm Vũ Thần bình thường rất lễ phép cũng không nhịn được mà rút ra cây dao găm bên hông, tiến lên chặn lại đòn đánh cùng với tên thiếu niên kia. Đối với họ Nguyên Du là người cả hai đều rất kính trọng, mà hai lão giả này không cho vào thì thôi, đã vậy còn ra tay đánh người, cái này khiến họ không nhịn được mà tiến lên chặn lại.

"Chú ý đừng mạnh tay quá, dù sao ta đến là có thành ý." Bỏ lại một câu, Nguyên Du vô cùng tự nhiên đẩy ra đại môn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 108: Đe dọa lâm gia

Đại môn mở ra, trước mặt hẳn là một khung cảnh hết sức bình yên, khác hẳn với quang cảnh lúc hẳn giết tới Vân gia. Con đường lát đá dẫn tới một cái diễn võ trường khá lớn, ít nhất cũng phải vài trăm mét vuông, ở đó có khá đông đệ tử đang ra sức tập luyện. Bỗng qua cái diễn võ trường này là đại sảnh tiếp khách cũng như là nơi họp của gia tộc. Sau đại sảnh có lễ hậu viện, Nguyên Du cũng chẳng quan tâm lắm đằng sau nó là cái gì bởi trong mắt hẳn Lâm gia này có tồn tại hay không đều không liên quan tới hẳn, thứ hẳn cần ở nơi này chỉ có 3 thứ: gia đình Lâm Vũ Thần, Lâm Vũ Thần và một cái bí pháp của Lâm gia.

Nếu như không có gì thay đổi so với nguyên tắc thì Lâm gia lúc xa xưa từng là một đại gia tộc có tiếng ở Trung Châu, cường giả như mây, thậm chí còn có một vị Chiến Thánh cảnh tọa trấn. Nhưng từ sau khi vị cường giả kia chết đi thì huyết mạch của Lâm gia ngày càng hỗn tạp, thực lực cũng từ đó giảm xuống, chẳng tới một trăm năm đã rơi vào tình trạng nát nát, sau đó mới phải trốn chui trốn nhủi ở nơi này. Mà bí pháp Nguyên Du muốn được đồn rằng là công pháp vị cường giả kia từng tu luyện, nhưng nếu chỉ như vậy thì chưa đủ để lôi kéo hẳn, thứ hẳn tò mò là tác giả từng hé lộ nó đến từ một nơi cao cấp hơn thế này nhiều - trung giới!

"Phát hiện sự kiện, phát động nhiệm vụ: Lấy được bí pháp của Lâm Gia, hoàn thành thưởng 1500 vàng và 1000 điểm kinh nghiệm." Nhưng có vẻ trong mắt của hệ thống nó cũng chả có gì hơn cái này, Nguyên Du trong lòng thầm nghĩ. Ngay cả công pháp từ trung giới cũng chỉ đáng giá được 1500 vàng thì đủ hiểu hệ thống đến từ nơi cao cấp hơn cái đó rồi.

"Phát hiện sự kiện chính tuyến, phát động nhiệm vụ: ngăn chặn Lâm Vũ Thần bị tử hôn. Hoàn thành nhận 3000 vàng, 5000 kinh nghiệm." Nguyên Du nghe cái nhiệm vụ này, khỏe miệng không khỏi giương lên, hẳn còn sợ mình phá hỏng cốt truyện chính đây, xem ra là lo bò trắng răng rồi, kể cả là hệ thống cũng ủng hộ thì có vì sao phải cố gắng cho câu chuyện đi đúng hướng đây? Mà hình như tiểu tử này còn có giá hơn cả một cuốn công pháp, Nguyên Du không khỏi nghĩ lại chuyện có nên giết tên đó hay giữ lại làm tùy tùng đây, dù sao bên nào lợi hơn nhìn vào đã biết.

Bước đi trên con đường đá, đôi mắt hẳn nhàn nhạt quét xung quanh, cũng không có gì đáng để xem xét lắm.

"Nhược Hân, năng nghĩ nơi này hay Vân gia phù hợp làm đại bản doanh của Huyết Thần hơn?" Nguyên Du hỏi. Vân Nhược Hân hơi suy nghĩ một chút, nói:

"Nơi này với Vân gia cơ bản không có gì khác nhau cả, thiếp nghĩ Phủ Thành Chủ có lẽ sẽ hợp hơn, nhưng như vậy sẽ khiến người ta đề phòng, sau này làm việc có chút khó. Thiếp nghĩ Vân gia thích hợp hơn, dù sao bọn hẳn đều đã quen ở đó, diễn cảnh Vân gia vẫn tồn tại để hơn việc diễn cảnh Phủ Thành Chủ tồn tại. Mà, dù sao vẫn xem chàng quyết định thế nào thôi." Vân Nhược Hân sau khi phân tích liền nở nụ cười yêu kiều, nàng cũng không quan tâm lắm ý kiến của mình có lọt vào tai hẳn hay không bởi chỉ cần hẳn ở đâu thì nàng sẽ ở đấy, địa ngục hay thiên đường, nghịch cảnh hay mộng cảnh, đâu cũng được miễn là được ở cạnh hẳn là nàng hạnh phúc. Nguyên Du thấy biểu hiện của nàng, nắm tay nàng chặt hơn, con mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng, không hề có chút mê li nào!

Nguyên Du thầm giật mình, vậy là tình cảm của nàng đối với hẳn là chân tâm thật ý chứ chẳng có cái gì gọi là ảnh hưởng của công pháp cả.

"Hệ thống, tình cảm của nàng với ta là thật sự sao?"

"Hệ thống không thể tìm thấy câu trả lời. Có thể là thật nhưng cũng có thể là giả. Tình yêu chỉ có thể để hai người cảm nhận, người bên ngoài khó có thể đưa ra phán xét, bản hệ thống cũng chỉ có đủ dữ liệu trong chuyện chiến đấu, mấy cái chuyện nhĩ nữ tình trường thì chỉ có thể để kí chủ tự trả lời thôi." Hệ thống trả lời. Nó không biết, hay đúng hơn là không quan tâm, đối với nó tình yêu là thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nó không hiểu được thứ đó được định nghĩa là gì cũng như dù có hiểu nó cũng không được phép trải nghiệm, nó được người đó tạo ra vậy thì cả một đời chỉ có thể vì người đó mà sống.

Không nhận được câu trả lời, Nguyên Du cũng hiểu, chuyện tình yêu chỉ có thể để hẳn trải nghiệm chứ không thể trông chờ gì vào người khác. Nắm lấy bàn tay mềm mại của Vân Nhược Hân, Nguyên Du cảm thấy có chút khó có thể phản ứng đúng với tình cảm của nàng, hẳn không biết được mình có đáng được yêu hay không.

"Ai đó!" Một tiếng la lớn đánh thức hẳn dậy từ cơn mê mang, Nguyên Du lấy lại thần thái, chuyện tình cảm này có lẽ phải để sau này hẳn mới có thể cho nàng một câu trả lời chính xác được. Nhìn chủ nhân của giọng nói, là một người đàn ông trung niên, tóc đã điểm bạc, hẳn mặc một bộ trường bào, đằng sau lưng còn giắt một thanh kiếm dài, Nguyên Du thật sự rất tò mò lão sẽ rút nó ra thế nào.

"Ta muốn gặp đại trưởng lão của các ngươi, gọi hẳn ra đây!" Nguyên Du không chút nào kính ý nói. Người đàn ông kia nghe thiếu niên nói vậy, lòng mày hơi nhíu lại, trong lòng nhanh chóng suy đoán đó là ai nhưng sau khi thấy nữ nhân bên cạnh, hẳn không khống chế được mà mở to miệng, nói:

"Ngươi...ngươi là Vân Nhược Hân? Vậy...tên đó là..." Lão không dám nói tiếp, trong lòng đã sinh thoái ý. Chúng đệ tử thấy chuyện ở đây cũng đã dừng tập luyện mà bu đông lại, mỗi người một lời tri trích đôi nam nữ không biết thân biết phận nhưng sau khi nghe đến cái tên Vân Nhược Hân thì toàn bộ đều im bật, đôi mắt vô cùng ái ngại nhìn nam nhân đi cùng nàng. Ở ngoài có thể đồn bậy nhưng trong đại gia tộc bọn hẳn có thể nghe được những thông tin chính xác nhất, nguyên nhân Vân gia diệt tất cả là do dám động vào nữ nhân của tên đó.

"Mau, một tên đi báo cho đại trưởng lão, họa diệt gia tới rồi!" Không biết là ai nói nhưng tất cả chúng đệ tử đều hướng ứng, dầm đạp lên nhau mà chạy vào báo cho đại trưởng lão, không gian nhất thời có chút thoáng đảng. Cũng chẳng tốn bao lâu, hai tên kia cũng xử lí xong hai lão già canh cửa, thấy hai

người bị trầy một chút, Nguyên Du hỏi:

"Bị thương à?"

"Báo cáo sư tôn, nhất thời sơ suất nên trầy da một chút. Nhưng cũng đã giải quyết được bọn hắc, mỗi người bị chúng ta đánh trật khớp tứ chi, tạm thời không thể hành động!" Nguyên Du gật gù đầu, thời gian cũng xem như không quá lâu chỉ có điều là bị trầy một chút nhưng cũng trong phạm vi cho phép. Báo cáo xong xuôi, Vân Bát Vũ rất tự giác đứng sau lưng Nguyên Du, Lâm Vũ Thần thấy ai là người đón liền cười chào hỏi:

"Tam trưởng lão, đạo này khỏe chứ?" Người đàn ông trung niên nghe vậy nhưng cũng không dám trả lời, trước mặt lão vẫn còn một cái sát thần đang lăm le đây. Không nhận được câu trả lời Lâm Vũ Thần cũng không có bao nhiêu thất vọng, người của đại gia tộc là vậy, bình thường hung hăng hống hách đã quen nhưng một khi có địch đánh tới tận cửa hiểm có ai dám đứng lên chống lại, trừ đã được đào tạo bài bản, được quán triệt tư tưởng trung thành mới may ra. Nhưng có lẽ là tầm mắt của hắn quá thấp, chỉ có thể thấy được mấy cái gia tộc ở nơi nghèo nàn này ở chỗ khác thì hắn sẽ tốt hơn nhiều.

"Nguyên Du ca, Lâm gia đề đề giải quyết, được không?" Lâm Vũ Thần quay mặt qua nói với Nguyên Du, khuôn mặt hoàn toàn tự tin.

"Để sau đi, hiện tại ta có vài thứ cần làm." Nguyên Du nói, Lâm Vũ Thần nghe vậy tuy có hơi thất vọng nhưng cũng không nói gì nhiều, dù sao lời nói của Nguyên Du vẫn có trọng lượng hơn cái mũi thù vật vãnh của hắn. Chẳng đề bốn người chờ lâu, gia chủ, trưởng lão, hộ pháp, chấp sự cái gì đều hốt ha hốt hải ra đón lấy Nguyên Du.

"Quý khách tới thăm tề xá, không biết là do duyên cớ gì?" Một người đàn ông trung niên tiến lên trước, hai tay chấp lại nói. Nhìn bộ đồ cũng như vị thế thì có vẻ là gia chủ.

"Các ngươi muốn để cho khách của mình đứng chơi ở sân trước vậy sao?" Không ngay lập tức trả lời câu hỏi, Nguyên Du trách móc. Gia chủ nghe vậy mới lập tức tỉnh ngộ, mọi người tự giác nhường ra một con đường. Nguyên Du rất tự nhiên đi ở giữa mà không hề sợ hãi sẽ bị bọn hắc tấn công bất ngờ. Trái ngược với vẻ bình thản đến lạ kỳ của Nguyên Du thì Lâm Vũ Thần có hơi kích động, có lẽ là do lần đầu được trải nghiệm cảm giác chào đón thế này. Bước vào đại sảnh, Nguyên Du tùy ý chọn một chỗ, để Vân Nhược Hân ngồi vào một chỗ, Nguyên Du cũng chọn một cái kế bên nàng còn hai tên tiểu tử kia rất an phận đứng đằng sau hắn.

Sau khi đã an vị, lão gia chủ mới bước vào đại sảnh, ngồi vào vị trí gia chủ, các trưởng lão cũng phân biệt ngồi vào vị trí của mình, sau khi xác định tất cả đã và chỗ, gia chủ nói:

"Giới thiệu lại, ta là Lâm Sang, gia chủ Lâm gia, không biết quý khách tới thăm là có chuyện gì." Nguyên Du không trả lời, lại đòi hỏi:

"Không mời trà sao? Hay ít nhất là nước lã? Đạo đãi khách của các ngươi thật sự có chút tệ đấy." Lâm Sang rõ ràng có chút không vui nhưng vẫn ném một ánh mắt cho thị nữ. Thị nữ cũng hiểu chuyện, rất nhanh bốn tách trà đã được đưa lên.

"Được rồi, nói vào chuyện chính. Ta chỉ muốn ba thứ từ các ngươi."

"Ồ? Ba thứ sao? Không biết là cái gì?" Nguyên Du có thể nghe rõ ràng tên này đang nghiêng răng nghiêng lợi. Cũng dễ hiểu khi mà nãy giờ thái độ của hắn thật sự khá khó xem

"Lâm Vũ Thần, gia đình của hắn và Hồn Tự Thư." Nguyên Du rất tự nhiên đưa lên 3 ngón tay biểu thị cho ba thứ hắn muốn. Hồn Tự Thư là thứ công pháp mà cường giả của Lâm gia từng tu luyện, do nhận biết công pháp này quá mạnh mẽ, để đề phòng có người dùng nó để thương thiên hại lý, lão ta đã đổi hết toàn bộ chữ trong đây không theo một thứ tự nào cả. Đối với người khác đây là phế thư, nhưng đối với Nguyên Du thì có hệ thống trong tay còn sợ gì ba cái chuyện này.

"Được, ta có thể giao Lâm Vũ Thần cho ngươi, còn hai thứ kia thì thứ cho ta không tiếp." Lâm Sang tỏ vẻ tiếc nuối nói.

"Các ngươi không có quyền từ chối, ta biết các ngươi đang dựa vào cái gì. Nhưng thử hỏi, liệu thứ đó có mạnh hơn thứ Phủ Thành Chủ đang cất giấu không?" Nguyên Du cười nói, giọng nói hoàn toàn không có bất kỳ ý uy hiếp nào nhưng người ta lại không không chế được mà nổi da gà.

"Ồ? Vậy ngươi dựa vào cái gì để chúng ta giao nó ra đây! Đừng có ý thế làm càn!" Một giọng nói già nua vang lên, ngay sau đó một đạo kinh khí liền xé gió mà đến. Dựa vào khí thế này có thể thấy đây tuyệt đối là Chiến Linh cảnh, nhưng chỉ là sơ kỳ, vẫn chưa có gì đáng ngại. Vân Bát Vũ muốn lên chặn lại đạo kinh khí này nhưng lại bị Nguyên Du ngăn cản, chỉ thấy hắc huyết sáo một cái, một con sói nhỏ đã xuất hiện. Lông của nó chột dựng đứng lên, thể hình cũng lớn hơn, phải bằng một con chó trưởng thành chứ chẳng chơi, nó hú lên một tiếng thật dài, từ xung quanh nó bỗng xuất hiện hàng loạt đạo kinh khí lớn nhỏ. Tuy thể hình có chút thua kém cái đang lao tới cũng như chất lượng không bằng nhưng bù lại số lượng lại nhiều vô kể. Kinh khí đụng vào nhau rồi nhanh chóng hóa giải, bỏ lại một đại sảnh có vài vết chém do chúng gây ra. Sau khi cản lại một đòn, thể hình nó liền nhỏ lại, bộ lông cũng hạ xuống trông vô cùng mềm mại. Nó nhảy lên người Nguyên Du, rất ngoan ngoãn rúc trong lòng hắn, đầu không ngừng dụi vào lòng bàn tay Nguyên Du.

"Như vậy đã đủ chưa?" Khí thế như thủy triều chợt xuất hiện, bao phủ cả đại sảnh, Nguyên Du trong mắt bọn hắc liền trở nên to lớn vô cùng, giống hệt thần minh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Vũ Xích Ngọc

"Ta đã đủ tư cách rồi chứ." Nguyên Du cười như không cười. Mấy lão trong Lâm gia nghe hắn nói vậy cũng chỉ biết nghiêng rằng chứ không thể làm gì khác. Uy áp này tuy không đến mức áp chế được bọn hắn nhưng lại có thể khiến bọn hắn sinh ra lòng sợ hãi. Long Uy! Tuyệt đối là nó, không thể sai được! Lão gia chủ nhanh chóng kết luận, con mắt mở to kinh ngạc nhìn Lâm Vũ Thần, mới chỉ có một tháng không thấy mà tên này lại có thể kết giao với cả Long tộc sao?

Long tộc trên đại lục này cũng là một tồn tại không phải lúc nào cũng có thể thấy, dù là ở Trung Châu cũng hiếm thấy cực kì. Thậm chí còn có lưu truyền rằng năm đó giao long hiện thể đã có thể gây ra gió tanh mưa máu rồi, có thể thấy nếu là một con chân long thì tuyệt đối là đại tai nạn. Lâm Sang đôi mắt nhìn Nguyên Du chợt trở nên kính trọng vô cùng.

"Ồ? Xem ra ngươi biết người đang đối mặt với thứ gì nhỉ?" Nguyên Du biết muốn để mấy lão này bày ra vẻ mặt đó là chuyện khó khăn bậc nào, thậm chí dù cho hắn có bày ra vẻ cường thế như nào thì lão cũng chỉ xem đó là một sự phô trương chứ không có chút kính trọng nào. Cho tới khi lão nhận lấy đọt uy áp này thì thái độ mới thay đổi hẳn.

"Tiểu bối không biết, đã mạo phạm ngài rồi!" Lâm Sang vô cùng quyết đoán quỳ xuống một chân, vô cùng khẩn thiết nói ra. Thấy gia chủ mình bày ra tư thế như vậy mấy vị trưởng lão nào có đồng ý? Lập tức hô to:

"Gia chủ, không thể!"

"Mau đứng lên đi gia chủ!"

"Cùng lắm thì lưỡng bại câu thương, tuyệt đối không thể quỳ."

"..."

Tiếng hô to vang lên không ngừng nhưng tất cả đều nhằm mục đích thuyết phục gia chủ của mình đứng dậy. Trong mắt bọn hắn Nguyên Du đúng là mạnh thật đấy nhưng tuyệt đối không đến mức để gia chủ của mình quỳ lạy thế này. Nhưng trái ngược với vẻ hấp tấp của họ, lão gia chủ ngược lại cảm thấy đây là một hành động vô cùng tự nhiên, thậm chí là hiển nhiên. Lâm Sang thấy mấy vị trưởng lão mãi không quỳ xuống, lão tức giận quay mặt xuống, hô to:

"Tất cả nếu còn coi ta là gia chủ thì quỳ xuống ngay cho ta!" Lão vận toàn bộ công lực khiến cho lời nói của lão trở nên to lớn và áp lực vô cùng. Mấy lão già nghe vậy, tuy rất không muốn nhưng phần lớn vẫn quỳ xuống, chỉ có lúc lắc vài người đứng đấy. Bọn hắn nhanh chóng bị Lâm Sang chú ý tới, lão lại quát:

"Nhanh quỳ xuống!" Tuy nghe được nhưng không ai nhúc nhích, vẫn hiên ngang đứng đấy.

"Gia chủ, chúng ta thà chết đứng chứ không sống quỳ!" Bọn hắn vô cùng kiên định nói.

"Đây không phải là chuyện nhục hay không, cũng chẳng phải chuyện sống chết, nó còn là thứ lớn hơn thế nữa!" Lâm Sang có vẻ điên cuồng nói. Nguyên Du rời khỏi ghế, bước đến bên cạnh lão, trong lòng nghĩ thầm chẳng lẽ tên này có sở thích đặc biệt gì? Ngay khi hắn vừa chạm vào vai, một bảng thông báo đã hiện trước mặt hắn:

"Phát hiện huyết mạch Long tộc! Tuy đã bị mai một đến mức không khác gì máu huyết bình thường nhưng hệ thống xác nhận đó là huyết mạch Long tộc!" Nguyên Du ô một tiếng kinh ngạc, giờ hắn đã hiểu vì sao Long Uy của hắn lại có tác động lớn đến tên gia chủ này đến vậy. Nếu như hắn nhớ không lầm Long tộc lấy độ thuần khiết của huyết mạch ra làm thước đo thân phận, càng thuần khiết thì lại càng có được sự tôn trọng của đồng tộc. Đặc biệt, kẻ có huyết mạch thuần khiết áp đảo hơn đối thủ có thể trực tiếp khiến hắn đối phương không thể đánh trả mà chỉ có thể phục tùng vô điều kiện. Ánh mắt Nguyên Du nhìn Lâm Sang nhất thời có chút hài lòng, xem ra Lâm gia vẫn còn có thể lợi dụng được.

Vân Bát Vũ đứng sau ghế của Nguyên Du nhìn thấy đại sảnh hầu hết đều đã quỳ xuống, chỉ còn lúc lắc vài người đứng, hắn xem đó là chuyện đương nhiên. Nguyên Du là một tồn tại khó có thể lí giải, mấy kiến thức khác thì có thể hắn không biết nhưng nếu nói về chiến đấu thì hắn là số một. Hàng trăm loại binh khí không loại nào hắn không sử dụng được, thậm chí dù hình dạng quái dị đến đâu hắn cũng có thể sử dụng thành thạo. Nguyên Du cũng sở hữu một cái đầu chứa đầy chiến lược khi đã từng có chiến tích một mình cân cả Nhân tổ mà vẫn áp một đầu, bất bại không ngã. Trong mắt Vân Bát Vũ, Nguyên Du là một con người hoàn hảo không gì không làm được, tuy tính cách có đôi lúc không tốt nhưng tổng thể lại thì khó có ai so được, được hắn nhìn tới đã là một vinh hạnh chứ đừng nói là nâng đỡ lên.

Quay về chỗ ngồi, Nguyên Du nói:

"Vậy, chúng ta bàn lại chuyện hồi nãy được chứ?" Lão gia chủ biết Nguyên Du đang có ý gì, ngay lập tức ngồi lên ghế gia chủ, ngay lập tức gật đầu nói:

"Được, dĩ nhiên là được! Người đâu, đi lấy Hồn Tụ Thụ ra đây, gia đình Lâm Chung Sơn đi thu dọn đồ đạc đi." Lâm Sang rất nhanh chóng hạ lệnh. Đám người nghe gia chủ của mình quyết định như vậy nào còn bình tĩnh, một tên la to:

"Không thể! Hồn Tụ Thụ là trấn gia công pháp, tuyệt đối không thể đưa cho người ngoài!"

"Đúng vậy! Gia đình đại trưởng lão cũng không thể giao ra, nếu giao ra thì ở cái Ô Dung thành này làm gì còn mặt mũi cho Lâm Gia?!"

"..."

Nguyên Du nhìn đám người nhốn nháo liền ngáp một cái, nếu là bình thường thì còn khuya hán mới cho đám này thời gian tranh luận mà đã trực tiếp tiến lên cướp rồi. Lí do hán vẫn còn bình tĩnh như vậy tất cả là vì chờ đợi một sự kiện sắp đến, Lâm Vũ Thần bị từ hôn. Nếu như nhớ không lầm thì do là một phé vật kèm với hai bên không có tình cảm gì với nhau, nhận thấy mối hôn sự này là một loại ràng buộc nên đôi phương mới tới tận cửa từ hôn. Cũng không thể trách được, Lâm Vũ Thần lúc đó đúng là không có đủ tư cách đứng song song với hôn thê của mình thật.

"Đủ rồi! Các ngươi là gia chủ hay ta là gia chủ!" Lâm Sang quát to khiến không ít người im lặng nhưng một số vẫn không nhịn được, tiếp tục nói:

"Nhưng... Nếu làm vậy thì chúng ta quá mức yếu đuối đến mức phản kháng cũng không dám."

"Vậy thì giữa cái chết và giao ra bảo vật ngươi thích chọn cái nào hơn?" Lâm Vũ Thần cười mỉa nói. Hán nhớ rõ từng khuôn mặt đã từng khinh bỉ hán, từng khuôn mặt đã từng sỉ nhục hán, hôm nay nếu không có Nguyên Du ở đây thì sợ Lâm gia đã nguyên khí đại thương rồi.

"Thần nhi, không được hỗn láo!" Cha hán rốt cuộc nhịn không được, quát. Lâm Vũ Thần cổ hơi rụt lại nhưng không có ý gì là muốn rút lại lời nói. Lâm Chung Sơn mặt tức đến đỏ bừng, chuẩn bị đi lên giáo huấn tên nhi tử trời đánh này thì một tiếng nói lạnh lạnh đã vang lên khiến mọi hành động của Lâm gia cao tăng chợt dừng lại:

"Có vẻ ta tới không đúng lúc lắm nhỉ?" Tới rồi, Nguyên Du trong lòng khẳng định. Nhìn tới trước đại sảnh, đám đệ tử đã nhường ra một khu vực rộng rãi mà ở đó là một cặp đôi một nam một nữ. Nam thì Nguyên Du không biết, nhưng nữ thì có, dù sao nàng cũng là người tới từ hôn với Lâm Vũ Thần, Vũ Xích Ngọc. Nếu xét theo tuổi thì nàng cũng là một cái tiểu nữ nhân, tuy không so được với Vân Nhưộc Hân nhưng nếu so với Vân Nhu Linh thì cũng chẳng kém chẳng hơn bao nhiêu. Mái tóc đỏ dài đến mỏng, đôi mắt đen láy long lánh nước toát lên vẻ tinh nghịch và trẻ con đó cũng là thứ thu hút nhất ở nàng. Làn da trắng ngần vô cùng căng mịn của một đứa trẻ, tuy không được trước lồi sau lõm như Vân Nhưộc Hân nhưng ít nhất nó vẫn đang phát triển. Trái với vẻ đẹp kiều mị và quyến rũ của Vân Nhưộc Hân, nàng lại có trong mình một vẻ đẹp của một thiếu nữ mới lớn, vẻ đẹp của sự trong sáng.

Thấy nàng, khuôn mặt của Lâm Vũ Thần nhất thời trầm xuống nhưng cũng nhanh chóng trở lại như cũ, Nguyên Du thấy biểu cảm đó không khỏi cười trừ:

"Đó là hôn thê của ngươi đúng không?" Lâm Vũ Thần nhẹ nhàng gật đầu, nói:

"Tuy vậy, nhìn điệu bộ này có vẻ nàng ta đến là để từ hôn hoặc thứ gì đó tương tự vậy." Nguyên Du chỉ cười, nói:

"Nếu hai bên đã từ hôn, chi bằng để nàng ta cho ta? Không phiền chứ?" Lâm Vũ Thần cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Đừng nói là nữ nhân hán không quen không biết này, dù là sau này có muốn theo đuổi được vị mỹ nhân nào thì chỉ cần Nguyên Du một câu hán sẵn sàng từ bỏ người đó. So với tình cảm nam nữ, Lâm Vũ Thần càng coi trọng tình cảm giữa hán và Nguyên Du hơn.

Vân Nhưộc Hân ngồi một bên như người vô hình, tuy nghe được lời nói của Nguyên Du nhưng nàng cũng không thể hiện cái gì, chỉ tựa đầu vào vai hán, tay bắt gác nắm chặt hơn. Nàng đã chuẩn bị tinh thần cho việc hán sẽ đa thê vậy nên mấy chuyện này nàng sẽ xem như không thấy, miễn là trong tim hán vẫn còn nàng thì hán muốn bao nhiêu cũng được. Nguyên Du hiển nhiên đoán ra trong lòng Vân Nhưộc Hân đang nghĩ gì, ngay lập tức vòng tay ôm lấy eo nàng.

Cuộc đối thoại giữa Nguyên Du và Lâm Vũ Thần cũng không phải nhỏ, ít nhất toàn bộ đại sảnh vẫn là nghe được.

"Hôn xược, dám khinh nhờn..." Lời nói của tên nam nhân bên cạnh chưa kịp ra hết, Nguyên Du đã chậm rãi nói:

"Bát Vũ, tên đó còn nói thêm một chữ, bẻ thêm một cái răng cho ta. Chỉ là chó canh nhà thì đừng có giương oai chứ." Lời của hán vừa dứt, một tiếng la thất thanh đã vang lên, tên thiếu niên kia đã ngay lập tức bị Vân Bát Vũ chế phục. Cảnh giới hai bên là ngang nhau, đều là Võ Hồn cảnh hậu kì nhưng Vân Bát Vũ lại hơn hán ở việc kĩ xảo chiến đấu vậy nên trận đánh này rất nhanh đã phân ra thắng bại. Theo đúng lời Nguyên Du, tên kia lúc này chỉ kịp nói năm từ, lập tức bị Vân Bát Vũ lấy dao cạy ra năm cái răng còn dính máu, dính nướu.

"Nếu bẻ hết răng rồi, thì nói thêm một câu tát thêm một cái, cứ vậy tiến hành." Vân Bát Vũ lại gật đầu nhận lệnh, khuôn mặt vô cùng mong chờ nhìn tên thiếu niên này. Quả nhiên tên đó không dám nói thêm lời nào, dù sao năm cái răng vẫn còn nằm yên trước mặt, hán chỉ có thể vừa quýnh quýnh vừa dùng ánh mắt căm hận nhìn Nguyên Du.

"Bằng hữu, đồng bạn của ta chỉ có xúc phạm ngươi một từ, ngươi làm như vậy không khỏi có chút quá đáng?" Lâm Vũ Thần nghe Vũ Xích Ngọc nói vậy chỉ cười, quá đáng? Đây còn quá nhẹ, Vân gia chưa kịp chọc hán câu nào đã bị diệt gia rồi kia.

"Vậy sao? Xem như ta quá khích đi, Bát Vũ trở về!" Vân Bát Vũ chỉ gật đầu, im lặng thi hành những mệnh lệnh của Nguyên Du. Tên thiếu niên chớp được thời cơ, nhanh chóng đứng dậy nhưng cũng không dám đánh lén, cách biệt hai bên quá lớn.

"Được rồi, xem ta là người ngoài đi, Lâm Vũ Thần đi lên giải quyết chuyện riêng của ngươi đi."

"Vâng." Lâm Vũ Thần gật gật đầu, bước lên ngang hàng với Nguyên Du, chờ đợi nội dung sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Từ Hôn

Thấy Lâm Vũ Thần đi lên, Vũ Xích Ngọc trong lòng đã có chút cảm thấy không ổn. Vốn trong kí ức của nàng thì tên thiếu niên này chỉ là một tên phế vật thậm chí còn kém cả một tên canh cửa. Nhưng hiện tại, chỉ chưa tới hai năm qua đi hán đã thay da đổi thịt, trở thành một con người vô cùng tự tin cũng như tu vi đã tăng lên không ít hoặc ít nhất là nàng nghĩ như vậy. Nhưng còn một thứ khác khiến nàng chú ý hơn, đó là Lâm Vũ Thần có thể kết giao với một cường gia như thiếu niên kia. Nghĩ đến đây, tuy có chút lo sợ nhưng nàng vẫn cắn răng nói:

"Ta muốn hủy bỏ hôn ước giữa ta và Lâm Vũ Thần!" Tiếng nói của nàng không nhỏ vậy nên tất cả mọi người ở đại sảnh đều nghe thấy. Họ dùng một cặp mắt vô cùng nghi hoặc nhìn nàng, muốn nàng cho biết lí do. Sau đó tất cả không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Vũ Thần muốn xem hán biểu hiện thế nào, nhưng tất cả những gì mọi người có thể thấy đó chỉ là một sự bình thản đến lạ kì của Lâm Vũ Thần.

"Xin hỏi, đây là ý của Vũ gia hay là...?" Đại trưởng lão ngay lập tức đi lên, hai tay chấp lại vô cùng cung kính nói. Vũ gia là một trong bát đại gia tộc, họ là những tồn tại Lâm gia không thể nào sánh tới được vậy nên cung kính là điều hiển nhiên. Vũ Xích Linh nghe vậy như bị đập đuôi mèo, cả người không tự chủ được mà cứng lên nhưng cũng rất nhanh chóng bình tĩnh lại nói:

"Là ý của ta. Ta muốn từ hôn với Lâm Vũ Thần!" Nàng ném ra một phong thư mà trên đó ghi rõ ràng hai chữ từ hôn. Theo tục lệ của đại lục này nếu một trong hai không còn muốn giữ hôn ước với đối phương có thể đơn phương viết ra một cái thư từ hôn rồi đi tới tận nhà đưa cho đối phương. Đối phương dù muốn hay không chỉ đều có thể chấp nhận, đương nhiên chuyện đơn phương từ hôn này chỉ có thể diễn ra khi cách biệt địa vị, thực lực, danh vọng hay những thứ khác của hai bên quá lớn mới có thể đơn phương từ hôn. Còn nếu ở trường hợp hai bên ngang nhau thì kẻ từ hôn thường sẽ bị gọi là một tên không có não. Chuyện từ hôn này cũng không quá hiếm, nhưng nó lại đem lại những hậu quả rất to lớn, ngoài hạ nhục đối phương ra thì từ khía cạnh cũng thể hiện đối phương không đủ trình độ so với mình, hay bản thân hơn đối phương quá nhiều,... Nhưng dù mục đích nào đi nữa thì kẻ bị từ hôn cũng rất nhục nhã.

"Ồ nháo! Đây là chuyện hôn ước giữa hai nhà, há có thể nói muốn hủy là hủy!" Một tên trưởng lão ngay lập tức bất bình. Nếu thật sự có thể kết giao với Vũ gia thì khi đó nước lên thì thuyền lên, Lâm gia cũng sẽ gián tiếp trở nên có trọng lượng hơn mà lão cũng sẽ có nhiều quyền lực hơn. Tên thiếu niên bị bẽ răng kia nhú mày, nói:

"Hôn..." Nhưng lời chưa ra hết, một cái răng nữa đã bị nạy ra ngoài bay tung tăng trước mắt hán. Vân Bát Vũ vẫn giữ nguyên tư thế bẽ răng đó rồi mới từ từ thu lại sau đó vô cùng chậm rãi đi về phía Nguyên Du, giống như ai bị bẽ răng cũng không liên quan đến cậu vậy. Tên thiếu niên đó chỉ có thể đón lấy cái răng của mình rồi sau đó dùng một con mắt cực hạn hận thù nhìn Vân Bát Vũ. Vũ Xích Ngọc chỉ hơi nhú mày nhưng cũng không dám nói gì nữa, nàng cảm nhận được sâu sắc đe dọa từ nữ nhân bên cạnh thiếu niên kia, nó giống như trước mặt người đó nàng chẳng khác nào một con kiến hôi.

Mọi người sau khi nghe ai là người muốn chủ động từ hôn thì ngay lập tức quay mặt về phía Lâm Vũ Thần, chờ đợi một vẻ mặt khác từ hán nhưng vẫn giống từ nãy đến giờ, đó vẫn chỉ là một khuôn mặt vẫn giữ một nụ cười nhẹ giống hệt Nguyên Du, không những vậy tên đó còn có vẻ không muốn quan tâm đến chuyện này.

"Chuyện này trưởng bối ngài có đồng ý sao?" Đại trưởng lão về mặt âm trầm nói, chuyện này không chỉ là nhục nhã Lâm Vũ Thần mà còn là trực tiếp khiến địa vị của hán rơi xuống đáy vực. Vũ Xích Ngọc được hỏi câu này liền chậm rãi gặt đầu tỏ vẻ khẳng định. Xác nhận được thông tin mình muốn, nắm tay của hán không tự chủ được mà bóp chặt hơn, ngay khi muốn nói điều gì đó thì Lâm Vũ Thần đã lên tiếng:

"Có thể nói lí do từ hôn sao?"

"Còn có thể là gì nữa, chẳng phải là do ngài chỉ là phế vật sao?" Tên thiếu niên kia ngay lập tức chớp lời mà quên mất vẫn còn một mối đe dọa. Nhưng lần này Vân Bát Vũ không ngay lập tức tiến lên đánh tên đó mà chỉ cười, một nụ cười khinh bỉ. Cậu cười, Lâm Vũ Thần cười, Vân Nhược Hân cũng cười, phế vật? Chỉ đúng với lúc trước mà thôi. Hán tập luyện nhiều hơn bất cứ ai ở trong Huyết Thần, cố gắng hơn bất kì người nào, trả giá nhiều hơn bất kì cá nhân nào bọn hán từng biết.

Thấy khuôn mặt của bọn hán có chút không đúng nhưng Vũ Xích Ngọc lại không biết sai ở đâu, chỉ có thể giữ lấy cái sự khó chịu đó trong người. Nguyên Du cũng cười, xem ra mọi chuyện về cơ bản không khác nguyên tác là mấy, chỉ khác là Lâm Vũ Thần không còn là phế vật nữa rồi. Xem ra từ đoạn này trở đi Nguyên Du không cần bám theo nguyên tác nữa. Hán nhìn Vũ Xích Ngọc, cười nhẹ nói:

"Ngươi nói không sai, là phế vật thì không xứng với ngài..." Mọi người trong đại sảnh có chút bất ngờ, không phải bọn hán là đồng bọn sao, sao bây giờ lại nói xấu nhau thế này? Mọi người bất ngờ nhưng không bao gồm những người bên cạnh Nguyên Du, bởi bọn hán biết dù Nguyên Du có nói như thế nhưng kì thực lại chẳng mang chút ý tứ xúc phạm nào mà chỉ đơn thuần là muốn lấy đó làm động lực cho bọn hán, vậy nên mấy từ thế này bọn hán đều xem như không nghe thấy. Trong một tháng huấn luyện thì mấy từ phế vật, đồng rác, kiến cỏ, chó mèo,... xuất hiện khá thường xuyên vậy nên bọn hán cũng xem như đã quen rồi.

"....Nhưng nếu như tên đó không còn là phế vật nữa thì sao?" Nguyên Du cười nói. Lời của hán khiến hầu hết mọi người trong đại sảnh bất ngờ bởi ai cũng biết Lâm Vũ Thần là một tên phế vật có tiếng, vậy bây giờ có người nói tên đó không phải phế vật thì làm sao có thể không bất ngờ đây.

"Ý ngài là gì?" Vũ Xích Ngọc mắt phượng hơi híp lại, sau lưng chiến hồn đã như ẩn như hiện, khí thế này đúng là Chiến Linh cảnh. Mọi người trong đại sảnh lại mở to mắt kinh ngạc đến mức tròn mắt như muốn lòi ra ngoài, nàng mới bao tuổi mà đã có được tu vi Chiến Linh cảnh? Nhìn thế này chắc cũng

chẳng hơn 20 đi. Nhưng, một lần nữa, trái với vẻ bất ngờ của mọi người thì nhóm của Nguyên Du lại trông vô cùng bình thản đến lạ thường, tựa như Chiến Linh cảnh cũng chẳng có gì. Mà đúng là thế thật, dù bên trong không gian đó chỉ có hồn thể mới được phép tồn tại nhưng Nguyên Du lại có thể mô phỏng lại chiến lực của Chiến Linh cảnh để cho đại diện bốn tổ và bốn đứa đệ tử của hắn chiến đấu lấy kinh nghiệm. Do đã đánh nhiều đến mức không đếm hết được nên bây giờ đối với bọn hắn Chiến Linh cảnh sơ kỳ chẳng có gì hơn cái này. Trong Không Gian Hồn Thể vẫn còn bốn vị Chiến Linh cảnh chưa được phóng xuất đây.

"Ra là người dựa vào cái đó, nhưng người cảm thấy mình mạnh lắm sao? Minh thật sự là thiên tài sao?" Nguyên Du mặt không đổi sắc nói, lời này khiến Vũ Xích Ngọc có chút mất bình tĩnh. Nàng vốn sinh ra là được mọi người ưu ái, gia tộc chăm bẵm, từ nhỏ đến giờ chỉ có người khác tôn kính nàng chứ chưa có ai dám chất vấn, móc mỉa nàng trừ mấy cái đại gia tộc kia.

"Không phải sao? Người có thể chứng minh ta sai sao?" Nàng nở một nụ cười khinh miệt.

"Nếu ta làm được thì sao?" Trái với suy nghĩ của nàng, khuôn mặt của Nguyên Du vẫn vậy, thậm chí còn có vẻ đắc chí.

"Vậy thì chuyện từ hôn xé bỏ, chúng ta vẫn như cũ, tới ngày sẽ thành hôn, thế nào?" Nguyên Du cười càng tươi, giống như đạt được ước muốn. Chẳng hiểu sao thấy nụ cười đó Vũ Xích Ngọc cảm thấy có chút bất an. Trái với vẻ bất an của nàng thì Lâm Vũ Thần và Văn Nhựt Hân có chút nghi hoặc, chẳng phải lúc trước còn nói muốn lấy nữ nhân đó sao? Sao bây giờ lại giữa đường đổi ý? Tuy nghĩ như vậy nhưng không ai lên tiếng chất vấn, bởi trong lòng họ, mọi hành động của Nguyên Du đều đã qua cân nhắc, vậy nên chuyện này hắn cũng sẽ có ân ý của riêng hắn, họ chỉ cần tuân theo là được.

"Một lời đã định." Nguyên Du thu liễm nụ cười đắc chí, ngược lại hắn ngồi như một ông hoàng, nở một nụ cười khinh miệt tất cả, ngón tay chỉ búng một cái... Không có gì xảy ra cả, ngay khi Vũ Xích Ngọc và tên thiếu niên kia muốn lên tiếng chế giễu thì dị biến xảy ra, từ sau lưng hắn, không, phải nói đúng hơn là thiếu niên được Nguyên Du gọi là Bát Vũ chợt bộc phát ra khí thể cực kì mạnh mẽ sau lưng cậu cũng xuất hiện một đầu cự ưng, khí thể này chính là Vô Hồn cảnh hậu kì!

Chưa để mọi người kịp phản ứng lại thì, tên phế vật mọi người hay gọi bất chợt bộc phát ra một loại khí thể không gì cản được, loại khí thể này thậm chí còn nhìn hơn của Vũ Xích Ngọc. Thấy tình thế không ổn, nàng vội vã ngưng tụ Chiến Hồn của mình, là một con Hỏa Phượng Hoàng, Cửu Cấp Chiến hồn. Tuy vậy, khí thể của nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng có thể so được với Lâm Vũ Thần. Sau lưng Lâm Vũ Thần cũng xuất hiện một con cự quy, là Bát Diệt Thân Quy! Khí thể của Lâm Vũ Thần khỏi nói cũng biết, đã gần như đạt tới Chiến Linh cảnh.

Ngay khi mọi người nghĩ bản thân có thể xả hơi được rồi, thì lại một dị biến nữa xảy ra. Từ sau lưng Vũ Xích Ngọc bất chợt xuất hiện một loại khí thể vô cùng âm tàng và chết chóc, là Cửu U Minh Xà! Văn Nhu Linh cũng chậm rãi xuất hiện, trên tay cầm vũ khí của nàng là một con rắn tím đen dài quấn kín cả cái tay mềm mại của nàng. Vũ Xích Ngọc thấy tình thế này không khỏi âm thầm nuốt nước bọt, nếu như cô ta muốn giết mình, liệu mình có trốn được?

Văn Nhu Linh chậm rãi đi đến trước mặt Nguyên Du, sau đó cúi người bày tỏ thành kính rồi sau đó đứng song song với Văn Bát Vũ. Vũ Xích Ngọc nhìn tổ đội kia, trong lòng chợt trở nên lạnh toát, loại lực lượng này thật sự chỉ là do một tên thiếu niên vô danh nắm giữ sao? Chưa kể đến thực lực của hắn nàng còn chưa biết, thậm chí dù là nữ nhân khiến nàng cảm thấy ớn lạnh kia cũng mù tịt nốt. Nàng cảm thấy chuyện đi này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Thôn Thiên Pháp Quyết

"Vậy trận này xem như ta thắng nhá!" Nguyên Du cười nói. Kết quả trận này dù là người mù cũng nhận ra được ai đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Vũ Xích Ngọc hai tay nắm chặt, răng nghiến lại. Nàng vốn đến đây là để cho Lâm gia xấu mặt cũng như giải thoát bản thân khỏi cái xiềng xích, vậy tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao một tên phế vật mười sáu năm trời lại có tu vi gần bằng nàng trong khi nàng đã được rất nhiều thiên tài địa bảo, được công pháp thích hợp nhất, được các trưởng bối chỉ dạy tận tình mà rốt cuộc cũng chỉ nhìn hơn tên đó một chút. Đôi mắt nàng chợt quay đầu về phía người nam nhân vẫn luôn nắm quyền chủ động kia, hai tay chấp lại, hỏi:

"Xin hỏi người tên là gì?" Nàng dù không đến đây lâu nhưng lại rất chắc chắn sự chuyển biến này là do có mặt người nam nhân đó. Lí do không phải nữ nhân là vì nàng ta thậm chí còn rất tình tứ nằm trong vòng tay của hắn vậy thì không có lí do nào là nàng. Nguyên Du nghe nàng hỏi, đáp:

"Huyết Thần Hội, Nguyên Du." Văn Bát Vũ nghe được ba chữ Huyết Thần Hội ngay lập tức có chút tự hào bởi đây chính là tổ chức đã cho hắn có được ngày hôm nay. Vũ Xích Ngọc trong đầu nhanh chóng tìm lấy thông tin về cái tổ chức gọi là Huyết Thần Hội này nhưng dù cố gắng thế nào cũng không có được bất kì thông tin nào, sau khi về lại gia tộc nàng nhất định phải toàn lực tìm kiếm thông tin về nó. Cái tên Nguyên Du cũng được nàng khắc ghi trong đầu, chuyện ngày hôm nay nhất định nàng sẽ không bỏ qua. Nghĩ như vậy nàng liền quay đầu rồi đi, bỏ mặc tên thiếu niên kia. Sau khi ngăn ngor một chốc mới nhận ra thân chủ mình đã đi hắn liền thủ hặn liếc Nguyên Du rồi mới nhanh chóng đuổi theo.

"Vũ Thần, tận lực nắm lấy cô ta, kế hoạch sau này vẫn cần cô ta giúp đỡ." Nguyên Du sau khi cười liếc một mắt sắc lẹm, nói nhỏ với Lâm Vũ Thần. Lâm Vũ Thần sau khi nghe âm thầm gật đầu, đã là nhiệm vụ Nguyên Du giao thì hắn phải bằng mọi cách hoàn thành mới được.

"Cầm lấy thứ này, nếu dùng như không được thì dùng cương. Nhớ, bằng, mọi, cách." Nguyên Du đưa cho Lâm Vũ Thần một cái bình nhỏ chứa một giọt máu, là Long Huyết hắn nhận được lúc đầu, tưởng như vứt nó vào một xô thì bây giờ rốt cuộc mới có cơ hội dùng tới. Lâm Vũ Thần mặt hơi đỏ tiếp

lấy giọt máu, hần hiểu cương ở đây không phải là cứng rắn với Vũ Xích Ngọc mà là "cương" cái khác. Ở lâu với Nguyên Du, Lâm Vũ Thần cũng hiểu cái giọt máu đó tác dụng gì, dù sao Nguyên Du cũng từng cho hần xem đề phòng sau này có dùng tới. Trong cái túi bên hông của hần cũng còn ba bình Long Huyết đã được pha loãng đến mức không còn màu hay mùi, nhìn qua không khác nước mưa bình thường. Bởi vì bị pha loãng nên tác dụng cũng kém đi khá khá, theo lời hần nói thì tác dụng chỉ là khiến đối phương cảm thấy ham muốn trong vồn vện nửa canh giờ mà thôi. Nhưng hần đã đưa hần một giọt Long Huyết, thứ sát khí với phái nữ, có thể khiến họ ham muốn một tháng liên tục, lúc nào cũng cảm thấy cực hạn đói khát, biến một thiên kim tiểu thư thành một cô gái lúc nào cũng chỉ muốn cái ấy của đàn ông. Tuy có đại sát khí trong tay nhưng Lâm Vũ Thần cũng cảm thấy áp lực vô cùng, bởi theo lời Nguyên Du thì nàng là một bước vô cùng quan trọng, không thể xảy ra sơ suất vậy nên hần mới cảm thấy hai vai nặng nề như vậy.

Tuy nghe được sắp có một cô nương bị Nguyên Du gián tiếp hại đời nhưng Vân Nhược Hân và hai đệ tử của hần lại xem như không nghe thấy. Ở lâu cũng hiểu Nguyên Du có tính đa thế, thích người đẹp mà bây giờ sẵn sàng đánh đổi một tiểu mỹ nhân để làm một bước đệm trong kế hoạch thì có thể thấy hần coi trọng nó thế nào. Vân Nhược Hân cảm thấy có chút may mắn khi hần đường đường chính chính tán tỉnh nàng chứ không phải dùng cái biện pháp hạ lưu đó.

"Được rồi, một chuyện đã xong, các ngươi còn ý kiến gì sao." Tộc nhân Lâm gia bắt giặc nuốt nước bọt một cái, loại lực lượng này có thể nói không ngoa khi có thể quét ngang cái Ô Dung Thành này mà không có chút cản trở nào. Kể cả mấy tên lúc này rất cứng nhưng hiện tại ai nấy đều hai chân run cầm cập bởi họ cảm nhận được sự bất lực khi phải đối đầu với thể lực mang tên Huyết Thần Hội này. Ai cũng đã sợ hãi nhưng Lâm Sang thì không, ngược lại còn có vẻ nhạo báng họ, khuôn mặt giống như nói: Ta đã nói các ngươi rồi. Chớp lấy cơ hội này, lão ngay lập tức tay chấp lại, khuôn mặt tỏ vẻ kiên quyết nói:

"Nguyên...Du đại nhân, chúng ta còn cơ hội bàn bạc sao?" Nguyên Du liếc lão, không thể không nói diễn kĩ của tên này cũng tốt phết. Nếu không phải biết lão đã quy hàng thì thật sự Nguyên Du cũng sẽ bị lừa. Hần cười nói:

"Có thể, có điều hình như vẫn còn vài kẻ không cam tâm thì phải?" Mắt hần vô tình hay chú ý liếc về phía Đại trưởng lão. Đại trưởng lão bị hần liếc như vậy liền lạnh cả sống lưng nhưng vẫn cố gắng đứng đây, đôi mắt ngập tràn tức giận. Tuy Nguyên Du đã không còn sử dụng Long Uy nhưng ai nấy đều cảm thấy cực kì áp lực, không khí cũng trở nên ngột ngạt đến khó thở.

"Nào dám nào dám, ta đưa ngài đi lấy Hồn Tự Thư." Lâm Sang tỏ vẻ hèn mọn vô cùng nhưng lọt vào trong mắt đám tộc nhân thì lão đang hạ thấp bản thân vì gia tộc khiến cho không ít tiểu tử hai mắt đỏ lên. Nguyên Du gật nhẹ đầu rồi đứng lên đi theo Lâm Sang. Lâm Sang sau khi được Nguyên Du chấp nhận trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng mừng rỡ, ngay lập tức dẫn đường cho hần.

Băng qua tiền viện tiến tới trung viện, nơi chứa công pháp, binh khí, đan dược và vài thứ linh tinh của Lâm gia. Trên đường đi gặp không ít người hầu nhưng ai cũng cúi gằm mặt xuống mà đi, sợ bản thân kinh động Nguyên Du. Hai nơi căn bản cách nhau chưa tới vài trăm mét nên rất nhanh đã đến được trung viện. Bước đến một tòa kiến trúc có hình dạng như một tòa tháp khá cao, tới được đây, Lâm Sang hốt ha hốt hải lấy ra một cái lệnh bài đưa về phía tòa tháp, sau khi lão đưa tấm lệnh bài đó lên, tức thì một tấm màn chợt xuất hiện rồi nhanh chóng hạ xuống. Lâm Sang ngay lập tức giới thiệu:

"Đây là một cái trận pháp bảo vệ tòa tháp này, không có lệnh bài chuyên dụng không thể vào trong. Cơ mà với thực lực của các vị thì phá cái trận pháp này cũng không hần là khó." Lâm Sang cười nói rồi bước vào, Nguyên Du cũng bước theo. Cảnh vật bên trong cũng không có gì đáng chú ý, trước mặt hần chỉ là một loạt kệ sách chứa hàng đồng công pháp ở đó.

"Công pháp ở đây được phân làm ba tầng, tầng đầu tiên cho đệ tử bình thường học tập, công pháp ở tầng này phần lớn chỉ là Nhất Tinh tới Tam Tinh công pháp. Tầng hai là Tứ Tinh tới Ngũ Tinh, còn tầng năm là Lục Tinh và một cuốn Hoàng Cấp công pháp." Nói đến hai chữ Huyền Cấp giọng của lão chợt trở nên vô cùng tự hào. Cũng dễ hiểu khi Hoàng Cấp công pháp không phải là gia tộc nào cũng nắm giữ được, thậm chí trong tòa thành này cũng chỉ có Lâm gia là sở hữu một cuốn là đủ hiểu nó hiếm thế nào. Mặc dù trên đại lục này công pháp được chia thành Thiên Địa Huyền Hoàng bốn đại cấp độ mỗi cấp độ lại phân thành Thượng Trung Hạ, nhưng do quá hiếm nên người ta mới phải chế thêm cấp Tinh chia làm mười cấp. Thiên Cấp cũng đã được vài vạn năm chưa từng xuất thế, dù là mấy cái đại gia tộc hay thánh địa chỉ sợ cũng không sở hữu được. Bởi vậy mới thấy công pháp ở cái đại lục này thiếu thốn và quý hiếm thế nào.

Nguyên Du nghe được chữ có chữ không bởi hệ thống mới thông báo cho hần một tin nhắn:

"Hệ thống công pháp của hệ thống sẽ không áp dụng theo quy tắc của đại lục này, vậy nên kí chủ không cần mắc công ghi nhớ." Nguyên Du chỉ là thẳm gật đầu, nói theo kiểu của hệ thống thì nó áp dụng một thang đo công pháp khác vậy nên hần không cần ghi nhớ cấp độ của đại lục này làm gì. Mà cũng từ khía cạnh chứng minh, hệ thống có thể có rất nhiều Thiên Cấp công pháp, thậm chí là vượt trên nó.

"Hồn Tự Thư nằm ở tầng trên cùng, nó cũng là quyển Hoàng Cấp công pháp duy nhất của Lâm gia." Nói đến đây về mặt của Lâm Sang trở nên đen lại. Hồn Tự Thư nếu là ban đầu rất có thể là một cuốn Thiên Cấp công pháp nhưng sau khi bị Lâm gia lão tổ tu sửa cũng như thay đổi thì nó đã bị rút hạng đến mức chỉ còn là Hoàng Cấp công pháp chỉ có tác dụng an ủi tinh thần Lâm gia. Bởi vậy mới nói tuy có được công pháp vượt bậc nhưng không thể dùng thì chả khác nào trong tay có cả kim cương mà không xài được cả. Nguyên Du cũng không muốn nghe lão giởng dài, ngay lập tức đi lên tầng ba.

"Chờ đã, còn có cấm chế!" Nguyên Du không quan tâm lão nói gì, Chân Nhân ngay lập tức hoạt động, tức thì nhận ra ở đâu có cấm chế, ở đâu thì không. Nguyên Du tuy không sợ mấy cái cấm chế này nhưng hần vẫn muốn tiết kiệm thời gian nhất có thể vậy nên lựa chọn duy nhất của hần là né qua một bên. Đi theo một quy luật khó hiểu, từng bước chân của hần như loạn nhịp nhưng tất cả đều rất tinh diệu né tránh qua được các cấm chế được bày ra, an ổn đi lên được tầng ba.

Trên tầng này cũng chỉ có được ba cái kệ sách nhưng lại không được lấp đầy như ở hai tầng dưới. Nhìn qua thứ tự sắp xếp thế này Nguyên Du đoán một cái kệ có thể là tượng trưng cho một loại công pháp. Bước qua một hàng kệ, Nguyên Du tùy ý nắm lấy một cuốn công pháp, ngay lập tức, một bảng thông báo hiện ra trước mặt hần:

"Tìm thấy cấp một công pháp, Tinh Vũ Kiếm Quyết, xác định học?" Nguyên Du thấy bảng thông báo này, hơi chần chừ một chút rồi ngay lập tức nhấn

đồng ý, cuốn công pháp ngay lập tức biến mất trước mắt hắn, nó hóa thành một đạo ánh sáng bay thẳng vào óc của Nguyên Du. Trong đầu hắn ngay lập tức biết được cách thức tu luyện của loại kiếm pháp này, cũng không tỉnh diệu mấy. Bỏ qua cái kiếm pháp vừa học được, Nguyên Du bước về phía cuốn công pháp đang được trưng bày rất chỉnh tề và nghiêm trang giữa lầu. Bước đến cuốn công pháp đó, một loại khí tức huyền diệu chợt quán quanh cơ thể hắn, giống như từng làn gió nhẹ thổi qua làn da. Cầm lên cuốn sách đó, bốn chữ Thôn Thiển Pháp Quyết ngay lập tức đập vào mắt hắn, hệ thống lúc này cũng thông báo:

"Xác nhận có vật liệu tiến cấp Thôn Phệ, chấp nhận tiến cấp?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Thôn Phệ Tiến Cấp

Nguyên Du đọc bảng thông báo, không chần chờ chút nào mà ngay lập tức nhấn đồng ý. Cuốn công pháp lần này không hóa thành một đạo ánh sáng bay vào đầu hắn mà ngược lại nó tự giờ ra. Mới tới trang nào, từng từ từng chữ trong trang đó như có linh trí ngay lập tức bay ra khỏi sách xếp trước mặt Nguyên Du. Tốc độ lật sách rất nhanh nhưng tốc độ xếp chữ càng nhanh hơn, đến mức Nguyên Du gần như không nhìn rõ nữa. Tuy chỉ nhìn cuốn công pháp đó khá mỏng, chỉ tầm trăm trang là cùng nhưng số chữ được xếp ra ngày càng nhiều, đến mức có lẽ đã vượt qua con số một triệu. Nguyên Du suy đoán có lẽ Lâm gia lão tổ không chỉ chơi đảo chữ mà còn chơi xóa luôn chữ vậy nên nó mới trở nên mỏng như vậy,

Tuy nhìn mỏng nhưng cũng phải mất hơn năm phút cuốn sách mới gấp lại, lúc này xung quanh hắn là chi chít chữ, không phải nói là biểu tượng thì hợp lý hơn. Chúng bay xung quanh Nguyên Du không theo một trật tự nào mà vô cùng hỗn loạn. Nguyên Du neho mắt nhìn từng chữ bay đi với hi vọng tìm ra quy luật của chúng nhưng mười phút trôi qua hắn rốt cuộc bỏ cuộc, mới vừa nhớ được hướng đi của một cái thì nó lại tổ lái bay sang hướng khác, chưa kể hình dạng của mấy biểu tượng này cứ na ná nhau khiến hắn cảm thấy có chút nhức đầu.

Ngay khi Nguyên Du cảm thấy gần như vô vọng thì một linh tượng chợt lóe lên, một tay nâng lên, ngay lập tức sử dụng Thôn Phệ. Quả nhiên, cường độ Thôn Phệ càng lớn bao nhiêu thì tốc độ của mấy biểu tượng càng chậm lại bấy nhiêu cho tới khi dừng hẳn, mà lúc này Thôn Phệ đã đạt đến cực hạn, Nguyên Du bây giờ mới biết Thôn Phệ cũng có thể sử dụng ngoài không khí mà không cần nhắm vào bất kì đối tượng nào thế này. Ngay khi hắn cảm thấy mọi thứ có lẽ đã xong thì dị biến chợt nảy sinh, hắn không còn điều khiển được Thôn Phệ, nó bắt đầu lớn hơn, năng lượng sử dụng cũng lớn hơn, đến mức chỉ cần không tới năm phút thôi là hắn sẽ hoàn toàn cạn kiệt năng lượng.

Nhưng Thôn Phệ càng lớn thì mấy cái biểu tượng kia tựa như cảm nhận được cái gì thu hút, chậm rãi bay lại gần rồi dung nhập vào trong Thôn Phệ. Nguyên Du thấy mọi chuyện đã có tiến triển tốt ngay lập tức mừng ra mặt, nhưng sau khi biểu tượng đó dung nhập vào Thôn Phệ thì trên lòng bàn tay của hắn chợt xuất hiện một cái hoa văn nhỏ rất lạ, khi hoa văn đó xuất hiện thì biên độ hấp thụ lại càng lớn, tâm ảnh hưởng nó cũng lớn hơn. Càng ngày càng có nhiều biểu tượng dung nhập vào Thôn Phệ, nhưng cứ dựa theo tiến độ này thì phải mất ít nhất cả tiếng nữa mới có thể hoàn thành mà số năng lượng còn dư lại của hắn không nhiều đến vậy, với không chút chần chừ nào hắn ngay lập tức mua khoảng năm bình hồi phục năng lượng để uống từ từ.

Càng nhiều biểu tượng dung nhập vào thì những hoa văn trên tay của hắn lại càng nhiều, càng dài. Nếu nhìn kĩ thì có vẻ chúng là kí tự của nơi nào đó và chúng đang có xu hướng nối lại thành một vòng tròn. Mười lăm phút trôi qua, cái vòng tròn kia rốt cuộc cũng đã nối xong, trong quá trình này từng chỗ nó đi qua Nguyên Du cảm thấy vô cùng đau rát, giống như bị lột đi một lớp da lớp thịt rồi thay vào đó là những kí tự kia vậy. Ngay khi vòng tròn hoàn thành Nguyên Du rốt cuộc mới thở phào một hơi, nhưng chưa kịp vui mừng, mấy biểu tượng khác giống như uống thuốc kích thích, ngay lập tức lao đầu vào Thôn Phệ như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nguyên Du hàm răng cắn chặt để không hét lên bởi cảm giác đau đớn bất chợt ập đến này, tất cả những gì hắn phát ra chỉ là những tiếng "hừ..hừ..." vô nghĩa nhưng ai cũng có thể nghe ra hắn đang vô cùng đau đớn. Càng nhiều biểu tượng dung nhập thì cái vòng tròn kia lại càng phát triển, khi đã hình thành thêm một cái vòng tròn thứ hai, nó lập tức chậm rãi lan rộng ra toàn bộ lòng bàn tay của hắn, giống như đang chậm rãi tra tấn vậy.

Quá trình tràn đầy đau đớn này diễn ra đúng một tiếng đồng hồ, nhưng thật kì diệu khi mà hắn chẳng nốc thêm bình hồi phục nào mà vẫn đủ năng lượng để hấp thụ hết những biểu tượng kia. Sau khi biểu tượng cuối cùng dung nhập, kí tự cuối cùng được vẽ nên thì Nguyên Du tựa như được giải thoát, ngay lập tức ngồi phịch xuống. Mấy cái kí tự kia đã bao bọc hết một bàn tay của hắn và lan xuống tận cổ tay, hấp thụ cả triệu biểu tượng mà chỉ có thể hình thành những kí tự lan tới cổ tay thì có thể thấy thứ đồ chơi này khó chơi thế nào. Sau khi mọi thứ hoàn thành, hệ thống ngay lập tức thông báo:

"Chúc mừng kí chủ thành công tiến cấp Thôn Phệ lên cấp 2, cho phép kí chủ không cần trực tiếp chạm vào đối tượng mà chỉ cần trong phạm vi bán kính 5m đều có thể bị thôn phệ, phạm vi có thể tăng lên nếu kí chủ sử dụng thường xuyên hoặc tiến cấp lên 3." Nguyên Du gật nhẹ đầu, cái tiến cấp này chỉ là gia tăng phạm vi thôn phệ mà thôi, cũng không có gì đáng để chúc mừng lắm, có thứ khác hắn cần quan tâm hơn, Nguyên Du hỏi hệ thống:

"Thứ trên tay ta là gì?" Hệ thống sau khi nhận lệnh, con mắt hắn chợt trở thành một cái máy quét, phóng ra hai luồng sáng quét lấy bàn tay đó. Sau khoảng một phút hệ thống mới trả lời, có thể thấy đây là thứ dù là hệ thống cũng cần tốn thời gian khá lâu mới có thể phân tích:

"Sau khi trải qua phân tích cũng như đối chứng với một số dữ liệu được cài sẵn, hệ thống cho rằng đây là Văn."

"Văn? Là thứ gì?" Nguyên Du có chút thắc mắc, dù là trong nguyên tác hắn cũng chưa từng nghe tới từ này.

"Theo những dữ liệu hiện thời, hệ thống tạm định nghĩa Văn là tập hợp những kí tự được hình thành sau khi trải qua cực hạn chuyển hóa các tri thức và

sức mạnh với một sự cân bằng hoàn hảo. Một Văn có thể chứa hàng trăm triệu kí tự với mỗi kí tự đại diện cho một tri thức khác nhau, có thể tiếp tục chuyển hóa các kí tự này để nó càng thêm cô đọng, càng thêm huyền diệu. Do đại diện cho những loại tri thức khác nhau nên các kí tự gần như là độc nhất, hiếm có các kí tự giống nhau. Một loại Văn có thể khiến cho một loại sức mạnh và tri thức của loại sức mạnh đó có tiến bộ vượt bậc, thậm chí là trở nên tách biệt hoàn toàn với những loại sức mạnh khác. Văn của kí chủ đại diện cho Thôn Phệ vậy nên khi sử dụng Thôn Phệ kí chủ có thể làm ít mà ăn nhiều, có thể Thôn Phệ càng nhiều loại sức mạnh và các vật chất khác nhau. Ngoài ra có thể nâng cao Văn bằng cách tiếp thêm tri thức và sức mạnh của loại đó cho Văn, mà kí chủ thân là Thôn Phệ chỉ có thể Thôn Phệ các loại công pháp khác có cùng bản chất." Hệ thống nhanh chóng định nghĩa cái thứ trên tay đó cho Nguyên Du nhưng hắn có vẻ như vẫn còn thắc mắc, hỏi tiếp:

"Vậy các kí tự này từ đâu ra? Đâu thể tự dựng hình thành được đúng chứ?" Hệ thống lần này im bất. Một phút....hai phút...ba phút....năm phút vẫn không có câu trả lời, rốt cuộc sau khoảng ấy thời gian nó mới đáp lại:

"Không đủ dữ liệu, không đủ quyền hạn truy cập, không thể tìm thấy thông tin. Tất cả những gì hệ thống có thể tìm được là nó chính là ngôn ngữ hình thành từ vũ trụ." Nguyên Du mở to mắt kinh ngạc, thứ này có giả vậy sao? Nhưng càng khiến hắn kinh ngạc hơn đó là nó bất chợt biến mất nhưng hắn vẫn cảm nhận được nó vẫn nằm đấy, trong tâm vừa động thì Văn lại xuất hiện bao phủ bàn tay, âm thầm kinh ngạc rồi thôi.

Phủi mông đứng lên, Nguyên Du chậm rãi đi xuống sảnh, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy Lâm Sang đang bị đám người bên cạnh hắn bao vây không chút kẻ hở nào. Sau khi thấy Nguyên Du đã đi xuống bọn hắn mới thở dài một hơi rồi sau đó liếc Lâm Sang một cái. Lâm Sang không chú ý ánh mắt của họ, chỉ là mừng rỡ nhìn Nguyên Du kích động hỏi:

"Ngài...Ngài luyện được?" Nguyên Du gật nhẹ đầu, đáp:

"Cũng có thể nói là được." Đám người nghe vậy liền hơi vui mừng, xem ra Nguyên Du lại có tiến bộ dù hắn không thể hiện ra bên ngoài. Bước ra khỏi tòa kiến trúc này Nguyên Du hít sâu một hơi rồi nói:

"Ta đi tới Bách Bảo Các một chút, mọi người đi đâu chơi thì đi đi." Nói xong hắn ném cho họ một cái nhẵn không gian chứa không ít linh thạch. Tiếp lấy cái nhẵn, bốn người cười nhẹ rồi gật đầu, đặt được xác nhận Nguyên Du mới quay đầu đi tới Bách Bảo Các. Để đảm bảo kế hoạch được chu toàn hắn cần bên này giữ im lặng. Đây là bước đệm để Huyết Thần Hội gây được tiếng vang, đó cũng là lí do hắn để cho Vũ Xích Ngọc nghe được tổ chức của hắn. Bởi hắn đoán khi nàng về sẽ dùng các biện pháp để mò ra thông tin về cái tổ chức của hắn, nàng sẽ không tìm được gì mà ngược lại còn giúp hắn truyền bá sự tồn tại của Huyết Thần bởi một tổ chức được đích thân thiếu chủ Vũ gia đi hỏi thăm sao có thể không nhớ được chứ?

Tuy không đạt được thực chất tăng trưởng nhưng Nguyên Du cảm thấy thân thể của mình như nhẹ hơn, từng bước chân phóng đi cũng nhanh hơn, chẳng mất bao lâu hắn đã tới được Bách Bảo Các. Hắn bây giờ đã là người không ai muốn chú ý cũng khó bởi mới cách đây vài tiếng thôi Lâm gia đã bị hắn ghé thăm một châu mà bọn họ không dám phản kháng tí nào. Bây giờ mỗi hành động của hắn đều có thể dẫn đến người khác chú ý, vậy nên chỉ cần hắn xuất hiện thôi là mọi người rất tự giác nhường ra một con đường cho hắn.

Nguyên Du quen đường, rất nhanh chóng đã tới được quầy bán rượu của Túy Lão, thấy một lão giả mặt mày nghiêm túc ngồi đó, Nguyên Du liền cười nói:

"Túy Lão dạo này ỏn chứ?" Túy Lão nhẹ nhàng gật đầu, đẩy qua chỗ hắn một tờ giấy, Nguyên Du rất tự nhiên ngồi xuống rồi sau đó cầm lên tờ giấy đó, đúng là tờ giấy trong phong thư hắn kêu Vân Nhu Linh đưa cho Túy Lão.

"Ta đã có đủ tất cả nguyên liệu, nhưng thực hiện thế nào?" Nguyên Du lần này chậm chạp hơn rất nhiều, vô cùng bình tĩnh cầm lên một vỏ rượu rồi sau đó uống một hơi, đặt vỏ rượu xuống hắn mới chậm rãi nói:

"Cứ từ từ, vội gì. Vốn vết thương của lão là buộc phải phế tu vi rồi sau đó mới có thể trị dứt điểm nhưng bây giờ ta lại có một phương pháp không cần phải làm vậy. Lão nghĩ... chỉ với giao tình nồng nặc đó của chúng ta thì ta sẽ giao ra phương pháp trị liệu mà không cần đổi bất kì thứ gì sao?" Nguyên Du cười nói, đôi mắt vô cùng sắc nhìn thẳng vào túy lão.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Triệu Tinh Kiểm

"Người muốn thứ gì? Tiền bạc? Thông tin? Công pháp? Vũ khí?" Mất đi sự hiền hòa như thường ngày, Túy Lão trực tiếp vào vấn đề. Lão cũng không tin Nguyên Du có thể giao ra cái phương pháp ấy mà không cần thứ gì, ngược lại hắn đòi hỏi thù lao càng khiến lão an tâm hơn. Nguyên Du cười nhẹ, lắc đầu đáp:

"Ta hiện tại đúng là thiếu thốn thật, nhưng vẫn chưa đến mức bán đi một vật phẩm giá trị chỉ để đổi lấy mấy thứ đó đâu." Nguyên Du không ngay lập tức trả lời mà dẫn đi vòng vo, sau đó nói tiếp:

"Ta chỉ muốn một thứ... sự trung thành của người với Huyết Thần Hội." Túy Lão sau khi nghe xong, khuôn mặt già nua ngay lập tức nhăn lại, quát:

"Không bao giờ ta phản bội lại Bách Bảo Các! Người vẫn là nên về đi, ta tin chắc phương pháp không chỉ có một!" Nguyên Du nghe vậy nhưng không

giận chút nào, vẫn rất bình tĩnh uống một hớp rượu rồi nói:

"Đúng là không chỉ có một phương pháp....Chỉ là, ngươi có đủ thời gian để tìm kiếm sao? Nếu ta đoán không lầm, ngươi đã đến mức đèn cạn dầu sắp tắt thờ tới nơi rồi, phải không?" Nguyên Du đôi mắt sắc lẹm nhìn Túy Lão, trong giọng nói đã không còn kính ý mà chỉ còn là giọng điệu của kẻ nắm thóp được mọi thứ. Túy Lão như bị đâm trúng tim đen, đồng tử mở rộng rồi nhanh chóng co lại, hừ lạnh nói:

"Đó không phải chuyện của ngươi!"

"Cũng đúng, nhưng liệu ngươi có cam tâm đi xuống hoàng tuyền không? Thù diệt gia có lẽ cũng chỉ đến thế thôi nhỉ?" Nguyên Du lắc lắc đầu rồi đứng lên tiến về phía Lâm gia.

"Chờ đã! Ngươi làm sao biết được?!" Túy Lão đôi mắt mở rộng, vô cùng kinh ngạc nhìn Nguyên Du, chỉ tiếc là hắn đã đi xa và không có ý quay lại nói chuyện. Thấy biểu hiện của Nguyên Du như vậy Túy Lão cũng chỉ biết hậm hực ngồi xuống, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tại sao hắn lại biết chuyện của lão.

Trái ngược với vẻ hậm hực của Túy Lão, Nguyên Du ngược lại tâm tình khá tốt đến mức khoe môi của hắn không nhìn được mà giương lên một chút. Mỗi đã giăng ra, cá cũng đã bị thu hút, chỉ còn chờ thời gian nhắc cần mà thôi. Mục đích thực sự của Nguyên Du chính là thu hút sự chú ý của Túy Lão để lão luôn tò mò về hắn, mà một khi đã tò mò thì sẽ khó tránh khỏi việc theo dõi hắn. Đến khi ấy thì giết hoặc thả đều là chuyện của hắn, không ai có thể nói được cái gì bởi hắn mới là người bị hại. Lí do hắn mời Túy Lão về Huyết Thần là vì bí mật lão đang nắm giữ, năm ấy cũng bởi vì nó mà gia đình của lão mới bị giết may mà lão được Bách Bảo Các cứu một mạng mới sống được tới giờ.

Trong Nguyên Tác, bí mật lão đang nắm giữ chính là vị trí động phủ của một vị cường giả còn vượt trên cả Chiến Thánh cảnh, nhưng ngay cả lão và những người khác cũng chỉ xem đó là động phủ của một vị cường giả nào đó thôi nên cũng không quan tâm lắm, kể cả mấy người từng đuổi giết lão cũng đã buông tha vì cái giá bỏ ra quá lớn mà không biết cái bí mật đó có đúng hay không, đây cũng là nguyên do lão còn sống được tới giờ. Nguyên Du cần cái bí mật đó, không phải cho hắn mà là cho Huyết Thần, dù sao trong tay hắn đã có được một cái hệ thống thì cũng chẳng cần gì mấy cái truyền thừa nữa. Trong tay hắn vẫn còn một tấm bản đồ khác đó là cái được vẽ trên lưng Cơ Thanh Huyền, hắn đoán nhờ nó năng mới thành tựu được Thiên Đế Cảnh, hắn cũng muốn lợi dụng năng để tìm tới cái địa điểm đó nhưng xem ra với thực lực hiện tại vẫn chưa thể làm được, chưa kể đến có vẻ nó còn khuyết thiếu.

Bước đến Vân gia đồ nát, nay là chỗ trú thân cho người vô gia cư, ăn mày hay là địa điểm tụ tập chơi đùa của đám nhóc. Hiện tại có lẽ vẫn chỉ mới là buổi trưa nên nắng vẫn còn khá gắt, trong đại sảnh cũ của Vân gia cũng tụ tập không ít người, phần lớn đều là người già, và trẻ mồ côi, có lẽ Thành Chủ không muốn mọi người bản mắt nên mới tập hợp họ lại đây.

Nhìn những con người kia, ai cũng hốc hác, quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, có lẽ đã khá lâu từ khi họ có được một ngày an bình đúng nghĩa. Bước vào bên trong, cảnh vật xơ xác ngày hôm ấy nay vẫn còn giữ lại, những vết máu từ cuộc đại đồ sát vẫn chưa tan hết, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng. Trên những cành cây đáng lẽ phải có lá xanh rậm rạp kia thì nay chỉ còn thấy vài ba con kền kền ăn xác đang trực chờ kẻ xấu số. Cảnh vật đồ nát, hoang tàn, vết đao chém, kiếm đâm vẫn còn khắc trên những cây cột, trên những tảng đá như muốn nhắc cho hắn nhớ hắn chỉ là một con ác quỷ chỉ thích thấy cảnh chém giết, cơ mà đúng là thế thật, hắn đã từng xem chuyện chém giết là một thú vui.

Thấy có người bước vào, những con người khốn khổ kia dùng đôi mắt đã nhòe đi vì mệt mỏi nhưng sau khi thấy được hình ảnh của Nguyên Du, không ai bảo ai tất cả đều đã quỳ xuống, một tên thiếu niên có vẻ "có thị" nhất bước ra, vô cùng vội vàng nói:

"Đại nhân.... đây chỉ là chỗ dành cho đám ăn mày chúng tôi...ngài cần gì?" Cậu thiếu niên ấy sợ Nguyên Du sẽ ngửa mặt nhìn những người này mà ra tay giết họ, đây không phải là khung cảnh cậu muốn thấy. Nhìn thiếu niên trước mắt, Nguyên Du thầm gật đầu, ngoại hình không tồi. Tuy có chút hốc hác do thiếu ăn nhưng vẫn không thể che đi cặp mắt đầy tinh quang, mày kiếm mắt sắc, khuôn mặt thanh tú. Cơ thể tuy cũng hơi gầy nhưng Nguyên Du vẫn có thể cảm nhận được đằng sau cơ thể này là một cỗ lực lượng không nhỏ.

"Các ngươi ở đây bao lâu rồi?" Nguyên Du liếc nhìn Vân gia đã đồ nát và rất nhiều nhân lực trước mắt, trong lòng nhanh chóng tính toán.

"Bẩm đại nhân....cũng nom được nửa tháng... Nếu ngài thấy chướng mắt thì xin hãy cho chúng tôi ba ngày...không...hai ngày...chúng tôi sẽ dọn đi!" Cậu thiếu niên vô cùng gấp gáp trả lời. Nguyên Du nghe câu lọt câu không, thì ra Vân gia diệt cũng được nửa tháng rồi mà Phủ Thành Chủ vẫn chưa có động tĩnh, xem ra là có đại chiêu. Nhìn những con người đang quỳ lạy mình, Nguyên Du lại nói:

"Ngươi là người đứng đầu ở đây?"

"Vâng....tôi là người tập hợp họ lại đây....dù sao thì nơi đây cũng đã bỏ hoang...." Nguyên Du gật nhẹ đầu, trong lòng hắn đã có tính toán.

"Ngươi tên gì?" Đôi mắt của hắn nhìn xuống cậu thiếu niên trước mắt, tuy không được hệ thống nhắc đến nhưng hắn có cảm giác thành tựu của người này sau này chắc chắn sẽ không nhỏ.

"Là Triệu Tinh Kiếm." Nụ cười trên khuôn mặt Nguyên Du chợt cứng lại, hắn như không tin vào tai mình, hỏi lại:

"Nói lại lần nữa!"

"Là...Là Triệu Tinh Kiếm!" Cậu thiếu niên rõ ràng ngập ngừng và sợ hãi hơn rất nhiều. Được xác nhận lại một lần nữa, Nguyên Du lúc này mừng như vớ được vàng. Triệu Tinh Kiếm, một đứa con hoang của Triệu gia, bị cha mẹ và gia tộc ruồng bỏ chỉ có thể sống chui sống nhủi ở cái Ô Dung Thành. Cảm thấy cuộc đời này quá bất công cậu đã quyết định đi tu luyện, nhưng thiên phú của cậu thậm chí còn thảm hại hơn cả Lâm Vũ Thần, tên tiêu tử kia tu một ngày bằng cậu tu một tháng, thậm chí còn lâu hơn. Nhưng đôi lại thiên phú về kiếm lại cực kì cao, một đường tu kiếm, lấy kiếm bỏ ra thông đạo đến

Trung Giới, sau này cũng sáng tạo ra một đại tuyệt chiêu: Vô Hạn Kiếm Giới, một tuyệt kỹ giống như Vạn Kiếm Quy Tông nhưng là bản nâng cấp và đã được tu chỉnh.

Nguyên Du thật sự cảm thấy bất ngờ khi có thể gặp được một cái thiên tài như vậy ở đây, thiên phú về kiếm của tên này thậm chí còn mạnh hơn Bạch Vô Thiên và Lâm Vũ Thần cộng lại. Nắm lấy vai Triệu Tinh Kiếm, mắt của Nguyên Du lúc này sáng như đèn pha ô tô, kích động nói:

"Hãy làm đệ tử của ta!" Cậu thiếu niên kia nghe vậy cũng kích động không kém nhưng khi liếc về đằng sau, tâm tình ấy lại ngay lập tức bị dẹp bỏ, cậu quỳ một chân xuống, vô cùng khẩn thiết nói:

"Ta cũng rất muốn làm đệ tử của ngài....nhưng....ta vẫn không thể vứt bỏ được muội muội mình...." Nguyên Du nghe vậy mặt liền cổ quái, tên này có em sao? Vậy sao trong nguyên tác hắn lại chưa thấy? Như vậy thì chỉ có một khả năng là muội muội của tên này có lẽ đã chết từ khi hắn còn nhỏ yếu hoặc cũng có thể là vì cái chết của em mình mà Triệu Tinh Kiếm mới tu luyện.

"Ngươi có muội muội?"

"Vâng...là biểu muội." Nguyên Du ồ một tiếng, ra chỉ là biểu muội mà thôi.

"Vậy biểu muội ngươi đâu rồi?" Nguyên Du hỏi.

"Đại nhân...nó vẫn còn nhỏ...không thể chịu được những chuyện đó!" Triệu Tinh Kiếm có chút hoảng loạn nói. Nguyên Du liếc mắt nhìn xuống, cười như không cười nói:

"Ngươi xem ta là loại cảm thú gì mà đến tiểu la ly cũng chơi? Ta chỉ đơn thuần muốn xem muội muội ngươi thế nào thôi."

"Vâng...vậy mời ngài đi hướng này." Triệu Tinh Kiếm đứng lên, dẫn đầu đi về một gian phòng. Khoảng cách cũng không xa nên rất nhanh đã tới nơi, đứng trước gian phòng, Triệu Tinh Kiếm hít sâu một hơi, khẩn thiết nói:

"Đại nhân, biểu muội của ta có bệnh mà còn lại bị liệt hai chân, mong ngài đừng ghét bỏ nó." Sau khi được Nguyên Du gật đầu đồng ý, Triệu Tinh Kiếm mới chậm rãi mở cửa ra, một mùi mù tanh ngay lập tức bay ra khỏi gian phòng, xộc vào mũi của Nguyên Du nhưng hắn cũng chỉ hơi nhăn trán rồi thôi. Đi theo sau Triệu Tinh Kiếm đi vào phòng, cảnh tượng trước mắt ngay lập tức khiến hắn có chút khó chịu.

Nói là liệt hai chân còn không bằng nói hai chân của nàng đã bị cắt cụt đi, thậm chí trên cơ thể cũng có không ít vết bầm tím, vết trầy xước và hơn hết cả là vết roi vọt và vết đao kiếm chém trúng. Mùi mù tanh tỏa ra từ các vết thương đó, trên cơ thể gầy gò đó Nguyên Du đếm được không dưới mười vết thương. Trên khuôn mặt nàng quần băng quanh đầu và quần quanh một con mắt trái, nó vẫn còn rỉ máu, điều đó cho thấy nó mới bị móc ra không lâu.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nguyên Du đã chuẩn bị tâm lý cho một thảm trạng nhưng không ngờ lại thảm tới mức này. Triệu Tinh Kiếm như bị chạm vào nỗi đau, hai mắt đỏ hoe, nói:

"Bẩm...vốn là ta đã bị Triệu gia trục xuất nhưng biểu muội nàng một mực nằng nặc đòi đi theo. Triệu gia cao tăng thấy ngứa mắt nhiều lần gọi nàng về mà nàng không chịu. Cuối cùng để diệt trừ chúng ta họ phái ra không ít cao thủ tới đuổi giết, những vết thương trên người nàng đều bị lũ khốn đó ban tặng. Một lần chạy trốn, do ta sơ xuất xem chút mất mạng, nàng đã lấy thân mình ra đỡ, kết quả là hai chân bị chém đứt, một con mắt cũng bị hủy đi, ta cũng không còn cách nào khác mới..." Nói đến đây, cậu mím chặt môi không nói nữa. Nguyên Du nghe được đại khái câu chuyện tâm trạng cũng không tốt chút nào, xem ra trong đây còn một âm mưu lớn hơn nữa, thậm chí có thể liên quan đến địa vị của họ ở Triệu gia. Dựa theo lời cậu nói thì cả hai bị đuổi giết khắp nơi, nhưng tại sao dù đã làm rầm rộ như thế mà cha mẹ của cô ta không tới ứng cứu? Chỉ có hai khả năng, một là họ cố tình làm lơ và hai là họ thật sự muốn giết chết con gái mình, mà điều này chỉ có thể xảy ra khi nàng không phải là con ruột hoặc nàng nắm giữ được bí mật gì đó. Nghĩ đến đây, khóe môi Nguyên Du không tự chủ được mà cong lên, xem ra cơ hội để Huyết Thần Hội thể hiện đã ngày càng gần.

"Ta có thể chữa cho nàng..." Khoác lấy vai của Triệu Tinh Kiếm, Nguyên Du từ tốn nói. Nghe được lời ấy, Triệu Tinh Kiếm ngay lập tức quỳ thụp xuống, hai tay bám ống quần, cầu khẩn:

"Van ngài...mau cứu nàng...ta nguyện làm trâu làm ngựa...mau chữa cho nàng..." Nguyên Du nghe vậy nụ cười lại càng tươi, nói:

"Được thôi, ta sẽ chữa cho nàng, với điều kiện cả hai phải là đệ tử của ta." Lời nói vừa dứt, ba tiếng "cốp" vang lên giữa gian phòng, Nguyên Du kinh ngạc nhìn xuống Triệu Tinh Kiếm, chỉ thấy cậu đập đầu đến mức máu chảy ra hòa với nước mắt, cậu nghẹn ngào đáp:

"Vâng...đệ tử...ra mắt sư tôn..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chữa trị

"Xem ra tình cảm giữa ngươi và nàng ta không đơn thuần chỉ là huynh muội thôi nhỉ?" Nguyên Du rì rầm, nữ nhân này vì Triệu Tinh Kiếm mà không tiếc

lấy thân mình đỡ đạn để rồi ra nông nổi người mà đều không ra này, còn Triệu Tinh Kiếm vì cô mà ngay cả tôn nghiêm đều vứt bỏ, ném đi cả một tương lai vào một cá nhân không rõ ràng. Triệu Tinh Kiếm dù nghe lời này nhưng cũng chỉ là mím môi không đáp, thật sự tình cảm giữa hai người đã không còn đơn thuần là huynh muội nữa mà nó đã vượt qua rồi.

Nguyên Du thờ dài, con người có thể vì thứ tình cảm đó mà vứt bỏ đi mọi thứ, nên nói họ là ngu ngốc hay dừng cảm đây? Sau lưng hắn chậm rãi xuất hiện hai người, là Vân Dật Nam và Vân Hồng Tuyết, thấy Nguyên Du đứng đó hai người ngay lập tức quỳ một chân xuống ra lễ với hắn.

"Tinh Kiếm, đây là sư huynh sư tỷ của ngươi, chào họ đi." Nguyên Du liếc mắt xuống Triệu Tinh Kiếm một chút rồi đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào nữ nhân tàn tạ trước mắt, hắn có cảm tưởng muốn nắm hoàn toàn Triệu Tinh Kiếm trong tay thì buộc phải từ nàng ra tay trước. Nguyên Du cũng không ngại mình có thêm nhiều trợ thủ mạnh mẽ nhưng cái mấu chốt là hắn phải nắm được hoàn toàn chúng trong tay, nếu không được thì phải toàn lực hủy diệt, trong các cuốn tiểu thuyết, chuyện diệt gia diệt tông phần lớn là đã không ra toàn lực giết đi nhân vật chính để hắn có cơ hội trở mình, hắn sẽ không phạm vào sai lầm như vậy. Nếu cảm thấy một kẻ có thể là mối nguy cho Huyết Thần sẽ không tiếc thân chính đi một chuyến dù đôi phương có là trẻ sơ sinh hay người già hay thậm chí chỉ là một kẻ mới tập tành tu luyện.

"Tinh Kiếm ra mắt sư huynh, sư tỷ." Triệu Tinh Kiếm hay tay chấp lại cung kính chào hỏi Vân Dật Nam và Vân Hồng Tuyết. Hai người cười với cậu, Vân Hồng Tuyết tiến lên giành lời nói trước:

"Không cần đa lễ đâu, khi có người ngoài thì mới cần chứ chỉ có sư tôn với chúng ta thì bỏ qua mấy cái này cũng được, chúng ta và sư tôn cũng không câu nệ vấn đề này. Phải rồi, tự giới thiệu, ta là Vân Hồng Tuyết, còn cái tên đang cau có kia là Vân Dật Nam." Vân Hồng Tuyết vô cùng vui vẻ nói ra, nàng biết đã được Nguyên Du thu làm đệ tử thì sẽ chẳng có ai là người bình thường cả, vậy nên nàng sẽ không dùng thái độ của một kẻ bề trên nhìn xuống bởi biết đâu sau này cái tên bị mình khinh thường lại là vạn dân kính ngưỡng trong khi bản thân vẫn chỉ chui rúc ở một góc.

"Này, cô mới nói ai cau có! Đừng có nghĩ thẳng tôi được một lần là có thể muốn nói gì thì nói!" Vân Dật Nam nghe Vân Hồng Tuyết giới thiệu về mình như vậy ngay lập tức bạo khởi, tranh lời.

"Một lần? Ngươi có nhớ sai không?" Vân Hồng Tuyết nở một nụ cười duyên dáng, một bàn tay đưa lên xòe ra cả bàn chứng tỏ Vân Dật Nam đã thua trọn vẹn năm lần. Bị Vân Hồng Tuyết hỏi vặn lại như vậy cậu cũng chỉ biết đỏ mặt rồi lùi đầu vào một góc. Nguyên Du thấy hai người hòa hợp như vậy liền cười nhẹ xem như hài lòng, sau đó mới nhu hòa nói:

"Được rồi, đừng đùa nữa, ta có việc cho các ngươi đây...." Vừa nghe có việc, Vân Hồng Tuyết và Vân Dật Nam thu hồi vẻ mặt của mình, vô cùng cung kính quỳ một chân chờ đợi mệnh lệnh từ Nguyên Du. Trong một tháng ở chung được hắn chỉ dạy không ít thứ cũng như được hắn đích thân tập luyện cho không ít lần đã khiến niềm tôn kính với hắn đã dâng lên không ít vậy nên họ mới có thể ngoan ngoãn như vậy.

"Như các ngươi thấy, đây là Vân gia nhưng hiện tại đã bị biến thành chỗ trú chân cho người già và trẻ em cơ nhờ."

"Vậy người muốn chúng ta làm thế nào? Đuổi họ ra hay là...?" Vân Hồng Tuyết ngẩng đầu lên nói nhưng đón chờ nàng là một cái búng trán đau điếng từ Nguyên Du.

"Đồ ngốc, nhiều nhân lực như này mà không tận dụng thì đúng là đầu óc có vấn đề. Việc ta muốn các ngươi làm là lôi kéo họ vào Huyết Thần, còn đám trẻ con thì giống như của Vân gia lúc trước, chậm rãi nuôi rồi cấy vào đầu chúng sự trung thành tuyệt đối với Huyết Thần. Ta sẽ phái Thiên Tổ và Địa Tổ giúp các ngươi." Nói rồi Nguyên Du dẫn đầu đi ra khỏi gian phòng, trước mặt hắn chợt xuất hiện rất nhiều người, đều là người của Thiên Tổ và Địa Tổ, thấy Nguyên Du đứng đấy, không ai bảo ai đều vô cùng cung kính quỳ xuống một chân. Vân Quân và Nhị Lang đi ra khỏi hàng, đứng trước tổ của mình, quỳ một chân xuống cung kính hô:

"Thiên Tổ Nhị Lang có mặt, kính chào đại nhân."

"Địa Tổ Vân Quân, kính chào đại nhân."

Theo sau lời hai người là tiếng chào đầy cung kính từ những thành viên của hai tổ, tiếng hô lớn như pháo, đến mức người đi đường xem chút té ngửa.

"Ừm, nhân đây giới thiệu cho các ngươi, đây là Triệu Tinh Kiếm, là đệ tử mới của ta, nhớ "chào hỏi" cho đàng hoàng. Ngoài ra thì các ngươi sẽ đi theo ba người đệ tử của ta, chúng sẽ nói các ngươi cần làm gì." Nói xong, Nguyên Du đưa Vân Hồng Tuyết một bọc linh thạch cũng có tầm cỡ cả trăm viên bên trong. Tất cả mọi người không ai có dị nghị gì, Nguyên Du liền quay đầu bước vào, trước khi đi hắn còn không quên nhắc Triệu Tinh Kiếm:

"Phải rồi, ta sẽ chữa cho nàng, trong thời gian đó không ai được vào. Là. Không. Ai. Được. Vào." Nguyên Du nhấn mạnh từng từ trước khi cánh cửa gỗ mỏng manh nhưng lại như ngăn cách cả hai thế giới kia chậm rãi khép lại. Bước đến gần nữ nhân đang nằm thoi thóp trên giường, Nguyên Du bây giờ mới có cơ hội quan sát toàn thể trên dưới của nàng.

Tuy trên người có không ít vết thương nhưng nó lại không thể che đi sự yếu đuối của nàng. Khuôn mặt đã không còn vẻ ngây thơ như của đám con nít mà ngược lại rất chín chắn nhưng cũng nhờ nó mà có thể khiến cho người ta rất dễ bị thu hút. Cơ thể không thể nói là quá phát triển, ít nhất là hai khu vực hấp dẫn ánh mắt đàn ông vẫn chưa có dấu hiệu trở nả nhưng nó vẫn không thể làm giảm đi vẻ đẹp của nàng. Thay vì thu hút người ta bằng sự quyến rũ cơ thể thì nàng lại có thể thu hút người khác bằng sự bí ẩn của mình. Chạm vào làn da mỏng manh như thủy tinh kia, cơ thể nàng hơi run lên, cổ họng không tự chủ được mà rên rỉ vài tiếng, có lẽ là nàng bị đau.

"Hệ thống, chữa được không?" Nói thật thì mấy cái bệnh này hắn cũng chỉ biết bó tay toàn tập vậy nên chỉ có thể đem hết hi vọng kí gửi vào cho hệ thống.

"Có thể nhưng cả thần hồn và nhục thể đều bị tổn thương quá nặng mà hệ thống vẫn chưa đủ quyền hạn để đưa nàng vào không gian chữa trị, chỉ đành

nờu kí chủ dùng máu mình cải biến huyết mạch biến nàg thành Bán Hắc Long, lúc đó nờu khả năng phục hồi kinh người của Hắc Long thì hẳn sẽ không bao lâu nàg sẽ tỉnh thôi." Nguyên Du gật gật đầu nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì nói tiếp:

"Vậy còn thần hồn nàg thì sao? Người mới nói cả thần hồn cũng bị tổn thương mà phương pháp đó của người chỉ có thể hồi phục nhục thân còn hồn thể thì chưa chắc."

"Đúng như kí chủ nói, ở cấp độ hiện tại thì huyết mạch chỉ có thể chữa trị nhục thân chứ không thể hồi phục thần hồn, kí chủ cũng không thể đưa nàg vào Không Gian Hồn Thể, ở mức độ tổn thương như thế này mà đưa vào đó thì chỉ khiến tình hình càng nặng thêm, thậm chí là giết chết nàg. Do không thể chủ động hấp thụ hồn lực mà nồng độ hồn lực lại quá lớn có thể trực tiếp đè bẹp hồn thể của nàg, chưa kể đến mức độ tổn thương hồn thể quá lớn mà thời gian chữa trị lại quá chậm thành ra kí chủ chỉ có thể tiến vào hồn thể của nàg tự mình ra tay. Ngoài ra hệ thống còn điều tra thấy một loại chất độc ngấm vào bên trong hồn thể của nàg, theo điều tra sơ bộ thì loại độc này nếu gặp nồng độ hồn lực quá lớn sẽ trực tiếp phát nổ khiến người bị nhiễm tử vong, đây cũng là nguyên nhân chính hệ thống không khuyến khích cho nàg vào Không Gian Hồn Thể." Nguyên Du thâm gật gật đầu, sau khi thờ dài, hẳn nói:

"Thực hiện thế nào?" Hệ thống lần này vô cùng nhanh chóng trả lời:

"Để phòng hờ trường hợp bất trắc, hệ thống cực lực khuyến khích kí chủ sử dụng năm giọt tinh huyết, ngoài ra còn thêm nửa lít máu xem như đẩy nhanh tiến độ biến đổi." Nguyên Du nghe xong liền vô cùng đau lòng, đây là năm giọt tinh huyết chứ không phải năm giọt nước lã, đâu phải muốn có là có. Nhưng sau khi đau lòng một hồi hẳn vẫn phải làm vậy, để có được Triệu Tinh Kiểm tồn thất tí máu này cũng xem như có lợi, dù sao thành tựu sau này của tên đó Nguyên Du biết rõ hơn ai hết.

Nguyên Du chia ra ngón trỏ, đặt trên cái miệng nhỏ của nữ nhân kia, thấy nàg không có vẻ gì là hợp tác Nguyên Du đành thờ dài, tay còn lại liền bóp miệng nàg, cưỡng ép nàg mở ra mặc cho nó có thể đánh động đến những vết thương khác. Cơ thể của nàg bị tác động mạnh bạo như vậy hơi run lên nhưng cũng bất lực trước sức mạnh áp đảo của Nguyên Du. Trên ngón tay ngỏ, một giọt lại một giọt hình thành rồi nhỏ xuống cái miệng đang mở to kia, chui tọt xuống cổ họng rồi hòa vào dòng máu. Sau khi đã cho nàg uống năm giọt tinh huyết, khuôn mặt của hẳn có hơi trắng bệch, mồ hôi hiện ra lấm tấm trên trán, dù sao một lúc rút ra năm giọt tinh huyết cũng giống như rút ra năm lít máu vậy, có thể tỉnh táo đã là tốt.

Cho nàg uống năm giọt tinh huyết xong, Nguyên Du đưa cổ tay lại cái miệng của mình, vô cùng quyết đoán cắn một cái rồi xé ra, cho dù đây là cơ thể của hẳn nhưng Nguyên Du lại không có chút gì là chần chờ mà cắn ra một miếng thịt lớn. Máu đỏ ngay lập tức tuôn ra bắn lên cả mặt hẳn, trong miệng hẳn còn có một miếng thịt lớn, nhỏ miếng thịt đó ra ngoài Nguyên Du để vết thương vào miệng nàg, để những dòng máu đỏ tươi ấy trào hết vào cổ họng, bên mép còn chảy ra một giọt máu.

"Hừ, nếu các người không báo đáp cho tốt thì đừng trách tại sao ta lại độc ác." Nguyên Du như nói cho mình nhưng cũng như nói cho nữ tử đang nằm trên giường này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Vô Thần

Cũng không lâu lắm nửa lít máu đã bị rút ra khỏi người hẳn, khuôn mặt của Nguyên Du hiện tại trắng nhách như mới bị đập thêm một lớp phấn. Cả người hẳn cứ lắc la lắc lư đứng không vững, bị rút năm giọt tinh huyết là đã quá lắm rồi mà còn bị rút thêm nửa lít máu nữa thì chưa gạt đi đã là may mắn. Sau khi bị rút máu, miệng vết thương đã ngừng chảy máu nhưng Nguyên Du không có ý gì là để nó chữa trị, bởi như hệ thống đã nói, huyết mạch của hẳn có sức chữa trị rất mãnh liệt, vết thương cỡ này chỉ cần chưa tới năm phút là có thể khôi phục.

Hẳn không làm vậy, chỉ vì một mục đích, để cho Triệu Tinh Kiểm nhìn thấy. Nguyên Du không chắc dù bản thân đã chữa trị cho cô nàg này thì tên đó có trung thành hay không, vậy nên vết thương này chính là một lời nhắc nhở nhẹ đến tên đó: ta vì nữ nhân của người mà đồ không ít máu, vậy nên người biết phải làm gì rồi đó. Hoặc nếu tên đó không hiểu thì vẫn để cho hẳn cảm thấy áy náy. Ngoài ra, còn một mục đích nữa, đó là để cho hai tổ Thiên Tổ và Địa Tổ cũng như hai đứa đệ tử của hẳn nhìn thấy, việc này là để củng cố sự trung thành của họ, vết thương này cũng sẽ như là một lời khẳng định: ta có thể vì các người mà đồ máu, vậy thì các người cũng phải vì ta mà đồ máu.

Không thể không nói chỉ từ một vết thương mà Nguyên Du gửi gắm vào đó không biết bao nhiêu mong chờ, mà gửi gắm là một chuyện, người khác có hiểu hay không thì lại là một câu chuyện khác. Sau khi đã truyền máu xong, hệ thống tiếp tục chỉ dẫn hẳn phải làm gì:

"Tiếp theo, xâm nhập vào hồn thể của nàg, giống như lúc kí chủ ép buộc Bạch Vô Thiên nhưng lần này kí chủ chủ động rời khỏi nhục thân và tiến vào hồn thể của nàg." Nguyên Du gật gật đầu, ngồi xuống, hai chân xếp bằng. Sau khoảng một phút, từ cơ thể hẳn chợt tỏa ra một loại khí tức quỷ dị, không phải là loại khí tức nho nhỏ như hẳn vẫn thường hay thể hiện mà là một loại khí tức âm trầm, tàn bạo, nguy hiểm khiến người khác không rét mà run.

Từ trên đỉnh đầu của hẳn chậm rãi nhô ra một thứ gì đó, tuy không biết là thứ gì nhưng tuyệt đối không phải là bản thân hẳn. Sau khoảng hai ba phút, rốt cuộc thứ đó đã thành hình, một con quái thú đứng ngưỡ. Nó phải cao ít nhất cả ba mét, cả cơ thể nó được bao bọc trong một lớp vảy màu đen. Móng chân móng tay mọc dài và nhọn hoắt, một miếng thép dày vài cm cũng chả là cái đinh gì với nó. Nó có một dải lông kéo dài từ giữa thân cho đến cái đuôi nhưng ở đó nó đã trở nên cứng cáp như thép, thậm chí có thể làm vũ khí tấn công. Trên đỉnh đầu nó mọc ra hai cái sừng uốn cong giống sừng dê

nhưng cong hơn và nhọn hơn. Nó có một đôi mắt đỏ rực như ánh lửa, nó nhìn chăm chăm vào Nguyên Du, tựa như có thể nhìn thấu cả tâm can của hắn. Cái đuôi của nó đập nhẹ một cái nhưng lại có thể tạo ra một cơn gió nhẹ trong phòng kể cả khi nó chỉ là một hòn thỏ. Trên lớp vảy đen của nó cũng có không ít vết chém vết đâm, tựa như nó đã từng trải qua những cuộc chiến khốc liệt nhất. Nhìn thấy Nguyên Du, nó quỳ xuống một chân, để lộ ra sau lưng là hai cặp cánh, một cặp giống cánh dơi trong khi cặp còn lại thì không biết nó là của loài gì, chỉ biết những cái lông trên cái cánh này có thể đem ra làm một loại vũ khí chết người. Cái miệng dài như miệng sói của nó chậm rãi mở ra, để lộ ra một chất giọng hung bạo, đáng sợ như đến từ địa ngục:

"Kính chào....Chủ nhân...." Nguyên Du nhìn thấy nó, đôi mắt có chút mê man, giống như nhớ lại chuyện năm ấy, một câu chuyện hẳn cho dù luân hồi thêm vạn kiếp nữa cũng chẳng dám quên đi. Chưa để Nguyên Du hoàn hồn, hệ thống đã cực lực thông báo, thậm chí thay vì là một màu xanh như thông thường thì bây giờ là màu đỏ, chứng tỏ nó đang vô cùng gấp gáp:

"Cảnh báo! Cảnh báo! Phát hiện địch nhân vô cùng nguy hiểm, cách kí chủ chưa đến 2m, yêu cầu kí chủ nhanh chóng rút lui!" Nguyên Du lần đầu tiên thấy hệ thống gấp gáp như vậy liên kinh ngạc vô cùng, nhưng có một chuyện khác khiến hắn càng chú ý hơn. Đó là ngay cả hệ thống cũng không thể nhận diện được cái con quái vật trước mặt hắn là địch hay bạn. Nguyên Du thở dài, nói với hệ thống:

"Không cần hoảng loạn, nó không phải địch nhân." Tuy đã được Nguyên Du trấn an nhưng nó lại chỉ chuyển từ màu đỏ sang màu vàng, chứng tỏ nó vẫn không tin tưởng hoàn toàn lời của hắn. Nguyên Du thấy cảnh này chỉ đành giải thích, nhưng chưa kịp để hắn lên tiếng thì con quái vật kia đã giành lời nói trước:

"Hừ...Một thứ thấp hèn....cũng dám phục vụ cho....huyết mạch cao quý này sao....?" Giọng nói của nó vô cùng khinh bỉ, nhưng nội dung lại khiến Nguyên Du cảm thấy trời đất có chút xoay chuyển, thứ này vậy mà có thể nhìn thấy cả hệ thống? Không những vậy dựa theo lời nó thì hệ thống trong mắt nó cũng chẳng đáng một xu bởi vậy nó mới khinh thường như vậy. Hệ thống cũng không vừa, ngay lập tức phản bác dù nó biết chỉ có một mình Nguyên Du thấy được:

"Bỏn hệ thống đường đường được Vạn Thiên đại nhân tạo ra, há có thể bị ngươi làm nhục!" Nhưng không ngờ, con quái vật ấy cười nhẹ nhưng vô cùng khinh bỉ, nó đáp:

"Vạn....Thiên....?....Chỉ là một đứa trẻ.....trước mặt....Hắc Long đại nhân....mà ta....lại được điểm phúc....phục vụ huyết mạch của ngài....lại được chính tay ngài tạo ra....từ hơn một vạn loại bản nguyên....ta gọi ngươi...là thấp hèn....thì có gì sai?" Con quái vật vô cùng ngạo nghễ nói. Lại bị khinh thường nhưng lần này hệ thống rõ ràng không dám đáp, có vẻ như người tạo ra nó so với người tạo ra con quái vật này kém hơn không chỉ một bậc, bởi vậy nó mới im lặng. Nguyên Du im lặng nhìn cuộc đối thoại của hai thứ này, trong lòng hắn nhanh chóng suy đoán thân phận thực sự của người đã tạo ra chúng, Hắc Long và Vạn Thiên. Hắc Long...Hắc Long...Hắc Long huyết mạch, đó là thứ đang chảy trong huyết quản của hắn, Nguyên Du mở to mắt kinh ngạc, xem ra thứ huyết mạch này còn đáng sợ hơn hắn suy nghĩ nhiều.

"Vô Thần, đủ rồi." Nguyên Du nói nhẹ nhưng con quái vật kia lại có thể nghe thấy rõ ràng, nó dừng lại điệu cười man rợ của mình rồi lại cúi đầu trước Nguyên Du, chờ đợi mệnh lệnh từ hắn. Nguyên Du lại có chút kinh ngạc, thứ này từ bao giờ trở nên nghe lời như vậy? Lúc trước muốn sai khiến thì còn phải nhìn tâm tình của nó, nó thích thì nó làm, không thì để đó dù có lạy lục van xin thế nào nó cũng chẳng thèm nhấc cái mông lên. Có vẻ việc này có liên quan đến huyết mạch của hắn. Nguyên Du tạm không nghĩ về chuyện huyết mạch, hắn thắc mắc:

"Làm sao ngươi lại ở đây, nếu ta nhớ không lầm thì ta ở thế giới kia đã chết rồi cơ mà?"

"Khà...khà...đúng là xa thật đấy....nhưng...chủ nhân ở đâu....bỏn tọa sẽ ở đó.....dù có là vạn giới xa xôi.....dù có là trăm ngàn vị diện.....bỏn tọa vẫn sẽ luôn tìm đến người....bởi người....chính là chủ nhân của ta.....cũng là một trong những....người được chọn....." Vô Thần đáp lại một cách hãnh diện cũng như vô cùng cung kính. Nhưng nghe giọng điệu đó, Nguyên Du có cảm tưởng cái chết của mình có liên quan đến thứ này nhưng nghĩ về chuyện đó cũng chẳng thay đổi được cái gì nên thôi, hắn cũng chẳng muốn nhắc lại, ở thế giới đó đã làm lỗi quá nhiều rồi, bây giờ qua đây làm lại thôi.

"Được rồi, không giống dài với ngươi, ta muốn ngươi phục hồi hồn thể cho cô ta." Nguyên Du chỉ một ngón tay về phía nữ tử đang rên rỉ do biến đổi trên giường. Nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, con quái vật vô cùng khinh thường mở miệng:

"Chỉ là sâu kiến....cũng dám vọng tưởng hấp thụ huyết mạch....cao quý này....?....May cho ngươi....đây mới chỉ là loại không thuần huyết....tỷ lệ sống sót không thấp...." Nguyên Du nghe lời nó nói cứ bị đứt quãng khiến hắn có chút khó chịu nhưng cũng không nói gì, vốn ý tưởng của hắn là dùng hồn thể của mình để tiếp xúc với hồn thể của cô ta, khiến cho hồn thể hai người có một mối liên kết tuy không sâu nhưng ít nhất vẫn đủ để cô ta cảm kích. Từ đây mới có thể dễ dàng khống chế cô ta và Triệu Tinh Kiếm, nhưng bây giờ lại lòi ra cái thứ này khiến hắn có chút đau đầu, hắn cũng không hiểu vì sao không thể gọi ra hồn thể của mình dù cho hắn cảm nhận rõ ràng nó trong bên trong cơ thể.

Vô Thần đi đến nữ tử đó, không cần Nguyên Du chỉ dạy phải làm gì, chỉ thấy một tay của nó hóa thành trảo, đâm thẳng vào giữa ngực cô ta. Nhưng thật kì diệu khi bàn tay của nó vẫn xuyên qua trong khi cơ thể nàng ta không có chút vết thương nào. Sau khi mảy mò vài ba giây, nó lòi lên một cái hồn thể giống nữ nhân đang nằm trên giường như đúc, chỉ khác là hồn thể do bị tổn thương kèm theo bị Vô Thần đối xử mạnh bạo như vậy đã sớm ngắt đi, không rõ thế gian đang có chuyện gì xảy ra.

"Chủ nhân....muốn một tòa thành.....hay chỉ trong phạm vi tòa nhà này....?" Nó hỏi một câu không đầu không đuôi nhưng Nguyên Du hiểu ý nó, đáp:

"Phạm vi cả tòa thành đi, dù sao càng ít người thấy lạ càng tốt, nơi này vẫn còn tác dụng với ta."

"Vâng." Vô Thần được Nguyên Du cho phép liền nở một nụ cười ma quái, trên cơ thể của nó chợt mọc ra cực nhiều cái miệng hướng về tứ phương tám hướng hút lấy cái gì đấy. Dưới chân nó, hắc ám không ngừng nhộn nhạo như mặt nước trước cơn gió, sau đó nó nén lại chỉ bằng một hạt cát rồi bằng một tốc độ không ai có thể thấy cũng như cảm nhận bắn ra ngoài, vượt qua tất cả vật cản cứ như chúng chẳng là gì. Một tòa thành rộng lớn tồn tại chưa tới một phần vạn của giây đã bị nó lan tỏa. Nguyên Du thấy nó sử dụng cái bóng thành thạo như vậy liền có chút hâm mộ, bây giờ hắn mới biết được lúc trước nó dùng thứ gì để giết được kẻ địch cách cả một quốc gia, ra là cái bóng.

Ma Giống!

Vô Thần vẫn gọi chiêu này như vậy, theo như nó giải thích thì sẽ đặt một hạt giống vô cùng nhỏ dưới bóng của kẻ địch trong phạm vi cái bóng của nó đi qua. Nhờ cách này thì dù có là đứng ở trên tinh cầu khác nó vẫn có thể giết được, ngoài ra thì hạt giống này cũng có thể không ngừng hấp thụ sinh lực, sức mạnh, tuổi thọ, trí nhớ, cảm xúc và thậm chí là cả khí vận của người khác. Vẫn dựa theo lời nó nói thì chiêu này không có giới hạn khoảng cách, chỉ cần bị cái bóng của nó chạm vào là được, và cũng không có giới hạn cho việc hấp thụ, tức là nó muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Sau khoảng vài giây hấp thụ mỗi người một ít, nó lại truyền về cho nữ tử kia, các vết nứt trên hồn thể của nàng có thể bằng một tốc độ mắt thường nhìn thấy được lành lại, hồn thể cũng trở nên cứng cáp hơn. Sau một hai giây truyền phần nhỏ hồn lực để chữa trị cho nàng, nó quệt miệng, có chút không thỏa mãn nói:

"Ít như vậy....Chủ nhân....có cần đặt Ma Chúng vào hồn thể của thứ này?"

Nguyên Du nghe tới hai từ Ma Chúng liền không tự chủ được mà tóc gáy dựng hết lên nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra vô cùng mừng rỡ, ngay lập tức gật đầu. Có thứ này thì chẳng sợ cô ta phản kháng nữa rồi. Kế hoạch của Nguyên Du vì sự xuất hiện của Vô Thần mà có chút thay đổi, nhưng đây là theo chiều hướng vô cùng tích cực, đến mức hẳn cảm thấy như mình đang mơ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Triệu Lục Cầm

Được Nguyên Du cho phép, Vô Thần nôn ra một viên gì đó đen thui mà theo lời Nguyên Du nói thì có lẽ đây chính là Ma Chúng.

"Ngài muốn hoàn toàn....không chế....hay vẫn muốn cô ta có....ý thức?" Nguyên Du nghe vậy cũng nở một nụ cười kinh dị, nói:

"Chỉ cần đến lúc cô ta không phản kháng là được, ta không muốn lúc nào cũng tốn thời gian đi không chế đâu." Vô Thần nghe vậy cũng cười, đúng vậy, phải tàn nhẫn như vậy mới xứng đáng là chủ của nó, phải hung tợn, phải máu tanh mới xứng được nó phục vụ. Vô Thần đặt viên Ma Chúng kia vào chính giữa lồng ngực của cô nàng khiến cô ngửa đầu hét thảm, hạt giống vừa đặt nó ngay lập tức sinh sôi. Viên châu đỏ nứt ra, từ những vết nứt đó tràn ra thứ gì đó giống như rễ cây nhưng chỉ là một màu đen thui, nó lan tràn ra bốn phía, không mất bao lâu đã hoàn toàn lấp kín cô ta, bọc cô ta trong lớp rễ. Cũng không tới một giây sau nó chậm rãi biến mất, thậm chí viên châu kia cũng không thấy nhưng mọi việc đã hoàn thành rồi, quá mức nhanh chóng.

Nguyên Du thấy cảnh này cười không ngấm được mồm. Chỉ cần bị trồng Ma Chúng thì hoàn toàn không có cách nào để tự tách ra cả, chỉ có người thực hiện mới làm được. Một khi đã bị trồng chiêu này thì người bị trồng chỉ có thể phục tùng mọi mệnh lệnh vô điều kiện, chết chóc hay thứ gì đó tương tự cũng chẳng thể khiến họ dừng lại. Ngoài ra nó còn một công dụng nữa, đó chính là thể mạng, Nguyên Du có thể lấy mạng cô ta để đổi mạng mình hoặc cũng có thể trực tiếp hoán đổi vị trí hai người cho nhau. Công dụng cuối cùng chính là cô ta tu được bao nhiêu thì Nguyên Du cũng hưởng bấy nhiêu, cũng là nói cô ta tu được một thì Nguyên Du được một, cô ta đột phá thì Nguyên Du cũng được hưởng lợi lây. Chiêu này nếu dùng trên phạm vi một quốc gia thì thật sự không thứ gì có thể chống lại hẳn nữa.

"Đúng rồi....chủ nhân....đây là thứ....ngài để quên...." Vô Thần lại nôn ra một thứ. Là một sợi dây chuyền có mặt dây chuyền là nửa viên ngọc nứt, có vẻ là do dùng lực bẻ ra nên mới có vết nứt này. Nguyên Du nhìn mặt dây chuyền đó, lòng mảy của hẳn nhãn lại, thứ này năm đó chính là thứ khiến hẳn xem chột mắt mạng khi tìm kiếm, hẳn cố gắng lắm như vậy chỉ vì người đó nở một nụ cười. Cầm lấy sợi dây chuyền, tâm tình Nguyên Du có chút phức tạp, hẳn vừa không muốn nhìn thứ này nhưng lại không nỡ vứt đi. Đeo nó lên, hẳn cũng không khác biệt mấy nhưng chỉ mình hẳn mới cảm thấy, bản thân đang dần trở về con người lúc trước.

"Còn....thứ.....này..." Vô Thần lần này không nôn cái gì ra, ngược lại mọc từ trong cơ thể của mình nửa cái mặt nạ. Chỉ trong ngày hôm nay Nguyên Du đã phải nhìn lại quá khứ hai lần. Nửa cái mặt nạ kia cũng không có gì đáng chú ý ngoài hình dạng có chút quái dị, không biết là do căn phòng quá tối hay là do nó vốn có màu như vậy. Mặt nạ không biết làm bằng chất liệu gì nhưng trông vô cùng cứng cáp, nó có màu đen với các viền màu tím tạo nên sự quái dị. Cái Nguyên Du đang giữ là nửa mặt dưới của mặt nạ, ở phần miệng nó nhô ra hai cặp răng nanh đan vào nhau chìa lên trời và xuống đất. Phần miệng đó là một nụ cười quái gở kéo dài tới tận mang tai, mang cái này đi buổi sáng người ta còn bị dọa chết lên chết xuống, nếu mà đi ban đêm thì chỉ có nước đứng tim mà chết. Cầm lên nửa cái mặt nạ, ướm vào mặt, vẫn vừa như ngày nào nhưng chỉ khác, đã không còn ai chọc ghẹo hẳn nữa, cũng chẳng còn ai để hẳn bảo vệ nữa.

"Chủ nhân....xin nén bi thương....chuyện năm đó không phải lỗi của ngài...." Vô Thần thấy Nguyên Du đang lâm vào hồi ức liền khuyên nhủ. Nguyên Du nghe vậy chỉ cười mỉm, hẳn biết mình đang được an ủi vậy nên tâm tình cũng chỉ khá hơn một chút, hẳn đáp:

"Bây giờ có phải hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa, người cũng đã chết, nếu không phải do ta thì sao? Là do ta thì sao? Ta cũng không muốn nhớ lại câu chuyện năm ấy." Nguyên Du chậm chậm lắc đầu, lời nói có chút trầm thấp kèm chút cô đơn, dù hiện tại hẳn có không ít người bầu bạn nhưng cảm giác trống rỗng ấy vẫn không nguôi đi chút nào, bởi trong mắt hẳn những người hiện tại bên cạnh hẳn cũng chẳng khác một quân cờ là bao. Gỡ ra cái mặt nạ, Nguyên Du lại trở về như thường ngày, hoàn toàn không nhận ra chút u buồn nào trên mặt hẳn cả, nếu có chỉ là về cô đơn không giấu đi đâu được.

"Ừm...ừm..." Nữ nhân trên giường rên rỉ vô cùng gọi cảm nhưng Nguyên Du lại chẳng có được tí dục vọng nào cả, bên cạnh hắn còn hai vị mỹ nhân khi rên còn gọi tình hơn thế này nhiều, và lại hắn không phải kẻ ấu dâm, không có sở thích làm chuyện đó với tiểu la ly. Sau khi rên vài tiếng nữ nhân đó chậm rãi mở mắt ra nhưng thứ nàng vừa nhìn thấy lại khiến nàng có chút hồi hận bởi trước mắt nàng chính là một nam nhân và một con quái vật kinh dị.

"Trở về đi." Vô Thần gật gật đầu rồi trở về bên trong Nguyên Du, sau lưng hắn cũng xuất hiện một hình xăm lớn giống hệt với con quái vật bao phủ cả cái lưng, nếu ai không may mà nhìn thấy cái lưng của hắn bây giờ chỉ sợ sẽ khóc thét. Nhìn nữ nhân trước mắt, Nguyên Du nở một nụ cười hòa thuận, nói:

"Tình rồi sao? Có chỗ nào thấy không ổn không?" Người thừa nói một chữ không đi, xem ta có xé xác người ra làm ba hay không. Nguyên Du tuy không nói nhưng nó viết đầy trên mặt hắn khiến cho nữ nhân đó dù có không ổn cũng chẳng dám nói. Nàng ngồi dậy, khuôn mặt của nàng thoáng hiện lên vẻ đau đớn, có vẻ như nàng vẫn chưa hoàn toàn khỏi. Cúi người trước Nguyên Du, nàng nói:

"Đa tạ ân công giúp đỡ, chẳng hay tôn tính đại danh để tiểu nữ xưng hô?" Nguyên Du cười nhẹ, đáp:

"Nguyên Du, người cũng không cần cảm ơn dù sao người cũng là đệ tử của ta. Người tên gì?" Nữ nhân kia hiển nhiên có chút bất ngờ nhưng vẫn cố giữ vẻ trấn định đáp:

"Tiểu nữ gọi Triệu Lục Cầm, ngài cứ gọi tiểu Cầm là được. Chẳng hay vì sao ta lại là đệ tử của ngài? Và cả....thứ đó nữa....?" Nhắc đến thứ đó, Triệu Lục Cầm hiển nhiên vẫn còn chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên một thiếu nữ như nàng thấy một thứ đáng sợ như vậy trong suốt cả cuộc đời. Nguyên Du cười, lại đáp:

"Biểu huynh của người đã thay người đồng ý làm đệ tử của ta, nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn hắn đi." Nói rồi Nguyên Du đứng lên, đi ra cửa hoàn toàn ngó lơ câu hỏi cuối cùng. Trước khi hoàn toàn biến mất hắn còn cố tình pha một chút vô ý để nàng nhìn thấy vết thương lớn trên cổ tay hắn. Bước ra ngoài, người đầu tiên gặp cũng không bất ngờ lắm chính là Triệu Tinh Kiếm, cậu này giờ lo lắng chết rồi. Thấy Nguyên Du đi ra, không kịp hành lễ hay gì mà chỉ vội nói:

"Nàng thế nào?" Lúc này nghe thấy tiếng hét thảm của Triệu Lục Cầm, cậu vô cùng có xúc động xông vào nhưng chỉ cần tiến lên một bước đến gần cái phòng kia thì bốn cặp mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn thẳng khiến cậu phải rút chân về nếu như còn muốn sống. Thời gian chữa trị chỉ tốn chưa tới nửa ngày, bầu trời bây giờ cũng chỉ gần chập chững nhưng với Triệu Tinh Kiếm đó là nửa đời người, cậu cảm tưởng như mỗi giây mỗi phút trôi qua đều là vô tận tra tấn, đặc biệt là khi tiếng hét thảm ấy vang lên.

"Ồn cả, vào thăm đi, nàng ta vẫn còn yếu, hạn chế hoạt động mạnh." Nguyên Du liếc mắt một cái rồi đáp, lo lắng của hắn quả không sai, trong mắt tên này chỉ có Triệu Lục Cầm còn hắn chẳng qua chỉ là một kẻ qua đường cũng chỉ là một công cụ giúp hắn chữa trị cho tình nương của hắn. Xem ra cái vết thương trên cổ tay là công cốc rồi, dù có cho tên này thấy đi nữa thì ngoài khiến hắn có chút cảm kích ra thì cũng chẳng có lợi gì lớn lao vậy nên nó rất nhanh chóng khép lại, trả lại cho Nguyên Du một cánh tay hoàn chỉnh không có vết thương nào. Nhìn Triệu Tinh Kiếm hốt ha hốt hải chạy vào phòng, Nguyên Du thầm kín nở một nụ cười khinh bỉ, nếu đã không thể quang minh chính đại điều khiển, vậy chỉ đành từ trong bóng tối giờ trò thôi.

Ma Chung còn một chức năng nữa, ăn đứt tất cả những gì Nguyên Du có hiện tại, đó là sửa đổi cả kí ức, cảm xúc, thậm chí là tình cảm. Lúc này trước khi đi hắn đã xóa đi hình dạng của Vô Thần trong đầu nàng và cấy vào trong đầu nàng niềm tôn kính mãnh liệt với hắn. Ma Chung này nếu nói tà ác thì sẽ là tuyệt đối tà ác, nhưng nếu nói là không tà ác thì nó cũng chẳng tà ác mấy khi có thể biến một con người đang chán đời thành một con người vui vẻ, lạc quan, yêu đời.

"Nguyên Du, chàng lại nghĩ gì đó?" Chẳng biết từ bao giờ Văn Nhục Hân đã xuất hiện trước mặt Nguyên Du, hai tay vòng lấy cổ hắn, khuôn mặt áp vào lồng ngực cứng cáp kia. Nguyên Du đưa tay xoa xoa tóc nàng, một tay nâng cằm nàng lên, trao cho nàng một nụ hôn rồi mới chậm rãi nói:

"Không có gì, chẳng qua đang tính toán chút chuyện mà thôi." Ánh mắt của hắn hoàn toàn là nhu tình, nó ngay lập tức hòa tan trái tim thiếu nữ của Văn Nhục Hân, nàng nhón chân lên, mặt đối mặt với hắn, nũng nịu nói:

"Có cần thiếp giúp gì sao?" Nguyên Du nhìn đôi môi căng mọng kia liền không kìm được lại hôn thêm một cái rồi nói:

"Ừm...mấy ngày nay ta cần nàng tiếp tục đi dạy học, thay ta quan sát nhất cử nhất động của học viện." Nguyên Du thổi vào tai Văn Nhục Hân khiến nàng hơi đỏ mặt nhưng vẫn cố làm ra vẻ kiều mị, gọi tình nói:

"Vậy sau khi ta hoàn thành, chàng sẽ thưởng cho ta thứ gì đây?" Nàng vẽ một vòng tròn trên ngực Nguyên Du, đôi mắt ngấn nước nhìn hắn, giọng nói vô cùng mê người. Nguyên Du nhìn nàng, một tay áp lên một bên má, ghé vào một bên tai nàng thì thầm:

"Một đứa con, được chứ?" Nói xong, không kịp để Văn Nhục Hân phản ứng hắn đã buông nàng ra, bước chân chậm rãi đi ra cửa. Tuy hiện tại hắn rất muốn ân ái một phen nhưng khách đột này tới hơi nhiều vậy nên hắn có chút bận bịu. Văn Nhục Hân thấy Nguyên Du vậy mà bỏ mặc mình liền tức đến dậm chân tại chỗ, mặt tức đến đỏ bừng.

Hai đứa đệ tử, Nhân Tô, Địa Tô thấy nàng vậy liền xem như không thấy, mặc công lại bị lấy ra làm bao cát nữa thì khổ. Lại nói, thu hoạch đợt này cũng không nhỏ, ngoài hai mươi đứa nhóc sơ sinh không làm được gì ra thì vẫn còn sáu người già, hai mươi lăm thiếu niên, mười sáu thiếu nữ và vài chục đứa nhóc. Ngoài mấy người này thì vẫn còn vài kẻ tàn phế không thể làm được gì, nhưng vẫn nên xem quyết định của Nguyên Du thì hơn, biết đâu hắn lại có cách dụng binh khác người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Đêm huyết tinh

Bước ra khỏi Vân gia, hơi quay đầu nhìn lại hắn thấy một cảnh tượng thật sự ám lòng. Dù là người già, trẻ em, kẻ tàn phế hay bất cứ thể loại người nào cũng có thể nở một nụ cười, vô cùng ngay ngay ngẩn ngẩn xếp hàng nhận thức ăn hay thậm chí hắn còn có thể thấy họ còn nhường cho kẻ bị nặng hơn. Đám người của Nhân Tổ Địa Tổ dù là lần đầu làm chuyện này nhưng ai cũng rất thành thạo, cũng nở một nụ cười đón tiếp họ. Không gian tĩnh lặng, u ám, đồ nát của Vân gia nhất thời vì việc này mà sáng hẳn lên trong mắt Nguyên Du, hắn thấy được một thứ mà hắn có lẽ sẽ mãi chẳng bao giờ lại có thể cảm nhận, đó là hơi ấm của tình người.

"Nguyên Du ca, có gì sao?" Lâm Vũ Thần không biết từ đâu đi tới bên cạnh hắn. Vốn hắn đang đứng từ xa nhưng thấy Nguyên Du mãi nhìn lấy khung cảnh bên trong mà không có hành động gì nên hơi có nghi hoặc. Nguyên Du bị Lâm Vũ Thần kêu tỉnh, ngay lập tức đổi mắt đã có lại thần thái, hắn quay đầu, vẫn nở nụ cười như thường ngày, và vẫn là lời thoại quen thuộc đó:

"Không có gì." Lâm Vũ Thần nghe thế nhưng không tin thế, ở cũng được hơn một tháng, một số thứ đặc biệt Nguyên Du hay làm hắn cũng hiểu đôi chút. Khi Nguyên Du đáp không có gì thì chắc chắn đang có chuyện gì đó đang xảy ra, hoặc ít nhất là cũng có chuyện lớn bé gì đó.

"Không cần nghi ngờ, thật sự không có gì." Nguyên Du chỉ cần liếc một cái là hiểu tên tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì, bởi còn thiếu lịch luyện mà tâm tư của hắn viết hết lên mặt khiến Nguyên Du rất dễ dàng đọc được. Lâm Vũ Thần bị Nguyên Du đoán ra tâm tư cũng chỉ biết xoa đầu cười gượng.

"Phải rồi, đi gọi bốn đứa đệ tử của ta ra đây, các người theo ta đi đón vài vị khách." Nguyên Du cười nói cứ như đối với hắn mấy mạng sống chẳng qua cũng chỉ là một con số. Lâm Vũ Thần nghe Nguyên Du sai khiến mới thở ra một hơi, xem ra là chuyện này. Gật đầu một cái rồi hắn nhanh chóng chạy thẳng vào trong đi thông báo cho bốn người đệ tử của Nguyên Du, vốn lúc đầu là đang đi dạo phố mà thấy Vân gia đang ra phải hoang vắng lại đông người đến lạ kì nên bốn người mới tới xem thử thì mới biết đây là tác phẩm của Nguyên Du nên cả bốn đóng quân ở đây luôn.

Liếc nhìn tên tiểu tử kia đang hối hả đi vào gọi người Nguyên Du cũng chỉ thờ dài rồi tiếp tục bước đi giữa dòng người đông đúc. Chỉ riêng ngày hôm nay hắn đã phải nhận hai thứ quan trọng trong quá khứ khiến tâm tình của hắn có hơi lằng lằng.

"Chủ nhân, có kẻ theo dõi." Vô Thần nói thầm với Nguyên Du ngay trong đầu hắn.

"Ta biết, ta đang muốn dụ chúng. Người dùng Gọi Hồn được chứ?" Nguyên Du gật nhẹ đầu rồi nói,

"Dĩ nhiên có thể, chỉ là hiện tại có hơi mệt mỏi.....nên...khà khà....ngài hiểu mà?" Nguyên Du nghe rồi lại gật nhẹ đầu. Ý nó muốn chính là một phản linh hồn của Nguyên Du hoặc xin tí huyết của hắn. Chuyện xin máu xin huyết này hai người làm khá rành rồi nên quy trình cũng không có gì đáng để bàn lắm.

"Sau khi rút linh hồn bọn hắn, vậy thân xác cho ta thế nào? Khắc khắc..." Vô Thần được đà lần tới, vô cùng ham muốn nói. Nguyên Du cũng gật nhẹ đầu không đáp nhưng xem như đáp ứng. Vô Thần sau khi trở lại cơ thể của Nguyên Du có vẻ sung sức hơn khi ở ngoài, bằng chứng là nó nói cũng rành rọt hơn chứ không đứt quãng, cứ đà này thì có lẽ dăm bữa nửa tháng nữa thì nó sẽ hoàn toàn hồi phục thôi. Hệ thống từ khi biết được thân phận của Vô Thần thì có vẻ im lặng hơn hẳn, trái lại Vô Thần lại nói vô cùng nhiều, nó kể nào là kiếm hắn vất vả thế nào, nào là đường đi bao xa,.... khiến cho Nguyên Du cũng chả buồn đáp lại.

"Hệ thống, có thể phán đoán thực lực Vô Thần hiện tại sao?" Nguyên Du vừa đi vừa nói. Hệ thống tuy này giờ im lặng nhưng vẫn một mực chú ý đến Nguyên Du nên rất nhanh đã có câu trả lời:

"Dựa theo phán đoán hiện tại, cấp độ của Vô Thần có thể là 100, có thể cao hơn hoặc thấp hơn. Hệ thống không thể đưa ra phán đoán chính xác về chiến lực hiện tại cũng như không thể đưa ra các thông tin khác." Hệ thống bắt đầu đi trả lời. Nguyên Du nghe vậy cũng nhẹ gật đầu, khóe miệng hơi vênh lên, đúng là ông trời thương hắn mà. Sau khi hệ thống đưa ra phán đoán của nó, Nguyên Du có thể rõ ràng nghe được Vô Thần vô cùng khinh thường hừ lạnh, có vẻ đánh giá của hệ thống không làm nó hài lòng. Nguyên Du cũng chẳng bận tâm đến mối bất hòa giữa hai thứ này, miễn là chúng còn có lợi cho hắn thì dù có tranh đấu thế nào Nguyên Du cũng chẳng quan tâm, chưa nói đến hắn cũng chỉ dựa theo hệ thống phán đoán để làm ra sơ bộ đánh giá mà thôi.

Bước về một góc khuất của con đường lớn, Nguyên Du lắng tai nghe tiếng bước chân đang hướng tới hắn giữa hàng chục bước chân hỗn loạn khác. Trước mặt hắn cũng xuất hiện một cái bản đồ màu xanh mà hắn chính là cái chấm xanh duy nhất, xung quanh còn gần hai mươi cái chấm đỏ lẫn trong một đồng chấm xám đang chậm rãi tiếp cận, ngoài ra còn có thêm một cái chấm xanh dương, màu đó đại biểu người đến không phải là bạn mà cũng không phải là địch, chỉ để đó cho hắn đề phòng mà thôi.

Đứng dựa vào bức tường, Nguyên Du chậm rãi chờ đợi con mồi đến. Những thợ săn lành nghề sẽ không đi tìm con mồi, mà sẽ để con mồi tự tìm đến mình, Nguyên Du hiện đang là một thợ săn lấy chính thân mình ra để nhử con mồi tới.

"Hệ thống, hai chiều lúc này Vô Thần ta có học được không?" Nguyên Du trong lúc chờ đợi bằng quơ hỏi, hai chiều đó công dụng cũng không nhỏ nhưng vẫn cần một cái trung gian là Vô Thần, nó sẽ gây ra một số bất cập trong một số tình huống.

"Phát động nhiệm vụ thu thập kĩ năng: Giết hết kẻ địch, tự tay tạo ra hình dạng ban đầu của Ma Giống và Ma Chúng. Phần thưởng: Ma Giống và Ma Chúng, ngoài ra còn có 0.01% nhận được Gọi Hồn." Hệ thống lần này không trực tiếp trả lời mà phát ra nhiệm vụ cho Nguyên Du hoàn thành. Nguyên Du cũng chỉ hơi bất ngờ rồi nhẹ nhàng gật đầu, nhiệm vụ cũng không tính khó, rất nhanh sẽ hoàn thành.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, khi mặt trời đã lặn cũng là lúc đèn đường được thắp sáng lên. Bầu trời đầy sao, mặt trăng tròn vô cùng nên thơ nên tình nhưng thật đáng tiếc, một đêm đẹp thế này lại chính là một đêm đồ tể làm việc. Nguyên Du đeo lên cái mặt nạ hắn không muốn nhìn lại khiến khuôn mặt của hắn nhất thời vô cùng đáng sợ. Nguyên Du lần này không gọi ra Long Nha Đao mà mua một thanh kiếm, khoanh tay ôm nó đứng dựa vào tường tạo nên một hình ảnh vô cùng tuấn mỹ trái ngược hẳn với cái mặt nạ người không ra người quỷ không ra quỷ kia.

"Đêm nay đẹp thật nhỉ? Đáng tiếc lại là một đêm máu tanh." Nguyên Du như tự nói với mình nhưng cũng như nói với gần hai mươi tên sát thủ đang quan sát xung quanh. Bọn hắn đang khá bối rối, không phải nói Nguyên Du chuyên dùng đao sao? Sao bây giờ hắn lại cầm kiếm, lại còn cái mặt nạ quái quỷ kia nữa, nhìn nó khiến bọn hắn không tự giác được mà rét run, cái miệng ấy như có thể ăn tươi nuốt sống bất kì ai. Nếu không phải miêu tả khớp với bộ dáng của hắn thì chỉ sợ bọn hắn đã rời đi chứ không còn nhần nhá ở đây đâu.

"Ai.....nếu các ngươi không muốn ra vậy chỉ đành phải dùng vũ lực rồi." Nguyên Du thở dài, thân ảnh chậm rãi hóa thành sương trắng biến mất giữa thiên địa khiến đám sát thủ ngay lập tức cảnh giác lên. Nhưng cảnh giác thế nào cũng không thể trốn qua một tay sát thủ đã quá lành nghề như Nguyên Du, một tiếng hét thảm vang lên, từ một góc, một tên mặc đồ đen ôm lấy cánh tay đã đứt lìa của mình nhanh chóng băng qua con hẻm tối này.

"Kiếm kĩ, Cách Không Sát!" Nguyên Du niệm nhẹ tên một chiêu kiếm rồi vung nhẹ thanh kiếm của mình, ngoài có một cơn gió nhẹ thổi qua thì không có gì xảy ra. Nhưng biến cố chưa tới một giây sau đã xảy ra, cái tên đang rúng sức chạy kia bất chợt nửa thân trên cùng với nửa thân dưới chậm rãi tách ra rồi nửa thân trên đổ xuống cùng với máu me be bét. Đám sát thủ thấy cảnh tượng này liền rung mình bởi có một vết chém kéo dài từ vai trái đến hông phải vô cùng ngọt, thậm chí nếu tua lại thì có thể thấy nó trùng khớp với vị trí Nguyên Du vung kiếm lúc này.

"Kiếm kĩ, Kiếm Phong Loạn Vũ.....!" Nguyên Du lại niệm ra thêm một chiêu nữa nhưng lần này hắn không động đậy gì nhưng một cơn gió lạnh lại thổi đến. Cảm nhận được cơn gió này đám người không tự chủ được mà run lên, da gà nổi lên, trong đầu luôn có ý nghĩ chạy trốn khỏi tên này nhưng mọi thứ đã quá trễ.

"...Đồ Tể Trường....!" Nguyên Du niệm ra nửa câu còn lại của chiêu này, ngay lập tức cơn gió mạnh liền thổi đến, bao bọc khu vực bán kính năm mươi mét xung quanh hắn, một bức tường gió được hình thành tóm lấy gần như tất cả sát thủ. Đám sát thủ sợ đến mức không dám động đậy gì nữa mà chỉ im lặng chịu đòn, sự sợ hãi đã đánh mất đi toàn bộ kháng cự của chúng hoặc ít nhất là có thứ gì đó đã làm vậy. Phần lớn đám sát thủ chỉ là Vô Hồn Cảnh thậm chí là Khôi Hồn Cảnh cũng có chứ tuyệt nhiên không có một cái Chiến Linh Cảnh nào vậy nên đối với Nguyên Du thì đám này chỉ như sâu kiến.

Nguyên Du đứng ở trung tâm, hắn lại chỉ vung một kiếm, ngay lập tức bốn cái vòi rồng ngay lập tức xuất hiện tùy ý chạy tứ phía. Lốp gió ấy không phải là lốp gió thường mà là ẩn chứa kiếm khí của Nguyên Du, tuy vô cùng mỏng manh nhưng lại sắc bén đến đáng sợ, đi tới đâu vết chém vết cắt xuất hiện tới đó. Khung cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn, đám sát thủ đã lấy lại được không chế của cơ thể, ngay lập tức bỏ chạy tứ phía, một giây cũng không muốn ở lại nơi chết chóc này nhưng tất cả đã sớm bị bao vây bởi bức tường gió kia, không ai có thể ra được.

Từng tiếng hét thảm vang lên kèm theo tiếng xé gió, nó trở thành tiếng động duy nhất ở nơi này. Mỗi khi một tiếng hét thảm vang lên đám người đều tự hiểu đã có người chết đi, tiếng nước bọt cũng vang lên thường xuyên. Sau khi tàn sát mười phút đồng hồ khiến cho quân số bên kia cũng chỉ còn lác đác không còn mấy Nguyên Du mới dừng tay lại, bốn cái vòi rồng cũng biến mất. Hắn đưa ngón tay đếm lên đếm xuống một lần, sau khi xác định chỉ còn 8 người hắn mới nở ra nụ cười kì quái. Cái lồng vẫn còn đó nên đám người này sẽ không trốn đi đâu được, sau lưng hắn xuất hiện chín bóng người, là người của Linh Tổ. Nguyên Du liếc chín người phía sau, cười nói:

"Nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi đây, hạ sát toàn bộ những tên kia, ai không làm được thì chuẩn bị tinh thần ăn hành là vừa." Nguyên Du cười nói, ngón tay chỉ về phía tám người mặt mày tái mét kia.

Tình hình là tác muốn cải thiện tác phẩm của mình tới gần như tốt nhất vậy nên rất cần đánh giá của mọi người tới thời điểm hiện tại. Rất mong mọi người hợp tác!>

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Triệu tinh kiếm phản bội

Nguyên Du vừa ra lệnh, Linh Tổ liền không chút chần chờ mà lao lên như những bóng ma, hoàn toàn không còn chút gì là vẻ ngại thẹn lúc mới gia nhập, nếu có thì chỉ là sự máu lạnh và khuôn mặt vẫn còn đọng lại ngại thẹn mà thôi. Bọn chúng cùng một lúc đeo lên một cái mặt nạ đen chỉ chừa lại hai con mắt rồi nhất tề rút ra chủy thủ bên hông xông tới.

Đám sát thủ bên kia vốn đang tái mét mặt mày nhưng thấy kẻ đang xông tới chỉ là một đám nhóc nên rất nhanh lấy lại bình tĩnh, thậm chí còn cười nhạo mà quên bồng đi mất lúc này bọn chúng đã sợ hãi thế nào. Trái với vẻ khoáng trá của đám kia thì Linh Tổ lại rất im lặng, chỉ một mực lao đến, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm hoặc có lẽ là đã bị cái mặt nạ kia che đi mất cảm xúc thực sự. Một cô gái không đi cùng đám nhóc mà đứng bên cạnh Nguyên Du, thấy hơi kì lạ hắn hỏi:

"Không muốn luyện tay nghề sao? Dù sao việc gì lâu ngày không làm thì trình độ cũng sẽ đi xuống." Đây không ai khác chính là Tử Lang hay còn gọi là Lam Vân, nàng cũng xem chút trở thành tổ trưởng của Linh Tổ nhưng trong vòng cuối cùng do bị trẻ hơn một nhip nên thất bại, thành ra chỉ có thể an

phần làm tổ viên.

"Không cần thiết, một con voi đề chết một con kiến không có gì đáng tự hào cả. Và lại, nếu ta ra tay thì mọi chuyện lại đơn giản quá." Nguyên Du nở một nụ cười đằng sau lớp mặt nạ, không đáp lại lời Lam Vân, chỉ chậm rãi quan sát mọi chuyện diễn ra.

Linh Tổ nhanh chóng áp sát với Tam Lang dẫn đầu chạy tới, rất nhanh đã vào cuộc chém giết. Vẫn là có chín đối tám mà bây giờ Lam Vân đã ra nên hai bên cân bằng tám đối tám. Nhưng số lượng ngang nhau cũng không đại biểu chất lượng cũng giống nhau. Tuy thể hình của Linh Tổ có thấp bé hơn đối phương nhưng nếu so về kinh nghiệm thực chiến thì đúng là chấp đối phương gấp đôi. Trong thời gian ở trong Không Gian Hồn Thể hắn đã đặc biệt dành ra một khu vực rộng gần mười lăm cây số chỉ để đào tạo ra những sát thủ. Trong mười lăm cây số này thì phần lớn là rừng nhưng cũng có vài chỗ là đồi là núi, thậm chí vài chỗ còn có cả sông cả suối cả hồ.

Nguyên Du cũng không rảnh mà tạo ra khu vực rộng lớn như vậy rồi để không mà là có mục đích cả. Địa hình rừng rậm là điều kiện tốt nhất để ám sát bởi nó rất dễ lẫn trốn cũng như cắt đuôi kẻ địch. Thậm chí để tăng phần kịch tính hắn còn thêm vào vài cái khu vực đặc biệt có khả năng khác nhau cũng như không tiếc tiền mua rất nhiều hồn thủ cấp cao bỏ vào. Khu vực này cũng là địa điểm thi đấu cuối cùng để chọn ra kẻ đứng đầu Linh Tổ, cũng bởi địa hình cũng như vũ khí bị khắc chế nên Lam Vân mới bại trận.

Sau khi đã chọn ra được kẻ đứng đầu thì Nguyên Du đã bắt tay ngay vào huấn luyện giết người, bởi trong khu vực thi đấu kia có chút lớn mà người thì ít nên thời gian có hơi dài cũng như bọn hắn đã quá quen với việc giết hồn thủ. Để tăng phần chân thật hắn còn bỏ ra kha khá để thêm vài biểu cảm, lời thoại cũng như máu me be bét khiến cho việc phân biệt người thật người giả rất khó làm được. Ngày đầu huấn luyện thì trừ Tam Lang và Lam Vân là ổn ra thì ai cũng nôn thốc nôn tháo bởi đây là lần đầu tiên bọn chúng giết người, dù chỉ là ảo cảnh nhưng cảm giác đó quá chân thật khiến chúng không nhịn được mà nôn ngay tại chỗ. Càng về sau thì hiện tượng này càng ít, độ khó cũng được tăng cao, thậm chí vào ngày cuối hắn còn áp dụng cả chiến lược yếu nhất của tổ chức kia để kiểm tra, may mà tất cả đều thông qua. Trải qua cả tháng địa ngục như thế đã tôi rèn lên một Linh Tổ không còn bất kì do dự nào khi giết người nữa.

Áp sát được đối phương, chủ thủ liền không chút nhân nhượng vung ra. Đối với một sát thủ đầu chính diện chính là đại kỵ, bởi chính cái thân phận sát thủ kia đã mặc định bọn hắn là phải làm mọi việc trong âm thầm, một khi sát thủ bị lộ ra ánh sáng để đánh tay đôi thì đại biểu trình độ tên đó nên bế quan một hai năm đi rồi mới nên tiếp tục xuất thế hành nghề.

Nhưng đối với Nguyên Du, đại kỵ đó cũng chỉ là một dòng chữ, hắn là kẻ thường thích phá luật vậy nên sẽ không dạy đám đệ tử của mình mấy cáo đại kỵ kiểu đó mà chỉ dạy những thứ liên quan đến nhân tính, dù biết đã làm sát thủ thì nhân tính là không cần thiết nhưng ít nhất vẫn nên làm nó trong một hạn định cho phép.

Đám sát thủ bên kia thấy đường đao chém tới vung về như vậy liền cười khinh, nhưng một giây sau không ai còn cười được nữa, bởi tất cả đã chết. Đường đao trông vung về lúc này chợt chuyển biến một cách bất ngờ, cửa mạnh vào cổ bọn chúng khiến chúng ngay lập tức chết đi. Phần lớn đám sát thủ còn sống cũng chỉ là Khôi Hồn Cảnh trong khi Linh Tổ kém nhất cũng là Võ Hồn Cảnh vậy nên kết quả trận này khỏi cần nghĩ cũng biết. Kéo lê xác bọn chúng về, người của Linh Tổ di chuyển vô cùng kì dị, lúc thì xiên bên này lúc thì vẹo bên kia giống hết như say rượu nhưng kì thực chúng luôn đi theo một quy luật.

Đứng trước mặt Nguyên Du, tám người Linh Tổ nhất tề ném tám cái xác tới rồi cung kính quỳ xuống một chân chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

"Tất cả phân tán, bám sát nhất cử nhất động của Phủ Thành Chủ và Lý gia, nếu phát hiện có gì không đúng ngay lập tức báo cáo về, hạn chế tối đa giết chóc nếu không cần thiết." Nguyên Du nghiêm túc ban ra một mệnh lệnh, Lam Vân cũng thành thành thật thật trở về vị trí vốn có của mình, quỳ xuống một chân nghe lệnh.

"Vâng." Tiếng đáp lại rền vang như sấm, Nguyên Du gật gù đầu tỏ vẻ rất hài lòng với khí thế này rồi sau đó phát tay, đám người Linh Tổ liền biến mất. Nhìn đám thi thể trước mặt, hắn thở dài một hơi, lần trước lửa giận bốc lên nên cũng không cảm nhận được gì, bây giờ hắn mới nhớ lại mùi máu là thế nào, đúng là không dễ ngửi tí nào.

"Vô Thần, làm việc của ngươi đi." Nguyên Du nhẹ giọng nói ra, gỡ mặt nạ xuống rồi quay lưng bước đi, tám chấn bằng gió cũng đã biến mất lúc nào không hay. Hắn đi mà không quay lại, để lại sau lưng một bãi chiến trường với gần hai mươi xác chết la liệt khắp nơi và, một con quái vật đang nhe nanh hào hứng trước bữa tiệc chu đáo này. Được Nguyên Du cho phép, nó hóa thành một cái bóng đen chuẩn ra khỏi bóng của hắn rồi hòa nhập vào bóng của đồ vật xung quanh chuẩn bị thưởng thức bữa ăn đầu tiên sau khi lại một lần nữa tỉnh dậy.

Bước ra khỏi con hẻm tối, hoàn toàn không nhìn ra Nguyên Du đã trải qua một trận chiến bởi y phục của hắn trông vô cùng chỉnh tề, đầu tóc ngay ngắn, thậm chí cả mùi hương trên cơ thể cũng chẳng nhiễm một mùi máu nào. Nếu hắn không nói ra thì chỉ sợ cũng không ai biết thật. Bước về phía Vân gia, Nguyên Du có chút thắc mắc, hắn nhớ đã kêu tiểu tử kia gọi bốn đứa đệ tử rồi mà mãi vẫn chẳng thấy đâu khiến hắn có chút nghi hoặc. Bước chân tiến về Vân gia cũng nhanh hơn một chút, dù sao khó lắm mới kiếm được bốn đứa đệ tử tốt như vậy, nếu chúng chết thì tiếc lắm.

Khoảng cách hai bên cũng không tính là xa vậy nên rất nhanh liền đã tới nơi. Đứng trước Vân gia là hàng trăm binh lính đang bao vây lấy nơi đồ nát này, họ đều mặc một bộ y phục giống nhau, đều có chữ "thành" rất to ở đằng sau lưng, dùng đầu gối cũng biết Phủ Thành Chủ đánh tới. Nhưng trong số vài trăm binh lính này hắn còn nhìn thấy đồng phục của học viện, nghĩ tới đây Nguyên Du không khỏi vỗ trán một cái, hắn quên tính tới trường hợp học viện và Phủ Thành Chủ hợp sức lại để chơi hắn. Giờ thì hắn mới hiểu vì sao lại có cuộc gặp gỡ với viện trưởng, thì ra chỉ là cái bẫy mà thôi, tất cả là để điều tra một chút thực lực và mục đích của hắn.

Chặn trước cổng Vân gia bây giờ là sáu người ai cũng cầm binh khí, rất hiền ngang đứng đấy chặn đứng lại cả trăm binh lính tạo ra xung kích thị giác rất lớn. Sáu người ấy chính là bốn đứa đệ tử, Lâm Vũ Thần và tình nhân của hắn, Vân Nhược Hân. Sáu người đứng đấy nhưng lại không có bất kì tổn thương nào cả, ngược lại nếu chịu khó nhìn xung quanh thì có thể thấy có không ít xác chết nằm la liệt khắp nơi. Nguyên Du lần này như tỉnh ngộ, thì ra đám sát thủ cũng chỉ là nghi binh kéo dài thời gian mà thôi, đám người tấn công vào đây mới là thật. Phủ Thành Chủ biết Nguyên Du có thực lực để

chống lại Chiến Linh Cảnh vậy nên mới cho một đám sát thủ tới câu thời gian mục đích là để tới đây bắt con tin, ép hắn phải đi vào khuôn khổ. Không thể không nói Nguyên Du cũng không nghĩ sâu tới vậy, vốn tưởng đám sát thủ phải tới cũng chỉ là để tìm hiểu thực lực chân chính của hắn chứ không phải là câu giờ.

Nguyên Du sau khi suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, hắn liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là Triệu Tinh Kiếm, có vẻ như Nguyên Du bị bán rồi. Sau lưng hắn là Triệu Lục Cẩm đã bị đánh ngất nằm yên vị ở đây, hắn giờ mới hiểu vì sao dù mình có chữa hết cho cô ta hay không thì tên Triệu Tinh Kiếm kia cũng chẳng bày ra vẻ mặt căm kích gì bởi có lẽ trong mắt tên đó thì Nguyên Du cũng chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi. Nguyên Du cũng không thể không bội phục tài diễn xuất của tên đó, đập đầu đến chảy máu chỉ để lấy được niềm tin của Nguyên Du rồi sau đó thọt một đao sau lưng hắn. May mà lúc đó hắn cảm thấy có chút không đúng nên đã âm thầm cho Vân Nhục Hân chú ý tên đó.

Nghĩ thấu đáo mọi chuyện, Nguyên Du nở một nụ cười tự tin của kẻ chiến thắng, nếu là lúc trước không có Vô Thần thì đối mặt với trường hợp như này thì hắn cũng chỉ đành bó tay bó chân không thể phản kháng. Nhưng bây giờ đã khác, Vô Thần đã trở về, hắn cũng có một số phòng bị từ trước nên cũng không quá bị động, nhìn dáng vẻ của mấy cái xác thì có vẻ như Thiên Tổ và Địa Tổ vẫn chưa ra trận, vẫn có thể lật ngược được trận này bằng yếu tố bất ngờ.

"Ta nhắc lại một lần nữa! Đầu hàng sẽ được hưởng khoan hồng! Quân của Phủ Thành Chủ sắp tới rồi, các ngươi không còn thời gian!" Triệu Tinh Kiếm vô cùng ra sức gào to khuyên hàng. Đám người Vân Nhục Hân thấy cảnh này cũng chỉ cười lạnh, may mà Nguyên Du trước khi đi cũng đã để cho bọn hắn chú ý đến tên này nên cũng rất nhanh chóng làm ra phòng bị, kì thực lúc ôm ấp với Vân Nhục Hân hắn đã bí mật vẽ một kí hiệu lên lưng nàng, hàm ý để nàng chú ý nhất cử nhất động của tên kia, kết quả thì y như Nguyên Du đã đoán.

Nguyên Du không nhanh không chậm gạt ra đám lính, để lộ ra cái lưng trần của mình, hoàn toàn không sợ bọn chúng đánh úp. Bước đến bên cạnh Vân Nhục Hân, hắn vòng tay ôm eo nàng, xoa đầu hai nữ đệ tử duy nhất rồi nhìn thẳng vào Triệu Tinh Kiếm nở một nụ cười lạnh lẽo:

"Hahaha.....Đúng là không thể tin được bỏ con thằng nào mà, chưa qua bao lâu đã bị cắn lại, đúng là khó đoán." Nguyên Du nhìn Triệu Tinh Kiếm rồi bày ra vẻ mặt tiếc hận. Nếu đã không thể quang minh chính đại thì chỉ đành dùng âm chiêu thôi, Triệu Lục Cẩm có vẻ cũng vô dụng rồi.

"Nguyên Du, ta và ngươi không thù không oán, nhưng vì tương lai của chúng ta, ngươi vẫn là nên chết đi!" Triệu Tinh Kiếm vô cùng lãnh khốc nói

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Chính thức bắt đầu

Trái với vẻ ngạo nghễ của Triệu Tinh Kiếm thì đám người bên Nguyên Du chỉ chậm chậm lắc đầu, tên này thật sự đúng là không biết nhìn người. Nếu hắn ngoan ngoãn làm đệ tử của Nguyên Du thì có lẽ sẽ có cuộc đời khác, đáng tiếc hắn lại phản bội khiến cho cơ hội đó đã đi theo mây khói, chỉ sợ có lẽ nữ nhân kia cũng sẽ vì hành động ngu ngốc này của hắn mà liên lụy.

"Ha...ha...ha...để ta đi chết? Nếu là mấy ngày trước thì có lẽ ngươi sẽ có cơ hội, đáng tiếc hiện tại cơ hội đã không còn." Nguyên Du cười khan ba tiếng rồi chậm rãi lắc đầu.

"Lại nói, ngươi có biết vì sao ta chủ động nhận ngươi làm đệ tử dù cho chưa thể hiện gì sao?" Nguyên Du vẫn giữ nguyên vẻ mặt cười nhẹ ấy, nói với Triệu Tinh Kiếm. Nghe được câu hỏi này, trong đầu hắn nhanh chóng lục tìm toàn bộ lí do nhưng tất cả đều bị bản thân phủ nhận, đúng là chuyện hắn và Triệu Lục Cẩm bị truy sát là thật nhưng vẫn còn đoạn sau hắn vẫn chưa kể. Đó là khi tới cái thành này, thành chủ có lẽ biết gì đó nên đối đãi rất tốt với bọn hắn cũng như hứa sẽ đứng trong bóng tối giúp bọn hắn khôi phục thân phận. Để đổi lại chuyện đó là đi tới âm thầm điều tra Nguyên Du cũng như bắt cóc một con tin bên cạnh hắn. Mọi chuyện từ đầu rất thuận lợi, Nguyên Du có lẽ cảm động vì câu chuyện của hắn mà ra tay cứu giúp Triệu Lục Cẩm cũng như thu hắn làm đệ tử, Triệu Tinh Kiếm không hao tổn chút gì đã lấy được niềm tin của Nguyên Du. Trong lúc Nguyên Du đi thì hắn cũng âm thầm điều tra tu vi của những người trong Vân gia nhưng ai cũng chỉ như người bình thường, kể cả những người được Nguyên Du gọi ra cũng chẳng khác mấy. Sau khi điều tra xong hắn mới âm thầm thả tín hiệu về cho Phủ Thành Chủ để kêu lính tới đây. Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, quân binh rất nhanh chóng kéo tới bao vây nơi này, nhưng Triệu Tinh Kiếm đã điều tra sai một chuyện, đó là những người trông yếu đuối kia lại mạnh một cách quá đáng, đến mức lúc đầu quân binh tới gần một ngàn nhưng bây giờ đã bị chém chết chỉ còn chưa tới năm trăm.

Nghĩ đủ loại nguyên do cũng không thể tìm ra được thứ Nguyên Du muốn nói tới là gì Triệu Tinh Kiếm mờ mịt lắc đầu. Nguyên Du thấy hắn như vậy cũng chỉ nở một nụ cười tiếc hận, nói:

"Thành tựu sau này của ngươi thậm chí còn vượt qua tiểu tử Lâm Vũ Thần, có lẽ có thể vượt trên cả ta." Đám người nghe như vậy liền vô cùng kinh ngạc nhìn Nguyên Du, khuôn mặt bọn hắn rõ ràng không tin, nhất là Lâm Vũ Thần. Hắn không quan tâm mình bị đánh giá thấp thế nào nhưng Nguyên Du bị đánh giá thấp thì lại là câu chuyện khác, rất khác. Hắn nhìn Triệu Tinh Kiếm, đôi mắt đã bỏ đi sự ngạo nghễ chỉ còn lại một vẻ lạnh lùng của dã thú khi giết chết con mồi. Ngay cả Triệu Tinh Kiếm cũng nghẹn mặt ra, hắn thậm chí còn không tin vào tai mình, sau khoảng vài giây lấy lại bình tĩnh hắn cười lên vài tiếng rồi nói với giọng ngạo nghễ:

"Vậy sao? Vậy cuối cùng các ngươi chỉ có thể làm đá lót đường cho ta mà thôi!" Nguyên Du nghe điệu cười ấy cũng không phản ứng gì, chỉ chậm rãi giơ lên hai ngón tay rồi sau đó búng một cái. Nhìn về ngu ngốc của Nguyên Du, Triệu Tinh Kiếm vẫn tiếp tục cái giọng cười khó nghe ấy, đám người cũng dùng một vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Nguyên Du nhưng một giây sau dị biến đã xảy ra.

Triệu Lục Cẩm vốn đã bị Triệu Tinh Kiếm đánh ngã ngay từ khi mọi chuyện bắt đầu vậy nên nàng được hán công trên lưng, che chắn vô cùng cẩn thận. Nhưng, dị biến lúc này đã xảy ra, một mũi kiếm nhô ra từ vai trái của hán mà người ra tay lại chính là Triệu Lục Cẩm, đôi mắt của nàng có cùng chi là sự vô cảm. Hoàn thành một kiếm nàng lại vô cùng nhẫn tâm rút nó ra rồi lại đâm thêm hai ba nhát nữa trên lưng hán rồi sau nhảy xuống chạy tới chỗ Nguyên Du trước con mắt đã dại đi vì kinh ngạc của mọi người.

"Đúng, có thể ta chỉ làm đá lót đường cho ngươi. Nhưng ngươi sẽ vĩnh viễn chỉ là một con chó bị người ta sai khiến. Lại nói, nếu hiện tại ngươi chết đi thì làm gì còn chuyện mai sau?" Nguyên Du giữ nguyên vẻ mặt khinh bỉ ấy, một tay sờ lên mái tóc êm ả của Triệu Lục Cẩm. Nàng hiện tại đang quỳ một chân, đầu cúi xuống thể hiện sự thần phục cùng với vẻ tự hào khi được Nguyên Du xoa đầu đã chứng tỏ nàng đã bán đứng Triệu Tinh Kiếm. Triệu Tinh Kiếm một chân quỳ xuống đất, tay chống xuống làm điểm tựa, nhìn đôi câu nam nữ trước mắt khiến hán phun ra một ngụm máu đỏ, xém chút ngất đi. Nhưng với một chút niềm tin cuối cùng còn sót lại với Triệu Lục Cẩm, hán gắng sức gào lên với Nguyên Du:

"MÀY ĐÃ LÀM GÌ NÀNG ẤY!?" Nguyên Du cười khẩy, chỉ đưa lên một ngón tay, Triệu Lục Cẩm ngay lập tức phản ứng lại với mệnh lệnh ấy, lập tức lấy con dao đã đâm tình lang của mình gác lên cổ, một giọt máu đỏ chậm rãi chảy ra từ cổ nàng rồi trượt xuống mũi kiếm, giống hệt như nàng muốn tự sát. Hải lòng với tư thế đó Nguyên Du nhẹ nhàng nói:

"Chỉ làm chút khống chế mà thôi, dù sao thì ta cũng đâu thể để một quả bom nổ chậm đi bên cạnh mà không có biện pháp phòng hờ được?" Triệu Tinh Kiếm nghe được lời hán nói, gân xanh nổi hết lên, chuẩn bị gào thét điên cuồng thì Lâm Vũ Thần đã ra tay cướp lấy cơ hội. Hán rất tàn nhẫn nắm lấy đầu Triệu Tinh Kiếm đập mặt hán xuống nền đá cứng cáp, khuôn mặt đẹp đẽ ấy ngay lập tức nát bấy không còn nhân dạng. Cẩm đầu Triệu Tinh Kiếm rồi nhắc lên, Lâm Vũ Thần hờ hững nói:

"Đại ca, nên xử lý tên phản bội này thế nào?" Nguyên Du vẫn giữ nụ cười ấy dù cho mùi máu tanh đã loang ra khắp nơi khiến không ít người nhăn mặt, hán nói:

"Như đã nói, thành tựu sau này của hán rất lớn, vẫn nên giữ dù sao ta vẫn có cách để hán đi vào khuôn khổ." Được Nguyên Du ra lệnh Lâm Vũ Thần kéo lê cái thân thể nặng trĩu của tên đó đi về bên cạnh Nguyên Du, rất thành thật đứng sau lưng hán. Giải quyết xong một chuyện, Nguyên Du lại nhìn về một góc tối, nói:

"Viện trưởng, nếu đã đến thì tại sao không ra? Hay là muốn ta mời rồi mới chịu ra?" Nguyên Du nở nụ cười nho nhã nói. Quả nhiên, ngay từ cái góc hán quan sát lúc này, một lão nhân chậm rãi hiện hình với khuôn mặt nhăn nhó vì kinh ngạc, lão sau khi hiện hình liền nhập hội với đám lính, chuẩn bị công phá Vân gia. Nơi lão tiến đến là một nữ nhân đeo một cặp kính khá bắt mắt, là Lập Hân, thiếu nữ mà hệ thống trực tiếp dành ra một nhiệm vụ cho nàng.

"Nguyên Du, chúng ta cũng không muốn làm kẻ địch với ngươi. Chỉ cần ngươi thể sẽ rời khỏi nơi này và không trở lại trong một trăm năm, chúng ta hứa sẽ rút quân và ngươi sẽ không chút hao tổn nào." Vừa đến nơi, viện trưởng ngay lập tức nói lớn. Nguyên Du cười, đáp lại:

"Lập Hân, nếu cô còn yêu quý mạng sống thì tốt nhất nên né xa ra, bằng không thì có chết cũng đừng trách ta không báo trước." Lập Hân nghe Nguyên Du nói liền không tự chủ được mà lạnh cả sống lưng, nàng không nghi ngờ lời nói của hán bởi nàng biết chúng sẽ trở thành sự thật nếu hán muốn. Tuy rất sợ chết nhưng Lập Hân vẫn đứng đấy, kiên quyết nói:

"Đa tạ ngươi quan tâm nhưng viện trưởng đã nuôi dưỡng ta từ nhỏ đến lớn, nếu chết thì ta sẽ chết cùng hán!" Nói rồi nàng bày ra vẻ mặt kiên quyết vô cùng, giống như cái chết với nàng cũng chẳng đáng là gì. Nhưng chỉ riêng một mình nàng mới biết bản thân đã sợ thế nào, thậm chí đôi chân của nàng còn đang va đập vào nhau vì sợ hãi. Nguyên Du nghe câu trả lời cũng chỉ bày ra vẻ tiếc hận một chút rồi thôi, hán hỏi hệ thống:

"Nếu dùng phương pháp khác khống chế có được tính đã hoàn thành không?"

"Có thể, miễn trong lòng nàng chỉ có một mình kí chủ." Hệ thống hồ hững trả lời. Nếu là đối thoại với Vô Thần thì nó có thể sợ hãi một chút nhưng nếu đối mặt với đám phạm nhân này thì đúng là chẳng có gì đáng sợ cả. Nguyên Du được câu trả lời vừa ý, gật gù đầu, nói với Bách Minh:

"Ta biết mục đích của ngươi là gì, đang muốn câu giờ cho lão kia đến, đúng chứ?" Nguyên Du nở một nụ cười tự tin, chắc chắn nói. Bách Minh nghe vậy cũng không kinh ngạc chút nào, từ hành động này giờ cũng có thể nhìn ra lão đang cố gắng câu giờ cho Lục Sơn, thành chủ của Ô Dung Thành. Nguyên Du dù biết mục đích nhưng cũng chẳng gấp chút nào, dù sao so với việc đi săn từng người thì bây giờ bọn hán tập trung lại, diệt một lần cho gọn.

Mười phút nhanh chóng trôi qua, Linh Tổ đi này giờ vẫn chưa về, nhưng Nguyên Du lại không lo lắng chút nào, dù sao hán có cách biết bên mình có ai chết hay không. Trái ngược với vẻ bình tĩnh của phe Nguyên Du, phe Phủ Thành Chủ lại trông có vẻ rất kích động bởi thời gian càng lâu lại càng có lợi cho bọn hán, thời gian càng lâu thành chủ càng hấp thụ được càng nhiều sức mạnh, thực lực lại càng tăng cao. Quá chán với cảnh phải đứng chờ người, Nguyên Du tốn vài đồng vàng mua một cái ghế dựa rồi rất tự nhiên nằm xuống nghỉ ngơi. Dù hiện tại trong ví hán chỉ còn chưa tới năm mươi đồng vàng nhưng ít nhất cũng không thể thể hiện mình là người nghèo được, Nguyên Du ngoài mắc bệnh đại gái ra thì còn bị mắc bệnh sĩ, dù chết cũng không muốn mất mặt.

Lại thêm hai mươi phút nữa trôi qua. Một cái bóng đen xuất hiện bên cạnh Nguyên Du, rất tự nhiên quỳ một chân xuống báo cáo, là Tam Lang:

"Hội trưởng, tên kia tới rồi."

"Ta biết." Nguyên Du nhẹ nhàng gật đầu rồi chậm rãi ngồi dậy, chuẩn bị đón tiếp vị khách của mình. Người của Linh Tổ đã quay về hết, có thể thấy chuyện này quan trọng thế nào. Không để hán chờ lâu, tiếng trống, tiếng kèn vang lên liên tục rồi một đoàn người dần xuất hiện. Đi trước hết là một vị trung niên nhân mặc một bộ trường bào màu xám, đằng sau lưng hán là hai người cầm cờ hiệu của Ô Dung Thành, rất tự hào đi theo sau. Sau bọn chúng chính là một đại đội lên tới cả ngàn người cùng với nhóm cổ vũ đằng sau cuối. Khi cách Nguyên Du chưa tới sáu mươi mét, hán dừng lại, khinh thường nói:

"Tiểu tử, hoặc đầu hàng thần phục hoặc là chết." Nguyên Du cười, thu cái ghế vào rồi nói:

"Lão già, hoặc là tự dâng thành, hoặc vĩnh viễn không thể chết." Nguyên Du nở một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Sức mạnh của huyết thần hội

"Hả? Tiểu tử nguoi muốn chết!"

"Không biết sống chết!"

"Ngu xuẩn!"

"..." Hàng chục tiếng nói vang lên với mục đích hạ nhục Nguyên Du, tất cả là bởi vì lời nói ngạo mạn vừa rồi. Cũng dễ hiểu khi thần tượng từ nhỏ của bọn hắn bị khinh bỉ, hạ nhục như vậy thử hỏi ai không tức? Lâm Vũ Thần lông mày nhíu lại, muốn đi lên cho bọn chúng một bài học thì Nguyên Du đã cản lại, cười nói:

"Nhớ ta đã từng nói gì sao? Không giết người vô tội. Bọn hắn đúng là có mấy lời làm nhục ta nhưng cứ cho bọn hắn một cơ hội sửa sai đã, rồi sau đó có giết cũng chưa muộn." Lâm Vũ Thần gật gật đầu rồi trở về vị trí vốn có của mình. Lục Sơn thấy dân chúng vì mình mà nhục nhã Nguyên Du khiến trong lòng hắn vô cùng tự hào, ngạo nghễ, đây chính là đám dân do chính tay hắn bồi dưỡng a. Kì thực Lục Sơn cũng chỉ là một kẻ bị Lục Gia trục xuất, được họ thương tình bao năm nên cho cái tòa thành chim ăn đá gà ăn sỏi này. Nhưng họ không biết rằng tòa thành này lại phong ấn một thực thể quyền năng vô cùng, Lục Sơn vô tình biết điều này có hết sức đề kháng chế nó nhưng cũng chỉ được một chút, một chút này cũng chỉ đủ để gieo vào trong đầu người dân trong thành hắn vĩ đại cỡ nào, vậy nên họ mới quá khích khi hắn bị xúc phạm như vậy.

"Tiểu tử, cho nguoi ba giây để rút lại lời nói vừa rồi." Lục Sơn tỏ vẻ cao thượng nói. Nhưng đáp lại lời nói ấy chỉ là vẻ mặt khinh miệt của Nguyên Du, hắn đáp:

"Lão già, ta cũng cho nguoi ba giây rút ra khỏi thành trước khi ta giết nguoi." Lục Sơn nghe vậy hiển nhiên nào có vừa lòng, một ngón tay chỉ thẳng vào Nguyên Du, ngay lập tức bốn người mặc áo đen nhảy ra khỏi đại đội xông thẳng về phía Nguyên Du. Nguyên Du cũng chỉ cười, tương tự một ngón tay chỉ thẳng vào bốn người đó, nói:

"Thiên Tở, khai hỏa!" Lời nói vừa dứt, bốn tiếng nổ lớn liên vang lên, bốn tên mặc áo đen chạy chưa được mười mét đã nằm xuống về với đất mẹ, trên trán của chúng có một lỗ tròn vo, máu cũng từ từ chảy ra. Thấy bốn người bên mình chết không rõ lí do, Lục Sơn hơi nhíu mày, lại ra lệnh cho thêm vài tên nữa ra. Nhưng cũng giống như lúc nãy, không cần Nguyên Du ra lệnh lại có thêm sáu tiếng nổ lớn nữa vang lên, lại một lần nữa sáu người không rõ nguyên nhân chết đi. Nguyên Du thấy cảnh này liền nở nụ cười thỏa mãn, đúng là đầu tư không sai. Do là kinh tế không cho phép vậy nên hắn chỉ mua được mười khẩu súng, mỗi khẩu tốn tới tận 100 vàng, mỗi băng đạn lại bán riêng chứ không được mua trọn gói, vậy nên để đào tạo ra mười người này hắn đã đặc biệt dành ra một khóa địa ngục dành cho bọn hắn. Mặc dù có chút mệt mỏi nhưng thành quả đúng là không chê vào đâu được, mười khẩu súng ngắm cùng với mười băng đạn được giao cho bọn họ hắn cũng yên tâm. Mấy người còn lại do không vượt qua được bài kiểm tra nên cũng chỉ có thể xài cung hoặc nỏ.

"Nguoi đã làm gì họ?" Lục Sơn mắt nhíu lại nhìn thẳng vào tiểu tử vẫn một mực bình chân như vại trước mắt, chỉ một cái chỉ tay, chỉ mười tiếng nổ phát ra đã có mười người bên hắn chết đi, chuyện này quá mức kì lạ. Nguyên Du chỉ nhún nhún vai tỏ vẻ không biết nhưng con mắt khinh thường kia vẫn ở đó khiến lão cực kì giận. Lục Sơn lại chỉ tay vào bảy người trước mắt, nói lớn:

"Giết hết cho ta, nam giết nữ hiếp, cướp được cái gì là của các nguoi!" Lục Sơn có dự cảm không lành về chuyện này vậy nên lão muốn nó kết thúc nhanh nhất có thể. Đại đội ngay lập tức ồ lên một tiếng vang trời rồi ngay lập tức lấy tinh thần lao thẳng đến. Nguyên Du thấy cả ngàn người đang lao đến cũng không chút sợ hãi đứng đấy, nói thầm:

"Tam Lang, nguoi đi tiếp đại ca của nguoi đi, dù sao nguoi cũng không muốn hắn chết, phải không?" Tam Lang không đáp chỉ chậm rãi gật đầu rồi sau đó biến mất. Đối với hắn hiện tại kể từ khi tên đó bỏ rơi ba người vào tay Nguyên Du thì họ đã không còn xem hắn là lão đại, người bây giờ có thể khiến bọn hắn hoàn toàn trung thành chỉ có Nguyên Du, chính người này đã ban cho bọn hắn một cuộc sống mới, một thân phận mới mặc dù không khác với lúc trước nhưng bọn hắn vẫn cảm nhận được một thứ, đó là tình người, sự cảm thông của Nguyên Du dành cho những sát thủ.

Cảm nhận bóng lưng của Tam Lang đã dần đi xa, Nguyên Du lại nhìn tới đại đội đang nhanh chóng chạy đến, hắn xòe ra bàn tay rồi nắm chặt nó lại. Những kẻ xấu số chạy đi trước ngay lập tức trúng chiêu, Ảnh Mâu vừa tung ra là lấy mạng của gần năm mươi người, tuy con số đó rất nhiều nhưng cơ bản vẫn chẳng thấm vào đâu so với đại đội đông đảo.

"Đề thiếp dọn một chút, dù sao thì Địa Tở di chuyển vẫn khá chậm, phải không?" Vân Nhục Hân nở một nụ cười quyến rũ khiến không ít người trong đại đội dâng lên dục hòa. Nguyên Du thấy nàng tự tin như vậy cũng cười đáp lại rồi chủ động lùi xuống một bước, hàm ý nhường lại sân khấu cho nàng. Vân Nhục Hân đứng trên tiền tuyến hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, Chiến Hồn lại được gọi ra.

Vân Nhực Hân đứng đấy, sau lưng nàng chính là một con Ngục Hân Phượng cũng chính là chiến hồn của riêng nàng. Nàng rút ra thanh kiếm bên hông, tụ linh khí trên mũi kiếm, Ngục Hân Phượng cũng hiểu ý chủ động hòa nhập vào trong chấm linh khí đó. Sau khi đã tụ tới cực hạn, nàng đẩy nhẹ mũi kiếm về phía trước.

Ki Nguyên Băng!

Ngay lập tức, một trận bão tuyết tỏa ra từ chấm linh khí đó, tuyết trắng bao phủ bán kính vài trăm mét khiến bọn hán lạnh run. Nhưng đó chưa phải là hết, Ngục Hân Phượng được giải thoát ngay lập tức tung cánh bay thẳng quét ngang trận địa quân địch. Mấy cây gai băng trên người nó hiện tại chính là một đại sát khí, nó bay tới đâu người chết tới đó, máu nhuộm đỏ cả một vùng tuyết. Sau khoảng một phút con bão chậm rãi yếu dần rồi mất hẳn, nhưng hậu quả nó để lại vẫn chưa mất, phải có ít nhất cả trăm người đã bị chiêu này giết chết, cũng không ít người bị thương đưa ra hậu phương. Vân Nhực Hân thấy không có bao nhiêu người chết cũng chỉ hơi thất vọng, tra kiếm vào bao rồi buồn bã quay về bên cạnh Nguyên Du. Thấy nàng như vậy, hán đưa tay xoa xoa đầu nàng an ủi:

"Không sao cả, lần đầu làm được vậy đã là rất tốt." Vân Nhực Hân hiển nhiên không chấp nhận kết quả như vậy, để Nguyên Du xoa đầu một chút rồi lại quay vào bên trong Vân gia mặc kệ khung cảnh sắp tới sẽ huyết tinh thể nào nàng cũng không còn tâm trạng để xem. Thấy Vân Nhực Hân thất vọng như vậy Nguyên Du cũng không biết làm thế nào để an ủi nàng, chỉ có thể mặc nàng rồi đi. Bốn đứa đệ tử quan sát này giờ, chiến ý cũng tăng rất cao nhưng lại không có cơ hội thể hiện. Bây giờ sư nương đã đi thì đây chính là sân khấu của bọn hán, không cần Nguyên Du cho phép chúng đã xông lên, thậm chí ngay cả thường rất bình tĩnh như Lâm Vũ Thần cũng không nhịn được mà xông lên chiến đấu.

Nguyên Du nhìn đám trẻ trâu đó cũng chỉ biết thờ dài ngao ngán, hán cũng chuẩn bị để giải cứu bọn chúng bất kì lúc nào rồi. Năm con người không hề sợ hãi xông lên, bởi họ biết đằng sau họ có thứ gì, họ đang muốn chứng tỏ cái gì cũng như họ muốn bảo vệ cái gì. Cả năm nhất tề rút ra vũ khí của mình, cũng khá đa dạng, người cầm dao găm, kẻ cầm trường kiếm, người cầm trường tiên cũng có kẻ cầm thương, đặc biệt có một người trên hai tay là hai bộ móng vuốt.

Năm người cùng chém giết không hề sợ hãi, dù cho có bị tổn thương, dù cho có bị đè ép cũng không hề dừng lại. Nguyên Du đứng từ xa thấy bọn họ quyết tâm như vậy cũng nở một nụ cười tự hào, đúng là đệ tử hán đào tạo ra có khác, rất có chiến ý. Nhưng năm người thì hoàn toàn không đủ sức chống lại đại đội cả ngàn người vậy nên sau khi giết được tên địch thứ vài trăm họ đã bị Nguyên Du cưỡng ép đưa về hậu phương chữa trị. Tuy hình ảnh lao vào rất chi là dũng mãnh nhưng hậu quả sau khi về cũng đáng sợ, không một ai lành lặn cả, dù cho có là Vân Hồng Tuyết hay Vân Nhu Linh khi vào trong đó cũng bị chém như thường. Nhưng nhờ sự dũng mãnh ấy cũng như sự bòn rút mạnh mẽ của Nguyên Du mà đại đội bây giờ cũng chỉ còn chưa tới sáu trăm. Nguyên Du lại sử dụng thêm Ảnh Mâu, số lượng ngay lập tức thay đổi chỉ còn hơn năm trăm.

Ảnh Mâu trong mấy trận số lượng lớn đánh quân chiến thể này mới có thể phát huy được hết tất cả sức mạnh vậy nên mới có nhiều tên bị giết như vậy. Nhìn số lượng chỉ còn năm trăm và khuôn mặt đã thấm nhuần sự sợ hãi kia, Nguyên Du nở một nụ cười lạnh lẽo, hán không có ý định để tên nào chạy thoát đâu, dù sao điểm kinh nghiệm và vàng nhiều thế cơ mà. Mặc dù trận chiến tới giờ cũng đã diễn ra hơn hai canh giờ đồng hồ nhưng khoảng cách sáu mươi mét thật giống như một cái lách trời, dù cố thể nào chúng cũng không vượt qua khỏi con số bốn mươi mét đã bị hạ gục. Loại lực lượng này thật quá mức đáng sợ, đúng là đối mặt với sức mạnh tuyệt đối thì số lượng cũng chỉ là con số.

"Địa Tổ, ra trận!" Đáp lại lời kêu gọi của Nguyên Du, một tiếng hô lớn vang trời đầy khí thế vang lên. Cánh cổng Vân gia lại một lần nữa mở ra, để lộ đằng sau nó chính là rất nhiều người mặc giáp tay cầm binh khí vô cùng tự hào đứng đấy. Đứng đầu chính là một thiếu niên vóc dáng to lớn, cơ bắp cuộn cuộn nhưng khuôn mặt lại vô cùng chất phác, tuy bây giờ khí thế rất lớn nhưng cũng không che đi được vẻ chất phác thật thà của cậu.

Được Nguyên Du cho ra trận, Địa Tổ vô cùng phấn khích gào to rồi phóng nhanh ra, hoàn toàn không chút nào sợ chết. Bọn hán đã được Nguyên Du huấn luyện theo một kiểu địa ngục thực sự, thậm chí còn có vài kẻ xem chút chết vậy nên đối với họ chết cũng chỉ là một trạng thái mà thôi. Tất cả thành viên Địa Tổ nâng cao binh khí gào to, bước chân không hề dừng lại mà tiếp tục tiến lên như không còn ngày mai.

"Thiên Tổ, Linh Tổ tùy trường hợp mà tiếp ứng! Trận này sẽ đánh dấu cho sự tái sinh của Huyết Thần Hội!" Nguyên Du đứng trên chỗ cao gào to.

"Vô Thần, đây là một bữa tiệc hoành tráng đấy, có tiêu hóa nổi không?" Nguyên Du cười nói với cái bóng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Giăng co

"Hahaha.....chủ nhân cứ yên tâm, ta chỉ sợ thiếu ăn thôi chứ không có chuyện ăn no đâu." Vô Thần thoải mái cười to, Nguyên Du cũng chỉ nhún miệng cười theo, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào trận chiến này lửa ở dưới. Hơn ba mươi người đối đầu với đại quân năm trăm người ngay lập tức tạo ra một xung kích thị giác rất lớn. Ba mươi chín con người cầm đại đao đằng kia trước mặt năm trăm kẻ địch cũng chỉ giống như những con thuyền nhỏ trước một cơn bão mạnh bạo bất cứ lúc nào cũng có thể chìm. Tuy chênh lệch hai bên lớn như vậy nhưng không ai lộ ra vẻ sợ hãi mà ngược lại cười nhe nanh trông vô cùng khát máu, Nguyên Du đã từng nói từng vết sẹo khắc lên người bọn hán dù cho nó có xấu nhưng vẫn như một tấm huy chương đại diện cho bọn hán trên mỗi chiến trường, mà huy chương thì chỉ có thể treo ở đằng trước tuyệt đối không thể để sau lưng.

Ba mươi chín con người nhìn độ tuổi thì phần nhiều cũng chỉ chưa tới mười sáu nhưng ai nấy đều trông to lớn và mạnh mẽ vô cùng giống như họ đã tập

luyện trong một thời gian dài vậy. Cái này là do Nguyên Du cũng đã phải chi một số tiền không nhỏ tí nào để yêu cầu hệ thống thay đổi cơ thể chúng giống hệt với tình trạng cơ thể trong Không Gian Hồn Thể, mà để làm được việc này thì phải chi ra tận năm mươi đồng vàng cho một người. Hậu quả cho việc này là hần đã quét đi một nửa Bách Thú Sơn Mạch chi để kiếm tiền chi tiêu cho mọi hoạt động của Huyết Thần.

Địa Tổ chạy nước rút đến trước mặt kẻ địch dù cho có phải mặc một bộ giáp và cầm lấy đại đao vô cùng nặng nề nhưng tốc độ của ai cũng không chậm, khi chỉ còn cách kẻ địch mười mét tất cả đều nhất tề đeo lên một cái mũ giáp trông vô cùng mạnh mẽ kết hợp với thể hình khiến cho họ không khác gì những chiếc xe tăng đang lao thẳng về phía địch.

Hai bên giao nhau, trái với suy nghĩ của nhiều người rằng tiểu đội này sẽ bị đè ép rất dễ dàng, trên thực tế khi hai bên chạm trán thì đội quân của Phủ Thành Chủ mới là bên bị đè bẹp. Đám người Địa Tổ ai nấy đều vung đao loạn xạ không cần theo một nguyên tắc nào bởi mục đích tối cao của họ chính là giết địch chứ không phải múa đao. Địa Tổ lao vào chém giết giống như một con bão, chỉ cần đi đến đâu là người chết đến đó, máu thịt, nội tạng, chân tay, đầu lâu đều là thứ quá mức bình thường đến mức ai cũng thấy được. Đám thường dân một mực tự hào về thành chủ mặt liên vô cùng sợ hãi bởi họ không biết tiếp theo cái lưỡi đao sắc nhọn đó có chìa vào cổ mình hay không.

Tuy mới đầu vào ai cũng chém giết rất hăng nhưng cũng nhanh chóng thấm mệt, mỗi lần vung một đao đều là quá sức, cũng dễ hiểu thôi, mặc trên mình bộ giáp nặng nề như thế rồi lại còn phải huy động một thanh đại đao nặng ít nhất nửa tạ thì có thể chém được một lần đã là quá mạnh mẽ rồi. Chiến đấu chỉ diễn ra chưa tới nửa tiếng nhưng Địa Tổ ai cũng mệt là người nhưng thanh đao vẫn không giây nào dừng lại mà huy động điên cuồng, quân địch cũng bị chém chết không ít chỉ còn đâu đó khoảng ba bốn trăm.

Lục Sơn thấy tình thế không ổn, khí thế lập tức liền tỏa ra, không chút nào chần chừ lao đến giải vây cho quân mình. Nhưng chưa kịp để hần chạy được bao xa thì đã có một cây gậy trúc đập từ trên xuống, Túy Lão cũng chậm rãi xuất hiện hòa ái nói:

"Chuyện đám nhóc thì để đám nhóc tự giải quyết. Chúng ta già cả rồi thì không nên nhúng tay vào làm gì." Túy Lão cười nói nhưng tay cầm gậy vẫn chậm rãi đập đập xuống đất, Chiến Hồn cũng ẩn ẩn hiện hiện sau lưng lão. Lục Sơn tuy rất giận nhưng cũng không thể làm gì, thực lực của hần có thể nhìn hơn Túy Lão một chút nhưng nếu bị quân lấy thì cũng rất khó mà thoát thân, chưa kể đến đằng xa vẫn còn Nguyên Du đang cười mỉm quan sát mọi thứ. Tình hình này ép buộc hần chỉ có thể đứng đây bất lực nhìn quân mình chết đi trong vô vọng.

Học viện cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, bọn hần vốn là tới đây để giúp đỡ thành chủ cũng như bày tỏ lòng trung thành của mình, nhưng ai ngờ đầu quân lực của Nguyên Du lại mạnh như vậy, chưa kể đến một vị giảng viên trong học viện là Vân Nhược Hân còn đang giúp đỡ Nguyên Du khiến thực lực của học viện giảm xuống không ít. Nguyên Du nhìn bên Túy Lão xong lại nhìn bên học viện thấy bọn hần đang muốn chạy thì cũng chỉ nhe răng cười, thân hình biến mất rồi một giây sau lại xuất hiện trước mặt bọn hần, hoàn toàn không chút phòng bị gì.

"Giờ thì suy nghĩ lại chưa, Lập Hân cô nương?" Nguyên Du nở một nụ cười hòa ái với Lập Hân, dù hiện tại hệ thống vẫn bị Vô Thần đè cho không thở nổi nhưng nó lại có một điểm mạnh là có thể giúp hần mạnh lên cũng như cung cấp không ít thông tin hữu dụng vậy nên nếu buộc phải chọn giữa Vô Thần và hệ thống thì Nguyên Du có thể sẽ chọn hệ thống, hần không biết Vô Thần có thể giúp mình đi tới đâu bởi những gì hần làm chỉ là nằm trong sự bảo bọc của nó chứ không hề có một trận chiến thực sự nào.

Lập Hân bị Nguyên Du chỉ tên điểm mặt liền có hơi gấp nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, vô cùng kiên định lắc đầu, nằng dù có chết cũng phải chết trên chiến trường chứ không phải trên giường tên này. Nguyên Du thấy nàng lại từ chối, hơi thở dài một cái rồi chậm rãi nói:

"Vốn muốn dùng biện pháp nhẹ nhàng, nhưng các ngươi và phủ thành chủ lại làm đảo lộn kế hoạch của ta, vậy ta chỉ đành dùng biện pháp mạnh mà thôi." Nguyên Du nuối tiếc nói, vốn trong kế hoạch là một tháng nữa hần mới bắt đầu đánh với thành chủ nhưng chưa gì lại bị đánh trước thành ra kế hoạch chỉ có thể chuyển sang hướng khác. Bách Minh vội vàng đi lên chắn trước mặt Lập Hân, một tay giấu nàng sau lưng, mặt đối mặt với Nguyên Du nói:

"Thả bọn họ đi, nếu có giết thì giết ta được rồi." Bách Minh vô cùng kiên định nói, quyết định đánh với Nguyên Du là quyết định của lão vậy nên lão phải chịu mọi trách nhiệm. Còn những người đằng sau họ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, họ không có tội. Nghe viện trưởng vì mình mà quyết định hiên mạng, những người của học viện liền nhao nhao lên:

"Nếu có giết thì giết cả ta."

"Ta nữa, có gan thì giết ta đi."

"Ngươi dám giết nữ nhân không, nếu có thì ngon mà giết ta trước."

"...."

Hơn hai mươi giọng nói nam có nữ có, trẻ có mà ồm ồm già già cũng có nhao nhao vang lên đòi sống đòi chết. Viện trưởng nhìn cảnh tượng như vậy mắt hơi rung rung, những người bình thường lão không bao giờ quan tâm bây giờ lại vì lão mà hiên ra cả mạng mình, đứng trước tình cảnh như vậy ai không khóc thì đúng là không có trái tim. Đối với những giảng viên này học viện như là ngôi nhà thứ hai của họ, nó nuôi dưỡng, nó chăm sóc và hơn hết là nó cho họ một ngôi nhà để họ biết phía sau vẫn còn nơi chào đón họ.

Trái với vẻ rung rung xúc động của viện trưởng thì Nguyên Du lại trông rất bình tĩnh, hần lên tiếng phá vỡ đi những lời nhao nhao đó:

"Ừm, giác ngộ từ vong rất tốt...." Nguyên Du nở một nụ cười đồng thời vỗ tay mấy cái tán thưởng cho sự dũng cảm của họ.

"Biết hi sinh là rất tốt nhưng ta rất tiếc, ta không có ý định tha cho bất cứ ai ở đây đâu." Lời nói vừa dứt, một tấm màn lớn chậm rãi dâng lên, đứng từ xa giống hệt một cái bát úp ngược giấu đi những thứ bên trong. Tuy màn chắn là màu đen nhưng ai cũng có thể thấy rõ mọi vật trước mặt chứ không hề

tối đen. Nguyên Du hai tay chấp sau lưng chậm rãi đi một vòng, nói:

"Ta biết các ngươi đã có giác ngộ tử vong, vậy nên cái chết với các ngươi chẳng qua cũng chỉ có thể mà thôi." Lời hắn vừa nói thì ai cũng đồng tình. Đã có thể xem cái chết không ra cái gì thì còn nhất thiết phải sợ nó sao? Giống như biết trước mình sẽ chết do tai nạn thì còn sợ bị đâm chết sao? Vậy nên lời này của Nguyên Du không nói đúng không được, nhưng nó hơi vô nghĩa trong tình cảnh hiện tại. Nguyên Du sau khi trầm mặc một lúc lại nói:

"Các ngươi biết vì sao ta lại nhắm vào tòa thành này sao?"

"Danh vọng, tiền bạc, lãnh thổ, sự đam mê giết chóc..." Lập Hân nói, đôi mắt nàng tràn ngập sự cảnh giác với hắn. Nguyên Du nghe nàng nói cũng chỉ cười nhẹ, nhẹ nhàng gật đầu xem như đồng ý. Đám người thấy hắn thừa nhận như vậy liền không tự chủ được mà nổi da gà, bởi trước mặt bọn hắn chính là người chỉ xem mạng sống là cỏ rác không hơn không kém.

"Ngươi nói đúng, nhưng cũng không đúng. Ta làm như vậy, đơn thuần là vì ta muốn mà thôi..." Nguyên Du nở nụ cười, nói nhẹ. Hắn lại nhìn lên bầu trời đã bị che đi vì màn sương, đôi mắt có chút hồi ức, nói:

"Ta đã từng cùng những đồng đội của ta quyết tâm sẽ lập nên một thế lực hùng mạnh, nhưng đến cuối cùng thế lực thì đã có nhưng lại chỉ còn mình ta sống sót. Chuyện ngày hôm nay cũng giống như một bài đưa tiễn cuối cùng ta gửi cho họ cũng như là lúc ta chấm dứt đoạn kí ức này ở đây." Nguyên Du cô đơn nói, Vô Thần hiếm khi im lặng, cũng chỉ lẳng lặng nghe Nguyên Du bày tỏ tâm tình. Đám người học viện cũng không quan tâm lắm chuyện quá khứ của hắn như nào, chỉ toàn tâm toàn ý tìm cách thoát ra khỏi đây. Nguyên Du thờ dãi rồi cúi đầu xuống nhìn đám người của học viện, đôi mắt đã không còn những biểu cảm như trước mà chỉ như một tấm gương, không có cảm xúc, không có phản chiếu, không có tình người.

Nguyên Du nhìn họ, họ cũng nhìn hắn. Vài phút nhanh chóng trôi qua rồi hắn mới thờ dãi thêm một cái, nói:

"Vô Thần, ta không muốn ai chết, không chế họ là được, đặc biệt là người tên Lập Hân, ta muốn dùng Ma Chúng Bạc Hai."

"Vâng." Vô Thần chậm rãi thoát ra khỏi lưng Nguyên Du, hiện hình là một con quái vật nhe nanh múa vuốt với chúng. Nó vừa xuất hiện không khí cũng bắt đầu lạnh lẽo đến thấu xương, đôi mắt đỏ rực của nó nhìn lướt qua từng người nhưng chỉ một cái lướt qua đó lại khiến họ cảm thấy như bản thân hoàn toàn không mặc gì cả. Nó nhìn một lúc rồi dừng lại, nhìn chăm chăm vào Lập Hân, khoe môi liếm hai cái rồi thềm thường nói:

"Một con mồi ngon lành như vậy, đáng tiếc chủ nhân đã ra lệnh thì ta cũng không muốn trái...."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Chiến cuộc ngã ngũ

"Là hắn, hắn cũng đã sống lại..." Một giọng nói vang lên trong một căn phòng tối đen. Giọng nói vang vọng lạnh lạnh như chuông bạc, nội nghe giọng nói này thôi cũng đủ để khiến người ta mừng rỡ ra đây tuyệt đối là một đại mỹ nhân. Sau khi im lặng một lúc, nàng ta lại thờ dãi, có chút hưng phấn nói:

"Cuối cùng cũng đã tới ngày ta tự tay lấy mạng ngươi, Ảnh Ma." Nàng nở một nụ cười lạnh lẽo, sau lưng như ẩn như hiện một con Phượng Hoàng Lửa đang đập cánh tung bay, sau gáy lại xuất hiện hư ảnh của một vầng trăng bạc yếu ớt soi sáng căn phòng tối om này.

Nguyên Du ngồi trên đỉnh một tòa nhà hờ hững nhìn những sinh mạng nhỏ bé kia chậm rãi bị đè bẹp. Người của học viện hắn cũng đã không chế cả, phần thưởng từ hệ thống hắn cũng đã nhận được nhưng không hiểu vì sao hắn lại không thể cảm thấy một chút vui vẻ gì, chỉ cảm thấy tâm thần có chút bất định khi Vô Thần tiến hành không chế người học viện, giống như sắp có chuyện lớn gì đó sẽ xảy ra. Cầm lấy nửa viên ngọc nứt trong tay, Nguyên Du có cảm giác chuyện sắp tới có lẽ sẽ liên quan không nhỏ đến thứ này.

"Chủ nhân, có cần giúp lão già kia đối phó với thành chủ?" Vô Thần hiện ra ở đằng sau Nguyên Du, cúi người nói. Cái hình tượng Nguyên Du đang thể hiện ra hiện tại căn bản không khác gì năm đó, vẫn là bộ mặt vô cảm khi những con kiến bị đè bẹp, vẫn là sự hờ hững khi thấy có người chết đi và vẫn là một hình ảnh cô độc ấy. Hắn hơi quay đầu lại, liếc Vô Thần một lát rồi sau đó chậm rãi nói ra:

"Không cần, ngươi là con át chủ bài của ta, không cần thiết thì cũng không cần ra trận." Nguyên Du chậm rãi nói, Vô Thần nghe hiểu gật đầu nhẹ một cái rồi chậm rãi chìm xuống cái bóng trở lại trên lưng Nguyên Du. Nguyên Du lẳng lặng ngồi ở đây không hề động đậy dù chỉ một cm, đám lâu la thì Thiên Tô, Địa Tô và Linh Tô có thể dễ dàng giải quyết, chỉ riêng thành chủ là hơi cực thôi.

"Bách Minh, đi trợ giúp Tùy Lão, nhớ, ta muốn tên kia phải sống!" Nguyên Du hờ hững nói, Bách Minh không biết từ đâu xuất hiện, vô cùng nghe lời cúi đầu nhận lệnh rồi sau đó lại biến mất, hướng về phía Tùy Lão mà đi.

"Nguyên Du ca, có chuyện gì sao?" Lâm Vũ Thần bỗng dưng xuất hiện ở phía sau Nguyên Du, vô cùng quan tâm hỏi. Hắn vốn tưởng trận chiến này sẽ khiến Nguyên Du vô cùng vui sướng vì đây là trận chiến đầu tiên đánh dấu sự xuất hiện của Huyết Thần. Nhưng sự thực lại không đúng lắm, dù cho Huyết Thần có đang thắng thế nhưng nhìn dáng vẻ cô độc này hắn lại không cảm nhận được bất kì sự vui sướng nào tỏa ra từ người đó cả, nếu có thì cũng chỉ là sự hờ hững đến lạnh người. Nguyên Du hiện tại như tự tách mình ra một thế giới riêng, nơi chỉ có hắn cô độc ngồi đấy nhìn ngắm thế gian hết thay đổi thay.

"Không có chuyện gì." Sau một lúc lâu Nguyên Du mới trả lời, quay đầu lại, đã không còn vẻ cô tịch như trước mà vẫn là nụ cười vui vẻ như thường ngày, chỉ có điều Lâm Vũ Thần có thể cảm nhận sâu sắc rằng đó chỉ là một nụ cười giả tạo. Tuy biết là thế nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu xem như đã hiểu. Nguyên Du nhìn Lâm Vũ Thần từ trên xuống dưới, hỏi:

"Không đi trị thương sao?"

"Không cần thiết lắm, cũng đã ổn rồi." Lâm Vũ Thần lắc lắc đầu, vô cùng cứng rắn nói. Nguyên Du nhẹ nhàng gật đầu xem như đã hiểu, sau lưng hắn xuất hiện hình dáng của hai nữ nhân, là Cơ Thanh Huyền và Liễu Vũ Dung. Thấy hai người xuất hiện, hắn nở nụ cười nói với hai nàng:

"Hai người trong đó chắc cũng chán, nên đi chung vui một chút đi." Nói rồi hắn phất phất tay, ý chỉ Lâm Vũ Thần dẫn hai người đi vào trận chiến à không, trận tàn sát một chiều kia, bóng hình ba người chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Lại cô độc ngồi trên đỉnh nóc nhà, Nguyên Du lại thở dài, nói cho cùng hắn cô đơn như vậy cũng là do hắn, nếu hắn muốn nhập hội thì liệu có ai dám từ chối? Nhưng khi ấy hắn cũng chẳng còn cảm nhận được bất kỳ niềm vui nào cả, khi hắn nhập hội thì bọn họ luôn nhìn hắn với một cặp mắt kính sợ, hành động cũng có chút cầu nể khiến hắn vô cùng khó chịu, tuy đã nhiều lần nói nhưng rồi cũng đầu vào đấy. Hắn biết bản thân xứng đáng được nhận sự kính sợ như thế nhưng kể từ lúc ấy mối quan hệ sẽ chỉ là kẻ trên người dưới chứ không còn là quan hệ bằng hữu ngang vai vế.

"Hệ thống, nếu như một ngày ta chết đi thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Nguyên Du có chút bị quan nói.

"Dựa theo một số tính toán và dự đoán, hệ thống sẽ dự đoán một viễn cảnh như sau: Sau khi kí chủ chết đi, Huyết Thần vẫn có thể tồn tại ít nhất một trăm năm nữa, nữ nhân và bằng hữu của kí chủ có thể sẽ tiếp tục sống thêm vài trăm năm rồi sau đó mới hết tuổi thọ mà chết. Ngoài ra thì nó cũng không gây thêm bất kỳ ảnh hưởng nào tới thế giới." Hệ thống sau khi tính toán một chút rồi nói. Nguyên Du nghe vậy liền nở nụ cười nhạt, nói:

"Viễn cảnh yên bình thật nhĩ? Ta chết, bằng hữu của ta cũng chết nhưng là chết già, Huyết Thần dưới sự lãnh đạo của tân hội trưởng có thể sẽ phát triển hơn. Khung cảnh này thật đúng là quá đẹp." Nếu như sau khi hắn chết mà mọi chuyện vẫn diễn ra như viễn cảnh này thì thật đúng là chết cũng nhắm mắt. Hắn lại nhìn về phía rừng núi, nơi mặt trời cũng đã bắt đầu mọc, thấm thoát đã một đêm trôi qua và chiến thắng tuyệt đối đã thuộc về hắn. Nhìn xuống bãi chiến trường dưới mắt, xác chết nằm la liệt khắp nơi, nội tạng, xương cốt, dịch não, máu huyết đâu cũng thấy, một cuộc chiến thật tàn khốc và vô nghĩa. Nếu có thể thì có lẽ bọn hắn cũng chẳng muốn phải tới đây nộp mạng đâu, có thể cũng đã có cách giải quyết khác nếu Lục Sơn bình tĩnh hơn, nếu hắn bị động và không chủ động thì người chết chắc chắn đã ít hơn rất nhiều.

Thờ dài sau khi nhìn thấy hậu quả cuộc chiến để lại, tuy tàn khốc nhưng nó là thứ phải xảy ra, hắn không có ý định sẽ hối hận vì chuyện này đâu, một khi đã chấp nhận đứng lên chống lại hắn thì phải chấp nhận số mệnh không bằng cục rác. Nhảy xuống khỏi nóc tòa nhà, Nguyên Du chậm rãi đi nơi đã có vài người đứng đấy. Khoảng cách hai bên cũng không xa, chẳng mất bao lâu đã đến, Nhị Lang thấy hắn đã tới ngay lập tức báo cáo:

"Chủ thượng, đã bắt được Lục Sơn và Đại Lang, ngài muốn xử lí thế nào?" Nguyên Du không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng đẩy ra Nhị Lang sau đó tiến lên nhìn thẳng vào hai con người đã bị đánh gãy chân đang quỳ kia. Lục Sơn thấy hắn đi tới, gân máu nổi lên, thét gào trong vô vọng:

"Nguyên Du! Có ngon thì giết ta đi! Ta là người của Lục Gia! Ngươi dám giết ta sao!" Nguyên Du nghe hai chữ Lục Gia cũng chỉ hờ hững như không, Lục Gia về thì sao? Mạnh bằng bát đại gia tộc sao? Thậm chí dù cho có mạnh bằng đi nữa thì cũng chả có chuyện gì, Nguyên Du cũng không ngần.

"Thì sao? Lục Gia thì sao? Ngươi nghĩ chỉ cần đem thân phận ra thì ta sẽ sợ? Nói thẳng chứ dù ngươi có là con cháu của Chiến Thánh Cảnh nếu cản đường thì ta cũng giết như thường." Nguyên Du hờ hững nói rồi quay đầu qua nhìn Đại Lang. Tên này đúng là bị đánh thảm thối rồi, nhìn bộ dạng này là bị đánh cho gãy cả hai chân, một tay cũng bị đánh lòi xương, mắt thì bị chém mất một con, trên người đâu cũng có vết thương sâu nông, vai trái còn có vết chém sâu tới mức thấy cả xương trắng hếu. Nhìn tên Đại Lang này, Nguyên Du hỏi:

"Ta cho ngươi hai cơ hội, một là toàn tâm toàn ý phục vụ ta. Hai là ngươi vẫn sẽ phục vụ nhưng sinh mạng sẽ không bằng cả một con chó. Chọn đi." Đại Lang hiển nhiên ngay lập tức chọn cơ hội thứ nhất, không thấy ngay cả Lục Sơn cũng bị thể lực của tên này bẻ gãy sao? Hắn không nghi ngờ nếu Nguyên Du có một bộ công pháp hay bí bảo nào đó có thể không chế con người đâu. Nhị Lang thấy tên từng là lão đại vội vã chọn như vậy liền cười khinh bỉ, trước đó đúng là nhìn lầm hắn.

"Tốt đấy, nhưng ta vẫn chưa tin, giết tên này đi." Nguyên Du giật Lục Sơn từ trong tay Bách Minh ném thẳng xuống chân, đồng thời đưa cho Đại Lang một cái chùy thủy. Đại Lang tuy một tay đã gãy nhưng tay còn lại vẫn còn sử dụng được, hắn vội vàng cầm lên thanh chùy thủy, vô cùng quyết đoán đâm xuống tim Lục Sơn, lão nào ngờ thủ hạ mình tổn công nuôi dưỡng lại phản bội mình vào lúc này. Hai mắt lão mở to, tia máu hằn lên con mắt đã nhòe đi, ngón tay già nua chỉ thẳng mặt Đại Lang, lão khó khăn nói:

"Ngươi nhất định chết không được siêu sinh!" Nói rồi cánh tay của lão vô lực rơi xuống, lão đã chết. Đại Lang sau khi ra tay sát hại thân chủ cũ của mình liền vô cùng vui mừng ngay lập tức nói với Nguyên Du:

"Đại nhân ta làm tốt chứ! Ta đã thể hiện được sự trung thành rồi chứ!" Nhị Lang thấy người mình từng kính trọng nay lại bị biến thành một thứ gì đó thậm chí còn thấp kém hơn súc vật liền không đành lòng quay mặt đi. Nguyên Du nghe Đại Lang nói cũng chỉ mỉm cười, nhưng một giây sau nụ cười đó lại hóa thành băng lãnh. Tầm nhìn của Đại Lang ngay lập tức quay mòng mòng rồi sau đó hắn như va đập vào một thứ gì đó, hắn không còn cảm nhận được cơ thể, không còn cử động được, không còn thở được, không còn làm được gì cả. Đúng lúc này, giọng nói băng lãnh của Nguyên Du vang lên:

"Ta đúng là rất cần người tài, nhưng có tài mà không có đức, đối với ta cũng chỉ là rác rưởi. Giết chết chính người đã mưu mang mình chỉ vì muốn sống sót, thể loại này dù có cho ta cũng chém chết." Đó là những thứ cuối cùng hắn nghe được, đôi mắt hắn mờ dần đi, hai tai cũng đã bắt đầu ù, Đại Lang, người từng được gọi là một cường giả cứ như vậy nhục nhã chết đi.

"Nhị Lang, thu dọn xác chết hai tên này, ta có chuyện cần dùng. Tam Lang, Lâm Vũ Thần, Văn Bát Vũ theo ta đi tới Phủ Thành Chủ, nơi đó có thứ ta

cần. Những người còn lại có thể nghỉ ngơi, nếu cần thứ gì có thể tìm Vân Nhược Hân và Cơ Thanh Huyền, hai nàng sẽ giải quyết cho các người." Nguyên Du sau khi giải quyết xong một kẻ bội bạc đã ngay lập tức hạ lệnh xuống rồi sau đó quay đầu đi tới Phủ Thành Chủ. Tuy nghe được nghỉ nhưng có vẻ không ai vui mừng cả, Nguyên Du thấy vậy chỉ cười mỉm sau đó nói:

"Trận này, Huyết Thần Hội thắng!" Một lời nói tuy nhẹ nhưng dù là Địa Tổ, Thiên Tổ hay Linh Tổ đều gào thét lên trong vui mừng. Lời nói này giống như đã công nhận thực lực, đã công nhận khả năng của bọn hắn, chứng minh rằng dù là những đứa nhóc nhưng nếu được đào tạo đúng cách cũng có thể làm được những điều phi phàm.

"Huyết Thần Hội Chiến Thắng!" Tất cả không ai hện ai mà cùng reo lên, một tiếng reo chứa đầy sự hoan hỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Phía dưới phủ thành chủ

Bước tới Phủ Thành Chủ, bước chân của Nguyên Du chợt dừng lại, đôi mắt nhìn vào tòa kiến trúc đã gần như bị bỏ hoang chỉ sau một đêm. Phần lớn binh lính đều được phái đi vậy nên ở đây ngoài gia nhân ra thì cũng chỉ có vài ba tên lính mà thôi. Bước vào bên trong, sự xa hoa và sự trống vắng tạo nên một sự đối lập khiến Nguyên Du càng ấn tượng sâu sắc về cảnh vật nơi này hơn. Đi tới đại sảnh, đã có hai nữ nhân chờ sẵn ở đây, là Diễm Lang và Lục Diệp. Lục Diệp vẫn bình tĩnh như vậy, chậm rãi nhâm nhi tách trà trong tay không chút sợ hãi. Trái với vẻ bình thản của nàng thì Diễm Lang lại có chút khẩn trương, tay cầm đại đao của nàng rõ ràng hơi căng hơn.

"Người tới là để lấy mạng chúng ta sao?" Lục Diệp bình thản nói, con mắt nhìn Nguyên Du một chút rồi lại nhìn về Lâm Vũ Thần, lại nói:

"Người cũng vậy sao?" Lâm Vũ Thần nhún vai rồi lắc đầu tỏ vẻ bản thân cũng không biết được, nếu Nguyên Du muốn giết thì hẳn có thể sẽ cố gắng thuyết phục, nếu không được thì cũng xin bản thân không phải xem cảnh tượng ấy. Không tìm được câu trả lời mong muốn, nàng lại nhìn Nguyên Du, chờ đợi câu trả lời từ hắn.

"Không, người và cô ta dù sao cũng là một mỹ nhân, hiếp rồi giết cũng không tội chứ?" Nguyên Du cười nói. Lục Diệp nghe vậy cũng cười, vén tóc ra sau tai, nói:

"Phải, đúng là rất không tệ, vậy người muốn làm bao nhiêu lần trước khi giết chúng ta đây?" Nàng vẫn tư thái ngạo nghễ không hề sợ chết ấy, một nữ nhân cần phải bản lĩnh thế nào mới có thể bình tĩnh ngay cả trong những giây phút thế này? Nguyên Du có chút kinh ngạc câu trả lời của Lục Diệp rồi cũng cười xòa cho qua, nữ nhân này đúng là cứng miệng thật, hẳn cũng bắt đầu có chút động lòng. Nguyên Du lại nhìn qua Diễm Lang, người này giờ vẫn chưa nói câu nào:

"Người thì sao? Đến chết vẫn đi theo cô ta? Bây giờ mà chạy thì có lẽ vẫn còn kịp đấy." Diễm Lang nghe hắn nói câu này ngây lập tức vô cùng tức giận nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, nàng ung dung nói:

"Phải, đến chết ta cũng sẽ đi theo ngài ấy, cái mạng này là do ngài ấy cứu, hi sinh vì ngài chính là vinh hạnh của ta." Nguyên Du nghe vậy cũng chỉ cười mỉm, quay đầu sang nói với Lâm Vũ Thần:

"Chăm sóc cho bằng hữu của người đi, đưa học về Vân Gia, ta có thứ cần bàn bạc." Bỏ lại một câu, Nguyên Du lại tiếp tục tiến lên, Lâm Vũ Thần nhận được lệnh ngay lập tức làm việc của mình, công chúa và cận vệ của nàng tỏ ra rất hợp tác nên cũng không khó khăn lắm.

"Tam Lang, dẫn đường đến phòng thành chủ." Tam Lang im lặng gật đầu, ngay lập tức đi trước dẫn đoàn. Trên đường đi thấy ai thì cố sức không giết người đó bởi việc ấy là không cần thiết. Tổ đội ba người chỉ tốn khoảng nửa tiếng đã tới được phòng thành chủ, Tam Lang rất thức thời mở cửa sau đó đứng nép sang một bên nhường đường cho Nguyên Du. Nguyên Du cũng không sợ ngay lập tức đi vào, cảnh vật bên trong cũng không khiến hắn kinh ngạc cho lắm.

Đây chỉ là một căn phòng bình thường ngoại trừ thứ được đặt ở phía đối diện cánh cửa. Là một cái mặt quý dữ tợn nhe nanh như thật, trên đầu nó là một cây đại đao cắm lút cán đao thẳng vào đầu, đây có thể là tái hiện lại một hình ảnh nào đấy, Vân Bát Vũ và Tam Lang nghĩ như vậy. Nguyên Du thấy bức tượng này liền tỏ vẻ vui mừng ngay lập tức đi tới. Đứng trước mặt quý, một loại áp lực bất chợt đè lên vai hắn nhưng đi kèm với đó là sự phấn khích không hiểu từ đâu đến của Nguyên Du. Hắn cầm lấy thanh đại đao rồi sau đó rút mạnh nó ra, ném vào một góc, ngay lập tức dị biến liên nảy sinh. Cái mặt quý chậm rãi tách làm hai, để lộ đằng sau nó chính là một cái cầu thang tối dẫn thẳng xuống dưới lòng đất. Thấy đường hầm này Nguyên Du tỏ vẻ hài lòng, ngay lập tức nói:

"Hai người các người cần mặt nơi này, bất cứ ai không có lệnh của ta cũng không được vào." Nói xong, Nguyên Du ngay lập tức quay đầu đi vào trong mà không cần biết câu trả lời của hai người. Con đường khá tối do không có đèn, đi hoàn toàn dựa vào trực giác hoặc dùng linh khí, thần thức để cảm nhận chứ không thể dùng mắt để nhìn. Nguyên Du vô cùng bình thản đi xuống cầu thang dù cho nó có dài bao nhiêu.

Đi suốt nửa giờ vẫn chưa tới nơi nhưng Nguyên Du không có vẻ gì là từ bỏ, vẫn rất kiên cường đi tiếp. Cũng không mất thêm bao lâu nữa, phía dưới cầu thang chợt xuất hiện một đốm sáng nhỏ màu xanh lục, thấy tia sáng này Nguyên Du lại càng tỏ vẻ phấn khích, bước chân tăng tốc đi xuống. Dù đã tăng tốc nhưng cũng phải tốn ít nhất cả tiếng hắn mới đi xuống được đấy, nơi phát ra loại ánh sáng kia. Đứng ở nơi này hắn cảm thấy vô cùng thư thái, tâm

thần vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Biết mình đã đến gần hơn bao giờ hết, Nguyên Du không chút do dự gì đi thẳng tới đó, hệ thống cũng bắt đầu lên tiếng:

"Phát hiện sinh linh cấp cao, yêu cầu kí chủ thu phục." Nguyên Du cũng nhẹ nhàng gật đầu xem như chấp nhận, chuyện này đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại. Đi tới nơi đang phát ra ánh sáng đó, không mất bao lâu hắn đã đứng trước một cánh cửa lớn bằng đá, tuy đây là một cửa đá khá lớn nhưng nó lại không thể nào ngăn cản được ánh sáng lọt ra vậy nên Nguyên Du mới tìm thấy nó dễ dàng như vậy.

"Vô Thần, phá cửa." Nguyên Du nhẹ nhàng ra lệnh, Vô Thần ngay lập tức làm việc, nó chỉ vung một quyền cánh cửa đá cứng cáp kia đã ngay lập tức sụp xuống. Lục Sơn sợ là sẽ có người đi đến được đây vậy nên đã bày ra không ít bẫy và chướng ngại vật, nếu là người khác thì đúng là có thể ngăn cản, nhưng lại gặp Nguyên Du, mấy thứ này cũng chỉ là đồ chơi trong mắt hắn. Cánh cửa đá sụp xuống ngay lập tức để lộ ra mọi thứ bên trong, chỉ là một hang đá bình thường. Nhưng ở giữa gian phòng đá này chính là một mỏ đá quý gì đấy khá giống pha lê nhưng lớn, đẹp và tinh tế hơn rất nhiều, nó cao ít là phải mười mét, dài cũng là năm mét. Chính giữa nó là một vết lõm lớn, trên vết lõm ấy là một nữ nhân tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, hai tay hai chân của nàng đã bị xích lại mà dây xích lại nối thẳng với tảng pha lê lớn kia. Nàng thờ thờ từng hơi thở đứt quãng như sắp chết, cơ thể gầy guộc của nàng ngay lập tức đánh động ánh mắt của Nguyên Du, hắn cảm thấy có chút đau lòng cho một vị mỹ nhân bị hành cho ra người không ra người quỷ không ra quỷ thế này.

Nguyên Du nhìn xuống đất, có vài vạch kẻ, xem ra là Lục Sơn cố gắng tiếp cận nàng, lão cũng lợi dụng cơ hội này để rèn luyện cực hạn vậy nên mới kẻ ra mấy vạch như vậy. Nguyên Du cũng nở một nụ cười, không chút sợ hãi tiến lên, hắn là người có cả Vô Thần và hệ thống, nếu còn sợ cái này thì thật đúng là nên chết đi cho đỡ chật đất, sống mà như phế vật thì sống làm gì. Đúng như hắn đoán, khi hắn vừa tiếp cận thì nàng ta ngay lập tức phản ứng lại, khuôn mặt dù đã gầy đi vì thiếu ăn kia vẫn lộ ra sự thù hận điên cuồng. Nàng nhìn thẳng vào hắn nghiêng răng nghiêng lợi, khí thế lập tức tỏa ra không ngừng. Nguyên Du biết đó chỉ là tự vệ trong vô thức của nàng mà thôi nên cũng không để ý lắm.

Long Uy ngay lập tức thi triển ra, nó vừa xuất hiện đã ngay lập tức đè bẹp cái khí thế yếu ớt của nữ nhân kia. Nguyên Du chậm rãi đi tới, bước chân đi vô cùng nhẹ tựa như đi dạo trong công viên vậy, hoàn toàn không có bất kì sự gấp gáp nào. Nguyên Du nhanh chóng đi tới trước mặt nữ nhân đó, nàng ta rún cổ nhìn thẳng vào mặt Nguyên Du, vẫn là vẻ mặt thù hận ấy nhưng đôi mắt trắng dã kia đã thể hiện nàng sớm đã bất tỉnh và thứ đang điều khiển thân xác chỉ là một hành động vô thức mà thôi.

Nàng cảm cô ta lên, Nguyên Du nói nhẹ:

"Tĩnh dậy đi, Mộc Uyển." Nữ nhân đó nghe thấy hai chữ Mộc Uyển cơ thể rõ ràng rung động vô cùng mãnh liệt, khuôn mặt cũng đã bớt dữ tợn đi phần nào chứng tỏ hai chữ này đối với nàng rất quan trọng. Nguyên Du thấy biểu hiện của nàng như vậy liền dám chắc bản thân đã cuộc đúng, hắn còn lo là mình đang nhớ lầm đây. Nữ nhân gọi Mộc Uyển này vốn là một cảnh giới vượt qua cả Chiến Thánh Cảnh, sau khi bị đánh bại thì bị phong ấn tại đây, tính tới thời điểm này cũng đã hơn năm ngàn năm. Ở Dung thành được xây dựng trên đầu nàng năm này qua năm nọ bị thần thức của nàng chậm rãi ngấm vào cơ thể khiến cho nàng trở thành chủ nhân chân chính của nơi này, nàng muốn gì là được đó, Lục Sơn cũng chỉ là may mắn học được cách khống chế con người ở tòa thành này mà thôi.

"Chủ nhân, ta ăn cô ta được chứ?" Vô Thần liếm mép nói, bộ dạng như sắp không chịu nổi nữa. Nguyên Du nhẹ nhàng lắc đầu, đáp:

"Không được, cô ta vẫn còn chỗ hữu dụng với ta." Nói rồi Nguyên Du lại đặt tay lên tòa pha lê, hệ thống ngay lập tức phản hồi:

"Phát hiện Phong Linh Thạch, xác nhận thu?" Nguyên Du không chút chần chờ gật đầu, không thu cái này vô thì làm cách nào để đưa nàng ta ra? Hệ thống được Nguyên Du cho phép ngay lập tức thu vào tòa pha lê to lớn đó, chỉ mấy giây trôi qua thứ đó đã biến mất không còn dấu vết chỉ còn lại một nữ nhân sắp ngã vì mất đi điểm tựa với tay chân bị xiềng xích gông lại. Nguyên Du ngay lập tức chạy tới ôm lấy nàng, làn da lạnh lẽo và sự gầy gò này khiến hắn cảm thấy có chút thương tiếc. Lại rạch tay, Nguyên Du lại cho thêm một người nữa uống máu mình.

"Vô Thần, đặt một Ma Chủng vào bóng của cô ta, chỉ để phòng hờ mà thôi." Nói rồi hắn đặt Mộc Uyển xuống đất, để nàng vào trong tư thế thoải mái nhất chuẩn bị tiếp nhận Ma Chủng. Vô Thần được lệnh ngay lập tức nhe răng cười, trên tay nó lại xuất hiện một hạt châu màu đen.

"Vâng." Nó đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Lục gia

"Thiếu chủ, tên Nguyên Du đó thật sự làm được rồi." Đứng trước một gian phòng, Tùy Lão quý một chân xuống cung kính nói. Bên trong phòng, Cố Mộng Tinh đứng kế bên cửa sổ, đôi mắt đẹp nhìn xuống đường phố đã có chút u ám kia khẽ gật đầu một cái, nói:

"Ta cũng không ngờ hắn thật sự làm được, Huyết Thần Hội tuy chỉ mới xuất hiện nhưng vận ngã được Phù Thành Chủ cũng không phải loại xoàng xĩnh gì. Chưa kể đến thực lực của những người bên cạnh hắn cũng không phải yếu, kể cả học viện cũng bị bọn hắn đánh bầm dập, thật không dám nghĩ nếu để tổ chức đó tiếp tục phát triển thì sẽ phát triển đến dạng nào." Cố Mộng Tinh thở dài, mới mấy ngày trước nàng còn tưởng Nguyên Du nói giỡn, cái tổ chức Huyết Thần kia nàng cũng không xem vào đâu, vậy mà không tới một tháng hắn thật sự đem Huyết Thần phổ biến đến mức ở thành này không ai là

không biết. Phát triển đến mức này kể cả là một người thông minh như nàng cũng không lường trước được.

"Thiếu các chủ, ta biết chuyện này có hơi quá phận nhưng hình như ngài cùng hân có cả cuộc gì đó với nhau?" Túy Lão có chút cần chờ nói. Cổ Mộng Tình nghe lão nhắc tới chuyện đó cũng khẽ gật đầu, dù cách một bức tường nhưng Túy Lão vẫn có thể thấy được sự việc bên trong, cái khẳng định của nàng khiến lão hơi bất ngờ.

"Nếu việc đó là thật, vẫn xin ngài trở về Cổ gia, tuy tự do bị hạn chế nhưng ít nhất vẫn không mất thân phận." Cổ Mộng Tình lắc đầu, cười khẽ:

"Đây có thể là việc xấu nhưng biết đâu nó cũng là chuyện tốt? Và lại ta không phải loại biết chơi không biết chịu." Nàng cười nhẹ, Túy Lão bên ngoài cũng chỉ có thể thăm thò dài rồi sau đó cáo từ rút lui. Đi ra khỏi Bách Bảo Các, lão ngay lập tức hướng đến Vân gia mong gặp được Nguyên Du.

Đứng trước Vân gia, lão mở to mắt kinh ngạc, mới qua mấy tiếng đồng hồ, tuy cảnh quan vẫn còn đồ nát nhưng những cái xác đã đi đâu rồi? Hoàn toàn không thể tìm thấy bất cứ cái xác nào ở đây cả, trận chiến tối qua giống như chỉ là một cơn mơ, nhưng khung cảnh đồ nát và mùi máu tanh nồng nặc lại khẳng định cho lão biết đây tuyệt đối không phải mơ. Vung đầu thoát đi khỏi suy nghĩ, lão cũng không muốn đào quá sâu vào chuyện nội bộ của người ta. Chống gậy đi tới trước cổng Vân gia, có hai thủ vệ thể hình to cao đứng đó, tu vi ai cũng là Võ Hồn cảnh sơ kì khiến lão hơi giật mình.

Thấy có người bước tới, hai tên thủ vệ ngay lập tức tỉnh dậy khỏi cơn mê, thần thái ngay lập tức trở nên nghiêm túc, hai đầu thương chụm vào nhau cản lại bước tiến của kẻ đang đến, tên bên trái ngay lập tức nói:

"Người đến là ai? Mau báo danh họ!" Tuy không thể nhìn thấu thực lực của người đối diện nhưng hai người ai cũng không tỏ vẻ sợ sệt, ngược lại còn có chút chờ mong, giống như bọn hân mong chờ lão già này sẽ ra tay đánh nhau vậy. Túy Lão tuy bị chặn lại nhưng không tỏ vẻ gì là khó chịu, ngược lại hòa ái cười nói:

"Ta là Túy Lão, phiền hai tiểu huynh đệ đi thông báo cho Nguyên hội trưởng." Trong tay lão xuất hiện một túi tiền, dúi nó vào tay người vừa nói. Hai người thủ vệ thấy lão làm vậy liền khinh thường vô cùng, bao tiền cũng đẩy trở về, một tên nói:

"Chờ đấy ta đi thông báo! Ngoài ra đừng có dùng tiền mua chuộc chúng ta!" Nói rồi tên đó đi vào trong thông báo. Túy Lão bị chặn ở bên ngoài nhưng vẫn rất bình tĩnh huyết sáo. Chưa tới mười phút sau, tên đó đã trở lại đồng thời nói:

"Nhược Hân đại tẩu cho người vào, đi đi, đến thẳng đại sảnh." Lời nói vừa dứt hai đầu thương cũng hạ xuống tạo ra một lối đi cho Túy Lão. Túy Lão thấy cảnh này liền cười hài lòng sau đó không chút phòng bị đi vào. Cảnh vật bên trong ngay lập tức khiến lão có chút sững sờ. Vốn Vân gia là bị Nguyên Du diệt gần như không còn ai nhưng bây giờ đâu cũng đầy ắp người đang bắt tay vào công cuộc tái kiến thiết nơi này. Đếm sơ sơ số người cũng là phải gần hai trăm nhưng phần lớn tu vi đều là Võ Hồn cảnh sơ kì, cổ lực lượng này khiến lão không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đường đi vào đại sảnh cũng bắt gặp trở nên áp lực hơn.

Mỗi một khi lão đi qua một nơi thì lại có thể cảm thấy rõ ràng có người theo dõi nhưng mỗi khi quay mặt đối diện thì lại không nhìn thấy ai khiến lão khá khó chịu. Từng ánh mắt tuy không chất chứa sát ý nhưng Túy Lão lại cảm thấy áp lực vô cùng, lão cực kì chắc chắn khi ở đây chỉ cần lão làm ra một cử chỉ đáng nghi nào thì những cây kiếm sắc lẹm kia sẽ ngay lập tức bay vào chém nát yết hầu lão.

Quãng đường từ cổng đến đại sảnh vốn chỉ chưa tới 100m nhưng lão phải đi tận gần mười phút mới tới nơi. Bước vào bên trong, cảnh vật tuy vẫn đồ nát nhưng đã được sửa sang lại đôi chút tạo ra cảm giác rất ấm cúng. Nhưng thứ khiến lão chú ý không phải là đáng vẻ của nơi này mà là nữ nhân đang chậm rãi thưởng trà giữa gian phòng, thần sắc vô cùng tự nhiên. Nhìn thấy lão, nàng nói:

"Vệ ông là Túy Lão? Ngồi đi, chỉ cần không làm ra hành động gì đáng nghi ngờ thì lão vẫn sẽ được an toàn." Giọng nói của nàng dễ nghe như chim khuyên nhưng thần thái và khí thế tỏa ra lại khiến Túy Lão cảm thấy vô cùng áp lực. Bị động làm theo lời nữ nhân kia, Túy Lão cũng ngồi xuống, vô cùng không tự nhiên nhấp lấy tách trà vẫn còn nghi ngút khói trước mặt. Vị mới đầu có chút đắng nhưng bù lại mùi rất thơm và dư vị còn đọng lại ở cổ khá ngọt khiến lão nhanh chóng uống xong một tách. Gia nhân đứng bên cạnh thấy lão đã uống xong, vô cùng tự nhiên nhấp lấy ấm trà rồi rót ra cho lão một li mới. Uống xong một tách trà, sau khi cảm thấy đã bình tĩnh hơn một chút, lão nói:

"Chắc hân phu nhân cũng biết ta đến là vì chuyện gì?" Vân Nhược Hân che miệng cười duyên, sau đó đáp:

"Dĩ nhiên, dù sao phu quân trước khi đi cũng bàn giao nơi này cho ta." Túy Lão có chút kinh ngạc, Nguyên Du cười khi nào vậy? Tuy có chút thất lạc nhưng lẽ cũng rất thích thời không hỏi thêm cái gì, chỉ chậm chạp nhắm nháp trà rồi nói:

"Vậy khi nào hân về?" Vân Nhược Hân khẽ lắc đầu đáp:

"Ta cũng chịu, huynh ấy hành sự không giống người khác vậy nên ta cũng không chắc khi nào huynh ấy về. Có thể lát nữa hoặc cũng có thể là ngày mai." Đôi mắt đẹp của nàng khẽ nhìn ra cửa, mặc dù bây giờ đoán đâu vào đó cũng chỉ gần trưa là cùng nhưng nàng có linh cảm Nguyên Du hẳn phải tới hoặc ngày mai mới về, vậy nên mới đáp như vậy. Túy Lão cũng chỉ hơi kinh ngạc rồi thôi, dù sao đã là cường giả thì hành tung bất định cũng là dễ hiểu, ngay cả lão khi ở thời đỉnh phong cũng hay đi lung tung không có mục đích vậy nên hành động của Nguyên Du lão cũng không phản cảm. Nhưng xem ra chuyện này đến công cốc rồi, uống cạn chung trà, lão đứng dậy, chấp hai tay lại rồi nói:

"Vậy thì lão cáo từ trước, khi nào Nguyên Du về nhớ nói hân đến Bách Bảo Các, thiếu các chủ của chúng ta có lời muốn nói." Vân Nhược Hân không bất ngờ gì, chỉ khẽ gật đầu xem như chấp nhận. Đối với nàng hiện tại, nàng đã được chứng kiến quá nhiều thứ diệu kì từ Nguyên Du rồi, từ biến một tên phế vật thành một thiên tài vạn năm có một đến diệt một gia tộc dễ như trở bàn tay rồi biến chúng thành quân cơ cho bản thân, chưa kể đến chuyện lúc nãy, diệt sạch quân đội của Phủ Thành Chủ mà chỉ có vài người bị thương chứ chẳng ai chết, ngay cả học viện có lẽ cũng bị hân dẫn mất rồi. Vậy nên bây giờ nếu thiếu chủ Bách Bảo Các có muốn gặp Nguyên Du đi nữa thì nàng cũng sẽ không quá bất ngờ. Người ta thường chỉ chú ý tới những ngôi sao sáng trên bầu trời, mà Nguyên Du lại là ngôi sao sáng nhất, không muốn bị chú ý thôi cũng khó.

"Tiếp tục giám sát người đó." Vân Nhược Hân hờ hững ra một đạo mệnh lệnh, từ trên nóc nhà bắt chợt hai thân ảnh vô thanh vô tức đã biến mất. Hiện tại ở sân trước phần lớn đều là người của Huyết Thần Hội, còn những kẻ vô gia cư kia đều bị đưa đến hậu viện, riêng hai anh em Triệu Gia bị nằng ném vào sân giữa với Địa Tổ tổ trưởng, Thiên Tổ tổ trưởng và Vân Nhu Linh giám sát, đối với những kẻ đã từng phản bội phụ quân mình thì nằng cũng không muốn bọn hắn tiếp tục sống an nhàn.

Một góc khác, trên một ngọn núi cao vượt qua cả mây trời có một gia tộc đang an nhàn sinh sống ở đây. Tộc nhân cũng không nhiều, đếm ra cũng chỉ tầm một ngàn người đó là bao gồm cả trẻ em và người già. Gia tộc cũng không xem là lớn, diện tích chỉ giới hạn trên ngọn núi họ đang thống trị. Tộc nhân ít, diện tích hạn hẹp thì đã đành, đây lại còn kiến trúc vô cùng cổ kính, nếu nhìn tuổi thì ít cũng phải tầm năm trăm năm đó lên, với bề dày lịch sử như vậy, tuy tạo nên một sự cổ kính và trang nghiêm nhưng cũng đồng thời gây ra rất nhiều vết nứt trên tường và kiến trúc khiến nó trông có thể đổ bất cứ lúc nào. Tộc nhân ở đây ai cũng mặc một bộ quần áo giống nhau chứng tỏ là cùng một nhà, nhưng có vẻ vẫn phân cấp bậc, màu áo càng sẫm thì thân phận lại càng cao. Ngoài ra, ở đây không ai là đủ da đủ thịt cả, ai cũng trông ốm yếu mặt hóp vào trong, làn da tái nhợt bất kể là trai hay gái, họ giống như những cỗ thi thể biết đi vậy, kết hợp với bầu không khí âm u và cảnh vật cổ kính thì người lần đầu tới đây hẳn phải sợ chết khiếp, nơi này chính là Lục Gia.

Ở trong một căn phòng, một thiếu niên mặt mày tuấn tú ngồi ở giữa phòng. Tuy làn da vẫn tái nhợt nhưng được cái rất đủ da đủ thịt làm nổi bật lên vẻ đẹp trai của hắn. Thiếu niên này như cảm nhận được cái gì lỏng lẻo hơi nhũn lại rồi sau đó hứng thú nói:

"Ồ? Tên đó vậy mà bị giết rồi? Nơi khi ho cò gáy đó có kẻ đủ thực lực giết hắn sao?" Thiếu niên này tên gọi là Lục Cửu Luân, là thiếu chủ của Lục gia vậy nên được đối đãi rất tốt, nhờ thế mà hắn năm nay mới gần một trăm tuổi tu vi cũng đã đạt đến Chiến Sư cảnh đỉnh phong và gần như đã viên mãn ở cảnh giới này, tốc độ này thật sự đúng là khó có ai sánh được ngoại trừ người của bát đại gia tộc. Do có uy vọng khá cao ở Lục gia nên tên này đã gây ra không ít sóng gió, đặc biệt là chuyện cưỡng hiếp thiếu nữ hay lấy người làm khôi lỗi, theo hắn nói là để tăng cao tu vi. Lục Gia vốn nổi tiếng vì truyền thống luyện khôi lỗi không đâu so được kể cả là bát đại gia tộc nhưng vì tổng thể lực lượng quá yếu nên không thể xếp chung mâm với bát đại gia tộc. Lục Sơn trước đây ở trong Lục gia cũng từng được luyện qua khôi lỗi nhưng sau đó đã bị trục xuất, toàn bộ khôi lỗi của hắn cũng bị phá hủy mà hắn cũng bị khắc thêm Nguyên Bất Thành Khôi ở trên người. Loại nguyên rửa này là hình phạt đáng sợ nhất, nó ngăn cản người bị nguyên chế tạo thành công bất cứ loại khôi lỗi nào bất kể là đơn giản nhất, mà đây là người của Lục gia thì phải biết luyện chế khôi lỗi mà bây giờ dính vào lời nguyên này thì thật đúng là quá đau khổ. Mà nguyên nhân Lục Sơn bị khắc cái lời nguyên ấy lên là do Lục Cửu Luân, hắn muốn quan sát một kẻ không thể luyện chế khôi lỗi thì làm được gì, đồng thời muốn làm vài cái thử nghiệm. Hiện tại vật bị thí nghiệm đã chết, cái này khiến cho Lục Cửu Luân cảm thấy vô cùng thú vị, ai lại có gan giết chết người của Lục Gia đây?

"Thú vị, thú vị, ta nhất định sẽ tìm ra người..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Khất Cái Hội

Trở lại với Nguyên Du, sau khoảng một ngày trời Vô Thần mới có thể nhét được Ma Chủng vào trong bóng của Mộc Uyển, thứ này không phải muốn nhét thế nào thì nhét mà cần phải có một quá trình. Đầu tiên là phải ngưng tụ được bằng cách nén một vùng bóng tối do bản thân điều khiển lại chỉ còn kích cỡ của một viên bi, Ma Chủng về cơ bản đã được hình thành. Bước tiếp theo sẽ là đưa thần thức bản thân vào trong đó, tuyệt đối không thể sơ suất ở giai đoạn này vì nó sẽ là thứ quyết định bản thân có thể nắm được quyền điều khiển hay không, mặc dù thất bại thì cũng chỉ tổn thất chút thần thức nhưng đã dùng cách này thì gần như một trăm phần trăm thành công mà lại thất bại thì đúng là rất nhục. Bước cuối cùng là sẽ đưa nó vào trong thần hồn của đối tượng, từ bên trong Ma Chủng sẽ nở rộ rồi sau đó chiếm lấy thần hồn rồi từ đó sẽ chiếm được quyền điều khiển. Nhưng ở bước này nếu đối phương có thần hồn quá cứng cáp thì tốc độ xâm nhập của Ma Chủng sẽ vô cùng chậm và rất dễ bị phát hiện, để phòng tránh cho trường hợp này thì người thi triển thường sẽ tiếp tục cung cấp thần thức cho Ma Chủng khiến nó càng lớn mạnh hơn để tăng tốc độ ăn mòn.

Thần hồn của Mộc Uyển vốn đã vượt xa Chiến Thánh cảnh rất nhiều vậy nên nếu đúng ra thì tốc độ ăn mòn phải ít nhất cả năm trời mới có thể hoàn thành được, mà lúc đó thì hắn nằng cũng đã tỉnh lại và loại bỏ được thứ này ra khỏi cơ thể rồi. Nhưng may thay, hiện tại hắn chỉ là đưa nó vào trong bóng của Mộc Uyển rồi từ đó chậm rãi nhấm nháp thần hồn của nàng, tuy tốc độ rất chậm nhưng được cái rất khó bị phát hiện trừ khi kiểm tra lại thân thể vài chục lần mới may ra tìm được chút manh mối gì. Do chỉ đưa vào bóng nên tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều nhưng lại không thể khống chế hoàn toàn được nằng. Nguyên Du đúng là rất muốn chiếm hữu nữ nhân này nhưng hắn không dám chắc nằng sẽ yêu hắn dù có Âm Dương Nhất Quán phụ trợ, đối với hắn nữ nhân cũng là một công cụ để thỏa mãn thú tính của bản thân, người duy nhất khiến hắn có thể toàn tâm toàn ý yêu đã chết đi rất lâu rồi, chết bởi chính tay hắn.

Hắn cũng đã từng học cách để yêu thêm một ai khác nhưng tất cả đều vô vọng, cái bóng của người ấy để lại trong lòng hắn quá lớn đến mức trái tim hắn đã không chứa được thêm bất cứ ai nữa. Hắn đã cố gắng để yêu Vân Nhược Hân nhưng có vẻ nó đã vô vọng rồi, hắn không thể dứt bỏ được người ấy. Vậy nên khi hắn nói yêu ai đó thì đó chỉ là nói dối mà thôi, hắn cũng không còn ý định yêu thêm ai khác, hắn cũng không muốn quá mức quan tâm đến nữ nhân của mình bởi vì hắn sợ...sợ một ngày thăm kịch năm ấy lại tái diễn. Hắn là người nắm được nhưng không buông được, hắn không dám nghĩ nếu một ngày tất cả những thứ mình quan tâm nhất, những thứ trân trọng nhất lại bị hủy diệt bởi tay hắn một lần nữa.

"Chủ nhân, xong rồi." Lời nói của Vô Thần đánh thức Nguyên Du khỏi cơn mê, hắn ngẩng đầu nhìn cô gái đang an vị nằm dưới đất kia, trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng có chút cảm xúc khó tả, không phải vui cũng không phải buồn mà nó như là khó chịu, đến cuối cùng thủ đoạn của hắn vẫn hèn hạ như vậy, vẫn dùng những cách hạ lưu để chiếm giữ người khác.

"Phát hiện có một trăm hai mươi lăm sinh linh đang tiếp cận nơi đây, không phát hiện địch ý." Lời nói của hệ thống lại một lần nữa đánh thức hắn. Nguyên Du thờ dài, thời kệt hết mọi chuyện đi, biết đâu sau này mọi thứ có thể thay đổi thì sao. Nghĩ như vậy, hắn bước đến Mộc Uyển vô cùng nhẹ nhàng bề nằg lên, đứng với cái tư thế hắh từng bề Cờ Thanh Huyền.

"Trở về bóng đi." Vô Thần hơi liếc Mộc Uyển một chút rồi trở lại bóng của Nguyên Du, không biết vì sao nhưng nữ nhằh này tạo cho nó cảm giác rất thân thuộc, giống như trong huyết quản của họ đều chảy cùng một dòng máu, một dòng máu cao quý do chính ngài ấy ban tặng. Nhưng có vẻ không giống lắm, tộc của nó về cơ bản chỉ xài âm nguyên tố còn quang nguyên tố rất ít người dùng và đặc biệt bọn nó còn bị quang nguyên tố gây hại, vậy nên đây hắh chỉ là trùng hợp. Nhưng nếu đây là một đứa con lai thì nó sẽ bắt chấp tất cả giết bằng được nữ nhằh đó, dám lai tạp dòng máu cao quý này thì tội không thể tha thứ.

Nguyên Du sau khi xác định không còn gì có thể lợi dụng được nữa mới quay đầu rời đi, trở lại với cái hành lang đen tối kia. Lại tốn chút thời gian leo cầu thang, chưa tới nửa tiếng sau hắh đã đi lên được. Nhìn ra cửa, vẫn là tên thuộc hạ và đệ tử của hắh trấn giữ ở đây nhưng ai cũng rút ra vũ khí, khuôn mặt vô cùng kiên nghị và quyết tâm, giống như sắp sửa lao vào một trận chiến sống còn, bên ngoài có tiếng nói chuyện rất náo nhiệt, Nguyên Du đoán hơn một trăm sinh linh hắh là tiếng động đó.

"Đi thôi, không cần căng thẳng." Nguyên Du nói rồi dẫn đầu bước đi. Nếu đứng ra thì Nguyên Du phải đi ở giữa để hai tên thuộc hạ có thể bảo vệ hắh chu toàn nhất nhưng đằng này hắh lại xưng phong đi trước, có thể nói là khác loại với những người đứng đầu khác. Đi theo bóng lưng của Nguyên Du, hai người ai cũng vô cùng căng thẳng và cảm thấy tự hào, có thể đi theo một đại thiên tài như vậy ai lại không cảm thấy hắh diện? Đi ra công chính, đã có hơn một trăm người đứng đó tuy lớn bề có đủ nhưng tất cả đều có những một đặc điểm chung: đó là hai mắt rơi lệ khi nhìn thấy Nguyên Du. Bọn họ nhìn thật sự không khác khắh cái là mấy, quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, cơ thể lằm lằm, có người còn mất cả bộ phận cơ thể, thậm chí mấy đứa nhóc bốn năm tuổi cũng xuất hiện ở đây, đứa nào đứa này gây còm. Thấy Nguyên Du đã ra, bọn họ liền rơi lệ sau đó không ai bảo ai liền quỳ xuống bái lằy, hô to:

"Đa tạ Nguyên Du đại nhằh đã giết được Lục Sơn!"

"Đa tạ Nguyên Du đại nhằh đã giết được Lục Sơn!"

"Đa tạ Nguyên Du đại nhằh đã giết được Lục Sơn!"

"...."

Ba tiếng hô lớn đến mức chấn động cả một vùng, mây trời như cộng hưởng cũng dần dần tản ra để lộ ánh sáng chiếu lên khuôn mặt tuy bình thường nhưng bây giờ lại cực kì tuấn tú của Nguyên Du, cảnh vật xung quanh cũng như cộng hưởng, từng làn gió nhẹ thổi đến làm tung bay vạt áo của hắh tạo nên một hình ảnh thật oai hùng, dĩ nhiên là nếu bề đi bề nằg Mộc Uyển kia. Nguyên Du hiển nhiên cũng ý thức đến điểm này liền đưa nằg cho Văn Bát Vũ, tên đó vô cùng cẩn thận ôm lằy người này sau đó dùng ánh mắt sùng bái nhìn Nguyên Du. Nguyên Du quay mặt lại đối mặt với hơn một trăm người này, hai tay chấp sau lưng, có chút nghi hoặc hỏi:

"Có ai có thể nói cho ta chuyện gì đang diễn ra sao?" Nghe thấy lời này mọi người bên dưới liền nhằo nhằo, ai cũng giành nói nhưng do lẫn lộn âm thanh nên hắh cũng chẳng hiểu được đầu đuôi thế nào. Hắh nhắc một tay lên biểu thị im lằng, mọi người ai cũng hiểu điều ấy nên ai cũng tự giác, một lúc sau một bề cụ lỏm khỏm đi lên, tuổi cũng đã quá chín mươi nhưng có vẻ vẫn còn minh mắh, cụ cầm lằy một cái gậy chống từng bước đi lên trước mặt đám người, theo bộ dạng này có lẽ là người uy vọng nhất ở đây. tuy vậy thể hình và quần áo đầu tóc cũng chẳng khác mấy người kia là mấy. Cụ mắp mắp cái môi móm mếm của mình, giọng nói khắh khắh truyền ra:

"Lão là người đứng đầu những người này, ngài có thể gọi lão là bề Ô. Nơi này vốn thành chủ xây một bức tường bao bọc xung quanh khu ổ chuột của chúng ta, bất cứ ăn mằy hay vô gia cư nào sẽ bị đưa đến đó. Vốn ý định của ông ta là nuôi nhốt chúng ta rồi tới hạn sẽ bắt chúng ta đi làm thí nghiệm gì đó, nhưng mới sáng nay không biết từ đâu một đám người tự xưng đến từ Huyết Âm Tông tiến đến đó sát chúng ta, bọn hắh nói là được lệnh của Phủ Thành Chủ phái xuống. Chúng ta vốn chỉ có hơn hai trăm người mà bây giờ bị giết đến chỉ còn hơn một trăm, bọn hắh giết người đã đành, mằy bề nương cũng bị bọn chúng luân phiên lằm nhục, nhiều thanh niên cũng đứng lên chống lại nhưng tất cả họ đều bị tra tấn dữ dội, chúng ta phúc lớn mạng lớn chờ được người của ngài đến giải cứu nên bây giờ mới có thể lằng lằng đứng đây." Bề Ô vừa khóc vừa nói, giọng nói vô cùng nghẹn ngào, cũng đứng khi một người bề đòi chỉ có một gia đình như bề lại bị tàn sát dã man như vậy. Nguyên Du đứng đấy, thờ dài một hơi, xem ra Lục Sơn có liên quan mật thiết đến Huyết Âm Tông, nhưng có lẽ Huyết Âm Tông còn liên quan đến tông phái khác. Nghe hiểu được sự việc, hắh mở miệng, giọng nói vô cùng hùng hồn:

"Vậy các người có hạn không?"

"Hận!" Không một chút do dự bọn họ đồng thanh đáp.

"Họ là gì với các người?"

"Gia đình!" Đối với họ, những người ở khu ổ chuột chính là gia đình lớn nhất, cuộc sống tuy cực khổ nhưng lúc nào cũng có thể mỉm cười vượt qua, nhưng bây giờ nó đã bị hủy diệt, hủy diệt bởi chính lũ Huyết Âm Tông khắh kiếp đó. Nguyên Du nghe được sự khẳng định này khắh miệng cong lên thành một nụ cười.

"Vậy nếu các người có một cơ hội báo thù, các người sẽ lằm gì?" Nghe câu này mọi người hai mặt nhìn nhau, xôn xao khoảng bốn năm giây rồi sau đó vô cùng kiên định hô:

"Chúng ta sẽ báo thù!" Nụ cười Nguyên Du lại càng đậm, hắh hỏi:

"Bất kể cái giá là cái chết?" Mọi người lại hai mặt nhìn nhau nhưng không thấy ai có vẻ chán chờ ngược lại vô cùng kiên định, bọn họ quỳ một chân xuống, cung kính hô:

"Vâng!" Nguyên Du gật nhẹ đầu, nói:

"Vậy thì chào mừng các người đến với Huyết Thần Hội! Một khi đã vào thì đừng mong bản thân có thể có được cái chết êm đềm." Nguyên Du vô cùng bình thản nói. Nói xong hắn hướng về Vân gia mà đi, hắn đi tới đâu ai cũng tự giác tránh đường cho hắn và hai đứa người thuộc hạ đi rồi sau đó lùi thủi theo sau. Không tới nửa ngày bọn hắn đã tới được Vân gia, sắc trời cũng đã tối mịt, đám người ai cũng đói là đi. Đứng trước Vân gia là Vân Nhượng Hân, có vẻ nàng đang đợi hắn:

"Chàng về rồi." Nàng nở một nụ cười xinh đẹp với hắn. Nguyên Du cũng cười lại, nói:

"Phải, xong rồi."

"Người đó và bọn họ là?" Nàng chỉ một ngón tay vào Mộc Uyển rồi qua đám người. Nguyên Du cười, đi đến bên cạnh nàng, hôn nhẹ lên môi nàng một cái rồi nói:

"Cô gái đó sau này sẽ là tỷ muội với các nàng, còn bọn họ sẽ là lực lượng mới của Huyết Thần Hội." Vân Nhượng Hân bất chợt bị hắn hôn liền hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống, tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi hắn xác định nàng vẫn cảm thấy có chút buồn, đến cuối cùng hắn cũng không thể là của một mình nàng. Buông Vân Nhượng Hân ra, hắn nói với nàng:

"Được rồi, giúp ta gọi mấy người vô gia cư lúc trước ở Vân gia ra đây nào, ta có việc cần thông báo." Vân Nhượng Hân nhẹ nhàng gật đầu rồi bước từng bước chân uyển chuyển đi vào bên trong. Không tới mấy phút nàng đã đi ra, theo sau nàng là gần hai mươi người không thể vào được ba tổ kia, họ lùi thủi sau lưng nàng. Thấy bọn họ, Nguyên Du nói:

"Vào hàng đi, ta có chuyện cần thông báo." Gần hai mươi người đó nghe vậy liền vội vã đi vào hàng, tuy nhìn thấy người quen nhưng không ai dám đi lên chào hỏi mà rất nghiêm túc đứng đây chờ lời của Nguyên Du. Khi xác định tất cả đã vào hàng, hắn tuyên bố:

"Từ hôm nay ta thành lập Khất Cái Hội!" Lời của hắn vừa lớn lại vừa đồng điệu. Lời của hắn vừa dứt ai cũng kinh ngạc, kể cả là Vân Nhượng Hân và hai người theo sau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Vạn Linh Chi Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.